

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

KIM HARRISON

THE UNDEAD
POOL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Undead Pool

KIM HARRISON

HARPER Voyager

An Imprint of HarperCollins Publishers

Adanmışlık

Mükemmel randevu gecesini neyin oluşturduğunu bilen adama

İçindekiler

İthaf Teşekkür

Bir İki

Üç

Dört

Beş

Altı

Yedi

Sekiz

Dokuz

On

Onbir

Oniki

On üç

On Dört On

Beş On Altı

On Yedi On

Sekiz On

Dokuz

Yirmi Yirmi

Bir

Yirmi İki
Yirmi Üç
Yirmi Dört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi Yedi
Yirmi Sekiz

Yazar Hakkında
Ayrıca Kim Harrison
tarafından yazılmıştır
Credits
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Teşekkür

Editörüm Diana Gill'e, Hollows'u olabilecek en iyi hale getiren muhteşem içgöröleri için ve menajerim Richard Curtis'e benden önce gördüğü için teşekkür etmek istiyorum.

Bir

Bu adam kareli gömlekleri ve pastel renkleri nasıl güzel gösterebiliyor? Trent vuruşunu sıralarken düşündüm, başı eğik ve ayakları kayıyordu, onu genellikle içinde gördüğüm takım elbise ve kravatın dışında garip bir şekilde çekici görünüyordu. Takımının geri kalanı ve caddie'leri de onu izliyordu ama omuzlarının yumuşak kumaşı nasıl çektiğini ya da güneşin neredeyse yarı saydam sarı saçlarının arasından nasıl parladığını ya da gölgelerin ince belini nasıl daha da ince gösterdiğini, bir değişiklik için takım elbise ceketinin altında saklanmadığını değerlendirdiklerinden şüpheliydim. O sarmalandıkça nefesimi tutuyor, sarmalı çözüp sopanın yassısı topa bir ping ile vurdukça nefes veriyordum.

"Evet, elf güneşte iyi görünüyor," diye ukalaca konuştu Jenks, peri Şu anda çemberli küpelerimin dibinde ve ılımlı rüzgârın dışında oturuyor. "Ne zaman hepimizin acısına son verip onunla yatacaksın?"

"Benimle başlama." Bir elimi gözlerimi gölgelemek için kaldırarak topun aşağı inmeye başlamasını izledim.

"Demek istediğim, onunla üç aydır çıkıyorsun. Çıktığın çoğu erkek şimdiye kadar ya ölmüştür ya da korkup kaçmıştır."

Top duyulabilir bir gümbürtüyle vurdu ve üçte birlik yeşil alana yuvarlandı. Trent'in gözlerini kısarak güneşe bakarken yüzünde beliren memnun gülümseme içimde bir şeyleri titretti. *Kahretsin, bunu yapmayacağım.* "Onunla çıkmıyorum, güvenliğinde çalışıyorum," diye mırıldandım.

"İş bu mu?" Kanatları mırıldanan peri küpemden fırladı ve biz içeri girmeden önce bölgeyi gereksiz yere kontrol etmek için önden uçtu.

Jenks'in gümüş tozu Temmuz sıcağında çabucak kayboldu ve Trent ekibinin tebriklerini kabul ederken bir anlık kızgınlık hissettim. Burada rahat ve sakin görünüyordu, genellikle yansıttığı sakinlik yapmacık değil gerçektir. Onu bu şekilde görmek hoşuma gitmişti ve kendimi suçlu hissederek bakışlarımı kaçırdım. Umurumda bile değildi.

Geri kalanlar hep birlikte sopalarını şingirdatarak ve erkekçe konuşarak green'e doğru ilerlemeye başladılar, şüphesiz tee'nin hemen dışında bekleyen bir sonraki takım tarafından itildiklerini hissediyorlardı.

Kireç yeşili pantolonlu iri adam başından beri yüksek sesle konuşuyor, Trent'in oyununu bozmaya çalışıyordu şüphesiz ama Trent şirket ele geçirme planlarını alt üst etmiş, genetik kaçakçılığı suçlamalarından kurtulmuş, cinayet suçlamalarını atlatmış ve iblis saldırılarından sağ çıkmıştı. Daha hızlı hareket etmesi için oflayıp puflayan kilolu bir adam onun soğukkanlılığını bozamazdı.

Elbette, diğerleri ilerlerken Trent gereksiz yere çukurla uğraştı ve hazır olana kadar tee alanını bırakmayı reddetti. Sırtarak çantasını kaldırdım, kullandığı diğer üç sopa hafifçe şingirdarken ben de sopasını almaya geldim. Caddie değildim ama sahaya girmeme izin vermelerinin tek yolu buydu ve Trent'in bir tür güvenlik olmadan insan içine çıkmasına imkân yoktu.

Kendi başının çaresine bakabilse bile, diye düşündüm, sopasını elime aldığımda gülümsedim ve ayrı adımlarımız bir oldu. *Tanrım, burası çok güzel.*

Bakımlı çimenleri bulduğumuzda "Kurnazca," dedim ve beni kızartmak için homurdandı, onun içini gördüğüm için değil, Trent'in maskesini düşürdüğü birkaç kişiden biri olduğum için. Bu kadar önemli olmamalıydı. Ama önemliydi. *Ne yapıyorum ben?*

"Yeşil pantolonlu adama dikkat et," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Topu önündeki oyunculara atma eğilimi var."

"Elbette." Başımı eğerek Trent'in yanında volta attım, sopaları sırtıma vuruyordu, sanki oraya aitmişim gibi hissediyordum. Trent'in her zamanki güvenlik danışmanı Quen kızlarla birlikte Batı Yakası'ndayken son üç aydır onunla birlikte çalışıyordum. Sanırım bu yeni sorumluluk duygusu beni rahatsız ediyordu. Jenks'in sözleri, her ne kadar kaba olsa da, sessiz anlarda düşüncelerimde yankılanıyordu ve Trent'in eline baktım, keşke onu tutmaya hakkım olsaydı.

"İyi misin?"

Neredeyse panikleyerek başımı kaldırdım. "Tabii. Neden?"

Trent'in gözleri gerçeği arar gibi üzerimde gezindi. "Bugün çok sessizsin."

Bugün sessiz miydim? Yani aradaki farkı anlayacak kadar birlikte vakit geçirmiştik. Gülümsemeye zorlayarak golf sopasını ona uzattım. "Sadece arka planda kalmaya çalışıyorum."

Kaşlarını kaldırarak aldı ve arkasını dönerken iç çektiğini duyduğuma yemin edebilirim. Başını kaldırarak yeşil alana adım attı ve diğer CEO'lar arasındaki hafif şakalaşmaya katıldı. Kalbim küt küt atıyordu ve melankolik kıcımlı fırtına barınağının gölgesinde dinlenmek için yoldan çektim.

"Sadece arka planda kalmaya çalışıyorum," dedi Jenks yüksek bir falsetto ile. "Tanrım, kadın. Auran parlıyor. Sadece ondan hoşlandığını kabul et, çirkinleş ve hayatına devam et!"

"Jenks!" diye bağırdım, sonra da parmaklarımı özür dilercesine sallayarak vuruşunu sıraya koyan adama baktım.

Jenks sırtarak fırtına barınağının kirişlerine kondu, eli dikkatlice küçük bir kanat yırtığının üzerinden geçerek ham kenarı düzeltti. "Periler aşık olduğumuzu böyle anlar," dedi yusufluğa benzeyen kanatlarını katlayıp kırmızı ceketinden sıyrılırken, bir şey çekince yüzünü buruşturdu. "Eğer kızın parıltısı varsa, hayır demez."

"Güzel." Ellerimi ortama koyarak çantayı yere bıraktım ve Trent'i izledim, kızların yarın dönecek olmasından memnundum. Quen'in güvenliği üstlenmesiyle kafamı gerçeklerle meşgul edebilecektim. İşimi diğer her şeyle karıştırıyordum ve kafamın karışmasından bıkmıştım.

"Cookie Bits'in oyunu nasıl gidiyor?" Jenks sordu. "O da en az senin kadar dalgın görünüyor."

Kaşlarımı çatarak elimi ona vuracakmış gibi kaldırdım ama asla yere düşmeyecekti. Cookie Bits. Jenks bizi bir iş çıkışı kilisenin önünde arabasında otururken yakaladığından beri Trent'e böyle sesleniyordu. Sadece haberlerin sonunu duymak istemiştım ama bunu Jenks'e söylemeyi dene.

"Tink'in küçük pembe gül goncaları, yerel periler kilisemin çan kulesine çivilenmiş bir periden daha kibirli," dedi Jenks, işe yaramadığı için beni kızdırmaktan vazgeçerek. "Kırmızı giymemin bir nedeni var, içinde güzel görüldüğüm için değil. Baksana! Bakın ceketime ne yapmışlar!"

Jenks tiksintiyle Belle'in kendisi için diktiği parlak kırmızı ceketı kaldırdı ve parmağını koltuk altının hemen altındaki bir delikten içeri soktu. Birden onun küçük kanadının yırtıldığını görerek kaskatı kesildim. Kırmızı giyen bir periye serbest geçiş hakkı verilmeliydi. Son birkaç aydır Trent'le birlikte Cincinnati'nin her yerine gitmişim ama şehir kulübü en kötüsüydü. Jenks'in sorunları olduğunu bilmiyordum. Muhtemelen bana söylemeyecek kadar gururluydu. "İyi misin?"

Jenks donakaldı, solgun yüzü kıpkırmızı oldu ve kıvrıcık sarı saçları daha da taranabilir göründü. Kanatları uğulduyor, soluk sarı bir tozu eleyerek onu tepeden tırnağa simsiyah bir renge boyuyordu. Bir tiyatrocı gibi görünüyordu ama kemerinde asılı kılıç yeterince gerçekti, çocuklarını rahatsız eden arılardan beni rahatsız eden suikastçılara kadar her şeyi caydırmıştı.

"Evet, elbette," dedi utanarak. "Sadece gerekmediği halde oklardan kaçmayı sevmiyorum. Bir nefes şeridi kadar havalıyız." Gözlerini kısarak bana baktı, başını eğdi. "İyi *olduğuna* emin misin? Auranın parlaması konusunda ciddiylim. Ateşin falan mı var?"

"Jenks, ben aşık değilim," diye huysuzca cevap verdim, Trent vuruşunu yapmak için eğilirken içimde yükselen garip ürpertiye görmezden geldim. Cincinnati'nin ley hatları silikti ama fark edilebiliyordu, sahanın büyüye karşı koruma önlemi olmasa bu mesafeden bile kullanılabilecek güç artışları vardı.

oyun. Haftalar önce bunun bir yolunu bulmuştum. Ama sanki bir sonraki delikte bir çizgi varmış gibi hissettim ve geldiğimiz yoldan geriye baktım.

Kireç yeşili pantolonlu o iri adam elinde sopasıyla işaretlerin arasında duruyordu. Başlama vuruşunu yapamayacak kadar yakındık ama deneme vuruşları bile beni geriyordu. Sadece üçte birdi, yani "tek vuruşta yeşilin üzerinde".

"Ah, Rache?" Jenks ayağa kalktı ve Bay Kireç Yeşili Pantolon sallanırken kulağımın dibinde durdu. Bir top sesi duyuldu ve kalbim yerinden fırladı. "Hayır, yapmadı!" Jenks dedi ve ben topun izlediği yolu takip ederek kaskatı kesildim.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldadım, sanki çoktan bir çizgiye dokunmuşum gibi derim karıncalanıyordu.

"Bence bu bir sorun olacak."

"Fore!" Bağırdım, güneşe doğru yalpalayarak çıktım. Kafalar döndü ve Trent olduğu yerde çöelmeye devam etti. İçgüdüsel olarak bir farkındalık şeridi gönderdim, büyüsüz koğuşu kolayca atlattım ve en yakın ley hattına dokundum. Enerji alışılmadık bir keskinlikle içeri aktı, sadece hattan değil her yerden geliyor gibi görüldüğü için burnumun içini yaktı, chi'mi doldurup enerjiyi sinirler ve sinapslar yolundan ellerime geri gönderdim.

Topun izlediği yolu takip ederken gözlerim büyüdü, parmak uçlarıma ulaşana kadar gittikçe küçülen kanallardan akarken enerji yanıyordu. Kahretsin, tam ona doğru gidiyordu.

"*Derivare!*" Diye bağırdım, elimi ley hattı büyüsünü kullanan ve ona yön veren basit bir hareketle hareket ettirdim. Bu küçük bir tılsımdı, haftalardır Trent'in topuyla oynayarak sahanın büyüye kapalı alanını aşma alıştırmaları yaparken topu kaydırmasını sağlamak için kullandığım bir tılsım. Fazla bir şey değildi ama topun yolunu yeşilden başka yöne çeviriyordu. Artık odaklayıcı bir nesneye bile ihtiyacım yoktu.

Niyetim, dönen bir elektronun eminliğiyle benden uzaklaştı. Nefesimi tutarak aşağıya doğru yaylanan topa yönelişini izledim. Adamlar dağılıyordu ama Trent sağlam duruyordu, bunu yapacağımdan emindi.

Ve sonra tılsım topa vurdu, acı aynı anda jest yaptığım elimde alevlendi.

Gök gürültüsünü andıran bir patlama havayı sarsıp beni geriye savurarak kığımın üstüne düşmeme neden olurken bileğimi tutarak irkildim. Şok olmuş bir halde, çimen ve toprak parçaları yağarken bakakaldım. Erkekler bağırıyordu ve Jenks saçlarıma dolanmış küfrediyordu. Dudaklarım aralandı ve yeşil alanın on metre uzağında, çim sahada oluşan araba büyüklüğündeki kratere göz kırptım. "Bu daha önce orada değildi, değil mi?" Dedim, şaşkınlıkla.

"Peri osuruğu olmaz!" Jenks dışarı çıkmaya çalışırken karışık kırmızı buklelerim çekiliyordu. "Patlatmak zorunda mıydın? Tanrım, kadın!"

Elim yanıyordu ve acıyan kırmızı etimi ovmaya cesaret edemiyordum. Kir ve

Çimler hâlâ yere düşüyordu ve insanlar her yerden koşarak geliyordu. Yakındaki kulüp binasından rahatsız edici bir uğultu geliyordu. Ayağa kalkıp sağlam elimle kendimi fırçalarken, "Sanırım sahanın koğuşunu kırdım," dedim beceriksizce.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jenks heyecanla fırlarken parıldayan bir gümüş tozueledi. "Biraz korumacıyız, değil mi?"

Sinirlendim, kaşlarımı çattım. Kontrolüm bundan daha iyiydi, çok daha iyiydi. Bırakın topu patlatmayı, çağırma sözcüğünü haykırmış olsam bile büyüsüz koğuşa dokunmamalıydım. Pastel ve ekoseli giysiler içindeki adamlar bir araya toplanmış yüksek sesle konuşuyorlardı. Diğer görevliler kendi gruplarında bana bakıyorlardı. Kollarını saldırgan bir şekilde sallayan Bay Kireç Yeşili Pantolon öne doğru yürüdü, mesafeliydi ama arayı kapatıyordu. Ekibinin geri kalanı tişörtün üzerinde kaldı.

Her zamanki gibi sakın ve rahat olan Trent, şapkasının altından gözlerini kısarak bana doğru ilerledi. "İyi misin?"

Utanarak üzerindeki bir parça toprağı fırçaladım. "Evet," dedim, elim acıyordu. "Yani, evet. Auram sana komik geliyor mu?"

"Hayır." Elimi tutup kırmızı parmak uçlarıma bakmak için çevirdiğinde başımı kaldırdım. "Yanmışsın!" dedi yumuşak bir sesle, şok olmuştu ve elimi çekti.

"Çok özür dilerim," dedim, elimi arkama saklayarak, ama Jenks üzerindeki tozu eleyip kendisi kontrol ederken iğne batması hissini duyabiliyordum. "Sadece dokundum. Patlamaması gerekirdi. Diğer zamanlardan daha fazla hat gücü kullanmadım."

Jenks kıs kıs güldü ve ben de Trent'in yüzünde beliren anlayışı izlerken utanç içinde donup kaldım.

"Sen . ." diye başladı ve ben kızardım. "Geçen ay boyunca mı?"

Jenks, "Şimdi çıktı, Rache," dedi ve krateri kontrol etmek için uzaklaştı.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım, ama Trent'in yüzünde bir eğlence ifadesi vardı, oyununu bozmamın komik olduğunu düşündüğünü söylemek için koluma dokunduğunda neredeyse gülüyordu. Ta ki bakışları omzumun üzerinden geçip çim sahada tepinen kireç yeşili pantolonlu adama gidene kadar. Trent'in eli isteksiz bir yavaşlıkla benden ayrıldı ve dikkati ne olduğunu öğrenmek için bekleyen takımına kaydı. "Bu hiç hoş olmayacak."

Suçluluk duygusu yeniden yüzeye çıktı. "Gerçekten çok üzgünüm. Böyle olmamalıydı. Trent, bundan daha iyi olduğumu biliyorsun!" Dedim. Ama yerde on metrelik bir delik varken tartışmak zordu.

Jenks mırıldanarak bükülmüş kauçuk ve plastik yığını Trent'in eline bırakmaya yaklaştı. "Dostum, dev bir örümcek testis torbasına benziyor. Kahretsin, Rache! Ne yaptın buna?"

Trent o şeyi iki parmağıyla tuttu. "Ben hallederim," dedi ve kendimi küçük hissetmeme neden oldu. "Bunun için endişelenme. Kimsenin canı yanmadı. Zaten bu delikte kum tuzağı kullanabilirler."

"Evet." Jenks Trent'in omzuna kondurdu, bir şekilde tam oraya bakıyordu. "Bu bir suikast girişimi olabilirdi ve senin caziben bunu erken tetiklemiş olabilir."

Sarsılarak doğruldum, utancım gitmişti. "Affedersiniz," dedim topu elimden kaparken, daha sonra üzerinde bazı testler yapmak istiyordum. Gözlerimi kısarak Bay Kireç Yeşili Pantolon'a döndüm, hafif yokuşu kıpkırmızı bir suratla çıkarken adımları yavaşlıyordu.

"Rachel. . ." Trent uyarırcasına konuştu ve ben de onun önüne geçtim, ley hattı içimde uğulduyor, kursun büyüsüz koğuşunu delip geçiyordu. Alarm durmuştu ve koruma tekrar yerine oturmuştu. Bunun bir önemi yoktu.

Jenks, "Bir suikastçıya benzemiyor," dedi.

"Ve ben iblis gibi görünmüyorum," dedim, nabzım hızlı atıyordu. "Bir tarama daha yap, olur mu?"

"Tamamdır."

Jenks hızla uzaklaşırken Trent, "Rachel, bu bir kazaydı," dedi ama gözlerinde bir saniye önce olmayan yeni bir çekiklik vardı.

"Patladı," dedim sıkıca. "Sana dokunmasına izin verme."

Yüzünde endişeli bir ifade belirdi ve durumu ciddiye aldığına dair beni tatmin etti. Birlikte adama döndük, hışımla yaklaşırken nefes nefese kalmış ve terlemişti. "Topum hangi cehennemde?" diye bağırdı iri adam, herkesin onu izlemesinden hoşlandığı belliydi.

Her zamanki gibi sakın olan Trent yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, Bay "

"Limbcus," dedi yeşil pantolonlu adam ve Trent'i bir adım geriye çekti.

"Bir kaza geçirdik," dedi Trent ve görevlilerden biri sinirli bir şekilde güldü.

"Lütfen özürlerimi kabul edin ve belki de bir şişe şarap kulübün restoranında bu öğleden sonra."

"Rüşvet mi? Bana rüşvet mi veriyorsun?" Limbcus bağırdı ve Trent'in yanaklarında kırmızının ilk tonları belirdi. "Turnuva oyunu sırasında büyü kullandın. Topumun dizilişine müdahale ettin!"

Bunun peşini bırakamazdım. "Sen onun oyununa düşürmeseydin ben de patlatmazdım."

Limbcus kekeleyerek işaret etti ve herkesin dikkatini bana odakladı. "İtiraf ediyor!" dedi yüksek sesle. "Oyunu etkilemek için büyü kullandı! *Dışarıdasın*, Kalamack."

Trent telefonundan başını kaldırdı, dudaklarındaki en küçük kıpırtı kızgınlığını ele veriyordu. "Bay Limbcus, eminim bir anlaşmaya varabiliriz."

Limbcus sarsıldı, Jenks etrafımızda döndüğünde şok oldu, gümüş tozu aşağı döküldü

bana parkurun temiz olduğunu söylemek için. Bunun beni memnun edip etmediğini bilmiyordum. Engellenmiş bir suikast girişimi, aşırı tepki vermekten daha iyi olabilirdi.

"Sorun yok," dedi Jenks, benim omzum yerine Trent'in omzuna konarak. Saçlarım kendi başlarına yeterince kabarıktı ve kulübün koğuşunun altında hırıldadıklarını görmek korkutucuydu. "Bence dürüstçe yapılmış bir hataydı ama adam birinci sınıf bir pislik."

Limbcus neredeyse yavru kedi doğuracaktı ve peri rüzgar çanları gibi ses çıkararak güldü. Sinirlenerek Jenks'e kesmesi için bir parmak işareti yaptım ve o da ayıldı. Profesyonel mağazaya ait siyah ve altın rengi bir araba pistte bize doğru geliyordu. Tekrar gerilmeden önce neredeyse yarım saniye rahatladım. Büyü yasağını çiğnemiştım. Yasaklanacaktım. Umabileceğim en iyi şey Trent'i yanımda götürmemektı.

"Ah! Aha!" dedi Limbcus, arabayı görünce cüssesi de titredi. "Şimdi göreceğiz! Kevin!" diye bağırdı. "Kalamack topumun düzenini değıştirdi! Onun çizilmesini istiyorum!"

Görünüşe göre Kevin elektrikli arabayı durma noktasına getirdiğinde, genç adam inerken krateri görünce yüzünü buruşturdu. Olacakları bildiğim için ona el salladım. "Aslında bendim. Özür dilerim!"

Kevin siyah pantolonu ve ona uygun polo tişörtüyle profesyonel görünüyordu; kalçasında çıtırdayan bir radyo ve başında yıpranmış bir kasket vardı. "Herkes iyi mi?" diye sordu, birkaç kırışıklığı onu daha yaşlı göstermek için toplanmıştı.

Trent başıyla onayladı ve Limbcus öne doğru itti. "Oyunumu kurcaladı!" diye bağırdı kırmızı yüzlü, armut biçimli adam. "Turnuva sırasında büyü yapmak diskalifiye sebebidir. Kalamack elendi! Atın onu. Hemen şimdi."

Her zaman bir centilmen olan Trent boğazını temizledi. "Korkarım bu benim hatam." "Ah, hayır. Aslında değıl," dedim. "Topunu oyunumuzun içine düşürdü ve ben saptırdı."

Jenks kıs kıs gülererek, "Daha çok yıkılmış gibi," dedi. Yukarı.

"İtiraf ediyor!" diye bağırdı iri yarı adam, tekrar işaret ederek. "Kazı onu!"

Kevin, Trent'in gözleriyle karşılaştı ve Trent omuz silkti. Mutsuz olduğu her halinden belli olan müdür sinirli bir şekilde aralarına girdi. "Bay Limbcus, bu hatayı görmezden gelmenin bir yolu var mı? Sorunu başlatan sizin topunuz olduğuna göre?"

Trent, "En azından ekipmanınızı değıştirmeme izin verin," dedi.

Limbcus, kendisine karşı taraf tuttıklarını fark edince gözleri büyüdü. "Top zerre kadar umurumda değıl! Turnuva kurallarına göre oynuyoruz ve yardımcınız sihir kullandı! Tüm takımınızın skorları şüpheli ve siz de atılmalısınız."

kulüpten *tamamen*!"

Trent soğukkanlılıkla, "Bayan Morgan benim yardımcım değil," dedi. "O benim güvenliğim."

"Bahse girerim." Adam bana baktı ve çenem kalktı. Bugün ortama uyum sağlamak için bir çift şort, spor ayakkabı ve modadan yoksun bir polo tişört giymiş olmam pek de yardımcı olmamıştı. Yeterince atletiktim ama böyle bir adam kıvrımları gördüğünde beyin ya da beceri olmadığını varsayar. Ama benim gördüğüm kadarıyla ne kadar az güvenlik görevlisi gibi görünürseniz, onları hazırlıksız yakalama olasılığınız o kadar artıyordu.

Rahatsız edici sessizlik uzadı. Adam bunu anlaşıma sanarak cüssesini agresif bir şekilde kaydırdı. "Golf bir centilmen oyunudur. Sahada kadın olması yeterince kötü, ama o nasıl oynanacağını bile bilmiyor!"

Gözlerim kısıldı. "Sakin ol Rache," diye uyardı Jenks.

"O bir iblis!" diye bağırdı adam ve çevredeki adamlardan soluk soluğa sesler yükseldi. "Oyunda şike yapıyordu. Koğuşun iblis büyüyle başa çıkabilir mi? Bilmiyorsun ki!"

"Bay Limbcus," diye sinirli bir şekilde itiraz etti golf profesyoneli.

"Kalamack elf büyüünü yapıyor olabilir ve senin de bundan asla haberin olmaz!"

"Uh-oh ..." Jenks mavi renkli siyah parıltılardan oluşan ışıltılı bir sütunun üzerinde yükseldi.

Spor ayakkabılar çimenlerin üzerinde sessizce dururken yaklaştım. Trent bembeyaz kesilmişti; korkudan değil, öfkeden. "Bir şey yapacağını mı düşünüyorsun?" Jenks kulağımın dibinde durarak söyledi.

"Sanmam," dedim ama Trent şapkasını çıkardığında ürperdiğimi hissettim. Eğer şapkanın altına heceleme şapkasını takmışsa, az önce günaha girmekten kurtulmuştu. Son zamanlarda soğukkanlılığı sık sık kırılıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

"Onun gibilerin düzgün insanlarla oynamasına izin verilmemeli," dedi adam alaycı bir ifadeyle.

Bu işe yaradı. Trent türler arası ilişkileri yatıştırmak için yeteneklerini küçümsüyor olabilirdi ama benim bunu yapmama gerek yoktu. Trent'i aptallara saldırdığı için gazetelerden uzak tutmak benim işim değildi, ama Quen bana teşekkür edecekti.

Bir düşünceyle, şehir kulübünün büyüsz koğuşunun ötesine uzandım ve ley hattı üzerindeki tutuşumu güçlendirdim. Sinirlenerek, kocaman bir tomarını kendime doğru çektim ve sinir bozucu koğuşu bir kez daha paramparça ederek büzüşüp kendi içine katlanmasını sağladım, bu sefer temelli kırılmıştı. Uzaklardan bir uyarı sesi duyuldu ve Kevin'in rengi soldu, bir aygırın ipini koparırcasına kolaylıkla onların koğuşunu ortadan kaldırdığımı biliyordu. Bay Kireç Yeşili Pantolon döndü, beni görünce öfkesi azaldı.

"Ah, Rachel?"

Trent'in elini kolumdan ittim. "Onun türü mü?" Ellerimi kalçalarımaya koyarak dedim ki

Adamın şişkin göbeğine birkaç santim kala durdum ve ona baktım. "Annenle babanı Dönüş boyunca hayatta tutan şey *onun türü!*"

Trent kırık eğreltiotu gibi kokuyordu. "Biz iyiyiz," dedi. "Rachel, ben hallederim."

"İyi değiliz!" Limbcus geri çekilince içimde bir memnuniyet kırıntısı belirerek haykırdım. "O top seni hastanelik edecekti ve o benim *onu patlatmamdan* mı yakınıyor?"

"Rachel?"

Limbcus'un diş macununun kokusunu alana kadar eğildim. "Ne dersin Limbcus? FIB'yi aramamı ve saldırıya teşebbüs formu doldurmamı mı istiyorsun? Çalıştığım kişiyi korumak için istediğim zaman büyü yapabileceğimi söyleyen bir lisansım var." Sinirlenerek lastik ve yanmış plastik yığınının burnunun dibinde salladım. "*Kanıt* için ihtiyacım olmasaydı bu topu kötü bir yere atardım!"

"Rachel!"

Gözlerimi kırıştırdım ve Limbcus'u Kevin'in arabasına kadar ittiğimi fark edince geriye doğru sallandım. Jenks onun arkasında durmuş sırtıyordu ve bu, adamın dehşete düşmüş ifadesinden daha çok beni sakinleştirdi. Kendime iyilik yapmıyordum ve burnumu çeke çeke Trent'in çantasına doğru yürüdüm, çantayı çekiştirdim ve patlamış topu cebime attım, böylece daha sonra kurcalanıp kurcalanmadığını kontrol edebilecektim. "Biri seni onun bir parçası yapmadan önce geçmişini okumalısın," diye mırıldandım ve Trent'in eli hafifçe omzuma indiğinde sıçradım. Jenks eğlenmiş bir şekilde parlak altın renginin tozunu alıyordu ve suratımı asarak Trent'in sopalarını omzuma kaldırdım. Araya girmek bir hata olabilirdi ama bana yönelik olmadıklarında hakaretleri yutmak daha zordu.

"Bay Limbcus," diyordu Trent, sesi yatıştırıcıydı, ama daha önce eksik olan bir tatmin duygusunu duyabiliyordum. "Eminim bir anlaşmaya varabiliriz. Ne de olsa bu bir hayır işi."

Bay Limbcus hâlâ kımıldamamıştı. "Eğer diskalifiye edilmezse, yarışmadan çekileceğim ve giriş ücretimi de yanımda götüreceğim," dedi gıdıları titreyerek. "Cincinnati'nin sahibi olabilirsin Kalamack, ama bu parkurun sahibi *değilsin* ve bu gün bitmeden seni attıracağım!"

Aslında ailesi bir zamanlar mülkün sahibiydi ama bunu söylememeyi başarmıştım. Kevin arabanın yanında durmuş kararsız görünüyordu ve Trent şapkasını tekrar takarak düşünmeye başladı. "Turnuvadan derhal çekileceğim. Kevin, seninle geri dönebilir miyiz?"

Sıkıntı içindeki müdür öne doğru kaydı. "Elbette, Bay Kalamack."

"Anlaşıldı," diye homurdandı şişman adam. "Büyü olmadan kaybedeceğini biliyor."

Trent bir elini sırtıma koyarken, "Sözlerim elbette yürürlükte kalacak," dedi, hem sahiplenici hem de koruyucu bir tavırla

Takım. "Beyler? Lütfen müsaade edin. Öğle yemeği benden."

Buna bu kadar kolay izin vermesine şaşırarak Jenks'e baktım. Peri omuz silkti ama Trent beni neredeyse arabaya doğru itiyordu. Belki de elf hakareti onu hazırlıksız yakalamıştı. Dolaptan çıkmalı uzun zaman olmamıştı ve nasıl zarif bir şekilde tepki vereceğini bilmek pratik gerektiriyordu.

Jenks, "Yasaklanacağız, değil mi?" dedi ve ben de başımı salladım.

Memnun olan Limbcus kasıla kasıla yürüyor, diğer oyuncularla yüksek sesle kuralların böylesine kaba bir şekilde nasıl çiğnendiğini konuşuyordu. Trent bir yanımda, Kevin diğer yanımda, sırtı kambur ve endişeliydi.

Kazandığını düşünen adam ofladı pufladı. "Sorun para değil. Bu kulüpten çıkmanı istiyorum! Avukatım Kalamack'tan haber alacaksın."

Trent olduğu yerde durdu. Trent'in gözlerindeki ışık endişemi artırdı. Bunu daha önce de görmüştüm. Aklını kaçırmak üzereydi.

"Hangi gerekçeyle?" Trent arkasını dönerken soğuk bir sesle konuştu. "Ortağım *saldırınızı* kimseye zarar vermeyecek şekilde savuşturdu. Ağlaması gereken biri varsa o da benim."

"Ah, Trent?" Jenks gergin bir şekilde mırıldanırken ben de "Trent" dedim.

"Gürültücüsün, zorbasın ve açıkçası kötü giyiniyorsun," dedi Trent, ona doğru yürürken adımları bakımlı çimlerin üzerinde sessizdi. "Oyununuz istikrarsız ve *erken bırakma* geçmişiniz yüzünden kimse önünüzde oynamak istemiyor."

İzleyenler arasında bir kıkırdama oldu ama Trent'in şapkasını tekrar takması hoşuma gitmedi. Sihrini yapmak için ona ihtiyacı yoktu ama bir incelik katıyordu.

"Gerçek bir oyuncu şeffaf, pasif agresif bir hareketle başkalarının güvenliğini riske atmaz," dedi Trent, adamla göz göze gelerek. "Gerçek bir golfçü kendine karşı oynar, başkalarına değil. Hem ben hem de güvenliğim mülkünüze verdiğimiz zarar için özür diledik ve tazminat teklif ettik ama şahitler sizin bunu reddettiğinizi duydu," dedi Trent, pantolonunun paçası titreyerek. "Bunu mahkemeye taşımak istiyorsanız, kazanacak olan tek kişi avukatlardır. Ama bu yola başvurmak istiyorsanız Bay Limbcus, buyurun dans edelim."

Trent onunla yüzleşirken adam kelimeleri bulmakta zorlanıyordu; dağınık saçları dalgalanıyor, duruşu affetmiyor ve kralların güvencesini taşıyordu. Cincinnati'deki herkes, iblisler kendilerinden birini avlayıp öldürdüğünde gece gökyüzünde parlayan ışıkları görmüştü ve Cincinnati'deki herkes Trent'in onlarla birlikte at sürdüğünü, İncil'den daha eski ve aynı derecede vahşi bir adalet uyguladığını biliyordu.

Jenks'in kanatları boynumu gıdıkladı ve ürperdim. "Belki de onu kurtarmalısın," dedi peri, Trent'i kastederek. "Kendini ifade etmekte iyi ama çıkış yapmakta o kadar iyi değil."

Başımı sallayarak ilerledim ve Trent'in arkasında, görmezden gelinemeyecek kadar yakınında durdum. Adamın bakışlarını bir süre daha üzerinde tuttu ve dudakları hâlâ öfkeyle büzülmüş bir halde dönüp arabaya doğru ilerledi. Yanına çöktüm, suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Bunların hiçbiri olmamalıydı.

Trent sırtımın küçük kısmına dokundu ve ben içimde çırpındım. Aramızdan bir enerji dalgası geçti ve onlar eşitlenmeye çalışmadan önce chi'min dengesini çabucak kavradım. Hâlâ gergindi. Sessizce golf arabasının arkasına doğru yürüdüm, böylece Trent golf uzmanıyla ön tarafa geçebilecekti.

"Hey, Rache. Enayiye piksellememi ister misin?"

Neredeyse herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu ve ben asık suratla başımı salladım.

"Teşekkür ederim Bay Kalamack," dedi Kevin sinirli bir şekilde, arabanın etrafından dolanıp sürücü koltuğuna otururken. "Bana kalsa siz oyununuza devam ederdiniz, o da dışarı çıkarılırdı ama kural kuraldır."

Ruh hali hâlâ kötü olan Trent ön koltuğa kaydı, gözleri yine telefonundaydı, sonra onu bir kenara koydu. "Sen onu kafana takma. Geri getirdiğin için teşekkürler. Ve lütfen ofisime hasarın ne olduğunu bildirin. Sadece turnuva için değil, yeşil alan için de."

"Çok memnun oldum Bay Kalamack. Teşekkür ederim."

Sifonu çekerek Trent'in sopalarını arabanın arkasındaki rafa yerleştirdim. Küçük bir atlama koltuğu vardı ve park yerine giderken arkada sopalarla somurtmaktan mutlu olarak onu aşağı çevirdim. Elim acıyordu ve hareket halindeyken ona baktım, bir dalış yaptığımızda geç de olsa bir tutamağa uzandım. Rüzgâr saçlarımı okşadı ve ben rahatlamaya çalışarak rahat bir nefes aldım.

Gerçekten bu kadar aşırı tepki vermiş miydim? Bağırarak dua etmişim ama yine de Endişeyle parmak uçlarıma baktım ve geçici olarak şişmiş kırmızı uçları ittim. Bunun ne anlama gelebileceğinden hoşlanmamıştım. Elbette Trent'i önemsiyordum ama bir topu havaya uçuracak kadar mı?

Küçük bir boğaz temizleme sesi dikkatimi çekti. Jenks çantanın kenarının üstünde bağdaş kurmuş oturuyordu ve yüzünde çileden çıkarıcı bir bilmişlik ifadesi vardı. "Kapa çenenini," dedim parmaklarımı yumruk yapıp hasarı suçlu bir sır gibi gizlerken. Ağzını açtı, parıltılar parlak bir altın rengine dönüştü ve çantaya vurarak havalanmasını sağladım. "Kapa çenenini dedim!" Daha yüksek sesle söyledim ve gülerek tıkırdayan arabadan dışarı fırladı, ileriye doğru uçarken parıltılar yolunu gösteriyordu.

"Üzgünüm Bay Kalamack. Burada türler arası hoşgörüsüzlüğe müsamaha gösterilmez," dedi Kevin, hala üzgün olduğu belliydi. "Keşke resmi bir rapor hazırlasaydınız. Limbus'un gözetim altına alınmasına yetecek kadar tanık var."

"Endişelenme, Kevin. Her şey yolunda."

Ama değildi ve ben beklenmedik düşüslere karşı tutundum, yaptığımız gibi sessiz

geri dönüş yolumuz. Trent'in bir elf olarak ortaya çıkmasından bu yana, birlikte büyüdüğüm saçmalıklarla başa çıkmasını izliyordum. Bu onun kendine daha az güvenmesine, harekete geçmeden önce düşünmeye daha meyilli olmasına ve her zamanki sakinliğinin o kadar emin olmamasına neden olmuştu ve onun için üzülmiştim. Zengin olmasının bu geçişi kolaylaştıracağı düşünülebilirdi ama bu sadece insanların kıskanmasına neden oldu ve kıskançlık da nefrete yol açtı.

"Bay Kalamack?"

Trent başını kaldırdı, alnında yeni bir endişe tutamıyla. Artık kesin olarak "onlar" kampındaydı ve bu bir süre sonra sizi yıpratıyordu. Ama ben izledikçe profesyonel gülümsemesi daha da derinleşti, neredeyse inandırıcı oldu. "Bay Kalamack, bunun için gerçekten üzgünüm," dedi Kevin, son bir yalpalamayla otoparkın kaldırımını bulup yavaşlayarak durduğumuzda. "Kendinizi korumak için her türlü hakka sahipsiniz ve dediğiniz gibi, topunu önündeki oyunculara düşürmek gibi bir geçmişi var."

"Biz iyiyiz." Trent'in eli destek çubuğundan çözülürken güneşe doğru adım attı, ayakları çivili ayakkabılarının içinde alışılmadık derecede gürültülüydü. "Geri çekilmek, direnmekten ve muhtemelen giriş ücretini geri çekmesinden daha iyidir. Gelecek hafta her zamanki başlama saatime ihtiyacım olacak. Sadece ben ve bir kişi daha. Araba yok. Benim için ayarlayabilir misin?"

Sürücü koltuğuna oturan adamın rahatlaması neredeyse elle tutulur bir şeydi. "Elbette. Anlayışınız için teşekkür ederim. Tekrar özür dilerim. Eğer bana kalsaydı, oyununu bitiren sen olurdun ve Limbus da topuklarını soğutuyor olurdu."

Trent güldü ve bunu duyan Trent'in diğer işlerinin yanı sıra şoförlüğünü de yapan Jonathan siyah arabalardan birinden indi. Adamı köpekken daha çok severdim.

-Beni öldürmeye çalıştığı için Trent'in bileklerine bir tokat atma versiyonu. Trent'in sopalarını arabadan aldığını görünce cipin arkasını açtı ve yüzünde ekşi bir ifadeyle bekledi. Uzun boylu, zayıf ve keskin açılarla dolu bu adamdan hoşlanmamıştım.

Rahatsız bir şekilde fısıldadım, "Bowlinge gitseydin bunlar olmazdı. Bowlingde sihir kullanmana izin veriyorlar." Kevin tereddüt etti ve Trent ayrılma işareti verircesine ayak ayak üstüne atınca golf sahası çalışanına elimi uzattım. "Sahanızı bozduğum için üzgünüm. Bu öğleden sonra gelip tamir etmenize yardım edebilirim."

Gülümsemesi tedirgindi ve avuçları nemliydi. Trent sopalarını alırken, "Hayır, bunu bizimkilerin yapması gerekiyor," dedi. "Ahh, Bay Kalamack, gerçekten üzgünüm, ama ..."

Jenks'in kanatları bir uyarı sesi çıkardı ve Kevin'in ses tonundaki pişmanlığa gözlerimi kısarak baktım.

"Hayır, s o r u n değil," diyordu Trent tekrar, Kevin'i eliyle kavrarken.

omuzlarında ve açıkça kaçırmaya çalışıyordu. "Merak etmeyin. Rachel'ın etrafında olur böyle şeyler. Bu onun cazibesinin bir parçası."

"Evet, efendim. Ummmm . . . Bir şey daha var."

Kevin gözlerime bakmadı ve ben de olduğum yere yığıldım. "Kurstan men edildim, değil mi?" dedim kayıtsızca ve Trent durakladı.

Kevin yüzünü buruşturdu ama Jenks sırtıyordu. "Çok özür dilerim," diye bağırdı bahtsız adam. "Ben de aynen sizin yaptığınızı yapardım Bayan Morgan, ama kurallara göre parkurda büyü yaparsanız geri dönemezsiniz."

"Ah, küçük yeşil elmalar için," dedi Trent, ama ona sinirlenmemesini söylemek için eline dokundum. Ben de bunu bekliyordum.

Kevin aceleyle, "Kulüp binasında bekleyebilirsiniz," dedi. "Ama sahaya çıkamazsın." Bakışları Trent'e kaydı. "Çok üzgünüm Bay Kalamack. Kişisel güvenlik için lisanslı birkaç caddie'miz var. Sizin himayeniz bizim için önemli."

Çantasını omzuna atıp gözlerini güneşe diken Trent'in sopaları takırdadı. "Bir istisna yapılabilir mi?" diye sordu. "Rachel oynamıyordu. İşini yapıyordu."

Kevin omuzlarını silkti. "Bu mümkün. Bunu kurallar komitesine ileteceğim. Baban sana ilk sopalarını verdiğinden beri üyesin. Hatta sopaları ona babam satmıştı. Siz iyi insanlarsınız Bay Kalamack, ama kural kuraldır."

Evet, kural kuraldı ama bana hiç yardımcı olmamalarından bıkmıştım.

Hayal kırıklığına uğrayan Trent bir elini saçlarında gezdirdi. "Anlıyorum," dedi düz bir sesle. "Morgan'ın sahaya girmesine izin verilmiyorsa, o başlama saatine ihtiyacım olmayacak."

Gözlerim büyüdü ve protesto etmek için Trent'e dokundum. "Efendim..." Kevin yalvardı ama Trent hafif bir protestoyla elini kaldırdı.

"Kızgın değilim," dedi ve Jenks homurdanarak fikrini belirtti. "Sadece planlarımı değiştiriyorum. Tüm geri kafalılığına rağmen Limbcus bir konuda haklı," dedi bana bakarak. "Eğer çim sahalarda olacaksan, nasıl oynanacağını bilmelisin. Sana öğretecektim, hepsi bu."

Kalbim daha da yüksek sesle çarpmadan önce sıkışmış gibiydi. "Ben mi?" diye kekeleydim ve Jenks'e susması için bir bakış attım. "Nasıl golf oynanacağını öğrenmek istemiyorum." *Bana golf öğretmek mi istiyor?*

Trent yılmadan bir kolunu benimkine doladı, omzundaki çanta bana çarptı. "Meraların birinde eski bir atış poligonum var. Orayı biçtiririm ve bu iş çözülene kadar sürüş pratiği yapabilirsin," dedi. Kevin'e döndü ve elini sıktı. "Kevin, bu öğleden sonra Jonathan'ı ara, ben de oyun için gerekli parayı göndereyim." Yüzünü buruşturdu ama daha iyi bir ruh halinde olduğu belliydi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu pahalıya patlayacak."

"Teşekkür ederim," dedi genç adam, Trent'in kolunu aşağı yukarı sallarken gergin bir gülümsemeyle. "Ve tüm bunlar için tekrar özür dilerim."

Trent golf şapkasının ucuna dokundu ve bizi döndürdü. Kramponları kaldırımda tıkırdadı ve yüzümün ısındığını hissettim. "Golf oynamayı öğrenmek istemiyorum," diye tekrarladım ama çocuklarını gezdirmek için aldığı cipine doğru yürürken Trent'in hızında bir değişiklik olmadı. *Neden bana golf öğretmek istiyordu ki?*

Jonathan açık olan arka taraftan bize baktı ve kendimi Trent'in elinden çektim. Bu sadece Trent'in daha da geniş gülümsemesine neden oldu, saçları gözlerini yarı yarıya gizleyecek şekilde dökülüyordu. Jenks'in havada asılı dururken golf vuruşu pandomimi yaparken attığı kahkahalar da yardımcı olmuyordu. Tanrım, aptal değilmişim! Trent ilk seferinde mihraptan kaçtığı için onu cezalandırmayı bitirir bitirmez Ellasbeth'le evlenecekti. Ama üç ay önce paylaştığımız o öpücük hafızamda asılı duruyordu. Sarhoş değildi, buna yemin edebilirim ama bu bir hata olmadığı anlamına gelmiyordu. İki şey birden olamazsın. Denedim ve işe yaramadı. Ve onun metresi olmayacaktım. Bundan daha iyiydim.

Kahretsin, gevezelik ediyorum.

"Benim yüzümden onları boykot etmek zorunda değilsin," dedim cipe yaklaşırken. Jenks gölgede duran arabama doğru atıldı ve Trent'in duruşu gevşedi. Peri'yi sevmiştii ama Jenks gürültücüydü.

Sopalarını Jonathan'a uzatırken yumuşak bir sesle "Değilim," dedi. "Arkamı kollayan biri olmadan burada olmak istemiyorum ve onların güvenliğini gördüm. O top patlamamalıydı. Verdiğin o küçük dokunuşla değil. Kontrol ettirecek misin?"

Başımı salladım ve hâlâ çantasında olduğunu hatırlayarak onu almaya gittim. Dikenli, bükülmüş kauçuk ve plastik yığını tutarken içimi bir ürperti kapladı ve aşırı yeşil lükse baktım, mesafenin ve bitki örtüsünün bizi meraklı gözlerin çoğundan saklamasına sevindim. Burayı hiç sevmemiştim ama bunun züppe tavırlarından kaynaklandığını düşünmüştüm. Belki de daha fazlasıydı. "Bunu Al'a soracağım."

Trent Algaliarept'ten bahsedilince irkildi, gözlerindeki yeni ışık benimle gelmek isteyip istemediğini merak etmeme neden oldu. "Sa'han?" Jonathan sordu ve Trent elinde tuttuğu elbise ayakkabılarını çıkarınca bakışları kayboldu.

"Sadece erken arıyorum Jon," dedi Trent, sesinde yeni bir yorgunluk vardı. "Tesis dışındaki laboratuarlardan birinde yanlış ateşlenen bir tılsımla ilgili bir mesaj aldım ve bizzat kontrol etmek istiyorum."

"Bana ihtiyacın var mı?" diye sordum ve Jenks'in tozları yolun yarısından parıldadı. Kulakları çok iyi işitiyordu.

Ama Trent sadece gülümsedi. "Hayır, ama teşekkürler. Bu şeyler neredeyse kusursuz ve ben yanan adamla bizzat konuşmak istiyorum. Dolandırılmadığımdan emin olmak istiyorum."

Başımı salladım, yakındaki otoyoldan gelen siren sesiyle tüylerim diken diken oldu.

Trent bagaj kapağına oturup ayakkabılarının bağcıklarını çözerken Jonathan ikna olmamış gibi, "Bağrıışmalar duydum," diye sordu.

"Biz icabına baktık." Trent durdu. Hem ulaşamaz hem de tamamen erişilebilir görünmek için ayaklarının üzerine eğildi, başını eğdi ve Jonathan'a baktı, açıkça gitmesini istiyordu.

Jonathan'ın ince dudakları sanki ekşi bir şey yemiş gibi büzüldü. Sırtını dikleştirerek yolcu tarafına doğru yürüdü ve protesto edercesine kapıyı çarparak arabaya bindi. Trent'in dudakları büküldü ve ayakkabılarına geri döndü. Jonathan hâlâ bizi duyabiliyordu ama en azından bakmıyordu. Rüzgâr Trent'in saçlarına dolanıyordu ve bende saçlarını düzeltme isteği uyandırıyor.

Kes şunu, Rachel.

Arabam üç sıra aşağıda ve otoparkın karşısındaydı ama gitmek konusunda isteksizdim. Trent yorgun görünüyordu, güneş yüzüne vurmuştu ve yeşil gözleri kısılmıştı, ayağındaki kramponları çıkarıp elbise ayakkabılarını giyerken. Bana nasıl arka çıktığını hatırladım ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Son zamanlarda bu çok sık oluyordu. Sen *karişma Rachel. Ulaşamayacağın bir yerde olduğun için olduğun biliyorsun.*

Trent ayağa kalktı, kramponları elindeydi. "Ne bulduğunu bana haber ver."

"Yarın. Kötü bir haber olmadığı sürece," dedim ve Trent arabanın arka kapısını kapattı.

SUV.

Trent yaklaşırken "Yarın," diye onayladı ve gülümsemem dondu. Ne yapacağından emin değildim. "Bugün için teşekkürler," dedi usulca elimi sıkarken.

"Rica ederim," dedim, bunu kabul etmek istiyordum ama korkuyordum ve eli çözüldü. Profesyoneldim. Ben profesyoneldim. O öpücükten beri bana karşı profesyonelden başka bir şey değildi, ağzı şarap tadındaydı ve ben nefessiz kalmıştım ve onu soymanın ne kadar sürdüğünü bilmek istiyordum. Ellasbeth'le evleneceğini, çılgın bir annesi ve pop yıldızı babası olan yerel bir kızı içermeyen bir standardı olduğunu biliyordum.

Ama bana dokunmaya devam etti. Ve ben de onu istemeye devam ettim.

Jenks kılıcıyla arabamın ızgarasındaki böcekleri topluyor ve ayağıyla itiyordu. Gözlerime bakarak "hadi git" der gibi bir hareket yaptı ama Trent gitmek için herhangi bir harekette bulunmuyordu ve ne istediğini bilmiyordum. "Seninle sonra konuşuruz o zaman," dedim bir adım geri çekilerek.

"Tamam. Sonra görüşürüz." Başını eğen Trent gitmeye başladı, sonra beklenmedik bir şekilde geri döndü. "Rachel, bu gece müsait misin?"

Nereye gittiğime bakmadan geri geri gitmeye devam ettim. İşte yine oldu. Profesyonel ama değil. İlk tepkim dönmek oldu.

Ama para işime yarayabilirdi ve Quen'e ona göz kulak olacağıma söz vermiştim. Jenks'in tozları gecikmeden dolayı sinirli bir kırmızıyla parladı ve ben de "Elbette. İş mi, gündelik iş mi?" dedim.

"Rahat," dedi Trent ve ben de ellerimi ceplerime soktum. "On tamam mı? Seni alırım."

Gece yarısı civarında uyumak isteyecekti, yani her neyse o zamana kadar bitmiş olacaktı. Ya öyle olacaktı ya da gece programında değişiklik yapılamayacak biriyle buluşacaktı.

"On," dedim, onaylayarak. "Nereye gidiyoruz?"

Trent başını eğdi ve topuklarının üzerinde dönerek cipine doğru yürüdü. "Bowling!" diye bağırdı, arkasına bakmadan.

"İyi, bana söyleme," diye mırıldandım. Bunun bir önemi yoktu. Nereye gidersek gidelim siyah ve profesyonel bir şeyler giyiyor olacaktım. Uçurtma gösterisi, bir at etkinliği, Ellasbeth'in kızları almaya ya da bırakmaya geldiği ve Trent'in onu arazide istemediği park. İş için eyalet dışına yaptığımız bir gece gezisi bile. Trent'le bir şeyler yapmak hoşuma gidiyordu ama kendimi hep yerinde olmayan bir dişli gibi hissediyordum. Olmam gerektiği gibi, ben onun güvenliğıydım, kız arkadaşı değil.

"Oh, her zaman tatlı Tink için!" Arabama geldiğimde Jenks şikayet etti. "İşin daha bitmedi mi? Öğleden sonra yapmam gereken işler var."

Küçük kırmızı MINI Cooper'ımın direksiyonuna geçerken usulca "İşimiz bitti," dedim. Trent geri geri gidiyordu ve ben de onun sert bakışlı Jonathan'a doğru eğilip açık pencereden "Al ne diyor haber ver!" diye bağırmasını bekledim. Quen burada olsaydı, arabayı o kullanmak için ısrar ederdi ama Jonathan'ı ikna etmek mümkündü ve Trent'in bağımsızlığını sevdiğini biliyordum.

"Al, ha?" Direksiyonun arkasına oturup Trent'in gidişini izlerken Jenks aniden ilgilenmeye başlamıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Jenks şimdi burnumun birkaç santim önünde durarak sordu.

Arabamı çalıştırmak için öne doğru eğildim. "Üzerinde bir tılsım olup olmadığını bana söyleyebilir," dedim ve Jenks dikiz aynasına kondur, güvensizlik ve tedirginlik turuncumsu bir toz halinde ondan döküldü. Yorgundum, sinirliydim ve Trent'ten aldığım huzursuz, söylenenden fazlası hissinden hoşlanmıyordum. "Patlamamalıydı," diye ekledim ve Jenks'in kanatları yavaşça onaylayarak kanat çırpı.

Eğer biri Trent'i hedef alıyorsa, bilmek istiyordum. Al'ı rahatsız etmeye değerd, gerçi o bana adamın ölmesine izin vermeme söylerdi.

O top patlamamalıydı.

İki

Köprüye ve ötesindeki Hollows'a doğru öğleden sonra trafiğiyle mücadele ederken güneş Cincinnati'nin binaları arasında yavaşça parlıyordu. Eyaletler arası yol tıkanmıştı ve en sağ şeritteki bir kamyonun arkasına yerleşip yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemek, trafiğe girip çıkarak belirtilen limiti korumaya çalışmaktan daha kolaydı.

Radyom açıktı ama tüm haberler vardı ve hiçbirisi iyi değildi. Trent'in tesisindeki yanlış ateşleme bu sabahki tek olay değildi ve dram skalasında o kadar aşağıdaydı ki, ağır yanıklar nedeniyle yoğun bakımda olan aşçılık sınıfı ve bir kahvehanenin çatısına çarparak üç kişinin yaralanmasına neden olan bir kirişin ani çöküşü tarafından fark edilmemişti bile. Kum kapalı kraterimin daha büyük bir şeyin parçası olduğunu düşünmeme neden olan 71 koridorunun tüm doğu tarafı darmadağınktı. Yanlış ateşlemeler o kadar yaygın değildi, genellikle parti bazında kümelenir ve asla sadece zaman ve mekanla bağlantılı olmazdı.

Jenks sessizdi, dikiz aynasına yaslanırken endişeli yeşil bir toz onu bulandırıyor. Ama hikâye bir temizlik ekibinin ölü bulunmasına dönüştüğünde, görünürdeki neden vücutlarındaki ani yağ eksikliğinden kaynaklanan beyin hasarı olduğunda, dehşet içinde kapattım.

Jenks'in topukları cama çarptı. "Bu iğrenç."

Başımı salladım, şimdi eve gidip haberleri açacağım için endişeliydim. Ancak ani bir beyin dokusu eksikliğinden ölmenin ne kadar acı verici olacağını düşünmemeye çalışsam da zihnim değişti. Trent'te düşündüğüm şeyi gerçekten görüyor muydum, yoksa sadece istediğim şeyi mi yansıtıyordum? Yani, adam istediği gibi olma özgürlüğü dışında her şeye sahipti. Neden beni istesin ki? Ve yine de oradaydı, gitmeyi reddediyordu.

Sürünerek ilerlerken dirseğimi açık pencereye dayadım, bir kıvrımı parmağımın etrafında döndürdüm. Basın bile aramızda bir şeyler olduğunu söyleyebilirdi ama onlara bunun tehlikeli, iyi saklanmış sırların paylaşımı olduğunu söyleyemezdim, boxer mı yoksa külot mu giydiğini bilmenin tanıdıklığı *değil*. Trent'in herkesin ondan beklediği şeyle ilgili sorunları o l d u ğ u n u biliyordum. Günlerinin uzun olduğunu biliyordum,

Özellikle de Ceri gittiğinden ve Quen ile kızlar zamanlarını Trent ile Ellasbeth arasında paylaştırdıklarından beri. Ama ajandasını doldurmak için benden güvenlik işinde çalışmamı isteyerek siyasi felakete davetiye çıkarmaktan daha iyi yollar vardı - bu işte iyi olmam bir yana. Bunu konuşmamız ve akıllıca olanı yapmamız gerekecekti. Bir kez olsun akıllıca olanı yapacaktım. *Peki neden içim acıyor?*

"Rache!" Jenks dikiz aynasından bağırdı ve dikkatim önümdeki kamyonu kaydı.

"Ne!" İrkilerek geri bağırdım. Ona vurmaya yakın bile değildim.

Yeşil ve ekşi peri tozları, esintide kaybolmak için üzerinden elendi. "Peri osuruğu gibi üçüncü kez söylüyorum, bu şeyin içindeki hava akımlarını değiştirir misin? Rüzgâr kanatlarımı paramparça ediyor."

Isınarak, kanadındaki kesikten sızan toza baktım. "Özür dilerim." Camımı yarıya kadar açarak arka iki camı kırdım. Jenks kendini yeniden toparladı, tozu daha hoşnut bir sarıya dönüştü.

"Teşekkürler. Neredeydin?" diye sordu.

"Ah," diye geçiştirdim. "Dolabım," diye yalan söyledim. "Bu gece ne giyeceğimi bilmiyorum." Bu gece. Bu konuyu açmak için iyi bir zaman olabilirdi. Trent'in bunu düşünmek için üç ayı olacaktı.

Üstü açık siyah arabalı bir çocuk trafiğe girip çıkarak araba boyu ilerlerken Jenks bana güvensizlikle baktı. "Uh-huh," dedi. "Trent'in kızları yarın geri geliyor, değil mi?"

Peri yalan söylediğimi anladı. Görünüşe göre auram değişmişti. "Evet," dedim, küstah olmaya çalışarak. "İzin kullanabilirim. Trent on dört yaşında yaşayan bir vampir kızdan daha sosyal." Ve bir o kadar da hızlı mesajlaşabildiğini fark ettim.

Jenks'in kanatları bulanıklaştı. "Üç aydır para yok ..."

Direksiyonu sıkıca kavradım ve köprüye giden rampaya girdim. "Kiran bende, peri. Rahatla."

"Tink'in küçük pembe gül goncaları!" Jenks aniden patladı, kanatları bulanıklaşarak görünmez oldu. "Neden sadece adamla seks yapıyorsun?"

"Jenks!" diye bağırdım, sonra frene bastım ve üstü açık arabadaki çocuk önümdeki kamyonun önünü kesince direksiyonu kırdım. Refüje çıkıp tekrar yola döndüğümde lastiklerim patladı ama arabadaki pisliğe kızmaktan çok onun söylediklerinden utanmıştım. "Öyle bir şey değil."

"Öyle mi?" Tozunda tuhaf bir gümüş rengi vardı. "Seni ve Trent'i izlemek, dudaklarının nasıl çalıştığını henüz bilmeyen iki çocuğu izlemek gibi. Ondan hoşlanıyorsun."

"Sevilmeyecek ne var?" Köprüdeki trafiğin azalmasını takdir ederek homurdandım.

"Evet, ama geçen yıl ondan nefret ettiğini sanıyordun. Demek ki ondan gerçekten *hoşlanıyorsun*."

onu."

Ellerim kenetlenmişti ve onları direksiyonun üzerinde gevşemeye zorladım. "Bunun seks hakkında konuşmaktan başka bir anlamı var mı?"

Ayaklarını dikiz aynasına vurmak için salladı. "Hayır. Hepsi bu kadar."

"Adam nişanlı," dedim hayatımın bu kadar şeffaf olmasına sinirlenerek.

"Hayır, nişanlı değil."

Köprü girişleri yeni gölgeler oluştururken ve Jenks'in tozu bir güneş ışıını gibi parlarken, "Olacak," diye karşılık verdim. *Yine olacak.*

Jenks homurdandı. "Evet, o Cincy'de yaşıyor, kız da Seattle'da. Eğer ondan hoşlansaydı, yanına taşınmasına izin verirdi."

"Bir çocukları var," dedim kesin bir ifadeyle. "Evlilikleri Doğu ve Batı Yakası elf klanlarını sağlamlaştıracak. Trent'in istediği de bu. Herkesin istediği bu. Bu olacak ve ben buna karışmayacağım."

"Ha!" diye havladı. "Ondan hoşlandığını biliyordum. Ayrıca, aşkı planlamazsın, kendiliğinden olur."

"Aşk!" Üç araba önümdeydi, kornalar çalıyor ve fren lambaları yanıp sönüyordu. Sorun çıkacağını tahmin ederek yavaşladım. "Bu aşk değil."

"O halde şehvet," dedi Jenks, bunun yine de aşktan daha iyi olduğunu düşünüyor gibiydi. "Yoksa neden o topu patlatasın ki? Biraz aşırı korumacı, değil mi?"

Dirseğim cama sıkıştı ve başımı elimin içine düşürdüm. Trafik durmuştu ve güneşin altında bir noktaya doğru ilerledim. Aşık değildim. Ya da şehvet. Sarhoş değilim öpücüğüne rağmen Trent de değildi. Yalnız ve savunmasızdı, ben de öyleydim. Ama son bir aydaki tüm nişanlarının normal olup olmadığını ya da evden çıkmaya çalışıp çalışmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Benimle birlikte. *Kes şunu Rachel.*

Arkamda bir korna çaldı ve bir araba boyu ilerledim. Trent'in önünde Ivy'nin koşularından daha iyi planlanmış bir hayat vardı. Ellasbeth ve kızları Lucy de oraya uyuyordu. Ray de öyle, gerçi küçük kız onunla bir damla kan bile paylaşmamıştı. Trent daha fazlasını istiyordu ama aynı anda iki şey birden olamazdı. Denemiştim ve bu beni neredeyse öldürüyordu.

Bakışlarım omuz çantama ve içindeki golf topuna kaydı. "Patlama muhtemelen 71. koridoru etkileyen şeyle aynıydı," dedim. "Aşırı tepki verdiğim için değil."

Jenks burnunu çekti. "Benim fikrimi daha çok sevdim."

Trafik neredeyse yeniden hızlanmıştı ve köprünün hemen üzerindeki çıkışta inmek için şerit değiştirdim. Bir girişin altından geçtik ve üzerimden bir karıncalanma tabakası geçti. Şaşırarak kanat seslerine baktım ama hiçbir şey göremedim. *Parmak uçlarını neden karıncalanıyor?*

"Dostum!" Jenks haykırdı. "Bunu hissettin mi? Kızarmış ekmek, Rache! Senin

aura yine beyazlaştı!"

"Ne?" Bir nefes aldım, sonra lastiklerin gıcirtısıyla dikkatim öne doğru kayd. Frene bastım. Hem ben hem de önümdeki araba sola doğru sarsıldık. Önümüzde bir araba sağa daldı. Arkamda lastikler gıcırdadı, ama bir şekilde hepimiz durduk, sarsıldık ama bir çizik bile yoktu.

"Bahse girerim o çocuk yapmıştır," dedim, adrenalinim öfkeye dönüşmüştü. Ama sonra solgunlaştım, gözlerim arabaların üzerinde yükselen devasa baloncuga dikildi.

"Jenks!" Diye bağırdım, o da döndü ve telaşla havaya fırladı. Kabarcık çok büyüktü, gümüş kenarlı siyah parıltılarla kaplıydı ve üzerinde kırmızı enerji lekeleri uçuşuyordu. Hiç bu kadar yavaş büyüyen bir balon görmemiştim ve tam üzerimize doğru geliyordu.

"Git!" Bağırdım, emniyet kemerime uzandım ve arabadan çıkmak için çabaladım. Başka kimse hareket etmiyordu ve Jenks dışarı fırladığında, koruma çemberi oluşturmak için bir çizgiye uzandım. Ama suyun üzerindeydim. Hiçbir yolu yoktu.

Dönerken birinin kapısına çarptım ve kapı açıldı. Ayağıma çarpan baloncukla birlikte telaşla omzumun üzerinden bakarak ayağa fırladım. "Hayır!" Ayağım ölürken çığlık attım. Kaldırıma çarptım ve arabanın gölgesine düştüm. Birden nefes alamaz oldum. İçime hava yerine kahverengimsi kırmızı parıltılar aktı ve kulaklarım tüy sesleriyle doldu. Göremiyordum. Kaldırımı iterken parmaklarımda hiçbir his yoktu. Hissedecek hiçbir şey yoktu.

Kalbim atmıyor! Tüylerin sesi yumuşayıp katı bir uyuşukluğa dönüşürken çılgınca düşündüm. Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Sanki kahverengi bir sisin içinde boğuluyordum. Panikle tekrar bir çizgi aradım ama hiçbir şey yoktu. Bu da neydi böyle? Eğer bunu çözebilirim, onu kırabilirdim.

Yavaş bir kükreme, yumuşak bir sesle kesilene kadar acı verici bir şekilde yükseldi. Önümde bir parıltı süzüldü, sonra bir başkası. Nefes almıyordum ama boğulmuyordum da. Yavaşça kükreme tekrar başladı, yumuşak bir sessizlikle sona ermek üzere bir kreşendoya yükseldi.

Bu benim kalbim, diye aniden fark ettim, sanki ağır çekimdeymiş gibi nefes verirken daha fazla parıltı gördüm ve bununla birlikte biliyordum. Bir atalet sönümlleme alanına hapsolmuştum. Bir kaza olmuş ve bir güvenlik tılsımı arızalanmıştı. *Ama neden hepimizi kuşatacak şekilde yükselmişti?* Düşündüm, chi'min derinliklerine uzandım ve orada depoladığım sonsuz enerjiyi bir araya getirdim. Bir ley hattına bağlanmadan koruma çemberi oluşturamazdım ama büyü yapabileceğime emindim.

Separare! diye düşündüm ve acı veren bir anilikle dünya patladı. "Oh Tanrım," diye inledim, ışık gözlerimi yakarken gözlerim kapalıydı. Ateş görünüyordu

üzerimde parlardı ve hafif bir sıcaklığa dönüştü. Nefes nefese, gözlerimi kırarak

sadece içinde yattığım güneş ışını olduğunu gördüm. *Güneş ışını mı? Gölgeye düşmüştüm. Peki arabalar nerede?*

"Rachel!" diye fısıldadı tanıdık gri bir ses dikkatle ve gözlerimi kısıp bakışlarımı başımın üstündeki kırılganlardan elime çektim. Ivy onu tutuyordu, uzun soluk parmakları titriyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Dedim ve o da beni yolun ortasında kucakladı.

"Tanrı'ya şükür iyisin," dedi, vampir tütsüsünün kokusu üzerime yayılıyordu. Her şey acı verecek kadar keskin hissediyordum; rüzgâr daha soğuk, güneş ışığı daha parlak, FIB ve I.S. sirenlerinin gürültüsü daha yüksek, sarmaşık kokusu burnumu tırmalıyordu.

FIB ve I.S. sirenlerinin sesi daha mı yüksekti? Kafam karışmıştı, beni neredeyse nefes alamayacak kadar sıkı Ivy'nin sırtını sıvazladım. Bayılmış olmalıydım çünkü arabaların çoğu gitmişti. I.S. ve FIB araçları, itfaiye araçları ve ambulanslar yerlerini almış, tüm ışıkları yanıyordu. İki bölümden ve en az üç maaş derecesinden polislerin ortalığı birbirine kattığı, kötü giden bir sokak partisine benziyordu. Arkamda daha fazla gürültü vardı ve görmek için Ivy'den ittim.

Gözleri kırmızı çerçeveliydi; ağlıyordu. Gülümseyerek beni bıraktı, uzun siyah saçları serbestçe sallanıyordu. "Üç saattir dışarıdasın."

"Üç saat mi?" Nefes nefese yankıldım, arkamda Cincy tarafında da aynı şeyleri görüyordum. Daha fazla araba, daha fazla polis aracı, daha fazla ambulans . . ve sekiz kişilik bir sıra, yüzleri açık, bana hayatta olduklarını söylüyorlardı, muhtemelen hala içinde bulunduğum şeyin içinde sıkışıp kalmışlardı.

"Arabada değildin, bu yüzden seni bırakmalarını sağladım," dedi ve kendimi kaskatı ve hasta hissederek ona geri döndüm.

Çantam onun yanındaydı ve onu daha yakına çektim, kumaşı parmak uçlarımda alışılmadık derecede sert bir şekilde sıyrılıyordu. "Ne oldu? Jenks nerede?"

"Yiyecek bir şeyler arıyor. O iyi." Ayağa kalkmama yardım etmek için ayağa kalkarken botları kaldırıma vuruyordu. Titreyerek ayağa kalktım. "Olay olur olmaz beni aradı. Buraya istihbarattan önce geldim. Medyaya, atalet sönümleyici bir tılsımın köprüdeki tüm araçların güvenlik büyülerini tetiklediğini söylüyorlar."

"İyi hikaye. Ben olsam buna sadık kalırdım." Köprü'nün kenarına ve bir direğin gölgesine doğru topallayarak ilerlerken ona iyice yaslandım. "Ama o tür tılsımlar bunu yapamaz."

"Rache!" diye seslendi tiz bir peri sesi ve Jenks güneşten aşağı inerken gözlerim kamaşarak başımı kaldırdım. "Kalkmışsın! Bak, Ivy. Sana iyi olacağını söylemişim. Bak, aurası bile normale döndü."

Bu iyi bir şeydi ama burada bir düzen görmeye başlamıştım ve bu hoşuma gitmiyordu. "İyi çıktın mı?" diye sordum ve Ivy'nin omzuna kondu.

"Tabii ki evet. Bu birden fazla büyü değildi. Her şeyi izledim. Tek bir baloncuktu ve o pislik şoförlü siyah arabadan geldi."

Ellerim titreyerek serin korkuluklara yaslandım. İki sağlık görevlisi bize doğru geliyordu ve irkildim. "Kahretsin," diye fısıldadım, onlar üzerimize doğru gelirken Ivy'nin kolunu tuttum, tıbbi aletler ceplerinden ve sıkı tutuşlarından fırlıyordu.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim!" Birincisi beni tekrar oturtmaya çalışırken bağırdım ve ikincisi gözlerimde bir ışık yakmaya başladı. "Bu sadece bir atalet sönümlleme tılsımıydı. Sanırım o kadar büyüktü ki sıradan metabolik fonksiyonlar onu kıramadı. Standart bir kırılma tılsımı kullanarak çıktım. Ve şu ışığı gözlerimden çeker misin?"

"Kırılma tılsımı mı?" dedi bana tansiyon aleti takmaya çalışan kişi ve ben de başımı salladım, ambulans ekiplerinde en az bir cadı bulundurma zorunluluğu olduğu ve onun neden bahsettiğimi bildiği için mutluydum.

"Her şeyi denemeye hazırım," dedi ilki, sıradaki insanlara bakmak için dönerek.

"Susamış olarak uyanacaklar," dedim ama onlar çoktan yeni bir amaçla çarşafaların altındaki insanlara geri dönmeye başlamışlardı. Ivy beni o korkunç sıraya sokmalarına izin vermediği için şükrederek kolunu sıktım. "Teşekkürler," diye fısıldadım ve parmakları benden kaydı.

"İşe yarıyor!" diye coşkulu bir çığlık geldi ve bir adam ayağa kalkarken bir tezahürat yükseldi, halsizdi ve bir elini gözlerinin üzerine tutuyordu.

Bu durumdan uyanan tek kişi ben olmayacağım için çok mutluydum. "Arabam nerede?" Arabamı ararken sordum ve Ivy yüzünü buruşturdu.

"I.S. haciz, sanırım."

"Harika." Anahtarlarım hâlâ içindeydi ve yorgun bir şekilde golf topumun hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için çantama baktım. "Pekâlâ, burada kimin bana bir iyilik borcu var?"

Jenks, Ivy'nin omzundan kalktı ve havada dönerek Cincinnati'ye doğru baktı. "Edden."

Başımı sallayarak kendimi toparladım ve Ivy tökezlersem beni yakalamak için havada asılı dururken o yöne doğru ilerledik. Şaşırmıştım. FIB'nin, yani Federal Inderland Bürosu'nun sokak gücünün yüzbaşı olan Edden pek dışarı çıkmazdı ama bu olay şehir merkezindeki kulelerinden altı blok ötede gerçekleşmişti ve hem insan hem de Inderland Güvenliği yargı yetkisi için savaşıırken, I.S.'nin hiçbir şeyi halının altına süpürmediğinden emin olmak isteyecektir.

Cincy tarafındaki kaos daha da kötüydü ve hâlâ arabaları dışarı taşıyorlardı. Ne yazık ki hiçbiri benim değildi. Ablukanın arkasında daha da fazla resmi araç ve onların arkasında da beklenen haber minibüsleri vardı. Tepemde bir helikopter gümbürdeyince yüzümü gizlemeye çalışarak iç çektim. *Üç saat mi?*

Ama yoldaki gölgeler geçen zamanla uyumluydu ve Edden'ı ararken o atalet balonunu düşündüm. Güvenlik tıslımları o kadar büyümezdi ve bu bir diğeri tetikleyen basamaklı bir reaksiyon da değildi. Bu sabahki tıslımlardan biri yanlış ateşlenmişti. Neler oluyordu?

"Onu buldum," dedi Jenks, hızla uzaklaşarak ve Ivy onun insanların arasında değişen yolunu takip etmek için eğildi. Çok sıkıştı ve çarpmak istemediğim için ona doğru eğildim. Her şey rahatsız edici derecede yoğun, güneş bile.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedim zavallı bir kadına sakinleştirici ilaç arayan telaşlı bir doktordan kaçınmak için ona doğru bastırırken. Kocası iyiydi; kadın histeri krizi geçiriyordu.

"Senin hatan değildi."

Hayır, hiçbir zaman benim hatam olmadı ama bir şekilde hep ben suçlandım ve barikata ulaştığımda kimliğimi almak için çantamı karıştırdım. Ivy kendininkini çoktan göstermişti ve iki memur resmi yüzümle karşılaştırdıktan sonra geçmeme izin verdi. Jenks küçük bir spot ışığı gibi Edden'ın üzerinde geziniyordu ve ben biraz daha hızlı topalladım. Vatandaş olmamanın belli avantajları vardı, ama sadece on beş santim boyundaysanız.

Yüzbaşı Edden, oğlu işi bıraktıktan sonra Inderland İlişkiler bölümünün başına geçtiğinden beri birkaç kilo almıştı. Eski asker yapısı stres kilosunu şişman değil sağlam gösteriyordu ve güneş gözlüklerini çıkarırken gülümsedim, gözlerinde artık kaldırımda soğuktan donmadığım için rahatlamış bir ifade vardı. Açık bir araba kapısının yanında durarak, bize dönmeden önce iki memura yön vermeyi bitirdi.

"Rachel!" diye haykırdı, kalın eli omzumu kısa bir süreliğine bulup içten bir şekilde sıktı. "Tanrı'ya şükür iyisin. O sen değildin, değil mi? Belki de daha kötü bir şeyi durdurmaya çalışıyordun? Nasıl bir gün geçirdiğime inanamazsın. I.S. yanlış ateşlenen tıslımlarla o kadar meşgul ki burada olduğumuz umurlarında bile değil."

"Bu sefer ben değildim," dedim açık bir beton alanda durduğumuzda. "Peki neden her şey otomatik olarak benim suçum oluyor?"

Ayı gibi bir adam bana yandan sarıldı, içimi kahve ve tıraş losyonu kokusuyla doldurdu. "Çünkü genellikle bir yerlerde bu işe bulaşmış oluyorsun." Ses tonu memnun ediciydi ama endişesini görebiliyordum. "Keşke sen olsaydın," dedi, bir kolunu omzuma atıp bizi haber minibüslerinden uzaklaştırırken gözleri Ivy ve Jenks'i de kapsıyordu. "İstihbarat bana bunun kademeli bir atalet sönümlleme tıslımı olduğuna dair bir şeyler söylüyor."

Jenks ayağa kalktı ama ben onun sözünü keserek, "Bu bir atalet tıslımıydı ama tek bir tıslımdı, birlikte hareket eden bir grup tıslım değil. Benim arabamın yaklaşık üç araba önünden geldi. Muhtemelen çocuğun kullandığı üstü açık siyah arabadan." Tereddüt ettim. "O iyi mi?" Edden başını salladı ve ben de ekledim, "Çocuktan *hiçbir* şey gelmedi."

Arabam. Eğer olsaydı, içinden çıkamazdım."

Edden alt dudağını çiğnedi, belli ki o kadarını düşünmemiştir. Gerçi istihbaratçı olsa düşünürdü. Ivy gergin görünüyordu ve zorlu yolda yanımda oturup beni yardımcı hatalardan koruyacak arkadaşlarım olduğu için mutluydum. Elinde bir kucak dolusu şişe su olan bir adam geçti ve susamış bir şekilde ona baktım.

"Biri zahmet edip baksaydı," dedim, sesim suçlamaya varıyordu, "güvenlik tılsımının tetiklenmediğini görebilirlerdi. Muhtemelen başka bir yanlış ateşleme tılsımıdır. Bugün haberleri dinlediniz mi? Kimsenin beyni dağılmamış. Ucuz atlattık."

Edden kendini topladı ve etraftaki kafalara baktı. "Evet, bulduk. Sağlık görevlisi!" diye seslendi ve muhtemelen insanları arabalarından indirirken ezilmiş olan bir memurun şişmiş eline buz torbası koymaktan başını kaldıran kadına el salladım.

"Ben iyiyim," dedim ve Edden kaşlarını çatı. "Yine de biraz su içebilirim. Arabamın nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Edden'in kaşları çatıldı. "Ahh ..." dedi, benden başka her yere bakarak. "I.S. orta noktanın güneyindeki her şeyi aldı."

Jenks'in kanatları Ivy'nin omzunda takırdadı. "Hey, hey, hey. Güle güle."

Yorgun bir şekilde iç çektim. Kimin sigortasının bunu ödeyeceğini bulana kadar önümüzdeki on iki ay boyunca otobüse binmeyecektim.

"Seni eve götürebilirim ..." Edden başladı.

Ivy elini koluma koyarak beni bozulan ruh halimden çekti. "Sorun yok Rachel. Arabam Hollows'taki köprü'nün hemen dışında."

Mesele bu değildi ve Ivy'nin dokunuşu buz gibi bir hisle uzaklaşırken titredim. Işık gözlerimi ciddi şekilde acıtiyordu ve rüzgâr bile acı verici görünüyordu. Sanki auram hasar görmüş gibiydi ama Jenks sorun olmadığını söylemişti. *Neden beyazlaşmıştı, hem de teklemeden hemen önce?* "Edden, benim bununla hiçbir ilgim yok," diye yakındım, artık tam olarak emin değildim. "Suyun üzerinden bir hat çekemem ve istihbarat da bunu biliyor. Eğer yapabilseydim, o ... her neyse onun içinde sıkışıp kalmazdım. Çıkmak için tek yapabildiğim buydu. Bu bugün içinde bulunduğum ikinci tekleme ve ben arabamı istiyorum!"

Edden sarsıldı, gözleri elinde su olan adamdan benimkine geldi. "İkinci mi?" Islık çaldı ve adam döndü. "Diğeri neredeydi ve neden haberim olmadı?"

Jenks, Ivy'nin omzuna konarken kanatları uğuldadı -eğer uçan biri uğuldayabilirse-. "Golf sahasında," dedi ve Ivy'nin gözleri sabit kaldı, bana zaten ona söylediğini söyledi. "Birisi Trent'e neredeyse bir top çarpıyordu ve o da topu saptırmak yerine havaya uçurdu. Dördüncü sahada yeni bir kum kapanı yapmış."

Edden şişeye uzanırken tereddüt etmedi ama kapağı açıp şişeyi bana uzatırken gözlerini benden ayırmadı. "Hâlâ Kalamack'ın güvenliğinde mi çalışıyorsun?" dedi, açıkça onaylamayarak.

"Eğer buna çalışmak diyorsan," dedi Ivy ve soğuk su aşağı inerken bir ürperti hissettim. "Edden, son üç saattir radyo dinliyorum-"

"Zavallı Rachel'ın küçük elini tuttuğu gibi," diye ukalalık etti Jenks, kız ona fiske vurunca omzundan fırlayarak.

Edden'in kaşları çatıldı ve uyandığım yere doğru baktı. "Radyoyu oradan duyabiliyor muydun?"

Ivy küçük ve sivri canlı vampir köpek dişlerini göstererek gülümsedi. Kulakları o kadar iyiydi. Neredeyse Jenks'inki kadar iyi. "Köprüden beri yeni bir şey duymadım. FIB'nin veri tabanına erişimim olsaydı bunu doğrulayabilirdim ama tahminimce teklemeler saatte yaklaşık kırk beş mil hızla hareket eden ve kabaca 71'e paralel olan dar bir bantta yer alıyor."

Şişeyi indirdim, sudan daha fazla üşümüştüm. Karşımda Edden düşünceli bir şekilde nefes aldı, tuttu ve sonra verdi. "Biliyor musun? Sanırım haklısın."

Birden herkes bana bakmaya başladı ve karnım sıkıştı. "Bu benim hatam değil."

Edden konuşmak istedi ama Ivy onun sözünü kesti. "Hayır, o haklı. İlk olay Loveland'ın hemen dışındaydı. Rachel oraya yakın bir yerde değildi."

Başımı eğerek suyumı tekrar doldurdum, içimde kötü bir his vardı. Bu sabah Loveland'a gitmemiştim ama ley hattım oradaydı. Tostun üstüne sıçayım, belki de benim hatamdı.

"Yani paçayı kurtardın!" Jenks parlak bir sesle konuştu ve gözlerimi kaldırdığımda Ivy'nin de benim kadar endişeli olduğunu gördüm.

Edden hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi herkesin başının üzerinden baktı. "Kalamack için çalışmanızdan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı.

"Kara bir lanetten başka bir şey için kapımı çalan tek kişi o," dedim endişeyle. Her şeyin canı cehenneme, Al'la konuşmalıydım. Hattımın arızalı olup olmadığını o bilirdi. Tekrar.

Anladığına dair küçük bir homurtu çıkaran Edden omzuma dokundu. Bu olması gerekenden daha fazla anlam ifade ediyordu ve küçük bir gülümsemeyi başardım. "Sıkı dur, ben de arabayı I.S.'e gitmeden önce alıp alamayacağıma bakayım. Tamam mı?"

"Teşekkürler," diye fısıldadım sudan bir yudum alırken. Çok soğuktu ve dişlerim acıyordu. Jenks yüzümü buruşturduğumu fark etti ve kanatlarının uğultusu azaldı. Kıpırdamadan oturmak bana iyi geldi. Henüz vampirlerle uğraşacak durumda değildim, özellikle de her şey bana iki kat daha sert vuruyorsa.

Ivy, I.S. rozeti takan ve kravat takan birini ararken iki santim uzamış gibiydi. Temizlenmiş kaldırımın karşısında, büyülenmiş insanların sonuncusu

ayaklarını buluyordu. Hâlâ sedyede yatan tek kişi çocuktı. "Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu Edden'a. "Kimseyi tanımıyorum ama muhtemelen burada birinin bana bir iyilik borcu var." Onay ister gibi bana baktı ve ben de başımı salladım. İyiydim ve arabamı geri alabilecek biri varsa o da Ivy olurdu.

"Harika," dedi Edden. "Jenks, Rachel'ın yanında kal. Basından kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyorum." Pantolonunu yukarı çekti ve kravatını sıktı. "Hemen döneceğiz. Birilerinin yapmamız gereken bilgi paylaşımı konusunda bilgi tazelemeye ihtiyacı var."

Gözlerimi devirip ona şans diledim, Ivy kolunu onun koluna doladı ve köprüyü geçip her şeyin bittiği Hollows'a doğru yola koyuldular. "Sadece korkuyorlar, Edden," dediğini duydum Ivy'nin, kalçalarında boğucu bir salınım vardı. "FIB adli tıp onları yerin dibine sokabilir ve kötü görünmekten bıktılar."

Onları izlerken gülümsememe engel olamıyordum, adamın yuvarlak ve sert formunun yanında kadının ince zarıflığı, ikisi de çok farklıydı ama önemli noktalarda birbirlerine benziyorlardı.

Jenks yüzünde acı dolu bir ifadeyle, "Ah, affedersin, Rache," dedi. "İşemem lazım."

Kımıldama."

Etrafa bakındım, yaslanabileceğim bir araba buldum. "Tamam."

Burnumun hemen önünde süzülürken kanatlarının uğultusu arttı. "Ciddiyim. Kımıldama."

"Tamam!" dedim. Kıçımı arabaya yaslayarak söyledim ve o da köprü'nün kenarından atladı.

İç çekerek, çekilmekte olan son arabanın ısrarlı bip sesine döndüm. Haber ekiplerinin çoğu iyileşmekte olan büyü mağdurlarıyla birlikte ayrılmıştı ve sayıları azalmaya başlamıştı. Son moda siyah takım elbiseli bir adam dikkatimi çekti, o ana kadar çekilen Toyota'nın arkasına saklanmıştı ve telefonuna bakıp parmaklarını tıkırdatırken kaşlarımı çattım. Sorun elbisesi ya da saç kesimi değildi -hem modaya uygun hem de benzersiz- sorun zarafetiydi. *Yaşayan vampir mi?*

Köprüde uzaktan bir patlama sesi duyuldu ve adam hareketlendi, gözleri benimkilere takılana kadar taradı.

Rüzgârda dalgalanan sarı saçlarını, kulağının arkasına sıkıştırdığı zarafetini, beni bir aşağı bir yukarı süzerken takındığı bilmiş, sinsî gülümsemesini gördüğümde içimi bir ürperti kapladı. Birden kendimi yalnız hissettim. "Jenks!" Tısladım, muhtemelen beni duyduğunu biliyordum. Bu adam FIB değildi ve yaşayan bir vampir olsa bile kesinlikle I.S. değildi. Takım elbisesi nüfuzlu olduğunu söylüyordu ve neredeyse kendinden emin görünüyordu. "Jenks!"

Dikkatini tekrar telefonuna veren adam birkaç tuşa daha bastı, telefonu cebine koydu, arkasını döndü ve uzaklaştı. Üç saniye içinde gitmişti.

"Jenks!" diye bağırdım ve peri fırladı, tozu öfkeli bir yeşile dönmüştü. "Yüce Tanrım, Rache, bana onu sallamam için bir şans ver, olur mu?"

Sıcak arabanın üzerindeki ellerim yandı ve kalabalığı tararken parmaklarımı kıvırdım. Yavaş yavaş nabzım hafifledi. "Auramın iyi olduğundan emin misin?" Birdenbire sordum.

Ellerini kalçalarına koyarak en iyi Peter Pan pozunu verdi ve "Beni bunun için mi aradın?" diye sordu.

"Sanırım yanlış ateşlemelerle bağlantılı olabilir," dedim dürüstçe ve bana şüpheyi baktı.

"Evet, ama sen diğerlerinin yakınında bile değildin. Sen değildin, Rache."

"Sanırım." Kalbim küt küt atarken arabaya yaslandım, kollarımı ortama doladım. Jenks'e bir vampir tarafından ürkütüldüğümü söyleyemezdim, öğle güneşinin altında değil, yaşayan bir vampir tarafından değil. Kıçıyla gülerdi.

Ama Ivy'nin arabamla ilgili iyi haberlerle dönmesini beklerken, sıcaktan titriyor, kalabalıktan ve siyahlar içindeki o figürün olası görüntüsünden gözümü alamıyordum.

Kisten'e benziyordu.

Üç

Kisten değildi, diye düşündüm yine, iki küçük balık yemi topağını elimde sallayıp şöminenin üzerindeki kâsesinde duran Bay Balık'a bir parmağımı sallayarak. Ama sırık gibi, seksi yapısından korkak sofistikeliğine ve hatta gür sarı saçlarına kadar ona çok fazla benziyordu. O kadar utanmıştım ki Ivy'ye bile söylememiştim. Onun da onu sevdiğini biliyordum - ben onunla tanışmadan, onu sevmeden ve beni savunurken iki kez ölmesini izlemeden çok önce onu sevmişti. Ama bu duygular başka birine aitti ve artık vampirlerin neyi bilerek doğduklarını biliyordum: sonsuza dek yaşamaya çalışanların gerçekten bir geleceği yoktu.

Al'ın küçük ocak ateşinin sıcaklığı kaval kemiklerimi ısıtıyordu ve ben Büyük boy konyak sürahisinin dibinde duran, solungaçları sakın bir şekilde hareket eden beta için endişelenerek içine çektim. Odun ateşi çıtırdadı ve kokulu dumanı soludum, geçen seferki yanmış kehribar kokan turba yosunu ateşinden çok daha iyiydi.

Balık yemini kaseye bıraktım ve Al'ın kendini ve dolayısıyla beni yoksulluktan kurtardığına dair başka ipuçları gördüğüme sevinerek döndüm. Geçen yıl boyunca diğer iblislerin heceleme odalarını görmüştüm ve tema açısından büyük farklılıklar gösteriyorlardı. Newt'inki benim mutfağıma benziyordu, bu da beni sıcak ve rahat hissettiriyordu. Ama Al gelenekçiydi ve bu da taş zeminlerden, ley hattı gereçlerinin ve kitapların bulunduğu cam cepheli tavandan yüksek dolaplardan ve dairesel odanın ortasındaki nadiren yanan yükseltilmiş ocak ateşinin üzerinde bir noktaya gelen dumanlı kirişlerden belli oluyordu. Çalıştığımız büyü için büyük ateşe ihtiyacımız yoktu ve Al, küçük ocaktan beş adım ötedeki arduvaz kaplı masasındaki rahatsız taburede oturuyordu. Sıcağı o da benim kadar seviyordu.

Raflar yine doluydu ve bir zamanlar acı içinde çılgık attığını duyduğum çirkin duvar halısı tekrar duvardaydı. Odamla yazım mutfağı arasında açtığı delik düzeltilmişti ve ikisi arasındaki yeni masif taş kapı neredeyse kusursuz bir görünmezlikle buluşmuştu.

Balığın yemleri görmezden gelmesini izlerken, "Bay Balık tuhaf davranıyor," dedim.

Al, kol mesafesinde tuttuğu kitaptan gözlerini ayırmadı. "Balığının hiçbir sorunu yok," dedi iblis, mavi renkli yuvarlak gözlüklere ihtiyacı varmış gibi gözlerini kısarak baskıya bakarak. "Eğer ona çok fazla yiyecek verirsen onu öldüreceksin."

Ama yemek yemiyordu, sadece dipte oturuyor ve solungaçlarını hareket ettiriyordu. Rengi iyi görünüyordu ama gözleri biraz bozuktu. Buna güvenmeyerek yavaşça Al'a döndüm.

Dikkatimin üzerinde olduğunu hissedince kaşlarını çattı ve eldivensiz parmağını parmak izinin altında gezdirerek parıldamasını sağladı. Her zamanki ezilmiş yeşil kadife paltosu ortadaki ocağı çevreleyen bankın üzerine dikkatlice örtülmüştü ve dantel gömleğinin alışılmadık bir düğmesi, mekanın sıcaklığına izin vermek için açılmıştı. Pantolonu çizmelerinin içine sokulmuştu ve dürüst olmak gerekirse biraz steampunky görünüyordu. Dikkatimin üzerinde olduğunu hissedince yüzünü buruşturdu. Bu onun söylediklerinden biriydi ve gözlerim kısıldı. Ya balıktı ya da nasıl yapıldığını öğrenmek istediğim tılsım.

"Sadece dipte oturuyor," dedim, ruh halinin kaynağını araştırarak. "Belki de onu eve götürmeliyim. Sanırım bu onu yıpratıyor."

Al kitabının üzerinden ekşi ekşi bana baktı. "O bir balık. Bir balığın üzerine ne giyilir ki?"

"Güneş yok."

"O duyguyu bilirim," diye mırıldandı, görünüşe göre kitaba geri dönerken umursamıyordu.

"Ağzı komik," diye sordum. "Ve topal yüzgeci yanlış renkte." Al'ın nefesi hırıltı halinde çıktı. "*O balığın* hiçbir sorunu yok. Sana bir büyüü yapanı aurasından nasıl tanıyacağını öğretmek tam bir zaman kaybı. İlgin çektığı için seni şımartacağım ama bunu kendim yapmayacağım. Hayvan bakıcılığını bıraktıysan başlayabiliriz."

Bana dikkatle baktı. "İşin bitti mi Rachel?"

Sessizce, parçalanmış topu getirdiğim kahverengi beslenme çantasından çıkardım ve gergin bir şekilde masanın üzerine, manyetik tebeşir, bir şişe sarı yağ ve bakır bir potanın yanına koydum.

Al'ın kaşları kalktı. "Ne zamandan beri golf oynuyorsun?"

Al'ın Trent'ten hoşlanmadığını biliyordum. Nefretinin kaynağının beş bin yıldan daha eski olduğunu ve bunca zamandır azalmadığını biliyordum. "Bir iş üzerindeydin," dedim. "Bir saptırma tılsımının altında patladı. Sanırım bir suikast büyüsünü tetiklemiş olabilir."

Omuzları kaskatı kesilmiş, gözleri kısılmıştı. "Kalamack'ın *yardımcısı* mıydın?" "Ben onun güvenliğiyim," dedim sesimi yükselterek. "Bu maaşlı bir iş."

Ayağa kalkan Al'ın dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Ondan uzak durmanı söyledim ve sen de

itaatkâr rolü?" Elindeki kitabı masaya vurduğunda protesto etmek için nefesim kesildi. "Olası tek bir ilişki vardır, o da köle ve efendi ilişkisidir ve sen bunu başaramıyorsun!"

"Tanrım, Al! Beş bin yıl önceydi!" Şaşkınlıkla haykırdım.

"Dündü," dedi, kitabı masaya sabitlerken elleri titriyordu. "Elf ve iblis arasında yaşayabilir bir çocuk olamayacağı gerçeğinin bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun? Bu bir hatırlatma, Rachel. Onu kaybet ya da istismar et. Bunun ortası yok."

"Öyle mi?" Haykırdım. "Ona sünnet laneti öneren sendin. İkinizin kanka olduğunuzu sanıyordum."

Al kaşlarını çatarak masanın etrafına geldi ve ben kendimi kıpırdamamak için zor tuttum. "Hata yapıyorsunuz. Ku'Sox'u öldürürken çok hızlı hareket ettiğimiz konusunda endişeler var."

Geri çekildim. "Affedersiniz!"

"Elf hilesine kandığımızı ve bizden birini öldürmek için kandırıldığımızı."

"Bu çok saçma!" Buna inanamadım. "Ku'Sox hepinizi öldürmeye ve sonsuzluğu yok etmeye çalışıyordu!"

"Öyle bile olsa," dedi tehditkâr bir kolunu omzuma koyarken. "Eğer basitçe ..." Sözleri boşluğa karıştı, parmakları birbirine sürtündü, sonra bir şeyi serbest bırakır gibi açıldı.

"Ceri ile bin yıl geçirdin. Ne fark eder ki?"

Kolu düştü ve üşüdüğümü hissettim. "Ceri benim kölemdi. Trent'e eşitmiş gibi davranıyorsun."

"O bir eşittir."

Kaba hareketlerle Al kitabına uzandı. "Hayır, değil," diye homurdandı.

"Öyle mi? Sen Ceri'yi seviyordun," diye suçladım. "Onu binlerce yıl sevdiğin."

"Yaptım. Yapmadım!" diye gürledi ve kırılgan tozlar süzülürken ırkıldım.

"İyi," diye mırıldandım. "Yapmadın." Bu kötü bir fikirdi ve eve gitmek için golf topumu kaptım. Yine de güneş batana ve Bis uyanana kadar o benim buradan kolay çıkış biletimdi.

Beni orada dikilmiş, çenesi havada, sinirli ve açıkça gitmek ister bir halde gören Al yumuşadı ve sert bir şekilde sandalyesine oturmamı işaret etti. Rahatlamış ve rahatsız bir şekilde oturdum, sert tabureye oturmadan önce golf topunu aşırı bir güçle yere bıraktım. Arkamda dururken büyü kitabı kalın, kırmızı ellerinde yayılıyordu ve üzerinde yüzyıllardır süregelen, temizlenemeyecek kadar emilmiş kokuyu alabiliyordum. Bana bunu öğretecekti ama konuşmamızın henüz bitmediğinden emindim.

"Pek bir şeye benzemiyor," dedim önüme serilen büyüye bakarken.

Bi

z. Eli yanımdaki masaya çarptı ve rahatsız edici bir şekilde yakınımaya eğildi.

Omzuma. "İyi lanetler yapmaz."

Tekrar ayağa kalkarken arduvaz masa kaydı ve hâlâ yanımdan çok arkamda gizlenerek gözlüklerinin üzerinden kitaba baktı. "Birinci adım," dedi yüksek sesle. "Pentagramı çizmek. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Masaya doğru üfledim ve mıknaatıslı tebeşiri aldım. "Bunun için bir kitaba ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Rengârenk bir ipek karesini işaret ederek yere düşürdü ve ben de yazıyı sildim. "Yıllardır uzun yoldan yapmadım. Başka sorunuz var mı? Sonra da uygun büyüklükte standart bir pentagram. Eğer ley hatları gerçekliğinize doğru akıyorsa nokta yukarı, dışarı doğru akıyorsa aşağı gider." Tereddüt etti, sonra alaycı bir tavırla, "Hangi yöne akıyorlar Rachel?" dedi.

Tereddüt ederek tahmin etmeye çalıştım. Yaklaşık dört kat derindeydik. "Güneş battı mı?"

Onaylamaz bir tavırla boğazını temizledi ve ben döndüğümde "Hayır" dedi.

"O zaman nokta yukarı," dedim, çoğunlukla kendi kendime, çizmeye başlarken. Ben sadece

Son zamanlarda, tüm büyüünün olmasa da çoğunun kaynağı olan ley hatlarının gerçeklik ile sonsuzluk arasında gelgitler gibi aktığını öğrendim. Enerji geceleri gerçekliğe akıyor ve güneş doğduğunda dışarı akıyordu, ancak tüm dünyaya dağılmış hatlar olduğu için, bir hat dengesiz olmadığı sürece eşitleniyordu. Ve eğer dengesizse, tahribata yol açıyordu.

Hangisi daha kötü bilmiyorum, diye düşündüm, kayan tebeşirin çıkardığı yumuşak sesler şangırdayan ateşle karışarak son derece rahatlatıcı bir ses çıkarıyordu. *Trent'e yapılan bir saldırı mı, yoksa hattımın bozulmuş olması mı?* Teklemeler Loveland'dan geliyordu. Kahretsin, bu benim hattımdı. Bunu biliyordum.

Bitirdiğimde Al'ın isteksiz görüşü "daha iyi" oldu ama memnun olduğu belliydi. Alıştırma yapıyordum. "Pota ortada, top potada. Dediğin gibi, basit şeyler." Kitabın şaklaması beni sıçrattı ve ekledi, "İkinci adım. Nesneyi yakıp kül edin. Kirlenmeyi önlemek için bir büyü kullan."

Potayı pentagramın mağarasına yerleştirirken parmaklarım soğuktu ve bakır kaseye sığması için topu katlamaya çalıştım. Görünüşe göre küle ihtiyacımız vardı. "Bir koruma çemberine ihtiyacım var mı?" diye sordum ve sonra bu sabah parmaklarımı yaktığımı hatırlayarak, bağlantı köprüsü olarak kullanmak için topun küçük bir kısmını sıkıştırdım.

Al omzumun üzerinden eğildi, dudakları kulağıma o kadar yakındı ki sıcaklıklarını hissedebiliyordum. "Pentagramı başka bir nedenle mi yapıyorsun?"

Geri adım atmadan yüzümü ona döndüm. "Evet, biliyorum." Belki de Ceri'yi gündeme getirmek kötü bir fikirdi ve masanın karşısındaki rahat koltuğa baktım.

kadın olmamasına rağmen hâlâ oradaydı.

Homurdanarak elini salladı ve pentagramın noktalarını birleştiren dış çemberi çember tabanı olarak kullanarak en yakın ley hattına dokundum ve bir koruma çemberi oluşturdum. Enerji içeri sızarak beni her şeye bağladı ve auramın bir yansıması her zamanki kırmızı lekeyi boyarken engellenmeden akmasına izin verdim, şimdi yarısı masanın üstünde, yarısı altında bir küre oluşturunuyordu. Dizlerim masanın altına çarpıp yanlışıyla büyüü bozmasın diye tabureyi biraz geriye çektim. İnce is tabakamın molekül inceliğindeki bariyerin derisi üzerinde kaymasını ve titremesini izlerken, herhangi bir acılık ya da sert uyumsuzluk belirtisi var mı diye enerjinin tadına baktım. İyiydi. Çizgiler iyiydi.

Ama o ataleti azaltan cazibenin içinde sıkışıp kalma korkusu beni duraksattı. Limbcus'un golf topuna yaptığım dürtme onu havaya uçurmuştu ve ben silahtan korkuyordum.

"Bekliyoruz..." Al çizdi.

Bir koruma çemberi içindeydi, diye düşündüm ve ipi tutmaya devam ederek, "*Celero inanio*" diye dikkatlice seslenirken, soyduğum topun küçük parçasını elimde tuttum.

Siyah bir duman topu sardı ve bir an için yanan lastiğin kokusu yanmış kehribarın kokusunu bastırdı. Ağır duman yukarı doğru yuvarlandı, küçük çemberimin içine çarptıkça geri kıvrıldı ve sonunda temizlendi.

Pentagramın ve potanın ortasında bir kül yığını vardı. Bir an için rahatladım. Kontrolüm iyiydi. Ve sonra ruh halim çöktü. Loveland'dan bir şey yanlış ateşlemelere neden olmuştu. Eğer ben değilsem, neydi?

"Çok iyi." Kitap elinde, Al her zamanki sandalyeme benden önce oturdu ve yanlış yaparsam olası bir yanmayı önlemek için bunca zamandır arkamda saklanıp saklanmadığını merak ettim.

Sinirlenerek ona baktım, aramızda masanın uzunluğu vardı. "Tam bir tavuk bücürüsün."

Tek kaşı havaya kalktı ve yağı masanın üzerinden bana doğru itti. "Külü kadife çiçeği yağıyla yağla," dedi kuru bir sesle. "Nedenini sorma ama kadife çiçeği olmalı. DNA'daki bağlantıların daha sıcak bir yanmaya izin vermesiyle ilgili bir şey."

Emin olamayınca yağı aldım. "Ne kadar?"

Al kitabı tekrar açtı ve mavi camlı gözlüklerinin üzerinden baktı. "Öyle yazmıyor canım. Ben olsam külün kütlesine eşit bir miktar kullanırdım."

Koruma çemberini kırıp külün üzerine doğru miktarda olduğunu düşündüğüm yağı dikkatlice dökerken avuç içim kaşındı. Bu benim için biraz gevşekti ama iblis büyüü, klasik olarak eğitimini aldığım toprak cadı büyüünden daha fazla serbestliğe sahipti; toprak ve ley hattı karışımı bir şeydi.

başka bir şey bulamadılar.

"Işık yapmak için kullandığın tılsımı kullanarak yak," dedi ve bulamaçla bağlantı kurmak için yağ/kül karışımına dokundum, böylece bir sonraki lanet saçıma değil ona etki edecekti. Ama çemberimi sıfırladığımda, uzanıp onu kırdı ve benden hâlâ daha güçlü olduğunu hatırlatarak beni şok etti - tabii ben gerçekten çok çalışmazsam.

"Koruma çemberi yok," dedi ve ben yere yığıldım.

"Neden olmasın? Bir şeyler yanlış ateşlemelere neden oluyor ve seni havaya uçurmak istemiyorum. Demek istediğim, mutfağınızı yeniden düzgün bir görünüme kavuşturdunuz."

Al'ın boşluğa bakarken yüzünü buruşturması bunu gösteriyordu. "Büyün gayet iyi," dedi ama geriye doğru çekiliyordu. "Onu bir çemberin içine koyamazsın. Eğer yaparsan, alevin rengi senin aurandan dolayı bozulacaktır."

Parmaklarım kıpırdadı. İşler böyle yürüyordu, değil mi?

"Ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum," dedi Al sahte bir hafiflikle. "O balo senden başka hiç kimse tarafından büyülenmedi."

Bu da yanlış ateşlemenin bundan sorumlu olduğu anlamına geliyor. Sakin bir nefes alarak ley hattına yeniden tutundum. "*In fidei recipere*," dedim, iyi bir bağlantı için kül ve yağı parmaklarımın arasına sürdüm. Bir gözümü kısarak laneti tamamladım ve uygun el hareketini yaptım. "*Leno cinis*."

Yağ ve kül aleve dönüşürken ley hattı içimde dalgalandı ve bu rahatsız edici his karşısında kıpırdandım. Neredeyse iki metre boyundaki alev, kenarları kırmızıya çalan ve çekirdeği siyah olan, neredeyse normal bir altın renginde yanıyordu. Enerji akışını kestim ve alev üç santime indiğinde, hem Al hem de ben daha yakından bakmak için masanın üzerine eğildik.

Al'dan yosun kokusu geliyordu, o kadar zayıftı ki hayal görmüş olabileceğimi düşündüm. Bir şey yapmış olmalıyım, çünkü bakışları benimkilere kaydı ve pahalı bir büyü sayesinde tekrar normal keçi kırmızılığına dönen gözleri beni ürpertti. "Bu senin auran," dedi açıkça ve ben yeniden nefes almaya başladım. "Yalnızca senin auran, hem de çok azı," diye ekledi. "Aslında ona neredeyse hiç dokunmadın. Bir krater oluşturduğunu mu söylüyorsun?"

"Ve beni kıcımların üstüne devirdi," diye fısıldadım, siyah isin orada olmamasını dileyerek, ama küfür etmeye o kadar alışmışım ki artık bilinçli olarak isini kabul etmiyordum bile. Öylece oluvermişti. "Bu çok aptalca," dedim moralim bozuk bir şekilde ve Al eliyle alevi söndürdü. "Bir uygulayıcının aurasını bilmekle ne yapabilirsin ki zaten? Bir şey gösterse bile, ikinci görüşümle şehri tarayıp bir eşleşme bulmaya çalışmam."

Al hâlâ sıcak olan potayı çıplak eline aldı. "Asıl noktayı kaçıırıyorsun, kaşıntılı cadı," dedi ve her şeyi ateşe fırlattı. "Bir kez

Bir kişinin aurasını bildiğinizde, kendi auranızı bir ley hattı gibi ona ayarlar ve içeri girersiniz."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla gülümsüyordu ve ben de bu parıltıdaki güzelliği görerek doğrudum. "Beni hep böyle buluyorsun," dedim ve yüzündeki sinsi ifade kayboldu.

"Dur!" dedi, elini kaldırarak. "Bunu denemeyi aklından bile geçirme. Sen ya da senin gargoyle'un auratik tonlar arasında bu derece ayırım yapabilecek sofistikasyona sahip değilsiniz. Çizgi atlamak bir şeydir, auraya atlamak başka bir şeydir. Binlerce tonu varken gün batımının kırmızı olduğunu söylemek gibi bir şey bu."

Ne demek istediğini anlayabiliyordum ama Ivy'nin aurasını gayet iyi tanıyordum. Jenks'inkini de. "Öğrenci!" Eli benden birkaç santim ötedeki masaya çarptığında başladım ve sinirlenerek yukarı baktı. "Ne dedim ben?" diye sordu, bana doğru eğilmiş, kötü kötü gülümsüyordu. "Bunu düşünme," dedim sakince, ama düşünüyordum ve o da bunu biliyordu.

Sırtını kamburlaştırarak döndü. "Peki," diye homurdandı. "Devam et ve başka bir çizgiyi var et. Önce ilişkimizi feshetmek için gerekli belgeleri hazırlamama izin ver. Senin *hayat derslerinden* biri için daha ödeme yapmayacağım. Sigorta primlerimi gördün mü? Tanrım, üçüncü arabası üzerinde çalışan on yedi yaşındaki bir çocuktan daha pahalısın."

Dalliance'taki tulpa'mdan elde ettiğim çok az bir gelirim vardı -bu arada o da Al'a gitmişti- ama şimdiye kadar sigortadan hiç bahsetmemişti, yani utanç verici derecede maliyetli olmalıydı. "Bunu düşünmüyorum," dedim usulca ve omzunun üzerinden bana baktı, yavaşça dönerek yazım ekipmanının geri kalanını topladı ve her bir değerli parçayı sevgiyle yerine yerleştirdi.

"Madem top bir suikast girişimi değerdi ve ben de şaşırtma tılsımını doğru yaptım, o zaman neden tekledi?" Lanet kitabını kaldırıp dolabı kilitlerken sordum.

"Öyle olmadı." Anahtarı cebine soktu ve kumaşın küçük yumrusu kaybolurken farkındalığının azaldığını hissettim. "Aşırı uyarılmıştı, yanlış ateşlenmemişti."

Haberlere yeni bir gözle bakarken dudaklarımı büzdüm. Yanlış ateşleme değer de, aşırı güç mü? "Ama ben bundan daha iyiyim!" İtiraz ettim.

Sırtı bana dönüktü ve tebeşirini diğerleriyle aynı hizaya getirdi. "Evet, öylesin." Yumuşak bir mırıltıydı ve ateşin önünde çömelerek potayı daha fazla kararmadan çıkardım - çünkü muhtemelen temizlemek zorunda kalacak olan bendim. "O zaman neden? Al, bir saat içinde yirmi mil boyunca otuz tekleme yaşadık. Ivy bunu çözdü. Her neyse, neredeyse hareket ediyor. saatte kırk beş mil."

"Ivy, ha?" dedi. "O zaman bunu bir gerçek olarak kabul edeceğim. Belki de enerji akışını bozan şey ortadan kalkmıştır."

İçim acıdı ve ateş demirini bir kenara bıraktım. "Al, teklemler Loveland'dan geliyor."

Bir anlık bir sessizlik oldu ve sonra Al ayakkabılarını hafifçe sürterek arkasını döndü. "Ley hattınız iyi durumda."

"Ya değilse?" Ona auramın beyazlaştığını söylemeye korkarak ayağa kalktım.

Aşırı uyarılma olsaydı, muhtemelen herkes olurdu.

"Tamir etmişsin." Gözlerini kaçırarak sandalyesine oturdu, parmaklarını dikti. "Çizginiz iyi!"

Ceketini banktan aldım, ezilmiş kadife parmaklarıma değdi. Şöminenin üzerinde Bay Balık burnunu cama dayamış, topakları görmezden gelerek bir aşağı bir yukarı yüzüyordu. Tek kelime etmedim. Paltosu kolumun üzerinde öylece durdum.

"Gidip bakmak ister misin?" diye sordu sonunda ve ceketini uzattım. "Tamam, gidip bakarız," diye kabul etti ve içimdeki endişe dalgasını bastırdım. Gün batımına bu kadar yakinken yüzey iblisleri olabilirdi ama ben daha çok ley hattının neye benzediğinden korkuyordum.

"Teşekkür ederim," dedim ve o da nefesinin altından bir şeyler homurdandı, kollarını kolların içine soktu ve geri dönene kadar devam etmesi için ateşe bir kütük daha atmak üzere eğildi.

"Yatağının altında ya da dolabında canavar yok Rachel."

Ruh hali düzeldiğinde, kollarındaki düğmeleri kontrol etmesini ve boğazındaki danteli kabartmasını bekledim. "Bir keresinde Newt'i dolabımda bulmuştum."

Bana yan yan baktı ve raftan sıradan bir yağ lambası aldı. Burnunu kırıştırarak bir ateşleme laneti yaptı ve lamba parladı. "Lanet olası yüzey iblisleri. Eğer aurayı yakan güneş değilse, geceleri seni rahatsız eden yüzey iblisleridir." Kollarını iki yana açarak dikildi. "Pekâlâ, gidelim! Bu gece seni ve acınacak derecede yavaş gelişen yeteneklerini içermeyen işlerim var."

Kapı olarak kullandığı özenle detaylandırılmış taş çemberin üzerinde onunla birlikte durmak için öne çıktığımda kendimi daha iyi hissettim. Bir şeyleri doğru yapmış olmalıydım. Hat bizi alıp yeraltındaki evinden uzakta bir yere, yüzeye doğru fırlatırken mutfığı yok olup giderken memnuniyetini hissettim.

Gerçeklik, hareket ettiğimize inanmamızı zorlaştıran nazık bir rahatlıkla yeniden var oldu. Kırmızıya çalan bir pus ve sert bir rüzgâr üzerime çöktü. Gözlerimi kısarak hâlâ ufukta asılı duran güneşe döndüm. Günün sıcaklığı kuru, sıırıslıkla topraktan yükselmeye devam ediyordu ama solan ışıktaki bir ürperti hissedebiliyordum. Kırmızı toprak gölgelerde eski kan kadar siyah görünüyordu.

Loveland Kalesi'ndeydik ve burada, sonsuzlukta ondan geriye kalan tek şey olan kaya yığını arkamızda belirliyordu. Ley hattım göğsümde uğuldadı

Al'ın bana ekşi bir şekilde söylediği gibi, çölde yağmur kadar doğru görünüyordu ve artık eve gidebilir miydik?

Kollarımı ortama dolayarak döndüm. Uzakta Cincinnati'nin yıkılmaya yüz tutmuş kuleleri neredeyse görünmüyordu. Burası ile orası arasındaki boşluğu kuru otlar ve ara sıra rastlanan bodur ağaçlardan başka bir şey doldurmuyordu. Ve kayalar. Kayalar vardı. On yıldır süren kuraklığın savanasıydı burası.

Şu garip yeşil daire hariç.

"O da ne?" Çimlerin üzerinde, yerde solan bir figür olduğunu fark ettiğimde fısıldadım ve Al bakışlarımı takip ederken homurdandı.

"Ana irin kovası," diye mırıldandı, başı eğik bir şekilde ona doğru yürümeye başladı. "Yine iş başında."

"O mu?" Ama Al durmamıştı ve ben de ona yetişmek için acele ettim. *Tanrım, bu Newt*, diye düşündüm onun yeşil çemberin hemen dışında duran, kollarını kaldırmış, çift cinsiyetli cüppesinin dirseklerine kadar kaydığı çıplak silüetini gördüğümde. Bugün kısa, dikenli kıvılcı saçları vardı, başının üzerinde siyah ve altın tonlarında yapılmış bodur, silindirik bir başlık, kuşağında ve terliklerinde tekrarlanan renkler vardı ve batan güneşle kırmızıya boyanmıştı. Elinde siyah bir asa, bahardaki bir delifişek kadar çılgin, canlı yeşilin üzerindeki figüre el kol hareketleri yapıp ilahiler söylüyordu.

"Ne yapıyor bu?" Her şeyden çok yeşil çimenler yüzünden şok olmuş bir halde "Ne yapıyor?" dedim.

"Kalibrasyon laneti," dedi usulca. "Belki de yanlış ateşlemeleri duymuştur." Ve sonra sesini yükseltti. "Newt, aşkım! Zavallı şeytan sana ne *yaptı*?"

Burada olduğumuzu açıkça bilen iblis, esasını iki eline geçirdi ve büyüsünü durdurmak için önünde düz tuttu. On beş metrelik çemberin içindeki yüzey iblisi başını kaldırdı, ince göğsü soluk soluğa kabarıyordu. Aurası neredeyse katı görünüyordu, gözlerindeki nefret çok açıktı. Ayaklarının dibinde bir kılıç vardı, güneşin kıvılcı ışığı üzerinde tertemiz parlıyordu ve ben izlerken, güneş kahverengisi bir el uzanıp onu kavradı.

"Öyle bir şey var," dedi Newt, sesi kadınsı olsa da geri kalanı belirsiz görünüyordu. "Bu bir hakaret. Sonsuzluk çöktüğünde onlara ne olacak? Ben de bunu bilmek istiyorum. Zavallı aptallar."

Korku içimde dalgalandı ve arkamdaki ley hattına baktım. *Çöküyordu. Parçalanıyordu! Bunu biliyordum!*

"Hattı tamir ettik," dedi Al, benim için olduğu kadar onun için de. "Hatırladın mı? Güzel bir av geçirmiştik. Rachel'in çizgisi tolerans dahilinde."

Newt'in yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve arkamızdaki sıraya döndüğünde küçük bir taş şingirdadı. Yüzey iblisi dışarı çıkmak için çembere vurdu, ağır bıçak onun kadar uzun olmasına rağmen hiçbir zarar vermedi. "Bu doğru,"

dedi, tüylerimi diken diken eden simsiyah gözleriyle bana bakarak. "Unutmuşum, yine de ikimiz de burada, içinde debelendiğimiz bu kokuşmuş pisliğin içindeyiz."

Yaklaşan gecenin soğuşunda titrerken bile güneş beni kıpkırmızı yaptı. "Bu da ne?" İblis'e bakarak sordum ama asıl bilmek istediğim, orada nasıl canlı otlar olduğuydu.

Bir çocuk kadar dikkati dağınık olan Newt dönüp gülümsedi. "Bu bir kalibrasyon laneti," dedi sevinçle, yüzey iblisin ona vuran öfkesinden habersiz. Kıyafetlerini neredeyse görebiliyordum, alçak güneşte o kadar belirgindi ki.

"Benim bildiğim lanete benzemiyor," dedim.

"Çünkü denge ve becerileri değil, uzay ve zamanı kalibre ediyor." "Uzay ve zaman mı?" O ilahi söylemeye başladığında nefes aldım. Hemen İblis kılıcını düşürdü ve acı içinde kıvranarak yere düştü. Ne Al ne de Newt umursuyor gibiydi. "Al," diye tısladım neredeyse. "O ne yapıyor?"

Al kaşlarını çatarak bir yumruğunu kalçasına indirdi. "Geçmişe doğru bir zaman baloncuğu taşıyor. Yüzey iblisi bir işaretleyici olarak kasıtlı olarak bu baloncuğa yakalandı."

Bu yeşil çimenleri açıklıyordu ama onu bulmak için ne kadar geriye gitmesi gerekiyordu? "Bunu yapabilir misin?"

"Yapabilir." Al fenerle işaret etti, alev kalan güneşte soluktu. "Ayarlanan zamanın oranını bilinen bir süreyle karşılaştırarak, herhangi bir şeyin dengesiz olup olmadığını görebiliriz."

Güneş dünyanın kenarına dokunup her tarafını kanattığında ürperdim. Newt de bir şeylerin ters gittiğini düşündü. "Bunu çok sık yapıyorsun, değil mi? Aylık siren testi gibi mi?"

"Hayır," dedi ve bariyerin arkasındaki yüzey iblisi kenarı tırmaladı, hareketleri düzensizleşti. "Acıyor."

"Söyleyeceğim," diye fısıldadım.

Newt bana sert bir bakış attı. "İblis değil," dedi ekşiyerek. "Ben. Dikkatini ver. Bir gün bunu yapmak zorunda kalabilirsin. Her yüzey iblisi belirli, bilinen bir zamanda ortaya çıkar. Bunun özellikle uzun bir ömrü var: şimdi izle. Çok yakınız."

Yüzey iblisi hiçbir uyarıda bulunmadan ortadan kayboldu, altındaki çimler sanki hiç orada olmamış gibi fişkırdı. Newt esasının ucunu yere koydu, açıkça memnun olmuştu. Yanımda Al cep saatiyle uğraşüyor, onu açıyormuş gibi yapıyordu. Nedenini bilmeden saate baktım ve Newt'in boynundaki siyah zincirde bir saat madalyonu olduğunu görmek için başımı kaldırdım.

"Hazır mısınız?" dedi ve Al başını salladı.

Ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Newt baloncuğu işaret edip "git" dediğinde iblis yeniden ortaya çıktı. Kendini bariyere doğru fırlatışını dehşet içinde izledim, yeşil çimenler etrafında seyrekleşirken ve çok güzel bir şekilde parıldayan kılıç kararırken açıkça acı çekiyordu ve

ezik hale geldi. Ani bir şokla bunun, ley hattıma kimin zarar verdiğini bulmaya geldiğinde çirkin adamın düşürdüğü şey olduğunu fark ettim.

Aurası zayıflayan yüzey iblisi yere düştü ve üzerini siyah bir kül tabakası kapladı. Parlak bir ışık kalan bitki örtüsünü küle çevirdi. Ölü görünümlü dallar ortaya çıktı ve ardından parçalanmış auralı bükülmüş figür kayboldu.

"Mark!" Newt başını sertçe salladı ve iblis bol kıyafetlerini yukarı kaldırıp yaklaşırken Al saatini Newt'e uzattı. "Mükemmel," dedi ve Al saatini bir çırpıda kapattı. "Zaman ve uzay eşzamanlı olarak hareket ediyor, yani küçülmüyor," dedi, görünüşe göre tamamen aklı başında. "Çizginiz sonrasını etkilemiyor ama zaman zaman garip hissettiriyor."

Korkmuş bir halde Al'a döndüm. "Sana söylemiştim. Sana bir şeylerin yanlış olduğunu söylemiştim!"

Al susmam için kaşlarını çatarken Newt burnunu çekti. "Sana inanmadı mı?" dedi, batan güneş ikimizin de üzerine gölgesini düşürürken esasını sıkıca önüne dikmişti. "Onu dinlemelisin, Gally. Eğer beni dinlemiş olsaydın, hayatta kalabilirdik."

Al onun gölgesinden çıkmak için yana kaydı ve son ışıkla birlikte gözlerini yukarı dikti. "Henüz ölmedik, Newt, aşkım."

Newt'in yüz ifadesi ekşidi. "Demek öyle," dedi, bakışları bir kayayı kumun derinliklerine iten ayağına kaydı. "Sanırım ..."

Hayal kırıklığına uğrayarak yere yığıldım. "Newt, hattımın nesi var?" "Senin hattında hiçbir sorun yok!" Al böğürdü.

"Haklı," dedi kadın ve adamın gürültüsü bir anda kesildi. "Bunda yanlış bir şey yok, ama diğer herkesinki iyi."

Tamam. Alnımı ovuşturdum. Newt kararlarının netliğiyle tanınmazdı, ama anlayabildiğiniz kadarıyla bir bilgi hazinesiydi. Endişem, aniden hatırlayabileceği bir şeye nasıl tepki verebileceğiydi.

Al kolumdan tutup bizi bir adım geriye sallayınca sıçradım. "Evet, evet. Her şey yolunda," dedi neşeyle. "Rachel, gitmeye hazır mısınız?"

Bakışlarım çimenlerin olduğu yerdeki halkaya sabitlenmişti. Al beni çekiştirirken tökezleyerek, "Eskiden böyle görünürdü," dedim.

Newt ona bakmak için döndü. "Dediğim gibi, acıyor." Geri döndüğünde bakışları boştu. "Neden buradasın?"

Newt aniden son on dakikayı unutmuş gibi görüldüğünde Al'ın çekiştirmesine boyun eğdim. "Ah, Rachel yatağının altında canavar olup olmadığını kontrol etmemi istedi," dedi ama Newt ne kadar çılgınsa, bir kaplanla dalga geçmek gibi olsa da o kadar çok bilgi edindiğinizi fark etmiştim.

"Hattımın iyi olup olmadığını kontrol ediyordum," dedim, Al omzuma vurunca tökezledim.

Newt gülümsedi ve kolunu benim boştaki koluma doladı.

sarı tuğlalı yoldaydı. "Sen de mi fark ettin?" dedi, bu konuşmayı yaptığımızı unutmuş bir halde.

"Neyi fark ettin?" Al gözle görülür biçimde gerginleşirken sordum. "Ufukta gök gürültüsü var," dedi ve Al'ın hızı kesildi.

"Çok üzgünüm, Newt!" dedi neşeyle beni ondan uzaklaştırırken. "Gitmemiz gerekiyor."

Oltama dokundum ve Al'a bir sarsıntı verdim. Başa çıkamayacağı bir şey değildi, ama tutuşu geri çekilmem için yeterince gevşedi. "Bugün basit bir tılsım yüzümde patladı," dedim aceleyle. "Ve hiç alakam olmayan bir diğeri de beni üç saat boyunca kapana kısırdı. Al aşırı uyarıldıklarını söylüyor ama bir düzen var ve benim hattımdan geliyorlar."

Newt batmakta olan güneşe bakıyordu, sadece bir parça kalmıştı. "Gök gürültüsü filleri sever," diye fısıldadı. "Hiç fil gördün mü Rachel?"

Al'ın parmakları omzumu kavradı ama beni geri çekmedi. "Gitmemiz gerek. Hemen," diye fısıldadı. "Kız kardeşlerinden biri olduğuna karar verip seni öldürmeden önce."

Sertleştım. "Sadece hayvanat bahçesinde."

Newt bana döndü, güneş kaybolurken gözleri kararmıştı. Kırık kalenin çöküşünden bir kaya düştü. "Bir hayvanat bahçesinde yaşıyoruz," dedi beni ürperterek. "Bunu biliyorsun, değil mi? Umarım fonlarımız tükenmez. Daha iyi bir muhafaza için her şeyimi verirdim, en azından parmaklıkları gizleyen bir muhafaza." Odağı bulanıklaştı, sonra bana keskinleşti. "Rachel, senin üzerinde bir kalibrasyon yapmamı ister misin? Ruhunun ne kadar zamandır farkında olduğunu görmek için?"

Bariyerin arkasındaki iblisi hatırladım, tüm varlığını on saniye içinde bir ileri bir geri yaşarken acı içinde kıvranıyordu.

"Hayır!" Al dedi ve bu sefer beni sarsarak uzaklaştırırken hiçbir şey yapmadım. "Newt, gitmeliyiz. Örülecek büyüler, bükülecek lanetler var. Bir öğrencinin işi asla bitmez!" Neşeli sözlerinin altında bir endişe yatıyordu ama Newt umursamıyormuş gibi eliyle işaret ederek, bir zamanlar güneşin olduğu yerdeki kırmızı lekeye baktı. "Sıkı çalış Rachel," dedi esasını toprağa vurarak kayaları sıkıştırıp zıplamalarını s a ğ l a d ı . "Yakında yine gel. Gelecek hafta mor çimenler çiçek açtığında bir parti vereceğim. O zaman çok güzel olur, dalgalar onlara çarptığında ve

hepsini birbirine çarptırır."

Al beni bir adım daha geriye çekti ve ben de Newt'in bir daire daha çizmesini izleyerek geriye doğru yürüdüm. "Bunu yapmak için ne kadar güç gerekiyor?" Ona acıyarak sordum.

"Seni delirtmeye yeter," dedi Al. "Evine git ve *Kalamack'ı rahat bırak.*"

Ayaklarım ley hattının kenarındaydı ve sıcaklığının içime yayıldığını hissettim. "Evet, her neyse," diye mırıldandım, bunun muhtemelen iyi bir fikir olmayacağına karar vererek

ona eve gitmem gerektiğini, böylece bu gece Trent'le ne giyeceğimi seçebileceğimi söyledim.

"Rachel."

"Ow?" Kolumu çimdikliyordu ve karanlık bakışımı bıraktı. Öfke, mavi dumanlı gözlüklerinin üzerinden bana bakan gözlerinin köşelerini sıkılaştırmıştı. Dudakları yüzünü buruşturarak geri çekildi ve kıpırdandım, evin yarısına gelmişim ama gerçekler uzaktaydı. "Beni rahat bırak, Al. Eğer onu kendimden uzaklaştırırsam, karşı laneti asla elde edemem, böylece hepiniz sonsuza dek kaçabilirsiniz. Sen topluca onu öldürmeyi önerdikten sonra biraz isteksiz olduğunu anlayabilirsin."

Arkasında Newt eliyle işaret etti ve başka bir iblis yerde kıvranmaya başladı. Al gözlerini kısarak bana baktı, belli ki mutlu değildi. "Başarısız olursan serpintiden kurtulacak kadar paran yok. Benim de yok."

Kalbim güm güm attı. "Bir de bana sor." Ayağa kalktım ve beni eve atmasını bekledim. Gerçekleri kendi başıma değiştirebilirdim ama Loveland Kalesi'nde mahsur kalırdım ve Bis'ten eve atlamak için yalvarmak zorunda kalırdım.

Al beni sıraya doğru itti. Sıranın beni içine aldığını hissettiğimde öfkem kayboldu ve endişeye dönüştü. En azından kimsenin Trent'i ya da beni hedef almadığını biliyordum. Neredeyse öyle olmasını dileyecektim.

Ölüm tehditleriyle başa çıkabilirim. Dünyayı kurtarmak her zaman biraz daha zor olmuştur.

Dört

Ivy?" Çoraplarımı şifonyerin üst çekmecesinde dolaştırırken bağırdım. "Dantelli püsküllü beyaz kombinezonumu gördün mü?" Bu akşamki iş için seçtiğim siyah pantolon ve kısa, uyumlu ceketin güvenlik görevlisi görünümünü hafifletecek bir şeye ihtiyacı vardı. Modaya uymadan çalıştığımı gösteren bir şey bulmak görüldüğünden daha zordu.

Jenks kanatlarını gürültüyle takırdatarak odama uçtu. "En son giydiğimde bulduğum yere geri koydum," dedi şifonyerimin üzerinde peri tozuyla kaplı bir şekilde dururken.

Suratını ekşiterek ona bir çift büyük çemberli küpe uzattım ve birlikte etkisini değerlendirdik. Güvenliğin büyük bir kısmını ortadan kaldırıyorlardı ve Jenks'in baş parmağıyla onaylaması üzerine onları taktım. Sadece güzel görünmekle kalmıyorlardı, aynı zamanda duştan sonra nemli saçlarımı zor tutulan bir örgüyle arkaya topladığımda, Jenks onları peri gözetleme ... şeyini yapmak için kullanabilirdi.

Ivy'nin sesi mutfaktan geri süzüldü. "Banyon mu?"

Düz ayakkabılarımı sürüyerek kontrol etmeye gittim. Her zamanki kokuyu üzerimden atmak için hızlı bir duş alsam bile, zaman açısından iyiydim ama Trent genellikle erken gelirdi.

Jenks beni koridor boyunca takip ederken, "Bir de ondan hoşlanmadığını sanıyorsun," dedi. "O sadece Trent, Tink'in ayak parmakları için. Nasıl görüldüğün kimin umurunda? Kimsenin seni fark etmemesi gerekiyor."

Al'ın uyarısını hatırladığımda, "Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim," dedim.

İlk başta siyah güvenlik kıyafetleri giymek beni rahatsız etmemişti ama üç ay sonra profesyonel olmak artık eskidi. Eğer bu bir randevu olsaydı, kırmızı ipek gömleğimi ve belki de içinde yemek yiyemeyeceğim kadar dar olan kot pantolonumu giyerdim. Altın halkalar ve beyaz bir kombinezonla yetinmek zorunda kaldım ve kurutucuyu karıştırdım, sonunda kapının arkasında asılı buldum.

"Dışarı!" Jenks'e sertçe "Dışarı!" dedim. "Sen de Bis," diye ekledim ve Jenks havaya sıçradı, cam kapılı duşa doğru dönerken arkasında mürekkep gibi siyah parıltılar bıraktı.

"Bis! Lanet olsun, seni ürkütücü yarasa!" Jenks küfretti ve genç gargoyle çöp öğütücüsündeki taşlar gibi kaba bir kahkaha attı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Pratik yapıyorum," dedi gargoyle, rengi tekrar nötr çakıllı griye dönerken. Bis pençeye benzeyen parmaklarıyla tavandan sarkıyor, hünerli, aslan gibi kuyruğunun beyaz tutamı denge için düş başlığının etrafına dolanıyordu. Bir kedi büyüklüğündeydi ve son derece hafif olmasaydı su tesisatını sökmesinden endişe ederdim. Derimsi kanatlarının onu havada tutabilmesi için öyle olması gerekiyordu. Banyoya girdiğim anda onun varlığını hissetmişim, duşta ten rengini fayansın desenine göre değiştirme alıştırmaları yaparken onu kolayca fark ettim. Yaramaz çocuk Jenks'i ürkütmekten hoşlanıyordu, bunun periyi kızdırdığını biliyordu.

"Ciddiyim," dedim, elimdeki kombinezonla kapıyı işaret ederken. "İkiniz de dışarı."

Bis hâlâ gülerek kanatlarının geri çekilmesiyle Jenks'in uçuşunu tehlikeli bir döngüye sokarak peşinden fırladı. Düz pamuklu tişört yerine kombinezonu giyerken Jenks'in Ivy'ye yakınmasını dinlerken gülümsememe engel olamadım.

"Çok daha iyi," diye fısıldadım sonuçları değerlendirirken ve ceketimi kapattığım gibi salona yöneldim, kilisenin arka tarafındaki mutfığa doğru ilerledim. İçeri girdiğimde Ivy yeni dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, gözleri kıyafetimin üzerinde onaylayarak gezindi. Eski kulesi ve monitörü gitmiş, dizüstü bilgisayarını takabileceği yüksek çözünürlüklü bir ekran, iç duvara yaslanmış kalın kır mutfığı çiftlik masasının büyük bir bölümünü kaplamıştı. Yüksek teknoloji verimliliği, ortadaki tezgâhın üzerinde asılı duran şifalı bitkilerim ve büyü yapma gereçlerimle şaşırtıcı derecede uyumluydu. Mutfak bahçesine bakan tek pencere gecenin siyah bir karesiydi. Al'ın krizaliti ve Trent'in bir su bardağının altında duran eski serçe parmağı yüzüğü, karahindibaların çoğu bittiği için pervazdaki tek şeylerdi. Radyoda haberler açıktı ama neyse ki yeni bir yanlış ateşleme haberi gelmemişti. Belki de her şey bitmişti. İçimi çektim ve Ivy sanki bunu hissetmiş gibi kalemi dişlerinin arasından çıkardı. "Güzel denge."

Memnuniyetle ceketimi masanın üzerindeki çantamın üzerine bıraktım ve yoluma devam ettim benim cazibe dolabıma. "Teşekkür ederim. Neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Muhtemelen geceyi bir toplantı odasının kapısında oturarak geçireceğim." Açık dolabın önünde dururken, iki acı muskası bulmak için çağrılmamış tılsımlarımı parmakladım. Hem Bis hem de Ivy onun haritalarına bakıyordu, çirkin yaratık garip bir şekilde düz olan yüzeyde dengesini korumak için pençelerini açmıştı. Gerçekten zeki bir çocuktü ve Ivy'ninkini kullanmayı bırakması için ona kendi dizüstü bilgisayarımı verme fikrini düşünüyordum ama o zaman Ivy'ninkini kullanmak zorunda kalacaktım ve bu da

o da iyi değil.

"Ne var ne yok?" diye sordum ve kalemi dişlerinin arasına sıkıştırarak en üstteki haritayı görmem için çevirdi.

Bis endişeli görünüyordu ve bir elim kalçamda, diğeri masanın üzerinde, Cincinnati'yi ve nehrin karşısındaki Hollows'u gösteren haritanın üzerine eğildim, geleneksel vampir bölgelerini göstermek için posta kodu haritası gibi renk kodlu. Herkes vampir hukukunda son söz olarak Rynn Cormel'e bakıyordu, ancak işler kontrolden çıkmadıkça daha küçük efendiler kendi sorunlarını hallediyorlardı. Kavgalar yaygındı, ancak Ivy'nin haritasındaki kırmızı noktaların sayısı iyi değildi. Her bölgede son yirmi dört saat içinde en az bir şiddet suçu işlenmişti ve muhtemelen mevcut kaos içinde göz ardı edilmişti.

"Yanlış ateşlenen tılsımlarla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Olabilir," dedi haritayı geri çevirirken, ben takılarımı çantama bırakıp parmak çubuğu almak için gümüş eşya çekmecesine gittiğimde. "Sen duştayken David aradı. Tanık olduğu bazı garip olaylar hakkında seninle konuşmak istiyormuş."

Gerginliğim parlarken, uzun ve suçlayıcı bir parmakla bana doğru ittiği yapışkanlı notu aldım, kesin yazısını ve üzerindeki cep telefonu numarasını tanıdım. "Teşekkürler, onu arayacağım," diye mırıldandım notu cebime sokarken. Neredeyse bir ay önceki rahatsız edici akşam yemeğinden beri onunla ya da Were sürüsünden kimseyle konuşmamıştım. Birkaç yeni üyenin katılımını kutlamak için düzenlenmişti ama David hariç herkes bana sanki saygıdeğer bir şahsiyetmişim gibi davranmıştı. Sanki gittiğime sevinmişler de rahatlamışlar gibi hissederek ayrılmıştım. Onları kim suçlayabilirdi ki? O kadar çok ortalıkta değildim. Kadın alfa statümün aslında onursal olması gerekiyordu ve David üye eklemeye başlayana kadar da öyleydi. David bunu hak ettiği için hiçbir şey söylememiştim. Bir de alfa olmakta gerçekten iyiydi.

"Akşam yemeği için buralarda olacak mısınız?" diye sordu, suçluluk duygusu içinde açık gümüş çekmeceme baktığımı görmezden gelerek.

Jenks'in çocukları tiz sesleriyle gevezelik ederek mutfaktan içeri daldıklarında irkilerek, "Ahhh, ben olsam buna güvenmezdim," dedim. Bis'in etrafında dönerek, aşağı kayabilmek için çan kulesini cilalaması için ona yalvardılar ve donuk bir siyahla kızaran çirkin adam da peşlerinden gitti. "Bu gece parti mi yapıyorsun?"

Ivy uçmasınlar diye bir elini kâğıtlarının üzerine koydu. "Evet. Nina bu gece ailesiyle birlikte."

Ruh hali kötüydü ve parmak çubuğunu daha sonra çağırarak üzere tılsımlarımın yanına koydum. Ivy'nin kontrolü iyiydi ama neden diyet yapan birinin önüne sıcak kurabiyeler koysun ki? "İyi mi?" İç içe geçmiş kaselerden sıçratma tabancamı çıkarmak için çömelerek sordum.

Tekrar yukarı çıktığımda Ivy'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Evet," dedi ve küçük bir endişe düğümü gevşedi. Onu rahatsız eden her neyse Nina değildi. "Durumu iyi. Öfkelendiğinde hâlâ kontrol sorunları yaşıyor ama zamanında farkına varabilirse enerjisini başka yönler kanalize edebilir." Solgun yanakları kızardı ve parmakları huzursuz bir kesiklikle tuşların üzerinde tıkırdadı.

Ivy'yi tanıdığım için enerjinin nereye yönlendirildiğini tahmin edebiliyordum ve sıçrama tabancasını çantama atıp neler topladığımı görmek için içine baktım. Acı tılsımları, parmak çubuğu, cüzdan, telefon, anahtarlar, ölümcül büyü tespit tılsımı... her zamanki şeyler. "Hey, arabamı geri almaya çalıştığın için minnettarım. Edden hâlâ üzerinde çalışıyor mu?" Dedim, hâlâ onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Kaleminin rahatsız edici tıkırtısı kesildi. "Dışarıda beni tanıyan kimse yok Rachel," diye yakındı ve kaşları kalktı. *Arabam için mi endişeleniyor?* "Neredeyse on yıl boyunca I.S.'de çalıştım, koşucudan gizemli olana kadar ve dışarıda kimse beni tanıımıyordu!"

Ah, benim arabam değil, onun ünü. Gülümseyerek çantamı masanın üzerine bıraktım, orada kimsenin onu tanımamasına sevindim. Belki de artık hayatını yaşamakta özgür olacaktı. "Tanrım, Ivy, ellerindeki en iyi şey sendin. Seni görmezden geldilerse, hâlâ kızgın oldukları içindir. Arada fark var."

"Belki, ama tanıdığım birini görmedim." Dudaklarını bastırarak haritalarına dokundu. "Ne kadar yoğun olduğunu gördün. Piscary'nin çocuklarının yarısı I.S.'de çalışıyordu ve orada kimse yoktu."

"Belki de başka çağrılara gitmişlerdir," diye önerdim.

"Hepsi mi?" Kalem yine vurdu, temposu daha hızlıydı. "Herkes nerede?" dedi, gözleri haritada. "Piscary öldüğünde bazılarının gitmesine izin verildiğini görebiliyorum, ancak Rynn Cormel'in hala I.S.'de bir dayanağa ihtiyacı olacaktı. Belki de aslen buralı olmadığı için daha fazla. Onları terk ettiğini düşünmüyorsun, değil mi? Artık kendi çocuklarını yapmak için zamanı olduğuna göre?"

"Hayır, böyle bir şey yapmaz," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama işin aslını bilmiyordum. Rynn Cormel'in Cincy'nin yeni en iyi usta vampiri olduğunda Piscary'nin çocuklarını yanına alması, vampirin o sırada kendi çocuğu olmasa bile alışılmadık bir şeydi. Çok fazla kalp ağrısını önlemişti, çünkü efendileri olmayan vampirler genellikle uzun sürmezlerdi, şehir çapındaki hiyerarşide geriye doğru ilerlerken kan kaybına ve ihmale yenik düşerlerdi.

Ön kapı zili olarak kullandığımız devasa çiftlik çanı çaldığında, "Eminim başka işlerle uğraşıyorlardır," dedim. Kalbim küt küt atmaya başladı ve Jenks kapıyı açacağını haykırdığında kapıyı açmak için yaptığım hareket duraksadı. Koridora bir tutam peri tozu serpildi ve ne kadar zamandır kulak misafiri olduğunu merak ettim. O da Ivy için endişeleniyordu.

"Muhtemelen Trent'tir," dedim, onun rahat sesi karşısında nefesim kesildi.

Ses.

Ivy donakaldı, alçalmış kaşlarının altından başını kaldırdığında gözbebekleri simsiyah parlıyordu.

"Ne?" diye sordum. Trent'in sesini seviyordum, özellikle de sessiz konuşmalarda yumuşak olduğunda.

Nefes veren Ivy gözlerini kaçırdı. "Hiçbir şey hissetmedim. Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim, hepsi bu."

"Neyi hissettin?" Kaşlarını sertçe kaldırdığında savunmaya geçtim. "Yok canım," dedim çantamı omuzuma atarken. "Ona aşık olmuyorum. Bu bir işin heyecanı. Hepsi bu."

"Hı-hı," dedi ve önce ceketimi giymeyi unuttuğumu fark ederek omuz çantamı geri aldım. "Ve bu yüzden mi en iyi parfümünü sürdün?"

Sarsıntılı hareketlerle önce bir kolumu, sonra diğerini ceketin içine soktum. "Beni rahat bırak, Ivy," diye mırıldandım, Trent'in sesinin yükseldiğini duyunca. "Yanık kehribar kokusundan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Belediye başkanıyla akşam yemeği yiyor olabilirim."

Trent omzunda Jenks'le içeri girdi ve söyleyeceklerim boğazımda düğümlendi. Kot pantolon ve rahat bir üst giymişti. Gözlerim aşağıya doğru kaydı. *Tenis ayakkabısı mı?* "Ya da belki biraz daha gündelik bir şeyler," dedim kendimi fazla şık hissederek.

Gülümsemesi de kıyafetleri kadar gayri resmiydi ve dizüstü bilgisayarının başından kalkan, masaya vurmak yerine parmaklarının etrafında dönen kalemiyle Ivy'ye başıyla selam verdi. "Ivy. Rachel," dedi ve ardından saatine baktı. "Güzel görünüyorsun. Hazır mısın?"

"Elbette," dedim, aynı ürperti içimden geçerken kendime lanet ettim. Ivy'nin gözlerinin daha da karardığını gördüm. Kahretsin, bunu yapmayacaktım. "Ah, kot pantolon giymem için bana beş dakika ver."

Sabırsızlığını güçlkle bastırdı ve ben de genellikle sert olan bu adamın duygu gösterisini bir iltifat olarak kabul ederek gülümsedim. "İyi görünüyorsun. Hadi gidelim. Saat ikiye kadar dönmem gerekiyor."

"Ama ..." Ivy'ye başıyla selam verip arkasını döndüğünde, geldiği yöne doğru hızlı adımlarla gözden kaybolurken kelimelerim titreyerek söyledim.

Jenks, Trent'in omzunda oturduğu yerde havada asılı durarak, "Gitsek iyi olacak," dedi.

"Sen gelmiyor musun?" diye sordum, o da başını salladı. "Hayır. Trent bana planlarını anlattı. Bana ihtiyacın yok."

Şaşkınlıkla kırışan kaşlarımla Ivy'ye döndüm. "Sonra görüşürüz, sanırım."

Çoktan işinin başına dönmüş, gözlerini saklıyordu. "Orada sakın ol. Başka tekleme olmadı ama bitmiş gibi de gelmiyor."

Benim için de bitmiş gibi değildi ve çantamı elime alarak Trent'in peşinden dışarı çıktım. Koridorun başında beni bekliyordu, benimle birlikte adım atarken yüzünde mahcup bir ifade vardı.

"Ivy'yi ben mi kızdırdım?" diye fısıldadı ve gözlerim büyüdü. Bu yüzden aniden ayrılmıştı. Ama sonra kızardım. Onu kızdırdığını düşünmüştü. Tostun üzerine sıçayım, onu kızdırdığını düşündü - yani ...

Kes şunu Rachel. "O iyi," dedim, hayır demek ve onun değil de benim onu kızdırdığımı tahmin etmesini istemediğim için. "Arabayı sen kullanabilirsin, değil mi? Arabama el konuldu." Gözleri soru sorar gibi açıldı ve ben de ekledim, "Uzun hikâye. Benim hatam değil. Arabada anlatırım." Neredeyse gülecekti ve ben de onu tokatlayabilirdim. "Peki nereye gidiyoruz?"

"Sana söylemiştim. Bowling."

"Peki. Bana söyleme." Hâlâ gülümsüyordu ve Jenks'in en küçüğü bir vahşi yaşam belgeseli izlerken televizyondan gelen ışık loş bir parıltıyla sığınaktan geçerken arkada kaldım. Bowling. Ciddi miydi? *Bowling oynayarak* ne tür bağlantılar kurabilirdi ki?

Trent'in hızı zarif ve pürüzsüzdü, parmakları bilardo masasının pürüzsüz yüzeyi boyunca ilerliyordu. Bana Kisten'i hatırlatan tek şey buydu ve Trent'in parmaklarını ucundan kayana kadar izledim. "Peki Al ne dedi?" diye sordu.

Seni yalnız bırakmak için, diye düşündüm ve kaşlarımı çatığımı gören Trent, "Kurcalanmış, değil mi?" diye ekledi.

"Oh!" Zorla gülümsedim. "Hayır," dedim ışıksız fuayeye girdiğimizde, şarap ve tarçın kokusu karanlıkta daha da güçleniyor gibi görüldüğünde nabzım hızlandı. "İyiymiş," diye mırıldandım. "Al tılsımın aşırı uyarıldığını, yanlış ateşlenmediğini söylüyor. Sanırım bugünkü diğer teklemelere neden olan şeyle aynı şey. Çalışanınız nasıl?"

"Minimum hastane yatışıyla iyi olacak. Alınan güvenlik önlemleri gözünü kurtardı ama başka bir yerde olsaydı bir odayı yok edebilirdi." Kapıyı açmak için benden önce uzanırken sözleri düşünceli bir şekilde kesildi. "Aşırı uyarılmış mı? Bu yanlış ateşlemeden daha mantıklı. Bu öğleden sonra birkaç olay daha oldu. Küçük şeyler ama bulabildiğim tüm verileri Quen'e gönderdim. Teklemelerin dar bir bantta lokalize olduğunu ve buradan kaynaklanıyor gibi görüldüğünü söylüyor. Loveland?"

Sesi tereddütlüydü, kapının üzerindeki tabelanın zayıf ışığında ifadesi iki kat daha tereddütlüydü ve başımı salladım, anladığına ve bu konuyu açmak zorunda kalmayacağıma sevindim. Eski kalenin hemen dışındaki ley hattının bir yıldan daha eski olduğunu ve benim tarafımdan kazara yapıldığını pek fazla insan bilmiyordu. "Oradayken Al'a sordum. Dışarı çıkıp baktık ve benim hattımda hiçbir sorun yok."

"Oh!" Elindeki fobu kaldırımdaki arabaya doğrulttuğunda ve araba çalıştığında gülümsemesi garip bir şekilde rahatlamıştı. İki kapılı spor arabalarından biriydi ve aletlerini de en az hızlı araba kullanmayı sevdiği kadar seviyordu. "Bu konuda şimdiden benden öndesin. Güzel. Bu da bu geceki konuşmamızı serbest bırakıyor. Ben de programıma yiyecek bir şeyler sıkıştırmak istiyorum." Tereddüt etti, bir adım geriledi. "Tabii eğer başka bir planın yoksa."

Ona baktım, sesindeki zevk belirtisinin nedeninden emin değildim. "Yemek yiyebilirim, elbette." Hâlâ gerçekte nereye gittiğimizi söylememişti ve kapıyı arkamdan kapattım. Sadece içeriden kilitleyebilirdik ama Tamwood vampirinden ve Cincinnati'nin tek gündüz yürüyen iblisinden kim hırsızlık yapar ki? Sığ basamakları tırmanarak Trent'in arabasına yöneldim, ancak o beklenmedik bir şekilde benden önce uzanıp büyük bir gösterişle kapıyı açtığında sarsılarak durdum.

Bovlinge gidiyoruz, diye düşündüm alaycı bir şekilde. *Doğru ya*. Trent kapıyı kapattı ve Alman mühendisliğinin sağlam gümbürtüsü sessiz sokağımızda yankılandı. Trent arabanın arkasından dolanırken yan aynadan onu izledim, hızlı ve hevesliydi. O binerken kıpırdandım, küçük araba bizi normalden daha yakınlaştırıyordu. Çantamı koltuğun arkasındaki küçük boşluğa koymak için eğildim ve ben arkama yaslandığımda Trent kendini kapalı bir sertlikle tutuyordu. Kendi alanını seviyordu ve ben muhtemelen çok yaklaşmıştım.

Nemli saçlarım arabayı şampuanımın kokusuyla dolduruyordu ve camı açtım. "Cidden, nereye gidiyoruz?" diye sordum ama omuz çantamdan telefonum çalınca gülümsemesi bozuldu. "İzin verir misin?" Telefonu almak için eğildiğimde ayağı debriyajdan kaydı. Araba sarsıldı ve ben telefonu düşürmemek için çabaladım. Kafamı kaldırdığımda kulakları kızarmıştı ve telefonumu bulduğumda gülümsemekten kendimi alamadım. "Edden arıyor," dedim ekrana bakarken. "Arabam hakkında bir şeyler biliyor olabilir."

Devam etmemi işaret ederek telefonu açtım.

"Edden!" Neşeyle söyledim. "Arabamla ilgili iyi haber nedir?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi ve benim sinirli sessizliğim üzerine ekledi: "Yarın, mesela saat onda gelebilir misin?"

"Peki ya arabam?" Açıkça söyledim ve o da kıkırdadı.

"Üzerinde çalışıyorum. Vardiya değişim toplantımızda konuşmanı istiyorum. Herkese köprüde neler olduğunu anlat ve bize Inderland hakkındaki görüşlerini bildir."

Oh. Bu farklıydı. "Saat akşam on, değil mi?" Trent bizi otoyola paralel servis yollarından geçirirken havalandırma delikleriyle oynayarak sordum. Her zamanki hızlı ve öfkeli sürüşü yavaşlamıştı ve dinlemeye çalışıp çalışmadığını merak ettim.

"Ah, A.M."

"Sabah mı?" Ben haykırdım ve Trent bir kıkırdamayı bastırdı. Evet, o

Dinliyorum. "Edden, saat onda gözlerimi zor açıyorum. Yetişmek için dokuzda kalkmam gerekirdi."

"Öyleyse uyanık kal," dedi adam. "Buna yatmadan önce bir hikâye de. Arabanı alacağıma söz veriyorum."

İç çektim. Fikirlerimin sorulduğu profesyonel bir şeye dahil olma şansı eşsiz ve değerli bir şeydi. Ve arabamı istiyordum. Ama sabah 10'da?

"Rachel, gerçekten yardımına ihtiyacım var," dedi. "Bu yanlış ateşlemeler sona ermiş olsa bile, neden oldukları sorunlarla başa çıkmakta zorlanıyorum. Köprüdeki o yanlış ateşleme, rapor edilen yaklaşık iki düzineden biriydi," diye itiraf etti Edden. "Bunun beş kez gerçekleştiğini tahmin ediyoruz. İki memur eksikim var ve İçişleri'nin şehir merkezindeki muhafaza tesisinden toplu kaçıştan kurtulan mahkûmları yakalamak için çabalamasıyla birlikte, vampirler bunu hiçbir yasanın olmadığına bir işareti olarak görüyor."

Bir ışıktaki durduk ve Trent'e baktım. Kaşları çatılmıştı ve kaşlarımı çattım. "Cincy hapishanesinde ne oldu?"

Edden'in iç çekişi duyulacak kadar yüksekti. "Görünüşe göre yüksek güvenli bir koğu, o şey her neyse onun yolundaymış ve kilidi açılmış. Mahkûmların çoğu ya ölmüş ya da gitmiş-

"Onları öldürdüler mi?" Şaşkınlıkla söyledim.

"Hayır. Kaçmak için büyü kullanan herkes öldü, muhtemelen yanlış ateşlemeden. Kilit altına aldılar ama güneş doğmamış olsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. En azından ölümsüzler oldukları yerde kaldılar." Trent bizi sessiz bir sokaktan geçirirken arka plandaki gürültü aniden arttı.

"I.S. şu anda *hiçbir* şeyle ilgilenmiyor," dedi Edden ve içimde bir endişe şeridi gerildi. "Rachel, bir büyü dükkanının neden patlayacağı ya da bir cadının dairesinin zehirli gazla dolup tüm binayı havaya uçuracak şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Postanede Highland Hill şubesinin arka duvarını havaya uçuran ve üç kişinin ölümüne neden olan bir sıralama tılsımı var. Beklenmedik bir yapıştırıcı akıntısı nedeniyle yoğun bakımda iki inşaat işçisi ve pamuk şeker ve saman balya makinesi içeren bir şey için tedavi edilip taburcu edilen bir minibüs dolusu çocuk. Başka bir sorun çıkmasa bile işim başımdan aşkın. Benim bilmediğim bir Inderlander tatili var mı?"

"Hayır." Aklıma Newt'in uzay ve zaman kalibrasyonu laneti geldi. Bittiğini düşünmüyordu. "Tamam, orada olacağım ama kahve istiyorum."

Rahatladığı her halinden belliydi. "Teşekkürler Rachel. Gerçekten minnettarım." "Ve arabam!" Ekledim ama çoktan kapatmıştı. Telefonu kapattım ve

Ellerimin arasında masumca duruyordu. "Teşekkürler," dedim Trent'e bakarken, sokak lambaları büyüleyici bir şekilde onun üzerinde parlıyordu. "Bütün bunları duydun, değil mi?"

Başını salladı. "Çoğunu. Tam bir karmaşa."

"Söyleyeceğim. Zaten bilmediğimiz bir şey öğreneceğimi sanmıyorum ama öğrenirsem size haber veririm."

Yine gülümsedi, alnında belli belirsiz bir endişe çizgisi belirmişti. "Buna minnettar olurum. Biz buradayız."

Telefonumu kaldırırken kafamı kaldırdım. Şaşırdım, göz kırptım. Burası bir bowling salonuydu, tabeladaki neon iğneler ve toplar yanıp sönüyordu. Trent parlayan arabasını ezik bir Toyota'nın yanındaki park yerlerinden birine çekerken dudaklarım aralandı, hiçbir şey söylemedim. Jenks'in evde kalması içimde yankılandı ve Edden'in çağrısından kaynaklanan gerginlik Trent arabayı durdurduğunda yok oldu.

"Trent, bu bir randevu mu?"

Hâlâ kontakta duran anahtara uzanmadı. "Arabana nasıl el konulduğunu bana hiç anlatmadın."

"Bu bir randevu mu?" Tekrar sordum, daha sert bir şekilde.

Sessizce oturdu, elleri direksiyonda ön kapıya ve yanıp sönen neon bowling lobutlarına baktı. "Öyle olmasını istiyorum."

Yüzüm ısındı. Birkaç sıra aşağıda bir çift kamyonundan iniyordu ve içeri girerken el ele tutuştular. *Randevu mu?* Trent'in elini herkesin içinde tutmayı hayal bile edemezdin. Kisten'in, evet. Marshal'ın, evet. Trent'in değil. "Bu iyi bir fikir değil."

"Normalde size katılırdım ama geçerli bir nedenim var."

Geçerli bir sebep. Sesi sakindi ama tenim karıncalanıyordu ve ne yaptığımı fark edip durana kadar omuz çantamla oynadım. "Son üç ayda hiçbir şey değişmedi."

"Hayır, olmadı."

Bir nefes aldım, sonra bunu düşündüm. Üç ay önce beni öpmüştü ve ben de onu öpmüştüm. *Hiçbir şey değişmemişti.*

Dönerken pamuğun yumuşak sesini duydum ve dikkatinin üzerimde olduğunu hissettim. Başımı kaldırdığımda gözlerinde soruyu okudum. "Hiçbir şey mi?" Dedim, ellerim kucagımda düğümlendi. Her şey bana farklı geliyordu. Son üç aydır birlikte Cincinnati'nin her yerindeydik; konservatuarın açılışında ona kahve getirmekten, hayır cevabını kabul etmeyen üç saldırgan iş adamını vazgeçirmeye kadar her şeyi ben yapıyordum. Yazılı olmayan bir dil geliştirmiştik ve benim onun ne düşündüğünü bildiğim kadar o da benim ruh halimi kolayca okuma becerisini kazanmıştı. Korunmasız anlarda güldüğünü görmüştüm ve asla karşılayamayacağım etkinliklerde bana ödeme yaptığında nazik olmayı öğrenmiştim. Onu bilinçsizliğin acısına kadar savunmaya hazırdım ve artık bunun bir iş mi yoksa yine de yapacağım bir şey mi olduğundan emin değildim.

Ama onun başka bir hayatı vardı, yarın 747 ile gelecek olan ve

beni de dahil et.

"Ceri gibi olamam, dünyaya bir yüz, kalbime başka bir şey gösteremem," dedim, içim sıkılarak.

"Senden bunu istemiyorum."

Ellerimden başımı kaldırdım, yüzündeki ciddi ifade karşısında nefesim kesildi. "O zaman ne soruyorsun?"

Dudakları büküldü ve arkasını döndü. "Bilmiyorum. Ama Ellasbeth yarın kızlarla birlikte geri geliyor-"

Bunun üzerine atladım. "Evet, Ellasbeth." Yüzünü buruşturdu. İkinci bir çift içeri giriyordu ve ben de parlayan tabelaya baktım. Çiftler gecesi. Harika. "Trent, metres olmayacağım."

"Biliyorum." Sesi daha yumuşak, daha sinirli çıkmaya başlamıştı.

"Evet, ama hâlâ burada *oturuyoruz*," dedim, öfkem artıyordu. "İkimiz de bunun işe yaramayacağını biliyorsak neden buradayız?"

"Seni bowlinge götürmek istiyorum," dedi sanki hepsi buymuş gibi ve ben başımı arkaya atıp arabanın tavanına baktım.

"Rachel," dedi sıkıca ve ben de başımı öne eğdim. "Bu gece, kızlar eve gelmeden ve dünyam onlara dönmeden önceki son gecem. Kendime hiç böyle zaman ayırmamıştım. *Asla*. Quen istemese de beni değerlendirmek için orada olacak ve o gidene kadar Ellasbeth de aynısını yapacak. Kızlar olması gerektiği gibi ön planda ve merkezde olacaklar ve bu sorun değil. Ama son üç ayımı seninle ve daha önce hiç sahip olmadığım bu inanılmaz özgürlükle geçirdim ve bilmem gerekiyor ki eğer ..."

Sözleri kesildi ve yüzündeki hem acılı hem de hüzünlü ifadeyi görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bilmem gerek," dedi usulca. "Seninle bir randevunun nasıl bir şey olduğunu bilmek *istiyorum* ki ona bakıp *bunun* bir randevu olduğunu söyleyebileyim. *Bu* bir işti. Tek bir randevu. Gerçek bir randevu, iyi geceler öpücüğü ve her şeyiyle. Tek bir randevu, böylece diğerlerinin randevu olmadığını kendime dürüstçe söyleyebilirim."

Nefesimi tutamıyor gibiydim ve tekrar bükülmüş olan ellerime baktım. Yavaşça, kasıtlı olarak parmaklarımı açtım ve dizlerimin üzerine koydum. Neden bahsettiğini biliyordum ve bu kötü bir fikir olmayabilirdi - bir referansa sahip olmak falan. Ama kulağa tehlikeli geliyordu. "Bowling mi?" diye sordum ve kaşındaki endişe kırıksıklığı hafifledi.

"Elbette," dedi, elleri direksiyondan düştü. "Yasaklanamazsın, bu yüzden bizi dışarı atmaları için bir neden yok." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Ya da seni eve geri götürebilirim."

Eve gitmek istemiyordum. Dizlerim titreyerek kapının kolunu çektim ve arabadan inerken omuz çantamı aldım. "Öpücük yok," dedim arabanın üzerinden. "Her randevu öpücükle bitmez."

Gülümsemesi tereddütlü olan Trent arabadan indi ve arabanın ön tarafına geldi. "Eğer istediğin buysa," dedi ve telaşla ellerimi ceplerime soktum, böylece onları almak için cazip olmayacaktı, benim için ağır meşe kapıyı almak için uzandığında ona yapmacık bir gülümseme gösterdim.

Öpücük şartı yüzünden hayal kırıklığına uğradığı belli olan Trent, açıkça hayır demediğim için mutlu görünüyordu ve ben kapının sağına geçip bayat bira ve gerçekten iyi hamburger kokusunu içime çekerken arkamda durdu. Lobutların şakırtısı ve ardından gelen coşkulu bir başarı çağrısı rahatlatıcıydı ve hüznü çift müziği beni gülümsetti. "Uzun zamandır bowlinge gitmemiştim," dedim ve Trent kıpırdanarak arkamdan çıktı.

"Sorun yok değil mi?" dedi tereddütle ve ben de başımı salladım. Sırtımın küçük kısmına dokunan elinin yumuşak dokunuşu beni sarstı ve aramızda eşitlenmeye çalışmadan önce enerji dengemi yakalamak için çabaladım. Tezgâha yaklaştığımızda kendimi fazla giyinik hissettim ve çantamı çizik plastiğin üzerine bırakıp ceketimi çıkardım, böylece güvenlikten işten gelen profesyonel bir kadına dönüşmüştüm. Plastik kapağın altında mükemmel bowling skorları vardı ve köşedeki bara baktım, yağlı, tuzlu, harika bar yemeklerinin kokusuyla midem gurulduyordu. *Evet, sorun yok.* Al öğrenirse Tanrı yardımcım olsun.

Trent cüzdanına uzanırken, "İki oyun lütfen," dedi. "Hızlı şeridiniz var mı?"

Tezgâhın arkasındaki adam, mekâna yaydıkları müziğin diskini değiştirmekten vazgeçti. Yaşlı görünüyordu ama çoğunlukla hayat onu yıpratmıştı. "Üç hızlı," dedi, sonra beni görünce gözlerini kırıştırdı. *Kahretsin, tanınmış mıydım?* "Ayakkabıya ihtiyacın var mı?"

Trent başıyla onayladı. "8 beden kadın ve 10 beden erkek."

Bowling oynayan adamın sandalyesi tekerlekliydi ve pratik bir hareketle tezgahın arkasındaki petek duvara doğru itti, iki çift kaptı ve kendini geri itti. "Ah, ayakkabılarla birlikte kırk üç eder, tabii iki hamburger sepetini de dahil etmek istemiyorsanız. İkişer bira ikramımız var."

Ne de olsa çiftler gecesi idi ve Trent bana döndü. "Senin için uygun mu?"

"Olur." Tanrım, ne yapıyordum ben? Bu daha önce yaptığım her şeyden daha riskli geliyordu.

Trent'le daha önce hiç yapmadığımız bir şeydi, iblislerden elf DNA'sı çaldığımız zaman da dahil. Gergin bir şekilde tekrar bara döndüm. Televizyon, aşk şarkılarına karşı koymak için bugünün geri dönüştürülmüş kötü haberlerini yayınlıyordu ama aşk şarkıları kazanıyordu.

Omuz çantamdan cüzdanımı almak için bir hareket yaptığımda Trent, "Bunu ben hallederim," dedi. Parayı sayarken sırtıyordu. Paraları uzatırken adama gururla "Randevumuz var," dedi ve benim yüzüm kızardı.

Tezgâhın arkasındaki adam bana baktı, sonra da Trent sanki aptalmış gibi davrandı.

"Bunu görebiliyorum," dedi. "Ayakkabılarınızı sterilize edeyim."

Her iki çifti de tezgâhın arkasındaki çizik pentagramın üzerine koyarak Latince bir cümle mırıldandı. Ayakkabıları bir ışık parıltısı sardığında içimdeki enerji akışı sıçradı. Işığın göstermelik olduğunu biliyordum ama yine de güven vericiydi ve adam ayakkabıları önümüze bırakırken ben de aldım. Deri hâlâ sıcaktı ve sık sık hecelendiği için sertleşmişti.

Bize bir skor kartı ve küçük bir kalem uzatırken "Oyununuzun tadını çıkarın" dedi. "Tüm yiyecekler barda kalacak." Yere çökerek plastik bir kutuyu karıştırdı. "İşte yemek ve bira kuponlarınız."

Trent gülümsüyordu, ayakkabılarını alırken kot pantolonu ve gündelik gömleğine rağmen tamamen yersiz görünüyordu. "Teşekkür ederim. Üçüncü şerit?"

Adam başını sallayarak paneldeki bir düğmeye bastı ve panel aydınlandı, iğne ayarlayıcı kendini temizlemek için bir döngü başlattı.

Trent'in arkasında yerimi alırken "Bu çok tuhaf," dedim. "Neden?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ben normal şeyler yaparım."

Bakışlarımı ondan çekerek olası bir aday bulmak için top raflarını taradım. "Hiç buraya geldin mi? Normal şeyler yaparken?"

Trent düz halıdan karo zemine ve bizim şeridimize indi. "Dürüstçe mi? Hayır. Ona sorduğumda Jenks burayı önerdi. Ama burgerler harika kokuyor."

Jenks, ha? Eve döndüğümde peri ile sohbet edeceğimi düşünerek ayakkabılarımı sandalyelerden birinin üzerine bıraktım ve bir top almaya gittim. Ben üzerinde Tinker Bell yazan yeşil bir topla döndüğümde Trent ayakkabılarını bağlıyordu. Belli ki bir zamanlar birinin kişisel topuydu ve bu nedenle içinde bazı kalıntı büyüler, doğru ifadeyi tahmin edersem kullanabileceğim tılsımlar olabilirdi. Topu hazneye bıraktığımda Trent ona inanamayarak baktı ama içimde rekabetin ilk duyguları kıpırdandı ve uzun kulvara ve bekleyen lobutlara beklentiyle baktım. Bu iyi olabilirdi. Daha önce de platonik randevularım olmuştu.

"Şaka yapıyorsun," dedi ben oturup ayakkabılarımı çıkarıp ucuz plastik koltukların altına sokarken.

"Kullandığı topa bakarak bir adam hakkında çok şey söyleyebilirsiniz derler."

Gözleri benimkilerle buluştu ve içimdeki hisler kabardı. *Tamam, tamamen platonik olmak zorunda değildi. Eğer ikimiz de bunun tek randevumuz olduğunu biliyorsak.*

"Öyle mi diyorlar?" diye sordu, perçeminin altından bana bakmak için başını eğdi ve neden böyle söylediğimi merak ederek başımı salladım. Ayakkabılar hâlâ sıcaktı ve onları giymek için eğildiğimde nefesimin kesildiğini hissettim. Trent yavaşça ayağa kalktı, hareketleri hüznü aşk şarkısıyla senkronize değildi ama izlemesi çok güzeldi. Bağcıklarını karıştırdım ve bir rafın önünde durup düz siyah bir ayakkabıyı kaldırdığında baştan başlamak zorunda kaldım.

markasız logolu bir top. "Bu iyi görünüyor."

Güzel. Evet. Hoşuma giden şey, topun ekstra ağırlığını taşıırken kıcının sıkılmış haliydi. Yavaşça başımı salladım, o da yerine koydu.

"Daha iyi mi?" diye sordu, parlak mavi bir tanesini kaldırarak ve ben yine başımı sallayarak rafın alt tarafındaki bir tanesini işaret ettim. Trent'in yüz ifadesi öfkelenildi. "Bu pembe," dedi kesin bir dille.

İşıldadım, gıdıklandım. "Bu senin seçimin. Ama eminim içinde bir iki tılsım vardır."

Sinirli bir ifadeyle pembe canavarı kaldırdı, muhtemelen bir çizgiye dokunup içinde dolaşan enerjiyi hissettiğinde ifadesi değişti. Hiçbir şey söylemeden bizim şeridimize geri döndü ve onu benimkinin yanına koydu. "Buna çok pişman olacağım, değil mi?"

Öne doğru eğildim, kalbim küt küt atıyordu. "Eğer şanslıysan. Önce sen." Kendimi küstah hissederek ayağa kalktım ve neredeyse dizlerine dokunarak sandalyeye doğru ilerledim. Onun erkeksi kokusu, bar yemeklerinin kokusu ve mutlu insanların sesiyle karışarak bana çarptı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve skor kartına odaklandım, tepedeki ekranı izleyen birileri olabilir diye isim kutusuna Bonnie ve Clyde'ı dikkatle yazdım.

Ne yapıyorum ben? Kendi kendime sordum ama Trent pembe bowling topunu çoktan almış, çizginin önüne yerleşmeden önce bana yan yan sırtmış ve muhtemelen hafif bir kavisli telafî etmek için küçük bir yan adım atmıştı.

Kendini toparlayarak kulvarı incelemesini izlerken nefes verdim. Sonra zarif bir hareket yaptı, top vernikli tahtalara değerken neredeyse hiç ses çıkarmadı. Top oluğa yaklaşırken Trent geriye doğru yürüdü, sonra geriye doğru kavis çizdi, top lobutlara doğru koşarken ikimiz de başımızı eğdik ve mükemmel bir vuruş yaptık.

"Boohaa!" diye bağırdım, çünkü biri oluktan bir topu kenardan geri çektiğinde yapmanız gereken şey budur ve Trent gülümsedi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ilk kutuya bir dokuz çizerek başka tarafa baktım. Topunun geri dönmesini beklerken "Ah, güzeldi," dedim.

"Teşekkürler." Parmakları kurutucunun üzerinde sallanıyordu. "Ama yemin ederim, golf toplarıma yaptığın gibi bu topa da çimdik atarsan, birana patates kızartması koyarım."

Başımı kaldırdım ve bana gülene kadar gülümsemesi genişledi. "Oyunumu rahat bırak," dedi, kulaklarının kenarları kızarmıştı.

"Bu söylediğine pişman olacaksın. Sana söz veriyorum," dedim ve sırtarak gösterişli pembe topunu aldı ve yedek topu almak için kendini hazırladı. Kahretsin, bu hiç akıllıca değildi ama onu izlemekten kendimi alamadım. Skorunu yazarken ve ilk atışım için ayağa kalkarken parmaklarım titriyordu. Flört etmek hoşuma gidiyordu ve dürüst olmak gerekirse, geçen ay neredeyse söylenen onca yorumu geri püskürttükten sonra neredeyse rahatlamıştım.

Ve sonuçta, sadece bir randevuydu. İkimizin de son üç ayı kıyaslayabileceği ve bunların randevu olmadığını bilebileceği bir özgür geceydi.
Sadece bir gece. Bir gece yapabilirim.

Beş

Patates kızartmasını hardalla mı yiyor? Barda oturup yemeğimizi bitirirken Trent'in sarı sıkma şişesini yere bırakıp sepetini yaklaştırmasını izlerken düşündüm. Hamburgerler harikaydı ve özel bir şey hakkında olmasa bile sohbet aydınlatıcıydı.

Mutlu bir şekilde skor kartına son bir not düştüm ve küçük kalemin yuvarlanıp gitmesine izin verdim. "Tamam, tamam, sana sonuncuyu vereceğim, ama sadece iyi olduğum için."

"Güzel, smice." Trent bir kızartmayı daldırdı ve bana doğrulttu. "O iğneyi adil bir şekilde aldım. Bowling oynarken sihir yapabilirim." Kızartmasını yedi ve omuz silkerek omzunu kaldırdı. "Büyüyü bilmemen onu yasadışı yapmaz."

"Şey, hayır, ama biraz sevimsizdi."

"Sevimsiz mi?" Kıkırdadı, kendisine hiç benzemiyordu ama onda sevdiğim her şey vardı. Harika vakit geçirmiştik ve pişmanlığın ilk ipuçlarıyla saati izliyordum. Beklenmedik bir şeydi, o unutkanlık hissi, kim olduğumdan, onun kim olduğundan ve bizden ne beklediğinden bir süreliğine özgür olmak. Bitmesini istememiştik. "Bowling oynamayı nerede öğrendin?"

Trent parmaklarını izledi, bir sonraki kızartmasını dikkatle seçiyordu. "Üniversite. Ama Batı Yakası şeritlerinde büyü kullanamazsın. Yasadışı değil ama ne yapacağı belli olmaz. Peki ya sen?"

Kıkırdadım, müzik kapandığında sevindim. Onları kapatıyorduk ve bu iyi hissettiriyordu. "Kardeşim genç bowlingciler ligine üyeydi. Annem hafta sonları çalıştığında bana göz kulak olmak zorundaydı. Eğer onu ve arkadaşlarını rahat bırakacağıma söz veririm, bana kenar mahallelerde oyalanabileceğim bir kulvar alırdı."

Trent'in bakışları arkamda oyunlarını bitiren son bowling oyuncularına kaydı. Temizlik personeli içeri girmeye çalışıyordu ama neredeyse bir saat boyunca kapıyı kapatmayacaklardı. "Kulağa yalnızlık gibi geliyor," dedi bir kızartmayı daldırarak.

"Pek sayılmaz." Ama öyleydi. Yine ağzıma bakıyordu ve beni öpmek isteyip istemediğini merak ettim.

Başımı eğdim ve o da bar taburesinin üzerinde kaydı.

Hayal kırıklığı.

"Ödediğim en iyi hamburgerdi," dedi sessizliği doldurmak için. "Buralara bir daha geldiğimde mutlaka uğrayacağım."

"Buraya ne zaman geliyorsun?" Artık bana bakmadığı için ona bakabiliyordum.

"Asla," diye itiraf etti, dikkati televizyondan uzaklaşmıştı. "Ama bunun için araba kullandım. Mmmm. Patates kızartması da güzel."

"Ketçapla denemelisin," dedim ve sonra nedenini bilmeden sepetimi ona doğru ittim. İçinde birkaç patates kızartması vardı ama asıl ketçap birikintisini ben sunuyordum.

"Evet," diye ağzından kaçırdı, gözleri büyüleyici görünmek için kocaman açılmıştı. "Yani, var ama herkesin içinde değil."

Sivri kulaklarına baktım ve gerçekten kızardı.

"Doğru," dedi, sonra kızartmasını ketçabımın içinde sürükledi, çiğnerken bakışlarımla karşılaşmadı.

Benim ketçabımı kullandı, diye düşündüm ve içimde bir şey yakaladı. "İyi ile kötü, değil mi?" Dedim ve gazozumu kaldırdığımda şişeleri tokuşturduk. "Bugün golf sahasında kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Bunu daha iyi idare etmeliydim. Kabadayılar beni çok etkiliyor."

Patates kızartmasına dalmış bir halde başını salladı. "Bu konuda endişelenme. Geçmişimden bahsetmesi beni şaşırttı. Bir dahaki sefere daha iyisini yaparım. Artık bir cevabım ve her şeyim var."

İçkimden bir yudum aldım ve yere bıraktım. "Hatırlamakta iyi şanslar. Ben hep unutuyorum." Aç değildim ama onunla bir ketçap birikintisini paylaşma fikri hoşuma gitti ve son bir kızartma daha yedim. "Yine de buna değer, öyle değil mi? Saklanmıyor musun?"

"Tanrım, evet. Lucy eve geldiğinden beri hiç çirkin kararlar vermek zorunda kalmadım."

Sesi yumuşamıştı ve çocuğuna duyduğu sevgiyi görmek çok kolaydı. Onun kanından bir damla bile taşımasına rağmen Ray'i de aynı derecede sevdiğini biliyordum. Ray, Quen ve Ceri'nin çocuğuydu. Trent sadece onun hasarlı DNA'sını onarmıştı ama kızlar kardeş gibi yetiştiriliyordu, özellikle de Ceri öldükten sonra.

"Yani yarın geri geliyorlar," diye sordum, o yumuşak bakışı daha fazla görmek istiyordum.

Trent başını salladı, son bir saattir yudumladığı bira iki parmağının arasında barın bir santim yukarısında sallanıyordu. Kulvarlarda sadece bir çift kalmıştı, aşçı ızgarayı sıyrıyor ve ayakkabı tezgahındaki adam geceyi sonlandırmadan önce her bir çifti temizliyordu. Trent'in böyle rahat ve çocuklarını düşünen halini seviyordum ve kısa süreli bir hayali bastırdım. Onu kilisemde, perilerle yaşarken, yatağında uyanırken hayal edemiyordum. *Kes şunu Rachel.*

Uzaktan bir siren sesi geldi. Bu bir uyarı gibiydi, dikkate almam gereken bir uyarı. Al bana onu rahat bırakmamı söylediği için Trent'ten hoşlanmıyordum. Trent'ten hoşlanıyordum çünkü kim olduğumu anlıyordu ve hâlâ benimle bir barda oturup patates kızartması yiyebiliyordu. *Ve yarın bitiyor.*

"Quen döndüğünde memnun olacağım," dedim, gözlerim yerde. "Öyle mi? Arkamı kollamak o kadar zahmetli mi oldu?"

"Hayır. Sadece çok zamanımı alıyorsun." *Ve bu geceden sonra yapacak hiçbir şeyim olmayacak.*

Trent benim sepetimi onunkinin üzerine koydu ve ikisini de kenara itti, gitmek için hiçbir hareket yapmadı. "Quen'den kesinlikle farklı bir tarzın var. Ama harika bir iş çıkardın. Teşekkür ederim."

Neredeyse depresyona girmiş bir halde, uzun ince geçitten aşçıyı izledim. "Teşekkür ederim," dedim, ciddiydim. Yine şişeleri tokuşturduk ve ikimiz de birer yudum aldık. Bunu özleyecektim. Her şeyi özleyecektim. Ama kızlar üç ay içinde Ellasbeth'e geri döneceklerdi. Bekleyebilirdim.

Sonra ne olacak Rachel?

"Bu gece iyi vakit geçirdim," dedi sanki aklımı okuyormuş gibi. "Eğer her şey farklı olsaydı-"

"Ama değiller," diye araya girdim. "Ayrıca, iç çamaşırı testimi geçemedin." Ağlamaya ya da bir şeyleri kırmaya başlamadan önce gitmem gerekiyordu. Bu gerçekten berbattı.

"Neyiniz?" Trent gözlerini kocaman açarak konuştu.

Onu önce dar külotla, sonra boxer'la hayal etmekten kendimi alamıyordum, ne tarafa gittiğini merak ediyordum. "İç çamaşırı testim," dedim tekrar, sonra ekledim, "İç çamaşırlarını her hafta katladığını hayal edemiyorum. İşte bu kadar."

Sinirlenmiş görünen Trent arkasını döndü. "Bunu benim için yapacak insanlarım var." "İşte bu," dedim gazoz şişemle oynarken. *İstediğim bu değildi.*

Bu akşamı bitirmek için. "Ellasbeth'le yapacağın şu büyük şey olmasaydı bile, seni kilisemde ya da malikanenden başka bir yerde yaşarken, çamaşır, bulaşık ya da araba yıkamak gibi normal şeyler yaparken göremiyorum." Oturma odasını düşündüm, okul öncesi oyuncaklarıyla dağınıktı. Bunu da hiç hayal etmemiştim. "Ya da kumandayı bulmaya çalışmak," dedim yavaşça.

"Tüm bunları nasıl yapacağımı biliyorum," dedi, ses tonu meydan okurcaydı ve gözlerine baktım.

"Yapmadığını söylemiyorum. Sadece, istemediğin sürece bunları yaptığını hayal edemediğimi söylüyorum ve neden yapasın ki?"

Sessizdi. Mutfakta aşçı yiyecekleri büyük buzdolabına geri koymaya başladı. Trent'in çenesi gerilmişti ve keşke bu konuyu hiç açmasaydım diye düşündüm.

"Söylediklerimi unut," dedim, dizine dokundum ve gözleri aşağıya kayınca elimi geri çektim. "Çamaşırhane abartılıyor. Gerçekten keyif aldım

Bu gece. Gerçek bir randevuya çıkmak güzeldi."

Trent'in dizindeki dokunuştan ürken kızgınlığı, yarım yamalak bir hüzne dönüştü. Başını sallayarak bar taburesini döndürdü ve ellerimi tutup beni kendisine doğru çevirdi. Bitiyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sanki birlikte geçirdiğimiz üç ayın tamamı bu tek buluşma için inşa edilmişti. Ve şimdi bitmişti.

"Öyleydi, değil mi?" Trent'in ellerimi tutuşu beni daha da yaklaştırdı. Kalbim küt küt atıyordu. Ne istediğini biliyordum. Aramızda denge kurmaya çalışan bir enerji yoktu ama saçlarımın uçları uçuşuyordu ve aramızda ısıltılı bir enerji sızıyor gibiydi. Trent'in gözleri benimkilere sabitlenmişti ve yutkundum. O da bunu hissediyordu, aurasında hafif bir baskı vardı, sanki bir ley hattından geçiyormuş gibi.

Bir ley hattından mı geçiyorsun?

"Bunu hissediyor musun?" Bugün öğleden sonra köprüde de aynı hissi yaşadığımı hatırlayarak, "Sen de hissediyor musun?" dedim.

"Mmmm," dedi, beni daha yakına çekerken ani hoşnutsuzluğundan habersizdi.

Tanrım, beni öpecek, diye düşündüm, sonra ayakkabı tezgahındaki patlamayla sıçradım.

Trent sarsıldı, bir çizgiye uzanırken aramızda bir enerji parıltısı dengelendi.

Gözlerim ayakkabı tezgahına kaydı. Üzerinde koyu bir sis vardı. Dumanın altında tezgâhı delip geçen bir delik vardı, plastik erimişti ve yukarıda, tavanda çirkin bir leke vardı. "Bu ne lan!" diye bağırdı tezgâhın kalıntılarının arkasından ve tezgâhtar ayağa kalkarken hâlâ koridorda olan iki kişi döndü, sakalı yanmış ve masasından geriye kalanları görünce gözleri büyümüştü. "Ayakkabılarım nerede lan? Kahretsin, sakalım!"

İçten içe yanıyordu ve jartiyerli iri bir adam bir elinde peçeteyle arka odadan çıkarken ateşi söndürdü. "Ne oldu?" dedi, sonra durdu ve tezgâha baktı. "Ne yaptın sen?"

"Lanet olası ayakkabı tılsımı patladı!" dedi adam öfkeyle. "Az önce patladı!"

Kalbim küt küt atıyordu. ısıltılı bir his, kontrolsüz bir güçle tepki veren tılsım: hepsi bir araya gelmeye başlamıştı ve oyunlarına dönen çifte baktım. Her top tılsımlı değildi ama çoğu tılsımlıydı. *Kahretsin.* "Dur!" Tabureden kayarken bağırdım ama artık çok geçti ve kadın topu serbest bıraktı. Topun oluğa yönelişini, sonra bir ip tarafından sarsılmış gibi keskin bir sağ açığı yapmasını, altı kulvar boyunca sekerek kemik kıran bir gümbürtüyle kendini duvara gömmesini izledim.

Yine oluyordu ve kadın yüzü bembeyaz bir halde erkek arkadaşına döndü. "Charles?" diye mırıldandı.

"Kimse sihir yapmasın!" Dedim, sesim çok sert çıkmıştı. "Sen mutfaktasın! Hiçbir şey!"

Trent dahil herkes bana bakıyordu ve nabzım kulaklarımda hızla atıyordu. Sessizlik çöktü ve dışarıdan patlama sesleri ve ardından çığlıklar duymaya başladık. Daha önce duyduğumuz siren sesleri farklı bir anlam kazanmıştı. Gerçeklerin arasındaki karanlık boşluklardan soğuk bir his süzüldü, kalbimin etrafında dolandı ve sıkıldı. Yine oluyordu ve daha kötüydü.

"Pekâlâ o zaman," dedi müdür, barı geçerken yüzünde kararlı bir ifade vardı. Yıkılmış ayakkabı tezgâhının arkasına uzanarak bir tüfek aldı ve kapıya doğru yürümeden önce dolu olup olmadığını kontrol etti. Ayakkabıcı adam da onu takip etti, hâlâ sakalını sıvazlıyordu. Koridordaki çift kuralları çiğneyerek ödünç aldıkları ayakkabılarla halının üzerinde yürürken, aşçı arkadan çıktı ve elleriyle lekeli önlüğünü temizlemeye çalıştı.

Trent taburesinden kayd, ama ben hareket etmeyince o da hareket etmedi. Yine oluyordu. Neden? Sorun bende miydi? Trent elimi tuttu. Gözlerimiz buluştu. Endişeli görünüyordu.

Silahı hazır olan müdür kapıyı iterek açtı, herkes onun arkasında toplandı. Arkasında gökyüzü kızıl bir renge bürünmüştü. "Yüce Tanrım," dedi ve ben bunun alçak bulutlardan yansıyan ateş olduğunu anladım. "Greg, 911'i ara. Çamaşırhane yanıyor!"

İnsanlar etrafını sararak dışarı çıktılar ve Trent omzumdaki çantayı almak için bana doğru uzandı. "Belki de gitmeliyiz," dedi ve çantayı bana uzatırken uyuşuk bir şekilde başımı salladım.

Trent masaya sağlam bir bahşiş bıraktı ve kapıya doğru yöneldik. Güvenlik hissi, bir kenara bırakılmış bir yer hissi gitmişti ve sırtımın küçük kısmındaki eliyle gerildim. Dışarı çıkmak için insanların arasından yanlamasına geçmemiz gerekti ve çok yaklaştığımda kokular beni çarptı: tıraş losyonu, parfüm, yağ, adrenalin.

Onlardan kurtulduğumuzda bakışlarım yukarı kalktı ve hızım kesildi. Bir sokak ötede üç katlı bir bina yanıyordu, boş kabuğun içinden alevler ve siyah dumanlar yükseliyor, pencereler parlak kareler ve keskin siyah çizgiler olarak görünüyordu. Bana sonsuzluğu hatırlattı ve gözlerimi dikip siren seslerini ve insanların bağırışlarını dinledim. Bir bloktan daha az bir mesafede bir araba yanıyordu. Bir düzine insan bahçe hortumuyla söndürmeye çalışırken yakındaki apartman ışığı yansıtıyordu. İnsanlar her yerden yardıma geliyordu, yarım blok ötedeki spor barından bile.

Nehrin karşısında, Cincinnati'nin büyük bir bölümü elektrik kesintisi nedeniyle karanlıktı ve gri binalar, kızıl gece gökyüzüne yansıyan kırmızı ışıkla parlıyordu. Nehrin üzerinden belli belirsiz siren sesleri geliyordu ve hayal ettiğim kaos karşısında irkildim. Burada durum kötüyse, orada daha da kötü olabilirdi.

Arabalar hareket ediyordu, insanların korkmuş sarsak hareketleri korkularını gösteriyordu. Trent beni harekete geçirirken "Ben değilim," diye itiraz ettim. "Trent, Al hattımın iyi olduğunu söylüyor. Ben değilim!"

"Sana inanıyorum."

Sesi acımasızdı ve fobunu doğrultup kapıma uzanırken arabasının yanında bekledim. Arabadaki yangın kontrol altına alınmış görünüyordu ve Quen burada beklediğim için bana teşekkür etmedi.

"Trent-" diye başladım, alev alan araba patlayınca nefesim kesildi. Yere düştüm ve Trent'i de kendimle birlikte aşağı çektim. Yanan arabanın parçaları yere çarpıp titreyerek sönerken ağzım bir karış açık izledim. Bir adamın tiz çığlığı varlığımın çukuruna kadar gitti, yere düşerken dehşete kapıldım, ama hortum çoktan onun üzerindeydi ve alevler sönmüştü.

Daha fazla insan sokaklara döküldü, yüksek alevler ve çığlıklar, aval aval bakmak ve yararlı tavsiyelerde bulunmak için bardan çıkan son fanatikleri getirdi. Adamın çığlığı soluk soluğa, acı dolu bir haykırışa dönüşmüştü ve atılan hortum olukta unutulmuştu. Bunun şehrin her yerinde yaşanıyor olması dehşet vericiydi. Cincy bunu kaldıramazdı. Hiçbir şehir kaldıramazdı.

"Sence yardım edebilir miyiz?" Dedim ve Trent telefonunu çıkardı.

"Sinyal alamıyorum," dedi dehşetle ve sonra ikimiz de arkamızdaki karanlık sokağa dönüp dehşet dolu bir çığlık attık. Çığlık spor barından gelmişti ve ardından gelen erkeksi bağırışla Trent'in beni kavrayışı sıkılaştı, ona çenesini kapamasını ve bundan zevk alacağını söylüyordu.

Bir kadın vampir olmak istemediğini söylerken kanım dondu.

Kahretsin. Aklım Ivy'nin haritasına gitti. Yanlış ateşlemeler ve şiddet suçları bağlantılı mıydı, yoksa vampirler sadece üstteki kaosa mı tepki veriyorlardı? Ve efendiler hangi cehennemdeydi?

"Bırakın beni!" diye bağırdı bir kadın, çılgınca haykırışları kapının çarpmasıyla sustu. Arkamda insanlar yanmış adamı hayatta tutmaya çalışıyordu. Sinirlenmeye başlamıştım. Yaşayan vampirler durup dururken kötülemezdi, ama havada çok fazla korku vardı. Belki de ustaların yönlendiremeyeceği kadar fazlaydı. Trent'i iterek caddenin karşısına geçtim, çantamı sallayıp karıştırmaya başladım. Yanmış adama yardım etmek için hiçbir şey yapamazdım ama Tanrı şahidim olsun ki o kadını bırakıp gitmeyecektim.

"Rachel, bekle."

Eğer kadın hâlâ çığlık atıyorsa, biraz zamanımız vardı. Yine de yavaşlamadım. Vampir demişti ve genellikle yemekleriyle oynarlardı. "Uzaklaşmayacağım," dedim o yanıma gelirken. "Eğer gidersem ne olacağını ikimiz de biliyoruz."

"Hayır," diye ısrar etti. "Sıçrama tabancanı ödünç alabilir miyim?"

Sarsılarak durdum, kadının korkmuş yalvarışları korkunç bir fon oluşturunuyordu. Şok olmuş bir halde Trent'e baktım, nabzım hızla atıyordu. *Yardım etmek mi istiyordu?* "Hiçbir şey getirmedi mi?"

Ayağını bir o yana bir bu yana kaydırıldı. "Hayır. Seni bir randevuya götürüyordum, gözetlemeye değil."

Evet, bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hızlı adımlarla binaya doğru ilerlemeye başladım, gözlerim gölgelerde gizlenen başka birilerini arıyordu. "Ne kullanmam gerekiyor? Ley hattı büyüüne ne olduğunu gördün. Arabaya geri dön. Ben hemen döneceğim."

Yanımda hızlı adımlarla yürürken, "Büyün gayet iyi," dedi.

"Buna iyi mi diyorsun?" Dedim ve beni durdurdu.

"Sesi dinle," dedi sakince ve çılgınca atan nabzım yavaşladı. "Hareket ediyor. İşler çığırından çıkmadan hemen önce her neyse onu hissettim ve gitti. O her neyse, bizi geçti. Bir büyü dene. Patlamayacak bir şey."

Kadının çığılıkları etin ete çarpmasıyla kesildi. Zamanım yoktu. Onun haklı olduğuna güvenmek zorundaydım. Koşmaya başlayarak çantamı Trent'e fırlattım. "İçeride. Onu dışarı çıkarmalarına izin verme. Eğer onu yalnız yakalarlarsa, ölür ya da daha kötüsü olur."

Ayaklarımız dışarıdaki kaldırımda sürtünüyordu ama geldiğimizi bilip bilmemeleri umurumda değildi. "Anladım," dedi Trent ve kapıyı sarsarak açtı. Tekmelemeyi tercih ederdim ama menteşeler sadece tek yöne gidiyordu ve ayağımı kırabilirdim. Bunu zor yoldan öğrenmişim.

Trent arkamdan içeri girdi, gözlerim tavana kaydıldı, sonra arka masadaki üç vampire döndü: bir kadın ve iki erkek, gözleri dışarıdaki gökyüzünden daha siyahtı. Masaya yapışmış olan kadının üzerinde barmen üniforması vardı. Gözleri benimkilerle buluştu, hıçkırıkları vampirler bize döndükçe azalan alayları noktaliyordu. Nefesim daha kolay geldi. Onlar yaşayan vampirlerdi. Trent ve benim bir şansımız vardı.

"Bu kendi tenekeni getir partisi mi?" Dedim, bir tavır takınarak ve kaçan saç tellerini yüzdürmeye yetecek kadar ever-after'ı içimden çekerek. Sıra normal geldi ve kendime olan güvenimi artırdı. "Siz üçünüz hiç getirmediyseniz bende geçecek kadar var."

Silahım elimde, Trent bana şaşkın bir bakış attı. "Ciddi misin?" Omuz silkerek ona sinirli bir bakış attım. "Burada bir nevi kanatlanıyorum."

En büyük vampir kadını bıraktı ve pembe-mavi taytlı dişi vampir onu kendine çekti, dehşete düşmüş kadının kulağına fısıldadı, parmaklarının arasındaki eti beyazlatacak kadar sıkı tutuyordu.

Lider döndü, gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi, umarım akşamki eğlencesine ekleyemeyeceği kadar zor biri olduğuma karar vermiştir, ama diğeri, artık tanıkları olduğu için sinmiş, gergin bir adam, elini

Küçük bir çocuk gibi uyu.

"Vinnie. Vinnie!" dedi, Trent ve bana bakarken kamburunu çıkarmıştı. "Bunlar özgür vampirler. Gitmemiz gerek. Hadi gidelim!"

Özgür vampirler mi? Merak ettim, görünüşe göre lider Vinnie'nin derin bir nefes almasını, odanın kokularını içine çekmesini ve bizim öyle bir şey olmadığını anladığında gülümsemesini izledim.

"Kapa çeneni," dedi küçük adamı iterek. "Onlar vampir değil. Onlar bir cadı ve bir elf. Daha önce hiç elf kanı tattın mı? Tadının şarap gibi olduğunu söylerler."

"Ve sen asla bilemeyeceksin," dedim, dengemi bulup ipi daha ağır çekerek. "*In fidem recipere, leno cinis,*" diye dramatik bir şekilde bağırdım ve önümde parlayan bir topun asılmasını sağladım. Nabzım hızla atıyordu ama mükemmeldi, istediğim boyuttaydı ve yapımında hiçbir hata yoktu. Onlara zarar vermeyecekti ama gitmeleri için onları korkutabilirsem, gecemin geri kalanını form doldurarak geçirmek zorunda kalmayacaktım. "Onu bırakmalısın," dedim cesurca. Yanımda Trent nişan aldı.

Güç gösterisi, küçük vampirin ayaklarının üzerinde sallanmasına neden oldu. "Oh kahretsin. Hassiktir. Lanet olsun. Vinnie, bu Morgan!" diye tısladı ve kadın vampir sonunda yumuşak mırıldanmasını bıraktı. "Cormel'in iblisi. Haydi, gidelim. Gidelim!"

Ama Vinnie korkmuş vampiri geri itti, üç adım öne çıkarken kibirliydi. "Cormel beni korkutma. O kadının gitmesine izin verme. Bu sadece bir saniye sürecek."

İpi daha sert çektim ve ışık daha parlak bir şekilde parladı, kadın vampir tısladı ve sessiz, gözyaşlarına boğulmuş barmeni geri sürükledi. "Bunu tekrar deneyelim," dedim ve en büyük vampir güldü. "Onu bırakacaksın ve bir masaya oturacaksın. Birini seç. Bu gece kendin otur. Aksi takdirde, siz bayılana kadar hepinizin kışına tekme basmaya hakkım var. Kim olduğumu biliyorsunuz ve alacağınız tek uyarı bu."

Baş vampir gözlerini Trent'e çevirdi, vampir feromonları misk kokulu bir arzu gibi yükselip boynumu karıncalandırdı. Bir adım geri çekildi ve ben gevşediğimde üzerime atladı, diğer vampir de bir kalp atışı gerisinde aynısını yaparken çılgılık attı.

"*Celero dilatare!*" Çılgılık attım ve tılsım zaten devam etmekte olan ışık lanetini harekete geçirerek bir ışık parlamasıyla genişletip onları geri püskürttü.

İlk vampir yere düştü, kafası ıslak bir gümbürtüyle yere çarptı. Küçük olan daha iyi idare etti ve barmeni tutan kadın vampir öfkesini haykırırken ayağa fırladı. Daha ayağa kalkamadan Trent'in ilk atışıyla yere yığıldı. İkincisi, hâlâ sersemlemiş olan iri vampire isabet etti. Başı geriye düştü ve tekrar yere çarptı. İkisi gitti, biri kaldı.

Son vampir onu sürükleyerek götürürken kadın "Yardım edin!" diye bağırdı,

Ve sonra barmen çılgınca kıpırdanmaya, vampir onu odanın öbür ucuna fırlatıp arkadan kaçmak için dönene kadar çırpınmaya ve penelemeye başladığında kıyamet koptu.

"Onu yakaladım!" Kendimi ona doğru fırlatırken Trent'in beni kendi bymle düşürmemesini umarak bağırdım.

Ona vurduğunda nefesim kesildi ve yere düştük, vampir öfke ve hakaretle çığlık atıyordu. Onun tatlı saçlarını yakalayıp kafasını yere çarptım. "İşte bu yüzden ... saçlarını asla *serbest* bırakmıyorsun!" Hareketlerimle eş zamanlı olarak bağırdım.

"Rachel! Onu yakaladın!" Trent haykırdı, bana dokunduğunda geri çekildi ve neredeyse ona vuruyordum. "Onu yakaladın," dedi daha yumuşak bir sesle. "Her şey bitti."

Nefes nefese durdum. Titriyordum ve elimi onun elinin içine sokmadan önce bir elimi yüzüme sürdüm ve o da kalkmama yardım etti. Dirseğim yanıyormuş gibi hissediyordum ve yere düşen kadının üzerinde durup görmek için büktüm. Yerde bir yanık vardı ama eğer buradan sadece bu yanıkla ıktıysam, o zaman iyi iş çıkarmıştım.

Hayır, iyi iş çıkardık, diye düzelttim, silahın hâlâ Trent'in elinde olduğunu görünce. Onunla ne yapacağını bilmiyor gibiydi ve ben de anladım.

"Barmen nerede?" Dedim ve elinde kocaman bir tüfekle barın arkasından çıktığında döndük. Yüzü ağlamaktan ıslanmıştı ama yüz ifadesi nefret ve korku doluydu. Tfeğin kurulma sesi beni şok etti ve ellerimi havaya kaldırdım.

"Dur, dur, dur! Sorun yok! Onları yakaladık!" Dedim ve Trent silahı arkasından beline sokup gözden kayboldu.

Kamburunu çıkararak yaklaştı, silahını en büyük vampire doğrultmuştu. "Beni almaya çalıştılar!" diye bağırdı ve adrenalın bir tokat gibi düşüncelerimi temizledi. "Beni bir oyuncak bebeğe dnştreceklerdi! *Onları ldreceğim!* Burası benim yerim ve *onları öldüreceğim!*"

Gözleri  arasında gidip geliyordu ve ben de kollarımı indirdim. Trent'i dürttüm, o da aynısını yaptı. "Bak, hepsi baygın," dedim usulca. "Her şey bitti. Gvendesiniz."

"Cehennemdeyim! Buna karşı yasalarımız var! Usta vampirler nerede! Bizi korumaları gerekiyordu! İişlerini aradım ama kimse gelmedi! Eğer evimde başka bir vampir görürsem, *onları gördüğüm yerde vuracağım!*"

Tamamen anlamıştım ama onunla vampirlerin arasına girmeye çalışarak yaklaştım. "Her şey bitti. Bir şeyin yok," dedim, ellerimle onu teskin etmeye çalışarak. "İşaretlenmedin ya da ısırılmadın, iyisin. Yarın da bugün gibi olacak. Silahını indir. Kalkmayacaklar."

"Rachel!" Trent bağırdı ve ben döndüğümde, bayılttığım son dişi vampirin bana doğru geldiğini gördüm.

"Hayır!" diye bağırdım, sonra tüfek patlayınca yere düştüm.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı barmen, elinde dumanı tüten tüfekte ayakta dururken titriyordu. "Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!"

Evet, onu öldürdü diye düşündüm. Dişi vampirin göğsünde yumruğunuzu sokabileceğiniz kadar büyük bir delik vardı. Sırtındaki delik daha büyük olabilirdi ve son nefesini verip solgun eli çizik zemine düşerken kadının daha az makyajla daha iyi görüneceğini düşündüm.

"Ver şunu bana," dedi Trent, barmenin gevşek tutuşundan silahı çekerek, vampirin ilk ölümünü izlerken yüzünde şok olmuş bir ifadeyle ayağa kalktı. Yere yığılan barmen hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, dizlerini çenesine çekerek ileri geri sallanıyordu.

Barut burnuma battı. Trent tüfekteki son fişegi alıp cebine koyduktan sonra silahı yavaşça en yakındaki masanın üzerine bırakırken ayağa kalktım. Üzerimde kan yoktu. Trent'te de kan yoktu. Yerde, kadın vampirin altında giderek büyüyen bir su birikintisi vardı ve ben müzik kutusunun üzerindeki saate baktım. Yükselişini daha iyi tahmin edebilmek için ne zaman öldüğünü bilmek isteyeceklerdir, ama görünüşe bakılırsa haftalar sürebilir.

Trent sessiz bir şekilde yanımda durdu. "Seninle bir randevuya çıkmanın güvenlikte çalışmana hiç benzemediğini söyleyeceğim. Quen'e bundan bahsetmeyelim, tamam mı?"

Onu yavaşça aşağı yukarı süzdüm. Bunu oldukça iyi karşılıyor gibi görünüyordu, ama yine de ofisinde bir adam öldürdüğünü görmüştüm. Bana neşesiz bir gülümseme fırlatarak etrafı taramaya başladı. "Herhangi bir yerde masa örtüsü görüyor musun?"

Ölü vampiri örtmek için, diye düşündüm başımı sallayarak. Kadın hâlâ ağlıyordu. Onu teselli etmem gerektiğini biliyordum ama şu anda ona biraz kızgındım. Onu ağlamaya bırakarak omuz çantamı buldum ve telefonumu çıkardım.

"Nasıl oluyor da sinyal alabiliyorsun?" Trent homurdanarak telefonunu kontrol etti ve kulelerin tekrar çalıştığını gördü. Ne yazık ki 911 hatları meşguldü ve kayıtlı bir mesaj otuz dakikalık bir bekleme süresi olduğunu söylüyordu.

Gecemi burada ölü bir vampirle geçirmeyeceğimi düşünerek, "Yok artık," dedim. Telefonu kapattıktan sonra Edden'ın direkt hattını aradım. "Edden," dedim, derin ve alçak sesi çalan telefonlar ve gergin sesler arasında netleşir netleşmez.

"Rachel? Şu anda zamanım yok."

Sabırsızlıkla telefonu kulağıma dayadım. "Hostant Drive'da bir bardayım. İki vampir uyku tılsımı altında ve bir diğeri de muhtemelen göğsündeki bir delikten iki kez vurularak öldürülmüş durumda."

Edden sustu ve kadın Trent'in ön kapıyı kilitleme sesiyle ağlamayı bıraktı. "Oh," dedi Edden sonunda. "911'i aradınız mı?"

"Duh! Otuz dakikalık bir bekleme süresi var. Edden, vampir savaşı mı var? Bedava vampirlerle ilgili bir şeyden bahsettiler." Birden kaçınmaya başladım ve gitmek için kapıya yöneldim.

"Eğer varsa, bu onların hepsini kapsıyor." Edden'ın sesi bir an için uzaklaştı, sonra daha güçlü bir şekilde geri geldi. "Tanrım, bu bir karmaşa. I.S. tamamen çökmüş durumda. Görünüşe göre yanlış ateşleme dalgalarından biri yine geldi. Dayanın."

Trent sonunda kadını yerden kaldırıp kan ve şiddetten uzak bir sandalyeye oturturken bir kolumu ortama koyarak, "Bu benim dalgam değil," diye homurdandım. "Edden," diye başladım telefonun tekrar açıldığını duyduğumda.

"Durumu kontrol altına aldınız mı?" diye sordu ve gözlerim Trent'inkilerle buluştu.

Muhtemelen burada yerde bir cesetle görölmek istemiyordu.

"Arkadaşları gelmediği sürece. Evet."

"Tamam. Güzel. Hemen birini gönderiyorum. Sizden birkaç blok ötede yangın var, yani beş dakikadan önce gelmez. Sadece sıkı dur. Bunu yapabilir misin?"

Kendi kendine sessizce hıçkıran kadına baktım. Daha nazikti, neredeyse kırılmıştı ama korkusunu ve kararlı ölümcül eylemini hatırladım. Kırk yıllık özenle inşa edilmiş bir arada yaşam beş korkunç dakika içinde yok olmuştu. Her şeyi kaybetmeye çok yaklaşmıştık.

"Burada olacağım," dedim usulca. "Hazır gelmişken bir ambulansa ihtiyacımız var. Yangında biri çok kötü yanmış. Ve teşekkürler."

Bir şeyler mırıldanarak telefonu kapattı. Telefonu kapatmadan David'in numarasını aradım ama cevap veren olmadı ve mesaj da bırakmadım. Trent barın arkasında durmuş, tek bir bardağa votka doldururken Ivy'ye biraz zorlandığımı ama iyi olduğumu ve eve planladığımdan biraz daha geç geleceğimi mesaj attım. Ona vampirlerin kötü davrandığını söylememe gerek yoktu. Muhtemelen bunu zaten biliyordu. Nina'nın iyi olduğunu umuyordum. Güvenli evler bu gece meşgul olacaktı.

"Hiç bedava vampir diye bir şey duydun mu?" Oturup beklemek için bara giderken söyledim. Başını hayır anlamında sallayan Trent votkayı kadının yanına bıraktı ve yanıma dönüp bara yaslandı, tüm vücudu gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Eğlenceliydi," dedim alaycı bir şekilde, sonra onda daha karanlık bir öfke fark ettim, önümüzdeki karmaşanın gerektirdiğinden daha derin bir öfke. "İyi misin?"

"Quen'i arayıp iyi olduğumu söyledim ve bana Ellasbeth'in kızları eve getirmeyi reddettiğini bildirdi."

Dudaklarımı ayırarak uzandım. "Ne? Bunu yapamaz! Ray onun bile değil!"

Gözlerim ölü vampire kaydı, bu iç çekişin bir kas gevşemesinden mi yoksa istemli mi olduğundan emin değildim.

"Ellasbeth, Cincinnati'yi etkileyen yangınlar nedeniyle onları tehlikeli bir duruma sokmamak için her türlü hakka sahip olduğunu söylüyor," dedi. "Arazinin bölgenin dışında olması önemli değil gibi görünüyor."

Endişelenerek kolunu sıktım. "Özür dilerim. Onları geri alacağını biliyorsun. O bunu yapamaz."

Dikkati tekrar bana döndüğünde yüz ifadesi hafifledi ve aniden aramızda birkaç santim mesafe olduğunu fark ettim. "Evet, yapacağım," dedi usulca. "Nasılsın? Hâlâ titriyor musun?"

Aramızdaki sıcaklığı hissederek derisi yüzülmüş dirseğime baktım. "İyiyim. Edden birini gönderiyor. İstersen sen de gidebilirsin. Bize bir şey olmaz." Tabii barmenin bir yerlerde sakladığı başka bir silahı yoksa.

Bara bir göz attı, bakışları üzerinde parmak izleri olan tüfeğe takıldı. "Bekleyeceğim. Ayrıca, bu üç aydır yaşadığım en heyecanlı an." Gülümsemesi içime işledi, beni içten içe ısıttı. "Bunu yaptığımıza memnunum," dedi, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Randevu, değil mi?" Ortamı yumuşatmaya çalışarak söyledim. "Bu değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı, bir şişe su almak için barın üzerine eğilirken bana dokundu. Kolumda karıncalanmalar başladı ama kıpırdamadım. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bir randevu seninle çalışmaya hiç benzemiyor," dedi şişenin kapağını açıp bana uzatırken.

Geri vermeden önce bir yudum aldım. Onun da içip içmeyeceğini merak ediyordum. Tenim hâlâ karıncalanıyordu ve saatine bakıp gülümsedikten sonra beni öpmek için eğildiğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

İlk anlık kızgınlığım bir anda buhar olup uçtu. Elleri beni daha yakına çekti ve ateş hissi içime daldı, sahip olduğum her bir tetiğe çarptı. Tarçın ve vampir feromonlarının kokusu yükseldi ve benden yumuşak bir iç çekiş kaçtı. Bu yeterli değildi ve yarını umursamadan tabureden kaydım. O tökezlerken dudaklarımız ayrıldı ve sonra onu kendime çektim, kollarım ona dolandı ve saçlarının arasına girdi.

Son üç ayımı onun saçlarına bakarak, parmaklarımda tekrar nasıl hissedeceğini merak ederek geçirmiştım. Üç uzun ay boyunca onun hareketlerini izledim, onu mümkün olan her kıyafetin içinde gördüm ve bunların dışında nasıl görüneceğini, karanlık kadife ve çarşaflar soğukken bana karşı nasıl hareket edeceğini merak ettim. Üç ay boyunca hayır dedim, iyi ol Rachel, akıllı ol Rachel.

Lanet olası bir öpücük istiyordum ve Tanrı'nın izniyle onu alacaktım.

"Hayvan herifler!" diye haykırdı masadaki kadın ve Trent'in dudakları benimkilerden kayma tehlikesi geçirdiğinde, dikkatini yeniden çekmek için dudaklarının arasından dilimi geçirdim. İşe yaradı. Nefesi kesildi ve yemin ederim adam hırladı. Kolu beni kendisine yapıştırdı ve tek yapabildiğim

Bacaklarımı ona dolayabilirim. Bar tabureleri bu kadar ağırlığı taşıyabilir, değil mi? "Benim katımda üç ölü vampir var ve sen öpüşüyorsun öyle mi?"

Aramızda bir enerji püskürdü ve nefes nefese geri çekildim, dudaklarımızın ayrılma sesi içimde bir kıvılcım yarattı. Trent'in gözleri parlıyordu. Dudaklarımda onu tadarak sıcaklıklarını tuttum. Buradaki vampir feromonları değildi. Üç ay boyunca hayır dememdi.

"Sakin ol," dedim ona, Trent'in bakışlarını hiç düşürmeden. Kalbim küt küt atıyordu ve yarın hâlâ umurumda değildi. "Onlardan sadece biri öldü ve sanırım o da kurtulacak. Muhtemelen hapis cezası bile almayacaksın."

"Hapis cezası! Bana tecavüz etmeye çalıştılar!" "Dediğim gibi. Hapis cezası yok."

Trent hâlâ sessizdi ama bot sesleri ve ön kaldırımdaki polis ışıklarının parıltısı karşısında gülümsüyordu. Kadın küçük bir ses çıkardı ve kapının kilidini açmak için koştu. Yavaşça ayrıldık, eli karıncalanma hissi içinde benden kaydı. Eline baktığımda ve bir daha asla tutamayacağımı fark ettiğimde gülümsemem soldu.

Bu ilk öpüşmemiz değildi ama son öpüşmemizdi.

Altı

Ve bu gece daha iyi olacağına dair hiçbir belirti yok," dedi Edden, eli yüksek bir sesle podyuma çarparak.

Keskin sesle başımı kaldırdım ama çenem avucumdan kaymadan ve klasik bir baş sallaması yapmadan önce değil. Sarsılarak uyandım ve kimsenin fark edip etmediğini görmek için FIB'nin vardiya değişim toplantısına baktım. Mor, kızgın gözler ve dönen tekerleklerin hayali hâlâ aklımdaydı ve cezalandırılmak için üzerime vuran kanatların sesini hâlâ duyabildiğimi sanıyordum.

Utana sıkıla kendimi toparladım. Önce bar olayıyla ilgili bir rapor doldurmak, sonra da arabamı hacizden kurtarmak için FIB'ye erken geldiğim için uyuyakalmış olmama şaşırmadım. Uyku kanepede geçirdiğim birkaç saatten ibaretti, düzensizdi ve yeterli değildi. Kahve etkisini kaybetmişti ve bir otomat makinesinin no-doze cazibesi gerçekleşmeyecekti. Bu şeyler sizi öldürebilirdi, özellikle de şimdi, belki. Neler olup bittiği iyice netleşmeye başlamıştı ve cevaplardan çok sorular olsa da durum pek iyi görünmüyordu.

Edden önde, bir podyum ile kuru silme tahtadan sarkan büyük bir harita arasındaydı. Şehir Ivy'nin haritalarından biri gibi kordon altına alınmıştı, küçük kırmızı etiketler vampir suçlarını, mavi olanlar ise yanlış ateşlenen tılsımları gösteriyordu. Yanlış ateşlenen tılsımlarda bariz bir düzen vardı, ancak vampir suçları Cincy ve Hollows sınırları içinde yaygındı ve aynı zamanda başlıyor gibi görünmeleri dışında düzensiz dalgalarla tanınabilir bir bağlantı yoktu.

Edden başımı salladığımı fark etmiş olacak ki gülümsemesini gizliyordu ama sesi hiç titremedi. Onunla aramda sıra sıra memurlar vardı ve yorgunluklarından hangi memurun vardiyasının bittiğini anlayabiliyordunuz.

"Biraz kahveye ihtiyacım var," diye fısıldadım Jenks'e, uyanmaya çalışmak için dilimle ağzımın damağını gıdıklıyordum.

"Evet, ben de," dedi garip bir mavi tozla ayağa kalkarak. "Ne derler bilirsin. Bir insanı kaç toplantı yaptığına bakarak anlayabilirsin. Geri geleceğim. I

Bana da biraz bal getir."

"Tatlım!" Fısıldadım ama o gitmişti, orta koridordan aşağıya doğru uçuyor ve odanın ön tarafındaki kahve kavanosuna doğru giderken kafaları çeviriyordu. Tanrım, tam da onlara ne kadar profesyonel olduğumu göstermeye çalışırken sarhoş olacaktı.

Jenks onu selamlayıp çay içenler için hazırlanan küçük bal paketlerinin yanına geldiğinde Edden, "Bu işin bittiğinden emin olana kadar hepimiz ara sıra çift vardiya çalışacağız," dedi.

Genel bir hoşnutsuzluk havası yükselirken, daha yuvarlak subaylardan biri "Yüzbaşı," diye yakındı.

"İstisna yok ve kimseyle ticaret yapma," dedi Edden, sonra Jenks kılıcını bir bal paketine saplarken duraksadı, arka cebinden bir çift yemek çubuğu çıkarıp yemeye başladığında tozu parlak bir beyaza dönüştü. "Rose programı yapıyor, böylece kimse iki gece üst üste kalmayacak. Tekrar söylüyorum, takas yok."

Kavga etmeyen memurlar Jenks'i izliyordu ve peri kafasını kaldırıp baktı, bal içine damlarken yemek çubuklarını başının üzerine kaldırmıştı. "Ne?" dedi, tozu kırmızımsı bir pus içinde kesildi. "Daha önce hiç peri görmedin mi? Edden'ı dinle. Burada yemek yiyorum."

Edden boğazını temizledi ve kürsüden indi. "Son maddemize gelince, zor bir gece olduğunu biliyorum, ancak gitmeden önce, Inderland doğası ile ilgili bir şeyle uğraşanlarınızın ne yaptığınızı ve vardiyaya gelenler için nasıl çalıştığını paylaşmasını istiyorum."

"Inderland doğası," diye yakındı gür sesli ve kavgacı tavırlı yaşlı bir polis. "Dün gece neredeyse beni yiyorlardı."

Jenks kıs kıs gülererek ağzına biraz daha bal damlattı ama ben komik bir şey görmedim. Farkında olsun ya da olmasın, huysuz subay muhtemelen abartmıyordu.

"O sırada şikâyet ettiğini görmedim," dedi yanındaki polis ve ilk memur dönüp ona baktı.

"Callahan!" Edden ani sataşmanın üzerine bağırarak, "Callahan!" dedi. "Madem gönüllü oldun. Inderlander karşılaştığınızda neler olduğunu ve bununla nasıl başa çıktığınızı duyalım."

"Şey, efendim, sanırım kadın beni büyüledi," dedi yavaşça. "Ortağım ve ben hayvanat bahçesinde yanlış ateşlenen bir tılsıma müdahale ediyorduk ki pencerenin dışında içeri girmeye çalışan iki şüpheli gördük. Onlara kibarca anahtarlarını kaybedip kaybetmediklerini sordum. Kaçtılar; biz de takip ettik. Biri kaçtı. Diğerini yakalamaya çalıştığımda seksi bir tavır takındı."

Yuh sesleri ve ışıklar yükseldi ve Jenks bal sarhoşluğuyla çılgınca döndü.

"Gözleri siyahtı ve Hollows'taki yasallaştırılmış fahişelerden biri gibi bana yaklaşıyordu," diye devam etti. "Bir erkeği utandırmak için yeterliydi."

Jenks neredeyse masadan fırlayacaktı ve ben de utancımдан gözlerimi sakladım. "Bir tutuklama görmüyorum," dedi Edden bir panoya göz atarken.

"Kendine vampir kıcı mı buldun Callahan?" diye bağırdı biri ve adam neredeyse orada olmayan bir sırıtış attı.

Callahan, "Arkamı döndüğümde gitmişti," dedi.

Bir kadın uzun bir "awwww" yaptı ve ben de gülümsedim. İyi bir grupları vardı. Bunu özlemiştim.

"Sana çakmayacaktı, seni gelecek haftaya kadar tokatlayacaktı," dedim ve Edden bıyıklarını ovuşturarak bir öksürük sakladı. "Yani, eğer şanslıysan."

Callahan sandalyesinde dönerek bana sinirli bir bakış attı. "Peki sen nasıl olduğunu biliyor musun?"

Omuz silktim, herkesin bana bakmasından ve Jenks'in sallana sallana podyuma çıkmasından memnundum. "Çünkü bir vampir seksi olduğunda ya açtır ya da delidir. Onu köşeye sıkıştırmak bir hataydı. Sen şanslısın. Ona bir çıkış yolu bırakmış olmalısın. O da zekiymiş ve bunu kullandı."

Sessizdiler. Tansiyon yavaş yavaş yükseldi. Ama küçük bir bilgi birini hastaneden uzak tutacaksa çenemi kapalı tutmayacaktım.

"Millet, eğer onu tanımadıysanız, bu Rachel Morgan," dedi Edden ve arkalarını döndüklerinde tekrar nefes alabildim. "Ondan buraya gelmesini ve şu anda bize düşen sorunları nasıl ele alacağımız konusunda bize bazı fikirler vermesini istedim.

I.S. içsel bir sorunla ilgilenir."

Mırıldanarak yükselen bir şikâyet duyuldu ve Edden bir elini kaldırarak Jenks'in eğimli podyumdan aşağı doğru kayarken onu yakalamaya çalıştı. "Morgan eski bir I.S. koşucusu ve eğer o senin şanslı olduğunu söylüyorsa, Callahan, sen şanslısın. Rachel, ne yapmalıydı?"

Bugün dolabımdan profesyonel bir şeyler çıkardığıma sevinerek doğruldum. "Takip etmiyorum."

Hepsi itiraz etti ve gözlerim kısıldı. *Bir trolü suya götürebilirsin . . .*

"O haklı!" Jenks bağırarak homurdanmaların çoğunu kesti. "Kadın haklı! Bahçedeki bir periden bile daha haklı." Geçirdi, yana doğru eğilirken kanatları çılgınca hareket ediyordu.

Ayağa kalkmalı mıyım diye düşündüm, sonra olduğum yerde kalmaya karar verdim. "Rozetinizi destekleyecek beceri ya da güce sahip değilseniz - ki üzgünüm ama silahlarınız bunu yapmaz - en iyisi onları serbest bırakmaktır. Birini tehdit etmedikleri sürece tabii. O zaman kanunun onları bir kafese koyabileceğini hatırlayana kadar dikkatlerini dağıtmak için çok çalışmanız gerekecek."

Kahretsin, kadın polisler bile bana ikiyüzlü biriymişim gibi bakıyorlardı. "I

Hoşunuza gitmemesi umurumda değil," dedim. "Bir vampir yeterince kızgınsa tüm bu odayı temizlemeye yeter. Usta vampirler onları hizaya getirecektir."

"Ama değiller," dedi, üstü başı perişan görünümünden gece vardiyasından geldiği anlaşılan bir kadın. Onun etrafındaki diğerleri başlarını salladı. "Dün öğleden sonra Cincinnati veya Hollows bölgesinde hiç kimse ölümsüz bir vampirle temas kuramadı."

Şaşırarak Edden'a baktım, başını sallayınca tedirgin oldum. "Nasıl oluyor da bunu ilk kez duyuyorum?" Birden uyandım. Eğer efendi vampirlerle iletişim kurulamıyorsa, bu yaşayan vampir suçlarındaki artışı açıklıyordu. Efendilerin çocuklarına uyguladıkları tüm sevgi dolu istismara rağmen, başka kimse yapamadığında kötü olanları hizaya getiriyorlardı.

Edden endişeyle Jenks'in üzerine eğildiği yerden doğruldu. "Çünkü bunun bir paniğe yol açacağı konusunda istihbaratla hemfikiriz. Efendiler ölmedi, uyuyorlar ve şu ana kadar Cincy ve Hollows bölgesiyle sınırlı kaldılar. Bu yüzden

I.S. dün işleri halletmesi için eyalet dışından geçici bir ana vampir getirmeyi denedi ve beş saat içinde uyuyakaldı."

Bunu düşünürken dudağımı ısırdım. Tüm ölümsüzler uyuyor muydu? Sistemin çökmesine şaşmamalı.

"Bu da beni sana geri getiriyor Rachel," dedi ve başımı kaldırdım. "Aslında senden buraya saldırgan Inderlandlılarla başa çıkmamız için bize seçenekler sunmanı istemiştım ama sanırım bunun ötesine geçtik. Sizin Inderlandlıların bu duruma bakış açısı nedir? Yanlış ateşlenen tılsımlar ve uyuyan ölümsüz vampirler bağlantılı mı?"

Herkes bana bakarken sessizlik çöktü. Birbirleriyle bağlantılı oldukları aşikârdı. Asıl soru şu olmalıydı: Bunlar kasıtlı mıydı yoksa sadece doğal bir fenomen miydi ve eğer kasıtlıysa amaç ustaları devre dışı bırakmak mı, yanlış ateşlenen tılsımlarla kargaşa yaratmak mı, yoksa her ikisi birden miydi? Eğer biri bu dalgayı yaratıyorsa, durdurulabilirdi. Eğer bu doğal bir etkiyse, dalganın benim hattımdan geldiğini görmek bana bağlı olacaktı.

Gergin bir şekilde omuz çantamı aldım ve ayağa kalktım. Jenks geldiğimi gördü, tek kanadı çalışmayı reddettiği için doğrulmaya çalışıyordu, topukları havaya kalkıp podyumdan aşağıya doğru devrilirken ağzından küfürler dökülüyordu. "Upsy-daisy," dedi Edden onu kenardan kayarken yakaladığında ve Jenks kıkırdadı, yüksek sesi ölü havada netti.

"Bize neden yardım etsin ki? O bir iblis," diye mırıldandı biri ve Edden kaşlarını çatı.

"Çünkü o iyi bir iblis, Frank," dedi, Jenks'i avucunun içinde nazikçe tutarken sesi demir gibi sertti. Edden'a alaycı bir gülümseme vererek çantamı açtım ve Jenks'i içine bıraktı.

"Hey!" diye itiraz etti peri ve sonra, "Tink'in küçük pembe dildosu, Rache! O prezervatiflerden hâlâ kurtulamadın mı? Onların raf ömrü var, biliyorsun."

Yüzüm kızardı, dönerken çantayı Edden'a uzattım. O korkunç harita arkamdaydı ve podyumun arkasında olmayana kadar yer değiştirdim, arkasında hissettiğim ayrılık hissinden hoşlanmadım. "Dalgaların, uyuyan ölümsüzlerin ve vampir şiddetinin birbiriyle bağlantılı olduğu çok açık," dedim haritaya bakmak için yarım dönerek. "Dalgaları nasıl durduracağımızı bilmiyorum ama bunu çözene kadar süper güçlü dalgaların zararını en aza indirmek için yapılabilecek birkaç şey var."

"Süper güç mü?" diye sordu arkadan biri, ben de başımı salladım. "Güvenilir bir kaynağa **g ö r e**, yanlış ateşlemeler aslında Bu nedenle yağı temizlemeyi amaçlayan bir tılsım yağı sadece tezgâhtan değil, tılsımı çağıran kişiden de uzaklaştırır. Neyse ki dalgalar sadece dalga tam üzerlerinden geçerken çağrılan tılsımları etkiliyor gibi görünüyor. Halihazırda çalışmakta olanlar etkilenmiyor."

Çoğu şaşkınlıkla bana bakıyordu. Bu sinir bozucuydu. Başka bir cadı tam olarak neden bahsettiğimi anlayabilirdi ve Edden'ın halkla ilişkiler çalışanının ne kadar karizmatik olduğunu merak ediyordum. Bu Inderland toplumunda çok kötü karşılanacaktı. "Edden'ın halkla ilişkiler I.S. ve dalgaların kaynaklandığı Loveland'a bir erken uyarı dedektörü gönderin. İnsanlara dalgadan önce büyü yapmamalarını söylerseniz, bu muhtemelen büyüünün teklemesini en aza indirecek ya da yüzde doksanını ortadan kaldıracaktır."

"Peki ya vampirler?"

Güzel soru. "Bu da beni vampirlere getiriyor. Suçlardaki artışın, yanlış ateşlemelerin yol açtığı yüksek korku ile efendilerin uykuda olması ve bunu engelleyememesinin bir kombinasyonu olduğuna dair iyi bir bahis var. Üç ayaktan birini çıkarırsanız tabure düşer. Eğer yaşayan ölüleri uyandırırırsanız, şiddet duracaktır. Yanlış ateşlemeleri azaltın ya da ortadan kaldırın, şiddet muhtemelen azalacaktır. Korku kana susamışlığın tetikleyicisidir ve ne kadar az teklemeye olursa, seğiren bir vampiri tetikleyecek korku da o kadar az olacaktır."

Yine sessizlik çöktü, ama bu düşünmenin sessizliğiydi. "Peki dalgaları kim yaratıyor?" diye sordu biri.

İkinci soru güzeldi. "Kaostan fayda sağlayacak biri olduğunu tahmin ediyorum. Bir suçu gizlemeye çalışan biri mi? Ya da felaket kurtarma konusunda uzmanlaşmış bir firma?"

Ya da bir iblis, diye düşündüm, bunun sıkılmış bir sadisti eğlendirmek için yapılabilecek bir şey olduğunu düşünerek. Newt ise gerçekten endişeli görünüyordu. Lanet olsun Dönüş'e

İblislerle başka bir anlaşma yapacak kadar nüfuzum yoktu. Sonuncusundan zar zor kurtulmuştum.

Edden kıllarını hissederek yüzünü ovuşturdu ve ne kadar zamandır burada olduğunu merak ettim. Memurlar da kıpırdanmaya başlamıştı ve sanki bu işi bitirmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

"Bu arada, büyük toplantıları en aza indirmek için bazı küçük parklara erişimi engellemek iyi bir fikir olabilir. Ya da daha iyisi Edden, sokağa çıkma yasağı koymayı hiç düşündün mü? Suçu büyüünün teklemesine at, vampirlere değil."

Edden yüzünü buruşturdu. "Ye-e-e-es. Cincinnati'de geceleri sokakta gündüzden daha fazla insan oluyor. Dün gece aval aval bakanlar dışında bir azalma gördük ama vampirler sokakları ele geçirince onlar bile seyrekleşti."

Kenardaki bir memur ayağa kalktı. "Ya otobüsleri kapatırsak? Üniversitede yaşananların tekrarını yaşamamış oluruz."

"Üniversitede ne oldu?" diye sordum, sonra bir elimi havaya kaldırdım. "Boş ver. Hollows'tan Cincinnati'ye giden otobüslere her zaman bir polis koyabilirsiniz. Bu muhtemelen çoğunun icabına bakar."

Callahan bir kahkaha attı. "Peki insan gücünü nereden bulmayı umuyorsunuz, küçük hanım? Zaten çift vardiya çalışıyoruz."

Missy? Onları kaybediyordum. "Bu da başka bir şey. I.S. tamamen çökmüş olamaz, sadece dağınıktır ve FIB'in iyi olduğu bir şey varsa o da organizasyondur. I.S.'in koşucu bölümündeki cadı ve perilerden arabalarınızda sizinle birlikte oturmalarını ya da sokaklarda sizinle birlikte yürümelerini istemeyi düşünen oldu mu? I.S.'de karışık türden partnerlerin teşvik edilmesinin bir sebebi var. Bence yanınızda vampirlerin kokusunu bir blok öteden alabilen birinin olması araştırmaya değer. Ayrıca, eğer I.S. dediğiniz kadar kötü durumdaysa, cadılar ve Wereler muhtemelen işleri kendi ellerine almaya hazırdır. Onlara iyi yapılandırılmış bir çıkış noktası vererseniz, üzerine atlayacaklardır."

Edden arkamda ayak ayak üstüne attı. Onlar bana öylece bakarken çenem gerildi. "İyi," dedim alaycı bir tavırla. "Dün gece bir kadının I.S.'in onu koruyabileceğine olan inancını kaybettiği için bir vampiri havaya uçurmasını izledim. Eğer bu işe el atmazsan, yani *şimdi*, iyi ya da kötü vampirlerin peşine düşen bir şehir dolusu kanunsuzla karşı *karşıya* kalacaksın. Ya da gururunuzu bir kenara bırakıp sadece cadılara ve perilere kendinizi göstermekle kalmaz, aynı zamanda diğer türleri öldürmek yerine onlarla birlikte çalışabileceğinizi korkmuş bir topluluğa gösterirsiniz."

"O-o-o-tamam!" Edden elini omzuma koyduğunda sıçradım. "Teşekkür ederim Rachel. Bu sabah bizimle düşüncelerini ve fikirlerini paylaştığın için sana minnettarım. Beyler? Hanımlar? Akıllıca kararlar."

Belli ki onları serbest bırakmak onun sloganıydı ve tiksindiğim için

Toplanan memurlar kendilerini toparlamaya başladığında geri döndüm. Yüzlerindeki güvensizlik ve tiksinti karışımı ifade beni sinirlendirdi.

"Eğer I.S. ve FIB'in ortak çalışmasıyla ilgileniyorsanız, Rose'a adınızı listeye yazmasını söyleyin," dedi Edden gürültünün üzerine yüksek sesle. "Adınız ortak çalışma listesindeyse, çifte görev listesinde olmayacak. Bu kadar kolay millet. Dikkatli olun!"

"Bu hiç adil değil Kaptan..." diye yakındı biri ve Edden arkasını döndü. Çantamı bana uzatırken yüzünde acı dolu bir ifade vardı, Jenks hâlâ içeride bal gibi sarhoş bir şekilde uyuyordu.

"Sence kabul edecekler mi?" Ben sordum.

"Bazıları çifte görev yapmaktan kurtulacak. Birkaçı da merak ettiği için yapacak."

"Güzel," dedim oda boşalırken ve o haritasını çıkarmaya başlarken. "Cadılar ve Wereler I.S.'i bir araya getirmeye çalışacak derken ciddiymdim ama oradaki üst düzey patronların çoğu ölümsüz. FIB ile çalışmayı kabul etmedikleri sürece organize olmak için çok zaman kaybedecekler."

Yüzü asıktı ve haritayı bir tüpe sararken gözlerimin içine bakmıyordu.

"Edden, onların yardımına ihtiyacın var," diye yalvardım. "Bu sadece insan gücü ya da memur güvenliği meselesi değil. Şu anda yaşayan vampirler ürkek, ama efendileri yakında uyanmazsa, üniversitede grafiti ve çöp partilerinden daha fazla kaçırılma ve kana tecavüz vakası yaşayacağız."

Bir elinde harita, diğeriyle salona gitmemi işaret etti. "İsimleri alıyorum ve bir arama yapacağım. Gerisi onlara kalmış. Rozeti olan herkes Inderland yobazı değildir."

Yanına yaklaştığımda Edden'in gözleri kısılmıştı. Glenn'i özlediğini biliyordum ve bunun tek nedeni Glenn'in başında olduğu Inderlander ilişkileri bölümünün FIB'den ayrıldıktan sonra batmış olması değildi. "Raporunu okudum," dedi. "Kalamack dün gece neden seninleydi?"

Vay canına, haber çabuk yayılıyor. "Kızları yarın geri geliyor. Bu bir teşekkür yemeği idi."

Edden'in kaşları bilerek kalktı. "Bir bowling barında mı?"

Binanın önüne doğru ilerlerken gülümsedim. "Harika burgerleri var."

"Öyle mi?" Edden rulo halindeki haritayı çenesine vurdu. "Ve geride durup çalışmana izin verdi."

"Evet," diye neşeyle yalan söyledim. Trent'in beni durdurmaya çalıştığını sanmıştım ama o sadece silahımı ödünç almak istemişti. Elf büyüsi konusunda beceriksiz olduğundan değil, ama benim yaptığım gibi etrafa büyü saçma yetkisine sahip değildi. Büyü, bir ley hattı tılsımı bile olsa, yapıcısına kadar takip edilebilirdi ve eğer FIB

vampirleri vurduğumu düşünseydim, Trent'in adı gazetelere bile çıkmazdı. Beni şaşırtmıştı ve şaşırmak hoşuma gidiyordu.

Ve öpücük ... İçimde bir karıncalanma oldu. Gülümsemem yavaşça soldu. Ellasbeth neye sahip olduğunu bilmiyordu.

Biz içeri girerken resepsiyonun gürültüsü arttı ve Edden ön masadaki öfkeli insanlara bakarak içini çekti, hiçbiri bir form alıp doldurmak için sandalyelere oturmalarını sağlamaya çalışan memurları dinlemiyordu. Neden kızgın olduklarını anlayabiliyordum, çünkü bütün sandalyeler doluydu ve koydukları numara alma makinesi bir saat kadar önce geldiğimden sadece altı numara farklıydı.

"Bunun için teşekkürler Rachel." Edden cam kapıların önünde durdu. "Araban yanında mı?"

Omuz çantamı dikkatlice açtım ve horlayan bir perinin ışığında anahtarlarımı kolayca buldum. "Teşekkürler Edden," dedim, kontağıma kısa devre yaptırmasınlar diye üzerlerindeki peri tozunu silkeleyerek. "Sabahın erken saatlerine değdi. Bu arada, eve gitmen gerekiyor."

Elleri ceplerinde, tedirgin bir şekilde güneşli caddeye baktı, arabaların yokluğu aşikârdı. "Belki gelecek yıl." Elini tekrar yüzünde gezdirdi, yorgunluktan ölüyordu ve eve dönecek kimsesi olmadığını hatırladım. "Bu karmaşanın içinde iyi bir şeyler bulabiliriz."

Gülümseyerek elimi omzuna koydum, eğilip yanağına profesyonel bir öpücük kondurdum ve yüzünün kızarmasına neden oldum. Inderlandlılar ve insanların birlikte çalışmasından bahsettiğini biliyordum ve umarım haklıydı. "Bir değişiklik olursa bana haber ver."

Başını salladı, kapıyı benim için iterek açtı ve saçlarım cereyanda geriye doğru savruldu. "Sen de."

Saat neredeyse on birdi, her zamanki kalkış saatime yakındı ve belli belirsiz bir gençleşme hissiyle güneşe doğru yürüdüm. "Kahve ister misin, Jenks?" En az on dakika daha kalkmayacağını bildiğim için yüksek sesle söyledim. Junior's sadece birkaç blok ötedeydi ve büyük boy, ince bir duble espresso, bir shot ahududu, köpüksüz ekstra sıcak, içinde çok takdir edilen bir doz yağ ve kalori olacaktı. "Evet, ben de," dedim, çantamdan küçük bir inilti çıkarmak için merdivenleri fazladan bir sıçrayışla çıktım. Arabam birkaç dakika daha hacizde kalabilirdi.

Ancak kaldırıma çıktığımda hızlı adımlarım hızla durakladı. Sokaklar her zamankinden daha boştu ve dışarıda *olan* insanlar, FIB'in güvenliğinin içindeki öfkeli hayal kırıklığından çok farklı olarak hızlı ve kaçamak bir tempoyla hareket ediyorlardı. Broşürler oluklardan aşağı kayıyordu ve her yerde yeni grafitiler vardı. Bazılarını bir Were paketiyle eşleştiremedim, bu da vampir olup olmadığını merak etmeme neden oldu, ne kadar garip olsa da. Petrol bazlı dumanın kokusu

Cincinnati'nin binaları, güneş doğduğu için artık görülebiliyordu ve ben tedirgin bir şekilde omuz çantamı daha yukarı çektim.

Kimse benimle göz göze gelmiyordu ve genellikle yollarından bir santim bile çekilmeyi reddeden iğrenç adamlar -bilmiyorum- belki de kaldırımı paylaşabilmemiz için, sanki onlara dokunabileceğimden korkuyormuş gibi yer açmakta acele ediyorlardı. Gerçi sadece ben değildim. Herkes fazladan yer açıyordu. Öfkeler kısa sürdü ve ışıklar yeşile döndüğünde çok sayıda hızlı ivmelenme oldu. En anlamlısı, her zamanki işaret taşıyan dilencilerin sokaklardan çekilmiş olmasıydı.

Rüzgâr saçlarımın arasından geçerek örgümden kaçan tellerin boynumu gıdıklamasına neden oldu ve neredeyse bir saattir iletişimde olmadığımı fark ederek telefonumu tekrar açtım. "Ah," dedim, cevapsız numaraları görünce hızım kesildi. *David*.

Yüzümü buruşturarak durdum ve yaya trafiğinden kurtulmak için kendimi Fountain Meydanı'ndaki merdivenlere doğru kaydardım. Yoğun hayatımın çatlaklarından suçluluk duygusu yükseliyordu. İyi bir kadın alfa değildim, kendi hayatımın dramına başkalarınınkini dahil edemeyecek kadar dahil olmuşum, ama lanet olsun, bunu kabul ettiğimde David sadece onun olacağını söylemişti. Bütün mesele buydu. O zamandan beri sürüye eklemeler yapmıştı, onu suçlayamazdım. O muhteşem bir alfa erkeğiydi ve ben sanki onu engelliyordum gibi hissetmeye başlamıştım.

İç çekerek gönder tuşuna bastım ve giderek harap olan saç örgümü yolumdan çektim. Neredeyse hemen cevap verdi.

"Rachel!" Hoş sesi endişeli geliyordu ve onu hayal edebiliyordum; temiz yüz hatları ve sigorta eksperisi olarak çalıştığı işinde giydiği düzenli takım elbisesi alfa statüsünü açıkça ortaya koyuyordu. "Neredesin sen?"

Başımı eğip kıcımlı devasa saksılardan birine dayadım, boyumun yaklaşık beş santim uzadığını hissettim. "Ah, Cincy şehir merkezi," dedim teredditle. "Dün aramaya çalıştım ama sonra o dalga geldi ve-"

"Ivy FIB'de olduğunu söyledi. Seninle konuşmam gerek. Bugün biraz vaktin var mı?"

Bana berbat bir alfa olduğumdan bahsedin, şüphesiz. "Tabii. Senin için iyi olan ne?"

"Dün köprüde olanları da anlattı bana. Neden bana bunları anlatmıyorsun?" dedi ve suçluluk duygumu daha da arttırdı. "Tamam, bu komik. Yukarı bak."

Parmaklarımı alnımdan çektim, başımı kaldırdım.

"Hayır, caddenin karşısında. Gördün mü?"

David'di, köşede bir gazete kutusunun yanında durmuş bana el sallıyordu. Uzun pardösüsü, kalın çizmeleri ve geniş kenarlı şapkasıyla otuzlu yaşlarında bir Van Helsing gibi görünüyordu. Bu ona her zamanki takım elbisesi ve kravatından daha çok yakışıyordu ve sigorta eksperisi olmak o kadar da rahat bir iş değildi,

kalem itme işine benziyordu. Dişleri vardı ve onları bazı ilginç Inderlander kazalarında gerçek pislikleri ortaya çıkarmak için kullanırdı. Aslında bu şekilde tanışmıştık.

"Nasıl ..." Kekeledim ve o da sokağın karşısından bana gülümsedi.

"Sen gitmeden önce FIB'e ulaşmaya çalışıyordum," dedi, dudakları sesiyle senkronize değildi. "Kahvem var. Grande, skinny double espresso, bir shot ahududu, ekstra sıcak ve köpüksüz olsun, tamam mı?" dedi ve gazete kutusunun üzerinde duran kahve taşıyıcısını eline aldı.

"Tanrım, evet," dedim ve bana olduğum yerde kalmamı işaret etti. Gülümseyerek aramayı sonlandırdım. Sadece kahvemi sevdiğimi değil, kahvemi *nasıl* sevdiğimi de biliyordu.

Orta yapılı adam, bir eliyle kahvelerin bulunduğu tepsiyi tutarken, diğer elini arabalara doğru kaldırarak, trafiğe aldırmadan cadde boyunca ilerledi. Her biri onun geçmesine izin vermek için yavaşladı, ne bir korna çaldı ne de bir küfür savurdu. David özgüvenin zirvesiydi ve bunun çok azı ona masumca yaptığım lanetten kaynaklanıyordu, yanlışlıkla onu odak noktasının sahibi yapmış ve herhangi bir alfanın ve dolayısıyla onların sürü üyelerinin itaatini talep edebilmesini sağlamıştı. Benim aksime o bu sorumluluğu çok iyi taşıyordu.

"Rachel," dedi kaldırımı ulaşıp sığ adımları ikişer ikişer atarken. "Bitkin görünüyorsun!"

"Öyleyim," dedim, ona sarıldım ve bane, odun dumanı ve kâğıdın karmaşık karışımını içime çektim. Omuz hizasındaki siyah saçları kravatla toplanmıştı ve temiz kokuyordu; hem bedenindeki hem de zihnindeki gücü fark ederek oyalandım. Onunla tanıştığımda yalnız biriydi ve şimdi bir sürü lideri olarak kendini sağlam bir şekilde kabul ettirmiş olsa da, yalnızların sahip olduğu bireysel özgüveni korumuştur.

"Kahve için teşekkürler," dedim, o uzatırken dikkatlice taşıyıcıdan çıkardım. "Bana kahve getirirsen beni her gün avlayabilirsin."

Kıkırdarak başını salladı, koyu renk gözleri meydanın üzerindeki devasa ekrandan aşağıya kayıyordu, o anda günün ulusal haberlerine ayarlanmıştı. Cincy yine işin içindeydi ve bu hiç de iyi bir şey değildi. "Seninle telefonda konuşmak istemedim ve bugün izinliyim. Bir dakikan var mı?"

Suçluluk duygum geri geldi, ilk yudumum dilimde yavanlaştı. "Özür dilerim David. Ben berbat bir alfayım." Yere yığıldım, bana getirdiği kahve -en sevdiğim kahve olduğunu bildiği mükemmel kahve- elimde kaldı. Hiçbir zaman ikimizden başka bir şey olmamalıydı. Büyük sürü bir şekilde oluştu.

Gözlerini kırıştırarak tüm dikkatini bana verdi ve irkilmeme neden oldu. "Değilsin," diye uyardı, elinde kahve, saksıya yaslanmış, bana bakıyordu

Weres' Wares dergisinin reklamı gibi. "Seninle konuşmak istediğim konu bu değil. Özgür Vampirler diye bir grup duydu mu?"

Şaşırmış bir şekilde kambur omuzlarımı gevşettim. "Dün gece vampirlerden biri beni vampir sandı ama hayır. Pek sayılmaz."

Gözleri etrafımızdaki insanlara kaydı, bu hareket içime bir endişe şeridi çekmeye yetecek kadar sinsiydi. Meydan kalabalıktı, insanlar dizüstü bilgisayarlarının ve tabletlerinin etrafında kümelenmişlerdi ama yakınlarda kimse yoktu. Daha yakına eğilerek, kimsenin dudaklarını okumasını engellemek için başını eğdi. "Özgür Lanetli Vampirler ya da Efendisiz Vampirler olarak da bilinirler," dedi ve içime bir ürperti gönderdi. "Dönüşüm öncesinden beri varlar. Bu onların işareti, video ekranında."

Gözlerim onun dönen başını takip ederken, Fountain Meydanı'na bakan devasa monitörün üzerinde gerçekten de spreyle boyanmış bir çete sembolü olduğunu fark ettim; devasa sembol sanki bir V ve bir F birbirinin üzerine dizilmiş gibi görünüyordu, F'nin bacağı V'nin sol tarafıyla kusursuz bir şekilde birleşerek zarif bir şekilde agresif görünüyordu. Ayrıca oraya asılmış olması da imkânsız görünüyordu. "Huh," dedim, şimdi bunu bu sabah bazı otobüslerde gördüğümü hatırlıyordum. Ve FIB'nin dışındaki kavşakta. Işık direkleri. Köşe posta kutuları ... Endişeyle eğilip o ilanlardan birini aldım ve savaş zamanı propagandası gibi okunduğunu fark ettim. "Efendileri olmadan nasıl hayatta kalabilirler? Ben olsam

bir yıl bile dayanamazlar."

David el ilanını çantama koyarken beni izledi. "Çoğunlukla saklanıyorlar, Dönüşüm'den önce tüm vampirleri güvende tutan aynı kalıpları sürdürüyorlar. Köpek dişlerini törpülemek ya da akrabalarından kaçmak için günlük işlere girmek zor değil. Bir tür kült takipçisi, iyi temsil edilmeyen bir kült çünkü tahmin ettiğiniz gibi onları koruyacak bir usta vampirleri yok. Vampir tabanlı bir şirkete gidemedikleri için onları ara sıra sigortalıyoruz. Son birkaç gündür sayılarında bir artış oldu. Bunun bir kısmı ölümsüzlerin uykuda olmasından kaynaklanıyor olabilir ama-

Kahvemde boğuldum, son yutkunmamı yapana kadar kekeledim. "Bunu biliyor muydun?" Sulanan gözlerim fırlayarak sordum. Çeşmenin hemen yanındaydık, bu yüzden kimsenin duyma ihtimali yoktu ama Edden bunun özel bir bilgi olduğunu açıkça belirtmişti.

David rahat bir gülümsemeyle sırtını saksıya dayadı ve biz de omuz omuza verdik. "Haberlerin ağzını tıkayabilirsiniz ama bir sigorta şirketinin hasar tespitine niyetlenmesini engelleyemezsiniz. Ortaya çıkıyorlar, bu da bana daha önce düşünüldüğünden daha fazla temsil edildiklerini düşündürüyor, belki de pek fark edilmeyen ve zaten çok az koruma alan uç çocuklar. İstatistiksel olarak inanılmaz derecede yüksek bir ani ikinci ölüm sendromu oranına sahipler, bu yüzden onları biliyorum. Patronum, bu çocuklar için ödeme yapmaktan bıktı.

iddialar."

David kahvesinden bir yudum aldı, sokağın karşısına bakarken gözleri odaklanmamıştı. "Temel inançlarından biri, ölümsüz varoluşun ruha bir hakaret olduğudur. Rachel, bu işin gidişatından hiç hoşlanmadım."

Düşündüm, Temmuz sabahı aniden soğuk gelmişti. "Ölümsüzleri uyutmaktan sorumlu olabileceklerini mi düşünüyorsun? Yaşayan akrabalarına özgürlüğün ne olduğunu göstermek için mi?" İnanılmaz bir şekilde, neredeyse gülerek söyledim ama David'in ifadesi endişeli kalmaya devam etti. "Vampirler büyü kullanmaz ve bu dalga da ondan oluşuyor."

"Bir efendinin koruması olmadan hayatta kalmak için *bir şeyler* kullanıyorlardı. Neden cadı büyüü olmasın?" dedi. "Beni endişelendiren şey, şimdiye kadar birey olarak çok çekingen olmaları, gölgelerde saklanmaları ve çatışmadan kaçınmaları. Tüm inanç sistemleri ilk vampir günahı etrafında dönüyor ve ruhlarını kurtarmanın tek yolunun ilk ölümden hemen sonra ikinci bir ölümü teşvik etmek olduğunu düşünüyorlar. Efendileri uyutmaları beni vampir şiddetini teşvik ettiğini fark ettikten sonra bunu yapmaya *devam etmeleri* kadar rahatsız etmiyor." David başını salladı. "Bu onlar gibi görünmüyor."

Ama birileri bu dalgaları var ediyordu. Efendilerin sonunu görmek isteyebilecek tek grubun bunu yapacak cürete sahip olmaması hiç yardımcı olmuyordu. Hayal kırıklığına uğramış bir halde saksıya yaslandım ve gözlerimi kısarak FV'nin tek bir harfe dönüşmüş haline baktım. Arkasında biri Edden'in vampir şiddeti haritasının bir kopyasını gösteren "sihirli duvarını" tutuyordu; hevesli haberci, yakın bir siyasi yarışın heyecanı ile bireysel trajedilere odaklanmak için kanlı ayrıntıları ortaya çıkarmak için tek tek noktalara dokunuyordu.

Ölümsüz bir varlık yok mu? Ben öyle düşünmüştüm. Ivy ikinci hayatını asla kabul etmeyecek olsa bile bunu kabul ederdi. Bu konuyu hiç konuşmamış olsak da, ölümsüzlerden biri olmaktan korktuğunu biliyordum, ruhsuz hallerinde neler yapabildiklerini ve çocuklarının üzerine yığabilecekleri sefaleti ilk elden biliyordum, çoğu kasıtlı olarak çocuksu bir durumda tutulan ve istismarcılarını aniden kral olan terk edilmiş bir çocuğun sadakatiyle seven güzel masumlar.

Kisten arka arkaya iki kez ölmüştü, her ikisinde de beni hayatta ve zarar görmeden tutmaya çalışmıştı. Son sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyor: Tanrı, ikinci ölümüne kadar ruhlarını onlar için saklamıştı. Hayatta kalmak için gereken iğrenç eylemleri gerçekleştirdikten sonra ruhlarını geri almak onları doğrudan cehenneme gönderirdi - tabii eğer bir cehennem varsa. Gerçek bir mümini kurtaracak tek şey hızlı ve ani bir ikinci ölüm olabilir.

Tedirgin bir şekilde gözlerimi indirdim. Vampirler gerçekten berbat durumdaydı ama hızlı bir ikinci ölümün çözüm olduğunu düşünmüyordum.

"Özgür bir Vampirle konuşmam gerek," dedim yumuşak bir sesle ve David kıkırdadı, sert bir el çenesini ovuşturuyordu.

"Bunu söyleyebileceğinizi düşünmüştüm. Elbette size bir adres veremem, zira bu Were Sigorta poliçesini ihlal etmek olur."

"David. . ." İtiraz ettim.

"Hayır-o-o-o," diye söylendi, kendini yukarı itip saksıdan uzaklaşarak. "Eve git. Biraz uyu. Kurnazlık yapmam için bana biraz zaman ver."

İnce mi? Dudaklarım bir sırtıyla kıvrıldı ve ona sahte bir yumruk attım. "Ne zaman gideceğini bana haber ver, ben de seninle geleyim. Sürüyle bir şeyler yapmam için iyi bir fırsat olur."

Gülümsemesi parladı ve suçluluk duygusu yeniden yükseldi. "Bunu söylemeni umuyordum," dedi, sözleri içimi ısıttı. "Yeni üyelerden bazıları seni el üstünde tutuyor. Bu değişmeli."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Dedim ve bana dengemi bozan bir kardeşçe yanlamasına sarıldı.

"Geçen ayki yemek için *çok* özür dilerim. Siz gidene kadar fark etmemiştim. McGraff gerçekten sandalyenizi çekip peçetenizi kucağınıza mı koydu?"

Kendimi iyi hissederek başımı salladım, şimdi bile utanıyordum. "Belki arada bir çuvalladığımı görmeleri işe yarayabilir."

Güldü, dürüst sesi çevredeki insanların korkusunu bir santim daha geriye itmiş gibi görünüyordu. "Dışarı çıkmadan önce arayacağım."

"Bekleyeceğim. Bilgi için de teşekkürler. Başlamak için iyi bir yer." Başını eğerek bana şaşkınlıkla gülümseme verdi. "Bir şey söyleyecek misin? Edden?"

"Tabii ki hayır!" Suçluluk duygusu hissetmeden ağzımdan kaçırdım. En azından pek bir şey yoktu. Bu bir Inderland meselesi gibiydi; insanlar, dengenin ne kadar kırılgan olduğunu bilselerdi, Özgür Vampirleri teker teker ortadan kaldırmaya başlar ve laneti bu şekilde sona erdirirlerdi.

"Teşekkürler," dedi ve son bir dokunuşla arkasını döndü. Omzunun üzerinden "Bana bir iki gün ver!" dedi ve ben böyle arkadaşları hak etmediğimi düşünerek gülümsedim.

Uzaklaştı ve ben onun zarafetini izlerken gülümsemem yavaşça soldu. Eğer usta vampirler yakında uyanmazsa, bu iş gerçekten çok hızlı bir şekilde çirkinleşebilirdi.

Yedi

Jenks, odamdaki siyah kalemı getirir misin?" Ivy, Edden'ın kargoyla gönderdiği FIB raporlarına ulaşmak için büyük çiftlik masasının üzerine uzanırken zayıf ve ince görünüyordu. Yanlış ateşlemelerle vampirlerin yaramazlıkları arasında bir ilişki kurmaya çalışıyordu. O yaramazlığı, ben de teklemenin şiddetini derecelendirdim. Her şey haritaya işlenmişti ve şu ana kadar teklemelerle rastgele şiddet eylemleri arasında bir bağlantı bulamamıştık. Ama David'in aramasını beklerken bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Dalgalar artık daha sık geliyordu ve insanlar korkuyordu.

"Geçen hafta kölen kimdi?" Jenks lavabodan seslendi ve Ivy başını kaldırdı.

"Affedersiniz?"

"Dedim ki, sen tam bir kalem ineğisin."

Bunu sormasının tuhaf olduğunu düşünerek gülümsememi bastırdım ama Nina Ivy'nin odasında uyukluyordu, bitkin bir haldeydi ve Felix'in onun için yeni bir oyun oynayacağından ölesiye korkuyordu. Bütün ölümsüzler -üstatlar ve uşaklar- uyuduğu için bu imkânsızdı ama Nina dehşete düşmüştü ve korktuğunuzda mantık hiçbir şey ifade etmiyordu. Jenks onun haberi bile olmadan girip çıkabilirdi.

"Kalın mı ince mi?" diye sordu peri. En küçük kızlarından birinin kestiği bir yarayı yıkamak için musluktan damlalar alıyordu ve kızın poposuna okkalı bir şaplak attıktan sonra ayağa kalktı, kızın dışarı çıkarken kardeşini gözünden bıçaklayacağına dair neşeli yemininden sonra gülümsedi.

"Kalın," dedi Ivy ve Jenks mutfaktan dışarı fırladı.

Tozu yavaşça çöktü ve ben de ortadaki tezgâhta önümde duran resimlere üfleyerek hangisinin daha yıkıcı olduğuna karar vermeye çalıştım: büyü yapan kişinin derisini çıplak ampulü kaplayacak şekilde değiştiren ilk yardım kazası mı, yoksa aniden alt bağırsağı olmayan köpek gezdiricisi mi? Ürpererek köpek gezdiricisinin üzerine sekiz, derisi yüzülmüş adamın üzerine yedi rakamlı bir yapışkan not yapıştırdım. Köpek gezdiricisi hayatta kalabilirdi ama derisi yüzülmüş adam telefona ulaşamamıştı.

Trent ve beni bowling salonunda yakalayan dalgadan bu yana üç dalga daha olmuştu ve bu dalgaların sönmeden önce düzenli olarak nehri geçip Hollows'a ulaşması hoşuma gitmiyordu. Hâlâ dalgaların durdurulması için anlaşılması gereken doğal bir etki olduğu konusunda umutluydum. Mutsuz vampir grubu olsun ya da olmasın hiç kimsenin bunu kasıtlı olarak yapacağına inanmak istemiyordum. Kendimi hasta hissederek, rutin bir büyü deneyinde kör olan bir ortaokul sınıfının raporuna dört koydum.

"Kaleminiz," dedi Jenks, parlak altın tozu Ivy'nin beklemekte olan eline bırakırken üzerinden kayarak daha iğrenç resimlerden birinin üzerine düştü. Ellerini kalçalarına koyup tiksintiyle bakarken, kalemin kâğıt üzerinde çıkardığı gıcırtı, güneşli bahçede Haziran böceği kroketi oynayan çocuklarının bağırışlarına karıştı. Kulağa geldiği kadar eğlenceliydi - tabii Haziran böceği değilseniz.

Gergin ve kıpır kıpır, hafta sonu için aldığım cips paketini açtım -Muhtemelen beklenen 4 Temmuz yemeğini yiyemeyecektik. Bir çipi kırarak birkaç rapor daha değerlendirdim. Camı eriten ve ardından çevre duvarlardaki yalıtıma geçen tezgah üstü cam temizleme tılsımı, ölüm olmamasına rağmen yedi aldı. Bir lastiği şişirerek onu çağıran adamın ciğerlerini söndüren tılsım iki aldı çünkü ciğerleri patlatmak için fazla bir şey gerekmiyordu. Adam hayatta kalamamıştı. Bir de Hollows'taki halı temizleyicisi vardı ki, tılsım halıyı köpüğüyle birlikte yiyip bitirmişti. Ev sahibi alttaki parke zemine çok sevinmişti. Hepsinin mutlu sonla bitmesini dilerdim.

Yorgun bir halde, ana kayadan molekül inceliğinde bir fosil kesitini kesmesi beklenen küçük basınçlı cazibenin bir yer fayı gibi açtığı üniversite zemininin resmini ittim. On puan aldı. İnsan hayatının maliyetini hesaba katmadan bunları nasıl değerlendirebilirdim ki?

"İyi misin?" Ivy istediğini bulana kadar bir raporu karıştırdı. "Pek sayılmaz."

Bir cips yedim, sonra sos için buzdolabına gittim. Her şey ekşi krema ve frenk soğanı ile daha iyiydi.

Jenks'in kanatları daha yüksek bir tonda mırıldandı, cips sosunu tezgâha düşürdüğümde irkildi. "Bunu gerçekten vampirlerin yaptığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"David öyle düşünüyor gibi." Ivy'nin çenesinin gerilmesini izledim, bu teori hakkında ne düşündüğünü zaten biliyordum. "Ben, vampirlerin, soydaşlarının ruhlarını kurtaracağını düşünseler bile, böyle bir ölçekte büyü kullanacaklarına inanmıyorum." Özellikle de o göklere çıkarılan broşürü okuduktan sonra... Ivy'nin ona gösterdikten sonra tezgâhın üzerine bıraktığı broşüre baktım.

Ivy kaşlarını çatı, hâlâ işinin başındaydı. "Ondan bir aziz yarattıklarını biliyor muydun?"

"Kim?" Bir kâseye atmadan önce bir cips yedim.

"Kisten," dedi ve köprüdeki Kisten benzerini hatırlayarak donakaldım. *Bu onların sorumlu olduğu anlamına gelmez.* Sonra zihinsel bir geri sıçrama yaptım. *Kisten mi? Bir aziz mi?*

"Yok artık!" Jenks haykırdı ve ben sadece ona baktım. *Bizim Kisten mi?*

Ancak şimdi başını kaldırdı, bir zamanlar ona duyduğu sevgi, yanlış yönlendirilenlere duyduğu buruk inançsızlıkla karışmıştı. "Sana söylediği şey yüzünden," diye ekledi. "İkinci ölümünü ruhu bozulmadan ve lanet tarafından kirletilmeden gerçekleştirdiğini düşünüyorlar." Başı tekrar eğildi ve beni huzursuz hissettirdi. "Cincinnati, Birleşik Devletler'deki en yüksek Özgür Vampir yoğunluğuna sahip. Eğer efendilerin kökünü kazımaya çalışacak olsalardı, bunu ilk burada denerlerdi."

"Ama neden? Cincy darmadağın! Çalışmıyor!" Aziz Kisten'i anlamaya çalışarak söyledim. Deri ceketi, motosikleti ve rüzgârda savrulan sarı saçlarıyla Aziz Kisten. Efendisini korumak için öldüren ve suçları gizleyen Aziz Kisten. Benim hayatımı kurtarmak için ikinci hayatını seve seve feda eden Aziz Kisten.

"Nina onlardan bazılarını gördüğünü söylüyor," dedi ve dikkatim keskin bir şekilde onun üzerinde toplandı. "Uydurduğunu sanıyordum ama David bir şey bulamazsa ona sorarım."

Artık aç olmadığım için cips paketinin üst kısmını aşağı yuvarladım.

"Elbette." Kalemi dişlerinin arasından çıkaran Ivy haritaya doğru eğildi.

"Jenks, sen ve Rachel dün golf sahasından saat kaçta ayrıldınız?"

Alınırdım ama Jenks bir atom saatinden daha iyiydi. "Otoparktan on bire yirmi kala ayrıldık," dedi ve tozları bayatlatmadan önce cips kasesini hareket ettirdim.

"Sonra 71'e bindin ve eve geldin." Jenks'in tozu sıvı kristali kararttığında kaşlarını çatarak el salladı. "Arada hiç durmadın mı? Yollar iyi miydi? Çok trafik yok mu?"

"Hayır," dedim, bunun nereye gittiğini merak ederek. İçimden soğuk bir his geçiyordu. "Şehir merkezine gelene kadar trafik iyiydi. Sonra her zamanki gibi dur-kalk oldu." Endişeyle sandalyemi sürükleyerek yanına oturdum ve devasa monitörüne ve mavi işaretlerden oluşan hafifçe yayılan dalgaya baktım. Yaptığı diğer dalga haritalarına benziyordu ama bu ilkti ve bu kadar çok şiddet suçu yoktu.

"Tamam." Ivy tıklıyordu ve şehir haritası bir grafikte kaplanmıştı. "Bu dün gece bowling salonunda yakalandığınız dalga. FIB'in yanlış ateşlemelerle ilgili zamanları not aldığı ilk dalga bu. Dalganın en yüksek hızının saatte kırk beş mil olduğunu tahmin ediyorum ama bu değişebilir. Özellikle ilki daha yavaş görünüyordu."

Elinde bir sayfa matematik vardı ve ben de üstünkörü bir göz attım. "Ve?" Sordum ve

fareyi hareket ettirdi ve yeni bir harita ortaya çıktı.

"Dün gece Çamaşırhanede sona eren dalga düzdü. Bu sabah şafaktan önce gelen de öyleydi ama izleri biraz farklıydı. Kiliseye ulaşamadan dağıldı," dedi Ivy. "Ve çoğu Inderlandlı o saatlerde uyuduğu için-"

Jenks, "Ben değilim," deyince Ivy içini çekerek yeni bir harita getirdi.

"*Büyü kullanan* çoğu Inderlandlı o sırada uykudadır ve bu pek fark edilmez. Ama size önce golf sahasında, sonra da köprüde çarpanlara bakarsanız, yön değiştirdiklerini görebilirsiniz."

Çizgisini çizerken gözlerim daraldı ve hafif bir aç kayması olduğu belli oldu. Eğer orijinal yolunda devam etseydi, köprüyü tamamen ıskalayacaktı.

Ivy bana bakarken sessizdi. "Rachel, seni takip etmek için yer değiştirdi. Hepsi öyle."

Panik içime işledi. "Olamaz!" Ivy'nin gözleri korkum karşısında simsiyah parlayınca hızla ayağa kalktım. "Yani bir şey çizginin dışına çıkıyor ve beni mi avlıyor?" Monitörü işaret ederek söyledim.

Ama Ivy orada öylece oturdu, sakın ve rahattı, kalemi dişlerinin arasındaydı. "Pek duyarlı değil. Siz golf sahasından ayrıldıktan sonra, gittiğinizi fark edip takip etmeye başlaması neredeyse on dakika sürdü."

Kendimi iğrenç hissederek haritaya baktım ve Ivy'nin işinde bu kadar iyi olmamasını diledim. Jenks aramızda gezindi. "Yani daha çok güneşten sonra oluşan bir balçık kalıbı gibi."

Jenks omuz silkti. "Çizgiyle aynı aura imzasına sahipsin. Belki de ona geri dönmeye çalışıyordur. Her ne ise."

"*Canlı* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemediler ve ben bir ürperti bastırdım. Bunun Özgür Vampirlerin dünyayı değiştirmeye çalışmasından daha çok hoşuma gidip gitmediğini bilmiyordum. "Al'ı aramalıyım. Aynam nerede?"

Jenks havada dönerek kilisenin önüne baktı. Dışarı fırladı ve ön taraftan tanıdık bir sesle ağır meşe kapının kapı tokmağına çarpması ve ardından bir kadının öfkeyle yükselen sesi geldi. "Çocuklarım nerede!"

Aman Tanrım. *Ellasbeth*. Trent'le son öpüşmemizin anısı gözümün önünden geçerken kızardım.

"Hiç kapı çalma diye bir şey duydun mu?" Jenks'in sesi uzaktan zor duyuluyordu ama sinirlendiği zaman sesi duyuluyordu. "Hey! Buraya öylece dalamazsın!"

Ortadaki tezgâhın arkasında çömeldiğim yerden kalktım, elimde büyü aynam vardı. "Ellasbeth?" Kadın yüksek topuklu ayakkabılarını tıkırdatarak koridorda ilerlerken Ivy'ye "Ellasbeth?" dedim. Cincinnati'de ne işi vardı?

Çocuklarım nerede? Düşündüm.

Ivy bilgisayarını uyku moduna aldı ve çizelgeleri ve rakamları ters çevirdi. "Nina'yı uyandırırsa çok kızarım."

"Kızları alıkoymakla tehdit etti," dedim aynayı yere bırakırken. "Tahminimce Quen onlarla kaçtı."

"Tabii ki buraya geliyor."

Önümdeki cips kırıntılarını fırçaladım. "Havaalanından geliyoruz."

"Trenton?" diye seslendi kadın, mutfığa açılan kemerde soluk soluğa durduğunda gözleri parlıyordu. Krem rengi bir pantolon ve beyaz bir bluz giymişti, ceketini de ona uygundu, başında geniş kenarlı bir şapka vardı. Gözlerim çirkin olay yeri fotoğraflarına gitti ve onları orada bıraktım. "Çocuklarım nerede?" diye sordu, yanaklarında kızgın bir kızarıklık vardı.

"Bilmiyorum." Mesafemi korumak için lavaboya yaslandım. Jenks onu takip etmişti, yanında da avazı çıktığı kadar bağırarak birkaç çocuk vardı. Ellasbeth elindeki çantayı onlara doğru salladı ve Jenks en küçüğü olan kesiği olan çocuğu kadının önünden çekti.

"Trent burada mı?" diye sordu, ardından saçsız kadının resmini görünce yüzü kızardı.

"Özür dilerim Ellasbeth," dedim alnımı ovuşturarak. "Evime girip bana bağırman için bir neden var mı, yoksa bu benim bilmediğim bir tür elf geleneği mi?"

Hemen Ivy'ye baktı, sonra tekrar bana döndü. "Quen dün gece Lucy ve Ray'i kaçırdı. Hiçbir uyarı yapmadan kaçtı. Ne o ne de Trent telefonlarıma cevap vermiyor. Bu Allah'ın belası ölü kültür bölgesinde onun en iyi arkadaşı sensin. Onları nereye sakladı?"

En iyi arkadaş mı? "Onları saklamakla tehdit etmemeliydin," dedim telefonu ararken, beşikte göremeyince. Dağınıklığın altında bir yerdeydi ve kâğıtları kaldırmaya başladım. Onu asla geri öpmemeliydim. Asla.

Kadın homurdanarak, "Burası güvenli değil," deyince Jenks kıs kıs güldü. "Büyü dengesiz davranıyor. Benim yanımda daha güvende olduklarını sen bile görebiliyorsun."

"Hayır, yapamam." Cips poşetini kaldırdım. Telefon yok. "Oda arkadaşım Ivy ile tanıştın mı?"

Utanmanın ilk belirtileri omuzlarını gerdi ve ince, manikürlü bir el uzattı. "Ellasbeth Withon," dedi ezbere, Ivy ayağa kalkarken, hareketi hem seksi hem de saldırgandı.

"Ivy Tamwood," diye nefes aldı Ivy ve Ellasbeth'in yüzü kızardı. "Eğer kız arkadaşımı uyandırırsan, seni yemesine izin veririm."

Ellasbeth'in dudakları aralandı. Sonra biraz daha düşündü, önce Ivy'ye, sonra bana, sonra tekrar Ivy'ye bakarken varsayımlar gözle görülür bir şekilde kafasında yuvarlanıyordu. I

bir şeyler söyleyebilirdi ama bu onu ilgilendirmezdi.

Belki de telefon Ivy'nin dağınıklığının altındadır. "Ellasbeth, kızların nerede olduğunu bilmiyorum. Bir saniye bekle. Trent'i arayayım."

"Telefonlarıma çıkmıyor," dedi, hâlâ kapının yanındaydı ve şimdi çantasını küçük bir kalkan gibi önünde tutuyordu. "O kızlar benim!"

"Önümüzdeki üç ay boyunca değil," dedim ve sabit hattan vazgeçip masanın üzerindeki çantamdan cep telefonumu aldım.

Jenks sonunda çocuklarını mutfak penceresindeki delikten dışarı çıkardı, çünkü Ellasbeth'in yanından geçmeye korkuyorlardı. Trent'in numarasını tuşladım ve telefonu kulağıma götürdüm, Ellasbeth'in onu hızlı aramamdan duyduğu rahatsızlığı fark ettim. Anlayabiliyordum ve muhtemelen son altı saattir havada olduğu için huysuz olmasının da bir yardımı olmamıştı ama kızları tutmakla tehdit etmemeliydi.

Ellasbeth sinirli bir şekilde büyü aynama baktı ve hat üçüncü çalışta açıldı.

"Rachel. Arabanı geri aldın mı?" Trent neşeyle sordu. "FIB toplantısı nasıl geçti? Edden sana ölümsüzlerin uyuduğunu söyledi mi? Dışarıdaki karmaşaya şaşmamalı."

Sesi buzdolabının yanındaki Jenks'in duyabileceği kadar yüksekti ve Ellasbeth'in ince bir şekilde gizlediği öfkesinden onun da duyabildiğini anladım. "Araba garajda, teşekkürler. Edden bana ölümsüzlerden bahsetti. Şu Özgür Vampirler hakkında David'den haber bekliyorum ama vaktin varsa Ivy'nin bir araya getirdiği bir şey hakkında seninle konuşmam gerek."

"Şimdi iyi," dedi ve saman gibi saçlarını yüzünden ayıran Ellasbeth'e baktım. Trent'in ve Lucy'nin şeffaf sarısının yanında sahte görünüyordu ve bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Yüz yüze söylemeyi tercih ederim," dedim kadının gözlerini tutarak. "Ah, Ellasbeth mutfağında duruyor."

Ellasbeth harekete geçti, ince eli uzandı. "Telefonu bana ver."

Jenks aşağıya doğru atılarak uzaklaştı ve kulağımın dibinde kılıç sallayarak durdu. Nabzım fırladı ve Ivy ani adrenalın patlamasıyla sarsıldı. "Affedersiniz! Ben sizin çalışanınız *değilim*," dedim ve Jenks'in ona vurduğunu ve parmak ekleminin küçük bir çizikten kanadığını fark edince şok geçirerek geri çekildi.

Aramızda daha fazla mesafe bırakmak için geri çekildim, telefon kulağımdaydı. Lucy'nin sesi arka plandaydı, sözleri basit ama netti, ama Trent'in Ellasbeth'in nerede olduklarını bilmesini istememesi ihtimaline karşı basitçe, "Kızların nerede olduğunu bilmek istiyor," dedim.

İç çekişi uzun bir nefes verişti. "Özür dilerim. On beş dakika içinde orada olacağım."

Ocağın üzerindeki saate baktım. Malikânesine gitmem bundan daha uzun sürdü. "Gerçekten mi?"

"Quen onları almakla tehdit ettiğinde hiçbir şey almamıştı ve sahip olduğum her şeyi aştılar. Alışverişe gittik. Hollows'un daha az teklemesi oldu."

İkisinin de kızları zarafetle idare ettiğini, her ikisinin de usta birer baba olduğunu hayal ettiğimde gülümsemem engellenemezdi. "On beş. Görüşürüz o zaman."

Kızları görme şansından memnun bir şekilde telefonu kapattım ve arka cebime attım. Herkesin bana baktığını fark ettiğimde gülümsemem soldu. Parmağım bir saç teline dolanmıştı. Bunu yaptığımı hatırlamıyordum ve utanarak çözdüm. "Ne?"

Jenks kanatlarını mırıldandı ve Ivy ile paylaştıkları o bilmiş bakıştan hoşlanmadım.

Ellasbeth omuzlarını silkti, kilisemizi bastığı için rahatsız olduğu belliydi ama davet edilene kadar oturmak istemiyordu. "Onunla konuşmak istedim," dedi, öfkeden deliye dönmüş bir halde.

"Şey, seninle konuşmak istemedi." Kelimeleri zar zor nefes alarak söyledim ama beni duyduğunu biliyordum. "Ve sesini alçalt. Herkes dört saatlik uykularla uyumaz. Oturmak ister misin? On beş dakika içinde burada olacak."

Ellasbeth, Ivy'ninkinin yanına çektiğim sandalyeme baktı, sonra masanın etrafında dolanarak buzdolabının yanındaki masanın en ucuna oturdu. Oraya hiç kimse oturmazdı ve o da kaskatı kesilmişti. "Aniden içeri daldığım için özür dilerim. Anlaşılr bir şekilde sıkıntılıydım."

Sıkıntılı mı? Çoğunlukla dolu olan kahve fincanına baktım. Ve bu her şeyi yoluna mı koyuyor? diye düşündüm ve Ivy başını sallayarak Ellasbeth'in göremediği bilgisayarının ekranını açtı. "Hiç şüphesiz," dedim dolaptan bir fincan alarak.

"Evet, ama eğer bana saygılı davranmaya başlamazsan-"

Boş bardağı yanına koydum ve sözlerini kesmek için eğildim. O kocaman nişan yüzüğü hâlâ parmağındaydı ve Jenks'in kanatları gibi ışığı yakalıyordu. *Kim olduğunu sanıyor bu kadın?* "Sen saygı gösterdiğin anda ben de sana saygı göstermeye başlayacağım küçük hanım."

Jenks, "Ona hanımefendi dedi," deyince Ivy bir parmağını kaldırarak beşinci parmağını gösterdi.

Geri çekildim, tekrar nefes almasına izin verdim. "Evime davetsiz girdin. Oda arkadaşımı tehdit ettin."

"Yapmadım!" diye homurdandı, Ivy'ye bakarken öfkeliydi.

"Jenks'ten bahsediyordum. Trent'le yaptığın anlaşmayı bozdun, seninle konuşmak isteseydi telefonlarına cevap verirdi. Buraya geliyor ve o gelene kadar kalabilirsin çünkü taksi şoförünün sen indikten hemen sonra valizlerini bırakıp gittiğini duydum."

Uzun yüzü daha da uzadı, sertçe oturdu ve ağlayıp ağlamayacağını merak etmeme neden oldu. Sakin olmaya çalışıyordum, sadece iyi görüldüğü için değil, yan odada kolayca dengesi bozulabilen bir vampir uyuduğu ve Ellasbeth ölülere uyandıracak kadar öfke saçtığı için.

"Şimdi, beklerken biraz kahve ister misiniz?"

"Evet, teşekkür ederim." Sesi daha yumuşaktı, bastırılmamıştı ama sahip olduğu hapsirlik-güneş ışığı tınısını kaybetmişti. "Saatlerdir ayaktayım."

"Kulübe hoş geldin." Tencereyi ona göturdüm ve bardağını doldurdum. O yüzüğü tekrar gördüğümde emin oldu ve Ivy sessizce işine geri döndü.

Ellasbeth, "Aslında seninle vakit geçirdiğim için mutluyum," dedi ve ben de tezgâha yaslandım. "Açık konuşabilir miyim?"

Frank, Paul ya da Simon olabilirsin, umurunda değil, diye düşündüm ve Jenks kılıcını bileylerken çocuklarını izleyebileceği pencerede otururken kıs kıs güldü. Şakayı biliyordu. "Keşke olsaydın."

Ellasbeth masanın karşısındaki Ivy'ye baktı. "Yalnız mı?"

Ivy'nin gözleri benimkilerle buluşunca iç çektim. "Elbette. Bahçe iyi mi?"

Sanki kadının neden gitmediğini merak ediyormuş gibi tekrar Ivy'ye baktı. Yüzünü buruşturan Ellasbeth ayağa kalktı. "Sorun değil." Topuklarını şakırdatarak ve çantasını sıkı sıkı tutarak fincanını yere bıraktı ve yolu zaten bildiği için dışarı çıktı. Daha önce Lucy'yi Ku'Sox'tan kurtardığımda onu almak için buraya gelmişti.

Ben peşinden giderken Jenks omzuma kondu. "Sana göz kulak olmamı ister misin?"

"Hayır. Evet." Tereddüt ettim. Kilisenin dışında ve Nina'dan uzakta olsaydık muhtemelen fikirlerimi daha yüksek sesle dile getirirdim. "Gözler, evet. Kulaklar, hayır."

Geriye doğru uçarak yolumdan çekildi. "Hiç eğlenceli değilsin."

Ivy kalemi dişlerinin arasından çıkardı. "Kibar ol," dedi ve ben de gülümsedim, sonra da kapı çarpmadan önce onu yakalamak için acele ettim.

Ellasbeth çoktan dışarı çıkmıştı, krem rengi topuklu ayakkabıları büyük ağacın altında yaşamaya çalışan güneşe hasret çimenlerin arasında tuhaf görünüyordu. Burnu kırıkmıştı ve dallardaki perilerin sesini duyabiliyordum. Umarım üzerimize bir şeyler düşürmeye başlamazlardı. Merdivenlerden inerken "Tamam, ateş et," dedim ve bana döndü, yüzüğü loş ışıktaki bile parlıyordu.

"Trent'in kafasını karıştırmayı bırakmanızı rica ediyorum."

Yorgun bir halde piknik masasına oturdum, tahta son yağmurdan dolayı hâlâ hafif nemliydi. "Sorun değil." Bir çipi kaçırmıştım ve üstümden attım.

"Bu kadar küstah olma," dedi kaşlarını çatarak. "Ben kör değilim. Onun kafasını karıştırıyorsun. Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsun."

Kimin için? Senin için mi, onun için mi? "Ellasbeth, Trent ve ben bu konuşmayı zaten yaptık." *Ve sonra bir randevuya çıktık.* "Quen senin evine geldiği sürece

Her üç ayda bir, o yokken güvenliği ben sağlayacağım. Seninle evleneceğini biliyorum ve açıkçası, ondan bu şekilde hoşlansam bile metres olma fikrini midem kaldırmıyor." *Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor.* "Yani Quen gitmeye devam ettiği sürece, bu iş için uygun kişi benim. Ve bu bir iş."

Gözlerini bana dikmiş yalan arıyordu, şapkası yüzünü gölgelerken benimkinde sıcak ve dolu dolu parlıyordu. "O zaman sen ... değilsin."

Suçluluk duygusu beni çekiştiriyordu. İstemek bir eylem değildi. "Onunla yatmayacağım, hayır." *Yine de çok güzel bir öpücüktü.* "Hiç yatmadım." İçim acıdı ve mezarlığa baktım. Otlar uzamıştı ve kesilmeleri gerekiyordu. Jenks'in çocuklarının gidişiyle her şey cehenneme dönüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve buna inanmış gibi göründü.

Nemli tahtaya yaslanarak ona baktım. "Ama ona iyi davranmadığını öğrenirsem, hayatını zindan ederim."

Yüz ifadesi donuklaştı ve bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Üstümüzde, kulak misafiri olan periler ağaçlardan fırladılar, bacaya doğru ok gibi fırladılar ve sanki biri "Tatlım!" diye bağırması gibi aşağıya doğru gözden kayboldular.

İçeriden Ivy'nin sesi yükseldi. "Nina! Hayır!"

Yırtık yapraklar üzerimize dökülürken ayağa kalktım. "Onu uyandırmak zorundaydın," dedim acı acı, sonra merdivenlere doğru yürüdüm. Ivy'nin yardıma ihtiyacı olabilirdi. "Burada kal!" Ellasbeth'e söyledim. "Şu anda onun yanında olamayacak kadar kızgınsın."

"Rache!" Jenks içeriden bağırdı ve ben de merdivenleri ikişer ikişer çıktım.

Arka kapıyı çekip açtım, vampir feromonları beni bir duvar gibi çarpınca sersemledim. Elim boynuma kenetlendi ve diğer elim kemerin üzerinde mutfığa bakmak için oturma odasına doğru sendeleyerek ilerledim. Ivy Nina'yı önden duvara yapıştırmıştı, Ivy kadının kolunu arkasından çekerken Nina'nın başı bana dönüktü. Nina'nın elinde kocaman bir bıçak vardı ve kendimi solgun hissettim. İki kadının da gözleri kararmıştı ve Ivy Nina'ya zarar verebileceğinden korkmuş görünüyordu.

"Sorun yok, Nina. Nefes al," dedi Nina'yı hareketsiz tutmak için mücadele ederken. "Bana bak. Kızgın değilim. Nefes al."

"Morgan," diye hırladı Nina, gözlerinde ağır bir zekâ parlıyordu. "Tamwood'a beni bırakmasını söyle."

"Ben Felix," dedi Jenks ve ben de kemerli geçitten kalkıp içeri girdim. Nabzım hızla atıyordu. Yüzünü duvara dayamış zarif, genç İspanyol kadın debeleniyordu ve Ivy bir ayağını onunkinin arasına sokmuş, onu aşağı çekmeye hazırlanıyordu. Nina'nın duruşundaki hasta usta vampiri görebiliyordum, kavgacı ve kızgındı, çünkü Ivy, yaşayan bir vampir, daha zayıf ve deneyimsiz bir kadının bedeninde olsa bile onu alt etmeyi başarmıştı. Usta vampirin Nina'yı ele geçirmesinin üzerinden haftalar geçmişti. Ama nasıl? Tüm ölümsüz vampirler uyuyordu!

"Bırakın beni. Yardım edebilirim!" Nina bağırdı, sesindeki tahakküm sinirli bir ulumayla ortaya çıktı. Tekrar kıpırdandı ve Ivy ayağını onun altından çekti. İkisi de yere düştü, bıçağın kontrolü için savaşıırken sandalyeler yollarından kaydı.

"Aklım başımda, sana söylüyorum! Nina'ya ihtiyacım var!" Ivy bıçağı alırken Nina çığlık attı. Bileğiyle geriye doğru bir hareket yaparak bıçağı duvara fırlattı ve bıçak orada titreyerek saplandı. "Bırakın beni! Bilincim yerinde. Hasta değilim!"

Nina'yı yere yapıştırırken Ivy'nin gözyaşları serbestçe akıyordu. "Onunla savaş, Nina. Bunu yapabilirsin. Yapabilirsin! Sen ondan daha güçlüsün ve bunu bilmen onu çok kızdırıyor!"

"Çekil!" diye bağırdı. "Artık hasta değilim! Yardım edebilirim, ama sadece Nina'da olursam!"

Saçları yüzünü gizlemek için dökülürken, Ivy onun üzerine eğildi. "Seni seviyorum Nina. Ona inanma. Yalan söylüyor. Onu dışarı atarsan sana zarar veremez. Onu uzak tutacağım. Söz veriyorum. Söz veriyorum. Sadece onu dışarı çıkar!"

Arkamdan gelen yumuşak sürtünme sesi beni uyardı ve Ellasbeth'i geri itmeye çalışarak döndüm. Havadaki daha fazla korku Felix'e Nina'nın zihnini tamamen kırma gücü verebilirdi.

"Sana dışarıda kalmanı söylemişim," diye tıslayarak onu koridora doğru ittim.

"Aman Tanrım!" Nina, Ivy'yi üzerinden atmak için debelenirken Ellasbeth, "Hasta değilim!" dedi. "Ben hasta değilim! Nina'ya yardım edebilirim!"

Ellasbeth'in yüzü bembeyazdı ve ben onu oturma odasına iterken mutfığa baktı. "Burası tımarhane gibi!"

Şu anda onunla tartışamazdım ama sorunun başlamasına o neden olmuştu. "Sana onu uyandırmamanı söylemiştik," dedim kadını nihayet oturma odasına sokarken. "Otur ve çeneni kapa." Kanepeyi işaret ettim ve kadın oturdu.

Titreyerek, Ivy'nin bana ihtiyacı olabilir diye geri döndüm. Ayağa kalkmışlardı, Ivy'nin uzun bacakları Nina'ya sarılmıştı ve onu kucağında hareketsiz tutuyordu. Nina'nın saçları her yerdeydi, Ivy'ninkilerle karışmıştı, at kuyruğu çoktan gitmişti. Nina'nın hırıltısından bile Felix'in hâlâ onun içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Birlikte," diye nefes aldı Ivy, Nina'yı kıpırdamadan tutarken kollarındaki gerginlik belli oluyordu. Gözyaşları yanaklarını parlatıyordu ve onun için acı çekiyordum. "Sen onu bıraktığında ben de seni bırakacağım. Seni güçle doldurduğunu biliyorum ama onu bırakmalısın," diye ısrar etti. Bu her iki taraf için de bir bağımlılıktı ve Ivy hem varlığından hem de yokluğundan kurtulmuştu.

"Ah, Ivy?" Jenks, tozları baş üstü rafından koyu yeşil bir renkte dökülürken konuştu. "Bu o kadar iyi bir fikir mi?"

Omuz çantama baktım. Sıçrayan top silahım içindeydi ama ben kıpırdamadan Ivy, "Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Onu öptü ve sonra

bıraktı.

"Bekle!" Nina ondan fırlayıp çirkin bir şekilde çömelirken bir çizgiye dokunmak için uzanarak bağırdım.

Ivy titreyen elini uzattı. "Nina. Seni seviyorum. Bırak onu."

"Hayır!" Nina uludu, sesi bir ölümsüzün gücüyle yükseliyordu ve sonra gerginliği kırıldı ve yere yığıldı.

Ivy öne doğru atıldı. Nina'yı yakaladı, kadını kendine çekti, Nina'yı salladı, başını omzuna yasladı ve fısıldadı. Nina kaskatı kesildi ve sonra büyük hıçkırıqlarla ağlamaya başladı.

"Geldi!" diye haykırdı, kelimeler güçlkle seçilebiliyordu. "Ivy, rüyalarım girdi. Haberim bile yoktu. Bunu daha fazla yapamam! Sadece *durmasını* istiyorum!"

Bıçağı duvardan çıkarıp hafifçe lavaboya koyarken titreyerek nefes verdim.

"Kimseye zarar vermedin," diyordu Ivy, şimdi onu nazıkçe tutarak. "Sorun yok."

"Seni öldürmemi istedi!"

Kahverengi gözlerinden hâlâ yaşlar akan Ivy, Nina'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona gülümsedi. "Bana zarar vermedin. Bana bak. Bana bak!" Nina'nın hıçkırıkları hafifledi ve gözyaşları içinde Ivy'ye göz kırptı. "Sorun yok," dedi Ivy kararlı bir şekilde, yanakları nemle parlarken bile. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Bitmişti ve Nina ağlamaya devam ederken ona bir bardak su getirmeye gittim. Musluk akarken "Eğlenceliydi," dedim, sonra Ellasbeth'in aniden kapıda belirmesiyle başımı kaldırdım, her şeyi, kenara devrilmiş sandalyeleri, lavabodaki bıçağı, yerde hıçkıra hıçkıra ağlayan kadınları -biri rahatlamış, diğeri aşık- incelerken duruşunda alışılmadık bir sessizlik vardı. Belki şimdi anlamıştı. Belki şimdi Ivy'nin güçlü ve zeki bir kadını dairesel bir tuzaktan kurtarmaya çalıştığını anlayacaktı. Anlamadıysa da canı cehenneme.

"Sana onu uyandırmamanı söylemişim," dedim, suyu kapatıp bardağı Nina'ya götürürken parmaklarım titriyordu.

Ivy yavaşça ayağa kalktı ve Nina'yı yerden kaldırmak için elini uzattı. "Onun hatası değildi," dedi Ivy ve Nina başını sallayarak teşekkür etti, suyu alıp yudumlarırken.

"Jenks, git ön kapıyı aç," dedim pencereyi sonuna kadar açarken. "Burayı havalandırmamız gerek."

"Anladım," dedi ve Ivy'nin ağır meşe kapıyı açması için bulduğu bir dizi makarayı çalıştırmaya koyuldu.

Ellasbeth hâlâ kapı aralığında duruyordu, içinde yeni bir anlayış vardı. "Özür dilerim."

Ivy'nin ifadesi boştu. "Bu senin hatan değildi. Ona uykusunda saldırdı."

"Yine de özür dilerim. Bilmiyordum."

Ellasbeth'ten duyduğumu sandığım ilk dürüst şeydi bu ve tezgâha yaslanıp nefes alırken neredeyse ondan hoşlanıyordum. "İyi iş çıkardın Nina. Bir dahaki sefere bu kadar zor olmayacak. Söz veriyorum."

Nina gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim."

Nina'nın masaya oturmasına yardım ederken Ivy'nin gözlerinde yaşlar vardı, gözyaşları ve ikimiz için duyduğu sevgi. Geçmişte bana olan sevgisi ve gelecekte Nina'ya olan sevgisi. Ve her nasılsa, dördümüz hayatlarımızın iplerini yavaşça toplayıp beceriksizce yeniden örmeye başladığımızda, artık acımıyordu.

Sekiz

Ray mutfakta kucagımda otururken rahat bir sessizlik içindeydi, gözleri Lucy'nin Trent'in onları kiliseye getirdiği nadir durumlar için sakladığım oyuncak kutusundan getirdiği kitaptaydı. Jenks'in çocuklarının dikkat dağıtması bile onun dikkatini resimli kitaptan alamıyordu. Lucy heyecanla dizlerimin üzerine çöküp dikkatimi çekmek için bana doğru koştuğunda yine de kitaba uzanmadı.

"Sasha!" dedi küçük kız parlak bir sesle, kitabı bana doğru itip koşarak dışarı çıkarken.

"Withon'ların malikânesindeki midillisinin adı bu," dedi Quen ve yere kaymadan önce onu yakalamak için çabaladım. Ray ancak şimdi kitaba uzandı ve ben de sayfaları kendi tutup çevirebilmesi için onun yerini değiştirdim. Ray'in daha önce kitaba uzanmaktaki isteksizliğinin kız kardeşinden korktuğu için değil, Lucy Ray'in de istediğini bilirse dikkati dağılan kardeşinin kitabı saklayacağını bildiği için olduğunu sanıyordum.

"Atların Withon'lar için bu kadar önemli olduğunu düşünmemiştim," dedim ve adam dikkatini kızından koridora çevirdi. Ellasbeth ve Trent arka oturma odasında muhtemelen çok gecikmiş bir sohbet ediyorlardı ve sesleri yumuşak bir mırıltıdan ibaretti.

"Midilli benim fikrimdi," dedi, mutfağın derinliklerine doğru ilerlerken hareketleri yumuşaktı. Quen ufak tefek biri değildi ama fark edilmek istemediği sürece kimse onu fark etmezdi. Hem onun hem de Ray'in elflerde pek rastlanmayan koyu renk saçları vardı. Elflerin yakın zamanda bıraktığı insanlarla melezleşme geleneğinin bir kalıntısı olabilirdi ama bundan şüpheliydim. Quen tanıdığım en elf elflerinden biriydi, zeki, büyüğü güçlü ve mantığın ötesinde zarıftı.

"Evden uzakta geçirdikleri süre içinde biniciliklerinin zarar görmesini istemedim," diye ekledi ellerini arkasında kavuşturmuş, Ellasbeth'in ne istediğini söylemesini beklerken soğukkanlıydı, böylece umarım onu havaalanına geri götürebilirdi.

Lucy sarı saçları uçuşarak içeri koşarken gülümsedim. "Belle!"

diye bağırdı, Ray'in kitabının üzerine ısıltılı bir peri bebeği bıraktı ve peri kızları peşinde koşarak dışarı çıktı. Ray oyuncağı hemen arkasından fırlattı ve kitabına geri döndü. Arka odadaki gerginlik azalıyordu ama yine de Trent'in gelişinden kısa bir süre sonra Ivy ve Nina'nın dışarı çıkmasına sevinmişim. Belle de bahçeye çekilmişti. Kanatsız peri çok zeki bir stratejistti ama yeni yürümeye başlayan çocuklara karşı oldukça çaresizdi, özellikle de Jenks'in kedisi Rex, ilk küçük kız "Gel pisi pisi" dediğinde onu bırakıp yatağımın altına saklandığında.

"Jenks, burada kal," dedim peri pencere pervazından kalkıp onu takip etmek için dışarı çıktığında.

"Buradan bir bok duyamıyorum Rache," diye mırıldandı omzuma konarken. Parmaklarına toz düştüğünde Ray başını kaldırıp baktı. Yavaşça avucunu yukarı çevirdi, dokunabildiği güneş ışığı karşısında büyülenmişti.

"Amaç da bu zaten." Kızlar beni coşkuyla karşıladığında Ellasbeth'in yeşile döndüğünü, sonra da nerede olduğunu bildikleri belli olan oyuncak kutusuna doğru yürüdüklerinde bembeyaz kesildiğini görmüştüm.

Quen ince bir gülümsemeyle sonunda kendini alçaltarak buzdolabının yanındaki sandalyenin kenarına oturdu. "Ben yokken bir sorun çıktı mı?" diye sordu Ivy'nin yeni monitörüne imrenerek bakarak.

"Son zamanlarda büyüünün teklemesi ve Cincinnati bölgesinde işlevsel bir ölümsüz vampir olmaması dışında mı?" Ray'in sayfayı çevirmesine yardım ettim ve o da küçük kız sesiyle beni büyüleyerek "Teşekkür ederim" dedi. "Hayır," dedim daha yumuşak bir sesle, saçlarının kokusu annelik içgüdülerimi harekete geçiriyordu. "Bay Ray ve Bayan Sarong bir sonraki belediye başkanlığı seçimi için kampanya yürütmeye başladılar ve Trent'in terk edilmiş antrepo bölgesinde yaptığı parkların ticaret, yani kumar için daha iyi kullanılacağına dair bazı söylentiler var. Güvenilirliği düşük birkaç ölüm tehdidi var ama bunları size ilettim."

Quen, Bis'in tavana attığı çizikleri fark edince gözlerini kıstı. "Teşekkür ederim."

Koşarak içeri giren ve Ray'in kucağına bir tren kitabı bırakan Lucy dikkatini çekti. "Hayır!" Ray kitabı iterek uzaklaştırmak istedi ama Lucy gitmişti.

Onu almak için eğildim ve şimdi FIB'in topladığı tüm kanıtlardan arındırılmış olan masanın üzerine koydum. "Benim için bir zevkti. Yine de döndüğüne sevindim. Bu yanlış ateşlemeler ve artan vampir şiddeti her yerinde sorun yaratıyor."

"İkisinin bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu, endişesi açıktı ve ben de başımı salladım.

Arka odadan Ellasbeth'in sesi acı içinde yükseldi. "Bu mesele çözülene kadar kalacağım. Seninle değilse bile, şehir merkezinde. Cincinnati'de düzgün bir otel var. Servis yetersiz ama yemekler katlanılabilir."

Trent, "Hoş karşılanmadığınızı söylemedim; sizden çalışanlarımı kışkırtmamanızı istedim," dedi. "Maggie ailem öldüğünden beri benimle birlikte. O bir çalışan değil, ailemden biri."

"Özür dilerim. Farkında değildim," dedi Ellasbeth usulca ve ben irkildim. Çok pişmanlık duyuyordu, yani bir şeylerin peşindeydi.

Lucy tekrar içeri girdi ve Ray kızın elindeki parıltılı topa kızgınlıkla baktı. "Ben alırım Lucy," dedim ve küçük kız gülerек topu fırlattı, oturma odasına geri koşmadan önce yerde sekmesini izledi. Top yuvarlanarak durdu ve Quen onu yerden aldı.

"Sahilde hava nasıl?" Acele etmelerini dileyerek sordum.

"Sıralar dayanılmaz. Bunu kızlar için yapardım, başka kimse için değil." Topu elinde oynattı, tren kitabının yanındaki masaya koymadan önce parıltının hareketini izledi. Trent, "Odanızı derhal yenileyeceğim," dediğinde ifadesi dondu.

Jenks kıs kıs güldü ve Ray aniden kitabın üzerine dökülen tozu sıvazladı. Kız ona baktı, gülümserken güzeldi ve üzerine konması için küçük bir elini havaya kaldırdı.

"Benim odam mı?" Ellasbeth dedi ki. "Trent, umuyordum ki-"

Yumuşak yorumu üzerine sesi kesildi ve irkildim. BİLGİ KİRLİLİĞİ. Çok fazla bilgi alıyordum. Trent'in yanına taşınmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama bunu benim duyabileceğim bir yerde dile getirmesi şart mıydı? Ama bir türlü geri dönmeyen nişan yüzüğünü nasıl parlattığını hatırlayınca, muhtemelen yapmıştı.

İç çekmeme engel olamadım. Ray başını kaldırıp yanağımı okşadı ve Quen'in kaşları şüpheyle çatılınca yüzüm kızardı. "Çalışmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordu ve Lucy elinde Bite Me Betty bebeğiyle içeri dalınca hemen cevap vermekten kurtuldum.

O koşarak çıkarken bebeği bir kenara bıraktım. "İblis kiralamak isteyen insanların çoğu için çalışmak istemiyorum," dedim, şeytani lanetler ve kötü karma büyülerini için yapılan talepler durduğu için şükrederek.

Ellasbeth'le birlikte içeri girdiğinde Trent'in yüz ifadesi kapalıydı. Kadın Lucy'yi kucağına almıştı ve yürümeye başlayan çocuk mızızlanıyordu, oyuncak kutusunun yarısının hâlâ boşaltılmamış olmasından memnun olmadığı belliydi. Ellasbeth'in elinde bir kitap vardı. Bunun işe yaramayacağını biliyordum: Ray çalışacak, Lucy keşfedecekti. Birbirlerini anlamayı öğrenirlerse güçlü bir takım olacaklardı. Ellasbeth, Trent ve Lucy'yi bir arada gördüğümde benzerlik çok daha barizdi ve gülümsemem duraksadı. Lucy de annesine çok benziyordu. Onlar mükemmel bir aileydi.

Trent mutfağın hemen içinde dururken, "Ellasbeth burada kalacak ve yanlış ateşlemeler açıklanıp düzeltilinceye kadar kızlara yardım edecek," dedi, ses tonunda ruh haline dair bir ipucu yoktu.

"Güzel," diye mırıldandı Jenks ve sonra omzumdan kalktı. Lucy kıpırdanmaya başladı, belli ki geçici güneş ışığında oynamak istiyordu. Ray onu görmezden gelerek bir sayfa çevirdi.

Ellasbeth masadaki sandalyelerden birini çekip oturdu ve şikâyetçi bebeği ustalıkla kucağına aldı. Bakışları sanki sevgili olduğumuza dair bir kanıt arar gibi Trent ve benim aramda gidip geliyordu. Bu beni sinirlendirdi, neredeyse suçlu hissettim ve aslında hiçbir şey yapmamıştım. Lucy'nin dikkatini kitapla dağıtmaya çalışırken, "Beni endişelendiren kontrolden çıkmış vampirler kadar teklemeler değil," dedi.

"Ben de," dedim belli belirsiz.

Trent içeri girdiğinde ayağa kalkmış olan Quen başıyla onayladı. "Çok iyi, Sa'han.

Önceden arayıp Ellasbeth'in odasının yenilenmesini sağlayacağım."

Ellasbeth sertçe gülümsedi, kitaptan vazgeçti ve ona uzattığım Bite Me Betty bebeğini aldı. "Teşekkür ederim, Quen. Buna minnettar olurum."

Trent ellerini bir kez çırttı. "Ee, Rachel. Sen ve Ivy neyi bir araya getirdiniz?"

"Ah, oldukça hassas bir konu," diye başladım ve Ellasbeth kaşlarını çatı. "Sana söylemekte bir sakınca görmüyorum, Ellasbeth," diye ekledim çabucak. "Özellikle de bununla sen ilgileneceğin için, ama gidip de kıyıdaki en iyi arkadaşına söyleme."

Kısa bir kahkaha attı. "Ben bir bilim adamıyım," dedi, sütü kesecek kadar ekşi bir sesle. "Özel bilgilerin ne kadar önemli olduğunu bilirim. Çenemi kapalı tutabilirim."

Muhtemelen öyledir, diye düşündüm, onun bu yönünü unutmuştum. "Özür dilerim." Ayağa kalktım ve Ray'ı yere bıraktım, ikimizin kızların sevgisi için düello ettiği görüntüsünden hoşlanmamıştım. Küçük kız bir an yalpaladı, sonra dikkatlice salona ve oyuncaklara doğru yürüdü. Lucy, Ellasbeth'in onu bırakmaktan başka çaresi kalmayana kadar kıpırdandı.

"Benim!" Lucy bağırdı ve Jenks peşlerinden fırladı. Ellasbeth önce Trent'e, sonra da Quen'e baktı ve iki adam da onları denetlemek için peşlerinden gelmeyince kaşlarını çatı.

"Jenks içeride," dedi Trent sonunda ve kadın sandalyesinde geriye yaslandı, belli ki bundan hoşlanmamıştı ama odadan çıkmayı daha da az istiyordu.

"Dalganın ölümsüzleri neden uyuttuğuna dair hâlâ bir ipucumuz yok," dedim, ortadaki ada tezgahı Ellasbeth'le benim aramda kalana kadar geri çekilerek. "Ama Ivy yanlış ateşlemelerin ham verilerini inceledi ve benim konumumu hesaba kattığınızda, bir dereceye kadar beni çektiğine dair bir gösterge var."

Trent usulca küfretti. Quen başladı, ben de kendimi hasta hissederek başımı salladım. Ellasbeth dikkatini çok sessiz oturma odasına geri verdi. "Jenks bunun auramın geldiği hatla aynı imzaya sahip olmasından kaynaklandığını düşünüyor," dedim. "Her neyse, çok parlak değil. Her neyse, çok parlak değil.

golf kursu, ben yerimi değiştirenede kadar devam etti, bu yüzden belki de daha çok gecikmiş bir manyetik tepki gibi."

"İlginç." Trent, Ivy'nin sandalyesini aldı ve düşünceli bir ifadeyle oturdu.

Kızlar bir şey için kavga etmeye başlayınca Ellasbeth, "Trent," diye sordu.

"İyiler," dedi Trent uzaktan. "Oda bebek korumalı ve Jenks de Orada."

Ama Jenks, sokmalarının ölümleri anlamına gelebileceğini bildiği için çocuklarının yaban arılarıyla oynamasına izin veriyordu. Rahatsız bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve tezgâha yaslandım. "David bu dalgaya efendisiz bir yaşam tarzını destekleyen bir vampir grubunun neden olabileceğini düşünüyor."

"zgr Vampirler mi?" Trent beni şaşırtarak "zgr Vampirler" dedi.

"Bunlar onlar." El ilanını ona uzattım, o da aldı. "Kisten ldğnden beri sayılarında büyük bir artış oldu." Bu biraz utanç vericiydi ama en azından beni bir azizin cariyesi yapmaya alışmamışlardı.

"Bu sabah onları araştırdım." Trent'in dudakları, yaşayan playboy vampir hakkında ilk elden bilgi sahibi olduğu için neredeyse glmseyecekmiş gibi kıvrıldı. "O kadar da iyi organize olmuş görünmüyorlardı."

Ellasbeth burnunu çekti. "David mi? Bu senin sigorta arkadaşın Rachel değil mi?"

Öfkeli bir nefes aldım, Trent sözümü keserek, "Sigorta şirketlerinin ne kadar hassas bilgi topladığını bilsen şaşardın, Ellie. Eğer David bir bağlantı olabileceğini söylüyorsa, o zaman biraz daha fazla düşünmeye değer."

Sinirli bir şekilde çantasının askısıyla oynadı.

"şahsen mi?" Bakışlarının ağırlığını üzerimde hissederek söyledim. "Bunun doğal bir fenomen olduğuna inanmayı tercih ederim, benim soyumdan geliyor ve beni bir balık kalıbı gibi takip ediyor olsa bile, çünkü eğer vampirler bunu yapıyorsa, onu kontrol edecek sihri bir yerden alıyorlar demektir."

"İblisler," diye fısıldadı Trent.

"şey, cadılar olmazdı," dedim ekşiyerek. "Makyaj tılsımı takmaya bile korkuyorum." zellikle de tiyatrodaki o zavallı kadının yüzüne ne yaptığını gördükten sonra. "Vampirlerden kurtulmanın daha kolay yolları var. Bu kadar serpintiye neden olmayan yollar."

Bunun doğal bir eser olmasını çok istiyordum ama köprüdeki Kisten benzeri, Felix'in uyanık olması ve zgr Vampir grafitisi . . . Yaşayanlar lmeyenleri avlamıyordu. Tam tersi oluyordu. "Bugün Al ile konuşmayı düşünüyordum," dedim tereddütle.

Trent hemen parladı. "Sence iblis yaramazlığı olsaydı sana söyler miydi?"

"Hayır, hayır, Lucy!" Jenks oturma odasından bağırdı. "Onu ağzına sokma. Hey!"

Omuz silktim. "Edden'a Özgür Vampir meselesini anlatmadan önce çizgime tekrar bakmak istiyorum ama açıkçası muhtemelen zaten biliyordur. Duvar yazıları her yerde," dedim Ellasbeth adamlara çocuklarıyla ilgili bir şeyler yapmaları için ters ters bakarken. "Yine de Edden'a dalgaların beni takip ettiğini söylemeliyim." Al'a söylemek bir hata olabilir. Belki de öğleden sonra Loveland'a gidip hattıma kendim bakmalıyım.

Oturma odasından gelen çığlıklar daha da şiddetlendi. Kimse kıpırdamadı ve sonunda Ellasbeth ayağa kalktı, sandalyesi dramatik bir şekilde kaydı. Trent teşekkür etmek için Ellasbeth'in eline dokundu, sonra bana döndü. "Seninle gelmemin bir sakıncası var mı?"

Ellasbeth'in adımları sarsılarak durdu ve ben gözümü kırptım. *Al'ın evine mi? Ciddi miydi?*

"A-Ah, neden?" Tezgâhtan kalkarken kekeledim. "Yani, umurumda değil ..." Quen etraftayken Trent'in özgürlüğünün nasıl yarı yarıya azaldığını hatırlayarak duraksadım. "Tabii ki. Jenks güneş doğarken ever-after'da olamaz ve bana eşlik ederse memnun olurum."

Quen'in yüzü ifadesini kaybetti ve Ellasbeth oturma odasından gelen ve giderek artan peri paniğini görmezden gelerek sertleşti.

"Algaliarept'i üç aydan fazla bir süredir görmedim," dedi Trent, açıkça yaklaşan protestolarını engellemeye çalışarak. "İletişim kanallarını açık tutmak istiyorum. Ve ona birkaç şey için teşekkür etmem gerekiyor. Ya da sadece kasa kapısını kullanıp uğrayabilirim."

"Sa'han," dedi Quen, ses tonunda kalın bir uyarı vardı ve Trent kendinden emin bir şekilde sandalyesinde geriye yaslandı, ayak bileği bir dizinin üzerine geldi. Eşyalarıyla çevrili ofisinde yaptığında etkiliydi. Burada, mutfağımda, sert arkalıklı bir sandalyenin üzerindeyse o kadar da değil.

"İyi olacağım," dedi Trent kendinden emin bir şekilde. "Sen ve Ellasbeth birkaç saatliğine kızlara bakabilirsiniz. Ben orada tamamen güvendedim."

Ellasbeth oturma odasından yükselen tiz "Hayııııı!" seslerine sırtını döndü. "Trenton. Onlar iblis!"

"Rachel da öyle ve dün beni çılgınca bir golf topundan kurtardı." Küstahça davranıyor, onu kışkırtıyordu. "Yaşayan her iblisle birlikte Av'a bindim. Hepsi beni tanır. Ayrıca, Algali'yle konuşuyorum." Fikrini değiştirdi. "Al ile konuşuyorum. Tüm kolektifle değil."

"Sa'han. Bu gereksiz bir risk."

Trent ayağını yere sağlam bir şekilde bastı. "Muhtemel müttefiklerle iyi ilişkiler içinde olmak asla bir risk değildir."

Kapı aralığında çerçevelenmiş olan Ellasbeth elini kalçasına koydu. "Bunu başkası da yapabilir!"

"Başka kimse yok," dedi Trent sakince, ama hem Quen hem de ben elleri birbirine kenetlendiğinde bunun kızgın olduğu anlamına geldiğini biliyorduk ve yaşlı elf

içini çekti ve geri çekildi. "İşler değişir, Ellasbeth. Ku'Sox öldü. Ben hâlâ resmi olarak Rachel'in aşinasıyım ama kuşkusuz özgürüm. Laboratuvarında senin kadar güvendeyim. Daha güvende."

Kızların kıkırdamaları ve ardından Lucy'nin bağırışıyla bozulan rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Güzel. Öğleden sonra gidebiliriz," diyerek tartışmayı sonlandırdım ve Trent bana minnettar bir bakış attı, Ellasbeth elini tiksintiyle yanına vururken bile. Esneyerek saate baktım. Öğleyi geçiyordu ve Ellasbeth çok yorgun görünüyordu. Eğer Batı Yakası saatindeyse, bebek bezlerini bağlayalı çok olmuştu. Trent de biraz uyumaya hazır olmalıydı. "Dörde kadar beklemek ister misin?" Dedim ki. "Önce biraz kurabiye yapmak istiyorum. Dikkatini dağıtırım."

"Benim!" diye bağırdı oturma odasından, ardından Ray çığlık attı ve Lucy'nin feryadı duyuldu.

"Affedersiniz," dedi Ellasbeth sıkıca, oturma odasına gitmek için dönerek. "Hayır, Lucy, canım. Çıkar onu ağzından."

Jenks uçarak geldi, bükülmüş kanadından sızan tozla omzuma konarken yıpranmış görünüyordu. "İyi misin?" diye sordum. diye sordum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Trent eğilip koridordan oturma odasına doğru baktı, sonra arkasına yaslandı. "İstersen şimdi gidebiliriz. Son zamanlarda uyku düzenim pek iyi değil."

"Benimki de öyle," dedim, Ellasbeth'in gitmesini dileyerek. "Mor gözler ve kanatlı tekerlekler hayal edip duruyorum."

Quen başını kaldırdı ve ben de ona baktım. *Ne demiştin ben?* "Mor gözler mi?" diye sordum ve Quen meraklı, acılı bir ifade takındı. "Kanatlar?" Ekledim ve o da Trent'e baktı. Düşüncelerimle mantığımın arasından soğuk bir his süzüldü, beni tokatlamaya hazırdı. "Ne?"

"Bilmiyorum," dedi Trent bana değil Quen'e, beni şaşırtarak. "Ama şimdi sen söyleyince, hem golf sahasında hem de bowling salonunda vahşi bir büyü varmış gibi hissettim." Bakışlarını kaçırarak Trent cebinden telefonunu çıkardı. "Rachel'in bir tür sihir yaptığını sanıyordum."

"Sanırım öyleydi," dedi Jenks suratını ekşiterek, lavaboya doğru uçarken toz sızdırıyordu ve ona susması için bir bakış attım. Musluktan bir damla yakalayarak gömleğini kuruladı. "Ama eğer bu vahşi bir büyü ise, bir dalga ona her çarptığında aurasının neden beyazlaştığını açıklar."

Quen'in gözleri büyüdü ve ben de kendimi topladım. "Dur, dur, dur!" Konuşmanın kontrolden çıktığını hissederek söyledim. "Jenks, bana o dalganın vahşi büyü olduğunu mu söylüyorsun?" *Neden vahşi büyü benim çizgimden sızıyor? Ve bunun tekerlekler ve kanatlarla ne ilgisi var?*

"Sa'han," diye itiraz etti Quen ama Ellasbeth mutfak kapısına geldiğinde Trent hızla numaralarını karıştırıyordu. Ray onun kalçasındaydı.

ve Lucy'nin elini sıkıca kavradı. Küçük kızın elinde bir kitap vardı ve ağlıyordu. Ray sadece kızgın görünüyordu.

"Jenks, Rachel'in aurasının beyazlaştığını mı söylüyorsun?" Trent sordu, dikkati neredeyse korkutucuydu.

Jenks, "Kıçı kadar beyaz," dedi ve Ellasbeth sert adımlarla aramıza girerek kızların ve kitabın yanına oturdu. *Bu kitap yaklaşık otuz saniye sürecek.*

"Dalgalar vahşi büyü olamaz," diye itiraz ettim.

"Tanrıçaya hiç yerine getirmediğim iki keçi sözü verdim."

"Sa'han," diye itiraz etti Quen, Ellasbeth iki kızın önünde kitabı düzenlemekten başını kaldırınca. "İki keçi kurban etmediğiniz için Cincinnati'de tekleme yaşanmıyor."

Trent telefonunu bir kenara koydu. "Hayır, elbette değil. Ama bu dalgaların doğal bir olay olabileceğine inanmak, yaşayan vampirlerin yaşayan ölüleri avlamasından daha kolay. Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Quen, ofisime döner dönmez Bancroft'un asistanına ulaşmanı istiyorum. Numarası yanımda değil. Tanrıça'ya olan borcumu ödememe yardım etmesi için onu davet et ve ona -sadece ona- burada neler olduğunu anlat, buna ölümsüzlerin uyanamaması da dahil. Onu buraya getirmek için bir jet kullanmayı teklif et. İki de keçi ayarla."

Birdenbire bunun doğal bir olay olabileceği fikri beni heyecanlandırmadı. Vahşi büyü mü? Al çok kızacaktı.

"Ciddi olamazsın!" Ellasbeth itiraz etti ve Lucy'nin kadının temposunu mükemmel bir şekilde taklit ederek zıplamaya başlamasına neden oldu.

Trent hiç istifini bozmadan gülümsedi. "Onu ziyaret etmek için iyi bir bahane. Eğer elf olacaksak, Tanrı'nın izniyle elf olacağız. Doğru yapabilmem için nikâhı onun kıymasını istiyorum."

Ellasbeth sadece ona baktı. Kadın kıpır kıpır Lucy ile boğuşurken kitap yavaşça yere kaydı ve Ray sessizce kız kardeşini aşağı inmesi için itti. "Bancroft artık başlangıcını bile bilmediğimiz geleneklere tutunmaya çalışan yaşlı bir adam," dedi kadın. "Ve siz iki keçiyi kurban etmeyeceksiniz. Biz vahşi değiliz!"

"Ne olduğumuzu kim söyleyebilir, Ellasbeth," dedi Trent soğukkanlılıkla. "Bu arada ben de bir başka elf geleneği olan iblis konuşmalarına katılacağım." Ses tonu benim hoşuma gitmeyecek kadar kayıtsızdı. Ceri de bu geleneğe uymuş ve sonunda bin yıl boyunca Al'ın kölesi olmuştu.

Garip bir sessizlik oldu ve gözlerimiz karşılaştığında Jenks omuz silkti. Trent ayağa kalktı, Lucy'yi aldı ve Ellasbeth'e çantasını uzattı. "Dalga vahşi bir büyü gibi," dedi. "Rachel'in aurasıyla rezonansa giriyor ve onu arıyor. Bancroft bize a r a ş t ı r a c a k bir şey, düşünecek yeni bir yön verebilir.

Her şey geri dönüyor, Ellasbeth. Quen seni ve kızları eve bırakabilir."

Kadın sessiz bir şekilde Ray'le birlikte ayağa kalktı, dudakları ince bir çizgi halindeydi ve ayakları kıpırdamıyordu. "Peki, Bancroft kim?" Oyuncakları toplamaya başlarken sordum.

"Sadece bir adam." Trent Lucy'yi Quen'e verdi ve kıpırdamayan Ellasbeth'e kilisenin önüne gitmesini işaret etti. "Tanrıça hakkında herkesten daha çok şey biliyor."

"O bir rahip mi?"

"Eğer kilisesi olmayan bir ülkede rahip olabilirsen. Vahşi büyüünün hatlardaki boşluklar arasında yaşadığı söylenir. Sanki senin hattından sızıyor gibi görünüyor. Nedenini bilebilir ve o zaman bunu durdurabiliriz."

Elbette, kulağa kolay geliyordu, ama bitmeden birinin öleceğine bahse girmeye hazırdım.

Ellasbeth hâlâ hareket etmemişti. Trent'in kolu düştü ve beklentiyle ona baktı. Hayal kırıklığına uğradığı her halinden belli olan Ellasbeth, etrafını saran ve hepsi de kızlarla vedalaşan peri çocuklarına el salladı. "Bence Bancroft'un Rachel'la tanışması harika bir fikir," dedi. "Rachel, dışarı çıkıp Bancroft'a deneyimlerini ilk elden *anlatacaksın*, değil mi?"

Buna güvenmediğim için bir an bocaladım, sonra "Ah, evet, tabii ki" demeyi başardım.

Trent anahtarlarını Quen'e uzatırken ona şüpheyle baktı. "Güzel. O zaman bu bir randevu. Quen, sen ve Ellasbeth kızları SUV ile eve götürebilirsiniz. Ben Rachel'la birlikte ever-after'a gidip Al'la konuşacağım. Eve dönmem gerekirse ararım."

Acı çekmiş görünen Quen anahtarları aldı. "Elbette, Sa'han."

Her şey çok hızlı geliyordu ve ben kollarım oyuncaklarla dolu bir şekilde öylece duruyordum. "Seni tekrar evde görmek güzel," dedi Trent, Quen'e dürüstçe

gülümsedi. Lucy kıpırdanarak ilgi istedi ve Quen'in kollarında ona odaklandı, sesi yükselirken, "Ve sen de Lucy. Sen ve kardeşin olmadan burası çok sessizdi."

Küçük kız ona şapır şupur bir öpücük verip "İyi geceler!" diye bağırırken gülümsedim.

"Eve dönmek güzel," dedi Quen, Ellasbeth'e dönerken yüzündeki ifade donuk bir hiçliğe dönüşmüştü. "Eve dönerken bir yerde durmamız gerekecek mi Bayan Withon?"

"Aslında birkaç şeye ihtiyacım var," dedi Ellasbeth koridora doğru bir adım atarken. "Ama bekleyebilir. Kızların uyumaları için aşağı inmeleri gerekiyor. Trenton, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

İstifa etmiş görünen Trent yanımdan geçip koridora girdi. "Ne?"

Quen, Ray kalçasında, Trent'i de arkasında sürükleyerek tıkr tıkr mabede girerken sırtışını gizlemek için kendini zor tuttu.

Lucy'nin uçuşan saçlarını toplarken Quen'e "Bütün bunlar için özür dilerim," dedim.

bir kulağının arkasından ve çenesinin altından gıdıkladı.

"Bu senin hatan değil," dedi, ses tonundan tam olarak emin olmadığı anlaşılıyordu. "Onu güvende tutacak mısın?"

"Her zaman." Ama Al'ın *en sevdiği* elfle birlikte gelmeme nasıl tepki vereceği konusunda endişelenmeden edemiyordum.

Trent'in sesi boğuk bir öfkeyle yükseldiğinde dikkatimiz koridora kayd ve içimin ısındığını hissettim. "O benim hayatımı senin parmaklarındaki yüzüklerden daha fazla kurtardı, Ellie. Bir iblise ley hattından vahşi büyü sızdığını söylemek için tek başına gitmesine izin vermeyeceğim. Arkasını kollayacak birine ihtiyacı var ve periler gün batımına kadar sonsuzlukta olamazlar. Ben gidiyorum. Tartışma bitmiştir."

Bir kez daha düşündüm de, Al vahşi büyüünün sadece benim hattımdan sızmakla kalmayıp Cincinnati'yi geçerek beni bulduğunu öğrendiğinde muhtemelen Trent'i umursamayacaktı. Belki de Loveland hattına gidip bunu kendi gözlerimizle görmeliyiz.

Dokuz

Otoyoldan çıktığımızda motorun sesi kesildi. Rüzgâr sesi azalırken Trent'in telefon konuşmasını dinlememeye çalıştım ama arabam o kadar da büyük değildi. Trent'in Quen'le konuşurken benim onu dinlememden rahatsız olduğu söylenemezdi ama Trent'in Quen'in aramasından memnun olmadığını biliyordum, Trent'in Al's'a yapacağımız ziyaretin benim ley hattıma kişisel bir ziyaret karşılığında iptal edildiğine dair mesajıyla harekete geçmişti. Eğer Trent bunu bir komite kararına dönüştürmek isteseydi, arardı.

"Güzel," dedi adam, saçlarında rüzgâr. "Gözünüz haberlerde olsun. Rachel FIB'le konuştu ve önümüzdeki yarım saat içinde halka bir duyuru yapılacak. Siren seslerini duyduğunuzda, bir saat boyunca hiçbir büyü yapmayın.

Trent pencerenin seviyesiyle oynarken, "Hayır," dedi. "Eğer zaten çalışıyorsa, tılsıma dokunulmayacaktır. Onları kapatmayın." Gözleri yukarı ve uzağa kaydı. "Ah, ben de. Akşama görüşürüz Ellie," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Quen değil o zaman. Merak etmiştim. Ses tonu pek doğru değildi. Gözlerimi yola sabitleyerek bir dönüş yaptım, asfalt yol hızla taşraya dönüşürken küçük arabam alışılmadık derecede dik toprak yolda zorlanıyordu. Trent iç geçirerek telefonu bir kenara koymadan önce e-postalarını kontrol etti. "Benimle geldiğin için teşekkürler," dedim, kulaklarının jantlarının kırmızı olduğunu fark ederek. "Al ile konuşmak istediğini biliyorum."

"Bunu da beğendim. Senin hattına yapacağımız bir yolculuk muhtemelen daha fazla bilgi edinmemizi sağlayacaktır." Gülümseyerek küçük boşluğa uzandı ve elimi tutup sıkı.

Gözlerimi yoldan ayırmadan Loveland Kalesi'nin otoparkına girdim. Gülümsemesi hiç azalmayan Trent elini geri çekti ve ben de burada kimsenin olmamasına sevinerek nefes verdim. İlan edilmiş saatler vardı, ama kalenin kendisi nadiren kilitlenirdi, şafaktan alacakaranlığa kadar halka açıktı. Kapıdaki hırsızlığa ve vandalizme karşı uyarı yazısı yasal değildi ama yerel polisler muhtemelen bunu takdir ediyor, böylesine ıssız, belaya davetiye çıkaran bir yerde polislik yapmak istemiyorlardı.

Arabayı park edip motoru durdurduğumda çakıllar patladı. Bir an için oturduk. Yavaş yavaş görünmeyen nehrin şırıltısı ve böcek seslerinin bulanıklığı belirginleşti. Henüz arabadan inmeye isteksiz bir şekilde, bir adamın mükemmel asalet fikrini simgeleyen yıkık dökük ikonanın yanından, yabancı otlarla kaplı ve ufalanan taşlarla teraslanmış, hiç bitmemiş bahçeye baktım.

Orada Ku'Sox'la savaşmış, Quen ve Bis'in babası Etude'nin yardımıyla hayatta kalmıştım. Hatalarımın başkalarının zarar görmesiyle sonuçlanabileceği gerçeğiyle yaşamak giderek zorlaşıyordu ve Trent emniyet kemerini çözüp inerken, ona arabada kalmasını söyleme isteğimi bastırdım.

Kendi başının çaresine bakabilirdi ama üç ay boyunca arkasını kolladıktan sonra korumacı olmamakta zorlandım.

Sadece benim hattıma bakacağız, dedim kendi kendime, onu takip etmek için acele ettim.

Sadece sonrasına bakmaktan hiçbir zarar gelmez.

Endişeyle ikinci görüşümü açtım, ama beklediğim gibi, hattım huzurlu kırmızımsı bir pusla uğulduyordu, parlayan yirmi üçe iki yatay sütun göğüs hizasında asılı duruyordu. Elleri kalçalarında, bana Jenks'i hatırlatan Trent, ayaklarını diz hizasındaki çimenlerin üzerine koyarak durdu ve nadasa bırakılmış bahçe ile gizli nehir arasındaki açık alanı taradı. Kızlarla alışverişe gittiği solmuş kot pantolonu ve kazak gömleğiyle güneşin altında çok iyi görünüyordu ve aniden uyandığımda onu çarşafLARımın arasında bulma düşüncesi içimden geçti ve Ellasbeth'in hatırası tarafından kovuldu.

"Hattınız iyi görünüyor," dedi ve daha yakından bakmak için çayıra doğru yürüdü.

Utanç içinde dikkatimi daha da dağıttım, sonsuza dek sürecektir olana odaklanırken neredeyse gerçeklik görüşümü kaybediyordum. Sessiz yeşilin üzerine çökmüş kırmızı bir pus, ağaçların siyah görünmesine neden oluyordu. Onu takip ederken tenis ayakkabılarım kuru çimenlere sürtünerek hayali bir toz püskürmesine neden oldu. Bir düşünce göndererek, çizgiye daha sıkı bağlandım, gücünün içime akmasına izin verdim ve beni şok ederek uyandırdım. Yine de iyi hissettirdi ve enerjiyi dikkatlice tattım, saf sesi/rengi duydum ve buna iyi dedim.

Bu çizgiyi gerçeklikler arasında kayarken kazara yaratmıştım. Auramın lekesini taşıyor, onu diğerlerinden ayırıyor ve çizgi atlamalarını mümkün kılıyordu. Ancak auramı yakma anısı, özellikle Bis gün batımına kadar uyurken, tekrar çizgi atlamayı denemem için hala çok yeniydi.

Yavaşça Trent'in yanında otları susturarak durdum. "İyi görünüyor," dedi güneşin altında gözlerini kısarak. "En son dalga ne zaman oldu?"

"Ivy bu sabah beş sularında bir tanesinin geçtiğini söyledi." Pek bir şey fark etmedi. Henüz bir düzen bulamamıştık. Çoğu Inderlandlı

Ama periler ve elfler tam o sırada uyuyor olurdu. Bu sadece şans mıydı, yoksa birileri teklemeleri en aza indirmeye mi çalışıyordu?

Uzun otlar harika kokuyordu ve cırcır böceklerini dinlerken diz hizasındaki bir tutamını çekiştirdim. Derin derin nefes aldım, sıcak çimenleri ve topraktan yükselen Temmuz sıcaklığını kokladım, Trent'in kurabiye ve şarap kokusuyla karışmasının tadını çıkardım - keşke vahşi büyüünün belirtilerini kontrol etmekten başka bir nedenle burada olsaydık.

"İçeriden kontrol edeceğim," dedi Trent ve beni şaşırttı.

"Yanık kehribar kokusundan hoşlandığınızı düşünmeye başlıyorum," dedim ve ani utanç parıltısıyla beni şaşırttı.

"Bu daha çok Quen'in ortalıkta dolaşmamasıyla ilgili," diye itiraf etti, benim sırama doğru ilerlerken, ofisinde bir tane olduğunu ve muhtemelen bu fikre alışkın olduğunu hatırlattı. "Sonsuzluk çok Bilmiyorum. Bir bakıma temiz mi? Düzenli mi?"

Ben olsam böyle tarif etmezdim. Rahatsız ediciydi, güneş çok parlaktı, rüzgar çok kesiciydi ve kum her şeye bulaşmıştı. Ve kokuyordu. Yüzeyde uzun süre hayatta kalabilen tek şey, gündüzleri uyuyan yerli gargoyller ve gerçekte iblis olmayan yüzey iblisleriydi.

Ama iğrenç şeyler gün ışığında dışarıda olmayacaktı ve Trent'in Loveland'ın yemyeşil ortamına bakmasını izledim, sanki sonsuzlukta duruyormuş gibi gördüğünü biliyordum.

Düşündürücü homurtusu beni daha da yaklaştırdı ve elimi çizginin içine daldırarak enerjinin onu ittiğini hissettim, bir tür rüzgâr gibiydi ama akan hisler tek bir yönden değil her yönden geliyordu. Onunla oynadım, enerjiyi kavradım ve onu çizgiden çekmeye çalıştım, ancak sanki mıknatıslanmış gibi kendi rotasına geri dökülmesini sağladım.

Trent davetsiz misafirim karşısında döndü, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Yüzeyde biri var."

"Yüzey iblisi mi?" Daha iyi görebilmek için çizgiye doğru adım atarak ağızımdan kaçırdım. Yaz çayırının temiz, nemli sıcaklığı yerini tamamen çölün emici sıcaklığına bırakırken, sert rüzgâr hissi hemen güçlendi.

"Hayır, o bir kız!" dedi ve endişem keskin bir noktaya odaklandı.

Newt, diye düşündüm onu görmeden önce. "Göremiyorum..." Duraksadım, sığ nehir yatağının hemen karşısında beyazlar içinde dans eden bir figür buldum, başının üzerinden bir şey yakalamak için zıplıyordu. "Ah. Ah, sanırım bu *Newt*."

Trent'in dikkati bana yöneldi. "*Newt*?" dedi, açıkça şüpheliydi. "Mmmm. Belki de saygılarımızı göstermeliyiz."

Tanrım, Louise, oraya mı gitmek istedi? Az önce yanık kehribar kokusu almıştım.

saçlarımdan. Ama gerçekleri değiştirmeyi hemen reddetmem duraksadı. Vahşi büyü hakkında bana cevap verebilecek biri varsa o da Newt olabilirdi. Sonsuzluğun tek dişi iblisi olarak ve her zaman tamamen aklı başında olmadığı için, bir bilgi kaynağıydı - eğer anlayabilerseniz.

"Neden olmasın," dedim ve elini bulmak için uzandım. "Ben yaparım."

Başladı, bana minnettar bir gülümseme verirken tutuşu daha da sıkılaştı. Bir ley hattında dururken gerçeklikleri değiştirmek zor değildi. Eğitimli her elf bunu yapabiliyordu, cadılar da. Kimse yapmazdı çünkü yakın zamana kadar bu genellikle kaçırılıp köleliğe zorlanmakla sonuçlanırdı. Çizgi atlamamanın bir ışınlayıcı gibi olduğu bir kapıdan geçmek gibiydi. Bunu yapabiliyordum. Ama Trent de yapabiliyordu.

Gözlerim kapalı, çizginin rezonansını hissediyor, auramda ona tam olarak uyacak küçük değişiklikler yapıyordum. Aynı anda hem her şeye tutunmaya hem de Trent'in aurasını değiştirmeye çalışırken içimde garip bir iç gıcıklayıcı his oluştu. İçimde garip bir hisle, içimin büzüşerek yok olduğunu ve bizi de beraberinde götürdüğünü hissettim. Çizgi benim dünyam oldu ve üzerindeki ışıltı çizgininkiyle aynı olan bir koruma baloncuğunu yerine oturttum.

Geriye kalan tek şey auramı yapay olarak değiştirerek bizi dışarı itmekti ve bir sarsıntıyla gerçeklik yeniden oluştu. Dengem bozuldu ve Trent kolumu yakalayana kadar sendeledim. Güneşin kızıl parıltısı üzerime çarptı ve sert rüzgâr saçlarımı savurdu. "Burayı seviyorum," diye alaycı bir şekilde fısıldadım.

Trent gülümsüyordu ve kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırana kadar nedenini merak etmeme neden oldu. "Böyle vardiyaların çoğu insanın ruhuna mal olur," dedi usulca.

Tedirgin bir şekilde ufku taradım ve kayalardan yükselen sıcaklığın ışıltısını izledim. "Hâlâ olabilir," dedim ve Newt'in sıcakta dans ederken oluşturduğu ışıklı şekle doğru yürümeye başladım. Ben izlerken, tozlu bir kaya parçası kendini salladı ve silindir şapkalı uzun bir figüre dönüştü, ezilmiş yeşil kadife kuyrukları bizi görmek için dönerken kıvrıldı. Al. Harika.

"Bu mu ..." Trent, gerçekte nehir olan sığ eğimden aşağıya doğru kayarken şöyle dedi.

"Evet." İstediğim bu değildi ama fark edilmiştik ve buradan ayrılmak onun kiliseme dalmasından başka bir işe yaramayacaktı. "Ona beni takip eden vahşi büyüden bahsetme, tamam mı?" Trent diğer tarafa tırmanıp bana yardım etmek için elini uzatırken fısıldadım.

"Sorun değil."

Arayı kapattığımızda nabzım hızla atıyordu. Ne Trent'in hevesi ne de Newt'in bizi görüp enerjik bir şekilde el sallaması hoşuma gitmişti. On dört yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordu, altındakini saklamaya pek de yaramayan uzun geceliğiyle kadınlığa adım atıyordu, vücudu erken ergenliğin verdiği hafiflikteydi.

Belli ki iyi günlerinden biri değildi. Newt'i daha önce çocukken görmüştüm ve tüylerimi diken diken etmişti. "Onun deli olduğunu biliyorsun, değil mi?" Trent bizi ileriye doğru iterken söyledim. Al ellerini kalçalarına dayamıştı, Jenks'e hiç benzemiyordu ve kaşlarını çatmış bana bakıyordu.

"Yoo-hoo! Ateşböceklerini yakalamaya mı geldin?" Newt seslendi ve Trent'in adımları, siyah bir film tabakası onun üzerinden kayarak geçtiğinde ve ince, çocuksu şekli, bir zamanlar arka oturma odamda delikler açarken bulduğum daha olağan, çift cinsiyetli, tüysüz, yalınayak, dövüş sanatları üniforması giymiş Newt'e dönüştüğünde sallanmaya başladı. "Dünyanın sonu geldiğinde iyi bir gece lambası olurlar," diye ekledi ve sonra gözleri üzerimde gezinirken kendine saç, güneş elbisesi ve büyük, geniş kenarlı bir şapka verdi. "Merhaba Rachel."

Tostun üzerine sıçayım, anneme benziyordu ve o benim şokumu görmeden gözlerimi kaçırdım. Trent kelimeleri bulmakta zorlandı ve kendini toparlayarak elini Al'a uzattı. "Algaliarept. Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve Al dişlerini gösterdi.

"Bana Al de," dedi, onu Newt'le birlikte burada bulmamızdan hoşlanmadığı belliydi. "Israr ediyorum."

"Al," dedi Trent basitçe, Newt'e dönerken eli düştü. "Newt. Sizi gördüğüme sevindim."

Newt ona odaklanırken utangaç bir tavırla gülümsedi. "Merhaba, Trenton Aloysius Kalamack," dedi ve baştan çıkarıcı ses tonuyla sertleşti. Yanımdaki Al iç çekti. "Güneşin altında çok şıksın. Işığın elf saçlarına nasıl vurduğunu unutmuşum."

Ona doğru yaklaştı ve ben de yolundan çekildim. "Hareket etmemenizi tavsiye ederim," dedi Al ve Trent dondu kaldı.

"Ooooh, çok yumuşak, kumla dolu olsa bile. Benimle eve gel, senin için yıkayayım."

"Ah ..." diye kekeledi ve Newt bana doğru döndü, saçları şimdi tıpkı benimkiler gibi görünüyordu, kıvrıkcık ve hepsi.

"Rachel. Sevgiler. Takas etmek ister misin? Nicholas Gregory Sparagmos bir yerlerde. Onu güvenli bir yere koymuştum. Tam olarak hatırlayamıyorum ama aklıma koyarsam onu bulabileceğime eminim."

Nick mi? Başımı sertçe sallayarak Trent'in kolunu tuttum ve onu kendime çektim. "Hayır. Yine de teşekkürler."

"Hayır mı?" diye yineledi, yüz ifadesi düştü. "Yazık. Ateşböcekleri yakalıyorum," dedi, siyah gözleri masum kayıtsızlığıyla şaşırtıcı bir tezat oluştururken, şimdi elindeki büyük kavanozun kapağını açtı. "Ateşböceği, ateşböceği, gökyüzünde parlıyor," diye şarkı söyledi, kavanoz havada sallanırken dans ederek uzaklaştı, bir sonsuzluk filmi onu kapladı ve yeniden on dört yaşında ve hasta gibiydi. "Benimle oyna ve utanma. Ölmeyecek olan ışığını getir. Güzel küçük ateşböceği."

Üzerimize vuran kırmızı ışıkta dans edişini izlerken Trent'in yüzü solgundu. "Daha önce böyle değildi."

Yüzü ekşiyen Al, bastonunu geniş bir daire çizerek salladı ve onu izledi. "Geliyor ve gidiyor. Ona şaperonluk etmeyi, unutkanlık aşılamayı, hafızasına hecelemeyi denedik..." Ürperdi. "Rachel dışında hiçbir şey işe yaramıyor gibi görünüyor."

"Ben mi?"

Al bana okunamayan bir bakış attı. "Özellikle bir şey hatırladığında çok kötü oluyor. Bu yüzden buraya geldim. Senin hattınla oynamasından hoşlanmıyorum. Bu arada sorun değil. Sen neden buradasın? O elfle mi?" diye karanlık bir şekilde bitirdi.

Tedirgin bir şekilde dudaklarımı yaladım, asitli toz dilimi kaplayınca keşke yalamasaydım dedim. "Ben de sana aynısını sorabilirim," dedim ondan kaçarak.

"Buranın ne kadar çorak olduğunu unutmuşum," dedi Trent, konuyu değiştirerek ve Al gözlerini Newt'ten çekti, Newt zıplayarak kavanozunda bir şeyler yakalamaya çalışıyordu.

"Evet..." diye mırıldandı. "Bizi içinde ölüme terk etmeden önce her şeyi berbat ettin."

Trent irkilmedi bile. "Atalarım belki. Ama ben değilim." Başını yana eğdi. "O ne yapıyor?"

Al oflayıp puflayarak kadife ceketini düzeltti. "Ve yine de bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın. Sakın *bana* suçsuz olduğunu söyleme."

"Newt!" Seslendim ve Al sessiz olmam için beni kelepçelemek üzere harekete geçtiğinde Trent'in nefesi kesildi.

Kaçarak ondan uzaklaştım. "Newt? Ne hatırladın?"

Masumiyet timsali Newt koşarak yanımıza geldi, kavanozun üstünü örttü. "Bu sabah dört tane yakaladım," dedi küçük kız sesi heyecanla. "Yakında onları tekrar çağıracaklar ve ben de kavanoz kavanoz hazır olacağım. Eğer yeterince yakalarsam, güneş karardığında odam aydınlık olacak." Başını eğerek, gözlerini kırpmadan ve hiçbir kötü etkisi olmadan doğrudan güneşe baktı. "Karanlığı sevmiyorum," dedi, coşkusu azalmıştı. "Eğer onları iyice sallarsan, daha da parlak olurlar. Gördünüz mü?"

Newt kavanozu enerjik bir şekilde sallayıp hiçbirimizin göremediği bir şeyle gurur duyarak havaya kaldırırken Al boğazını temizledi.

"Çok hoş, çok hoş," diye mırıldandı Al. "Newt, aşkım, onları alabilir miyim? Lütfen?"

Adam en iyi gülümsemesini yapana ve kadın nazikçe kabul edene kadar kadının ifadesi şüpheyle karardı. "Alabilirsin," dedi adam kavanozu alırken ve elinde aynı kavanozdan bir tane daha belirdi. "Daha fazla getirebilirim." Ve çölde dans eden hastane pijamalı hasta bir kızın görüntüsüyle ürpermeme neden olarak zıplayıp gitti.

Kaşlarını çatan Al'ın gözleri kısıldı. "Neden buradasın?" diye sordu Trent.

Boş.

Aman Tanrım. Bunu ben de bilmek istiyordum. Trent daha ağzını açmadan, "O burada, yani yalnız değilim," dedim. Arkasında Newt bir şey yakalamış, kavanozunu bir kayanın yanına koymuştu ki elinde bir tane daha belirdi ve tekrar zıplamaya başladı.

"Bana güvenmiyorsun," dedi Al ve gözlerim onunkilere kaydı. "Ben sana güveniyorum ama o güvenmiyor."

Trent'in elleri arkasındaydı, rüzgârın savurduğu kumlar saçlarını kızıla boyuyordu. "Şu aşırı aktif dalgayla ilgili bazı yeni gelişmeler oldu. Rachel'in hattına bakmak için dışarı çıktık, size gelseydi cevabınızın sorun olmadığı yönünde olacağını biliyorduk."

"Çünkü öyle," diye homurdandı Al, ruh hali daha da kötülemişti.

"Sen ve Newt bu yüzden mi buradasınız?" Trent, iblis yuvarlak mavi gözlüklerinin üzerinden ona bakarken gözlerini kısarak Al'a sordu. Aman Tanrım. Küçük çocuklar gibiydiler.

"Al," dedim daha da kötülemeden. "Hattımdan vahşi büyü sızıyor."

"Değil-" Al'in sözleri kesildi ve tozun içinde oynaşan Newt'e döndü. "Hayır," diye nefes aldı ama bu noktada daha çok hüsnükuruntu gibi geliyordu.

Trent bana yaklaştı ve Al sertleşti. "Bence bu kasıtlı," dedi Trent. "Birisi onun hattından vahşi büyü çekiyor, ya en yenisi olduğu için ya da belki de gerçekte yaşadığı ve onun hattından çekmek diğerinden daha kolay olduğu için."

"Öyle mi?" dedi Al küçümseyerek.

Trent yılmadan başını salladı. "Cadı büyüsünün aşırı uyarımı beklediğim gibi, enerji tükenene kadar Cincinnati ve Hollows'u takip ediyor. Sanırım ölmeden önce ortalama bir saat kadar yaşıyorlar."

Trent'le aralarında birkaç santim mesafe vardı ve Al derin bir nefes aldı, Trent'in kokusunu fark edince duraksadı ve geri çekildi. "O zaman yanılmış olursun," dedi Al ve Trent kaşlarını çatı. "Vahşi büyü'nün yarı ömrü on yıldır. Eğer bu vahşi bir büyü olsaydı, ölmeden önce dünyanın çevresini dolaşır ve tüm bu süre boyunca ortalığı kasıp kavururdu. Bu nedenle vahşi büyü değil." Görünüşe göre umursamayan Al, küçük cebinden bir kutu Brimstone çıkardı ve bir tutamını nazikçe kokladı. "Her şey seninle ilgili değil, kaşınan cadı."

"Ama nehri zor geçiyorlar!" İtiraz ettim, öyle olduğuna emindim.

"Bu da benim bunun kasıtlı olduğu fikrime uyuyor." Trent ikna edici bir şekilde ellerimi tuttu ve Al'ın kaşları çatıldı. "Birileri dalgaları yaratıyor ve sonra yakalıyor, ya Cincinnati'deki felaket etkilerini kontrol altına almak için ya da sadece başka bir nedenle enerjiyi topluyorlar. Tek yapmamız gereken

kimin yaptığını ve neden yaptığını öğren."

Al'ın yüz ifadesinden hoşlanmayarak elimi saçlarımda gezdirdim ve saçlarımda karmakarışık olduğunu gördüm. Trent'in gözlerinde keşfin ışığı vardı ve içimde bir şey titredi. "Eğer bu kasıtlıysa, o zaman onlara büyü konusunda kim yardım ediyor?" İşaretle sordum ve Al'a döndük.

"Bizden biri olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi küstahça, sonra düz, bloklu dişlerini göstermek için sırttı. "Ne harika bir fikir. Ne yazık ki hayır, değil. Yaşayan hiçbir iblis vahşi büyü kullanmaya tenezzül etmez, vampirleri öldürmek için bile. Onları neden öldürelim ki? Onları biz yarattık."

"Onları öldürmek mi?" diye sordum. "Hayır, sadece uyuyorlar."

Hâlâ gülümseyen Al, nefesindeki Kükürt kokusunu duyabileceğim kadar eğildi. "Beslenmek için yakında uyanmazlarsa, aura eksikliğinden ölecekler. Yaşayan ölümler açlıktan ölüyor, Rachel."

Tanrım, haklıydı ve Ivy'yi düşündükçe odağım bulanıklaştı. "Hayal et!" Al hararetle bir şekilde bastonunu sallayarak konuştu. "Bütün bir şehir Usta vampirler olmadan. Ne kadar sarhoş edici bir kaos. Keşke bunu ben düşünseydim dedirtecek kadar."

Trent yumuşak bir sesle, "Bundan asla kurtulamayacağız," dedi.

"HAPA MI?" Paranormallere Karşı İnsanlar Derneği'nin iblis büyüleriyle uğraştığını bildiğimden, neden vahşi olmasın diye tahmin ettim. "Ait olmayan adamlar mı?"

"Bu vahşi bir büyü değil," dedi Al, ama ses tonu inandırıcılıktan yoksundu.

"O zaman ne var?" Onun bu tavrından bıkmış bir şekilde, "O zaman ne var?" dedim; tam o sırada Newt bize doğru zıplayarak gelirken bana seslendi, kaygan ayakları kızgın güneşin altında küçük toz püskürtüleri çıkarıyordu.

"Rachel!" Mason kavanozu kolunun altına sıkıştıran Newt, seksek deseninde zıpladı. "Pijamalarını giyip benimle yatıya kalmak ister misin?" Nefes nefese durdu, geceliğinin etekleri her zamanki tozla kaplanmıştı. "Al." Al'ı itti ve iblis irkilerek sarsıldı. "Kıza yatıya kalabileceğini söyle. Onu çok çalıştırıyorsun. Gözlerinin altındaki koyu halkalara bak."

"Onu çalıştırdığım için değil," diye homurdandı. "Cadı başı belaya girmediği sürece mutfağıma gelemiyor. Ve yatıya kalamaz!" diye ekledi Newt kolumu çekiştirmeye başladığında, siyah gözleri parlıyordu. "Bırak beni, seni kaltak!" diye bağırdı ve Newt geri çekildi, incinmiş görünüyordu.

"En azından bu sefer tek bir dünya var," dedi Newt ve ben onun ani berraklık patlamasının uzun sürüp sürmeyeceğini merak ettim. "Yapabilir mi bilmiyorum. Şimdiden yorgun görünüyor ve daha da kötüleşecek." Newt'in gözleri büyüdü. "Oh, bakın!" diye haykırdı, kuru nehrin karşısındaki Loveland'ın kalıntılarına bakarak

Castle. "Tekrar ortaya çıkmaya başladılar!"

Newt kaçarken Trent sarsıldı, onun sevinç çılgınlıklarıyla irkildi.

"Bunun nesi var böyle!" Al, kız kırık toprağın üzerinde koşarken sinirli bir şekilde, "Bunun nesi var?" dedi. Kuru nehir yatağına doğru gidiyordu ve hemen üzerinden atladı, kırmızı lekeli beyaz geceliği arkasından akıyordu. İç geçiren Al, ondan aldığı kavanoza baktı. Kavanozu Trent'e uzatarak onun peşinden yürümeye başladı. Trent kavanoza bakmadan bana uzattı, ben de bir süre sonra koşarak ona yetiştim, kavanozu yanıma bastırdım.

"Newt, aşkım!" Al sesleniyordu. "Bana ateşböceklerinden bahset!"

Trent, biz geride kalırken alçak sesle, "Bu iblisin ne olduğu belli," dedi. "Etrafta böyle dolaşmasına nasıl izin verebiliyorlar?"

Al sığ hendekte bizi bekliyordu ve ben aşağı kayarken kavanozu aldı, sonra bana fırlatırken yakaladım. Trent arkamdan aşağı kayarken, "Çünkü o buradaki en akıllı başında iblis olabilir," dedi. "Stresin mi onu uçuruma ittiğine yoksa geçmişini araştırmaya başladığında yolunu mu kaybettiğine karar veremedim, ama genellikle önemli bir şeyi hatırladığı için oluyor."

Diğer taraftan yukarı çıkmaya başladım, Newt'in bir şekilde hem hastalıklı hem de canlı yüzü kenarın üzerinden bana bakınca irkildim. "Rachel!" diye bağırdı, ince beyaz elini bana yardım etmek için uzattı. "Sanırım senden hoşlandılar!" Elini tutamadan geri çekildi ve ben de kavanozu bir kolumun altına sıkıştırarak ayağa fırladım.

"Oh, çok güzel!" Newt dans ederken, çıplak ayakları taşların arasında ve elleri havada hiçbir şey yakalayamadan söylüyordu. "Şunların ışıldamasına bakın!"

"Newt ..." Başladım, sonra vahşi büyüünün karıncalanması üzerimden akarken başım dikleşti. Tüylerim diken diken oldu ve Trent'e yardım etmek için kavanozu yere bıraktım. "Buraya gel!" Tısladım, sonra eli elime çarpınca içime dolan cinsel gıdıklanma hissiyle nefesim kesildi. "Vay anasını," diye nefes aldım.

"Rachel?"

Onu yukarı çektim, eli elimden ayrılırken olduğum yere oturdum ve derenin kenarında durdu. "Bunu hissedebiliyor musun?" Ciyakladım, parıltı dalgaları içimde çağlıyordu. Bu vahşi bir sihirdi, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü ve odaklanmamıştı. Trent bana dokunmasaydı katlanmak daha kolaydı, ama tedirgin bir şekilde o cam kavanozu kendime doğru tuttum ve orada öylece oturup hem durmasını hem de hiç bitmemesini diledim.

"Bu ... bu da ne?" Trent, Newt'in zevkle dans edişini izlerken titreyerek konuştu.

"Neyi hissetmek?" Al, Trent'in yanında dururken hırladı. "Hiçbir şey hissetmiyorum." "Vahşi büyü," dedim, his hafiflemeye başladığında hâlâ oturuyordum. "Bu

Dalga. Bu oluyor." Telaşla Newt'e baktım. "Newt!" diye seslendim. "Sakın büyü yapma!"

Dönerek dans eden Newt kahkaha attı, ses Al'ın yüzündeki tüm ifadeyi silip süpürdü. "Şunlara bak!" diye şarkı söyledi, hiçbir şey yakalayamadan. "Kaynaşıyorlar! Acele edin! Gökyüzü düştüğünde onlara ihtiyacımız olacak!"

"Vahşi büyü mü?" Al ani bir dehşetle fısıldadı ve beni ayağa kaldırdığında irkildim. "Seni küçük orospu!" diye bağırdı, beni öyle sert salladı ki kavanozu tutma gücümü kaybettim ve kavanoz düşüp kırıldı. "Sana vahşi büyüğü rahat bırakmanı söylemiştim!"

"Canımı yakıyorsun!" Bağırdım ve Newt döndü, dansı soğuk bir sessizliğe büründü.

"O bir elf!" Al öfkeleni, tutuşu daha da sıkılaştı.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" İtiraz ettim. "Al. Bırak beni gideyim!" Sihir yapamazdım. Dalga hâlâ üzerimizdeyken olmaz.

"Bırak onu! Ona zarar veriyorsun," dedi Trent ve iblisin tutuşu sıkılaştı, gözleri güneşte neredeyse kararıyordu.

"Ve sen beni yapacak mısın?" Al, her kelimenin düşen tozun sesiyle varlığa sürüklendiğini söyledi.

Asık suratlı Trent önümüzde duruyordu, saçları gözlerine dökülürken parmaklarının arasında parıltılar dans ediyor gibiydi. Al beni ondan uzaklaştırdı ve ben de ayaklarımı tutmak için sıçradım. İblis bir ayı gibi kambur duruyordu, ayakları yıkık toprağın derinliklerine doğru ilerliyordu. *Bunu yapmayın*, diye yalvardım onlara sessizce geri çekilirken. *Lütfen bunu yapmayın*.

"Şu anda muhtemelen yapabilirim," dedi

Trent. "Denemeni görmek isterim," diye alay etti Al.

"Kesin şunu!" Trent yumruğunu sıkarken ben de bağırdım. İçine akan vahşi büyüğü hissedebiliyordum. Al hevesli bir nefes aldı ve ben Trent'e doğru atıldım, ona çarpıp yere düşürdüm. Kırmızı toprak üzerimize çarptı. Omzum sızladı ve bir elimi uzattım. "Rhombus!" Al'ın büyüğü bariyere çarpınca sinerek çığlık attım.

Kalbim güm güm attı. Yanımda Trent çömeldi. Çok kızgındı.

"Bana zorbalık yapılmasına izin vermeyeceğim," diye tersledi Trent beni çemberimin içine iterken ve bariyer düşerken, güç çizgiye geri dönene kadar büyüünün karıncalanmaları kramplara dönüştü. Ve sonra Al onu fiziksel olarak yakalayıp yukarı ve uzağa çekerken gitmişti.

"Kesin şunu! İkiniz de!" Ayağa kalkarken bağırdım. Boğuşuyorlardı, güneşin altında enerji dalgaları parlıyordu. Ona zorbalık yapılamazdı. Kahretsin, yıllar önce kampta ona zorbalara karşı durmayı öğreten bendim. Ve şimdi bu onu öldürecekti.

Trent acı içinde bağırdı ve sonra Al onu uzağa fırlattı, kendi acı çığlığı

sert rüzgarda kayboldu. Büyü, aralarında beyaz bir sessizlik parıltısıyla patladı ve ben ellerimi başımın üzerine koyarak sinmiştim.

Ürkütücü bir sessizlik çöktü. *On el, on ayak parmağı*, diye düşündüm, acı iniltisiyle başımı kaldırarak.

"Bu kadarı yeterli," dedi Newt ve başımı kaldırdığımda onun için normal sayılan haline geri döndüğünü gördüm. Dudaklarını bastırarak açık kavanoz tarlasında yürüdü, kırdığım kavanozu görünce kaşlarını çatmakta tereddüt etti. "İyi misin?" diye sordu kalkmama yardım etmek için elini uzatırken.

Bir an için ona baktım ve enerji dengemi sıkıca kavradıktan sonra elimi onun elinin içine koydum, acaba ona ilk kez gönüllü olarak dokunuyor muydum? Ben öyle düşünmüyordum ama elini bıraktığımda geniş bir kolun içine saklamadan önce eline baktı.

Al sırt üstü yatmış, boğuluyordu. Trent de aynı şekilde görünüyordu. Yine de ikisi de nefes alıyordu ve ben bir ürpertiye bastırdım. O son patlama Newt'ten gelmişti.

"Rachel, aşkım," dedi Newt usulca, onları görmemem için beni çekerek. "Bana Gally'nin neden senin tanıdığını öldürmeye çalıştığını hatırlatır mısın?"

Kolum acıdı ve onu ovuşturdum. "Emin değilim."

Newt kavanozlara baktı, bakışları tekrar bana döndüğünde üzgündü. "Bazen hatırlamamak daha iyidir."

Al toprağın içinden boğuk bir sesle, "Ona vahşi büyü öğretiyor! Çoktan ona karşı duyarlı hale geldi. Dalgalar onun hattından geliyor. Bizi tekrar köleleştirecek. Ölmesi gerek. Şimdi!" Öfkeliydi, sanki tek yapabildiği konuşmakmış gibi güneşe bakıyordu. Yavaşça kendini çevirdi, çabalamaktan homurdanıyordu. "Aman Tanrım," diye inledi, sözcükleri tozda puflar oluşturunuyordu. "Öleceğim."

Newt siyah gözlerini kırıştıtararak ona baktı. Sessiz ama hareketsiz Trent'e bakarken tek söylediği "Bugün değil" oldu. Bir kolunu omzuma atıp sırtımızı onlara döndüğünde sıçradım. "Rachel, canım, konuşmamız gerek."

Omzumun üzerinden Trent'e baktım. "Ama ..."

Newt bir el salladı ve hem Al hem de Trent ortadan kaybolunca dehşete kapılarak donakaldım. "Sadece biz kızlar."

"Newt! Neredeler!" Ben bağırdım ve çılgın iblis burnunu çekti.

"Güvenli bir yerdeler."

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Unutmadan söyle bana?"

İblis yine kendine kızmış görünüyordu ve bunu düşünürken asasının ucunu toprağa vurdu. "Belki de haklısın," diye mırıldandı ve onlar tekrar ortaya çıktıklarında rahat bir nefes aldım. Al kuru toprakta otururken bembeyazdı ve Trent'in gözleri iriydi ama en azından artık hareket edebiliyorlardı.

"Kendinize gelin!" Newt açıkça sinirlenmiş bir şekilde konuştu. Burnunu kırıştıtararak

yağmura hasret toprağa baktı. "Vahşi bir büyü hissediyorum. Bunu kim yaptı? Sen mi?"

O sırada altından bir kaya parçası çıkarmakta olan Trent'le konuşuyordu. Elini boğazına götürerek, "Hayır," diye mırıldandı. "Ama kimin yaptığını bulmaya niyetliyim."

"Yalan söylüyor!" Al öfkeleni, sonra Newt ters ters bakınca arkasına yaslandı. "Onu baştan çıkaracak ve köleleştirecek, bizi de onunla birlikte!" diye ekledi.

"Saçmalık." Newt Trent'e baktı, elf hâlâ nefes almaya çalışmakla meşguldü. "Rachel'la seks yapmayacaksın, değil mi?"

Trent'in başı yukarı kalktı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda hiçbir şey yapamadım. "Ah, bunun konuyla ne ilgisi var?" dedi.

Newt beni zıplatacak kadar hızlı döndü. "İşte, gördün mü?" dedi muzaffer bir edayla Al'a, ruhu yeniden istikrarsızlığa doğru kaymaya başlamıştı. "Onu köleleştirmenin tek yolunun seks olduğunu bilmiyor. Şimdi orada otur ve iblis-elf sohbetini yap. Biz hemen döneceğiz. Uslu dur yoksa işimiz bitene kadar seni güvenli bir yere geri koyarım."

Kolunu benimkine bağlayıp molozların arasından geçerek daha büyük kaya yığınlarından birine doğru ilerlemeye başladığında uyuşuk bir halde kaldım.

Cam kavanozları görünce, "Rachel, aşkım," diye mırıldandı. "Sen ve Al bu kavanozlarla burada ne yapıyorsunuz?"

Ona yan gözle baktım. "Güneş karardığında kullanmak üzere ateş böcekleri topluyorum. Senin sözlerin, benim değil."

Adımları yavaşladı, sonra kararlı bir şekilde yeniden hızlandı. "Biraz çay ister misiniz?"

Burada, yakıcı güneşin ve sert rüzgârın altında bir şeyler yeme fikri iticiydi ama başımı salladım.

Aniden ortaya çıkan tel çerçeveli sandalyeye zarifçe otururken yüzünü buruşturarak, "Bol kuşburnu içeren bir şey öneririm," dedi. "Kumun tadını maskeliyor." Eş bir sandalye buğulanarak ortaya çıktı ve ardından beyaz kumaşla kaplı bir masa ve güneşlik belirdi. Dalgalandan gölge beni rahatlattı ve sandalyemi kaydırarak Al ve Trent'i görebildim; ikisi de ayağa kalkıp üzerlerindeki kiri fırçalarken öfkeyle bana bakıyorlardı. Bulabildikleri tek ortak nokta bana duydukları öfkeyse, öyle olsun.

"Şimdi," dedi Newt ilkel bir tavırla, çayı kırmızı tozlu fincanlara doldururken bana Ceri'yi hatırlattı. *Sahra'da çay*. "Kuşlar ve arılar hakkında konuşmanın tam zamanı. Lovey, Trenton Aloysius Kalamack ile seks yaptın mı?"

İrkilerek fincana uzandım. "Hayır."

Newt bana baktı, fincanına doğru bir hareket yapmadı. "O elf bir yılı aşkın süredir senin tanıdığın ve bir kez bile büyü aynana ısıltı katmadı mı?"

Utanarak bir yudum aldım, sonra bardağa geri tükürdüm. "Yakın zamana kadar ondan hoşlanmıyordum bile."

"Gibi mi?" Newt elini havada salladı ve saçları bir dalga halinde başından aşağı döküldü. "Hoşlanmak ne zaman iyi bir seksin içine girer ki?"

"Neden herkes onunla seks yaptığımı varsayıyor?" Sinirli bir şekilde söyledim.

"Çünkü o bir elf, aşkım ve elfler bu işte çok iyidir." Newt uzaktan Al ve Trent'e baktı, Al Trent'i itip kulağına tehditler fısıldarken onu bir kayaya sıkıştırdığında kaşları çatıldı. "Sence Al o kadar zamanı neden o elfle geçirdi? Ceri, değil mi? Onu sevdiği için değildi. Bir dakika, öyleydi..." Gözleri odaklanmadı, sonra açıldı. "Çay ekşimiş. Bir kurabiye al."

Parıldayarak var olan kurabiye tabağına baktım, hâlâ yumuşak -neredeyse sıcak- olduklarını ve ağır yanık kehribar kokusunun altında hafif bir çikolata kokusu alabildiğimi fark ettiğimde dudaklarım aralandı.

Newt bir kurabiye aldı ve o konuşurken kurabiyeyi salladı. "Mesele seks değil, mesele sihir. Tadına baktın. Onu sende görebiliyorum. Yakalanacak kadar derin içmemiş olman için dua ediyorum."

Telaşla, kırık dökük toprağın üzerinden, Al'ın hitabı altında meydan okurcasına duran Trent'e baktım.

"Elf büyüü tatlı mı tatlı bir bağımlılıktır." Newt kelimeleri yumuşak bir sesle söylüyor, zorlukla nefes alıyor ve Trent'i korkutucu bir özlemle izliyordu. "Müstehcenlik olmadığı için bir bedeli olmadığını düşünüyorsun ama *o* her zaman ödeme istiyor." Siyah gözleri bana kaydı. "Onların Tanrıçası bir düzenbaz. Onunla aynı safta yer alırsan, hayatına şimdi son verebilirsin. Acı sona kadar sefalet ve ihanet üzerine ihanetten başka bir şey olmayacak, orada gülecek ve kendine yeni gözler yapmak için ruhunu toplayacak."

Kanatlı binlerce mor göz hayalimi düşündüm. Yavaşça kurabiyeden bir ısırık aldım, onları nereden bulduğunu merak ediyordum. "Sen, ah, Tanrıça'yı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum. Onu öldürdüğümüzde ben de oradaydım."

Öne doğru eğilerek üzerimdeki kırıntıları temizledim. "O zaman gerçek mi?"

"Oh, o gerçek. Elfleri yenmemizin tek nedeni onları onun gerçek olmadığına ikna etmemizdi." Kurabiyesini bana doğrulttu. "Sihrine inanmayan bir elf yenilebilir. İnanan biri her zaman hayatta kalır. Bu yüzden Al vahşi büyüünün ley hattınızdan çekilmesine üzülüyor. İnançla birleştiğinde iblis büyüünden daha güçlüdür, her ne kadar kimse bunu kabul etmese de."

Kurabiyeyi ağzına götürüp ısırırken bunu düşündüm. Sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi irkildi ve sonra dondu kaldı, aslında tadına bakıyordu

onu. Parmakları titreyerek bir ısırık daha aldı. "Bu güzel bir kurabiye," diye fısıldadı.

"O zaman benim hattımdan vahşi büyü sızıyor," dedim ona bakarak.

"Hayır." Gözlerini hızla kırıştırarak saygıyla bir ısırık daha aldı. "Birisi boşlukların arasından vahşi büyü çekiyor ve sizin hattınız küçük ve uzak. Manipüle edilmesi kolay. Bu konuda ne yapacaksın?"

Çikolatalı bir kurabiyenin saygı dolu gözyaşları için gerekçe olduğu bir dünyada yaşadığını düşündüm. Bu sona ermeliydi. "Kimin ve neden yaptığını bul ve onlara durmalarını söyle."

"Güzel." Tabağı bana doğru itti. "Bir kurabiye daha al."

"Senin olsun," dedim ve bana gülümsedi.

Siyah gözleri, rüzgârın kayaların altından topraktan şeytanlar çıkararak savurduğu kırık dökük sonsuzluğa bakarken odağını kaybetti. "Al'ın Ceri'yi neden bu kadar uzun süre sakladığını biliyor musun? Bildiği her şeyi ona öğretti?" dedi Trent ve Al'ı izlerken.

Bir zamanlar bana söylediği şey olsa bile bunun yanlış olduğunu bilerek, "İyi bir familiar yapımcısı olarak yeteneklerini sergileyen bir vitrindi," dedim.

"Ona çocuk vermenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu," dedi bir anının içinde kaybolmuş bir halde. "Şimdi bunu asla kabul etmezdi. Bundan bahsettiğin için bile seni öldürür. Bana anlattığında sayıklıyordu, Ku'Sox'tan aldığı o aura yanığı yüzünden ölüyordu. Aptal herif bin yıl boyunca büyü ve bilimle uğraştı, ona bir köleden daha fazlası olarak sahip olabilmemesinin tek yolunun bu olduğunu biliyordu. Başarılı olsaydı, onu bırakmaktansa hepimizle mezara kadar savaşıcağından şüpheleniyorum, ama başarısız olunca, basitçe ... çekip gitti." Newt siyah, gözünü kırpmadan bana odaklandı ve aniden parlayan berraklık karşısında nefesim kesildi. "Umudunun ölmesi o kadar uzun sürdü. Bizler inatçı insanlarız."

Tedirgin bir şekilde başka tarafa baktım. Kisten'i aramızda asla çocuk olmayacağını bile bile sevmiştim. Bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu ama sanırım türünüz kısır olduğunda, çocuklar çok büyük bir ağırlık taşıyabilirdi. Belki de bir savaşı bitirmeye yetecek kadar.

"Elfler tehlikelidir, Rachel," dedi Newt ve ben düşüncelerimi Kisten'in gülümsemesinden ayırdım. "Çok zekiler. Güçlü. Çekici. Ve bir zayıflık anında, güven gafillere kötü gelir. Pratik yaptıklarında, büyüleri ruhlarının her köşesine sızar ve sizi hayal ettiğinizin ötesine yükseltebilir. Elfinle seks yapıp unutmadığına emin misin?"

Mutsuz bir şekilde başımı salladım. "Yıl sonuna kadar evlenmiş olacak."
Ve sonra, önemli olmazdı.

"Sana mı?" dedi, beni şok ederek.

"Hayır, başka bir elfe."

Newt arkasına yaslandı ve kurabiye tabağını ona doğru yaklaştırdı. "Daha fazla elf. Bunu anlamıyorum. Bizi Ku'Sox'tan kurtardınız ama tekrar köleleştirmek için."

Başımı salladım, Trent'in çarşafplarımın arasında olmasının, ellerinin tenimde olmasının, kaslarının parmaklarımın altında hissedilmesinin nasıl bir şey olabileceğini merak ettim. İç çekerek, Newt'in tüylerimin diken diken olduğunu görmemesini umarak aklımdan o görüntüyü silkeledim. "Seni lanetten nasıl kurtaracağını biliyor."

"Ama yine de yapmayacak," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun bir önemi yok. Uzayın duvarlarını yırtsak bile artık hapishanemizden çıkabileceğimizi sanmıyorum. Bir kavanozun içindeki ateş böcekleri gibiyiz." Başını eğerek yakındaki bir kavanozu aldı ve inceledi. "Bütün bu kavanozlarla ne yapıyorsun?"

Endişeyle Trent ve Al'a baktım ve o da masaya vurdu. "Onları izliyorum," dedi sertçe. "Kavanozlarla ne yapıyorsunuz?"

Acıyarak dedim ki, "Kavanozları olan sendin. Ateş böceklerini yakalamaya çalışıyordun."

Sandalyesine yığıldı, ruh hali değişmişti. "Hatırlamıyorum," diye nefes aldı ve bardağı bana uzattı. Bardak parmaklarımda karıncalanıyor gibiydi ve onu terk ettiğinde kendini topladı. "Bu konuşmayı yaptığımıza çok memnunum."

Endişeyle karışık bir rahatlama soluğu aldım. Her şeyi öğrenmişim ama hiçbir şey öğrenememişim. "Ben de," dedim ayağa kalkarken, kavanoz hâlâ elimdeydi. Oturmasıyla şu an arasında bir yerde, İngiliz lordu kıyafetleri içindeki Al'in yanında iyi durabilecek uzun, dökümlü beyaz bir elbise giymişti.

"Aptal iblis onu öldürmeden önce git elfini Gally'den al. Bu zevki sen de tatmak isteyeceksin," dedi. "Ve güzelim, bunu yapmadan önce onunla seks yaptığından emin ol. Elfler büyüünün ne işe yaradığını iyi bilirler."

"Ama sen dedin ki ..." Kekeledim, çizginin içimden geçtiğini hissettiğimde şok oldum ve o kayboldu, güneşliği ve bozulmuş çayı çürümeye bıraktı. Gerçi kurabiyeleri almıştı.

Bir kolumun altına sıkıştırdığım hiçbir şey kavanozumla Trent ve Al'a doğru ilerlerken, "Bu çok berbat bir durum," diye fısıldadım.

Trent dirseğini tuttu. "Artık Nick için endişelenmene gerek yok."

Newt'in güvenli bir yerde olduğunu düşündüm ve sarsılarak uzaklaştım. "Eğer bir daha Al'a saldırırsan, seninle asla konuşmam," dedim.

Al memnuniyetle oflayıp puflayarak yaklaştı, yanık kehribar kokulu cüssesi baskındı.

"Bu senin için de geçerli," diye ekledim, parmağımı göğsüne koyarak onu geri ittim. "Açıkçası ikiniz de utanç kaynağısınız, tozun içinde yuvarlanıp kimin daha büyük sihirli değneğe sahip olduğunu görmeye çalışıyorsunuz."

Al kaşlarını çatdı. "Çılgın anne irin kovası ne dedi?"

Pişmekte olan toprağa baktım, onu yeşil ve nemli görmeye çalıştım. *Bu senin*

Ceri'yi o kadar çok sevdiniz ki onu bin yıl boyunca köle yaptınız çünkü ona sahip olabilmeniz tek yolu buydu. Tanrıça gerçekte ve hepiniz onu öldürdünüz. Trent'le seks yapmak için değil. "Birinin hatlardan vahşi büyü çektiğini ve kim olduğunu bulup onları durdurmak gerektiğini" söyledim ve Al neredeyse duyulmamış bir şey homurdandı.

"Kim olduğunu bulacağım," dedi Trent acımasızca. "Ve onları durduracağız, Rachel."

Sırtımı harap olmuş dünyaya ve elfler ile iblislerin sonsuzlukta yarattığı çirkin hiçliğe döndüm. Onları bulup durdurmamız kaçınılmaz bir sonuçtu. Beni endişelendiren şey, ateş böceklerini yakalamak için dans eden Newt'in vahşi büyüü benim kadar hissedebilmesiydi.

Vahşi büyüye duyarlı olan tek iblis ben değildim. Newt de öyleydi.

On

Jenks'in bahçede gülüşen çocukları, yatağında uzanıp gölgeli tavanıma bakarken beni uyanık tutan sesli bir güneş ışığı gibiydi. Ağır örtüler saatler önce atılmıştı ve beni sadece çarşafın altında, kollarımı başımın arkasında kavuşturmuş ve ayağımı yavaşça ileri geri hareket ettirerek Rex'in ara sıra okşadığı hareketli bir yumru haline getirmiştım. Saat sabahın dördü civarındaydı ama uyku bir türlü gelmiyordu ve uykuya dalmadan önce güneşin doğuşunu görebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

"Sadece uyu," diye inledim ve kedi mırıldandı.

Zihnim bir türlü kapanmıyor, sonsuzlukta neler olup bittiğinin etrafında dönüp duruyordu. Doğru perspektiften bakarsam her şeyin mantıklı olacağından emindim ama hiçbir zaman anlamaya doğru ilerlemedi: Newt'in hiçbir şey olmayan kavanozları, Nick'in Newt'in saklandığı delikte ölmesi, Trent'in elini tuttuğumda vahşi büyüünün tenimde karıncalanma hissinin artması, Al'ın Trent'in benim cehaletimle onları köleleştirecek olmasına duyduğu öfkeyle canımı yakması, Al'ın elfler ve iblislerin çocuk sahibi olmasının bir yolunu bulmak için bin yıl harcaması, Newt'in vahşi büyüye karşı duyarlı hale gelmesi -Al'ı harekete geçiren aynı vahşi büyü.

İblisler vahşi büyü yapmazlardı, ama bunun fiziksel bir yetersizlik değil, kültürel bir önyargı olduğu açıktı. Elf nüfusunun çoğu inanmazken Newt'in Tanrıça'ya inanmasını anlamlı bulmuştum. Deli miydi, yoksa hepimizden daha fazla şeyin farkında mıydı?

Trent inanıyor muydu? Merak ettim. Ona iki keçi kurban edecekti. Bu ezber miydi yoksa inanç mı? Keçiler öldüğü sürece inanıp inanmaması Tanrıça için önemli miydi? İnanmış mıydım?

Bir çan sesi gibi tenimi ürperten vahşi büyü hissini ve geçen baharda bir varlığın beni kabul edip o elf köle yüzüklerini çağırmama yardım ettiğini hatırladım. Üşüyerek yorganı çeneme kadar çektim. *Peki seks bunun neresindeydi?* Trent'in kumla kaplanmış anısını kendime çekerken odağım bulanıklaştı.

Dušta üstünden akan toz, çektiği rahatlama iç çekişi, altında yavaşça dağılan kırmızı su birikintisi ve ayak parmaklarının arasındaki sabun köpükleri, başını salladığında ve damlalar uçuştığında temiz tenindeki suyun hem kaygan hem de sert parıltısı. Saçları suyun altında hâlâ hafif görünürdü. Bir kez görmüştüm. Ama gözleri daha parlak bir yeşil olurdu.

"Tanrım, kes şunu Rachel," diye inledim, yuvarlandım ve başımı yastığın altına gömdüm. Biriyle birlikte olmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Hem de sevdiğim biriyle?

Ama Trent'i sevmiyorum.

Nefesim kesildi ve ani bir hareketle yorganı fırlatıp ayağa kalktım. Rex aşağı indi ve erken kahvaltı için umutlu bir cıvıltıyla kapıya yöneldi. Meşe zemin ayak parmaklarıma soğuk geliyordu ve uykusuzluktan kendimi hasta hissediyordum. Güneş yılın bu zamanında beşi on geçte doğuyordu ve pes ederek bornozuma uzandım, kollarımı mavi havlu kumaşın kollarına sokup etrafımda bağlarken neredeyse sinirleniyordum. Belki ılık süt iyi gelirdi.

Dışarıdaki peri sesleri dışında kilise sessizdi ve mutfığa doğru yürürken hava çıplak bacaklarıma soğuk geliyordu. Ivy ve Nina uyuyorlardı ve aynı yastığa baş koymuş, saçları birbirine karışmış halleri zihnimde canlandı. Gülümsedim ve mutfağın ışığını kapalı bıraktım. Mutluluk nerede bulursan bul mutluluktu.

Ilık süt tek başına işe yaramayacaktı ve sessizce sıcak çikolata karışımını çıkardım. Yaklaşan şafak, görebileceğim kadar ışık veriyordu ve Rex ayaklarıma dolanıp yoluma çıkarken loş ışıktaki parmaklarım emin bir şekilde hareket ediyordu. Newt'in boş kavanozu pervazda, Al'ın krizalitinin ve Trent'in serçe parmağındaki yüzüğün yanında duruyordu. Boş olduğunu biliyordum ama erken gelen ışığın camın kenarlarını yakalayıp parlatması tüylerimi diken diken ediyordu. Telefonum çantamdaydı ve şekerini çıkarırken ona baktım. Eğer periler uyandıysa, Trent de uyanmış olmalıydı. Buzdolabının ışığında gözlerimi kısarak Jenks içeri girdiğinde gülümsedim, muhtemelen hareketlilikten etkilenmişti.

"Günaydın Jenks," dedim.

Bir fincana süt doldurup kakaoyu eklerken fısıldadı.

"Uyuyamıyor musun?" dedi kağıt havlu rulosunun üzerine tünerken.

Üzerinden parlak gümüş bir toz döküldü. Sabah ve akşam gerçekten onun zamanıydı. Kendimi bulanık hissederek başımı salladım ve küçük mutfak penceresinden dışarı baktım. Bulutlardaki kırmızı ışıltının çoğu Cincinnati'deki yangınlardan kaynaklanıyordu. Siren sesleri de belli belirsiz, neredeyse hiç durmayan bir fon oluşturuyordu. Edden içeri gelmemi istememişti ve bunun için minnettardım. Bugün muhtemelen artan vampir şiddetiyle başa çıkmaya çalışırken yardım için çığlık atıyor olacaktı.

"Çok fazla şey oluyor," dedim bardağı nuker'a koyup çalıştır tuşuna basarken. Mikrodalga dönerken tezgâha yaslandım, ışık karesi

bir hiçliğe dönüşüyor. Trent bir keresinde bana sıcak çikolata yapmıştı. *Kes şunu Rachel*. Mikrodalganın üzerindeki saniyeler geri sayıyordu ve Ivy ile Nina'yı uyandırmak istemediğim için kısa kestim. Sıcak çikolatayı arka verandaya çıkarırken Jenks sessiz bir uğultuyla bana eşlik etti. Kapıyı kapatırsam gümbürdeyecekti, bu yüzden açık bıraktım, hafif nemli tahtanın üzerinden geçip en üst basamağa oturmadan önce paravan kapıyı dikkatlice kapattım, dizlerim neredeyse

Çenem. Tanrım, çok yorgundum ama uyku bir türlü gelmiyordu.

Parmaklarımı ısıtmak için elime aldığım fincanla bahçeden Cincinnati'nin ısıltısına baktım. Odaklanacak daha az tekleme olmasına rağmen dün geceki haberler korkunçtu. Sihir, gönüllü olarak mantığın ötesinde kısıtlanıyor ve neredeyse teklemelerden daha fazla sorun yaratıyordu. Parlak bir nokta, I.S.'nin daha saldırgan yaşayan vampirleri kontrol altına almaya çalışmak için daha düşük bir seviyede çalışmaya başlamasıydı. Vampir olmayan ajanlar, yaşayan vampir yöneticileri giderek daha döngüsel düşünmeye başladıkça ve bir karar veremez hale geldikçe, hayal kırıklığı içinde FIB sokak gücüyle birlikte çalışıyorlardı. Yaşayan vampirlere bu kadar bağımlı olmaları ürkütücüydü.

Her iki grubun adli tıp ve soruşturma ekipleri birlikte en iyi şekilde çalışıyordu, bu da sihir ve teknolojinin sağduyunun dilleri olduğu teorime ağırlık veriyordu. Yine de çitin her iki tarafında da direnen bir avuçtan fazla cahil iyi çocuk ve kız vardı. Edden son üç yıldır uğraştığı şeyi elde ettiği için kişisel cennet ve cehennemini yaşıyordu. Yeni türler arası ortaklıklar arasında, asi vatandaşlar ve yetkililer arasında olduğu kadar sürtüşme vardı. Ölümsüzleri uykuda tutan şeyin yayılabileceği korkusuyla Cincinnati ve Hollow'ların karantina altına alınmasından bahsediliyordu. Dünya izlerken biz gerçekten kendi başımızaydık.

Ayak parmaklarım üşüyordu ve sol ayağımı sağ ayağımın altına sakladım. Çikolata köpüklenmeye başlamıştı ve bir yudum almadan önce onu bardağın diğer tarafına üfledim. Gün yaklaşırken Cincinnati'nin yavaş yavaş korku ve siren seslerinden yorgun bir sessizliğe geçişini dinlerken sessizdi ve ne Jenks ne de ben bir şey söyledik.

Jenks bir uyarı mırıldandı ama Bis'in çan kulesinden düşüp neredeyse duyulmayan bir gümbürtüyle yere inmesinden çok önce hissettim. Döndüm ve yarasa gibi kanatlarını oynatıp uykulu gözlerle göz kırpan ciddi ergene gülümsedim. "Biraz zorluyorsun, değil mi?" Güneş doğduğunda uyanık kalmakta zorlandığını görünce ona sordum.

Çan kulesine baktı. "Daha bir saatim var. Eğer uyuyakalırsam beni çan kulesine koy, olur mu?" dedi, sesli harfler taş gibi birbirine çarpıyordu. "Altı devriye geçti ama çoğu kendi bölgesine bakıyor."

Özellikle de dünyanın tek gündüz yürüyen şeytanı senin sokağında yaşıyorsa.

buruk bir şekilde düşündüm. "Bir yolunu buluruz," dedim, azıcık uykuyla bugünü nasıl atlatacağımı merak ediyordum. Trent bu akşam altı gibi dışarı çıkıp Bancroft'la konuşmamı istedi. Edden sokağa çıkma yasağı uyguladığı için bu zor olabilirdi ama belki ondan bir not ya da başka bir şey alırsam barikatları aşabilirdim.

Ya da Trent'i arayıp gelemeyeceğimi söyleyebilirdim. Al ile ne konuştuklarını bana söylemekten ustalıkla kaçınması hoşuma gitmemişti. Ama yine de ona Newt'le benim konuşmamı anlatmayı da teklif etmemiştim.

"Onu arayacak mısınız?" Jenks bir şekilde düşüncelerimin nerede olduğunu bildiğini söyledi. "Muhtemelen uyanıktır."

Bis arkamdan kiliseye baktı ve yumuşak ayak sesleri araya girdi. "Herkes uyandı," dedim siyah ipek bluzu ve pijamasının altıyla buruşuk ve seksi görünen Ivy'ye dönerken. İfadesiz bir şekilde kapıyı iterek açtı ve gözlerini kısarak ufka bakarak dışarı çıktı. Yarı ölü gibi görünüyordu ve ona yer açmak için birkaç adım yana kaydım. Hâlâ tek kelime etmeden yere çöktü, ayakları benimkinin altındaki basamağın üzerindeydi. *Oje mi sürmüş?* Bis kanatlarını kaydırды ve hepimiz yeniden yerleştik. Benden daha çok ihtiyacı olduğunu görünce ona sıcak çikolatamı uzattım.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sesi alışılmadık derecede sertti.

"Tink'in küçük pembe gül goncaları, Ivy. Berbat görünüyorsun," dedi Jenks ve Jenks ona kupanın üzerinden siyah gözlerle baktı. Vampir tütsüsünün baharatlı, burnu sızlatan kokusu güçlendi ve Bis yüzünü buruşturdu. Nina'nın karakteristik kokusunu ondan seçmeye başlamıştım. Ivy'nin koyu gölge kokusuna kıyasla daha hafif, neredeyse çiçeksi bir kokuydu, ama onu bağlayan bir siyahlık ipliği vardı-Felix.

"Nina iyi mi?" Cincinnati gecenin etkisinden kurtulmaya çalışırken hepimizin merdivenlerde olmasının tuhaf olduğunu düşünerek sordum.

Bir gülümseme Ivy'nin neredeyse canlı görünmesini sağladı. "Kaya gibi uyuyor," dedi. "Teşekkür ederim. İlgilendiğiniz için yani," diye ekledi, bana bakamıyordu.

"Nina iyi bir insan," dedim. Jenks kendi deyimiyile duygusal ve çiçekli saçmalıklarla başa çıkamayarak uzaklaştı ve ben de ona yandan sarıldım. "O senin için iyi, sen de onun için iyisin. Eğer havai fişekleri iptal ederlerse, her şey bittiğinde bir yemek düzenlemek ister misin?" *Ne zaman bitmişti ki?*

Ivy bir yudum daha aldı. "Ya da uyumak," dedi, odağı uzaktı. "Biraz uykuya ihtiyacım var."

"Ben de," dedi Bis. "Dün bir itfaiye aracı geçerken uyandım. Bu beni asla rahatsız etmez."

"Belki de sadece yaşılanıyorsunuzdur," dedim ve siyah dişleri ışığı yakalayıp gülümsedi. Bana başıyla selam vererek havalandı ve Jenks'le konuşmak için çan kulesine geri dönerken saçlarım uçtu. Bir trenin tek başına çıkardığı ses

Dikkatimi Cincinnati'ye verdim ve karantina altına alınırsak durmaya devam edip etmeyeceklerini merak ettim. Dalgalar hala fark edilebilir bir düzen olmadan meydana gelse de, teklemeler kontrol altındaydı. İnsanlarda tuhaf, beklenmedik bir üstünlük duygusu fark etmiştim; bilimlerinin büyüzlük karşısında ayakta durduğunu düşünüyorlardı.

Arkamızdaki sessiz sokakta kükreyen bir motosikletin sesi yankılandı ve ben yine iç çektim. Birkaç kez daha göz kırpmam fikrim buraya kadarmış.

Jenks bahçenin etrafında geniş bir kavis çizerek bize doğru geldiğinde Ivy doğruldu, yüz ifadesi endişeden korkuya dönüştü. "O Nina'nın bisikletiydi," dedi Ivy solgun bir sesle.

"Biri onu mu alıyor?" İnanamayarak söyledim ve Ivy ayağa kalktı, sıcak çikolata bardağı merdivenlerden aşağı döküldü.

"Nina!" diye bağırarak içeri koştu.

"Nina gitti!" Jenks bağırdı ve Ivy'nin yürek acısı dolu çığlığı karşısında donakaldım. Arka verandamda dururken içim buz kesti, ruhumun çukuruna düştü ve siyah bir düğüm haline geldi.

İçeri daldım. "Ivy!" Arka oturma odasından koridora doğru koşarak seslendim. Yatak odalarının kapısı açıktı ve Ivy neredeyse bana çarpacakken aniden, nefes nefese durdum. Gözleri simsiyahtı ve korku onu güzelleştirmişti. Üzerinde bir peri kızı geziniyor, elbisesini sıkıp tiz ve hızlı kelimelerle özür dilerken gözlerinden yaşlar güneş gibi süzülüyordu. "Nina nerede?"

Ivy mutfaka giderken beni iterek geçti. Katanası elindeydi. Jenks ve ben onu takip ederken, nöbet tutan peri feryat ediyordu, üzerinden siyah bir toz kayıyordu. "Gitmiş," dedi Ivy çekmecedan fırlatma bıçaklarını çıkarırken. "Onu aldı. Ben gidene kadar bekledi ve sonra onu kiliseden dışarı çıkardı."

Felix mi? Sesi hiç tınlamıyordu ve hareketleri vampirvari bir hızdaydı, deri pantolon değil de ipek pijama giydiğini fark edince bıçaklarını saklamaktan vazgeçip durdu.

Ivy döndü, yüzünde kederli bir ifade vardı. "Her zaman orada, gitmemi bekliyor olmalıydı."

"Çok üzgünüm!" diye feryat etti peri kızı. "İyi görünüyordu. Benimle konuştu ve iyi görünüyordu. Sana sürpriz yapmak için dondurma almaya gideceğini söyledi."

Ivy titreyerek durdu, bir eli bıçaklarla doluydu, diğeri katanasını tutuyordu, saçları gözlerini gizlemek için düşüyordu. "Onu yok etmesine izin veremem. Şimdi olmaz."

"Sürpriz olduğunu söyledi!" diye bağırdı peri ve Jenks çaresizce bekledi.

"Sorun yok," dedim küçük periye. "Sıraya geri dön." Ama dönmedi, açıkça üzgündü. Jenks'e yalvaran bir bakış attım ve o da aşağıya inip

Dışarıda ağlayan bir kız.

"Onu öldürecek," dedi Ivy yeni sessizlikte. "Onu kaybedemem, Rachel. Bu deliliğe değil!"

Başını kaldırdı ve benim kararlılığım güçlendi. "Giyinmem için bana beş dakika ver."

"Beş dakika içinde ölebilir!" Gözleri kararmıştı, koridora doğru koştu.

Tökezleyerek yolundan çekildim. Korku beni sert bir şekilde vurdu ve onun kıyafetlerini fırlattığını, nefesinin hızlı, neredeyse hıçkırarak geldiğini duyduğumda kalbim çarptı. *Felix uyanmış mıydı?* Ivy'nin hiç şansı yoktu.

"Ivy."

Onu koridorda buldum, bir elinde katana, diğerinde kazıklar, bıçaklar artık saklanmıştı.

"Bu bir vampir meselesi," dedi, sonra bana sırtını döndü ve ölümüne doğru yürüdü.

"Bir şeyler yap!" Jenks tavandan bağırdı ve ben de ona doğru koştum.

Onu yakaladığımda Ivy'nin nefesi kesildi ve sığınağa doğru kaydı. "*Bensiz gitmiyorsun!*" diye bağırdım ve sonra beni üzerinden iterken dünya dönmeye başladı.

"Onu buna terk edemem!" diye bağırdı, beni meşe zemine çiviledi, kınalı bıçağı çenemin altında, saçları benimkilere karışmış halde üzerime çıktı. "Rachel, onu seviyorum!"

Sert deri bana karşı soğuktu ve omzumdaki eli sıcaktı. "Ivy," dedim usulca, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. "Bana bak. Onu öldürmek için yanına çağırmadı. Onu canlı istiyor. Güneşi görebilmek için Nina'ya canlı ihtiyacı var."

Ivy'nin yüzü korkuyla iki büklüm oldu ve vampir tütsüsünün kokusu üzerime sinerek boynumu karıncalandırdı. Onu kaybediyordum.

"Ivy!" Seslendim ve bakışları tekrar benimkilere döndü. "Yanlışlıkla olmadığı sürece onu öldürmez. Biraz zamanımız var. Onu geri getirebiliriz. Giyinmem ve tılsımlarımı almam için bana bir şans ver ki seninle gelebileyim. Yalnız değilsin. Bunu birlikte yapacağız."

Korku gözlerinden okunuyordu ve derin bir nefes aldı, bıçak bana doğru titremeye başladı. Jenks'in tozu saçlarında parlıyordu ve aptalca bir nedenden ötürü daha önce hiç hissetmediğim kadar çok sevgi -belki de daha çok sevildiğimi- hissettim.

"Muhtemelen onu Cormel'e götürmüştür," dedim ona odaklanabileceği bir şey vermek için, böylece kendini bulabilirdi. "Felix'in kaldığı yer orası. İçeri nasıl gireceğimizi bulmalısın. Yapman gereken bu."

Eli titredi ve bir gümbürtüyle kılıç yere çarpıp bir metre kaydı. Benden uzaklaşırken nefesim kesildi. Titreyerek doğruldum. Yere yığılmıştı, dizlerini çenesine dayamış kendini tutuyordu.

Birbirine sarıldı ve kalp acısı ve hüsrarla dolu büyük hıçkırıklarla ağladı. "Onu nasıl kurtarabilirim?" diye inledi. "Nasıl? Kollarında cennet gibi. Zihninde cehennem

..."

Jenks'e şöyle bir baktım, sonra hemen hemen sürünerek yanına gittim ve yalnız ağlamasın diye onu kendime çektim. Gerçek ve katıydı, korkusu ve kederi içinde titriyordu. Dünya değişmişti. Artık ona ihtiyacım yoktu. Onun bana ihtiyacı vardı ve ben onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

"Onu geri alacağız," dedim, kollarımla onu sarsıntılara karşı tuttum, sözlerim o titrerken saçlarında bir nefes oldu. "Söz veriyorum."

On bir

Telefon kulağında, Ivy'nin annesinin büyük mavi Buick'inin yolcu koltuğuna oturdum ve Edden'in sekreteri Rose Edden'ı ararken arka planda FIB ofisinin konuşmalarını dinledim. David'e ulaşma şansım olmamıştı, telesekreteri doluydu ve cep telefonu cevap vermiyordu. Özellikle çalışırken telefonun çalmasına izin vermesi alışılmadık bir durum değildi ama onunla en son konuştuğumda Özgür Vampirleri araştırıyor olması hoşuma gitmemişti.

Cormel's'in önüne park etmiştik, Ivy iki katlı mütevazı meyhaneden eve dönüşen eve bakarken atkısıyla oynuyordu ve arabayı sinirli bir vampirin sarhoş edici kokusu dolduruyordu. Jenks'in keşiften dönmesini beklerken, batıya yaptığımız yolculuğun anısı, arkadan gelen hafif elf kokusuyla varlığa çekilen girintilerden fokurdadı. Bu iki koku birleşerek libidomun boynumdan kasıklarına ve oradan tekrar geriye doğru karıncalı bir yol izlemesine neden oluyordu.

Vampir feromonları ve merak bir zamanlar beni Ivy ile ömür boyu sürecek olası bir yola sürüklemişti ama ayrı olmamız gerçekten daha iyiydi. Ona ihtiyaç duyulması gerekiyordu ve ben artık o kişi olamazdım. Çok fazla şeytandım ve yeterince cadı değildim.

İkiz meşe kapıların üzerine spreyci boyayla kocaman bir Özgür Vampir resmi çizilmişti, bu bir tesadüf müydü yoksa tarikat Felix'i özel bir şey olarak mı görüyordu merak ettim, çünkü o uyanıktı ve başka hiçbir ölümsüz vampir yoktu. Güneş yakında doğacaktı ve parlak bir ışıltı üst kattaki tertemiz pencereleri bulandırıyor. Eğer hâlâ buradaysa, Felix daha özenli yeraltı dairelerinde kapana kısılmış olacaktı ve bu da onu çılgınlığında daha saldırgan hale getirecekti. Yine de Ivy'den destek kuvvetlerini beklemesini isteyecek değildim. Nina orada ne kadar uzun süre kalırsa, sadece onu dışarı çıkarmanın değil, zihinlerini ayırmanın da o kadar zor olacağı konusunda hemfikirdim.

Hattaki konuşma yorgun bir kadın sesine dönüştüğünde kaskatı kesildim. "Özür dilerim," dedi Rose, belli ki dikkati dağılmıştı. "Kaptan Edden bir toplantıda. Mesajınızı alabilir miyim?"

Bir mesaj mı? diye düşündüm, sonra sinirlenmemeye çalışarak nefes verdim. Ivy yeterince gergindi. "Elbette. Ona Rachel, Ivy ve Jenks'in Cormel'de Nina'yı Felix'ten kurtardıklarını söyle. İşin içinde Özgür Vampirler olabilir ve FIB'in sağlayabileceği her türlü yardıma minnettar oluruz," dedim alaycı bir tavırla. "Ama bu sabah biraz meşgul olduğunuzun farkındayım. Toplantıların falan var. Telefonumu kapatıyorum ama işimiz bittiğinde *mesajlarımı* kontrol edeceğim. Şimdilik hoşça kal." Onay beklemeden telefonu kapattım.

Sinirlenerek direksiyona vurdum, sonra Ivy'nin gözlerinin öfkemden büyüdüğünü fark edince irkildim. "Özür dilerim." David'e ve emrindeki kas gücüne ihtiyacım vardı. Neden lanet telefonuna cevap vermiyordu!

Ivy'nin çenesi gerildi. "Jenks'i yakalamış olmalılar. Hadi gidelim."

Kapının koluna uzandı, ben de kolundan tutarak onu durdurdum. Gözleri benimkilere sabitlendi ve ben de gözlerindeki derin korku karşısında bir ürperti duyarak onu bıraktım. "Kimse Jenks'i yakalamadı," dedim, bir avuç arabanın bulunduğu sessiz otoparka ve ikiz kapılı ön cepheyle aramızdaki hüzünlü peyzaj girişimine bakarak. Kimse Pizza Piscary'nin tabelasını indirmeye zahmet etmemişti ve tabela eski ve yorgun görünüyordu. "Ama arabadan çıkabiliriz. Kameralar kapalı."

Çık dışarı. Bu iyi bir fikirdi. Onun hayal kırıklığı, benim korkum ve ikimizin afrodizyak karışımı gibi kokan bir araba arasında, şahdamarıma atlamaya çalışmamış olması bir mucizeydi. Ve kameralar kapalıydı. Jenks yolumuzu açmak için beş dakika harcarken bizi bir blok ötede bekletmişti. Video yayınlarını izleyen biri güneşin doğmaya hiç yaklaşmadığını fark edebilirdi ama ben bundan şüpheliydim.

Aynı anda kapılarımıza uzandık, kimsenin pencereden dışarı bakmasından endişe etmiyorduk. Temiz hava beni sarsarak kafamı boşalttı. Ivy de daha rahat nefes alıyor gibiydi. Ohio Nehri'nin karşı kıyısından bir siren sesi yükseldi, sonra sustu ve dikkatimi Cincinnati'ye ve aydınlanan gökyüzüne çekti. Ivy arka koltuktan katanasını çıkardı, gevşemek ve biraz adrenalinden kurtulmak için birkaç alıştırma hareketi yaparken kılıfını takılı bıraktı. Bense arabaya yaslandım ve David'i tekrar aramaya çalıştım ama nafile, telefonu kapatmak yerine sessize almaya karar verdim. Daha kötüsü olursa, çok derinde olmadığımız sürece dahili GPS ile bulunabilirdim.

"İşte orada," dedi Ivy rahatlayarak ve telefonu cebime atıp omuz çantamı almak için arabanın içine doğru eğildim. Kendimi dışarı attığımda Jenks gümüş rengi bir toz iziydi ve kırmızı ceketimi aşağı çekip kot pantolonumun paçalarının kıvrılmadığından emin oldum.

"Sanırım David'in telefonlarınıza neden cevap vermediğini biliyorum," dedi peri, önümüzde havada asılı, beyaz yüzlü bir şekilde dururken ve kalbim düştü. "Nina'yı görmedim," diye hızla ekledi Ivy'nin rengi solunca. "Ya da David. Ama restoranın olduğu zemin kat kanlı bir seks partisine benziyor.

ve senin sürün ana eğlenceydi, Rache." Kahretsin.

Wereler dönüştürülemezdi ama bağlanabilirdi. Öfke korkuyla karıştı, ön kapıya doğru yürürken buz gibi bulamaç kalbimin çarpmasına neden oldu. Öfke kazandı ve gerekirse ölümcül güç kullanacağımdan emin bir şekilde silahımı çektim. David benim dayanağımdı, hayatımda herhangi bir duruma girip özür dilemeden, geleceği düşünmeden, sınır tanımayan bir güçle adaleti sağlayabilecek tek kişiydi. Tanrı ona zarar verenin yardımcısı olsun.

"Ve sen de kendini kötü bir alfa sanıyorsun," dedi Jenks, kolayca volta atarak. "Rachel, bekle!" Ivy tıslayarak ona yetişene kadar koştu. "Rachel, bekle!"

Titreyerek katananın kılıfını çıkardı.

"İçeri girin," dedi Jenks yaklaştığımızda, eski meşe kapı sessiz ve insansızdı. "Kimsenin bilinci yerinde değil."

Ivy'den beklemesini isteyerek telefonumu geri çıkardım ve 911'i aradım. Telesekreterlerine ulaşmak için hangi tuşa basmam gerektiğini zaten biliyordum ve bip sesini alır almaz aceleyle, "Ben Rachel Morgan. Koşucu numarası 2000106WR48. Pizza Piscary'deyim. Gün doğuyor. Tıbbi yardıma ihtiyacı olan çok sayıda bilinçsiz vampir ve Weres var. Dikkatli olun çünkü usta bir vampir uyanık ve saldırgan olabilir. Ve bizi vurmamaya çalışın, tamam mı? Ben, Ivy Tamwood ve Jenks Pixy."

Telefonu kapattım ve Ivy hareket etti. Yüzünü buruşturarak büyük meşe kapının bir tarafını çekip açtı ve içeri daldı. Olduğu yerde durduğunda neredeyse ona çarpıyordum.

Şafak öncesi ışık çok uzağa gitmiyordu ve ben hâlâ alışmaya çalışan gözlerimin ne gördüğünü anlamaya çalışırken elimi burnuma götürerek bakakaldım. "Vay anasını," diye fısıldadım, hâlâ kullanılmakta olan bar ile taş şöminenin arasına yerleştirilmiş kanepe ve masalardan oluşan şezlong benzeri düzene bakarken. Gevşek suratlı insanlar her yere dağılmıştı, hepsinin yüzüne kan bulaşmıştı. Bazıları cimri gece kıyafetleri, diğerleri ise kullanışlı uniformalar giymişti. Herkese açık, herkesin hoş karşılandığı, kimsenin ayrılmadığı bir kan alemiydi. Jenks'in dediği gibi, hâlâ nefes alıyorlardı ama kan kaybından ya da kana düşkünlükten sersemlemiş oldukları belliydi

-Ya da her ikisi de.

Çantam nerede?

Ivy eşarbını ağzına sardı ve içeri girdi. Kalbim çarpıyordu ve vuracak bir şey arıyordum, onu takip ettim. Gözlerim alıştıkça daha da kötüleşti. Yerlere, mobilyalara ve deriye kan bulaşmıştı ama büyük havuzlar yoktu. Karahindiba dövmemi taşıyan ve zorlukla tanıdığım insanlar ilk başta direnmiş gibi görünüyordlardı, Cormel'in çocukları ise o kadar da değil. Hepsinden kan damlıyordu. Kimse doymuş ya da tükenmiş olanlarla ilgilenmiyordu, ki bu da normal bir durum değildi - tabii bunlar normal sayılabilirse. Bayat gibi kokuyordu

alkol ve yol kenarındaki ölü şeyler.

"David nerede?" Fısıldadım ve Jenks şömineden mırıldanarak geri döndü, odadaki tek temiz şey onun iz bırakan ışıltısıydı.

"Burada değil," dedi, yüz ifadesi asıktı. "Alt katta olabilir mi? Nina'yı gün doğumuna bu kadar yakın bir saatte oraya götürmüş olmalılar. Herkesin aurası iyi görünüyor. Kimse ölmeyecek. Bugün."

David halkını bu şekilde gönüllü olarak terk etmezdi. Silahımı bir kenara koydum, öfkem büyüyordu. Hepsı benim için acı çekmişti ve ben hepsinin adını bile bilmiyordum. Bunun peşini bırakmayacaktım ve birileri bunun hesabını verecekti.

Yüzü bembeyaz olan Ivy, şişkin kasları olan iri bir adamın yanına çömeldi. "Dan," dedi ve adamı salladı; adam homurdanarak gözlerini kırıştırdı. "Dan, uyan. Bunu kim yaptı?"

Lütfen Nina deme, diye düşündüm, Jenks'in de trambzana oturup mutsuz mavi bir tozu elerken aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

"Ivy?" Adam gülümsedi, sonra acı yüz ifadesine yansınca yüzünü buruşturdu. "Beni hareket ettirme. Tanrım, bana dokunma. Gittiler mi?"

Ivy elini çekti. Hortlaklar aşırı zevk aldıklarında kurbanlarının uyarılma eşiği çok düşük oluyordu. Saldırganın nefesi bile dayanılmaz bir zevk olarak algılanabiliyor ve etkisi bir süre daha devam ediyordu. "Danny. Bunu kim yaptı?"

"Cormel'in bodrumda tuttuğu o piç kurusu," diye nefes aldı Dan. "Özgür Vampirler yaptı. Onu dışarı çıkardılar. Onları takip eden Wereler ortaya çıktı ve işler kontrolden çıktı. Hepimizi işin içine çekti. Onu kendileriyle gitmesi için ikna etmeye çalıştılar ama o kabul etmedi ve sonunda çekip gittiler. Bizi olduğumuz gibi bıraktılar." Doğrulamaya çalışırken nefesi sendeleyerek ve hıçkırarak geliyordu. "Tanrım," dedi, gözleri odaklanmamıştı ama parlaktı. "Onun için ölürüm. Sıvı ateş gibi."

Felix buradaydı. Özgür Vampirler yoktu. Ve Nina Felix'le birlikteydi.

Dan kolunu kavradığında Ivy kıpırdamadı ve etindeki yırtık kanla dolmaya başladı. "Nerede o?" diye yalvardı, bacakları garip bir açıyla bükülmüştü. "I . . ." Kafası karışmış bir halde, sanki yeni hatırlıyormuş gibi etrafındaki vampirlere baktı. "Nerede o?"

Ivy diz çöktü, katanası uzanabileceği bir yerdeydi ve adamın elini çekerken adam zevkle inledi. "Şşşt," diyerek onu yatıştırdı ve yakındaki bir kanepeden bir örtü çekip çenesinin altına sıkıştırdı. "Uyumaya git. Dinlen."

"Hayır," dedi huysuzca. "İhtiyacım var."

Başını salladı, yüz ifadesi yumuşak ve şefkatliydi. "Biliyorum. Git uyu."

Dan ona baktı, alnındaki saçları nazikçe okşarken nefes nefese kaldı ve baygın düşerken ürperdim.

Ayağa kalktığında Ivy'nin yüz ifadesi sert bir öfkeyle gerilmişti, katanasını beyaz parmaklarıyla kavıyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu," diye fısıldadı, gözleri kararmıştı.

Ama çoğu zaman öyleydi.

Onu mutfağa ve mutfakın hemen dışında bulunan, alt odalara çıkan küçük asansöre kadar takip ettim. Yirmi kişilik büyük ve rahat bir masaya yer açmak için endüstriyel fırınların yarısı kaldırılmıştı. Vampirler evcimen insanlardı, "çocuklarını" kendilerine yakın tutarlardı ve çekici ve güvenli hissettiren bir bağımlılığı teşvik ederlerdi. Ama bu bir yalandı ve tehlike genellikle aynı duvarların içinden gelirdi. "Asansöre mi bineceğiz?" Belli olmasına rağmen sordum.

Ivy aşağı düğmesine bastı ve kapılar birbirinden ayrıldı, araba dinlenmek için yüzeye geri döndü. Elinde katanası, saçlarını atkuyruğu yapmış bir halde asansörün arka tarafına geçerek içeri girdi. Kollarını kavuşturmuş, beni bekliyordu. Asansör son derece küçük görünüyordu.

Jenks onun kara gözlerini ve gergin halini görünce, "Ben servis asansörüne biniyorum," dedi.

Tereddüt ettiğimi gören Ivy daha az agresif bir poz vermeye çalıştı ve David'i bulmayı düşünerek içeri girdim. Jenks kapanan kapıların önünde durdu ve kapılar kapanırken hızla uzaklaştı. "Planın nedir?" Asansör aşağı inerken söyledim.

Ivy'nin duruşu sertleşti. "Felix ölür, Nina yaşar. Benim planım bu."

Evet, bende de benzer bir tane vardı. "Onu öldüremezsın," dedim, bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

"Anlamıyorsun," diye neredeyse hırıliyordu.

Öfkeyle elimi yumruk yaptım ve durdurma düğmesine bastım. "Sakin bana anlamadığımı söylemeye *cüret* etme!" Fısıldadım, yüzüne yaklaştım ve onu bir adım geri çektim. "Üç yıl önce değil, Piscary sana tecavüz ettikten sonra intikam almak için buraya geldim. Onun yaşamasına izin verdim ve sen Felix'i öldüremeyeceksin!"

David'i öldürmüş olsalar bile mi? Küçük bir ses fısıldadı ve ben cevap veremedim.

o.

Sıkışmış çenesi gevşedi ve gözlerini indirdi.

"Felix uyanık olan tek ölümsüz vampir," dedim ve o geri çekilmeden önce geri çekildim.

öfkesini yeniden buldu. "Nedenini ve onunla ilgilenmelerinin tek nedeninin bu olup olmadığını öğrenmemiz gerekiyor."

Ivy'nin çenesi yükseldi. "Nina için buradayım. Felix ya da Özgür Vampirler umurumda değil."

"Eğer onu öldürürseniz, Nina kontrolden çıkar."

Ivy asansörü hareket ettirecek düğmeye basmak için ileri atıldı. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Nina iyi," diye yalan söyledi.

Kalbim küt küt atarken durdurma düğmesine tekrar bastım. "O iyi *değil*," dedim ve sonra acıma duygusu öfkemi yatıştırdı. "Özür dilerim," dedim usulca. "Felix'in onu bu şekilde kontrol altına alabilmesinin tek yolu Nina'nın ona izin vermesidir ki bu da senin arkandan ona erişim izni verdiği anlamına gelir." Başını eğen Ivy benden uzaklaştı. "Beklediğinden daha iyi olduğunu kendin söyledin. Çünkü onu ısırın köpeğin kanını yudumluyor. Hâlâ ona bağlı."

"Nina'nın ona ihtiyacı yok!" diye bağırdı.

Omuzlarım çöktü. Umut sertçe öldü ve yalana katlanmak daha kolay oldu. "İki adım ileri," dedim usulca ve Ivy'nin çenesi tekrar gerildi. *Bir geri*, düşüncelerimde yankılandı. Ivy'nin de bunu düşündüğünü biliyordum. O da Nina'nın şu anda olduğu yerdeydi ve her gün uçurumun kenarında dengede duruyordu.

"Eğer onu öldürürsen, kız da onunla birlikte gider," dedim ve Ivy başını salladı, gözyaşları gözlerini daha da karartmıştı. "Muhtemelen bir silahın yanlış ucunda. Onu geri alırsak, gitmesine izin verene kadar iki adım ilerlemeye devam edebiliriz. O güçlüdür. Başaracaktır." Tanrım, umarım başarır.

Ivy başını salladı ve gözyaşlarını gördüğüne şaşırılmış gibi sildi. "Onu öldürmeyeceğim." Söylemediği "henüz" kelimesini neredeyse duyabiliyordum.

İhtiyacım olan onay buydu ve devam etmek için düğmeye bastım. Ivy nefesini verdi ve sonra asansörün sesi duyuldu. Göğsüm ağrıyordu. Ölümsüzlerin çocuklarından istedikleri şey cehennemdi. Ama en azından üst kattaki çılgınlığa karışmamıştı. Orada

yeterli zaman olmamıştı.

"Arkamda kal," diye fısıldadı Ivy, önce tavana sonra yanlara bakarken dengesi mükemmel ve her hareketi zarafet içindeydi. Geniş oda boş görünüyordu. Beni öne doğru çağırdı, pırıl pırıl parlayan katanası gergin bir ifadeyle dalgalanıyordu. Dışarı bakmak ve asansörün kapanmasını engellemek için kapıya doğru ilerledim.

Hâlâ kılıcını tutan Ivy, krom ve beyaz deri bir sandalyeyi bana doğru fırlattı. Onu yakalamak ve kapıların arasına sıkıştırmak için hamle yaptım. Asansör itiraz edip sızlandıktan sonra sessizleşti. Yüzeye çıkış kapımız açıldı ama kimse o taraftan aşağı inmeyecekti.

Ivy kapıdan kapıya dolaşp dinlerken ben de gözlerimle yavaşça geniş odayı inceledim. Cormel, Piscary'nin yeraltı dairelerini değiştirmek için çok az şey yapmıştı: sütunlar, beyaz halı, yüksek tavanlar, uzun perdeli sahte pencereler ve gün boyunca dışarıyı güvenle görmesini sağlayan devasa video ekranlarından biri. Geniş, seyrek ama zevkli bir şekilde dekore edilmişti ve gözlerim Piscary'yi bayılıta kadar dövdüğüm video ekranının önünde yer alan gayri resmi yemek köşesine gitti. Ivy'ye yaptıklarının öfkesi hâlâ geçmemişti ve vampir çoktan ölmüştü, gerçekten ölmüştü. Ivy'nin eski sevgilisi Skimmer onu öldürmüştü. Ivy'nin korkusunu, hayal kırıklığını anlıyordum. Ben de

Ivy'yi severdim. Hâlâ da seviyordu. Gitmesine izin vermek yapılacak en doğru şeydi.

Elim sırtımın küçük kısmına gitti ve sıçrama silahımı çektim. Bir çizgiye dokunarak bir farkındalık şeridi uzattım. Yeraltında çok uzakta değildik. Piscary sihrini sevmişti.

Ivy son çift uzun meşe kapıdan döndü. "Bu odada değiller," dedi ama her şey apaçık ortadaydı. Kaşlarım çatıldı. Dan, Felix'in gitmeyi reddettiğini söylemişti. Buralarda bir yerdeydiler.

Sanki düşüncelerim onu çekmiş gibi, Jenks bir koridordan mırıldanarak çıktı, halı ve perdelerin arasında yersiz görünüyordu. "Piscary'nin buradan ikinci bir çıkış yolu olmadığından emin misin?"

"Gitmemişler," dedi Ivy. Vampir hızıyla koridora doğru yürüdü. Peşinden koşarken kalbim küt küt atıyor, o olmadığı için saldırıya uğrayıp uğramadığına dikkat ediyordum. "Güvenli odadalar," dedi Ivy heybetli bir kapının önünde dururken. Kapı eskiydi, ahşaptan yapılmıştı ve uzak geçmişte kesilmiş, yakılmış ve ezilmişti, görünen o ki hasar en az iki şeffaf cılanın altındaydı. Bunları silmek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Belki de onur nişanları ya da kupalar?

"Piscary'nin güvenli odası mı?" Jenks aşağı inip kılıcını anahtar deliğine soktuğunda elektronik korumaların nerede olduğunu merak ederek sordum.

Jenks çalışırken kıpırdanarak, "Burası onun yatak odası," dedi. "Güvenli oda içinde bir yerde. Sanırım nerede olduğunu biliyorum ama emin değilim." Gözleri benimkilerle buluştu, siyah ve güzel. "Bana hiç güvenmedi. Felix'in onu bulmasına şaşırdım."

"Buldum!" Jenks şarkı söyledi, üzerinden dökülen toz parlak bir gümüş rengine dönüştü.

"Ama ölümsüzler aynı şekilde düşünmeye meyillidir." Ivy sessiz olmamızı işaret etti ve ben de bir metre kadar geriye çekildim. Hazır olduğumu gören Ivy kapıyı Jenks için yeterince açtı. Jenks yerden birkaç santim yukarıda uçarak içeri girerken kulaklarımı dikerek dinledim.

"Burası boş," diye seslendi ve Ivy kapıyı açtı. "Sadece bir yatak odası," dedi, ben onu takip ederken omuz silkerek. "Gerçekten ürkütücü bir yatak odası. Bir tarama daha yapmamı ister misin?"

Başımı salladım. Sinirli bir kahverengi tozla kayarak, koridoru izlemek için kapı aralığında asılı kaldı. Sözcük *ürkütücüydü* ve ben de ayaklarım çiçeklerde yüz desenleri olan kalın halıların üzerinde sessizce ilerledim. Palmiyeler, sütunlar ve tavandan sarkan tül perdelerle odanın ortasında, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde duran ağır görünümlü yuvarlak yatağı çevreleyen bir Mısır genelevine benziyordu belki de. Görebildiğim tek bir kapı daha vardı, o da fayans ve armatürlerden anlaşılabileceği üzere bir banyoya açılıyordu. Yaşlılıktan sararmış ve neredeyse yatak kadar büyük bir avize yan tarafa asılmış, zayıf bir ışık saçıyordu.

Jenks kapı aralığından, "Sana orada kimse olmadığını söylemişim," dedi, Ivy katanasını susması için ona doğrulttuğunda son kelimesi bocaladı.

"Yatağı taşımama yardım et," dedi ve ben de silahımı belime soktum.

"Yatağın altında gizli bir oda mı var?"

Ivy başucuna yerleşmişti ve ben geniş, sığ basamakları çıkarken başıyla onayladı. "Sanırım öyle," dedi ve Jenks homurdanarak kollarını göğsünde kavuşturup kapı aralığında durdu. "Hiç görmedim ama bir keresinde gitmediğini bildiğim halde odasını boş bulmuştum. Ya bir oda ya da buradan bir çıkış yolu var ve bunu saklayabilecek tek şey de yatak."

Yatak sağlamdı ve iskeleti tutup ayağını kaldırırken Ivy'nin kan sersemliği içinde yatağa yayıldığını düşünmemeye çalıştım. En azından denedim. Bu şey bir ton ağırlığındaydı. Fountain Meydanı'ndaki fiskiyeyi yerinden oynatmaya çalışmak gibi kıl payı bile kımıldamıyordu.

Ivy benden önce vazgeçti, kaşlarını çatarak tavana ve tül perdelere baktı. Dört köşede kadifeye sarılmış ipler vardı ve karanlık bir ifadeyle birini kopardı. Asma köprü gibi sıkıydı. Gözlerim tavandan yatağa doğru kaydı. Yatağı kaldırmak için mi tasarlanmışlardı? Biri aşağıya inebilir, sonra yatağı değiştirebilir ve kimse bundan haberdar olmazdı.

Onları kontrol edebilecek bir şey aradım, Ivy homurdandığında ve bir kayma sesi durgunluğu bozduğunda geri döndüm. Katanasıyla güç dolu bir vuruşu bitiriyordu, önündeki ip sanki çitalar tarafından çekiliyormuş gibi tavana doğru kıvrılıyordu. İp bir çırpıda bir deliğin içinde kayboldu. Duvarların arasından düşen bir karşı ağırlığın ağır gümbürtüsü geldi.

Jenks hayranlıkla, "Bu bir kurbağanın üzerindeki sümükten daha kaygan," dedi ve Ivy ince bir ter tabakası görünen diğerlerini kesti. Bu korkudan kaynaklanıyordu, efordan değil.

"Yine," dedi yatak başlığındaki yerini alırken ve bu sefer kendimi sabitleyip kaldırdığımda yatak hareket etti. Tanrım, hâlâ ağırdı ama başardık. "İşte," diye soluk soluğa banyoya doğru baktı ve yatağı kürsünün geniş, sığ merdivenlerinden aşağı kaydirdik.

Yarı yolda gümlendi ve durdu. *Bu kadar gizlilik yeter* diye düşündüm, ama düşen karşı ağırlıklar bizi çoktan ele verirdi.

Ivy çoktan yerdeki deliğin yarısına kadar inmişti. "Bekle," diye fısıldadım, ipi yeniden tuttum ve bir ışık küresi oluşturdum. Tılsımı bozmamak için dokunamadım ama Ivy ve Jenks dokunabildi ve peri küreyi ona doğru uçurdu. Gölgeler, onu alırken yüzünü korku ve belirsizlikle sertleştirdi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve o da merdivenlere döndü. Burası bir vampirin güvenli odasıydı; ölümüne korkuyordum. Ama Ivy'nin oraya tek başına inmesine izin veremezdim ve Jenks koridora son bir kez bakıp onu takip ederken, sıçrama silahımı tekrar çektim.

Ivy'nin elindeki ışığım rahatlatıcı bir parıltıydı ve adımlarımız sessizdi. Merdivenlerin dibinde bir kapı daha vardı ve ben loş ışık karesine baktım. Çok fazla kapı vardı. Güneşle aramızda çok fazla kapı vardı ve ley hattına tutunuşumu güçlendirdim.

Ivy geride durmamı işaret etti ama kapıyı açtığında Jenks kulağına yapışmıştı. Bir kanat vızıltısıyla Jenks içeri daldı.

"I-Ivy-y-y!" diye bağırdı ve küçük bir iniltiyle Ivy içeri koştu. Merdivenler, yavaşça kapanan kapının arkasından sızan ince bir kesit dışında karanlığa gömüldü. Kalbim çarparak uzandım ve durdurdum. İçeride, ışık kürem küçük odanın zemininde yuvarlanıyor, garip bir şekilde değişen gölgeler oluştuyordu.

"O iyi!" Jenks, Nina'nın nabzını çılgınca yoklayan Ivy'nin üzerine eğilirken tiz bir sesle bağıırıyordu; siyah geceliğinin içindeki kan lekeli, solgun kadın cömertçe işlenmiş bir sandalyeye yığılmıştı. "Ivy, o iyi. Onu kaldır ve buradan gidelim!"

Birisi onu buraya bırakıp gitmişti. O kişi geri gelmeden buradan çıkmak istedim. Yavaşça merdivenlere doğru çekildim, bayılma koltuğu, küçük masa ve monitörlerle dolu odayı inceledim. Çoğu on dakika önceki şafak öncesi gökyüzünü ve huzurlu sokakları gösteriyordu, ancak ikisi FIB araçları ve ambulanslarla birlikte biraz daha parlak bir gökyüzü gösteriyordu. Vampirleri taşıyan sedyeler ve elde taşınan serum torbaları dışarı taşınıyordu. Anlaşılan Jenks birkaç kamerayı kaçırmıştı. Bir yığın yatak takımı, çeşitli giysiler, bıçaklar ve muhtemelen kan dökme oyuncakları bir köşeye itilmişti ve zemindeki kafa büyüklüğündeki deliğin bariz bir işlevi vardı. Tüm gösterişli mobilyalarına rağmen oda bana Cincinnati'nin altında Ivy'nin eski I.S. patronunu ve Denon'u bulduğumuz odayı hatırlattı. Burası bir saklanma, son direniş yeri idi ve bir tuzak gibi hissettiriyordu.

"O iyi," dedi Ivy, sesi neredeyse hıçkırık gibiydi.

"Gidelim," dedim, buradan defolup gitmek için hareketler yaptım.

Ivy Nina'yı omzuna alırken Jenks giysi yığınının üzerinde durmuş, ağır ağır toz alıyordu. Bilinmeyen vampirlerin kanı ikisine de bulaşmıştı ve Ivy ayağa kalkarken saçlarını gözlerinden almak için başını savurdu. "Cormel'i de buradan götürecek misin?" Jenks beni soğukkanlılıkla durdurdu. "Güneşin doğmasına on dakika var. Muhtemelen yukarıda ışık geçirmez çantaları vardır."

"Cormel?" Fısıldadım, giysi yığınının yeni bir şekilde görüyordum.

"Ivy?" Nina mırıldandı ve Ivy'nin nefesi sinirli bir sesle gelip gitti.

"Çıkarın onu buradan," dedim, kan lekeli, yırtık giysileri bir kenara itip bir zamanlar tüm özgür dünyayı yönetmiş olan yuvarlak yüzlü iş adamını bulana kadar içim içimi yedi.

"Onu taşıyabileceğini düşünüyor musun?" Jenks yaklaşarak şöyle dedi.

"Hayır." Battaniyeleri bir kenara atarak, iyi giyimli, biraz kısa boylu, solgun ve tepkisiz vampir Cormel'i ortaya çıkardım. "Beni bu deliğin dışında bekle." *Lütfen beni burada bırakma. . .*

Jenks'in kanatları uğuldadı. Ivy'ye, "Sen git," dedi. "Ben onunla kalacağım."

Cormel'e bir şaplak attım. Çok büyük bir adam değildi ama onu kaldıramazdım. Hiç tepki vermedi. Ivy hâlâ kıpırdamamıştı ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Onu dışarı çıkar dedim," dedim ve Ivy Nina'nın yere düşmesine izin verdi, yüz ifadesi acılıydı. "Ivy!" Beni kenara itip kolunu dirseğine kadar iterken bağırdım.

"Ona vurmak işe yaramaz," dedi ve sakince yığından bir bıçak alıp kolunun iç kısmını fark edilmeyecek bir yerden kestiğinde nefesim kesildi. "Açlıktan ölüyor. Solgunluğuna bakın."

Al böyle söylemişti ve yumruğunu sıkıp dirseğinden bir parça kan damlarken kendimi kötü hissettim. Kanı adamın ağzına akıtırken yüzünde boş bir ifade vardı. Çoğu çenesinden aşağı aktı ama sonra dudakları açıldı. Bir dil dışarı fırladı, kıpkırmızı oldu ve Cormel'in yüzü tiksintiyle kıvrıldı.

"Cormel!" diye bağırdım, sonra Jenks'in yanından monitörlere ve ambulanslara baktım. O sandalye asansör kapılarını açık tutarken buraya inemezlerdi. *Daha ne kadar? Merak ettim. Daha ne kadar arayacaklardı?* "Cormel, uyan!"

Ivy içine daha fazla kan akıttı. Hâlâ baygın olan Nina kanın kokusunu alınca bir kedi gibi miyavladı ve korkum ikiye katlandı. Ses, Cormel'in bulanıklığına kanın nüfuz edemediği yerden nüfuz etti. Titrek bir eliyle ağzını ovuşturdu ve kana tiksintiyle baktı. "Ivy?" diye fısıldadı, gözleri pusluydu. Jenks kesiğinin tozunu alıyordu ve kan hemen pıhtılaştı. "Rachel?" diye ekledi, beni görünce.

Gözleri tekrar kapanırken onu sarstım. "Cormel!" Tısladım ve bir gözü açıldı. "David'i gördün mü? Ayağa kalk!"

"Kim? Git buradan," diye inledi, dili Ivy'nin kanıyla kıpkırmızıydı. "Bırak da uyuyayım."

"Nasıl aç olmaz?" Jenks sordu. "Aurası neredeyse hiç yok."

Elbette David'i görmemişti; uyuyordu. "Sence doğrudan kan nakli onu kendine getirebilir mi?" diye sordum ama bunu çoktan denemiş olmalıydılar.

Ivy kaşlarını çatı. "Ölümsüzlerin ihtiyacı olan kan değil. Onunla birlikte aldıkları aura."

Sinirle ona bir tokat attım ve Cormel'in gözleri parlayarak açıldı. "Ayağa kalk!" Onu çektiştirerek bağırdım. "Felix Cincinnati'de uyanık olan tek ölümsüz vampir ve eğer seni buradan çıkarmazsak, bir sonraki gün batımını görecektir kadar yaşayamayabilirsiniz."

"Felix?" Cormel mırıldandı, gözleri düşmüştü, ama benim çekmemle

kendini bir dirseğinin üzerinde yukarı itmeyi başardı. Ivy, Nina'nın hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamasını izledi ama onu orada bırakarak Cormel'in diğer kolunu tutup çekti. Cormel hendekteki sarhoş bir işadamı gibi ayağa kalktı ve aramızda ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı. Ivy bıraktı ve ben de onu tek başıma tutmak için mücadele ettim.

"Neredeyim ben?" diye nefes aldı, ağzındaki Ivy'nin kanını tekrar sildi ve tiksintiyle baktı. Gözlerini kırıştırarak Nina'yı kollarına alan Ivy'ye baktı. "Nina ..." dedi ve sonra şaşkınlıkla eline baktı. "Görüyorum ama kan düşüncesi itici geliyor," diye fısıldadı hayretle ve bakışları bana yöneldiğinde ürperdim. "Bana ne yaptın sen?"

Jenks hızla merdivenleri çıktı ve geri indi. "Bunu hareket ederek yapabilir miyiz?" dedi merdivenlerden çıkmak için hareketler yaparak. "Güneş hiçbir vampiri beklemez."

Nina'yı kollarında tutan Ivy adımlarını kolayca attı. Bir omzumu Cormel'in altına sıkıştırırken adrenalin bana güç verdi. "Vahşi büyü dalgaları Cincinnati'den geçerek büyülü teklemelere ve ölümsüzlerin uyumasına neden oluyor," dedim, vampir tütsüsü üzerime dökülürken derin bir nefes aldım, bir şekilde ekşi kokuyordu. "Felix hariç. Neden?"

"Elfler vampir mi öldürüyor?" Cormel sendeleyerek başını salladı.

Bu olasılık karşısında dudaklarım aralandı, sonra merdivenlerden yukarı doğru ilerlemeye başladım. Işık daha parlak hale geldi ve bir tuzak hissi ortadan kalktı. "Hayır, bunlar Özgür Vampirler. Neden bir tek Felix uyanık? Onu farklı kılan ne?"

Ortaya çıktığımızda Cormel başını salladı ve yönünü buldu. "Buranın burada olduğunu bilmiyordum."

"Cormel. Felix neden uyanık?" Tekrar sordum. Ivy çoktan kapıdaydı, Nina kollarında ve katanası kalçasındaydı, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa baktı. Nina ağlıyordu ama henüz gerçekten farkında olduğunu sanmıyordum. Ley hattı ışık büyüsunü bıraktım ve kaybolana kadar içimde bir enerji dalgası yükseldi.

"Aç değilim," dedi Cormel uzaktan ve kendimi birden onu dik tutarken buldum, ağırlığının altında sendeliyordum.

"Cormel!" Kürsünün sığ merdivenlerinden aşağı düşerken bağırdım. Küfrederek onu takip ettim. Gözleri kapalıydı ve yakasından tutarak başını kaldırdım ve yüzüne bir tokat attım. "Uyan!"

Cormel'in gözleri parladı. "Bana vurmaya devam edersen, sabrımı kaybedeceğim."

"Sistem çöküyor," dedim, onu ayağa kaldırmaya çalışarak. "Uyanık kalmalısın!"

Ama gözleri kapandı ve ben çaresizce Ivy'ye baktım. Onu burada bırakamazdık.

"Ona bir daha vur!" Jenks öyle dedi ve Ivy Nina'yı omzuna alıp itfaiyeci gibi taşıdı.

"Onu ben alacağım," dedi kısaca öne çıkarken ve gözlerim

genişledi. İkisini birden mi taşımak istiyordu? "Benden önce git ve her şeyin yolunda olduğundan emin ol," diye ekledi ve Nina'yı bir omzuna alıp çömelmesini, ben arkasına geçip onu biraz dikleştirmeyi başarırken Cormel'i diğer omzuna almasını hayretle izledim.

Ağırlığın etkisiyle inleyerek sendeleyerek ayağa kalktı ve bana bir insandan daha fazlası olduğunu bir kez daha hatırlattı. Korku ona güç vermişti, Felix için değil, Nina için duyduğu korku. Nina'nın içinde bulunduğu cehennemi görmüştü, ona olan sevgim onu bu cehennemden çekip çıkarana kadar bu cehennemin içindeydi, tıpkı suda tavllanmış bir kılıç gibi. Felix ne yaptığımızı anlamadan ve Nina'nın içine bir eldiven gibi düşmeden önce buradan çıkmalıydık.

Ivy ayaklarını sürüyerek koridor kapısına gitti. Jenks dışarı fırladı. Sıçratma tabancama uzandım, sıçratma toplarının hazneden serbestçe akacağından emin olmak için salladım. Yanından geçerken Cormel'in gözleri açıldı ve bana baş aşağı, kara gözlü, ölü bir bebek gibi baktı. "Bizi kurtarmak zorundasın Rachel," diye fısıldadı ve benim korku dolu bakışlarım hem onu hem de Ivy'yi kısa süreliğine uyanık hale getirdi.

"İstemiyorum!" Tısladım ve Ivy'yi iterek koridora çıktım. Zaten onların ruhlarını kurtarmaya çalışıyordum. Çürüyen bedenlerini de kurtarmak zorunda değildim.

Jenks koridorun sonunda havada asılı duran bir güneş lekesi idi. "Hanımlar..." dedi ve acele etmemizi işaret etti. Felix aşağıdaydı. Bunu hissedebiliyordum. Jenks'e doğru koştum, Ivy arkamda daha yavaş ilerliyor, Nina ve Cormel'in ağırlığını idare ediyordu.

Jenks'e, "Önden git," dedim ve o da büyük odaya doğru fırladı. Neredeyse varmıştık ve olasılığın ilk ipuçlarıyla nabzım hızlandı. *Sessiz ol Nina*, diye düşündüm, yavaş yavaş neler olup bittiğinin farkına varırken dikkatleri üzerimize çekmesini istemiyordum.

İçeri girdiğimizde büyük oda sessizdi, önce Jenks, sonra Ivy, sonra da ben. Silahımı çıkarmıştım ve nabzım hızla atıyordu. Açık asansör odanın öbür ucunda, elli adımdan daha az bir mesafede bizi çağırıyordu. "Güneşin doğmasına ne kadar var Jenks?" Meteoroloji servisinden daha iyi olduğunu bildiğimden sordum.

"Üç dakika."

Ivy'nin gözlerinin kenarları kısılmıştı. Cormel'i özel olarak kaplanmış bir ceset torbasına koymaya yetecek kadar zaman vardı ama sadece.

Bir elimde silah, koşarak ilerledim ve telefonumu çıkardım. "Tamam. Yukarı çık Jenks. Yukarı çık Jenks. Bir istihbarat ajanı bul. Asansörün tepesinde bir gölge çanta hazırla."

Jenks, "Tamamdır," dedi ve sonra muhtemelen servis asansörüne doğru koşarak uzaklaştı.

"Ve onlara bizi vurmamalarını söyle!" Arkasından fısıldadım.

Dışarıda aşırı sayıda FIB aracı var.

Ivy gözlerimle buluştuğunda neredeyse asansöre varmıştık. Yüz ifadesindeki rahatlama neredeyse elle tutulabilirdi. Bu sefer mutlu bir son olacaktı.

"Yürüyebilirim," dedi Nina ben daha sandalyeyi kapıdan çekemedim, sesi net ve kesindi ve tanıdık, huzursuz bir tempoya sahipti.

Korku içime işledi. Ivy'nin nefesi kesildi, sonra hem Nina'yı hem de Cormel'i düşürdü.

Felix.

Silahımı salladım ama Ivy önüme çıktı. Kalbim çarpıyordu, yanından geçtim. Üç dakika. Bunun için zamanımız yoktu!

"Nina, hayır!" Ivy kadının omuzlarını tutarak haykırdı ama artık çok geçti ve Felix'in kişiliğinin kadının gözlerinin arkasına geçip kontrolü ele aldığını gördüm.

"Seni küçük *orospu!*" Felix/Nina bağırdı, Ivy'ye tokat atarken tükürükleri havada uçuşuyordu. "Nina benim!"

"Çekil, Ivy!" Bağırdım, silahı doğrulttum ve daha iyi bir açı bulmaya çalıştım. Ama sonra Nina bana baktı ve gülümsedi. Dondum kaldım, dudaklarım ondan akan şeytani memnuniyet karşısında aralandı.

Sonra biri bana yandan vurunca nefesim kesildi. Nefes nefese halinin üzerinde kaydım. Silahım ateş aldı ve onu bırakmamak için sıkıca kavradım. Sürtünme ben durana kadar devam etti. Nefes almakta zorlanırken başımı kaldırdığımda Felix'i -gerçek Felix'i- üzerimde buldum, uzun dişlerini göstermiş, genç ve güzel yüzü otoriter bir ihtiyaçla sertleşmişti.

"Defol!" Silahımı ona doğrultarak hırladım, ama o silahı bir kenara fırlattı. Silahı bırakmadım ve bileğim acı içinde yandı. Kan her tarafını kaplamıştı; hiçbirisi ona ait değildi. Ivy'nin Nina'yla boğuşurken ağladığını duyabiliyordum, kadın güzelce delirmek için mücadele ederken aklını kaçırmıştı.

"Nina benim," dedi Felix, ellerimi halıya sabitleyip boynuma doğru eğilerek nefes alırken ağırlığı bana baskı yapıyordu. "Gün ışığı işimi yapması için ona ihtiyacım var. *Neden* karışıp duruyorsun?"

"Çünkü o senin değil," dedim, sözcükler nefesimin kesilmesiyle noktalandı.

Silahım tutukluk yapmıştı ama yine de kendimi savunabilirdim; içimden bir ley hattı çekip ona doğru ittiğimde acıyla hırladı, ben tutuşunu kırana kadar dönüp durdu. Diz çökmek için döndüm, bileğim yandıkça silahın nişan alma hızı düşüyordu ama o sekiz adım geride volta atıyordu. İtici gaz onu o kadar uzağa gönderebilirdi ama yere indiğinde orada olmayacaktı.

"Özür dilerim," dedi Ivy Nina'yla boğuşurken ve yüzü gözyaşlarıyla ıslanırken, elini yumruğunun üzerine koydu ve dirseğiyle Nina'nın kafasına vurdu. Vampirin gözleri başının arkasına yuvarlandı ve yere düştü. Asansörün üzerindeki büyük saate baktım. Güneş doğmuştu. Cormel burada sıkışıp kalmıştı. *FIB'i bize getiremediğimiz sürece...*

"Onu alamazsın," dedim ayağa kalkarken, amacım titriyordu. Ivy'nin yanına giderken ayaklarıma dikkat etmeden hareket ettim. Cormel ve Nina'nın başında duruyordu, yüz ifadesi uyuşmuştu.

Ve Felix hâlâ bir orman kedisi gibi kambur ve güzel bir şekilde etrafımda dönüyordu. "Cormel'in çocuklarını görmedin mi?" dedi usulca ve sesi zihnimde kadife gibi yankılandı, beni büyülemeye çalışırken etrafımda dolaştı, uyuşturdu. "Başka biriyle çalışmayı denedim. Zihinleri çok zayıf. Nina'ya ihtiyacım var. O beni tanıyor. Ben de onu tanıyorum. Ivy onu güçlü yaptı. Onu bırakırsan yaşamana izin veririm."

Ivy nefes nefese kalmıştı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde ona uzandım, talebindeki çekime karşı koydum. "Onsuz gitmiyoruz. Seni kan emici . . piç kurusu," diye fısıldadı ve usta bir vampirin neler yapabileceğini, neleri çağırabileceğini hatırlayınca irkildim.

"Ivy . . ." Felix fısıldadı, elini ona doğru uzattı. "Bana gel."

"Ivy, hayır," dedim, inlediğinde ona dokunmamam gerektiğini biliyordum, gözleri uyuşturan bir zevk beklentisiyle kapanıyordu. Boyun eğme çağrısı odaya nüfuz etmişti ve onu bir sıçrama topuyla indirmek zorunda kalıp kalmayacağımı merak ettim. Kızacaktı ama sonra bana teşekkür edecekti.

"Biraz kestirmen gerek Felix," dedim. "Diğer herkes uyuyor. Sen neden uyumuyorsun?"

Felix başka tarafa baktı. Arkamda Ivy, Felix'in tutuşu kırılınca derin bir nefes aldı. "İhtiyaç duymadıkları için uyuyorlar," dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ben her zaman açım. İstersen Cormel'i al. Üç gün içinde ölmüş olacak. Hepsi ölecek. Nina kalıyor. Ve Ivy."

Korku omurgamdan aşağı kaydı ve silahımı daha sıkı kavradım. "Böyle bir şey olmayacak."

"O zaman sen öleceksin ki ben de yaşamaya devam edebileyim," dedi ve bunu bir uyarı olarak kabul edip elleri pençeye dönüşmüş bir halde üzerime atladı.

"Rachel!" Ivy çığlık attı ama içgüdülerim devreye girdi ve kendimi destekleyerek onun momentumunu aldım ve onu bir sütuna fırlattım.

Felix havada iki büklüm oldu. Darbeyi sırtı yerine omzu aldı ve ben ateş edemedim ayağa fırladı, gözleri parlıyordu. "Daha önce hiç iblis kanı içmemiştim," dedi gözleri arkamda gezinirken ve Ivy'nin varlığının benimkine doğru kaydığını hissettim.

"Bu değişmeyecek, pislik uykusu," dedim, saçlarım dalgalanana kadar ley çizgisini çizdim.

Uluyarak, ortama tekme atmak için tekrar zıpladı. Nefesim kesildi ve kendimi geriye doğru savrulurken buldum, duvara çarpma kadar halının üzerinde kaydım. Göğsüm acıyordu. Gözlerim neredeyse kapalıydı, Ivy çığlık atıp saldırırken çaresizce nefes almaya çalışıyordum. Yumrukları bulanık ve bağırsıkları ürpertici, onu benden geri çekmeye zorladı. Nadiren gol atardı, ama o geri çekiliyordu. Eğer bu konuda eğitim almış olsaydı

hiç şansı olmazdı. Eğer onu yenebileceğimizi düşünseydi, bizimle bu şekilde oynamazdı. Nina'nın sandalyeyi çekip asansörü yüzeye göndermek için asansöre doğru süründüğünü fark etseydi

. . gülümsemiyor, keyif almıyor ve ağzındaki kanımızın beklentisi içinde olmayabilir.

Ama yapmadı.

Silahım elimde titriyordu. Çok uzaktaydı. İtici gaz sadece yirmi metre kadar işe yarıyordu. Öfkeyle çılgılık atan Ivy, Felix'in yuvarlanmasına neden olan bir yan tekme attı. "Neden benimle dövüşüyorsun?" dedi ayağa kalktığı anda. "Özgür Vampirler yaşayan ölüleri yok edecek. Hepsini. Onları durdurabilirim ama Nina'ya ihtiyacım var," diye ikna etti, ellerini masumca açarak.

Ivy yanımda durmak için geri çekildi. "Kölen olmadan yap," dedi nefes nefese. "Ona sahip olamayacaksın."

Özgür Vampirleri biliyor muydu? O zaman onlar mıydı? Efendileri öldürmeye çalışıyorlardı. Yanlış ateşlemeler sadece bir yan etkiydi. Silahımı kavrayışım sabitleşti ve yumuşak bir kanat vızıltısıyla Jenks aramızda gezindi, memnun gülümsemesi Felix'i tereddüt ettirdi. Geri dönmüştü. FIB ve I.S. yoldaydı. Tanrım, umarım beni vurmazlar.

"Kıçın çimlerin altında kalacak, kan torbası," dedi peri ve Felix asansöre ve yanında yığılmış Nina'ya bakarken gözleri karardı. Zayıflamıştı, gözlerini kırıştırdı ve asansör çaldığında onu tersledi.

"Sizi aptal orospular," diye hırladı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü, kapılar açılıp ACG teçhizatı ve kurşun geçirmez yelekler giymiş öfkeli, bağırان adamlar odaya girerken ellerini başının arkasına bağladı.

Mükemmel bir fikirdi ve ellerimi havaya kaldırıp silahımı sallandırımdım. İyi adamların beni tanımamasından nefret ederdim. Ama yine de her yerim kan içindeydi. Hiçbiri bana ait değildi. Sanırım.

"Kadınları vurmayın!" Jenks, Ivy ve benim aramda dolanırken bağırıyordu. "Tink bir ördeği seviyor, sen bir trolün dildosundan daha aptalsın! Bir koşucu gördüğünde tanımıyor musun?"

"Ivy?" Nina, iyi niyetli bir adam onu asansöre sürüklediğinde korku içinde ağladı.

Ivy hızlı bir avuç içi darbesiyle kendisini kelepçelemeye çalışan adamın kafasını geriye attı. Asansöre doğru fırladı, korkmuş ikinci bir memurdan bir silah kaptı ve odanın öbür ucuna fırlattı. "İçeri girmesine izin vermeyin!" Ivy haykırdı, Nina'nın yanına düştü ve kendisine bakması için omuzlarından tuttu. "Nina, ben buradayım. Bunu atlatabiliriz. Seni bırakmayacağım!"

Onun çılgılığı herkesi kısa bir süreliğine durdurdu ve Felix'in yüzüne bir tokat atabilirdim, o izlerken, duyguyu emerken ve yarattığı acı ve korkunun tadını çıkarırken.

Ama Nina'yı ele geçirmeye çalışmıyordu ve Nina ile Ivy'yi görebilmek için öfkeli memur selinin etrafından eğilmek zorunda kalarak silahımı isteyen adama dalgınca uzattım. Felix işbirliği yapıyordu ki bu biraz rahatsız ediciydi. Deli adamlar boyun eğmez.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi Nina, teni kesinlikle yeşile dönmüştü.

"Parçalara ayrılacak!" Jenks uyardı ve Nina'nın yüzünde büyük siyah kasmuklar kasmaya başladı. Bir odayı hızla boşaltma eğilimindeydi ve Ivy saçlarını yolundan çekerken herkes ona yer verdi. Felix, piç kurusu, eğlenmiş görünüyordu.

"Tabii, fırsatın varken şimdi gül," diye fısıldadım ve bana döndü, belli ki duymuştu.

Ama asansör tekrar açıldı ve daha fazla FIB ve I.S. elemanı dışarı döküldü. "Edden!" Diğerlerinin arasında onun kel kafasını görünce seslendim. David yanımdaydı, uzun pardösüsü ve ödünç aldığı FIB şapkasıyla tuhaf bir karışım gibi görünüyordu ve içimdeki endişe düğümü çözüldü. O iyiydi. Üst kattaki kargaşadan kaçmış ve yardım çağırmaya gitmiş olmalıydı. Beni görünce dudakları rahatlayarak yukarı kıvrıldı ve iyi olduğumuzu anladım.

Felix elleri arkadan kelepçeli olmasına rağmen gülümsüyordu. Tek uyanık zombi olarak, özellikle de işbirliği yapmaya devam ederse bu durumu tersine çevirebilirdi. Ama gözlerinin ardındaki deliliği görmüştüm. Nina'yı yanına almayacaktı, eğer ben yardım edemezsem.

Ivy'nin birine, "Saldırıya uğradı," diye bağırdığını duydum. "Ondan uzak durun." "İyi miyim?" Kimliğimi kontrol eden adama sordum ve o da başını sallayarak

Silahımı geri aldım. "Edden! David!" Seslendim ve David Edden'ın omzuna dokunarak onu iki memurla baş başa bıraktı ve bana doğru gelmeye başladı. Yorgun bir halde kanepenin arkasına yaslandım ve kanepenin her tarafına iğrenç kan bulaştı.

"Seni arayacağımı söylediğimi biliyorum," dedi Were aradaki mesafeyi kapatırken. "Ama etrafta bir tur attılar ve gözcülerimi gafil avladılar. Kiliseye gittim ama sen çoktan gitmiştin- Hey!"

Onu kucakladım, odun ve barutun karmaşık kokusunu içime çektim. "Yukarıda, o karmaşanın içinde olduğunu sanıyordum," dedim. "Çok kızmıştım." Arkama yaslanarak onun sırtın, mahcup yüzüne baktım. "Hâlâ kızgınım!" Daha yüksek sesle söyledim. "Kahretsin David. Daha dikkatli olmalısın!"

Jenks bizi gümüş bir tozla sardı. "Senin *intikamını* almaya hazırdı," dedi gülerek. "Onun aurasını hiç böyle görmemiştim, adaleti yerine getirme ihtiyacıyla gümüş gibi parlıyordu."

Bazı memurların beni dinlemesinden utanarak, "Dinlemiyordum," dedim. "Tamam, öyleydim," diye itiraf ettim. "Anladığım kadarıyla birkaç Özgür Vampir bulmuşsun. Üst kattaki herkes iyi olacak mı?"

Başını salladı. "Öyleler, yine de bir kaç tanesini izlemem gerekebilir."

Bağımlılıktan kaçınmak için ekstra yardıma ihtiyaç duymadıklarından emin olmak için bir süreliğine daha genç olanları." Eğilip fısıldayarak, "İyi olacaklar. Odaklanma, kalan vampirik feromon bağlarından daha güçlüdür."

Bu beni rahatlattı ve Edden memurlarıyla işini bitirip öne çıkarken benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için omzunu son bir kez ittim. "Arayabilirdin," dedim.

"Telefonumu aldılar." Yüzünde bir şişlik vardı ve iki ayağına birden ağırlık vererek ayakta duramıyordu. Belli ki canı yanıyordu ve David, Edden'a yer açmak için yana kaydı.

"Rachel," dedi yaşlı adam yuvarlanarak dururken, gözlerini üzerimde gezdirirken elleri ceplerindeydi. David'den daha iyi görünmüyordu ve en son ne zaman uyuduğunu merak ettim. "Bu tanıdık geliyor," diye ekledi ortalığı ve anlamaya çalışan memurları incelerken.

Cormel'i uyandırmaya çalışan iki adama bakarken, "I.S.'den ışık geçirmez bir çantaya ihtiyacımız var," dedim. "Cormel'in koruyucu gözetime ihtiyacı var. Felix'in akıllı başında gibi davranması umurumda değil, ama değil."

Başını sallayan Edden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İfade vermek için birkaç dakikan var mı?" Edden sordu ve gözlerim kısıldı.

"Telefonuna cevap vermek için birkaç dakikan var mı?" Ben de karşılık verdim ve o da başını eğerek bir elini ensesinde gezdirdi.

"Özür dilerim."

Elimden gelenin en iyisi buydu ve koltuktan kalktım, asansöre doğru topallayarak giderken David'e yaslandım. Nina ve Ivy asansördeydi ve Ivy geldiğimizi görünce asansörü benim için tuttu. David ve Edden'a "Zamanında geldiğiniz için teşekkürler," dedim. "Sanırım Özgür Vampirlerin Cincinnati'yi ölümsüzlerden kurtarmaya çalıştıklarını ve bunu yaparken kaç kişiye zarar verdiklerini umursamadıklarını rahatlıkla söyleyebiliriz."

Edden yüzünü buruşturarak David'e baktı. "Öyle dedi ama ciddi mi?" dedi, David başını salladığında hâlâ inanamıyordu. "Onlar bir tarikattan başka bir şey değil. Hem de iyi finanse edilmeyen bir tarikat. Dalgaları kontrol edecek sihri nereden buluyorlar?"

Elfler mi? diye içimden fısıldadı ve bu düşünceyi kovdum. Trent bilirdi, değil mi? O onların gayri resmi lideriydi, Sa'han'larıydı. "Bilmiyorum ama iblisler değil," dedim kapılar kapanırken ve asansör sallanarak hareket ederken. "Al, dalgaların bölgeyi terk etmeden önce toplandığını söyledi. Sanırım Cincinnati bir test vakası. Üst kattaki vampirlerden biri buraya Felix'i almaya geldiklerini söyledi, muhtemelen diğerleri gibi uykuya dalmadığı için. Eğer ona yeterince ip vererseniz, gelip onu tekrar bulabilirler ama ben Ivy ve Nina için koruma istiyorum."

Ivy Nina'yı dik tutarken "İyi olacağız," diye itiraz etti, bakışları ben

ona baktım. Sürü üyelerimin beni cezalandırma anısı çok yeniydi.

"Ben hallederim," dedi Edden asansör durup açılırken. Bıyıklarını burarak kapıyı tuttu, böylece hepimiz topallayarak dışarı çıkabildik. Mutfağın yanındaki küçük odadaki kocaman saat bana bakıyordu. Sadece on beş dakika geçmişti. Ama daha fazla gibi geldi.

"Onları hemen bulmalıyız," dedim, her şey acıyordu. "Eğer vahşi büyü benim hattımdan çekmelerini engelleyemezsek, yaşayan ölüler hafta sonuna kadar ölmüş olacak. Açlıktan ölüyorlar, Edden."

Edden içini çekti ve mutfaktan eski yemek odasına açılan kapıyı açık tuttu. Telsiz sesleri ve FIB memurlarının gevezelikleri daha gürültülü, hava ise daha ferahtı. "Bağımsızlık Gününüz kutlu olsun," dedi Edden usulca.

Altımızda kan ve şiddet vardı. Önümüzde, kanla kaplı oda artık insanlardan boşalmıştı ve ürkütücü bir tablo gibi görünüyordu. Felix şimdiye kadar gördüğüm tüm vampirlerden daha vampirce davranmıştı. Bağımsızlık Günü gerçekten de kutlu olsun. "Birinin mizah anlayışı var," dedim mutfaktan sürünerek ve Edden homurdanarak onayladı.

Ama hiç komik değildi. Eğer usta vampirler yaşayanları kontrol etmek için etrafta değilse, o zaman bunu kim yapacaktı?

Peki bunun arkasında elfler mi vardı? Birileri onları finanse ediyordu. HAPA çökmüş ve dağılmıştı. Ait olmayan adamlar için de aynı şey geçerli. Cadılar kendi büyülerini bu şekilde tehlikeye atmazlar. İblisler yaramazlığı severdi ama bunu yapmak için vahşi büyü kullanmazlardı. Elfler . . . belki.

Trent'le bu akşamki öğle yemeği birden kulağa çok daha ilginç gelmeye başladı.

On iki

Rachel? Sosisli mi pirzola mı?"

Gözümü kırptım, yapışkan kırmızıya bulanmış kaburgaları düşününce içim daraldı: kaburga olmaz - ne bu sabah Piscary'nin kana bulanmış üst katında dolaştıktan sonra, ne tırnaklarımın altındaki kanı temizlemek için on beş dakika harcadıktan sonra, ne de Trent'in ve Quen'in kızlarının masumiyetiyle derisi yüzülmüş dirseğime balerin yara bandı yapıştırdıktan sonra.

"Sosisli sandviç." Trent'in kaşları kalktı ama elf dini tarikatından iki adamın Özgür Vampirlerin vahşi büyüü nasıl kullanabilecekleri hakkında derin bir tartışmaya daldığı tentenin altındaki uzun tik masaya geri dönmeden önce isteği itaatkâr bir şekilde Jonathan'a iletti. Bu işin arkasında elflerin olma ihtimalini henüz gündeme getirmemiştim. *Diplomasi, sen benim göbek adımsın.*

"Ray! Hayır! Hayır! Benimki!" Lucy tiz bir sesle bağırdı ve ben de abartılı bir şekilde düzenlenmiş havuzun kenarındaki rahat şezlonga iyice yerleşirken gülümsedim. Gözlerim kapalıydı ve kulaklarımla dünyayı seyrediyordum: ızgaranın şekerin tatlılığını yok eden tıslaması, Ellasbeth'in Ray'i oyuncakları paylaşması için uyarması, Trent'in müzikal, sessiz yanıtı, çocuk havuzunda çınlayan suyun sesi. Ailenin sesi hiç bu kadar güzel gelmemiştir.

Ama Bancroft'un güneyle ağzıyla söylediği, kelimeleri belirsiz ama duyguları net olan sözleri karşısında gülümsemem soldu. Batan güneşin havaya yaydığı hafif serinlik üzerime çökmüş gibiydi ve titredim. Bancroft, Trent'in dininin yetkilisiydi, Ohio'da giyilmesini beklemeyeceğim uzun mor bir cüppe giymiş, altından parlak elbise ayakkabıları çıkmıştı. Asistanı Landon'ı alıp sessiz bir odaya çekilmeden önce onunla kısa bir süre konuşmuştum. Şimdi geri dönmüştü ve her ne kadar kibar olsa da benden gerçekten hoşlanmadığı sonucuna varmıştı. Söylediğim ya da yaptığım bir şey olmadığını biliyordum. Ben buydum ve o beni silmeden önce ona *ne* kadar kötü olabileceğimi gösterme şansım olmaması beni rahatsız ediyordu.

Jonathan kaburgalara sos sürerken ve kaburgalar alev alev yanarken sırtarak minderlere daha da gömüldüm. Burası mutluluk vericiydi ama dışarıdaki yolculuk

barikatlar ve kontrol noktaları kâbusu. Dehşete düşmüş bir dünya Cincinnati'yi izliyordu, artık teklemeler azalıyor ve vampir şiddeti artıyordu, çoğu insan ölümsüzlerin uykuya dalmasına kimin neden olduğu belirlenene kadar sokağa çıkma yasağı talep ediyordu. Cincinnati ve Hollows'u kordon altına alırlarsa eve ley hattı ile gidecektim. Bu açık bir olasılık haline geliyordu. Bugün çok fazla ambulans gördüm, çok fazla siren sesi duydum, çok fazla kedere tanık oldum. Uykuya dalmaya başladığımda zihnim sürüklendi, tavernadaki kana bulanmış cesetleri hatırlayınca irkildim. *Felix uyanık çünkü yaşından kaynaklanan hastalığı onu sürekli aç bırakıyor. Bu neden önemli?*

Kanat çırpma sesleri duyuldu ve mor gözlerin kırpışma hayali içimden geçti. Sarmaşık'ı benden alıyorlardı ve mor gözler vampir siyahı ve öfkeli oldu.

"Onu uyandırmayın." Ellasbeth'in sesi gümüşü kanat hayallerimin arasına girdi ve gözleri olan tekerlekler durakladı.

Tam tepemden Quen'in sesi, "Sosisli sandviçi pişmiş." dedi.

"Rachel Teyze uyuyor. Şşşt," dedi Lucy parlak bir sesle ve son kanatlar da gözlere vurarak onları yok olana kadar boğdu.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken Quen'e gülümsedim. Elinde iki tabak yemek vardı ve kâğıttan olmaları bana komik gelmişti. Onu rahat bir kot pantolon ve polo tişörtle görmek kadar tuhaftı. "Uyumuyorum. Her şeyi dinliyordum."

Bunun bir yalan olduğunu bilen Quen bana bir tabak uzattı. Daha da doğrulma ihtiyacı duyarak tabağı aldım. Ellasbeth'in iyi davranıp davranmadığını ya da yemeğe katılmamı istemeyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Pirzola, sosisli sandviç, makarna salatası, kuru fasulye ve patates kızartması. Kim bilir? Belki de ayın dördü için alıştırmaya yapıyorlardı.

"Lucy," dedim, Trent tenteli masanın altında Bancroft'la dini inançla ilgili küçük bir konuyu tartışmaya devam ederken onun kucağında oturduğunu gördüm. "Gözlerin kapalıyken her şeyi daha iyi duyabildiğini biliyor muydun?"

Ellasbeth çitlerle çevrili havuzun yanındaki şişme havuzdan bana baktı. Mayosu ve hafif kazağıyla mükemmel görünüyordu, ayakları suyun içindeydi, küçük kız ellerini kaldırıp daha fazlasına uzanırken Ray ellerinin arasından suyun akmasını izliyordu.

Lucy ise küçük bir sıçrayışla Trent'in kucağına yerleşti. Yeni bir sertlikle otururken gözlerini kapattı, gözlerini açmadan ve babasının bacaklarından aşağı kaymadan önce üç saniye boyunca hareketsizliğin resmiydi. Hınzır bir sırıtişla havuza atladı. Su Ray'e çarptı ve Lucy daha sert sıçratınca küçük kız ağlamaya başladı. Feryat eden Ray, Ellasbeth'e sarıldı,

Koyu saçlı küçük kız suratını asıp ters ters bakarken, Ellasbeth'i güvende tutmak için ona sarılan kadın onu kaldırdı ve Lucy'ye sakinleşmesini tembihledi. Lucy'nin kardeşine eziyet etmeyi bırakması gerektiğini yoksa ikinci yaş gününden önce saçında kurtçuklar bulacağını düşünerek bir cips yedim.

Sonra başımı kaldırdım ve Quen'in hâlâ başımda dikildiğini görünce şaşırdım. "Sana başka bir şey getireyim mi?" diye sordu ve tabağıma baktım. Hizmet edilmeye alışık değildim, hele de beni büyü ya da dövüş sanatlarıyla dümdüz edebilecek biri tarafından.

"Hayır, teşekkürler. Buzlu çayımı aldım."

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" diye ekledi, dikkati şezlongumun yanındaki sandalyedeydi ve ayaklarımı verandaya koyup sonuna kadar oturdum.

"Elbette. Devam et." Önce köpeğime, sonra da Jonathan'a baktım.

Belki de sadece salatayla yetinmeliyim.

Quen zarifçe oturdu, Ellasbeth'in onu kurulayıp bornozunu giymesine yardım etmesini izlerken Ray'e duyduğu sevgi gözlerinden okunuyordu. Lucy havuzu devralmıştı ve Ray elinde lastik bir ördekle Trent'e doğru kararlı adımlarla ilerliyordu. Tuhaf bir aileydi ama bir aileydi ve Ellasbeth'in kızları kendisine nasıl sevdirdiğinden istemeden de olsa etkilenmiştim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama ne yaptığını biliyor gibiydi.

Landon elinde iki şişe şarapla çıkageldi. Gözlerimiz karşılaştı ve ben tedirgin bir şekilde gözlerimi kaçırdım. Bancroft'un asistanı tam da Bancroft'un bende sevmediği şeylere odaklanmış gibiydi, bu da onun analizinde beni tedirgin ediyordu. Landon sarışındı, çoğu elf gibi. Kulakları kesikti ama bir küpesi vardı, bu da ona kesinlikle şeytani bir hava veriyordu. Bancroft gibi giyinmişti, ayrıca çok renkli bir kuşağı vardı. Kot pantolonu ve tenis ayakkabıları eteklerinin altından görünüyordu. O da daha gençti, Bancroft'un düzenli bir sakalı ve kırışıklıkları olan yüzü temiz tıraşlıydı. Landon'ın aksanı orta batı haber spikeri aksanıydı, her kelime mükemmel bir mülayimlikle telaffuz ediliyordu.

Benim güvensiz bakışlarımı fark eden Quen, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan kaburgalarından bir ısırık aldı.

"Yani keçilerin kurban edilmiş sayılması için ölmeleri gerekmiyor mu?" Trent, Ray'i kucağına çekerken sordu ve küçük çocuk makarna salatasını her seferinde bir kabuk yiyerek kendine yardım etti.

"Hayır." Bancroft, Landon'ın getirdiği şarap şişelerinden birine uzandı. "Onları dewar'a vermek caizdir. Bir kurbanın amacı kendini bir zenginlikten veya nezaketten mahrum etmektir ve kiliseye vermek bu amacı gerçekleştirecektir."

Ve kasaya biraz para girsin, diye düşündüm ekşiyerek.

Jonathan'ın yaptığı prensibiyle sosisli sandviçten kaçınarak cipslere odaklandım. *Kilise, tapınak, kutsal yer.* Bırakın elfler kendi isimlerini

Değerli gazları saklamak için kullanılan bir şişeden sonra kilise. Bir avuç sıcak hava.

Kılıfından çıkan bir bıçağın şakırtısı başımı kaldırmama neden oldu ama gelen sadece Bancroft'tu ve şarap şişesini açmak için törensel bir ayak uzunluğundaki kurbağa çıkartmasını şişenin uzunluğundan geçirip tepesini kopararak kullanmasını izledim. *Gösteriş.*

"Tanrıya şükür," dedi Ellasbeth, Lucy'nin saçını kurulamakla meşguldü, küçük kız Trent'in salatasına bakıyordu. "Trent'in zavallı bir keçinin boğazını kesmesi fikrini midem kaldırmazdı."

Muhtemelen Bancroft'un cüppesinin içine soktuğu kılıçla diye düşündüm. Trent ise yüzünü buruşturuyordu. Çıplak elleriyle bir hayvanı öldürme düşüncesinden mi, yoksa Tanrıça'dan başka birinin bundan faydalanması durumunda bunun gerçekten bir kurban olup olmayacağı sorusundan mı kaynaklandığını merak ettim. Jenks'in bana Trent'in bir saldırganın boğazını nasıl kestiğini anlattığını hatırlayınca, bunun ikincisi olduğunu tahmin ettim.

Çayımdeki buz çoktan bitmişti ve biraz daha almaya gitsem kimsenin haberi olmadan sosisli sandviçimi çöpe atıp atamayacağımı merak ediyordum. Ayağa kalkmaya gittim, Quen'in boğazını sessizce temizlemesiyle geri çekildim.

"Trent'e görevine odaklanması için ihtiyaç duyduğu alanı sağladığınız için teşekkür etmek istedim," dedi, melodik sesi bana toprağı ve gölgeyi hatırlatıyordu.

Görevine odaklanmak mı? Bu, Trent'in hayatının en büyük hatasını yaptığını görmezden gelmenin elfçe ifadesi miydi? Arkama yaslanarak bir çift makarnayı bıçakladım. "Ona göz kulak olmamı isteyen sendin."

"Bunun için de teşekkür ederim."

Gergindi. Belli olmuyordu ama Trent'le benim "randevumuzu" bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen. Trent ondan pek bir şey saklamazdı. Salatama odaklandım ve paylaştığımız öpücüğün anısı canlanınca içimdeki ürpertiye bastırdım. Newt'in uyarısı içimde yankılandı ve bir cips daha yedim. Bunun ne önemi vardı ki?

"Yani Ellasbeth'le daha iyi anlaşıyorlar mı?" Lucy sonunda Ellasbeth'ten ayrıldığında gülümseyerek sordum. Trent'e koşarak kucağına almak için yalvardı. Kızlar son kez buradayken ikisini de idare edebilirdi ama şimdi çok büyüklerdi.

"Evet, ama bu çoğunlukla onun değişme çabası. O kaba bir kadın değil."

Adının hakkını veremeyen daracık mayosu ve örtüsüyle yükselen Ellasbeth'e baktım. Zeki, seksi ve bir erkeğin hoşlanacağı her şeye sahipti ve beklenmedik bir kıskançlık duygusunu bastırdım. "Yapmak istemediği bir şeyi yapması istendiği için kızgın. Bunu anlıyorum." Salatanın tadı yavandı ve çatalımı yere bıraktım. *Görev bir insanı ne kadar yönetmeli?* Ellasbeth masaya gidip hem Lucy'nin hem de Trent'in atılmış tabaklarını alırken kendi kendime sordum. Birlikte iyi çalışıyorlardı ve Trent'i tanıdığım kadarıyla görev

Her şeyi.

Gözlerim Jonathan'ınkilerle buluştu. Kötü adam ızgarayı kapatmış ve her şeyi içeri götürmek üzere bir tepsiye yerleştiriyordu. Bana kötü kötü gülümsedi, ben de ona kötü kötü gülümsedim. Beyaz-mavi çizgili aşçı önlüğünün içinde ne kadar düzgün görünse de, o sosisli sandviçi yememin imkânı yoktu. Çok kötü, çünkü acı biber, hardal, çeşni ve hatta bir tutam parmesan ile mükemmel görünüyordu.

İç çekerek tabağımı bir kenara bıraktım ve Ellasbeth zarif bir şekilde büyük, tenteli masadaki yerini alırken, Trent beni yanına çağırdı. "İşte başlıyoruz," diye fısıldadım, Bancroft'un açıklamasını hem hevesle hem de korkuyla bekliyordum.

Quen tabağımı alırken, "Dur sana yardım edeyim," dedi ve ben de isteksizce tabağımı ona uzattım. Sosisliden bir şekilde kurtulacaktım.

"Teşekkürler." Kendimi garip hissederek, nereye oturacağıma karar vermeye çalışırken avluyu geçtim. Trent'in yanında boş bir yer vardı ama Ellasbeth bana inceden inceye gülümserken bu söz konusu bile olamazdı. Bancroft'un yanındaki sandalye de iyi bir seçenek değildi. Landon'ın yanındaki sandalye de öyle.

Landon şarabı dökmek için ayağa kalktığında, "Buyurun Bayan Morgan," dedi ve benim için seçim yapılmıştı.

"Rachel, lütfen," dedim otururken ve buzlu çayına yer açmak için boş şarap kadehimi kenara iterken. "Bugün çok gayri resmi davranıyoruz."

En azından bazılarımız öyleydi, diye düşündüm, mayolu Ellasbeth'e bakarak. Trent iş kıyafetliydi, Quen de öyle. Bancroft ve Landon'ın ne giydiğini bilmiyordum ama profesyonel görünüyorlardı. Ve tabii ki ben de siyah pantolonum ve beyaz üstümle ne kadar iş adamı gibi olabileceğim konusunda herkesi etkilemeye çalışıyordum. Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

Quen sessizce tabağımdaki dokunulmamış sosisli sandviçi önüme koydu ve ben yüzümü buruşturdum.

"Vejetaryen olabilir misin?" Landon şişeyi yere bırakırken sordu. "Peki şarap yok mu?"

Gözlerim masanın üzerinde gezindi, bu kadar çok telgraf çektiğim için utandım. "Sadece aç değilim. Şaraptaki sülfidler de başımı ağrıtıyor."

"Sülfür intoleransı olan bir iblis mi?" Bancroft inanamayarak, dramatik ses tonuyla Lucy'nin gevezeliklerini geçici olarak yatıştırdığını söyledi.

Trent masanın öbür ucuna uzanıp tabağımı aldı ve masadan kaldırması için Quen'e uzattı. Trent gülümseyerek, "Rachel senin her zamanki iblisin değil," dediğinde içimde bir minnettarlık hissettim. Kaşları neredeyse belli belirsiz bir soruyla kalktı ve Jonathan'a baktım. Kaşlarını çatan Trent, Jonathan'ın önlüğünü çıkarmasını izlerken Ray'i daha yakın tuttu. Sessiz iletişimimiz karşısında Ellasbeth'in çenesi sıkılmıştı ve ben bunu fark edince zorla gülümsedi.

"Ne utanç verici!" Landon elindeki kırmızı şarap kadehini geriye itti ve

benim için. "Dünyanın meyvelerinin tadını tam olarak çıkaramamak. Bunu başka yollarla telafi etmelisiniz."

Sözleri yeterince masumdu, ama söyleme şekli bana kendimi çıplakmışım gibi hissettirdi.

Bancroft yerleşirken homurdandı. Hava kararmak üzereydi ve dışarıdaki ışıklar yandı. Adam silindir şapkasını çıkarıp bir kenara koyarken, "Son olaylarla ilgili eşsiz kavrayışını takdir ediyorum, Morgan," dedi.

"Sana benimkini gösterdim. Sen de bana kendininkini gösterirsen memnun olurum," dedim ve Landon şarabına homurdandı.

Bancroft elini seyrek saçlarının üzerinde gezdirerek düzeltti. "Anlayamadım?"

Öne doğru eğildim, Cincy kapanmadan önce eve gidebilmek için acele etmek istiyordum. "Dalga vahşi bir büyü. Gerçekten de vampirlerin onu benim ipimden çekecek ve sonra da dünyanın etrafında dönmesin diye yakalayacak beceriye sahip olduğunu düşünüyor musun? Hem onunla ne yapıyorlar ki?" Bancroft'un ifadesi kapandı ve parmaklarımı davul gibi çaldım. Böyle olacaktı, değil mi?

Landon, "Vahşi büyü her zaman hatlardan sızar," diye önerdi.

"Bu şekilde değil," dedim, beni bu şekilde kandırmaya çalıştıkları için gücenmişim.

Trent gerinerek buzlu çay sürahisini kaptı. "Rachel'ın ihtiyatlı biri olduğunu gördüm. Bilginin değerini biliyor ve bilgiye sahip olduğunda en iyi şekilde çalışıyor. Hem de hepsine."

Bancroft bana bakarak, "O bir *iblis*," dedi. Trent bardağımı yeniden doldurduğunda ve buz tepeye doğru çınladığında bile başka tarafa bakmayı reddettim.

"O benim bu konudaki ortağım," dedi Trent, sesindeki yumuşak tehdit Ellasbeth'in burnunu çekmesine neden oldu. "Eğer Tanrıça'nın işleyişini sen açıklamazsan, ben açıklarım."

Quen sessizce masayı toplarken Bancroft bunu düşündü. Gözlerini ilk kaçıran Bancroft oldu ve ben çayımı bir zafer içkisi gibi içtim. *Beni işaret et.*

"Tanrıça hem bir hem de bin varlıktır," dedi Bancroft ekşiyerek. "Ortak bir akıl. Genellikle kendisiyle uyum içindedir ama bu öğleden sonra Cincinnati'de dua ederken bir bölünme hissettim. O iki kişi. Ondan tutulan mistiklerin alt kümesi ayrılmaya ve yeni bir kişiliğe bürünmeye başlıyor. Delirmeye başlıyor."

"Bence *delilik* biraz ağır bir terim," dedi Trent ve Landon'ın yüzünde bir anlık bir kızgınlık belirdi.

"Artık dengede duramıyor," dedi Ellasbeth kuru bir sesle, elinde kadehiyle sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Bir adada mahsur kalmış bir grup insanı düşünün. Birkaç nesil içinde genetik çeşitlilik eksikliği kendini göstermeye başlar."

"Aynen öyle," diye onayladı Bancroft, daha fazla şaraba uzanarak. "Bir elf ilgi ve yardım için yalvardığında, o-"

"Ya da o," diye araya girdi Ellasbeth, Lucy'yi kucağında hafifçe zıplatarak.

Bancroft kibarca başını eğdi. "Ya da o," diye onayladı, "Tanrıça'nın tamamıyla değil, sadece dilekçe sahibinin amaçlarına sempati duyan kısımlarıyla iletişim kuruyor. Dua Tanrıça ile ne kadar çok yankılanırsa, bağlantı o kadar güçlü olur."

Yani Tanrıça sizinle ne kadar aynı fikirdeyse, sesinizi duyurma olasılığınız o kadar mı artıyordu? "Bu kulağa pek adil gelmiyor," dedim içkimle oynayarak. "Bunun satırlarımdan sızan vahşi büyüyle ne ilgisi var?"

"Ona geliyorum," dedi Bancroft ve Landon kuru kuru öksürdü. "Onun bireysel düşüncelerine mistikler diyoruz. Gerçeklikte serbestçe dolaşırlar, çizgiler yoluyla onu terk ederler ve genellikle son zamanlarda tanık olduğunuz yoğunlukta olmasa da fikirleri ve kavramları ona geri getirirler. Periler, cinler ve periler gibi bazı türler onları çok az miktarda barındırır. Bu onların bir hatla bağlantıları olmadan doğal olarak sihirlerine erişmelerini sağlar. Doğal olmayan onların dalgadaki yoğunluğudur, varlıkları değil."

Jenks'in bir keresinde bana "sihirli, bebeğim!" dediğini hatırlayarak başımı salladım. Eminim elflerin kurabiyelerini yakan şey, perilerin kendi Tanrıçalarına ev sahipliği yapmamalarıydı. Mantıklı gelmeye başlamıştı ve düşünceli bir şekilde masaya vurdum. "O zaman vahşi büyü cadıların, elflerin ve iblislerin güçlerini aldıkları çizgide olan şey mi?"

Bancroft ya bana ya da içtiği şaraba ısınmış olacak ki sabır için elini kaldırdı. "Sadece elfler doğrudan Tanrıça'dan erişebilir. Enerji doğal olarak mekânlar arasında toplanır, bir nevi birikir. Cadılar ve iblisler onu ley hatları aracılığıyla çekerler."

Çok fazla düşünmediğim sürece mantıklı geliyordu. Duyarlı enerjinin küçük parçaları tek bir mega Tanrıça'da birleşiyor, Inderland büyüünün tamamı onun yaydığı enerjiyle çalışıyordu, tıpkı vampirlerin ruhtan yayılan enerjiyle var olması gibi. "Bu kadar küçük bir enerji için çok fazla sorun var gibi görünüyor."

Bancroft kadehiyle oynayarak kırmızı şarabın dönmesini izledi. "Dalgalaradaki miktar çok az, ama büyük bir yıkım için kullanılabilir. Tıpkı güneş gibi. Ait olduğu uzayda ısıtır ve korur ama dünyada yarım saniyelik bir patlama bile yıkıcıdır."

Birden aklıma bir fikir geldi ve doğruldum. Ellasbeth hızlı hareketimle irkildi ama Trent gülümsüyordu. "Newt!" diye haykırdım. "Dün de böyle yapıyordun."

"Ah . . ." Bancroft, Landon'la endişeli bakışlar atarken şöyle dedi.

"Newt? O deli iblis, değil mi?"

"Her zaman değil. Gizemcileri yakalıyordu," dedim ve onay için Trent'e baktım. "Hatırlıyor musun? Yakalandığımız o son dalgadan hemen önce."

"Kesinlikle değildi!" Bancroft huffed.

"Öyleydi! Pencere kenarındaki kavanozda biraz var."

Trent masaya doğru eğildi ve Bancroft'un Tanrıça'yı bir *kavanozun* içinde yakalayabilecekleri yönündeki yüksek sesli ve sürekli inkârlarına karşı sesini duyurabilmek için neredeyse bağıırıyordu. Lucy de tam onun yanındaydı, Ellasbeth'in kucagında otururken bağıırıyor ve vuruyordu. "Onu sakladın mı?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Newt'in bana verdiği her şeyi çöpe atacağımı mı sanıyorsun? Kadın deli, aptal değil."

Bancroft kimsenin onu dinlemediğini fark edince sustu ve ben de saçlarımı geriye toplayıp düşüncelere daldım. Bunun olasılıkları vardı. "Sence Tanrıça ile doğrudan konuşabilir miyiz?" diye sordum ve Ellasbeth'in nefesi kesildi. "Belki ona neler olup bittiğini anlatabiliriz, böylece belki, ne bileyim, kendi parçalarının gezinmesini durdurabilir?"

Bancroft'un yüzü bembeyazdı. "Tanrıça'nın dikkatini çekmek için bile onun dikkatinin çok büyük bir kısmını çekmeniz gerekir. Onunla bir ... bir ... insanmış gibi konuşamazsın. Ve onu bir kavanozun içinde yakalayamazsınız!"

"Birileri öyle," dedim ve adam elini göğsüne götürerek kekeleydi. "Onları benim sıramdan çıkaran aynı grup insan," diye ekledim. Trent Quen'e baktı ve adam ayağa kalkarak sessizce Ray'i ve ardından Lucy'yi aldı. "Aksi takdirde mistikler dünyanın etrafında dönüyor olurdu."

Bancroft ayağa kalktı, cüppesinin kol ağzları titriyordu. "Tanrıça'yı yakalayamazsın! Bunu sana kim söyledi?"

"Bir iblis," dedim açıkça, onun sinir krizini görmezden gelerek. İçinde yaşadıkları kutunun kenarından ötesini göremeyen insanlarla tartışmaktan bıkmıştım. "FIB

-insanlar tarafından yönetilen bir kurum- dün dalgaları nasıl izleyeceğimizi bulduk. Teklemeleri bu şekilde kontrol altına aldık. Birisi onları topluyor."

Bancroft dönerek bir elini havaya kaldırdı. Yanımda Landon hâlâ düşüncelere dalmıştı. Trent alnına masaj yapıyordu ve Ellasbeth sanki Tanrıça'ya tükürmüşüm de onun gerçek ve dokunulabilir olduğunu söylememişim gibi bakıyordu. Aman Tanrım. İlahi olanla gerçekten konuşmak mı?

Ama bunu zaten yapmıştım. Sadece inanmamıştım.

"Bu korkunç bir şey," diye bağırdı Bancroft, yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Buna tahammül etmek zorunda değilim!"

Trent ayağa kalkarken bana bir bakış attı ama gerçekten de burada ağzım kapalı oturmamı mı bekliyordu? "Bancroft. Lütfen. Rachel'in teorileri genellikle çok sayıda uygulamadan yararlanır-"

"Bunlar çirkin ve üretkenliğe aykırı!"

Buzlu çayımdan bir yudum alırken, *genellikle* işimi *görürler*, diye düşündüm.

Trent sözlerini şöyle bitirdi: "Ve bu nedenle, uçuk görünme eğilimindedirler, ancak genellikle esnek çözümlere yol açarlar." "Lütfen. Söylediği hiçbir şey yanlış değil. Hoşunuza gitmediği için tartışmayı sonlandırmayın."

Trent beni savunduğu için kendimi iyi hissediyordum ama Landon bunu fark edince yüzümdeki kendini beğenmiş gülümseme kayboldu. Bancroft sonunda yerine oturdu, Trent yeni bir şişe şarap açıp Bancroft'un kadehini doldururken tören elbisesini çekiştirerek homurdandı.

"Teşekkür ederim," dedi Trent ve bana yorgun bir bakış atmadan önce kendi bardağına bir damla ekledi. "Dalgaların Rachel'ı çektiğini tespit *ettik*. O mistik bir mıknaş değil. Sadece kaçtıkları hattı o yaptığı ve aurası aynı frekansta rezonansa girdiği için."

Bancroft hâlâ kaşlarını çatmış, Trent'in doldurduğu içkiyi almayı reddederken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. İçeriden Lucy'nin yüksek sesle ve akortsuz şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Trent gözlerime baktı ve gözlerini kaçırdı. "Özgür Vampirlerin Loveland ley hattını Rachel'ın yarattığını bilme ihtimalinin yüksek olduğunu, bu yüzden de test vakası olarak orayı ve Cincinnati'yi seçtiklerini öne sürüyorum."

Trent'in toplantı odasını karıştırdığını görmek biraz havalıydı ve ben de daha profesyonel görünmeye çalıştım. "Bu da imparatorun yeni kıyafetleri gibi hepinizin kaçındığı bir şeyi gündeme getiriyor. Bir vampir grubu, sırf ölümsüzlerin varlığının ruha küfür olduğuna dair inançlarını ilerletmek için insanlığın çıldırıp *tüm* vampirlere saldırması riskini alır mı? Yaşayanların şu anda efendiler olmadan yaptıkları şeyler, efendilerin kendi yaptıkları kadar kötü ya da daha kötü. Ben buna inanmıyorum. Özgür Vampirler de işin içinde ama vahşi büyüyle nasıl çalışacaklarını bilmiyorlar. Birileri onlara yardım ediyor ve bu cadılar ya da iblisler değil."

Bancroft şarabından uzun bir yudum aldı. Başını kaldırdı ve romlu gözlerinde sarhoşluğun ilk ipuçlarını görebiliyordum. Yorgundu ve kadehinin sapıyla oynarken ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Anlamı ..." Trent sessizliğin içinde Ellasbeth'in masanın üzerindeki elini tuttu ve endişeyle ona uzandığında sıktı.

"Elfler vampirlerin son bulmasından büyük fayda sağlayacaktır," dedim açık açık. *Ve diplomasi başarısız olduğunda, önce ateş eder ve cehennem gibi kaçarsınız.*

Bancroft'un bakışları karardı. "Bunu hiç anlamıyorum."

"Biliyorum," dedim ve Trent rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Türlerin iyileşmesi konusunda dengedesiniz ve vampirleri ortadan kaldırmak yerinizi muazzam bir şekilde sağlamlaştıracaktır." Ellasbeth'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek çayımı yudumladım. "Ekonomik alanda efendilerle başa baş mücadele ettiğiniz bir sır değil."

saklanıyorlardı ve neredeyse soyları tükenmek üzereydi. Yaşayan ölümler birden fazla kez 'neredeyse' kısmını ortadan kaldırmak için çok çalıştılar. Dalgalar o sınır bozucu cadılara da hadlerini bildiriyor."

Bancroft öfkeliydi, kaynayan bir kazan gibi püskürüyordu ama beni tehlikeli olarak etkileyen Landon'ın soğukkanlı ifadesizliği idi.

"Rachel," dedi Trent, hazırlıksız yakalanmıştı ve her şeyi bir arada tutmaya çalışıyordu. "Ben elf meselelerinde yüksek sesle konuşan biriyim. Biz olsaydık, bunu bilirdim."

Yapar mıydı? Ellasbeth'in tamamen umursamaz tavrına bakıp bunun sakladığı bir bilgi mi yoksa sadece benden gelen herhangi bir şeyden duyduğu hoşnutsuzluk mu olduğunu merak ettim.

Trent hafif bir kahkaha atarak, "Elfler vampirlerin sonundan hiçbir şey kazanmaz," dedi ama bu kahkaha benim için değil, Bancroft ve Landon içindi ve gözlerinin arkasında çamurlu bir su şeridi gibi ani bir endişe izi görebiliyordum. Bu düşünce onun da aklına gelmişti.

Güzel. Dudaklarımı bastırarak masadan kalktım ve kollarımı kavuşturdum. İnandıklarımı dile getirmiştım. Bundan sonra başıma gelebilecek herhangi bir felaketin sebebi ağzımı kapalı tutup tedbirli davranmam olmayacaktı. Landon şarap kadehini sıkıca kavrarken ve Ellasbeth kibarlık olsun diye kaşlarını çatarken, "Belki de haklısın," dedim alaycı bir tavırla. *Kibarlık kimsenin kıcını kurtarmazdı.*

"Rachel," dedi Landon, alçak ve ikna edici bir ses tonuyla... ve şimdiye kadar sahip olduğum tüm uyarı bayraklarını kaldırarak. "Bu FIB cihazlarından birini çalışırken görmeyi çok isterdim. Tanrıça'nın düşüncelerini takip edebilmek, gerçekten kimin sorumlu olduğunu bulmak için harika bir adım olacaktır. Eğer gerçekten de gizemcileri tuzağa düşürüyorlarsa, o zaman tek yapmamız gereken izi bittiği yere kadar takip etmek."

Keşke o kadar kolay olsaydı. "FIB'in bunu denediğini düşünmüyorsunuz değil mi?"

"Bende iki tane var," dedi Trent aniden ve beni şaşırttı. "Edden, erken teşhisin bir parçası olarak onları mülkümün eteklerine koymamı istedi." Gözleri Bancroft'a kaydı. "Sana nasıl çalıştıklarını göstermekten mutluluk duyarım."

"Bir çift mi?" Landon tarçın kokusunun giderek güçlendiğini söyledi. "Bu daha da iyi. İki tane olursa, Rachel'in aurasının dalgalarla tekrar tekrar temas ettiği için mi parladığını, yoksa onları sadece yürürken mi topladığını anlayabiliriz."

"Auram mı parlıyor?" Sertleşerek söyledim ve Trent yatıştırıcı bir el kaldırdı. "Bir dalganın sana çarpması gibi değil," dedi ama kendimi daha iyi hissetmiyordum. "Bu

Sadece normalde olmayan gümüşü bir pus var."

Bancroft gözlerini kısarak bana baktı. "Auranız hep böyle siyah bir parlaklığa mı sahipti? Yoksa bu da mı mistiklerle birlikte geldi?"

Hayır. Hâlâ daha iyi hissetmiyordum. Ellasbeth küçük bir ses çıkardı ve bana şimdiye kadar fark etmediğini söyledi. Yorum yapmak için bir nefes aldım, sonra farkındalığımın yumuşak bir şekilde genişlediğini hissedince

gölümsedim. Trent'in evinden geçen ley hattı

Bileşik daha parlak, daha ışıltılı görünüyordu ve büyük Ohio bölgesindeki hatların çınlayan saflığı netleştikçe nefes verdim. Bis yakınlardaydı.

"İblis kolektifine üyelikle birlikte geldi," dedim, havuza dönerken, kayan deri sesiyle Bis kararan gökyüzünden düştü, kırmızı gözleri kocaman ve itilmiş gülümsemesi siyah dişlerini gösteriyordu. Ellasbeth'in nefesi kesildi ve Bancroft içkisini yudumlarken boğuldu. Eğer çocuk gülümsemiyor olsaydı, endişelenirdim. Jenks muhtemelen ona eve atlamam gerekebileceğini söylemişti.

"Bis. Her şey yolunda mı?" Landon ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak Bancroft'un yanına çömelirken, adam Trent'i mutsuz edecek bir şeyler fısıldarken sordum.

"Hollows ve Cincinnati kilit altında," dedi, gözleri arkamdaki insanlar arasında gezinirken. "Hazır olduğunuzda sizi eve bırakmaya geldim."

Ayağa kalktım, onu tanıştırmak istiyordum. "Teşekkürler. Zaten burada işimiz bitmek üzere."

Bis omzuma doğru kısa bir uçuş yaptı, kuş hafifliğindeki ağırlığı tam da ben aşırı ley hattı yüklemesinden bayılmamak için zihnimin etrafına bir bariyer kurarken bana çarptı. Aslana benzeyen kuyruğu sırtıma dolandı, boynuma dolanmasından yüz kat daha iyi olan güvenli bir tutuş için koltuk altına kıvrıldı. Kanatlarını kaldırdı, Trent'e bakarken selamlamak için uçlarını birbirine dokundurdu ve adam gülümseyerek Ellasbeth'in ayağa kalkmasına yardım etti. "Bay Kalamack. Bayan Ellasbeth," dedi resmi bir sertlikle ve Bancroft da ayağa kalktı.

"Seni gördüğüme sevindim Bis," dedi Trent. "Seni Bancroft ve Landon ile tanıştırmak istiyorum. Tanrıça üzerinde çalışıyorlar."

Bis başını salladı. "Replikler aynı ritimde söyleniyor ama müzik değişti," dedi ve Bancroft merakla yaklaştı. Denemek isterse herhangi bir gargoyle ile konuşabilirdi ama onları konuşturmak daha zordu.

Landon elini uzattı ve ergen gargoyle kıkırdayarak elini dikkatle sıkarken ciddi havayı bozdu. "Memnun oldum," dedi genç adam. "Biraz vaktiniz var mı? İnsanlarınızdan bazılarının iblislerle olan ortak yaşam ilişkisini sık sık merak etmişimdir."

Bunu ben de merak ediyordum ama daha çok Ivy'nin yanına dönmekle ilgileniyordum. Peynir ya da her neyse, Nina'yı bir şahin gibi izliyordu.

Trent, "Geceyi burada geçirebilirsiniz," diye teklif etti.

"Evet, lütfen kal," diye yineledi Ellasbeth ve ben onun samimiyetsiz gülümsemesi altında titredim.

Kıpırdanarak omuz çantamı bıraktığım şezlonguma baktım. "Ah, teşekkür ederim, ama hayır. Bu gece evde olmayı tercih ederim. Nina'nın

alabileceği tüm desteği alacaktır."

Ellasbeth'in sert yüzü yumuşadı. "Ah," dedi, ifadesi kapalıydı. "Elbette."

"Nina?" Bancroft sordu ve Bis'in dengesinin bozulmaması için dikkatlice çömelere çantamı almaya gittim.

Trent, "O, Cincinnati bölgesinde uyanık olan tek ölümsüz soyun isteksiz evladı," dedi.

Ellasbeth mükemmel bir yönetici eşi gibi görünmek için kolunu Trent'in koluna doladı. "Rachel'in oda arkadaşı onun üzerindeki vampir bağımlılığını kırmaya çalışıyor." Ona sertçe baktım. Rengi narin bir şekilde kızarmıştı ve bilmesem bunun asil bir çaba olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim. "Rachel, yapabileceğimiz bir şey var mı? Trent'in araştırması şimdi yüz kat daha emin. Sence virüs sayısında bir azalmayı göze alır mı?"

Şok olmuş bir halde kelimeler bulmaya çalıştım. "Ah, ona soracağım ama o yaşayan bir vampir. Yardımı olacağını sanmıyorum. Ama teşekkür ederim. Ona bundan bahsettiğini söyleyeceğim."

Kolu hâlâ Ellasbeth'in kolundayken Trent şaşkınlıkla ona yan yan baktı. Ellasbeth kaskatı kesilmişti ve bu beni meraklandırdı. Anlıyor gibiydi ve bu hiç beklenmedik bir şeydi.

"Şey," dedim, kızların hâlâ burada olmasını dileyerek. "Gitsem iyi olacak. Lucy ve Ray'e benim için sarılın," dedim ve Trent başını salladı. Arkasında Landon ve Bancroft dikkatle bir şeyler tartışıyorlardı, sırtları bize dönüktü ve kelimeler beni gelecek kadar hızlı gidip geliyordu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Trent, özel bir konuşma için beni Ellasbeth'ten uzaklaştırırken. Son öpüşmemizin anısı gözümün önünden geçti ve Ellasbeth izlerken kendimi suçlu hissederek kızardım, ama kahretsin, biz hiçbir şey yapmamıştık! "Yarın arabayı sana getirmeye çalışacağım."

"Çok memnun olurum," dedim Ellasbeth'in asık bir suratla beni izlediğini görünce. "Yemek harikaydı," diye ekledim, dışarı çıkmadan önce Bancroft'un Landon'la tartışmasını bitirmesini bekledim.

Gülümseyerek başını eğdi ve Ellasbeth varlığını belli ederek yaklaştı. "Sosisli sandviç için üzgünüm."

Bir kahkaha attım ve Bis'in kuyruğu gerildi. "Eminim iyiydi." Arkasında Landon, Bancroft'la konuşurken agresif bir duruş sergiledi.

"Bence öğrenmeye değer. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman elimize geçecek? Bu benim riskim, senin değil!"

"Güzel!" Bancroft haykırdı. "Ona soracağım!"

Ellasbeth Trent'in kolunu tuttu ve ona doğru eğildi. "Sosisli sandviçte bir sorun mu vardı?"

"Sana sonra anlatırım," diye mırıldandı Trent, sonra Bancroft'a döndü ve

Landon yaklaşırken, ilki hafifçe sarhoştu, ikincisinin ise güvenmediğim sessiz bir acelesi vardı.

"Morgan," dedi Bancroft sert bir sesle. "Bize bir konuda yardımcı olmak ister misin?"

Benden yardım istemenin onu öldürmek üzere olduğunu anlayabiliyordum ve Bis'in pençeli ayaklarına dokundum, parmakları beni çimdiklemesin diye dikkatlice açılmıştı. "Duruma göre değişir. Ne istiyorsun?"

Bancroft Landon'a baktı, sonra tekrar bana döndü. "Asistanım şu anda auranızı kaplayan mistiklerin dalgaların kendisiyle tekrarlanan temastan mı kaynaklandığını yoksa serbest dolaşan mistikler mi topladığınızı ve eğer durum buysa, sizi bulmak için sınırı geçip geçmediklerini belirlemek istiyor."

Landon ileri atıldı. "Eğer öyleyse, dalgaları sona erdirmenin ve efendileri uyandırmanın basit bir yolu, sizin geçici olarak öbür dünyada varlığınızı sürdürmeniz olacaktır."

İnkâr etme, kaçınma ve görmezden gelme yönündeki ilk dürtüm, basitçe kaçınma ve görmezden gelmeye dönuştü. Kendimi tanımak ister gibiydim, ama gönüllü olarak sonsuzlukta kalmak mı? "Nasıl?" şüpheyle sordum.

"Ahh . . ." Bancroft tereddüt etti ve Landon spor ayakkabılarıyla kaplı ayaklarını salladı.

"Rachel," diye ağızından kaçırdı Landon. "Buradan Cincinnati'ye kadar ikiz ölçümler yapmak istiyorum. Bir metre gerçekte, diğer de sonsuzlukta. Ülkeyi boydan boya geçebilir ve yollardan kaçınabiliriz."

"Geceleri mi?" Trent haykırdı ve Ellasbeth'in gözleri büyüdü.

"Sonsuzlukta mı?" Ben de en az onun kadar dehşete düşmüştüm. "Gün batımından sonra ne olduğunu biliyor musun?"

"İblisler." Landon'ın gözleri okunmuyordu ama sesinde bir meydan okuma vardı.

"Bazen, elbette," dedim omuz çantamı daha yukarı çekerek. "Beni endişelendiren yüzey iblisleri. İblis iblislerin çoğunu tanıyorum ama yüzey iblisleri büyük, akıllı, aç fareler gibidir. Herhangi bir yerde uzun süre yürürseniz sizi bulurlar."

Trent başını sallıyordu. "Bancroft, gerekçeni anlıyorum ve bilginin çok değerli olacağına katılıyorum ama Rachel haklı. Gün batımından sonra orada bulundum ve eğer hazırlıklı değilseniz, şey gibi ..." Bana baktı. "Çember olmadan bir iblis çağırmaq gibi. Sabaha kadar bekleyebilir."

"On iki saat büyük bir fark yaratabilir," dedi Landon, yılmadan. "İki metreniz var. Ekiplerden biri öte dünyada, diğer de gerçeklikte seyahat edebilir. Yol boyunca ölçümler yaparız, doğal seviyeleri, onun seviyelerini ve mistiklerin onu bulmak için gerçeklikleri geçip geçmeyeceğini belirleriz."

Bis'in beni tutuşu sıkılaşmıştı ve tekrar ayağına dokundum.

Landon ikna edici bir şekilde, "Bunu her kim yapıyorsa yüzde yüzünü toplayamıyor," dedi. "Cincinnati bölgesinin tamamı kullanılmamış enerjiyle kayıyor. Hiçbir şey olmasa bile, Tanrıça'nın büyü uygulayıcılarını nasıl gördüğüne dair muazzam bir fikir verecektir."

Evet, ben bir şeytandım ama eve doğru yavaş yavaş ilerlemek benim eğlence anlayışıma uymuyordu.

Landon, "Sonsuza dek sürecektir ekipte yer almaya gönüllüyüm," deyince Trent düşünceli bir ifadeyle baktı. "Atla gidersek, bir yeryüzü iblisinden daha fazla mesafe kat edebiliriz ve eğer ekip gerçekte at sırtındaysa, barikatlardan kaçabilirler."

Kulağa az da olsa mantıklı gelmeye başlamıştı ve ben fikrini almak için Trent'e bakarken Ellasbeth olumsuz bir ses çıkardı. "Trenton, bu kabul edilemez," dedi kararlı bir şekilde. "Senin bir ailen, çocukların ve sorumlulukların var."

O yüzünü buruştururken ben sessizce *nişanımı* ekledim.

"Eğer ben gerçeğe dayalı takımdaysam risk çok az," dedi ve Landon'ın yeşil gözleri akşamın karanlığında parladı. "Bunun bir değeri var."

"Quen gidebilir," diye itiraz etti ve Trent ellerini tutarak onu kendisine bakmaya zorladı.

"Ellasbeth. Bu benim işim. Yaptığım şey bu. Bırak ben yapayım."

Sözleri dudaklarımdan dökülürken dudaklarım aralandı, anlayış ve kabul için yalvarırken sertti. Kisten, Pierce ve Marshal'a da aynen böyle söylemişim.

Başını eğdi, başını kaldırırken içinde bir meydan okuma vardı. "Ellie, bu hiç değilse iyi niyeti teşvik edecektir. Ben de merak ediyorum." Onu bırakan Trent bana döndü ve onun beklenti dolu bakışları karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Rachel?"

Sonsuza kadar mı? Gece at sırtında mı? Landon'la mı? Bis'e baktım, o da omuz silkerek kanatlarını kaldırdı.

"Elbette. Neden olmasın?"

On üç

Peynir keskin, lezzet açısından zengin ve açıkça minimum düzeyde işlenmişti. Ekmek daha da iyiydi, kabuğu çatırdıyordu ve gövdesi dokulu ve yumuşaktı. Eyer rafına yaslanarak serçe parmağımla ağzımı sildim, sandviğin son lokması hâlâ elimdeydi. Şu ana kadar peynirli sandviç yediğimi hiç hatırlamıyordum. "Emin misin?" Telefona bakarken Ivy'nin iç çekişi aklıma geldi.

"Güvenli evde işler daha kolay," dedi, arka plandaki gürültü alışılmadıktı. "Nina'nın durumu ne yapacağını bilen insanların olması için yeterince yaygın. Sorun yok."

Zaten oradaydı, bu da beni hem daha iyi hem de onları hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettirdi. "Orada olmalıydım," diye itiraz ettim ama gerçekten yapabileceğim çok az şey vardı.

Artık kot pantolon ve ödünç botlar giymiş olan Landon, Ceri'nin eski atıyla yanımdan geçerken içimi bir hüznün kapladı. O sabah mutluydu. Ray'in gerçek annesiyle ilgili son hatıramın, onun güneşin altında, memnun ve kendime karşı dürüst olmam için bana yalvaran hali olmasına sevinmişim.

"İyi olacağız," dedi Ivy ve ben bir suçluluk duygusunu bastırdım. "Rachel, az önce Felix'i I.S.'in başına getirdiler. Başka birini ne kadar çabuk uyandırırısan o kadar iyi olur."

"Felix?" Ben bağırınca Landon atını bağladığı yerden başını kaldırdı ve beklerken hayvanı fırçaladı. Felix'e kendini asması için yeterli ipi vermek için olabilirdi ama bu arada geri kalanımızı da asabilirdi. "I.S. senin peşinden gelmiyor, değil mi?"

"Her şey olup biterken olmaz ama güvenli evin nedenlerinden biri de bu."

Bu berbattı. Orada olmaya gerçekten ihtiyacım vardı ve ödünç aldığım paltomu üzerime daha sıkı geçirdim. Gurme peynirli sandviçler yiyor ve gece yarısı yolculuğuna hazırlanıyordum ki, Ivy duygusal olarak zayıflamış bir kadınla birlikte I.S.'den saklanıyordu. "Bis'i geri göndermemi mi istiyorsun?" "Bis'i geri göndermemi mi istiyorsun?"

sandviçinin son lokmasını asık suratla yedi. Kubbede bizi bekliyordu, kahvaltısı için yarasa avlıyordu.

"Rachel, dur," dedi Landon'ın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Yapman gerekeni yap. Felix kendini dünyanın kralı yapmadan önce başka birini uyandır."

Sandviçimin son lokmasını ekşiterek yedim. Trent kollarında bir İngiliz eyeriyle yanımdan geçti. "Kiliseye döndüğümde seni ararım." Çiğnedim ve yutkundum. Trent'in Red'le birlikte olduğunu fark ettiğimde gözlerim kısıldı. Red'e binmiyordu, değil mi? At pist için eğitilmişti, saha için değil. "Dikkatli ol."

"Sen de," dedi Ivy ve ben Trent'in atı dışarı çıkarırken omuzlarının nasıl hareket ettiğine baktım. "Gün doğana kadar senden haber alamazsam, seni eve çağıracağım."

Gülümsememe engel olamadım. "Teşekkürler," dedim usulca. Eve. Ev demişti, kilise değil ve bu gerçekten iyi hissettirdi. "Ivy, Nina'ya her şeye dediğini söyle. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

Tık sesi yüksekti ve telefonu kapatıp cebime sokmadan önce saati not ettim. Trent'in ahırlarını severdim. Hava her zaman taze samandan gelen tatlı bir kokuya sahipti ve hava sirkülasyonu birinci sınıftı. Endişeyle ayağa kalktım ve eyerlerden uzaklaştım. Belki de Trent sadece atı fırçalıyordu.

"Kırmızı, değil mi?" Genç at bana doğru dostça bir kulak sallayınca cesaretlelenerek öne çıktım.

Trent büyük kutu bölmenin içinden bana gülümsedi. "Tamam. İçeri gelin."

Benimle aynı şirket logolu ceket giymiş, botlarını, kot pantolonunu ve kalın bir gömleğini değiştirmişti. Başında örgü bir şapka vardı ve ben mandalı kaldırırken Trent'i değil atı izledim, Trent de Red'in boynunun altından geçerek onun diğer tarafında durdu.

Yakından bakıldığında daha da muhteşemdi ve ona dokunmadan edemedim, sıcaklığını hissettim ve ne kadar hızlı olabileceğini tahmin ettim. "Tanrım, çok güzel," dedim usulca ve Trent bana değil ata gülümseyerek gözlerinin nasıl kırıştığını incelememi sağladı.

"Öyle değil mi? Bu gece ona biniyorum." Gülümsedi, omzunu okşadı. "Tulpa'ya binebilirsin. İngilizce oturuşun son birkaç ayda çok iyi oldu."

"Evet, ama-" Tereddüt ettim. "Onu yarış için eğitiyordun," dedim ve sonra gerçekten söylediği şey kafama dank etti. *Atına binmeme izin mi verecek?*

Trent bir omzunu kaldırdı ve bıraktı, fırça yumuşak bir ses çıkardı. "Ceri haklıydı. Pist için yaratılmamış ve Ceri'nin kaçırıldığı öğleden sonradan beri pist görmemiş. .. alındı. Onu hayvanat bahçesindeki

büyüdüklerinde kızlar. Ray belki, ama Red'in o zamana kadar öğrenmesi gereken bir sürü terbiyesizlik var. Carlton sinyallerini değiştirmek için onunla yoğun bir şekilde çalışıyor ve iyi yanıt veriyor, ancak yine de kafası verildiğinde patlıyor."

Başımı sallayarak yelesinin bir kısmını diğer tarafa çevirdim. "Bir atı pistten batıya geçirebileceğinizi düşünmemiştim."

"Carlton her şeyi yapabilir," diye mırıldandı.

"Ve ben Tulpa'da mıyım?" diye sordum ve başını salladığında dudaklarımı büzdüm. At yeterince cana yakındı ama Trent'in tanıdığıydı. "Sadece Molly'ye binemez miyim?"

"Molly!" Trent, Red'in omuzlarının üzerinden bana baktı. "Sana asla kazanabileceğin bir at vermediğimi söyleyen sendin. Ayrıca, Molly çizgilere karşı duyarsızlaştırılmadı. Bir fırça kapar mısın? Red büyük bir kız."

Telaşla, bir tane bulana kadar tezgâha baktım. Tahta elimde pürüzsüz, kıllar ise sertti. Onu hafifçe fırçaladığımda Kırmızı bir kulağını oynattı ve cesaretleterek daha sert bastırdım.

"Bir atı sıralardan geçirip onları korkutmadan at kafataslarından çıkarabileceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Trent, sivri kulaklarının hafifçe kızardığını söyledi. "Ku'Sox'a bindikten sonra güvenliğimdeki boşluğun ne kadar büyük olduğunu fark ettim ve o zamandan beri atlarımı bir çizgiden isteyerek geçmeleri için eğitiyorum. Tulpa senin altında çıldırmaz. Red ise ..." Bir omzunu kaldırdı ve bıraktı. "O daha genç."

Koridorun aşağısından Landon homurdandı ve bunu bir öksürüğe dönüştürdü. Sinirlenerek ona karanlık bir bakış attım, elflerin ne kadar iyi duyabildiğini unutmuşum.

Çalışırken bir an için sessizlik oldu. Trent kendi tarafını bitirdi ve fırçasını koridorun karşısındaki sepete attı. "Tulpa iyi mi? Tulpa iyi mi?" diye sordu. "Emin değilsen seni başka bir ata bindirebilirim."

Sesindeki tereddüt beni yakaladı ve nefesim hızlandı.

"Trent!" sesi ahırdan belli belirsiz geldi ve Bancroft'un kızgınlıkla yükselen sesi karşısında Trent'in gülümsemesi soldu. "Bu kötü canavar konusunda yardıma ihtiyacım var!"

Ama ben hâlâ Tulpa'ya binmemi istediği düşüncesinin içinde kaybolmuşum. "Tulpa iyi."

"Güzel." Trent duraktan dışarı kaydı ve kapıyı arkasından kilitledi. "Çünkü Bancroft önünü arkasını pek bilmez. Onu senin için hazırlayacağım. Red'i benim için eyerleyebilir misin?"

Atını eyerlemem için bana güvendi ve bunun ne anlama geldiğini bildiğim için başımı salladım. "Teşekkürler." Trent gülümseyerek uzaklaştı ve Bancroft'a geldiğini bağırırken Red'in kulakları dikildi. Landon o geçerken onu izledi,

ve ben onun bu sinsi bakışını merak ettim. "Ne kadar da bebedisin!" Kulaklarını okşarken Red'e usulca haykırdım. "Ne kadar tatlı bir şey. Küçük, iğrenç kırbaçları ve şapkalarıyla küçük, iğrenç adamları terslediğin için seni suçlamıyorum." Benim ses tonuma uyarak homurdandı ve ben de ona aşık oldum.

"Kırbaçlar ve küçük şapkalar sana göre değil mi?"

Landon'ın sesi beni irkiltti ve Red çenesini kapattı. "Merhaba." Elimi yüzüme götürdüm, sonra bıraktım.

Gözlerini Trent'in sesi hâlâ yankılanan boş koridora çevirdi. "Bunu yapmayı kabul ettiğin için minnettarım. Başka yükümlülüklerin olduğunu biliyorum."

Onun bu hali beni rahatsız etti ve elime tarağı alıp Kızıl'ı biraz daha fırçaladım. "Önemli değil. Önceki yükümlülüklerim halloldu ve zamanım var." Red tedirginliğini anlıyordu, sinirli Safkan başını sallıyordu. Trent muhtemelen ona gayet iyi binebilirdi ama ben binemezdim. Sınırlarımı biliyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ahıra girdiğinde bir uyarı bayrağı yükseldi. Red geri çekildi ve ben de onunla gittim. Daha önce de güçlü adamlarla, doğuştan, cinsiyetten ya da konumlarından dolayı yasaların üstünde olduklarına inanan adamlarla birlikte olmuştum ve ses tonundaki bir şey bana muhtemelen onu ilgilendirmeyen bir şey soracağını, cevap vermeyi reddettiğimde kendini haklı hissedebilmek için benden izin isteyeceğini söylüyordu. *Pislik*, diye düşündüm, sonra duygularımı dizginledim. Burası lise değildi ve o da Bob, Joseph ya da Mathew değildi. "Elbette."

Ama Red'in sürekli burnunu kaldırıp onu uyarması hoşuma gitmedi.

"İblislerle düzenli olarak görüşüyor musun?" diye sordu, Red'in diğer tarafına, Trent'in olduğu yere doğru ilerleyerek. Gözlerim onunkilerle buluştu ve gülümsemesi yırtıcı bir hal aldı. "Sadece soruyorum çünkü auranda, özgür bir insanda gördüğümünden daha fazla müstehcenlik var."

Öyle mi? "Bu sizi ilgilendirmez ama ben de tıpkı bir becerisi olan herkes gibi yeterliliğimi artırmak için çalışıyorum. Bu bir iz bırakıyor."

"Mmmm." Fırçayı kaldırırken başımı kaldırdım. "O zaman düzenli olarak kara büyü yaptığını itiraf ediyorsun."

Küstahça, Red'in eyer yastığında çubuk ya da dal olup olmadığını kontrol ettim. Temizdi. Öyle olacağını biliyordum ama bu konuşmanın gittiği yer hoşuma gitmemişti. "Müstehcenlik, yaratılmış bir dengesizlik gösteresidir. Ahlakın doğru bir ölçüsü değildir."

"Ve soruma cevap vermediniz."

Ona baktım, Red'in sırtının genişliği aramızdaydı. Ciddi miydi? "Evet," dedim sonunda, çünkü bu herkesin bildiği bir şeydi. "Al ile buluştum. O bir iblis. Bana öğrettiği şeylerin bazıları lanet ama hiçbirisi siyah değil." *Çoğunlukla*.

"Lanetler tanım gereği siyahtır."

"O halde tanım hatalı, gerçekler yerine kulaktan dolma bilgilere güvenen korkak kadın ve erkekler tarafından yaratılmış." Sinirlenerek Red'in eyerini ona giydirdim. Rahat bir ağırlıktı ve ağırlık ona çarptığında Red nefesini dışarı verdi. Koşmaya hevesliydi ve daha sonra sıkılaştırmayı planlayarak onu gevşekçe bağladım.

Landon'ın "kapa çeneni" sinyallerimi gayet iyi okuduğunu biliyordum ama arkamı döndüğümde gözlerinde başka bir soru vardı. "O halde kara büyü öğrenmek için bilinçli olarak çaba gösterdiğini kabul ediyorsun?"

Sinirlenerek Red'in dizginine uzandım. "Hayır. İstemiyorum. Affedersiniz, yoluma çıkıyorsunuz."

Hareket etti ama istediğim kadar geriye gitmedi ve ben de ruh halimi ata belli etmemeye çalışarak çenemi açtım. Red kolayca ata bindi ve Landon kayışı bağlamak için uzandığında dokunamadan elimi geri çektim. "Auran pislikle kaplı. Aurandan etkilenen mistikler bunu saklayamaz. Bana kara büyü bilmediğin yalanını söyleme."

Tokayı bitirirken gözlerimle ona geri çekilmesini söyleyerek geri çektim.

"Ve sen de Trent'i bununla lekeliyorsun," diye devam etti, kaşlarını çatarak. "En son ne zaman kara büyü yaptın Morgan?"

Kızgın bir şekilde ona baktım. "İğrençlik dengesizliktir, kötülüğün işareti değildir. Çoğu iblis büyüğü buna neden olur, ancak tüm iblis büyüğü kara değildir, müstehcen olsun ya da olmasın ve eğer siz ve sizden daha kutsal dindar bağnazlarınız kendinizi kolektif kıçlarınızdan çıkarıp gerçekten bakarsanız, bunu anlayabilirsiniz!"

Ama ben Red'in dizginlerini başının üzerinden geçirmeye çalışırken o öne doğru uzandı ve içimden geçen bir ok beni kısa bir süreliğine ikinci bir deri gibi sarstı.

"Hey!" diye bağırdım, onu geri ittim ve gözleri yanarak kabinin alçak duvarına düştü. Red homurdandı ve geri çekildi. "Ne halt ediyorsun sen?"

Ayağa kalkarken elini sıktı, ifadesi karanlıktı. "Auranın detaylı bir okumasını yapıyorum. Kalamack'ı kandırmış olabilirsin ama dewar istediğimize değil gördüğümüze inanır ve sen siyahsın Morgan. Kalamack'tan uzak dur. Senin yüzünden yerleşim bölgesinin yarısının desteğini kaybetti bile."

Ne oldu? İçimde bir farkındalık genişledi ve Bis çullanıp koridorun karşısındaki eyerlerin arasına inerken Red başını savurdu. İtilmiş yüzü öfkeyle gerilmişti ve ayakları tünediği yeri tahtayı gıcırdatacak kadar sert sıkıyordu.

"Ben kara bir cadı ya da kara bir iblis değilim," dedim öfkeyle. "İblis büyüğü müstehcenlik yapar ve ben kötü şeyler yapmam. Cincy'deki ya da diğer şehirlerdeki

Hollows'a sorarsan aynı cevabı alırsın. Şimdi seni dışarı atmadan önce o beyaz kılıcını Red'in kutusundan çıkar."

Yumuşak bir sürtünme dikkatimi koridorun sonuna çekti. Trent orada duruyordu ve yüzüm ısındı. Benim yüzümden siyasi gücünü mü kaybetmişti? Onun için *çalıştığım* için mi?

"Landon?" Trent'in sesi buz gibi soğuk ve öfkeliydi. "Bancroft konusunda bana yardım eder misin? Dengesi şüpheli."

Landon son bir uyarı bakışıyla başını salladı. "Kesinlikle." Bir şey söyleyecekmiş gibi bana döndü, bana dokunmaması için sessiz bir uyarıda bulunarak ipi çektiğimde fikrini değiştirdi. Tek yaptığım onu itmek olduğu için şanslıydı. Saçlarımın ipin enerjisi altında hırıldamaya başladığını görünce, iddiasını doğrulamışım gibi başını salladı ve gitti.

Red'i yatıştırmak için geri çekildim, ama dürüst olmak gerekirse yatıştırılmaya ihtiyacı olan bendim.

Trent, Landon'ın Bancroft'u aramak için yanından geçişini izledi ve bana sözsüz bir şekilde müdahale etmemi isteyip istemediğini sorduğunda başımı salladım. Ruh halim kötüydü, Trent Landon'ı takip etti ve ben de Red'le meşgul oldum. Kahretsin, muhtemelen bunu daha iyi halledebilirdim.

"İyi misiniz, Bayan Rachel?" Bis sordu ve ben gözlerimi uzun uzun kırıpıştırarak kapattım. "İyiyim," dedim, elim Kırmızı'yı okşarken. "Özür dilerim. Seni buraya getirmek istememiştim.

Burada."

Bis ayaklarını kaydırdı. Ağır ahşapta ezikler vardı. "O bir pislik.

Unut onu."

Ama yapamadım. O sadece bir pislik değil, aynı zamanda çok fazla soruna yol açabilecek güce sahip biriydi. Trent'in güvenliği olarak çalışmamın kaşlarını kaldıracığını biliyordum ama umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Muhtemelen şimdi de umursayacaktı; yerleşim bölgesi elflerin siyasi eviydi ve bu nedenle önemliydi. "Bana dokunmamalıydı."

"Biliyorum. Bu yüzden kontrol etmeye geldim."

İyi bir çocuktuk ve Trent ile Landon'ın yumuşak sesleri daha belirgin hale geldikçe kulakları dikildi. "Şimdi iyi misin?" diye sordu ve ben başımı sallayınca kanatlarını gerdi ve yakındaki açık kapıya baktı. "Gitmeye hazır olduğunuzda dışarıda olacağım," diye ekledi ve Landon'ın kapıya bağlı atı, o kocaman bir yarasa gibi uçarken ürktü.

Trent'in sesi yükseldi, öfkesi açıldı, "Seni buraya onun ahlakını test etmen için çağırmadım. Bir sorunu çözmeye yardım etmeni istedim."

Landon sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmadan, "Bence sorun o," dedi. "Her tarafı pislik içinde. İblis büyüünün neden olduğu bir pislik. Bunu kabul ediyor."

"Kara büyü yaptığını itiraf mı etti?"

"Hayır, ama müstehcenliğin geldiği tek yer orası."

Konuşmamızın hangi kısmını dinlemedin? Hepsini mi? Merak ettim, Trent'i duymaya çalışırken kendimi iğrenç hissettim, "Bu hafta bir iblis laneti kullandığını gördüm. Bir ışık topu yarattı. Kimseye zarar vermedi, kendisine bile ve pislığe neden oldu. Siyah değildi. Mantığın sağlam değil, Landon. Ve ben de yerleşim bölgesinde durup aynı şeyi söyleyeceğim. Geri çekil. Çekil."

Ama rahatlamam kısa sürdü. "Sa'han, açık konuşmam gerekirse, dewar'ın bu evlilikte ısrar etmesinin nedeni iblislerle olan ilişkinizin devam etmesi."

"Rachel-"

"İblis değil mi? Evet, öyle ve onu bu çizginin ötesine ittikten sonra geri çekemezsiniz. İhtiyacım olan her şeyi gördüm. Bu ilişkiyi bırak yoksa hâlâ sahip olduğun azıcık desteğı de kaybedeceksin. Ellasbeth'le evlenmek, yaşayan varislerin olsun ya da olmasın, konumunu korumak için artık yeterli değil."

Ne dediğini anladığımda şok olmuş bir halde tekrar kabine girdim. Trent benim yüzümden bu evliliğe zorlanıyordu. Enklavın ve elf toplumunun kontrolünü elinde tutmak için Ellasbeth'le evlenmek zorundaydı. O benim hayatta kalmama yardım etmişti, ben de ona yardım etmiştim ama şimdi her şeyini kaybedecekti.

"Landon!" Bancroft böğürdü ve Red gecenin karanlığında dışarı çıkmak isteyerek tepindi.

"Efendin arıyor," dedi Trent, sesi sakindi ama öfkesini duyabiliyordum.

Landon'ın çizmelerinin sesi kesilince arkamı döndüm, başka bir atın nal sesleri beni geri çekene kadar kıpırdamadım. Trent, Tulpa'nın yanında durmuş, iri hayvan kulaklarını dikmiş Red'i izliyordu. Trent'in yüzü de benimki gibi hayal kırıklığına uğramış, dehşet içinde ciddi görünüyordu. Kara bir iblis değildim ama kitlelerin gördüğü tek şey algılardı, gerçek değil.

"Planda bir değişiklik oldu," dedi ve Red'in eyerini sıkıca bağlayıp onu dışarı çıkardım. "Ben seninle geliyorum, Landon'la değil."

"Bana uyar," dedim, Red'in dizginlerini ona uzattım ve sanki hayatımın her günü o devasa hayvana binmişim gibi Tulpa'nın üzerine atladım. Onu dürttüm ve kapıya doğru sıçradı, ani hız patlaması nefes kesiciydi. Trent hemen arkamdaydı ve birlikte otlağın sonundaki çiti aştık, rüzgâr saçlarımdaydı ve tepeye doğru koşarken karanlık içime yayılıyordu, düşüncelerim çalkalanırken her şeyden habersizdim.

Üç ay önce Trent'in elini sıkıp çekip gidebilirdim. Şimdi o kadar kolay değildi.

On dört

Tulpa tatlı, uysal bir attı ve Trent yanımıza geldiğinde yaşlı aygırı biraz okşadım. Her iki at da uzun, fısıltılı otlardan uzak duruyordu, zaten bu otların tadına bakmışlardı ve her zamanki gibi tatsız bulmuşlardı. Sert arazide kızıl bir parlaklık vardı, neredeyse dolunay batı ufkuna yaklaşıyordu. Gece yarısına az kalmıştı ve saatlerdir at sürüyorduk. Trent'in yorgun olduğu belliydi ama dürbününü kaldırmış, siyah pantolonu, ceketini ve ona uygun siyah örgü şapkasıyla bir hırsıza benziyor, Landon ve Bancroft'la eşzamanlı okumalar yapabileceğimiz gerçekte yansıtılabilecek bir yer işaretini tararken hiçbir şey söylemiyordu. Artık bunu neden yaptığımızı gerçekten bilmiyordum, sadece eğer onu sonsuza kadar park etmemin ustaları uyandırma ihtimali varsa, bunu yapardım.

Yüzümü silerken parmaklarımın arasına kum kaçtı. O gece Trent'le yaptığım sonsuz yolculuktan bu yana çok şey değişmişti. Trent'in kapalı ifadesine baktım, çok şey değişmemişti.

Yüzey iblisleri, atları gerçekliğin üzerinde kişnetip zıplatır zıplatmaz bizi bulmuşlardı. Atlarla ilgileniyor olmalıydılar çünkü Trent ve ben kendimizi açıkça koruyabiliyorduk ve yüzey iblisleri sadece zayıfları avlardı.

"Nerede olduğumuzu sanıyorsun?" Trent yüz ifadesi dürbünün arkasında kaybolmuş bir halde konuştu.

Omuz silktim, göremediğini unuttum, sonra Tulpa'yı Kırmızı'dan uzaklaştırmak için ayağımı üzengiden çektim. Mevsiminde olmamasına rağmen onunla göz göze geliyordu. "Sanayi bölgesi olabilir mi?" Dedim. "O yükselti muhtemelen gerçektir."

Trent'in dürbünü ona doğru kaydı. Arkamızda bir taş şingirdadı ve dürbünü göğsünün üzerine bıraktı. Yüzü asık bir şekilde Red'i sıkı bir dönüşle itti, böylece birbirimizin arkasını kollayabilecektik. Yüzey iblislerinin kokusunu içine çekerken atın burun delikleri genişledi. Yaklaşmışlardı ve giderek

Daha cesur.

"Bis?" Seslendim ve küçük çirkin yaratık yakındaki, yüzeyden çıkıntı yapan bir kayanın üzerine düştü. Kırmızı ürktü ama Trent'in elinin altında hemen sakinleşti.

Bis'in gözleri gölge ışığında parlıyor gibiydi, gülümserken siyah dişleri parlıyordu. "Peşinde altı yüzey iblisi var," dedi ve Trent'in kaşları çatıldı.

"Ne kadar yakın?"

"Yakın değil. Birinin üzerine taş düşürdüğümünden beri değil." Bis kıkırdadı, sesi çöp öğütücüsündeki taşlar gibi çıkıyordu. "Sanırım atları merak ediyorlar."

Meraklı mısın yoksa aç mı? Harekete geçmeliydik. "Bis, Bancroft'a şu tepede bir okuma yapmak istediğimizi söyler misin?"

Kanatları açıldı ve Red, Bis'in hızlı kanat çırpışları ve ani havalanışı karşısında homurdandı. Ben ona yerinin burası olduğunu söylemek için el sallayana kadar tepenin üzerinde asılı kaldı ve sonra göz kırparak gözden kayboldu.

"Hazır mısın?" diye sordum ve Trent, boynu bükülmüş ve koşmak isteyen Red'in etrafında döndü. Bis, Bancroft ve Landon'ı gerçekte tepeye götürecek ve sonra geri dönecekti, böylece hepimiz aynı anda ölçüm yapabilecektik. Trent ölçüm cihazını çalıştırıyordu ama ben de sonuçları yazıyordum.

Tepeye yavaş bir yürüyüşle çıktık, Trent yol boyunca Red'le mücadele etti. Kısarak, sürtünen, şaklayan ve tıngırdayan şeylere karşı giderek daha tehlikeli bir alarm gösteriyordu. Tepeye vardığımızda, beklemek üzere yerleştik ve neredeyse hiçbir şeyin olmadığı geniş bir alana baktık.

Önümüzde ve solumuzda Cincinnati'nin kalıntıları vardı. Sonrası tamamen gerçek değildi ve kesinlikle kendi kimliği de yoktu. Gerçeklikte yeni bir bina yükseldiğinde binalar da yükselirdi, ancak hayalet dönüşüklerinde bile yıkılırlardı, bu yüzden iblisler yeraltında yaşarlardı ve mağaraları gerçek dünyada yaptıklarımızdan etkilenmezdi. Sonsuzluk, gerçekliğin bir gölgesi idi ve aslında iblis olmayan yüzey iblisleri tarafından doldurulmuştu.

Bir zamanlar uzun boylu, sıska hayaletlerin, sonsuzluktan kaçmayı reddeden ve o zamandan beri sonsuzluk güneşi tarafından zarar gören elflerin veya cadıların ataları olduğuna inanmışım. Şimdi yırtık auraları ve yetersiz beslenmiş halleriyle gerçekte insanların gölgeleri olup olmadıklarını merak ediyordum ama bu da uymuyordu. Yüzeydeki yapıların aksine, gerçekteki herhangi bir şeyden bağımsız oldukları açıktı. Al onlar hakkında konuşmuyordu, bu da bir zamanlar iblis olup olmadıklarını, şimdi bir elf tılsımına yakalanıp sonsuza kadar -ya da en azından iki dünya çarpışana kadar- arafta yaşamaya mahkûm olup olmadıklarını merak etmeme neden oldu.

Bis geri dönüp Landon'ın ve diğerlerinin

Bancroft yerindeydi ve Trent'e bir bakış attım. Başlangıçta çok konuşan biri değildi, ama bir şey onu ne kadar rahatsız ederse, bu konuda ya da başka bir şey hakkında o kadar az konuşurdu. Landon ona dewar'ın ultimatoomunu verdiğinden beri pek bir şey söylememiştir. "Trent, elf tarihi yüzey iblisleri hakkında ne diyor?"

Bir şekilde ifadesi daha da kapalı hale geldi. "Yok bir şey," dedi, sesi kısılmıştı. "Rachel, Landon adına özür dilemek istiyorum."

İçime bir endişe saplandı. "Özür dileyecek bir şey yok."

Kaşları çatılmış bir halde ufka doğru baktı. Başındaki örgü şapka ve şapkanın altından çıkan sarı saçlarıyla tuhaf görünüyordu. "Saldırı suçlamasında bulunmak için her türlü hakka sahipsiz. Auranızı aradı, değil mi?" dedi öfkeyle kızarak. "Yaptığı şey korkunçtu ve özür dilerim."

"Ne yaptığından çok ne söylediği konusunda endişeliyim. Trent-"

"İstediğim şirketi tutarım ve kimse bana aksini dikte edemez." "Ama-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum Rachel."

Bu konuda konuşmak istemedi. İyi. Ama bu iş bitmemiştir. Onu, sırf ben onun güvenliği kılığında daha fazla randevuya çıkabileyim diye her şeyi feda edemeyecek kadar çok seviyordum. "Ivy bana Felix'i tekrar I.S.'in başına getirdiklerini söyledi."

Kaşlarını çatarak, sanki bir önseziymiş gibi omzunun üzerinden Cincinnati'nin paramparça olmuş kalıntılarına baktı. "Bunu ben de duydum."

"Akli başında değil."

Red'in burun delikleri alevlenmişti ve ürkütecek bir şey bulmak için elinden geleni yapıyordu. "Yaşayan ölümlerden herhangi biri ne zaman gelecek?" dedi onu sakinleştirerek. "Bir lidere ihtiyaçları var ve belki o bizi Özgür Vampir grubuna götürebilir. Nina iyi mi?" diye sordu beni şaşırtarak. "Rynn Cormel'in evinde bir olaya karıştığını duydum."

Bunu söylemenin güzel bir yoluydu. "Hayır, bu büyük bir gerilemeydi," dedim, çirkin görüntüleri bir kenara iterek. "Ivy pes etmiyor. Onlardan kaçabileceğinin kanıtı o."

"Aşk bu şekilde güçlüdür," dedi dikkatinin yarısıyla Red'i kenardan geri getirirken. Landon onu tehdit etmişti ama elflere yaşayabilir çocuklar vermesinin hiçbir değeri olmadığına inanamıyordum. *Tabii bunun benim aracılığımla olduğuna inanmazlarsa. İblis büyüü sayesinde.*

Red sonunda kaçmaya çalışmaktan vazgeçti ve Trent eyere yerleşti. Trent'le geçirdiğim son birkaç ay çok ilginçti. Ellasbeth'in kalmakla tehdit etmesiyle, olayları "son sefer" ışığında görüyordum ve bundan hoşlanmadığımı fark ettiğimde şok oldum, özellikle de Landon'ın tehdidinden. Farklı vergi dilimi meselesi, nişanlanacak olması ya da

Benim yüzümden, Ellasbeth'le evlenmezse her şeyini kaybedecekti.

Aman Tanrım. Çekip gitmem lazım.

Trent'in dizginleri sıkıca kavradığını hissettim. Yüzeydeki şeytanlardan korkarak tepeden aşağı bakmak için döndüm ama hiçbir şey yoktu. Geri döndüğümde, kaküllerinin altından öfkeli kararlılığını gördüğümde donakaldım. "Al dün beni sana karşı uyarmıştı. Sen ve Newt çay partinizi yaparken," dedi ve omuzlarım kaskatı kesildi. "Bunu komik buluyorum," dedi acı acı. "Beş bin yıl geçti ve herkes hâlâ lanet olası savaşını sürdürüyor. Ve elfler de daha iyi değil. Enclave'in statümü sorgulaması, kısır bir kadınla evlenirsem sesimi kısıtlayan eski bir yasaya dayanıyor. Çocuk yoksa ses de yok demektir."

"Ama senin bir çocuğun var," dedim ve sonra dilimi ısırdım.

"Bu bir bahane," dedi Trent. "Birileri iblisler ve elfler arasında kaydettiğim ilerlemenin durdurulmasını istiyor ve bunu yapmanın en kolay yolu da sesimi susturmak."

"Ah." Utanarak Tulpa'nın dizginlerini aynı uzunlukta yapmakla uğraştım. Ama sonra yeni bir düşünce içimi kemirip derinlere doğru ilerleyince yüzüm kızardı. Çocukları güçle eşitleyen arkaik bir gelenek yüzünden üzgün değildi. Dwar ona ya Ellasbeth ve güç ya da ben ve hiçbir şey olduğunu söylediği için üzgündü. Ve o ikisini de istiyordu. Trent hayır cevabını iyi karşılamadı.

"Hiçbir neden yok-" diye tekrar başladı.

"Anlıyorum," dedim, düşüncelerimde Bis'in yumuşak hissi belirginleşirken bu konuda konuşmak istemiyordum. Beni araştırıyordu. "Önemli değil."

Dudakları ince bir çizgi halinde, dürbününün arkasına saklanmış, aramızdaki yolu tarıyordu. "Bu önemli."

"Başka seçeneğimiz olmadığında değil," dedim, üç şeyi kastederek ve Tulpa'ya minnettar bir okşama verdim, onun üzerinde olduğum için mutluydum, pul pul dökülen Red değil. "Bis geliyor."

Gargoyle atları ürkütmek için ortaya çıkınca Trent dürbünü bıraktı. "Neredeyse tepenizdeler," dedi Bis, yakınlarda beyzbol topundan daha büyük bir taş olmadığı için garip bir şekilde yere inerek. "Okumanızı yapın."

Kırmızı, bacakları direk gibi Bis'e baktı ve endişeli gargoyle ten rengini değiştirerek kırmızı toprakta kayboldu. Bu onun da hoşuna gitmedi ve bir an için Trent onu ileri geri dans ettirirken şaha kalkmasını engellemeye odaklandı. Dürüst olmak gerekirse, o küçük bir meyveli kekti.

"Sıfır nokta beş yüz sıfır yedi," dedi Trent, sayaca bir göz atarak. "Anladın mı?"

"Bis," diye yalvardım ve çocuk normal çakıllı gri tenine geri döndü ve işaret ederek uzaklaştı. Sonunda Red sakinleşti ve ben de okuduklarımı bir kâğıt parçasına yazdım. Trent'in hoşuna gitmeyen şey, benim

bilim, ama sayı net ve kesindi.

Trent elindeki ölçüm cihazını bir kenara koyarken, "Belki de yola çıkmalıyız," dedi.

"Kesinlikle katılıyorum," dedim ve Tulpa'yı sarsıcı, rahatsız edici bir hareketle tepeden aşağı gönderdim.

"Bu taraftan mı?" Trent yüksek kayalıkları işaret etti, ben de başımı sallayınca kayalıklar ve çukurlarla dolu geniş düzlükte hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Sinir bozucu bir uluma yankılandı ve döndük. Arkamızda, açık gökyüzünün altında duran üç yüzey iblisi bize yetişemiyordu. Bis tepemizden gülüyordu ama ben mutlu değildim. Atlar savunmasızdı. Bu bir hata olabilirdi ve Trent'in yüzündeki ifadeden onun da aynı şekilde hissettiğini anlayabiliyordum.

"Burayı biliyorum," dedi yüksek sesle ve sarsıntılı bir tırısı yavaşladık.

"Demiryolu avlusu mu?" Araziyi boydan boya kesen derin bir çukur görünce tahmin ettim. Burası dümdüzdü ama karşısında yıkılmış binaların çukurları ve çöküntüleri vardı.

Trent vadiyi boydan boya geçen önemli bir yolu işaret etti. "Yüzey iblislerinin bu kadar yakın olması hoşuma gitmiyor. Bir okuma yapmadan önce karşıya geçelim."

"Senin için iyi bir yol bulacağım," dedi Bis ve Kızıl homurdanarak ilerledi, kırık köprü'nün üzerinde süzöldükten sonra aşağıya inip alt tarafını kontrol etti.

Tulpa önden gitti; eğer zemin altından kayarsa, yaşlı at Red'den daha iyi tepki verirdi. Heyecanlı kısrak gittikçe daha da telaşlanıyor, toynaklarımız yankılandıkça ve deliklerden geçtikçe Trent'in amansız soğukkanlılığını test ediyordu. Eğer pusuya düşürüleceksek, burada olmalıydık. Sonunda karşıya geçmeyi başardığımızda daha rahat nefes aldım ama etrafımızın sarıldığı hissinden kurtulamıyordum.

"Bu iyi görünüyor. Bis?" Sadece bir okuma yapmak ve yoluma devam etmek istediğimi söyledim.

Gargoyle bir kaya yığınının üzerinde durmuş, Red'i korkutmamaya çalışırken kanatlarını vücuduna sıkıca tutmuştu. "Biraz zaman alabilir. Diğer taraftaki polisler inanamazsın," dedi ve sonra hiçbir şeyin içine girmedi. *Vay canına, çocuk gerçekten iyiye gidiyor.*

Tulpa'dan aşağı inmek istedim ama cesaret edemedim. Trent'e baktım. "Bunu benimle yaptığın için teşekkürler."

Trent başını kaldırıp sayaca baktı. "Seni Landon'la yalnız bırakmayacaktım." Alacakaranlıkta alaycı bir gülümseme belirdi. "Seni bundan daha iyi tanıyorum."

Tulpa yaklaşmıştı ve Red bunu takdir etmiş görünüyordu. "Umarım barikatları aşıp eve dönebilirsin," dedim. "Ama senin gücünle muhtemelen zor olmayacaktır."

"Olmamalı ama işler değişiyor." Gözlerini kısarak Trent'e bakmaya devam etti

Ayın kalan ışığını tahmin ediyordum belki de. Dört yüz metre ötede kayan bir kaya tıngırdayınca Red çingırdadı ve uzun boylu bir yüzey iblisi yavaşça bir kayanın arkasından kalkıp bize baktığında yüz ifadem karardı. Sert rüzgâr yırtık pırtık giysilerini çekiştiriyor, sanki aurası dalgalanıyormuş, yırtık pırtıkmış gibi görünüyordu.

"O cesur biri," dedi Trent, sesi eskisi kadar sakindi ve tısladığında yüzey iblisin onu duyduğunu biliyordum. Gitmek zorundaydık. Bilim günü sona ermişti.

Trent eyerinde döndü. Bana döndüğünde yüz ifadesi asıktı. "Daha fazla okuma alabileceğimizi sanmıyorum. Buradan çıkmak için en yakın hat nerede?"

Nabzım hızla atıyordu. Biz acil bir tehlike içinde değildik ama atlar öyleydi. "Ahhh, üniversite mi?" Yüzeydeki iblisin ortadan kaybolduğunu fark ettiğimde yüzüm buruştu. "Ya da Eden Park." İkisi de iyi seçenekler değildi, ilki çok uzaktaydı, ikincisi ise geçit vermez bir tepenin üzerindeydi. "Ah!" dedim aniden ve Tulpa homurdanarak ayağını görebildiğim hiçbir şeye vurmadı. "Nehrin hemen karşısında bir tane var. Nehrin burada boş olduğunu unutup duruyorum. Koşarak karşıya geçebiliriz."

Kırmızı kişnedi. Tulpa'nın kulakları geriye gitti, boynu kemerli ve kuyruğu bir savaş atı gibi havadaydı. Trent Kızıl'ı kısa bir süre yukarı çekti ve Kızıl zar zor kontrol altında dönmeye başladı. "İşte!" Trent bağırdı ve devasa bir bina yığını az önce geçtiğimiz boş dereye doğru kayarken Red yana doğru dans etti.

Yüzey iblisleri uzun zaman önce ölmüş gibi uluyarak ve taşları sallayarak dışarı fırladılar. Red geri çekilmeye devam etti, Trent ona bağırdıkça kalçalarının üzerinde yükseldi. Tulpa sonunda soğukkanlılığını bozdu ve en yakın ipi sertçe çekerken onu iblislerle yüzleşmesi için döndürmeye çabaladım.

Red ciyaklayarak ön ayaklarının üzerine düştü, dizginler gevşeyince dişlerinin arasına aldı ve sonra fırladı.

"Trent!" Koşarken Tulpa'ya başını uzatıp bağırdım, ayakları kaygan zeminde kayarken neredeyse yere düşüyordu. Dengesini bulup ayağa kalkarken gözleri korkudan çılgına dönmüştü, Trent hâlâ onun üzerindeydi. Bir yüzey iblisi uludu ve Red kaçmak için hamle yaptı, küçük bir açıklıktan geçip geniş bir bulvara çarptı. Onu takip ederken kalbim küt küt atıyordu. Biz gürleyerek geçerken binaların gölgeleri yüzlerce göz barındırıyor gibiydi.

"Rachel?" Trent yetiştiğimizde bağırdı ama Red tamamen kontrolden çıkmıştı. Eğilerek dizginine uzandım ve at ileri atıldı. Trent'in şüpheli eğitim teknikleri yüzünden alay edilmiş, eziyet görmüş ve hüsrana uğramıştı. Eğer bir numara varsa, bunu biliyordu.

"Onu bırakmalıyım!" diye bağırdı ve ben de geri çekildim. Kontrolden çıkmış ya da çıkmamış, nehre doğru gidiyorduk.

Tulpa yavaş yavaş yer kaybetmeye başlarken, *çok hızlı bir at olduğunu* düşündüm.

Ve sonra yumuşak bir patlama, önümüzde yavaşça yıkılan bir binaya dönüştü.

"Dikkat et!" Trent bağırdı ve Red'in yavaşlamasını sağlayarak Tulpa'nın zar zor öne geçmesini sağladı. Korkudan aptal at aklını kaçıran Red onu takip etti ve arkamızdan sola doğru toynaklarını kaydırarak bir dönüş yaptı. Trent, Cincinnati'nin harabe sokaklarında dörtnala ilerlerken Red'i kontrol altına almaya çalışırken sinirli görünüyordu, yol oldukça açıktı. Alışılmadık derecede açık. *İyi değildi.*

"Bir yere gitmeye zorlanıyoruz!" Bağırdım ve Trent'in çenesi gerildi. "Nehrin karşısına geçmeliyiz!" Bir binanın tepesinde durmuş bizi izleyen ani silüet karşısında kalbim çarparak seslendim. "Trent-"

Bir süpürge sapı kadar uzun bir sopayı uluyarak sallayan bir yüzey iblisi tam önümüzde yükseldi. Tulpa öfkeyle çığlık attı ve ben onun saldırmasını engellemek için mücadele ettim. Kırmızı dehşet içinde ciyakladı, aptal kısrak işe yaramaz daireler çizerek dönüyordu. Yüzey iblisleri çevredeki binalardan örümcekler gibi düşüyordu.

"Tulpa! Ayağa kalk!" diye bağırdım ve yaşlı aygır bana tekrar bağırdı, ama sonunda durdu, bir tomar enerji toplayıp elime zorlarken ciğerleri kabarıyor ve terliyordu. Yüzey iblisleri etrafımızı sardı, hepsi Kırmızı'ya uzanıyordu. "Ona dokunmayacaksınız!" "Ona dokunmayacaksınız!" diye haykırdım ve ipi büyük bir hızla çekerek, "*Detrudo!*" diye bağırdım.

Lanet benden gözle görülür bir dalga halinde patladı, yüzeydeki iblisleri yaprak gibi geriye savurdu ve onları gölgelerin içine gönderdi. Kırmızı dehşet içinde çığlık attı, şaha kalktı ve geriye doğru sallanmaya başladı. Trent düşmemesi için ona başını uzattı ve o çıplak kontrol ipucuyla, dört ayağa düştü, başını indirdi ve onu hemen savurdu.

"Trent!" diye bağırdım ve Trent yere oturup hava almak için çırpınırken Tulpa ona doğru atıldı, Red'in at gibi kıcı hızla karanlığa karışıp binaların arasındaki açık patikada gözden kayboldu. Yüzeydeki iblisler kükreyerek onun peşinden çırpınmaya başladılar. Beş saniye içinde yalnızdık, Red'in toynaklarının ve uluyan iblislerin sesi azalıyordu.

"Ah," dedi Trent usulca, ayağa kalkıp kışını yoklarken alarmı duraksadı. "Beni üzerinden attı," dedi hayret içindeymiş gibi. "O lapa lapa at beni düşürdü!"

"Bu bana hep oluyor," dedim, Red'in uzaktan gelen kişnemesiyle omuzlarımda korku hissettim. "Haydi. Ayağa kalk!" Sanki bir insanı böyle bir atın üzerine nasıl kaldıracığımı biliyormuşum gibi kolumu ona doğru uzattım ve Trent kolumu tuttu, sanki bunu her zaman yapıyormuşuz gibi bir şekilde sıçramayı başardı. Tanrıya şükür İngilizce ata binmeyi öğrenmiştim. Bu gibi şeyleri kolaylaştırıyordu.

Arkama yerleşti, Trent beni boynumdan kavrarken Tulpa dönüyordu.

bel. Hiçbir uyarıda bulunmadan, "Hiiiee!" diye bağırdı ve Tulpa fırladı, Trent'in topukları ve koltuğu onu ileri itti.

Dizginleri tutuyor olabilirdim ama kontrol bende değildi ve Trent kelimeyi haykırdığında içimden bir ürperti geçti, öfkesi, çaresizliği ve korkusu tek bir kararlı eylemde toplanmıştı. Rüzgâr saçlarımı savurdu ve Tulpa dizginlerimden çok Trent'in bacaklarının yönlendirmesiyle yön değiştirirken nefes nefese kaldım. Arkamızda vahşi bir hayal kırıklığı uluması vardı. "Red'in büyüye karşı duyarsızlaştığını söylediğini sanıyordum," dedim, beni duyabilmesi için bağırarak.

"Büyü, evet. Patlamalar, hayır!" diye bağırdı, dudakları kulağımdan birkaç santim ötede beni tekrar ürpertti. "Bir biniciyi böyle yukarı çekmeyi nereden öğrendin?"

"Filmler mi?" Dedim ve o da inanmadığını belli eden bir ses çıkardı.

Küçük bir tepeye çıktık, hasarlı binaların üzerinden kolayca görebiliyorduk. Tulpa'nın adımları yavaşladıkça rüzgâr da azaldı ve bir inişe geldiğimizde Trent onu kısa kesti. Burası Ohio Nehri'nin kuru yatağıydı ve Tulpa durup zorlukla nefes alırken ben bakakaldım. Aşağıda ve yaklaşık yarım mil ileride, bir at pürüzsüz genişlikten aşağıya doğru koşuyordu, bir düzine yüzey iblisi onu kovalıyordu.

"Sihrim o kadar uzakta işe yaramaz," dedim, suçluluk ve korku midemi bulandırıyor.

Trent'in ağırlığı yer değiştirdi ve Tulpa eğimi aldı. Trent bana doğru kaydı, itişip kakışma hareketi biz dibi bulana ve o geri çekilene kadar sarsıcı oldu. Trent yine bağırdı ve Tulpa dörtmala koşmaya başladı. Ben eğildim, Trent bana yaklaştı. Şarap ve tarçın kokusu üzerime dökülüyordu ve rüzgâr bir duvardı. Trent'in gerginliğini ve altımızdaki atın yorulmaya başladığını hissedebiliyordum. Tulpa genç değildi ama yüreği vardı.

Yine de Heart, Trent'in en iyi kısırağını yakalayamazdı, peşinde cehennem köpekleri varken serbestçe koşarken değil.

Onu yakalayamayacaktık ve Trent ayağa kalkıp Tulpa'ya atı yavaşlatması için usulca mırıldanarak durduğumuzda ağlayabilirdim, Red'in tekrar kızıla bürünmesini ve uzaklaşmasını izleyebilirdim.

"Trent, üzgünüm," dedim Tulpa başını eğip altında nefes almaya çalışırken. Biz.

"İşe yaramazın da ötesindeyim," dedi acı acı, bana dönerek. "Ben iniyorum.

Seni aşağı çekmezsem muhtemelen onu yakalayabilirsin."

"Sen!" diye bağırdım, sonra ipin ani ve emin bir şekilde çekilmesiyle nefesim kesildi. İkimizin de gözleri Red'i en son gördüğümüz yere kaydı. Devasa bir enerji kubbesi yükselmiş, kırmızı ve isin siyahıyla lekelenmişti. Yüzey iblislerinin çırpınan dış hatları havada uçuşuyordu. "Newt!" Siluetini gördüğümde bağırdım, yüzey iblislerine meydan okurcasına bağırırken kollarını kaldırmıştı ve sonra enerji kabarcığı kayboldu, Kızıl'ın gölgesi ayaklarını bulmadan önce şaha kalktı ve

ran.

"Newt . . ." Newt'in onun peşinden koştuğunu gördüğümde Red'in iyi olacağını düşündüm. Newt yüzey iblislerinin ona dokunmasına izin vermezdi. Eğer bu bir gösterge değilse.

"Tanrım, bu at koşabiliyor," dedi Trent, acısı gururla bastırılmıştı. Ama gümüş gözler bize dönmüştü ve Newt'in bir kenara fırlatıp attığı iblislerin ta kendileri olduklarını fark ettiğimde kaskatı kesildim. Arkamızda daha da fazlası vardı ve Tulpa yorulmuş, bize yük olmuştu.

"Ah, Trent?" İşaret ederek söyledim ve yüz ifadesi kararlı bir hal aldı.

"Tam olarak bitmedi Tulpa," dedi, atının boynunu okşamak için etrafıma eğildi ve yaşlı aygır sanki buna hazır olduğunu söyler gibi yumuşak bir ses çıkardı. "En yakın hat?" diye sordu ve ben de hızlıca bir düşünce gönderdim, bulduğumda rahatladım.

"Yukarıda," dedim, Tulpa'yı yanıma getirip hızlı bir yürüyüşe iterek. Yaklaşan iblisler düzenlerini sıkılaştırdılar. Tulpa da bunu fark etti ve gönüllü olarak hızını artırdı. "Sanırım bu bir patika," dedim ve devasa hayvan tırmanışa doğru ilerledi. Trent'in kolu tekrar bana dolanmıştı ve her yere sinmiş yanık kehribar kokusuna rağmen gerçekten çok güzel koktuğunun giderek daha fazla farkına varıyordum.

"Çok yakın olacak," dedi, boynuma sıcak bir nefes verdi.

Tulpa son tepeye tırmanırken arkamızdan gizlice baktım. Yüzey iblisleri toparlanmıştı, ama ben izlerken tekrar ayrıldılar, yarısı Newt ve Red'in peşinden koşmaya karar verdi, diğeri ise hiçbir şey yokmuş gibi yokuşu çıkarak peşimizden geliyordu. "Şaka yapmıyorsun."

Eğer burada ölürsem Jenks çok kızacaktı. Bilinçli bir arayışla çizgiyi tekrar buldum ve Tulpa'yı doğru yöne doğru ittim. Kuru nehrin bu tarafında kaya yığınları daha azdı ve otlar daha yaygındı, ay ışığında bir yüzey şeytanını gizleyecek kadar uzundu. Trent'in bana sarılan kolu sıkılaştı. Tulpa'yı koşması için tekmelemek istedim ama at yorulmuştu, hızlı yürürken başını sallıyordu. Kulakları arkamızda geziniyor, takip edilip edilmediğimizi dinliyordu.

"Oldukça büyük bir hat," dedim, Trent'in önünde otururken içime dolan hisleri görmezden gelmeye çalışarak. "Tulpa ile birlikte yürüyeceğim. Daha önce hiç üç aura değiştirmemişim. Bis olmadan bu biraz zor olacak."

Gözlerimi kapatıp ikinci görüşümü açarken *zor ama imkânsız değil* diye düşündüm. Çizgiyi gördüğümde içimden rahat bir nefes aldım. Ama otlar rüzgârın tersine hareket ediyordu. Tulpa da fark etti ve at homurdanarak ayaklarını biraz daha yukarı kaldırdı. Eğer karşıya geçebilirsek, kilise sadece birkaç blok ötedeydi.

"Ah, Trent?" Dedim.

"Anlıyorum..." dedi sertçe. "Bunu koşarak yapamayacağına emin misin?"

"Hayır mı?" Ciyak ciyak bağırdım, hat bizi içine alırken kalbim küt küt atıyordu. Yüzey iblisleri kükredi ve ben gözlerimi kapatıp umutsuzca üçümüzün aurasını da hattın rezonansına göre değiştirdim. Tulpa mırıldandı ve içimden bir ürperti geçti. Korkunç rüzgâr kesildi ve Tulpa durduğunda göz kapaklarım çatlayarak açılarak nefes aldım. Yüzey iblislerinin uğultusu azaldı, donuklaştı ve sonra bir polis arabasının daha sıradan alarmına dönüştü. Artık evdeydik.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı Trent ve at başını eğip biçilmiş çimenlerin üzerinde yuvarlanmak istercesine burun kıvrırırken çekiç şingirdadı. Geri dönmeyi başarmıştık ama Red'i kaybetmiştik.

Birinin arka bahçesindeydik, iki tarafı çitle çevriliydi ve alçak çalılar bahçeyi diğer bahçeden ayırıyordu. Yerin altında bir havuz vardı, yumuşak ışıklar ağaçların alt kısımlarında yansıtıcı desenler oluşturuyordu. Arka kapının yanındaki çember şeklinde dizilmiş çiçeklerden bir cadıya ait olduğunu tahmin ediyordum.

Tulpa içecek almak için güverteden atlarken Trent, "Aferin oğlum," dedi. "Bu gece senin için bir sürü ikram var."

Kendimi iğrenç hissederek gökyüzüne baktım. Her zamanki gibi kırmızıydı, alçak bulutlar ayı gizliyor ve Hollows'taki acil durum ışıklarını ve yangınları yansıtıyordu. Yanan mobilyaların kokusu, yanık amberin asidik ısırtığının yerini almıştı. Burası sessizdi ama bir sokak ötede megafonla bağırان birinin yarı duyulmuş taleplerini ve bir davulun donuk gümbürtüsünü duyabiliyordum. Kıyamet kopuyordu. İnderlandlılar kordon altına alınmayı pek hoş karşılamazlardı.

"Kiliseye gidelim," dedim, attan inmeye isteksizdim ve evin içinden bir ışık yandı. Tulpa başını kaldırdı, dikenli dudakları damlıyordu. Bir kapı çarparak açıldı ve karanlık bir silüet görüldü, asası hazırды. Dışarıda bir ışık yandı ve ben gözlerimi kısarak parlak beyaz ışığa baktım, gece görüşüm tamamen bozulmuştu.

"Bahçemde ne halt ediyorsunuz?" diye sordu bir adam, şüphesiz bir atın uyumsuzluğu yüzünden öfkesi körelmişti.

"Ayrılmak . . ." Ben sordum.

"Su için teşekkürler," diye seslendi Trent. "Çalılar için üzgünüm."

"Çalılarım mı?" diye sordu adam ama Trent dizginleri almak ve topuklarını Tulpa'ya doğru kıvrırmak için etrafımdan dolanmıştı. Atı ölü bir koşuyla onlara doğru gönderirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sadece üç metre yüksekliğindeydiler, kolay bir atlayıştı ama Tulpa iki kişi taşıyordu ve bitkin düşmüştü.

"Ohhhh noo!" Tulpa onlara çarparken içimden bir heyecan geçerek seslendim.

Başını kaldıran Tulpa, toynaklarından neşeli bir ses çıkararak sokağa fırladı.

Adam bize bağırdıkça vuruyordu. Trent'in ruh halini anlamamıştım. On yıllık özenli yetiştirmenin son noktasını, bir sonraki neslin temelini daha yeni kaybetmişti ve bir polis arabasının spot ışığı bizi bulmak için döndüğünde gülüyordu.

"Sen!" diye gürledi sihirle güçlendirilmiş bir ses ve dünya birden beyaz ışıkla aydınlandı. Trent bizi gösterdiğinde polis, "Evet, atın üstündeki sen," diye bağırdı. "Sokağa çıkma yasağını ihlal ediyorsunuz. Ellerinizi kaldırın. İkiniz de!"

"Ah, eğer dizginleri bırakırsam, at kaçacak!" Trent arkamdan, sonra da daha yumuşak bir sesle, "Geceyi bir şeyleri açıklayarak geçirmek istemiyorum, ya sen?" dedi.

"Hayır. Kilise şu tarafta." Çenemle işaret ettim ve polis attan inmemizi istediğinde Trent, Tulpa'ya başını uzattı ve elfçe bir şeyler bağırdı.

Tulpa harekete geçti. Nefesim kesildi ve Trent'e doğru geri atıldım. Kolu bana dolandı ve sırtarak kendimi tekrar ileri attım.

"Ah, kahretsin! Kaçıyorlar. Hey! Buraya gel!" diye bağırdı polis ve Trent Tulpa'yı daha hızlı bir tempoya teşvik etti, biz Hollows'tan geçerken çocuk havuzlarından ve bisikletlerden kaçmak için onu çimlere doğru kaydırды, polis arabası sirenini çalarak takip etti.

"Bayan Rachel!" diye acil bir çağrı geldi yukarıdan ve Bis ağaçların arasından fırladığında Tulpa'nın kulakları çınladı. "Ne olduğunu gördüm," dedi, yanından uçarken teni koyu siyahtı. "Çizgiye ulaşabildiğin için parşömenlere şükret."

"Durun! Yoksa ateş ederim!" diye bağırdı polis ve havada bir patlama sesi duyulduğunda içimdeki öfke şok etkisi yarattı. *Bize ateş mi ediyorlar? Şaka mı yapıyorsunuz?*

"Kahretsin," dedi Trent, Tulpa'yı bir yan bahçeden geçerek bir sonraki sokağa yönlendirirken. "Burası hiç de güvenli değil."

Ama eğilip baktığımda ne olduğunu anlayamadığım o tuhaf gülümsemeyi takınmıştı. "Bu taraftan!" Dedim ve Tulpa bir anda yer değiştirdi. "Yürü!" Polis arabası köşeden savrulup tek yönlü yolda ters yöne girdiğinde bağırdım.

Kiliseden sadece iki blok uzaktaydık ve Tulpa başka bir ev sırasını geçerken alçak bir çite yaslandı. Az önce çıktığımız sokaktan bir polis motorunu çalıştırdı ve sirenlerini çalarak geri geri gitti.

"Kilisenin çitlerini aşamayacağız," dedi Trent, sözleri yanağımda bir karıncalanma hissi yarattı. "Açmak için aşağı kayacağım. Sadece onu geçir."

"Sen daha iyi bir sürücüsün. Ben bakarım!" Dedim ve sonra ikimiz de eğildik.

Bis bizi aradı.

"Ben kapıyı açayım," dedi ve hızla uzaklaştı.

Bir sonraki sokağı bulduğumuzda Tulpa'nın ayakları sert kaldırımında kayıyordu ve bir blok boyunca koşarken şarap kokusunu içime çektim - ta ki o polis tekrar ortaya çıkıp spot ışıklarıyla arama yapana kadar. "Acele et!" diye bağırdım. Kilisenin çan kulesini görebiliyordum. Neredeyse eve varmıştık.

"Tink ne halt ediyorsun?" Jenks tiz bir sesle bağırdı, polis arabası sirenini çalarak spot ışıklarıyla etrafı tarayınca tozu dumana kattı. "Atın üstünde misin? Ciddi misin?"

"Jenks, Bis'e kapı için yardım eder misin?" Trent Tulpa'yı yumuşak bir dörtnala iterken gülerek, parmak izlerini gizlemek için kaldırımında kalmasını söyledim. Bis kapıyı açtı ve Tulpa, Jenks'in çocukları bizi bulduğunda aniden parlayan peri tozuna homurdandı. Tulpa başını kaldırıp burun deliklerini açarak bahçeye girerken onlara tozlarını azaltmalarını söyleyerek el salladım. Artık evdeydik.

Trent'in hemen ardından Tulpa'dan kayarak inerken Jenks, "Berbat kokuyorsunuz," dedi. Dizlerim ağrıyordu, topallayarak kapıya gittim, kapıyı kapattım ve parmak uçlarımda durarak polis arabasının geçişini izledim. Polisin telsizinin sesi sonuna kadar açılmıştı ve ışıldak önce garajın, sonra da kilisenin üzerinde oynarken eğildim. Bir parçası çitlerin arasından geçti ve Trent'i gördüğümde sessiz kalmam için fısıldadığım fısıltı hiç duyulmadı.

Tulpa'nın yanında duruyor, sessiz kalması için büyük hayvanın başını kollarının arasında tutuyor, tüylü kulaklarını sevgiyle okşuyordu. Giysileri her zamanki tozla kaplıydı, buruşuk ve kirliydi. Kendisine hiç benzemiyordu ve ona baktığımı görünce siyah başlığını çıkardı, saçları darmadağınaktı. Gözleri ırkımızın hatırasıyla parlıyordu. Bir şey söylemek için nefes aldım ama söyleyecek kelime bulamadım.

Sonra spot ışığı kaydı ve o bir gölgeye dönüştü.

"Güzel. Gerçekten güzel," dedi Jenks, Bis çitin üzerine otururken, ayakları çite yeni çentikler açarken endişelendiği belliydi. "Bahçemde bir at var. Ivy çıldıracak."

"Ah, Bancroft ve Landon gözaltında," dedi Bis, gözleri özür dilercesine kısılmıştı. "Beni alıkoyan da buydu. Onlara iyi olduğunu söyleyeceğim."

"Bis, bekle," dedim ama o çoktan kendini fırlatmıştı. Jenks, büyülenmiş Tulpa'nın önünde dururken kaşlarını çattı ama muhtemelen arka bahçesindeki bir ata üzülmekten çok başının belaya girmesine kızmıştı.

Trent'e, "Belki de bu gece burada kalmalısın," dedim. "Bancroft'u gözaltına alırlarsa, muhtemelen seni de sırf eğlence olsun diye hapse atarlar."

"Katılıyorum." Sesi yumuşaktı ve gözleri gökyüzündeydi. "Ah, eminim kanepesi fazlasıyla yeterli olacaktır."

Yatağım daha yumuşak, diye düşündüm, sonra bu düşüncüyü bastırdım.

Jenks benimle Trent'in arasına baktı, tozu garip bir gümüş pembesine dönüştü. "Bundan daha iyisini yapabiliriz. Wayde'in karyolası hâlâ çan kulesinde."

"Belfry?" Trent eyerin bağını gevşetti ve eyeri Tulpa'nın üzerinden çekti.

"Orası şaşırtıcı derecede güzel," dedim. "Tamir etmiş. Gerçek pencereler ... kapıda kilit var." *Kapı kilidi mi? Gerçekten kapı kilitli mi demiştim?*

Trent eyerle birlikte döndü. "Başkent. Teşekkürler, Jenks. Telefonunuzu kullanabilir miyim? Quen'e nerede olduğumu ve kulelerin kapalı olduğunu söylemeliyim."

Yine mi? Hayal kırıklığına uğramış bir halde Tulpa'nın dizginlerine uzandım. "Ben onu serinletirim," diye teklif ettim, henüz içeri girmek istemiyordum. Düşüncelerim çalkalanıyordu. Trent'e öyle bakmaya hakkım yoktu. Hem de hiç.

"Emin misin?" Trent sordu ve ben de atı yedeğime alarak mezarlığa dönmeye başladım. Peri çocukları Tulpa'nın yelesiyle oynuyordu ve sabırlı at bunu iyi karşılıyordu, bu da Trent'in ahırlarında bilmediği birkaç peri olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

"Quen'i arasan iyi olur," dedim, neredeyse Ivy'nin ızgarasına girecektim. "O ve Ellasbeth çok endişelenecek." Ani bir düşünce beni durdurdu ve elimi cebime attım. "Ah, işte okumalar. Muhtemelen onları da isteyeceklerdir."

"Teşekkür ederim." Kâğıdı uzattığımda Trent kıpırdamadı ve kâğıdı aldı. Benimle konuşmak istiyordu. Bunu yapamazdım ve Tulpa'yı mezarlığın derinliklerine doğru götürürken hızlı adımlarla döndüm.

"Tanrım, leş gibi kokuyorsun," dedi Jenks Trent'e, sesi zayıflamıştı. "Senin bedeninde olduğum zamanlardan kalma giysilerim var ama onları giymeden önce duş alman gerekecek. Mahvolmalarını istemiyorum. Gerçekten kokuyorsun."

"Teşekkürler, minnettar olurum."

Çenemi sıkarak mezarlığın en karanlık, en تنها yerinde durdum. Trent'in düşümdaki hayali yeniden canlandı ve ben onu bastırdım. Ödünç aldığım ceketimi çıkarıp Tulpa'nın terini onunla silmeye başladım. Hiçbir yolu yoksa bu korkaklık mıydı?

Aklım hayır dedi ama kalbim evet dedi.

On beş

Çarşaf lar üstümde hafıftı ve bir ayağımı yavaşça aşağıya uzattım, sıcak yerinden soğuşa doğru kayınca sarsıldım. Başımın döndüğünü hissederek tavanımdaki güneş ışığına baktım. Sabahtı ya da belki öğleden sonraydı. Kalemle açtığım vitray pencere min önünden geçen perilerin sesini duyabiliyordum. Yuvarlanıp saatime baktım. Mutfakta radyo açıktı. Haberlere çevrilmişti. Bu garipti. Ivy sabahları hiç haber dinlemezdi.

Trent.

Kalbim küt küt atıyordu, doğruldum. Hâlâ buradaydı. Olmak zorundaydı. Öylece gitmezdi, değil mi?

Yataktan fırladım. Mavi bornozum olmayacaktı ve spikerin kısık sesleri uğuldarken, temiz bir kot pantolonun içine zıplayarak girdim ve yeni bir kaşorse giydim. Saçlarım darmadağındı. Önce banyoya uğramadan mutfığa girmem mümkün değildi; parfüm sabah nefesini kapatmıyordu. Saat neredeyse on birdi. Trent saatlerdir ayaktaydı.

Nefesimi tutarak kapıyı açtım. Kahve kokusu içime işledi, cezbediciydi.

"Bu, Tanrı'nın kötülere karşı misillemesi," dedi erkeksi bir ses, telsiz hoparlörünün şiddetini azaltmasıyla. "Cincinnati, kan yoluyla bulaşan bir virüs kılığında *bizzat Tanrı* tarafından ziyaret ediliyor. Ölümsüzleri silip süpürecek ve geriye temiz olanı bırakacak!"

Jenks, "Bu bir erkeğin memelerinden daha aptalca," dedi ve Trent kıkırdayınca saç açıcı almak için banyoya koştum. Çıplak ayaklarım soğuk meşenin üzerinde sessizdi ve kapı gıcırdayınca irkildim.

Radyo sustu ve ben banyonun hemen içinde durup Trent'in şarap ve odun kokusunu içime çektim. Lavabonun üzerinde bir su bardağı ve Ivy ile Jenks insan boyutundayken ona aldığımız diş fırçalarından biri vardı. Ambalajı çöp kutusunda ydı ve bir dizi havlu, açıkça kullanılmış ama katlanmıştı.

kurutucunun üstündeydi.

Sessiz olmaya çalışarak güne hazırlandım. Trent'in banyosunu görmüştüm. Benim mutfağımdan daha büyüktü ve aynı büyüklükte bir dolabı vardı. Jenks kapının altından içeri girdiğinde dişlerimi yeni bitirmiştım, tozları neşeli bir gümüş rengindeydi. "Kalkma vaktin gelmişti," dedi, elleri kalçaları yerine ceplerinde, yansıması kendisinden daha kolay görülebilecek şekilde havada asılı dururken.

"Sakıncası var mı?" Lavaboya tükürerek söyledim. Trent'in bardağı orada duruyordu ve tereddüt ettikten sonra her zaman yaptığım gibi ellerimle biraz su aldım. Evet. Hiç sosyal zarafet yok.

"Vay canına, saçını daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Seksenlere geri mi dönüyorsun?"

Hayal kırıklığı içinde, kabarmış, kıvrıkcık dağınıklığa baktım. Saç açıcı sıkıp taramaya çalışırken, "Buna yatağa ıslak saçla girmek deniyor," dedim. Mutfakta bir tılsımım vardı ... ama mutfaktaydı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde sonunda bir toka yaptım ve tamam dedim. Adam beni eşofmanla ve hastane yatağında görmüştü. *Umurumda olmamalıydı. Umurumda değil.*

"Trent'i daha sık çağırmalısın," dedi Jenks, kanatları hareketle şeffaflaşırken. "Tüm o östrojenin içinden geçmek zorunda kalmadan biriyle konuşmak güzel."

"Sana bir köpek yavrusu alacağım." Soğukkanlı bir tavır takınmaya çalışarak kendime son bir kez baktım, kaşkorsemi düzelttim ve dışarı çıktım. Jenks benden önce fırladı, tozları ormanda kaybolan kırıntılar gibi arkamda kaldı. Ben içeri girdiğimde Trent kafasını buzdolabına sokmuştu ve kalbim küt küt atmaya başladı. Gözlerim pencere pervazına ve yüzüğüne gitti, hala Al'ın krizalitiyle birlikte su bardağının altındaydı. *Kahretsin, muhtemelen çoktan görmüştür. Benim için önemli olduğunu anlayacak.*

"Günaydın," dedim, kollarım beceriksizce sallanıyordu ve o da kendini yukarı çekip dışarı çıktı. Jenks'in insan boyunda olduğu zamanlardan kalma eşofmanlarını giyiyordu. Ve kirli sakal. *Vay be.* Hafif pus onu tamamen yeni bir nefis kategorisine soktu ve ben orada durdum, yüzünü ovuştururken aptal gibi göz kırptım, açıkça dikkatimi çektiğini biliyordu.

"Günaydın," diye yineledi, öğleden önce olduğunu doğrulamak için saate baktı. "Aç mısın?" Buzdolabının önünde durmuş, rahatsız olmuş gibi eşofmanını çekiştiriyordu.

"O her zaman açtır," dedi Jenks. "Bu kadının nasıl yemek yiyebildiğini görmelisin!"

"Senin yapacak işin yok mu Jenks?" Trent'in gerçek bir sakalla nasıl görüneceğini merak ettiğimi söyledim. *Kes şunu Rachel.*

"Ne ..." Jenks şikayet etti. "Yemek yiyen kadınları severim." Kanatları takırdarak bahçedeki çocuklarını kontrol etmek için lavaboya gitti. "Şu 'Oh, sadece salata. Belime dikkat ediyorum.' Sosisli sandviç ve

Milkshake, bebeğim! Daha önemli şeyler için size enerji verir."

Jenks daha saymaya başlamadan ona susması için bir bakış attım ve derin bir nefes aldığımda bulaşık bezini ona fırlattım. Trent ses üzerine başını kaldırdı ve ben de ellerimi ceplerime soktum. "Ne güzel görünüyor?" Buzdolabının yanında dururken soğukkanlı olmaya çalışarak "Ne güzel görünüyor?" dedim. *Kirli sakalı kırmızımsı sarıydı. Güzeldi.*

Trent'in gözleri benimkilerle buluştu ve aniden emin olamayarak kahve almaya karar vererek geri çekildim. Tezgâhtaki radyo kapanışların listesini yayınlıyordu. Sosyal etkinliklerden tüm işletmelere kadar pek çok şey vardı. "Fransız tostunu düşünüyordum ama içinde yumurta var," dedi Trent ve kendime bir fincan uzun demlenmiş kahve doldurdum.

"Çoğu gün bu kadarını sorunsuzca halledebiliyorum." Tezgâha yaslandım, aramızda güvenli bir beş adım vardı. Fincan sıcaktı ve kahvenin tadı da kokusu kadar güzeldi. Bir yudum aldım ve uyandım. Güzel bir gündü, aydınlık ve güneşliydi. Kapalı sınırlardaki ayaklanmalardan bahseden spikerin ciddi tonuyla uyuşmuyordu ve Trent'in bir ara benimle koşuya çıkıp çıkamayacağını merak ettim. Bunun için gerekli yapıya sahipti. Sonra kaşlarımı çattım. Neden benimle koşuya çıkmak istesin ki? Koşmak için bebek arabalarından ya da köpek pisliklerinden kaçmak zorunda kalmayacağı özel bir ormanı vardı.

"Güzel kahve," dedim ve elinde bir kutu yumurta ve sütle buzdolabından çıktı.

"Jenks karanlık sevdiğini söyledi," dedi ve sonra Edden'in sesi telsizden duyulunca başımı kaldırdım.

"Hey, dinle!" Düğmeye uzandığımda Jenks bulaşık bezinin neden olduğu somurtkanlığını üzerinden atarak gelip omzuma oturdu ve radyoya sanki bir televizyonmuş gibi bakmaya başladık.

Edden'in yumuşak sesi kameraların tıkırtıları arasında, "Tekrar söyleyeyim," dedi. "Cincinnati ve Hollows'un biyolojik bir tehdit nedeniyle kapalı olduğu söylentisi yanlıştır. Dün gece elde edilen verilerin uzmanlar tarafından analiz edilmesinin ardından, büyüünün teklemesinin ve ölümsüzlerin uyanamamasının biyolojik *değil*, Özgür Vampirler adlı bir örgütün ölümsüzlere yönelik hesaplı bir saldırısı olduğunu kesin olarak söyleyebiliriz. Dışarıdan yardım alınıyor, ancak biz bu meseleyi çözene kadar Cincinnati ve Hollows giriş çıkışa kapalı kalacak. Bundan sorumlu olanların yetki alanımızdan çıkmasını istemiyoruz."

Muhabirler bağırarak sorular sordular ve ben Trent'e baktım, İnderlandlıların sebebi ne olursa olsun çitle çevrilmeye kötü tepki vereceklerini biliyordum.

"Beni dinleyin!" Edden bağırdı ve hepsi sustu. "Bunun popüler olmadığını biliyorum ama sorumluların hâlâ Cincinnati'de olduğundan eminiz."

ya da Hollows. Herkesten sakın olmasını ve işbirliği yapmasını istiyorum ve Tanrı aşkına, dişleri var diye komşularınızı hedef almayın. Bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşünüyorsanız, bir yardım hattımız var ve eminim ki-"

Radyoyu kapattım, kollarımı ortama doladım. Gün de çok güzel başlamıştı. "Edden onlara söylemiş," dedim şaşırarak. "İpuçlarını kaybetmiş olmalılar."

"Ya öyle ya da yeni bir virüsün yaşayan ölüleri öldürdüğüne dair bir panik yaşanmasından endişelendiler. Herkesin bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilirsin." Bir homurtu yakalayarak başımı salladım. Çıplak ayaklarıma bakıyordu ve ben birini diğerinin altına saklamaya çalıştım. "Haberini vermek Bancroft'un fikriydi," dedi bakışları orta ada tezgahının üzerinde asılı duran yazım kaplarına yönelirken. "Verileri dün gece ona telefonla ilettim. Teşekkür etti."

Bancroft mu? Şüphelerim arttı. "Yardım etmekten her zaman memnuniyet duyarım," dedim, Trent'in elinin en küçük tenceremin dibini nasıl tamamen kapladığını ve onu kancadan yavaşça nasıl kurtardığını izlerken, ama ona bununla yemek yapmamasını söyleme düşüncem, onu geçen yıl duştan ıslak çıkmış, kalçalarının etrafında bir havlu ve yüzüne yapışmış saçlarıyla gördüğümü hatırladığımda kayboldu. Karın kasları çok güzeldi, beli inceydi ve hareket ettikçe teni geriliyordu. "Ve?" Fincanımın arkasına saklanarak söyledim.

"Sizi sonsuza dek sonraya taşımak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Oh, kutsal olan her şeye şükürler olsun," dedim, çökerek. "Ah, yapmayacağımdan değil."

Gülümsedi ve ben de kabukları atabilmesi için yana kaydım. Jenks iki eliyle ekmek torbasının bağını çözmeye çalışıyordu ve ben de kendimi beşinci tekerlek gibi hissederek geç de olsa bir tabak aldım.

"Teşekkürler," dedi Trent. "Umarım egzersiz bisikletinizi kullanmamın bir sakıncası yoktur. Dün gecedan sonra esnemeye ihtiyacım vardı. Uzun zamandır böyle bisiklete binmemiştim." Gözlerim onunkilere takılmadan önce gözlerimi kaçırdım. Onun ruh hali bilinçaltımda çınlıyordu. Aklında kahvaltıdan başka bir şey vardı. İçimde ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı ve bu konuda konuşmak istemiyordum. "Ivy'nin

Makine mi? İyi bir makine, değil mi?"

Lavabodan Jenks'in kanatları hoşnutsuzluk içinde mırıldandı. Çocukları yaramazlık peşinde olmalıydı. Trent yumurtaları çırpma için bir çatal bulduğunda Jenks, "Hey, sana borçluyum kurabiye adam," dedi. "O kayaları yerinden oynatmak bütün yazımı alırdı." "Sana yardım edeceğimi söylemiştim," dedim ve Jenks'in tozu bir anda

kızgın turuncu.

"Dediğim gibi, bütün yaz," dedi beni suçlu hissettirmek için. Trent ise gülümsüyordu.

"Benim için zevkti. Henüz bizi ödeşmiş saymıyorum. Geçen yılki yardımın için taş taşımak yeterli bir ödeme değil."

Kızını çalmak, diye düşündüm, gerçekten sadece bir yıl mı geçti diye merak ettim. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bir şeyler düşünmeyi bırakabilmek için yapacak bir şeye ihtiyacım olduğundan sordum.

Tezgâhın altından bir tava alıp ocağın üzerine koyarken, "Hayır, ben hallederim," dedi.

"İnsanların bana kahvaltı hazırlamasına alışık değilim," dedim masaya otururken. Jenks sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi beni izliyordu ve ben de "ne?" der gibi bir surat ifadesi takındım, Trent tavanın altındaki aleve bakmaktan vazgeçip yanıma geldiğinde tekrar yumuşak bir gülümsemeye döndüm.

"Umarım bu sabah burada takılmamın sakıncası yoktur. Ivy henüz dönmemişti ve sen de uyuyordun. Öylece gitmek istemedim." Tavanın içine bir kez dokundu, sonra tekrar dokundu, belli ki sıcaklıktan memnun değildi. "Kiliseni seviyorum. Sessiz ama iyi anlamda. Yalnız değil."

Jenks bana kaşlarını çattı ve nedenini bilmiyordum. "Affedersiniz," dedi, mutfaktan çıkarken sesi neredeyse yakıcıydı.

Her neyse. Trent kollarını kavuşturup esnemesini bastırırken, "Teşekkürler," dedim. Öğle vakti yaklaşıyordu. Tüm iyi cinlerin ve elflerin siesta zamanı gelmişti. Ben de pek dinlenmiş sayılmazdım. Uykuyu bulmak zor ve kısa süreliydi. Yanımda tanımadığım bir dizüstü bilgisayar ve bir fincan kahve vardı ve Ivy'nin masadaki yerine baktım. Dizüstü bilgisayar ona ait olacak kadar parlaktı ama yeni bir tane almıştı. "Seninki mi?" diye sordum.

Trent elini tavanın üzerine koydu ve geri çekti. "Quen kuryeyle getirtti. Cincy kilit altında ama arka yolları biliyorsan Hollows'a girip çıkmanın birkaç yolu daha var. Aklıma gelmişken," dedi ve neredeyse dans ederek masaya gidip bir dizi anahtar aldı ve şingırdattı. "Arabanız garajda."

"Teşekkürler!" Dedim, onları ön cebime tıktırdım. Arabam sadece bir araba değildi, benim özgürlüğümdü ve o da bunu biliyordu. "En azından artık Tulpa'yı eve götürebileceğini biliyorsun," dedim. Ama sonra suçluluk duygusu beni vurdu ve kupamı bir kenara bıraktım. "Trent, Red'i kaybettiğin için çok üzgünüm-"

Başını sallayan Trent yumurta karışımına uzandı. "Bu benim hatam. Carlton hazır olmadığını söyledi. Ben karşı çıktım. O haklıydı. Bire on Newt ona sahip."

"Öyle bile olsa, hala kayıp. Bir servet değerinde olmalı."

"Ve sonra biraz," diye itiraf etti, yüzü asıktı. "Ondan düştüğüme

inanamıyorum." "Gerçekten çok üzgünüm. Eğer Newt'in elindeyse, onu geri almaya çalışacağım." Başını yumurta karışımının üzerine eğerek iç çekti.

"Buna minnettar olurum."

Sandalyemde geriye yaslandım, içimde garip bir his yükseliyordu. Trent'in bu sözleri günde yarım düzine kez söylediğini duymuştum ve her seferinde ciddiye, ama bu sefer satın alamayacağı ya da düzeltmeyeceği bir şey hakkındaydı ve onun için önemli olduğu için teklif ettiğimi biliyordu ve ben sadece onun mutlu olmasını istiyordum.

Bunu yapmayacağım! diye düşündüm, birini önemsemenin verdiği sıcak duygu içimi kaplarken bile panikliyordum. Kilisemin duvarlarının ötesinde kıyamet kopuyordu. Aşık olmak için zamanım yoktu. "Biri bana kahvaltı hazırlamayalı ne kadar uzun zaman oldu anlatamam," dedim, neredeyse fısıldayarak, gerçekten, bu durumu kontrol altına almaya çalışırken. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti." Küçük hindistan cevizinin şakırtısı yüksekti. "Yemek yapmak istediğim biri olmayalı ne kadar uzun zaman oldu anlatamam. Günün ilk ışıklarıyla mutlu görünüyorsun."

Düşüncelerim Landon'ın tehditlerine geri döndü ve daha fazla kahve almak için ayağa kalktım. "Ciddi misin?" Hafifçe söyledim. "Daha saçımı bile yapamadım. Yanık kehribar en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor gibi görünüyor."

Bana doğru geliyordu ve ben geri çekildim, omurgam tezgâha çarptı. "Ben böyle seviyorum," dedi, bana bakmadan dolabı açtı ve ekmeği ıslatmak için büyük bir tabak aldı. "Bir aslanın yelesi gibi tamamen dışarıda. Rahat. Vahşi."

Vahşi. Saçımı beğenmişti. Kalbim çarpmaya başladı ve midem tuhaflaştı. "Trent," dedim usulca ve gözleri benimkilere sabitlendi. O kadar yakındı ki, ışık kirli sakalına takıldı ve kokusu farkındalığımın içinden geçti.

"Yüzüğümü saklamışsın," dedi. "Neden?"

"Geri mi istiyorsun?" Yüzüm kızarmıştı ve elimi uzattığımda kolumu yakaladı. Karıncalanmalar kendi kendilerini besliyor, hissin büyümek için yerleştiği merkezimi bulmak için yükseliyordu.

"Bunu yaptığına sevindim." Tabağı yere bıraktı ve ben nefesimi tuttum. Bileğimi sıkıca kavramıştı ama hapsetmiyordu.

"Trent, belki de Landon haklıdır. Sorumlulukların var ve bunu anlıyorum." *Ne yapıyorum ben?* "Ben de öyle."

Yine de yaklaştı ve dudaklarıma baktığında kalbim küt küt atmaya başladı. "Landon kim?"

Uzun eli elmacık kemiğimin üzerinden geçerken aramızdaki boşluğa doğru eğilip beni küstahça öptüğünde gözlerim açıldı. "Mrent," diye mırıldandım, şok olmuştum ama ani bir çekişle beni kendine çekti. Belimdeki elinin talebiyle körüklenen bir arzu dalgası içime daldı. Dudakları dudaklarıma değdi ve onun kokusu içime doldu. Gözlerim kapandı ve ona doğru eğildim, parmaklarının dokunduğu her yerde, ellerimin onu bulduğu her yerde küçük duygu damlaları kıvılcımlanıyordu. Kirli sakalları diken dikendi ve yeniliği heyecan vericiydi.

Tanrım, bu şimdiye kadarki en iyi öpücüktü ve ben ona doğru eğilirken ayak parmaklarım yere bastırdı. Eli boynumun arkasına kayd, sıkılaştıran bir kavramanın hafif ipucu coşkumu ani ve beklenmedik bir seviyeye çıkardı.

Dudaklarından ayrılmak için her şeyimi verdim ve bunu yaparken bile yeni bir şey hissettim.

Arzu kendini eskinin üzerine katlıyor, düşüncelerimde oyalanacağı yere kadar sızıyordu. Hiçbir şey söyleyemiyordum, uzun bedenlerimiz birbirine değiyordu, onun eli boynumda ve sırtımda, benimki onun belindeydi. Gözlerinde arzusun sıcaklığı vardı ve ona sahip olmanın, her şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederek zorlukla nefes alabiliyordum. *Şu anda.*

"Dün gece hoşuma gitti," dedi usulca, sözcükler beni ürpertti, gerçi parmaklarının beni tekrar kendisine çekmeye çalıştığını hissetmiş olabilirim. "Binmek," diye ekledi, aramızda hafif bir baskı oluşuyordu. "Benden önce sen. Bu sefer kalmana sevindim." Gülümsedi.

"Ben de," diye fısıldadım. "Keşke ..." Parmaklarının baskısı azaldı ve ben başka tarafa baktım. "Keşke her şey farklı olsaydı" dedim, sonra ona bakarken nefesimi tuttum, pişmanlık gözlerimin kenarlarını sıkıyordu. "Seni bekleyen *her* şeye sahipsin. Bunu mahvetmek istemiyorum."

Trent'in ifadesi boşaldı ve kendimden nefret ederek geri çekildim. "Lütfen kapanma," diye yalvardım ama elleri uzaklaşmıştı ve ben onları kendime çektim. "Konuş benimle."

Nefes vererek birleşmiş ellerimizden başını kaldırdı. "Hayır, haklısın." Kaldırımından gelen motosiklet sesiyle dikkati bulanıklaştı. "Deneyimlerine değer verdiğim insanları dinlemeliyim. Tekrar yere çakılmak istemiyorum. İzninizle. Quen bir saat içinde at römorkuyla gelecek. O zamana kadar duş almak istiyorum. Sakıncası var mı?"

Ses tonunda pişmanlık ya da suçlama yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Hayır, devam et," dedim ve o da başını sallayıp arkasını döndü.

Ocağın üzerinde duran ve şimdi ısı dalgaları yayan o lanet tavaya bakarken boğazım düğümlendi. Banyonun kapısı tıkırdayarak kapandı ve kamburumu çıkararak pencereye döndüm. Midem ağrıyordu ve onu tuttum. O öpücüğün tutkusu hâlâ içimde çınlıyordu. Onu durdurmak yapılacak en doğru şeydi. *Öyleydi!* Onun metresi olmayacaktım. Bundan daha iyiydim.

Jenks salona açılan kemerden, "Sen kör bir aptalsın, Rache," dedi ve ben gözlerimdeki nem kırıntılarını silerek döndüm.

Duş başladığında ve Trent bizi duyamadığında, "Ve sen de bir röntgenci," diye suçladım. Sakalları yumuşacık uzamış olmalıydı. Şu anda neredeyse parmaklarımda hissedebiliyordum.

Jenks uçarak içeri girdi, yeşilimsi mor toz, kaşlarını çatması yetmiyormuş gibi kızgın olduğunu da gösteriyordu. "Kız mıyorum. Mutlu sonları severim ve sen bunu mahvediyorsun!"

"Kimin mutlu sonu?" Kilisenin kapısı açılıp bir peri neşeli bir selamlama şarkısı söylerken "Benim değil" dedim. "Benim değil."

"Rache. . ." Jenks ayağa kalktı, tozu tavaya çarpıp parlarken yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama birbiriniz için mükemmelsiniz! Sen insanları sinirlendiriyorsun, o da işleri düzeltiyor. İyi bir büyüünüz var,

ve o sadece öyle olduğunu düşünüyor. Sen beş parasızsın, o ise zengin. Senin o tuhaf ayakların var, onunsa sevimli kulakları."

"Kes şunu!" Ivy'nin duymasını istemediğim için fısıldadım. "O randevuya gitmek bir hataydı ve onun Ellasbeth ve kızlarla olan geleceğini tehlikeye atmayacağım."

"Rachel?" Ivy'nin sesi kilisenin içinden yükseldi. "Arka bahçemizde neden bir at var?"

Jenks'e susması için bir bakış attım, o da beni tersledi. Ayak sesleri yaklaştı ve ben de ocağa gidip ateşi kısarak meşgulmüş gibi davrandım.

"Duşta kim var?" diye sordu içeri girdiğinde, siyah pantolonu ve özel dikim ceketiyile yenilenmiş görünüyordu.

"Trent," dedi Jenks. "Ve Rachel, Tink'in küçük pembe dildosundan daha aptal." "Aman Tanrım!" Ivy gözlerini kocaman açtı. "Sen yapmadın!"

"Hayır!" Bağırdım, hayal kırıklığım öfke olarak ortaya çıktı. "Ben yapmadım!" Ivy'nin yüz ifadesi değişti. "Ama geceyi burada mı geçirdi?"

Jenks kaşlarını çattı, elleri ceplerindeydi. "Ben de sana bunu söylüyorum. Yapmadı. I.S.'den ayrıldığından beri yaptığı en büyük hata."

"Kapa çeneni Jenks," dedim ve Trent'in yumurta karışımına bir parça ekmek atıp kazara yırtılana kadar üzerine bastırdım. "Biz yapmadık. Çan kulesinde uyudu."

Kanatları mırıldanan Jenks pervaza oturmaya gitti. "Hayatımda gördüğüm en aptalca şey," diye homurdandı ve Ivy çantasını yere bıraktı. "O yukarıda tavana bakıyor, o aşağıda tavana bakıyor."

"Vampirler kontrolden çıkmışken uyumakta zorlanıyorum," dedim Fransız tostunu pişirirken onlara. "Nina iyi mi?"

"Beklediğim gibi." Ivy bilgisayarının başına oturmuştu ama şifresini yazıp her şey canlanırken gözü Trent'in dizüstü bilgisayarındaydı. "Felix'i I.S.'in başına getirdiklerine inanamıyorum. Edden'in duyurusunu duydun mu?"

"Herkesin işbirliğini istemek ona kalmış. Sanırım burada anahtar kelime *işlevsellik*. Vampirler birbirlerini hedef almaya başlamadan önce bu şakacıları bulmalıyız. Bunlardan bir ya da iki tane ister misin?" Ne demek istediğimi anlaması için tavayı gösterdim.

"Bir tane iyidir." Benim yanımdan Jenks'e bakarken endişeyle kaşlarını çattı ama ona döndüğümde peri samimiyetsizce gülümsüyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse isim vermelerine biraz şaşırdım."

"Trent bunun biyolojik bir saldırı söylentisini bastırmak için olduğunu söylüyor."

"Yine de Özgür Vampirler olduğunu söylemek için mi?" Ivy elindeki kalemi dişlerine vurdu. "Dışarıda yaşayan her vampir onların peşine düşecek."

"Belki de amaç buydu. Onları daha fazla sorun çıkaramayacakları kadar meşgul tutmak."

"Yemin ederim, bir atı suya götürebilirsin ama içmesini sağlayamazsın," dedi Jenks yüksek sesle ve ben de çatalı ona fırlattım. "İrinli peri!" diye bağırdı ve çatal pencere camına çarpıp lavaboya sıçrayınca kaçmaya çalıştı.

"Onu rahat bırak Jenks," dedi Ivy, ben yenisini almak için çatal bıçak çekmecesine doğru yürürken. Jenks lavabonun üzerinde geziniyor, ben onu paslanmaz çelikte vurmakla tehdit edince geri kaçıyordu. Bir cep telefonu çınlamaya başladı, yarı duyulur ve neredeyse ultrasonikti ve ben de tostü çevirmek için ona sırtımı döndüm.

"Kuleler geri çekildi," dedi Ivy ve ben duymazdan gelince ekledi. "Bu benim değil."

"Ama benim değil," dedim. "Jenks, eğer çocukların telefonumu rahat bırakmıyorsa-"

"Neden her şey için çocuklarımı suçluyorsun?"

"Çünkü her şey genellikle onların hatasıdır." Tedirgin bir şekilde ateşi kısıtım ve kontrol etmek için arka oturma odasına gittim. "Babaları kadar meraklılar."

"Hey, sadece bir şeylere dikkat çekiyorum," dedi ama ben durmuş, sehpanın üzerinde küçük şarkısını çınlatan siyah-gümüş telefona bakıyordum. Trent'in telefonuydu.

"Rachel?" diye seslendi banyodan, düşün sesinden belli belirsiz. "Şunu benim için alabilir misin?"

Yavaşça telefonunu aldım. Bu biraz samimiydi. Ya Ellasbeth'se?

Jenks omzumun üzerinde geziniyor, tozuyla ekranı karartıyordu. "Eğer yapmazsan, kendisi almak için çırılçıplak ve damlayarak gelebilir."

"Rachel?" Telefon tekrar çaldığında Trent bağırdı, ses duvarların arasından ona ulaşıyordu.

"Buldum!" Quen'in adı belirdiğinde ben de bağırdım.

"Şanslısın," dedi Jenks ve ben onu el sallayarak gönderdim.

"Merhaba Quen," dedim sahte bir neşeyle.

"R-Rachel?" diye kekeledi yaşlı adam.

"Trent duşta," dedim arka plandaki trafik sesini duyarak. "Görünüşe göre bu sabah onun sekreteriyim."

Bir tereddüt vardı. Sorularla doluydu ama bir şey söylemedim. Trent onunla bu sabah hakkında konuşabilirdi. Ben kesinlikle konuşmayacaktım. "Ah, tamam. Trent'e acilen ilgilenmesi gereken bir sorunumuz olduğunu söyler misin? Bancroft FIB binasının tepesinde."

Jenks'in kanadı sallandı ve ben mutfığa geri döndüm. "Yani, en üstteki gibi mi? Neden? Atlamakla mı tehdit ediyor?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Bunu söylemek zor," dedi Quen ve gözlerim Ivy'ninkilerle buluştu. *Vay anasını!* "Landon, Bancroft'un bu sabah bölünmüş mistiklerle iletişime geçmeye çalıştığını ve onları

Tanrıça'ya geri dönmeleri için. En üst katın tamamını havaya uçurduğuna göre bir şeylerin ters gittiğini tahmin ediyorum."

Üflenmiş mi? Banyoya döndüm, içimde büyüyen bir korku vardı.

"Haberler, yakınlarına haber verilene kadar düşenlerin ölümlerini gizli tutuyor, ancak hayatta kalanları arayamadılar. Tutarsızca saçmalıyor ve yaklaşan herkesi tehdit ediyor. Landon bile ona ulaşamıyor."

Üşümem derinleşti. Edden, Inderland ile ilgili suçlarda o binada çalışmış. *Bancroft en üst katı mı havaya uçurmuş? Dalga gelmedi, değil mi?*

"Rachel, Trent ve Tulpa'yı almak için yarım saat içinde orada olacağım."

Başımı kaldırdım. "Bancroft insanları FIB kulesinin tepesinden aşağı atıyorsa Trent oraya gitmiyor."

"Onları en üst kattan atmıyor. İlk patlama sırasında düştüler."

"Öyle mi? Yaklaşan herkesi tehdit ettiğini söylemiştin. Bırakın İç İşleri halletsin. Bu onların işi."

"FIB binasında mı?" Quen dedi ve sonra derin bir nefes verdi. "Rachel . . . Trent, Bancroft'un Cincinnati'de şahsen tanıdığı tek kişi. Adam elf dini tarikatının başı. Onu öylece vuramazlar. Belki de tek ihtiyacı olan anlayışlı bir kulaktır."

Kalçamı kaldırdım, öfkelen dim. "Peki, ona söylerim." Ivy beni izliyordu, gözbebeklerinin etrafındaki kahverengi kenar küçülüyordu. "Ama ben de seninle geliyorum."

Ancak Quen telefonu çoktan kapatmıştı ve ben de Trent'in telefonunu bir çırpıda kapattım. Banyodan gelen su sesi kesildi. Belki de Trent'in kulakları sandığından daha iyi duyuyordu.

"Tanrıça ile konuşmaya mı çalıştı?" Jenks omzuma kondu ve önümden aşağıya endişeli kırmızı bir toz gönderdi. "Yani, 'Selam, nasılsın bebeğim. Üçlün var mı?"

Ivy e-postasına geri döndü. "Görünüşe göre Tanrı ona cevap vermiş."

"Ya da hoşuna gitmeyen bir şey öğrendi ve öfke nöbeti geçiriyor," dedim, banyo kapısını çalmaya ve Trent'e onunla geleceğimi söylemeye giderken ayaklarım yavaştı. Landon benim siyah bir iblis olduğumu düşünüyorsa, bu onun sorunuydu. Belki de Trent'i Tanrıçasından korumak için bir iblis gerekliydi, hele de şehrin en yüksek binasının en üst katını havaya uçurabilecek öfkeli bir rahip.

On altı

Elinden gelenin en iyisini yap," dedi Trent, binalarla kaplı Hollows caddesinde rahatsız edici bir şekilde parlayan güneşi engellemek için arabamın küçük vizörünü çevirirken parlak telefonuna. Yorgun görünüyordu, öğleden sonra uykusu için gecikmişti. Görünüşe göre Hollows barikatlarındaki delikler kapatılmıştı ve Trent'in tiksindiği kadarıyla Kalamack ismi eskisi gibi kapıları açmıyordu.

Köprünün gölgesi bizi gölgeledi ve sahipsiz KÖPRÜ KAPALI tabelasının yanından geçerken küçük arabamı yavaşlattım. Jenks'in tozu endişeli bir turuncuya dönüştü ve omuz silktili, ayakları dikiz aynasına vuruyordu. Edden'a geldiğimizi bildiren bir mesaj bırakmıştım ama eğer mesajı almadıysa, insanlı barikatı nasıl geçeceğimizi bilmiyordum.

Trent, "Hepsini yemeden önce kilisede birkaç günlük otlak var," diye ekledi ve saatte kırk mil hızla köprüden aşağı yavaşça süzıldüm. Boş köprü tuhaf görünüyordu. Hem Cincinnati hem de Hollows kapalıysa, birlikte kapatılabilecekleri düşünülebilirdi.

Trent bana rahatsız edici bir bakış atarak, "Bana zarar vermeyecek," dedi. "Adam doğumumda oradaydı. Quen, Rachel'da bu var."

Bu yüzden yola çıkmadan önce su sıçratma tabancamı ve diğer birkaç pisliği çantama tıktırmıştım. Dün adamla birlikte sosisli sandviç ve pırzola yerken, FIB'nin bütün bir katını yok etmek şöyle dursun, bir sineği bile ezip geçeceğini düşünemezdim. Eğer çeşitli vampir çeteleri ve Özgür Vampirleri arayan Were sürüleri arasında artan şiddet olayları nedeniyle gündemin alt sıralarına itilmeseydi, bu büyük bir haber olurdu.

Durum kötüydü ve daha da kötüye gidiyordu ve artık kilisemin dışında olduğum için bunu görmezden gelemezdim. Yanlış ateşleme bir şeydi, ama vampir vampire olası şiddet çok daha tehlikeliydi. Ivy için duyduğum endişe her şeyin önüne geçti ve hasar görmüş bir direğe bakmak için yavaşladım. Kırık plastik ve çimento parçalarının arasına açık bir uyarı niteliğinde grafitiler çizilmişti. En az altı farklı paket.

Haberlerde yer almıştı, ancak Kurtadamların

vampirler karşısında daha saldırgan hale gelmesi tüyler ürperticiydi. Belki de Cincy ve Hollows arasındaki ablukanın nedeni buydu. Trenler de artık durmuyor, her zamanki duraklardan saatte seksen mil hızla geçiyor, klaksonlar uyarı çığlıkları atıyordu. David'in Özgür Vampirleri bulmak için Edden'la birlikte çalıştığını biliyordum ama dünden beri ondan haber alamamıştım, bu da endişelenmem için bir sebepti.

"Öğrenir öğrenmez," dedi Trent ters bir ifadeyle. "Teşekkür ederim." Telefonunu kapattı ve cebine sokmak için çevirdi. İfadesi asıktı, gözlerini nehre dikmişti. Rüzgâr saçlarını okşuyordu ve ben ona dokunmak, onu kendime getirmek istedim. Trent'in daha önce de sessizce sinirlendiğini görmüştüm ama Quen söz konusu olduğunda nadiren. Daha bir saat bile olmamış öpüşmemizin tutkusu içimde parladı ve yok oldu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Köprü'nün hemen sonundaki polis bize işaret verdiğinde teklif ettim. Dört kişilerdi ama sadece biri ilgileniyor gibiydi.

Trent, hayal kırıklığını gizlemek için bu hareketi kullanarak nefes verdi. "Hayır. Yine de teşekkür ederim."

Tecrübe bana bu konuda tek kelime etmeyeceğini söyledi ve polis camıma geldiğinde arabayı park ettim. Jenks arabadan fırladı, hemen parıltının içinde kayboldu.

"Hanımefendi?" dedi memur, kasketini yukarı kaldırırken siyah gözlükleri beni yansıtıyordu. "Arabanızı geri çevirin ve geri dönün lütfen. Şehir kapatıldı. Kimse girip çıkamaz."

Bu bir rica değildi ve çoktan omuz çantamdan çıkarmış olduğum kimliğime uzandım. "Yüzbaşı Edden aşağı inmemizi istedi," dedim, kimliğimi uzatırken gerçeği esneterek. Geleceğimizi bilseydi bize izin vereceğinden emindim. "Ben Rachel Morgan." Trent'e döndüm. "Ona kimliğini ver," dedikten sonra polise tekrar gülümsedim. İçeri girmemizin imkânı yoktu. Bunu şimdiden görebiliyordum. Otoyolun yönünü bile değiştirmişlerdi.

"KİMLİK?" Trent tereddüt etti ve sonra aydınlandı. "Biliyor musunuz? Sanırım üzerimde var."

Memurun gözleri kalın güneş gözlüklerinin ardında kaybolmuş, elindeki panodaki listeye adımı karşılaştırıyordu. Jenks omzunun üzerinde duruyordu ve göz göze geldiğimizde başını salladı. "Ah, özür dilerim, ah . . . Bayan Morgan," dedi polis geri verirken. "Devletin gıda ya da yakıt kamyonları dışında kimse köprüden geçemez."

"Peki ya onlar, ha?" Jenks adamı şaşırtarak konuştu. "Rache, ona adının Dr. Margret Tessel olduğunu söyle. *O da* listede."

"Buldum," dedi Trent ve kimliğini almak için elimi uzattım, ama o bana doğru eğildi ve profesyonel bir gülümsemeyle kimliği polise uzattı. "Memur bey, FIB binasının tepesindeki adam benim arkadaşım. Sanırım onunla konuşabilirim."

Aşağı. Lütfen geçmemize izin verir misiniz?"

Polisin sert ifadesi bir anda geniş gözlü bir hal aldı. "Ciddi misin?" dedi, Trent'in ehliyetinden Trent'e bakarken hayran çocuğa dönüştü. "Bay Kalamack?" Gözlüklerini çıkardı ve insanların idollarıyla karşılaştıklarında takındıkları o tuhaf gülümsemeyi takındı. "Vay canına. Bu çok havalı," dedi bir ayağından diğerine geçerek. "Baban sayesinde burs kazandım. Hapishane hüccresinin hangi tarafında olduğumda fark yarattı."

"Memnun oldum," dedi Trent ve polis Trent'in elini sıkmak için elini uzattığında koltuğa geri yaslandım. Trent'e acı dolu bir bakış attım ve o da omuz silkmek için omzunu zorlukla kaldırdı. "Emirleriniz olduğunu anlıyorum ama arkadaşım yanlış ateşlemeler hakkında bilgi sahibi. Onu yakalamak için yardım etmeliyim."

Belli ki yıkılmış olan polis önce nehre, sonra da arkasındaki barıkata ve arabalarında sakin kalmaya çalışan diğer üç polise baktı. "Sanırım bir istisna yapabiliriz," dedi kimliği geri verirken. "Sadece bana bir isyan başlatmayacağınıza söz verin," diye şaka yaptı.

Trent'in kimliğini ondan önce kaptım ve çektiği kötü fotoğrafa göz kırptım. Gözleri kocaman ve gülümsemesi tuhaftı.

"O sabah acelem vardı," dedi Trent elimden çekip alırken, belli ki sinirlenmişti.

"Açın şunu!" dedi polis, diğer üç adamı harekete geçirmek için arka arkaya üç kez ıslık çaldı. "Aklandılar!" Adam tekrar bize baktı. "Umarım arkadaşınızı ikna edebilirsiniz, Bay Kalamack."

"Teşekkür ederim. Eminim babam sizinle tanışmaktan büyük keyif alırdı."

"Kalacak bir yere ihtiyacın olursa beni ara," diye ekledi ve bir kart bulup uzattı. "Oteller dolu ve şu anda burada sıkışmış durumdasınız."

"Bunu yapacağım, teşekkür ederim."

"Tink ördekleri sever." Jenks tekrar içeri daldı. "Çocuklar sana da mı numaralarını verdi?"

Trent omuz silkti ama polis el sallayarak bizi geçirdi ve ben de başka kimseyle konuşmak zorunda kalmamak için camımı açtım. "Çok güzeldi," dedi Trent ve bariyer arkamızdaki yerine kazınırken içimden bir titreme geçti. İçeri girmiştik ve bu yanlış hissettiriyordu.

"Nasıl yani?" Ben sordum.

Kolunu içeri çekerek camını açtı. "Son zamanlarda sokakta tanınmam her zaman iyi olmuyor."

Limbcus'u düşündüm. "Onlar ve biz" düşmanlığı muhtemelen Trent için tamamen yeni bir şey değildi, ama bunu halka açık bir ortamda bulmak yeniydi. "Bu bana her zaman oluyor," dedim, şehre dönmeden önce köşeden etrafı görmek için eğilerek. Tedirginliğim giderek artıyordu. Tüm şehir yanlış hissediyordu ve bu grafitilerden daha fazlasıydı.

Trafik neredeyse sıfırdı ama şehir kapalıydı. Dışarıda olanlar trafik işaretlerini pek dikkate almadan araç kullanıyor, çok hızlı gidiyor ve kimse gelmiyorsa kırmızı ışıklara yanıp sönen sarı ışıklar gibi davranıyorlardı. Buna karşılık, stadyumun her iki otoparkı da tıklım tıklım doluydu.

Yanlarından geçerken Jenks, "Bugün maç yok," dedi.

"Burayı acil durum sığınağı olarak kullanıyorlar," dedi Trent, tabelayı göstererek. "Bu kadar kötü olduğuna inanmak istemiyordum. Bunu nasıl saklıyorlar?"

Stadyum dışında çok az yaya trafiği vardı ve dışarıda olanlar da sinsice hızlı yürüyordu. Her yerde yeni FV sembollerini örten ve tahrip eden grafitiler vardı. Dükkanlar, bazıları bölgesel grafitilerle etiketlenmiş, vitrinlerinde el yazısıyla yazılmış tabelalarla kapalıydı. Bu bana beşinci sınıf tarih ders kitabımdaki "On Yılın En Karanlık Saati" başlıklı Dönüş bölümünü hatırlattı.

FIB'nin kulesine gitmek için sağa dönmeye çalıştığımda, kordon altına alınmış olduğunu görünce "Şuna bak," diye fısıldadım. Kulenin ötesinde, cadde çimento ve cam parçalarıyla doluydu, kaldırımdaki arabalar enkazla kaplıydı. Toz ve duman kokusu havada bir güneş pusu gibi asılı duruyordu ve üniformalı bir adam, FIB işlerini arenaya götürmelerini söyleyen tabela işe yaramadığında FIB işi olan insanları başka bir yere yönlendiriyordu. Gözlerim kulenin tepesine kaydı ve hasarı gördüm. Ellerimi sıkarak, haber minibüsleri tarafından fark edilmek istemediğim için yanından geçtim.

"Jenks, hızlıca bir göz atmak ister misin?" Camımı indirirken söyledim ve o da hızla dışarı çıktı.

"Bunu nasıl haberlerden uzak tuttuklarını anlamıyorum," dedi Trent, park edecek bir yer ararken bir ara sokağa saptığımda. Beton parçaları yola saçılmıştı ve bir ambulans kordon altına alınmış bir ara sokağa yasadışı bir şekilde park edilmişti. "Ambulansın yanında bir yer var," dedi Trent, işaret ederek ve inmeden önce durmamı beklemeden kapıya uzandığında frene bastım.

"Trent!" İtiraz ettim ama uyarı şeridini kaldırmış, geçmemi işaret ederken arkamdaki caddeye bakıyordu. Yavaşça altına girerken öne doğru eğildim, dikkatlice kaldırıma yapıştım ve ambulansın yanına gözden uzak bir yere park ettim. FIB'in ön kapısı sadece bir blok ötedeydi. Daha iyi bir yer bulamazdık.

"Trent, bekle!" Koltuğun altındaki FIB işaretini el yordamıyla bulup, çekilmekle rahat bırakılmak arasındaki farkı belirleyeceği umuduyla ön panele iterken söyledim. Omuz çantamı kaptığım gibi dışarı çıktım ve kapıyı kapatırken sessiz olmaya çalıştım. İki bina arasında ürkütücü bir sessizlik vardı ve havada giderek tanıdıklaşan kokunun altında alışılmadık bir misk gibi vampir kokusu vardı

yanan mobilyalar.

Trent, elinde iki baret ve terk edilmiş bir ön yükleyiciye ait bir pano ile öne çıkarken hasarlı üst katı tarıyordu, belli ki bina parçalarından kurtulmak için buradaydı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Korktuğumuz şeye ihtiyaç duymamız çok garip," dedi.

"Pardon?"

"Ölümsüz vampirler."

"Bir de bana sor." Bareti aldım, başıma geçirdiğimde parıltı azaldı. "Nasıl görünüyorum?" Sokaktan çıkmaya başladığımızda sordum ve o da bana yan gözle baktı.

"Ön kapıyı öneririm," dedi, kelimeleri boğazının arkasından geliyordu ve içim ısındı. Belki de bir işçi kız fetişi vardı. Sırtımın küçük kısmına dokunduğunda kızarıklığım derinleşti, bandı benim için kaldırırken beni öne doğru itti. Trent bana her zaman dokunurdu ama o son öpücükten sonra farklı hissettirmişti. Onu Jenks'in kot pantolonu ve ipek gömleğinin yanı sıra bareti ve bir işçinin kalınlaşan kirli sakallarıyla görmek de yardımcı olmuyordu.

Elini bıraktığında daha rahat nefes aldım. Kollarımızı sallayarak yan sokaktan ön tarafa doğru yürüdük, beton ve cam parçalarının arasından yolumuzu bulmaya çalıştık. Jenks'in kanatları omzuma konmadan önce bana bir uyarı nefesi verdi. "Umarım Edden çağrını almıştır," dedi. "İçerideydim ve acil durum görevlileri dışında kimsenin yukarı çıkmasına izin vermiyorlar. Bu çok ürkütücü, Rache. Bütün bina bomboş."

"Beni görmezden gelmeyeceğine söz verdi!" Trafiği yöneten adamın arkasına geçerken neredeyse tıslayacaktım; Trent'in küçük el sallaması ve baretlerimiz ait olduğumuzu gösteriyordu. Haber ekipleri bile bizi fark etmedi.

"Onlara Margret Tessel olduğunu söyle. Kendisi rehine arabulucusu," dedi Jenks.

"Rehine mi almış?" Trent benim için kapıyı açmaya uzanırken sesi endişeyle doluydu.

Endişeyle içeri girdim, klimanın ani sakinliği ve serinliği beni ürpertti. Boşluğun kendisi şok ediciydi. Aşınmış zeminde çöpler vardı ve turuncu sandalyeler boştu. Resepsiyonda kimse yoktu, metal ve sihirli dedektör de terk edilmişti. Neredeyse gözden uzakta, üç üniformalı FIB memuru ve bir sivil, bir sedye ve bir ambulans ekibinin asansöre bindirilmesine yardım ediyordu.

"Hey!" diye seslendim, ileri doğru adım attım ve botlarım fayans üzerinde alışılmadık derecede yüksek sesle tıklarken dedektörün bip sesini duymazdan geldim. "Asansörü tutun!"

Ama artık çok geçti. Asansörün kapıları kapandı ve sadece tek bir üniformalı memur ile sivil polisler gayri resmi kapı bekçileri olarak orada kaldılar. "En üst kat, değil mi?" Trent ve ben önlerinde dururken nefes nefese, "En üst kat, değil mi?" dedim.

çağrı düğmesine basarak sivil polisin kaşlarını çatmasına neden oldu. "Edden şimdiden yukarıda mı?"

"Ah, siz kimsiniz, hanımefendi?"

"Hanımefendi?" Jenks omzumdan kıs kıs güldü. "Size hanımefendi dedi."

Yüzümü buruşturup sevimli bir gülümsemeye dönüştürmeye çalıştım ama sonuç pek iyi olmadı. "Rachel Morgan ve Trent Kalamack. Bu sabah Edden'i aradım. Bizi temize çıkarması gerekiyordu."

"Ah evet!" diye bağırdı üniformalı adam, gözleri Trent'ten Jenks'e, oradan da bana kayarken. "Çarşamba günü geldiğini duydum." İkisi de başlarını öne eğerek panodaki listeye baktılar. "İkiniz de listede yoksunuz. Bay Kalamack, üzgünüm ama oraya çıkmanıza izin veremem."

Trent'in ne kadar hızlı bir şekilde burayı yöneten güç haline geldiğine iç geçirdim, ama bir zamanlar şehir konseyindeydi ve FIB'nin ve I.S.'nin evcil hayır kurumlarının yanı sıra yarım düzine başka hayır kurumuna da büyük yardımlarda bulunmuştu. Beni sadece sorun çıkardığım için tanıyorlardı.

Jenks yumuşak bir ses tonuyla, "Onlara Margret Tessel olduğunu söylemeliydin," dedi.

"Eminim bir şeyler ayarlayabiliriz," diyordu Trent, politik sesi en üst düzeydeydi.

Arkamızda asansör durdu ve zil çaldı. Bunun için zamanım yoktu. "Bu son rapor mu?" Kapı açıldığında, adamın elinden kâğıtları aldığım da kafalarını kaldırdılar. Gülümseyerek asansöre geri döndüm. Gülümsemesini gizlemek için başını eğen Trent sessizce yanıma bindi. Jenks kapının ağzında durdu, ben de gülümsemem hiç bozulmadan kapıyı kapatma düğmesine çılgınca bastım.

"Hanımefendi. Bay Kalamack. Lütfen asansörden çıkın," dedi sivil giyimli adam, eli kelepçelerine uzanacakmış gibi seğiriyordu ve Jenks'in kanatları mırıldanarak, uzanıp bizi dışarı çekmek için bir hareket yaptığı anda adamı olduğu yerde durdurdu.

"Bana bir iyilik yap," dedim, kapıyı kapatma düğmesini basılı tutarak ve gülümseyerek. "Edden'a yolda olduğumu söyler misin? Son zamanlarda aramalarım ulaşmıyor gibi görünüyor."

Sonunda kapılar hareket etmeye başladı. Polisler kapıları açmak için uzandılar ve Jenks'in vızıltısıyla geri çekildiler. Peri son anda tekrar içeri daldı ve ben sesli bir iç çekişle asansörün duvarına yaslanarak nefes verdim. Jenks asansörün ortasında memnuniyetle asılı dururken Trent gülümsüyordu, altında tozlu bir güneş ışığı havuzu büyüyordu.

"Cesur olabilirsin," dedi Trent hayranlıkla ve ben kendimi toparladım, onun için duyduğum endişe geri geldi. Onu oraya çıkarmak için neden bu kadar çok çalışıyordum? Bancroft çığına dönmüştü.

"Hiçbir şey görmedin," dedi Jenks korkuluklara indiğinde, ayakları kayınca üzerinde kalmak için pedal çevirdi ve kanatları onu kıl payı ilerlemeden yakaladı. "Bu kadının zorla içeri girdiğini gördüm-"

"Jenks!"

Jenks sırtarak Trent'in omzuna doğru kayd. "Bana sonra sorarsın."

Ama Trent dinlemiyordu bile, aldığı rapora odaklanmıştı. "Bu Bancroft'un yapacağı bir şey değil," dedi kaşları çatılmış bir halde. "Rehineler mi?" Gözleri büyüterek bir sayfa çevirdi. "Olamaz."

Bakmak için eğildim ve Jenks ısıklık çaldı. Bulanık, büyütülmüş fotoğraftan anlamak zordu ama sanki en üst katın duvarlarının üçte biri gökyüzünün tepesinde korunaklı bir mağara yapmak için patlatılmış gibi görünüyordu. "Tink'in küçük pembe gül goncaları," diye nefes aldı Jenks, kanatlarından daha yüksek bir sesle. "Ne kadar büyü getirdin, Rache?"

"Yeterli mi?" Omuz çantamı yukarı çekerken emin olmadığımı söyledim. Uçmama izin verecek hiçbir şeyim yoktu ve otuz kattan fazla yukarıydık. "Herhangi bir talebi var mı?"

Asansörün sesi duyulurken Trent sayfaları karıştırdı. "Henüz değil."

Gümüş kapılar açılıp temiz hava ve kırık beton kokusu asansörün içine ve kuyuya dolunca sözleri kesildi. Neredeyse anında kapılar kapanmaya başladı ve ben bir elimi uzatarak onları durdurdum. Rüzgâr saçlarımı geriye iterken üçümüz de uzaylı görünümlü, kırık dökük binaya baktık. Ufukla aramızdaki duvarlar yok olmuştu ve hala bir tavan olmasına rağmen, Cincy silueti önümüzde engelsiz bir ihtişamla yayılıyordu. Bazıları yanan, bazıları yanmayan floresan lambalar bir zamanlar düzenli bir şekilde tavandan sarkıyordu. Masalar ve ofis ekipmanları gelişigüzel yığılmıştı. Kenardaki bir köşede, tavana kadar uzanan devasa bir eşya yığını vardı. Çapı en az kırk metre olmalıydı ve masalardan, duvar panosu parçalarından ve bükülmüş inşaat demirlerinden yapılmıştı. Bir yuvaya benziyordu.

Bunu Bancroft mu yaptı? "Belki de baretleri takmaya devam etmeliyiz," diye fısıldadım. Dağınıklıkla aramızda masalardan oluşan çok daha mütevazı bir bariyer vardı ve onun arkasında sırtları bize dönük iki memur ve Edden çömelmişlerdi. Neredeyse ayaklarımızın dibinde ve aşağı indirilmeyi beklediği belli olan iki uğursuz, paltolu ceset vardı. Ambulans ekibi ve sedye görebildiğim hiçbir yerde yoktu ama ikinci asansör aşağı iniyordu.

Cesetleri kaldırıyorlar, diye düşündüm, Trent'in önünde ilerlerken.

"Bunun için yeterli sihrim var mı bilmiyorum," dedi Trent ve Edden döndü, hâlâ çömelmiş durumdaydı. Ona küçük bir el salladığımda kaşlarını çattı ve ona katılmamız için kaba bir işaret yaptı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Jenks dışarı fırladı ve hemen yakındaki binadan açık zemine sıçrayan rüzgâr ve parıltının içinde kayboldu.

"Buraya gelin!" Edden tısladı ve biz de yarı koşar gibi kambur durarak harekete geçtik. İnşaat demirleri ve duvar tahtaları halı karelerini kirletiyordu ve hava kanallarından hâlâ serin hava akıyordu. Bancroft'un sesi garip "yuvadın" geliyordu, güneşten ve daha derine inmek zorunda olduğundan bahsediyordu.

Yaklaştığımızda Trent, "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı. "Landon orada. İyi görünüyor."

Bakışlarımı örtülü bedenlerden çektim. Tamam, bir yorum meselesiydi. Genç adam yerde oturuyordu, çenesi sıkılmıştı ve gözleri fırıl fırıl dönüyordu. *Doktor Tessel mi?* Merak ettim, gözlerim tekrar asansörün yanındaki cesetlere gitti. Hiç iyi değildi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" İki memurun baktığı monitöre güç sağlamak için molozların arasından geçen kalın uzatma kablosunun üzerinden geçerken Edden sordu.

"Bu kadar uzun mu sürdü?" Eğilmiş bir dosya dolabının üzerine otururken sinirlenerek söyledim. "Köprüyü romantik bir şekilde geçmemiz ve asansöre binmemiz gerekti." Sinirlenerek, saklanmak için dolabın üzerine kambur bir şekilde oturdum. "Yemin ederim Edden, eğer aramalarımı görmezden gelmeye devam edersen-"

"Onlara geçmenize izin vermelerini söyledim!" Edden söyledi ve ekipmanla uğraşan iki memur sanki bu onların hatası değilmiş gibi omuz silkti. Öfkem anında yok oldu ve bunu gören Edden iç çekti. "Bay Kalamack, burası güvenli değil. Bancroft'la olan ilişkinizi anlıyorum ve teklifiniz için minnettarım ama aşağı inerseniz kendimi daha iyi hissedeceğim."

Trent yavaşça yanıma oturdu ve başının üst üste yığılmış sıraların hizasının altında olup olmadığını kontrol etti. Aradaki boşluğa uzanan iki adam el sıkıştılar. "Onu hayatım boyunca tanıdım ve sanırım yardımcı olabilirim." Ancak Bancroft'un sesini iki tarafı rüzgâra açık yıkık zeminde takip ederken gözlerine şüphe girmeye başlamıştı. Ben de ciddi şüpheler duymaya başlamıştım. Adamın sesi delirmiş gibiydi.

Landon kıpırdandı. Trent'inkinden daha kalın ve bir şekilde çirkin olan kirli sakalları yüzünü örtüyordu. "Onu getirdiğine inanamıyorum," dedi, sesi düz ve gözleri kötü niyetliydi. "Kasıtlı olarak ters mi davranıyorsun, yoksa bu gördüğüm ünlü Kalamack gururu mu?"

Trent'in ifadesi karardı ama aramıza giren Edden oldu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti, "Landon, nezaketen buradasın! Bir kelime daha edersen, bir sonraki cesetle birlikte aşağı inersin. Anladın mı?"

Asansörün sesi duyuldu ve sivil giyimli adamla iki polis memuru ikinci asansörden çıkarken herkes ona baktı. Dudakları gergin olan Landon gözlerini kaçırdı, pişmanlık gösterisi sadece buydu. "Efendim?" diye sordu alt kattaki adam bana bakarken.

Edden'ın kaşları daha da çatıldı. "Sadece cesetleri aşağı indirin," diye mırıldandı. "Ve

Birisi Rachel Morgan'ın aklına böyle bir düşünce geldiğinde beni görebileceğine dair bir not göndersin, tamam mı?"

Rahatlamış bir şekilde Trent'e yaklaştım ve Edden baretini çıkarıp eliyle saçını okşarken Landon'ı dikkatle izledim. Şapkasını tekrar takıp yuvaya dönerken yorgun görünüyordu. Arkasında, cesetlerden biri sedyeye kaldırılmış ve aşağıya indirilmişti. "Ne yapabileceğinizi sanıyorsunuz bilmiyorum Bay Kalamack. Bancroft ve Landon'ı bu sabah erken saatlerde sokağa çıkma yasağını ihlal ettikleri için getirdik, dalgalar hakkında veri topladıklarını fark edince serbest bıraktık. Bancroft'un bir elf kutsal adamı olduğunu bilmiyorduk."

Bunu söylemek onun için zordu ve ben de anlıyordum. İki bin yıldır saklanan bir dini nasıl kolayca kabul edersiniz?

"Her şeyin bittiğini sanıyordum ama bu sabah geldiğimde daha fazla ölçüm yapmak için en üst kata çıktıklarını gördüm." Edden yıkımı işaret etti. "Ve sonra bu oldu. Burada bu işle ilgilenen otuz kişi olmalıydı ama ben iki kişiyim. Hayatta kalanları aramak için köpekleri buraya getirebildiğim için şanslıyım." Daha yumuşak bir sesle ekledi, "Kaynaklarımızın çoğu, aptal bir çocuk 'Özgür Vampirler kuralı' diye bağırdığı için vampirler tarafından alıkonulan liseli çocuklarla dolu bir spor salonunda. Yalanlarım tükeniyor Rachel, ama gerçek kırk yıllık gizli nefret ve korkuyu ateşleyecek."

Ivy'yi düşünerek "Tanrım," diye fısıldadım ve Edden elini kaldırdı. "Kontrol altına aldık," dedi ama kendimi daha iyi hissetmiyordum. "I.S.

Orada durumu yatıştırmamıza yardım eden birkaç ajan var ama eninde sonunda biri geri dönemeyeceğimiz aptalca bir şey yapacak." Masa ve sandalyelerden oluşan yığının üzerinden Bancroft'un bağırdığı yere baktı. "Efendilerin uykuda olmasının nedeni olarak Özgür Vampirlerin adını vermem hataydı. Herkesin vebadan korkması ve nüfusun sadece yarısının vampirlerden korkması dışında neden böyle bir şey yaptığımı bilmiyorum."

Gözlerim, sert bir kararlılıkla beni görmezden gelen Landon'a kaydı. Omuzlarının eğiminden bunu onun istediğini anlayabiliyordum. Hayal kırıklığım derinleşti ve Ivy için duyduğum korkuyla karıştı. Vampirler önce birbirlerini kazıklayıp sonra soru sormaya başlamadan önce bu adamları bulmalı ve usta vampirleri uyandırmalıydık.

Trent'in ayakları kaydı, ayakları ile düz halı arasındaki kalın kum ses çıkarmadı. "Edden, onunla konuşabilir miyim? Bir şey bunu tetikledi. Belki ne olduğunu bulabilirim."

"Daha yakına gitmiyorsun," dedim, eskiden tavan olan yere bakarak. "Jenks?"

"Ben daha çok megafon gibi bir şey düşünüyordum." Trent, peri yere düşerken şöyle dedi.

"Rachel haklı," dedi Edden memurlardan birine eliyle

bitti. "Arabulucuyu kasıtlı olarak öldürüp öldürmediği belli değil ama keçiler hakkında konuşması hoşuma gitmedi. Newman, ara ve ambulans ekibinin geri gelmesini engelle. Yanlış anlaşılma istemiyorum."

Keçiler mi? Trent megafonu aldı ve ben de elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Bir saniye bekle. Jenks? İçerisi neye benziyor?"

Perinin yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. "Annesinin bodrumunda yaşayan bir trol kadar tuhaf, Rache," dedi ve monitörde çalışan memurlar ona döndü. Landon bile izliyordu ve bunu bilen Jenks'in tozu gergin bir pembeye dönüştü. "Şu yığın büyük, içi boş bir top, içindeki ışıklar onu gündüzden daha parlak yapıyor."

"Rehineler mi?" Edden sordu. "Hayır. Sadece o."

Rahatladığı her halinden belli olan Trent megafonu en üstteki masanın üzerine bıraktı. Landon onu kuşkuvarımı artıran sinir bozucu bir yoğunlukla izliyordu. Elf bir şeyler biliyordu. Sadece söylemiyordu. Kaşlarımı çatarak, sessizliği bizi öldürmeden önce Edden'dan onu dövmesini isteme fikriyle oynadım. Bunun yerine Trent'e yaklaştım ve ley hattını yeniden kavradım.

Trent devreyi açtığı anda megafon patladı. "Bancroft?"

"Çok parlak!" Bancroft bağıırıyordu, sesi boğuk çıkıyordu. "Daha yüksekte olmalıyım, ışıktan daha yüksekte. Karanlığın arasına girmeliyim. Bana bakmayı kesin, sizi lanet fahişeler!"

Trent'in kaşları çatıldı ve ben daha da yaklaştım. "Bancroft, ben Trent."

"Trent mi?" Bancroft'un tiradı kesildi. Köşedeki yığından bir ses geldi kayma kazası. "Trent! Keçini getirdin mi?"

Bancroft tökezleyerek dışarı çıkarken memurlar küfretti. Yüzü yırtık pırtıktı ve silindirik şapkası yamuk duruyordu. Sanki ışık canını acıtıyormuş gibi elleriyle gözlerini saklıyordu. "Trent, haklıymışız," dedi enkazın üzerinden geçerken, görünüşe göre etraflarından dolaşabileceğinden habersizdi. "Mistikler parçalandı, delirdi. Onları duyabiliyorum. Tanrıça'nın onları tekrar bir bütün haline getirebilmesi için serbest bırakılmaları gerekiyor."

Jenks'in kanatları uğuldadı. "Adam kafayı yemiş," dedi. Aynı fikirdeydim ama yanımdaki subay uzun menzilli bir dart tüfeğini masaüstüne dayadığında Edden'a döndüm.

"Onu dart mı edeceksin?" Dehşete düşerek söyledim.

"Sakin ol," dedi Edden, gözleri Bancroft'un üzerindeydi. "Çalışması otuz saniye sürebilir. Yarınki manşetlerde 'Elf Kutsal Adamı FIB Kulesinden Atladı' yazmasını istemiyorum. Kenardan uzaklaşana kadar bekleyin."

"O bir hayvan değil!" İtiraz ettim ve Edden'ın gözleri benimkilerden Trent'inkilere kaydı.

"Onun üzerinde büyü deneyen son kişi öldü."

"Uyardığın için teşekkürler," dedim alaycı bir tavırla, ciddi ciddi lafı ağzımdan kaçırmayı düşündüm ama yapmadım. Koruma çemberi oldukça zararsız bir şeydi. Derim karıncalanıyordu. Bancroft hareket etmeyi bırakmış, sanki içgüdüsel olarak başka bir yuva kuruyormuş gibi sandalyeleri ve duvar tahtalarını etrafında bir çember oluşturacak şekilde çekiştiriyordu.

Jenks omzuma yaslanırken, "Rache, kötü bir şey geliyor," dedi.

Kedi ayağı hissi ruhumda gezinirken bir ürperti bastırdım. "Ben de hissediyorum."

Jenks, "Bancroft'tan geliyor," dedi ve Trent yemin etti. "İkinci görüşünü kullan," diye önerdi peri. "Auran böyle görünüyordu, Rache. O dalgalar bize çarpmadan hemen önce."

İkinci görüşümü açtığımda Bancroft'un aurasının sert bir beyaz olduğunu ve sanki ruhu yanıyormuş gibi parladığını görünce dudaklarım aralandı. *Bir dalga mı?* diye merak ettim ve Jenks dile getirmediğim sorum karşısında başını salladı. Her tarafı mistiklerle kaplıydı.

"Yeterince yakın mı?" Trent bunu söylediğinde tüfekli adam başını salladı, adam monitörü yeni bir çöp duvarının üzerine bırakırken bakışları Bancroft'tan hiç ayrılmadı. Trent megafonu daha sıkı tuttu. "Bancroft? Sana yardım getirebiliriz."

Bancroft kırık monitörü okşadı, onu koyduğu yerden memnundu. "Yardım mı? Bana hiçbir şey yardım edemez. Gözlerini duyuyorum. Her zaman. Fısıldıyor, içimi ürpertiyor," dedi ve başını kaldırdığında içime bir ürperti düştü, gözleri bir kedininki gibi ışığı yansıtıyordu. "Ben onunum," diye inledi, ayaklarının üzerinde sallanarak. "Ben onun menkul malıyım," dedi, kirli sakalında parlayan izler bırakan gözyaşlarına aldırmadan. "Çok parlak. Çok parlak," diye mırıldandı ve sonra gözlerini sildi, yüzü kurnazlaştı. "O geliyor. Onlardan kurtulmalıyım yoksa gözlerini geri almak için beni öldürecek!"

Tüfekli adam başını salladı, hâlâ temiz bir atış yapamamıştı. "Bancroft!

Bekle!" Trent bağırды, ama adam tüfeğin üzerinden tırmanıyordu.

kırık tavan ve duvarları daha büyük yığınının geri götürdü.

"Yeterince keçi yok," diye mırıldanıyordu adam, bir tomar kâğıdı alıp yığının üzerine bırakırken. "Yeterince keçi yok!"

"Silahı bana ver." Trent megafonu Edden'a doğru itti. "Adamlarından daha yakın olabilirim."

Karnım sıkıştı ve Jenks'in kanatları takırdadı.

"Tüm saygımla, Bay Kalamack," dedi Edden. "Hayır."

Önce kızgın ve korkusuz Trent'i, sonra da onun tehlikeli bir şey yapmasını engellemek için neleri göze alabileceğimi düşünerek kalbim güm güm attı. "Yapacağım," dedim, sesim boş çıkıyordu.

Jenks, "Rache," diye itiraz edince Edden başını salladı.

"Benden daha iyi kim var?" Dedim ki. "Bir sıçratma topu onu anında yere serer. Buradan yapardım ama menzirim berbat."

Landon ayağa kalkarken, "Ben yaparım," diye ilan etti. "Silahı bana ver."

Sanki böyle bir şey olacaktı gibi? Edden'ın ifadesi ekşi bir karmaşaya dönüştü. "Onu aşağıya götürün," dedi, memurlardan birine onu götürmesini işaret ederek ve Landon itiraz etti, başı dik ve gözleri vahşi. "Bir daha düşündüm de, adama kıyamayız. Onu bir direğe kilitleyin."

"Beni kilitlemek zorunda değilsiniz!" Landon talep etti ama bileğindeki fermuarlı şerit onu hemen hemen çaresiz kılıyordu. Memur ne yaptığını biliyordu, onu dikkatlice düşmüş bir acil durum fiskiye sistemine doğru götürdü ve kelepçeledi.

"Trent?" Bancroft bağırdı ve yuvadan bir duman dalgası yükseldi. "Keçini getirdin mi? Eğer keçini getirdiysen bunu şimdi durdurabiliriz."

Jenks'in tozları havada asılı kalırken griye döndü. "Bu adam neden bahsediyor?"

Keçiler hakkında gevezelik eden Bancroft, itişip kakışarak tekrar dışarı çıktı. Tüfekli adam onu görüş alanına aldı ve ben de silahımı bulduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Yaklaşmalıydım, tehlikeli bir şekilde yaklaşmalıydım. Yaşlı elfin bana zaten güvenmiyor olmasının bir faydası yoktu.

"Eğer keçini öldürürsen, Tanrıça daha fazla hastalanmaz. Onu iyileştirebiliriz. Sen ve ben. Bu harika bir şey olur. Reklam için iyi olur. İnançsızları tekrar cemaate kazandırır ve bölgedeki konumunuzu sağlamlaştırır. Tanrıça'nın *bağlılığı* ihtiyacı var!" Bancroft haykırdı, sonra sanki bunu yaptığını hatırlamıyormuş gibi ortaya koyduğu küçük çembere bakarken duraksadı. "Onun *itaate* ihtiyacı var. Sen dindar mısın, Trent? Annen bir numaracıydı."

Trent'in elleri megafonu sıkıca kavradığında dışarı çıkma hareketim duraksadı. "İnanmadı ve Tanrıça onu öldürdü." Bancroft sendeleyerek kırık bir masaya doğru yürüdü, masanın ayaklarını yığının üzerine koyarken neredeyse düşüyordu. "Gözleri bana fısıldıyor, annenin nasıl rehberlik ve güç istediğini ve sonra

Tanrıça ödeme talep ettiğinde reddetti."

Trent'in yüz ifadesi gerginleşti ve çömelerek ona geride durmasını işaret ettim. Jenks'in tozu gümüş beyazı rengindeydi, parıltılar migren başlangıcı gibi görünüyordu.

"Tanrıça onu yok etti," dedi Bancroft, Trent'in öfkesine aldırmadan. "Onu vaatlerle kandırdı ve ona en çok ihtiyacı olduğu anda terk etti. O tam bir kaltak. Tanrıça, senin annen değil. Zayıflıklarımız yüzünden cezalandırılmamalıyız. Onları bize o verdi."

Bir dosya dolabının arkasına geçerken ayaklarım molozların arasında dikkatli bir yer buldu. Üzerine yapışmış kâğıtlar sert rüzgârda dalgalanarak görüşümü engelledi. Neredeyse

Yeterince yakındı. Birden fazla atış şansım olsaydı, onu kullanırdım.

Ama sonra Bancroft'un gözleri benimkileri buldu ve donakaldım, yarı gizli, yarı değil. "Keçini getirmişsin! İyi adam!" diye bağırdı. "Onu ateşe getir ve boğazını birlikte keselim."

"Lanet olsun!" Bancroft bana doğru hamle yaptığında silahımı kaldırarak haykırdım, o ana kadar elbisesinin kıvrımlarında sakladığı kocaman bıçağını bulmaya çalışırken sarsak hareketler yapıyordu. Jenks aramızda bir toz bulutu oluşturdu ve tetiği çektim. Fantastik filmlerdeki kötü adamlar gibi Bancroft elini salladı ve top bir metre ötesinde patladı.

Nefes nefese, sıçrayan sıcak büyüden kaçınmak için geriye doğru eğildim. O haznedeki diğer büyüleri patlatmadan ve beni kendi silahımla yere sermeden önce silahı hızla dosya dolabına sıkıştırdım. Trent bağıırıyordu ve Jenks mükrekkep akıtıyordu ki kendimi aniden geriye doğru çekilirken buldum ve FIB'nin sığınağına düştüm.

Gözlerimi kocaman açıp Trent'e baktım.

"Al şunu!" Edden tepemden haykırdı ve sonra dart tabancası küçük bir patlamayla patladığında ayağa fırladım. Nefesimi tutarak Bancroft'un oktan kaçmak için yuvarlanmasını izledim.

"İnançsızlar!" diye bağırdı, belli ki vurulmamıştı. "Onun gücü altında kıvranacak ve öleceksiniz! O geliyor! Geliyor!"

"Aman Tanrım..." Bancroft kenara doğru koşarken nefes aldım, parlak ışığa karşı keskin bir siluet, Cincinnati'ye bakarken kollarını genişçe açtı. Atlayacaktı!

"Geliyor!" diye bağırdı ve uzaktan bir siren sesi duyuldu, sonra bir başkası.

Trent'in yüzü solgundu ve Edden klavye başındaki adamın yanında dururken kaşlarını çattı. "Tam da ihtiyacımız olan şey," diye homurdandı adam. "Bir dalga. En azından bize doğru geldiğini biliyoruz."

Çünkü benim için geliyor. Üşüyerek Bancroft'u geçip ufka baktım. Daha fazla siren sesi yükseliyor, bunlara kilise çanları da katılıyordu. "O geliyor!" Bancroft bağırdı, cüppesi dirseklerine kadar düşmüştü ve inişin kenarında sallanıyordu.

"Yüzbaşı, daha iyi bir atış için ilerleyebilir miyim?" diye sordu dart tabancalı adam ve Edden başıyla onayladı. Hemen şehir gerillası taktikleriyle gizlice ilerledi.

Trent elini yüzüne sürerek kollarını hissetmeye başladı. "Rachel, o dalga ona çarparsa ne yapacağını bilmiyorum."

"Kendini öldürecek," dedi Landon ve ben döndüm, düşmüş fiskiye sistemine kelepçelenmiş kötü adamı unutmuştum. "Dua et de senin hattından gizemcileri kim çekiyorsa Bancroft'a ulaşmadan yakalasın, yoksa

bizi de yanında götürmek için."

İçim sıkıştı. Eğer büyü kullanırsam, bizi daha hızlı öldürürdüm.

"Onları kurtarmaya çalıştım," dedi Landon, çenesini kaldırıp Bancroft'u işaret ederek. "Onları tekrar sıraya koyacaktı, böylece Özgür Vampirler onları ölümsüzleri uyutmak için kullanamayacaktı. Ama işler ters gitti. Onu bırakmıyorlar ve şimdi delirmiş durumda."

"Buradayız!" diye bağırdı çılgın adam. "Buradayız! Bize katılın!"

"Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim," dedi Landon ama içindeki tatmin duygusu yalan söylediğini düşünmeme neden oldu. "İlahi olanla konuşup hayatta kalamazsın."

Ama vardı.

"Trent!" Bancroft bize doğru dönerek bağırdı. "Keçini getir! Bu senin kaderin! Annenin yapmayı reddettiği şeyi telafi etmelisin!"

Pardon?

Gözleri Bancroft'ta olan Trent dirseğimi tuttu. "Bunu ona yaklaşmak için bir yol olarak kullanmayı aklından bile geçirme," diye mırıldandı.

Bancroft kıkırdarak açılışa doğru döndü ve kollarını başının üzerinde uçabilecekmiş gibi sallayarak garip bir dans yaptı. "Geliyor. Geliyor!"

"Rache, şuna bak!" Jenks haykırdı ve dudaklarım aralandı. Bancroft'un ötesinde pırıl pırıl bir bulut vardı. Altımızda, Cincy'deki binaların tepelerinin hemen üzerinde sürükleniyordu. Bozulmanın altında sihir yanlış ateşlendiğinden küçük işaret fişekleri vardı, ama sirenler durumu en aza indiriyordu. O bulutu daha önce köprüde görmüştüm ve korkum sert bir çukura dönüştü. Mistikler.

Edden alt dudağını çiğniyordu, gözleri kenardaki Bancroft'taydı ve adamı yaklaşıyordu. "Edden, adamını geri çağır," diye fısıldadım, yüzüm soğuktu. "Bancroft o dalganın altında herhangi bir büyü yaparsa, tekleyecek! Bizi koruyabilirim ama o orada olursa koruyamam. Onu buraya geri getirin. Hemen!"

"Geri çekilin!" Edden eliyle çılgınca işaret ederek bağırdı. "Newman, buraya gel!"

"Toz!" Bancroft bağırdı, dalganın ilki üzerinde parıldarken açıklığa doğru döndü. "Aman Tanrım! Durdur şunu!"

Kendini öldürmek istediğini fark ettim ve Newman bize doğru koşarken Trent'i daha yakına çektim. "Yere yat Jenks!" Diye bağırdım, sonra dalga bize çarpmadan önce ulaşabildiğim herkesi köpürttüm, dizlerimin üzerine çöküp çemberi çağırdığımda gücümün koşan subayı yalayıp geçtiğini hissettim. Molekül inceliğinde bir bariyer yüzdü, yüz kordonla ikiye ayrıldı, bilenlere yüzlerce yol açıldı. Mistiklerin bilmemesi için dua ettim.

"Sto-o-o-op yap!" Bancroft uludu. Ve sonra dalga bize çarptığında kanat sesleriyle birlikte içimden pırıl pırıl bir ses yükseliyor gibiydi. Tenim

Tüylerim diken diken oldu ve Trent şok içinde bana baktı. Auramın onlarla birlikte parladığını biliyordum. Tanrıça'nın gözleri, gizemleri üzerimizdeydi.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım, ne için olduğunu bilmeden ve sonra Bancroft'un kendi büyüsu tekleyince sinip kaldım. Çılgılık attı, ciğerleri eridiğinde tiz çılgınlıkları bir gürültüyle kesildi ve ben onu duymamaya çalışarak kulaklarımı kapattım.

Vahşi büyü bizi dövüyor, içeri girmek için çemberimin yüzeyinde geziniyordu. Chi'mde bir rezonans bulduğunda kalbim güm güm attı ve dalların ilk hisleri beni aradı. *Lütfen hayır*, diye düşündüm, çemberimi kazmakta olan aynı şeyin içimde uyandığını hissederek. Binlerce göz döndü ve beni tanıdıkça öfkeyle yükseldi.

Uzak dur, diye yalvardım, takip ettiklerinin benim auram olduğunu biliyordum, ona giden yolun ben olduğuma inandırılmışlardı. Onları içeri almak Bancroft'un büyüsunü çemberimin içine çekecekti ve onlar da oyalanarak ilerlemeyi reddettikçe büyüsunü yoğunlaştırdılar. Dünya yanarken ve hava ısınırken ateş üzerimizde dans etti. Kıvılcımlar bizi koruyan sonsuzluk tabakasının üzerinde kayıyordu. *Lütfen, lütfen, lütfen, bizi görmeyin*, diye düşündüm yer yanarken ve içimden -benim ve çizgim arasındaki rezonanslardan açılan yoldan- alaycı bir kahkaha duydum.

Şimdilik, diye alay etti Tanrıça, sesi düşüncelerimin karmaşasında su gibi berraktı.

Trent ağzı açık ve gözlerinde şokla benden uzaklaştı. Sonra çılgın vahşi büyü uzaklaşırken başını kaldırdı, auramdan daha parlak bir şeyin hissine kapıldı.

Nefes nefese, balonun düşmesine izin verdim. Bir kalp atışı kadar sessizlik oldu ve sonra fiske sisteminin tıslama sesi duyuldu. Yukarı baktım, tavanın bükülmüş bir enkaz olduğuna ve hâlâ kuru olduğumuza sevindim. Islak halının kokusu yükseldi, yoğunlaştı ve yanan tenin kokusunu bastırmaya başladı.

"Bu da neydi böyle?" dedi biri ve ben de yüzümü saklayarak geriye doğru çöktüm, popomun üzerine oturdum ve dizlerimi çeneme dayayarak neredeyse sallanıyordum. Yanan plastiğin kokusu yavaş yavaş kayboluyordu ve adamların aşırı sıcak, giderek nemli hale gelen havada hareket ettiklerini duyabiliyordum. İster ilahi isterse sadece doğanın bir gücü olsun, Tanrıça'nın gerçek olduğu açıktı. Gizemcileri bir kanal açmıştı. Gizemcileri beni ararken onu kafamın içinde tekrar duymuştum. Trent de onu duymuştu.

Trent'in dokunuşu beni şok etti ve ben başladığımda geri çekildi. Perişan görünüyordu ve ellerini bir şeye dokunduğu kül kaplamıştı. Şimdi benim üzerimdeydi ve siyah lekenin beni işaretlediği için uygun olduğunu düşündüm. "Rachel? Sen az önce ..."

Söyleyemedi. Onu suçlamadım. "Sanırım," dedim donuk bir sesle.

Bana doğru eğilerek endişeyle baktı. "İyi misin?"

Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyordu ve gözlerimi kapatarak başımı eğdim, böylece elini yanağımda hissedebiliyordum. İçimde şarkı söylüyordu, son vahşi büyüyle karıncalanıyordu ve buna hakkım yoktu. "Bilmiyorum."

"Sen bir *iblis*sin!" Landon bağırdı, ifadesi şiddetliydi ve kelepçeli eli onu kısa kesince tökezledi. "Kutsal olanla konuşmaya nasıl cüret edersin!"

Uyuşmuş bir halde, bana ulaşmak için çabalarken hiçbir şey yapamıyordum, sonunda boru hattındaki bir dönemeçten kelepçesini geçirip bana doğru koşmaya başladı. Başa çıkabilecekleri bir şey bulan iki memur onu yakaladı.

"Çekil!" diye bağırdı altlarından. "Bırakın beni!"

Edden kalkmama yardım etmek için elini indirdi. "Harika. Sanırım şimdi anladı."

Elimi Edden'in elinin içine koyup ayağa kalktığımda elim titriyordu. Bancroft kömürleşmiş üst katın ortasında bükülmüş, kararmış bir kemik yığınıydı. Yüzükleri hâlâ şişmiş parmaklarındaydı ve ayak bileğindeki, şimdiye kadar cübbesinin arkasında saklı duran kelepçeyi merak ettim.

"Çıkarın onu buradan," dedi Edden ve Jenks'in tozu bana çarpıp vahşi bir büyüyle yandığında irkildim. Bancroft mistiklerin perilerin içinde yaşadığını söylemişti. Neden şimdiye kadar bunu hiç hissetmemiştim?

"Bu daha iyi olabilirdi," dedi Trent ve Jenks benim omzum yerine onun omzuna kondu. Landon'ın tiradı asansör kapısı kapandığında kesildi. Fıskiyelerin tıslamasıyla bozulan ani sessizlik bir şekilde daha da kötüydü.

"En azından atlamamış." Parmaklarıyla telefonunu arayan Edden, Bancroft'tan geriye kalanlara baktı ve iç geçirdi. "Bay Kalamack, en kısa zamanda bize bir saatinizi ayırabilerseniz çok memnun olurum. Rachel, sen de. Bir soruşturma olacak. Bunu şimdiden hissedebiliyorum."

"Elbette." *Raporlardan nefret ederim.* Arkamı döndüm, kuru alanın kenarına doğru sürünerek güneşte parıldayan deli mistikler bulutunun Hollows'a doğru ilerleyişini izledim. Sirenler ilerleyişlerini müjdeliyordu. Arena tam önümdeydi ve üzerinden geçerken korku içinde büzüşen onca insanı düşününce içim sıkıştı.

Mistiklerin Tanrıça yüzünden gittiğini, Tanrıça'nın onları uzaklaştırdığını düşünmek isterdim ama işin aslı, benim auramdan daha güçlü bir mıknaş, daha parlak bir ışık hissettikleri için gitmişlerdi. Aşağıda, sokaklarda bir yerlerde birisi mistiklere seslenmiş, onları toplanmaya çağırmıştı ve böylece dalga sona erecekti. Uyuşuk sersemliğim yavaş yavaş sıkı bir öfkeye dönüştü. Bu insanları durdurmak zorundaydık.

Jenks'in kanatlarının sesi yüksekti ama önce tozunu hissettim, vahşi bir büyü'nün yumuşak karıncalanması gibiydi. "Bu çok garip bir şeydi, Rache. Sen iyi misin?"

Başımı salladım, kaskımı çıkarırken bulutun güneşte kayboluşunu izledim. Silahımı sakladığım dosya dolabının kuru bölgede olmasına sevinerek, onu bırakıp birinin atkısını aldım. Eşarbı bir tutacak gibi kullanarak çekmeceyi açtım. Vişne kırmızısı tabancam kırılmış tılsımlarla kaplanmıştı. Moralem bozuldu, atkıyı etrafına sardım ve çantama tıktırdım. Isı tılsımların etkisini yok etmiş olabilirdi ama bundan şüpheliydim.

"David!" Edden yüksek sesle konuştu ve ben asansöre doğru döndüm ama o telefonu uğraşıyordu. "Dalgayı sana bundan daha fazla yaklaştıramam. Bu piçlerin nerede olduğunu tespit edebildin mi?"

"David," diye fısıldadım, adımlarımı Trent'e doğru atarak. "David'le mi konuşuyorsun?"

Ver şunu bana!"

"Yalnız mı?" Edden beni tutarak ve daha da geniş sırtarak yüksek sesle söyledi. Omzundan kulak misafiri olan Jenks bana başıyla onay verdi. "Rachel ve Bay Kalamack benimle birlikte ve oraya bundan daha hızlı varabileceklerine inanıyorum."

"David?" Beni duyacağını bildiğim için haykırdım. "Onları buldun mu?"

"Sessiz olur musun?" Edden elini hoparlörün üzerine koydu. "David'le konuşmaya çalışıyorum."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde topuklarımın üzerine çöktüm. "Nerede olduklarını biliyor musun?" Edden aramayı "Yoldayız" diyerek bitirdiğinde sordum. Ama hem memnun hem de yırtıcı gülümsemesinden cevabı zaten biliyordum.

"Birkaç blok aşağıdaki küçük kahve dükkânı," dedi ve asansöre doğru gitmemizi işaret etti. "Onları kısırmış ama tek başına. Takviye kuvvetleri gelmeden oraya varabilir miyiz bilmiyorum."

Junior'ın, diye düşündüm, koruma balonumun altında hâlâ yanmamış, üzeri örtülü son cesedin yanından geçerken keyfim yerine geldi. Tabii ya.

On yedi

Sessiz FIB lobisinden çıkıp parlak güneşe doğru yürürken kısa süre durdum. Beni durduran ani rüzgâr değil, gazetecilerden gelen tanıma çılgılığı ve dalgalanma oldu. Kulenin tepesindeki patlamayı görmüşlerdi ve Trent'in yüzünü biliyorlardı, her ne kadar sakallı olsa da.

"Vay canına! Bunu nasıl atlatacağız?" Jenks tiksintiyle konuştu, iğneler gibi tozları, parlak parıltılar aurasından geçerken beklenmedik bir enerji taşıyordu.

İç çekerek durdum, kalabalığın arasından geçmek istemiyordum. "Seni hiçbir yere götüremem," diye mırıldandım ve Trent telefon konuşmasından başını kaldırıp hayal kırıklığına uğramış bir kabullenişle baktı. Görüşme asansörde başlamıştı ve her şey darmadağın olurken soğukkanlılığını nasıl koruyabildiğine şaşırmıştım. Ama Trent'i Trent yapan da buydu.

Bana "Çok üzgünüm" dedi, sonra da aramayı sonlandırmadan önce Quen'e "İşe yaramasını sağla" dedi.

Edden, çağırdığı arabayı başlarının üzerinden görmek için eğiliyordu ama gazeteciler bir araya gelmiş, plastik şeridin altına girmiş ve öndeki birkaç memuru ezmişlerdi. Destek en az yarım saat uzaktaydı. O zamana kadar biterdi. Hatta on dakika içinde biterdi! Bunun için zamanımız yoktu ve Jenks'le göz göze geldik.

"Git David'e yolda olduğumuzu söyle," diye fısıldadım, dudaklarım zar zor kıpırdıyordu. "Elinden geleni yap."

"Tamamdır," dedi ve herkesin tepesinden uçarken fark edilmeden havalanmasını kıskançlıkla izledim.

Trent de onu izliyordu, içinde bir parça melankoli vardı. "Bundan çok yoruldum," dedi usulca. Bunun kötü bir fikir olduğunu bilerek, parmaklarımı onunkileri bulması için gönderdim ve küçük bir sıkışma ile başladı, tüm gücüyle karşılık verdi. Ama bırakmadı ve ben o son öpücüğün anısıyla donup kaldım.

Edden gözlerini kısarak, "Önce ben başlayacağım," dedi. "Yorum yapmamaya devam et. Bu konuda ne tür bir yorum yapmam gerektiğini henüz bilmiyorum."

Biraz çömelmiş olan adam kollarını sallayarak yolu açmak için kaldırıma doğru son birkaç basamağı inmeye başladığında derin bir nefes aldım. Elim Trent'inkinden kaydı ve o da sıranın bana gelmesini sağlayarak sırtımın küçük kısmına dokundu. Bir ürpertiye bastırdım, içimde bir şey isyan ediyordu, başka bir yanımda ise benim demeye hakkım olmadığını bildiğim bu hissin tadını çıkarıyordu. Bağırarak sorulan sorulara karşı başımı kaldırıp Edden'in arkasındaki yerime geçtim. Yaklaşık üç adım attık.

"Kaptan Edden." Saçlarını alışılmadık bir şekilde at kuyruğu yapmış bir kadın itilip kakılarak ve telaşla çömelmiş adamın üzerine düştü ve onu tanımaya zorladı. "Kusura bakmayın," dedi kadın ayağa kalkıp adama gülümseyerek. "FIB binasının en üst katında meydana gelen son patlama ve yıkım hakkında yorum yapabilir misiniz?"

Yüzüne tutulan mikrofonu görmezden gelen Edden ilerlemeye devam etti. "Şu anda olmaz."

"Kaptan Edden!" diye bağırdı arkadaki bir adam, mikrofonu herkesin başının üzerindeydi. "Cincinnati'nin yanı sıra Hollows da kapatıldı. Bize bir şeyler söyleyin, yoksa bir şeyler uydurmaya başlayacağız!" Hafif bir gülüşme oldu ama bu pek de şaka sayılmazdı.

"Bay Kalamack! Bugün siz ve Bayan Morgan'ın FIB'de ne yaptığınız hakkında yorum yapabilir misiniz? İblis büyüsü müydü yoksa elf büyüsü mü?"

"Bu konuda da bir şeyler uydurabiliriz!" diyen bir başkası daha kesin bir kahkaha attı.

Kameralar şakırdıyordu; Trent'in yeni görünümünü beğenen tek kişi ben değildim. Konuşmak için bir nefes aldı ama Edden tarafından sözü kesildi. "Cincinnati'den bir dalga daha geçiyor," dedi kaptan bizi tekrar harekete geçirmeye çalışırken. "Alarm sistemi çalışıyor. Verilerin üzerinden geçer geçmez arenada bir açıklama yapacağım."

"Ya da hiç," diye mırıldandı biri. İnsan kalabalığı bunaltıcıydı ve bir panik dalgasını bastırdım. Trent'in eli üzerime indi, sanki atlarından biriymişim gibi sakinliğiyle beni sabitledi.

"Kaptan Edden! Özgür Vampirleri bulma konusunda bir gelişme var mı?"

Başka bir memur yolu açmak için bize ulaşmıştı ama bu yeterli değildi. İçimden peri kanatlarının sesi geçti ve Jenks aşağıya doğru fırladı.

"David iyi mi?" Trent'in omzuna indiğinde, beklemem için elini kaldırdı, ellerini dizlerinin üzerine koyarken nefes nefese kalmıştı ve kanatları düz bir şekilde sarkıyordu. Etrafımız yüzlerce kişiyle çevriliydi ama ben kendimi yalnız hissediyordum. "O iyi mi?" Tekrar sordum.

"Evet ama hareket etmelisin," diye soludu peri ve onu da duyan Trent'in kaşları çatıldı. "Onları kısırdı ama tek başına. Sürü arenada eski moda bir vampir isyanında. Edden'in adamları da dışarıda. Oraya ilk ulaşan kazanır."

Boktan bir tost. Bunu nasıl atlatacaktım? Trent kalabalığa baktı, buradan asla zamanında çıkamayacağımızı benim kadar iyi biliyordu. Sonunda diğer memurlardan biri yanımıza geldi, Edden'in kulağına fısıldarken yüzü solgundu. Edden'in ifadesi daha da kötüleşirken, içimde biriken endişeyle onu izledim.

Edden, "Yağmur yağmaz ama bardaktan boşanırcasına yağar," diye homurdanarak tekrar ilerlemeye başladı, artık yardım aldığımız için hızımız daha da artmıştı. "Kahvehaneye giden herkesi kaybettik. Arenada bir isyan çıktı ve sadece biz kaldık. Lanet olsun! Onları kaybedeceğiz!"

Biri bizi itip kakarken sinirlenerek Trent'in koluna girdim. "Rache. . ." Jenks mız mızmızlandı, yön gösterilmesini bekliyordu.

Muhabirlerden biri Trent'in kolunu tuttuğumu gördü ve gözleri parlayınca bıraktım. "Bay Kalamack?" dedi Edden'a sırtını dönüp dirsek atarak. "*Hollows Gazette*'den Tammy Gavin. Siz ve Morgan resmen bir çift misiniz?"

Güneşe açılan çiçekler gibi, her bir yüz Edden'den bize döndü. Bir an sessizlik oldu ve sonra sorular yeniden başladı. Trent'in şaşkınlığı bir elini omzuma koyup beni geldiğimiz yöne doğru nazıkçe iterken kayboldu. Kıpırdamayan, gülümseyen dudaklarının arasından "Git," dedi. "Ben senin arkadayım."

Jenks öfkeyle, "Onu ben geri aldım, sen değil," dedi.

"Ne?" dedim. Dedim ve Jenks bir anda omzundan fırladı.

"Bu senin işin," dedi Trent, benimle kalabalığın arasına girerken içindeki acıyı neredeyse gizleyerek. "Git."

Kalbim küt küt atarken, Trent ilerleyip kalabalığı etrafımdan uzaklaştırırken geriye doğru çekildim. "Tammy'ydi, değil mi?" Trent parlak bir sesle söyledi. "Bayan Morgan benim güvenliğim. Bir insanı güvende tutmak için gündüz yürüyen bir iblisten daha iyi kim olabilir?"

Jenks, kapatılmış caddenin karşısındaki binanın gölgesinde parlak bir güneş lekesiydi ve ben bir adım geri çekildim. Trent kameralar ve mikrofonlarla çevrili bir şekilde tek başına duruyordu, güneş saçlarını tozlandırmıştı ve bir kayıp acısı hissettim. *İyi olacak*, dedim kendi kendime ama bir adım daha geri atmak beklediğimden daha zor oldu.

Uzaklaştığımı gören Edden beni takip etmeye başladı. Ta ki Trent muhabirlere dönüp gülümseyerek, "Dalga kaynaklı bir büyü teklemesi bu sabah Sa'han Bancroft'un canını aldı," diyene kadar. Edden dehşet içinde irkilerek durdu ve Trent ekledi: "Dalga aracılığıyla iletişim kurmaya çalıştığına inandığımız varlıkla temas kurmaya çalışıyordu. Bir kahramanın ölümüyle öldü."

"Ah, bu doğrulanmadı," dedi Edden ama muhabirler buna bayıldı.

"Sahhon Bancroft. Tek H ile mi yoksa iki H ile mi?" diye sordu bir muhabir.

Trent ciddileşti. "Bu Sa'han. Büyük S, küçük A, ardından

Bir kesme işareti ve ardından küçük H, A ve N. Bu, cinsiyete özgü olmayan, bay veya bayan ile orantılı bir elf unvanıdır, verilen bir isim değildir. Bancroft, eski elf dini inançları üzerine yapılan çalışmalarda en yüksek otoriteydi ve bilgeliği şiddetle özlenecek."

Kalabalıktan uzaklaşmıştım. Çantamı daha yükseğe kaldırıp başımı eğerek gölgelere doğru yürürken içimdeki gerginlik titreşti.

"O zaman bu elf büyüğü müydü?" Tammy sordu ve Edden, Trent'in susması için ellerini sallamaya başladı.

"Elf tarihinizi biliyorsunuz Bayan Gavin," dedi Trent gülümseyerek.

"Elfler beni her zaman büyülemiştir Bay Kalamack," diye flört etti kadın ve ben gitmiştim.

Binanın gölgesi beni örttü. Trent'i geride bıraktığım için kendimi suçlu hissettim ama arkama bakmadım, neredeyse koşar adımlarla ilerledim. *Jenks* . . . diye düşündüm, sonra en yakın yaya geçidindeki trafik kontrol kutusundan gelen bir peri tozu parıltısı yakaladım. Adımlarımı hızlandırdım. Onun trafiğe dikkat etmesi gerekmiyordu ama benim gerekiyordu ve yaya geçidine varmadan hemen önce ışık aniden değişti.

Zaten dikkati dağınık ve gergin olan sürücüler frene basarken kornalar çaldı. Mide bulandırıcı bir plastik çıtırtısı vardı ve ben yavaşlamadım, birinin radyatörü sızmaya başlayıp suçlamalar havada uçuşurken caddenin karşısına geçtim. Jenks bana katılırken saçlarımı yana savurdum, memnun bir mırıldanmayla kanat çırpıttım. "Az önce birinin gününü mahvettin."

"Onlardan özür dilemek için bir haiku yazacağım," diye ukalaca karşılık verdi. "Mark her yeri temizledi ama David ve yakaladığı iki adam hariç. Onlar vampir, tamam. İkisi de kısa boylu, ikisi de askeri anticharm kıyafeti giymiş. Biri sarışın, biri kahverengi saçlı. Bunun dışında siz-"

"Hepsi sana benziyor, biliyorum." Üzerime dökülen tozun etkisi hafifliyordu ama o yabancı karıncalanma beni endişelendiriyordu. Tanrım, umarım auram parıldamıyordur.

Ama kaldırımdan Junior'a doğru aceleyle yürürken bile aklım Trent'teydi, beni bekleyen olası çatışmada değil. İkimizin de istediği şeyi yapabilmem için isteyerek geride kalmış, *dikkatimi dağıtmıştı*. Neden? Olmak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Bunun benim işim olduğunu söyledi, diye düşündüm, yani onun *işi* değildi. Herkesin ona olduğunu söylediği kişi olmaya çalışıyordu ve ben bundan hoşlanmıyordum. Hem de hiç hoşlanmadım.

Derin düşüncelere dalmış bir halde boş kaldırımda yürürken, arenada patlayan antimajik caydırıcıların ve sıradan göz yaşartıcı gazların gürültülü patlamalarını dinliyordum, aklım Trent'in, Bancroft annesinin bir numaracı olduğunu söylediğinde duyduğu öfkede, bunun doğru olabileceğine dair inançsızlığında ve ıstırapındaydı. Ve sonra Bancroft'un büyüünün zihnimde Tanrıça'nın yankısını duyduğunda yaşadığı şok

yanlış ateşlendi. *Tüm* iblislerin elf büyüsü yapabildiğine inanmaya başlamıştım ama inanç prensibiyle bundan kaçınıyordum. Al, Tanrıça'yla konuştuğumu öğrenirse çok kızacaktı.

Jenks yüzüme doğru uçtuğunda irkilerek sarsıldım. İlk anki kızgınlığı şüpheye dönüştü ve neredeyse oraya vardığımızı fark ettiğimde geriye doğru uçtu. Dürüst olmak gerekirse, neden her şey Junior'da oluyor gibiydi? Sanki bir zaman sürekliliğinin kavşaağı gibi bir şeydi.

Jenks önümde geriye doğru uçarken, "O bembeyaz kıcını oraya soksan iyi edersin," dedi. "Kaşınmaya başladılar."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Adrenalin, kaslarımdan akan ve zihnimi temizleyen serin bir akıntıydı. David'in bana ihtiyacı vardı ve ben de bazı Özgür Vampirlerle konuşup neden ölümsüzlerle uğraştıklarını öğrenmek istiyordum. Gizemcileri hapsederek ne *halt* ettiklerini düşündüklerinden bahsetmiyorum bile.

"Teşekkürler Jenks," dedim kapıyı çekip açarken ve ziller cama çarpıp şingirdarken. Kapı arkamızdan kapanıp bizi baharatlı Were, kızgın vampir ve gerçekten iyi kahve kokan bir dükkâna hapsederken tozları hevesli bir gümüş rengindeydi. Junior ya da daha doğrusu Mark, tezgâhın arkasında, yere kazımış olduğu sebepsiz bir çemberin içinde dururken solgundu. Bela beni bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu ve o da bunu biliyordu. Ama bunun dışında mekân boştu. *Teşekkürler Mark*. Hayatını yeterince etkilediğim için ne yapacağını biliyordu.

David neredeyse mağazanın ortasında duruyordu ve ben de ona doğru yürüdüm, takım elbise giymiş olmasına şaşırmıştım, her ne kadar buruşuk olsa da. Koyu dalgalı saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış ve yüzünde bir tutam kirli sakalıyla tam bir alfa modeliydi. Pahalı kumaş, sanki bir çift tasarım elbise ayakkabısı yerine dört patisi üzerindeymiş gibi postunu yansıtıyordu, siyah ve gümüş pürüzsüzlüğü sert ifadesiyle kesin bir tezat oluşturunuyordu.

"Geciktiğim için üzgünüm," dedim ama köşedeki masada, testereli bir tüfeğin ters ucunda kıpırdamadan tuttuğu iki adamdan gözlerini ayırmadı. Bu onun favorisiydi, bir vampir katiliydi. Bu mesafeden namlunun en ufak bir kaymasıyla ikisini de vurabilirdi ve Özgür Vampirler hızlı bir ikinci ölümü teşvik etse de, hiçbirinin bunun için acele ettiğini sanmıyordum. Başka biri olsa koluna taktığı çirkin şeyle yanlış görünürdü ama David öyle değildi.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" David yer açmak için kayarak sordu.

Jenks'in bıçağı toz tutuyor, ucundan tehditkâr bir şekilde düzenli bir akışın düşmesine neden oluyordu. "Basınla karşılaştık," diye mırıldandı peri, belli ki hâlâ bu konuda kızgındı.

Kara gözlü vampirler yer değıştirdi ve David silahını kaldırdı. Yavaşça Ellerini masaya koyarak geri çekildi. Gülümsememe engel olamadım. İki canlı vampire karşı durmak için gereken güven az değildi ve bunu hissetmek

Feromonlar benimde ipek gibi karıncalanırken, gözlerinin hemen arkasında parıldayan odaklanma gücü olmasaydı David'in bile onları alt edebileceğinden emin değildim. "Bas?" David sordu ve ben de en yakın satıra dokundum, keşke sıçrama tabancam uykulu zaman tılsımlarıyla kaplı olmasaydı.

"Trent icabına baktı," dedim, siyah saçlı vampirin elindeki mendil kutusu büyüklüğündeki cihaza bakarak. *Mistik mi?* Merak ettim ve cihazı tutuşundaki güçten dolayı olması gerektiğine karar verdim. İki vampir, üçümüz. Kolay olmayacaktı ama bunu yapabiliydik.

"Güzel," dedi David, dudaklarının eğimi dikkatimi çekmişti. Trent'e güvenmediğini biliyordum, muhtemelen olası bir arkadaşı odağın yerini ifşa etmek yerine Trent'in nezarethanesinde intihar ettiği için, aynı lanet şimdi David'de mutlu bir şekilde ikamet ediyordu.

En yakındaki ley hattını sıkıca kavradım ve bir ayağımı bir sandalyeye koyarak onu yakındaki bir kabine doğru ittim. Her iki vampir de sarsılarak bana yatak odasında değil, güvenlik sanatında usta olduklarını söylediler - eğer uniformaları bunu ele vermediyse. "Keşke Trent'in davasını bıraksanız," dedim küçük masayı ona katılması için gönderirken. Çalışmak için yer istiyordum ve masa ve sandalyelerin etrafından dolaşmak beni yavaşlatıyordu. "Düşündüğün kadar kötü biri değil."

David bana baktı, gözlerinde garip bir ışık vardı. "Yani artık o kadar da kötü değil. Muhtemelen onun hayatını kurtardın, biliyorsun."

"Bugün mü?" Ben ağzımdan kaçırdım, o da başını salladı. İki vampirle aramızda son bir sandalye kalmıştı ve diğerlerine katılmak için onu ittiğimde dikkat kesilmeye başladılar.

"Hayır..." David onları hareketsiz tutmak için tüfeğini yukarı çekti. "Geçen yıl falan. Ahlaki değerleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Onu bir karar vermeye zorladın. Neslime bir Kalamack daha yaşatmayacaktım."

"Ciddi misin?" Jenks rakımı dalgalanarak, "Cidden mi?" dedi. "Dostum, Trent'e söylemem lazım." "Hayır söylemeyeceksin," dedim omuz çantamı fırlatıp arabanın yanına inerken.

Umarım yoldan çekilmişlerdir. Eğer şanslıysam, içlerinden biri onu aramaya çalışacak ve dökülen uyku iksiriyle kendini bayıltacaktı. "Sen. Sarışın. Az önce çaldığın mistikler nerede?" diye sordum ve sarışın vampirin gözleri büyüdü, dudakları keskin köpek dişlerini göstermek için ayrıldı.

"Kapa çeneni," diye hırladı diğeri, gözleri çukur gibi simsiyahtı.

"Frank, bu o iblis cadı!" Sarışın açıkça sarsılmış bir halde, "Frank, o şeytan cadı!" dedi.

"Kapa çeneni dedim!" dedi tekrar, bakışları pencerelere kaydı ve ben ayaklarımı dengede tutarak durdum, kızgın vampirin artan kokusunu içime çektim. Ağır pantolonları ve uzun kollu gömlekleri cazibeli bir geciktiriciyle kaplanmıştı ve botları koşmak için yapılmıştı. *Askeri mi?* Bunları herhangi bir satış noktasından alabileceğinizi bildiğim için merak ettim, ancak şahsen artık anticharm glaze'e güvenmezdim. Saçları da kafataslarına yakın kesilmişti ve

Dudaklarım kıvrıldı. Askeri vampirler sadece bela arıyorlardı. Bunun için fazla güzellerdi ve sık sık emirlerden saparlardı.

"İçerideler mi?" Cihaza bakarken "İçerideler mi?" diye sordum, o da daha yakına çekti. "Onlardan kurtulacağız," dedi Frank, sesi kandırılmışların temposuna bürünmüştü. "Bizi kullanıyorlar ve oyuncak bebekler gibi takas ediyorlar." Başını kaldırdı, gözleri soğuktu. nefretle. "Onlar yaşamayı hak etmiyorlar!"

"Sonuncusuna kadar beni kandırdın," dedim, parmaklarım çizginin enerjisini karıncalanan parmak uçlarıma aktarmak için tılsımlı bir şekilde hareket ediyordu. "Bak, toplumu değiştirmek istemeni anlıyorum ama bunu böyle yapamazsın. İnsanlara zarar veriyorsun."

"Kız kardeşimi öldürdüler!" diye bağırdı vampir ve ayağa kalktığında büyümünü serbest bıraktım.

"*Dilatare!*" Bağırdım, ışık topu masanın üzerinde asılı duran ışığın içinde patladı.

Cam kırıldı. Jenks David'e doğru atıldı ve tüfeği tavanda bir delik açarken onun arkasına saklandı. Dişlerini sıkan David sarışın vampirin üzerine atladı, tüfeği bir sopa gibi hazırды.

"Tavan değil!" Mark tezgâhın arkasından bağırdı. "Kahretsin, Rachel! Hâlâ ödeme yapıyorum!"

Toz, peri ışıltılarından oluşan bulutlu bir karışım halinde yağıyordu. David ve sarışın vampir yerdeydi, sandalyelere ve masalara çarpıyorlardı. Diğer sersemlemiş bir halde kabine yığılmıştı ve ben de cihazın elinden düşüp fayansa çarpmasını izledim.

"Buldum!" Masanın altına dalarak bağırdım.

Karanlık vampirin yüzünde farkındalık parladı ve vahşi bir sırıtişla benimle buluşmak için masanın altına indi.

Duramadım. Masanın altına doğru kaydım ve ona çarptım. Yoğun ve baş döndürücü kokusu beni çarptı, nefes nefese kalıp altından çekilmeye çabalarken derinlere daldı. Hırlayarak omzuma uzandı, dişlerini gösteriyordu. Adrenalin salgıladım ve ona çılgınca tekmeler savurdum, cihazı ayağının altından çıkarırken başım masanın altına çarptı.

"Çekil üstümden!" Çığlık attım, onu her zamanki gibi sular altında bıraktım ve o uludu, kendini geriye fırlattı ve duvara çarptı.

Çırpınarak gizemcileri kendime çektim. Bir el gömleğimin arkasına yapıştı ve beni dışarı çekti. Baş döndürücü bir daire çizerek dönerken kığım karo zeminde kaydı ve neredeyse tekrar odanın ortasına düştüm.

Ama nefes alabiliyordum, masanın altındaki havanın baskıcı hissi silinip gitmişti. "Teşekkürler David!" Nefes nefese kaldım, sonra donakaldım, mistikler orta yerime bastırdı. David değildi.

"Sen!" Ayağa fırladım ve aynı vampirden geri çekildim.

Köprüde görmüştüm. Mavi gözlerindeki mutlak güven ve öfke nabzımı hızlandırdı. Oda sessizleşmişti ve onu patlatmak için ilk dürtüm, başını sallayıp küçük bir fener tuttuğunda dehşete kapıldı, Jenks'in içinde olduğunu görünce, ıslak bir ölüm perisi kadar çılgın olan peri, kılıcının ucunu köşelere bastırarak bir çıkış yolu arıyordu. *Kahretsin, Jenks'i yakalamıştı.*

Siyah saçlı vampir masanın altından sürünerek çıkarken geri çekilmeye devam ettim, dudakları sımsıkı kenetlenmişti ve tozunu alırken gözleri kararmıştı. Mark tezgâhın arkasına saklanmıştı ve David sarışın olanı yere yatırmış, tüfeğini göğsüne dayamıştı.

"O bana ait," dedi Kisten'e benzeyen adam, yumuşak bir tehdit ve vaatle. Kalbim küt küt atmaya başladı. Sesi Kisten'inkinden daha yüksekti ve yüzü daha dardı. Yine de saçları boyalı değil, doğal olarak açık görünüyordu ve saçlarına baktığımı görünce gülümsedi.

"Kimsin sen?" Bir cevap beklemeden, aramızda bir metre kalıncaya kadar geri çekildim. Kisten'in bir kardeşi olmadığını biliyordum ama vampirler çocuklarının soyuyla safkan atlar gibi oynarlardı. Önümdeki adam muhtemelen bir zamanlar Piscary'ye aitti, Kisten usta vampirin tercih ettiği uygun hâkimiyet ve itaat dengesini gösterdiğinde atılmış ya da kopya bir kart gibi takas edilmişti. Onları sevmeye ve onlar için ölmeye şartlanmış olsalar bile onlardan nefret etmelerine şaşmamalı.

"Bana mistikleri ver," dedi, elleri hafifçe titriyor ve gözbebekleri yavaşça büyüyordu.

Başımı salladım, Jenks'i kırık parçaların arasında hayal ettim, tozu yavaşça soluyordu.

"Bana gizemcileri ver!" diye bağırdı ve ben de sıçrayıp ipi çekerek saçlarımın uçuşmasını sağladım.

"Geri çekil," diye fısıldadım David'e. "Ona adamını geri ver."

Kumaşın kayma sesiyle David yerdeki adamdan uzaklaştı. Yeni gelen vampirin sinirlerini bozmuştum ve belli ki bu onu rahatsız etmişti, saçlarını gözlerinden kaçırdı. Omuzlarını geriye atarak birkaç temiz nefes aldı. Belki de onu uygunsuz kılan öfkesiydi, çünkü Tanrı adına, mükemmel görünüyordu. Mükemmel ve dokunulmaz.

"Ben Ayer," dedi, sesi tenimi ürpertiyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Eğer *bunu* canlı olarak geri istiyorsan, bana mistiklerimi ver." Soru olmadığından emin olmak için Jenks'i şöyle bir salladı.

"Tamam." Biraz zaman kazanmak için ayağa kalktım. David bana katıldığında topallıyordu, kesik dudağındaki kanı siliyor ve kaşlarını çatıyordu. "Bana onları neden istediğini söyle," dedim ve Ayer'in mükemmel yüzünde bir parça acılık belirdi

Güzellik.

Yavaş hareketlerle sarışın vampirin kalkmasına yardım etmeye gitti, Jenks'i masaya yatırdıktan sonra arkadaşına ince bir el uzattı. Vampirin gömleğini çekiştirirken, "Ivy'yi kurtarmaya çalışırken neredeyse hayatını kaybediyormuşsun," dedi.

Başımı salladım, boş park yerine baktım. *Edden, hangi cehennemdesin?*

"O zaman nedenini biliyorsun. Efendiler bizi eşya gibi kullanıyor. Bu sona ermeli."

"Onları öldürerek mi?" Korkudan boşalmış sokaklara ve sürekli saldırganlık eylemleri gibi birbirine karışmış vampir ve Were grafitilerine bakarak söyledim. "İkinci bir Dönüş'ten sağ çıkamayız."

"Onsuz hayatta kalamayız," dedi ve gözlerim koluna kaydı, gömleğindeki bir yırtıktan belli belirsiz görünen uzun yanığı ancak şimdi fark ettim. Kıyafetleri de kirliydi, bu da arenadaki çeteye karışıp karışmadığını merak etmeme neden oldu. "Onları bana ver. Bir daha istemeyeceğim."

"Mevcut sistemin berbat olduğuna katılıyorum," dedim Jenks'i parçalara ayırmadan feneri kırıp kıramayacağımı merak ederek. "Onları uyutmak yardımcı olmuyor. Yoksa özenle inşa ettiğiniz at gözlüklerinizin arkasına bakma zahmetine katlanmadınız mı?"

"At gözlüğü!" Ayer bağırdığında sarsıldım ve David onu tüfekte uyardı. "Ivy'ye ne yaptıklarını gördün. Senden söküp aldığını bildiğim halde nasıl at gözlüğünden bahsedebilirsin? Bana bak!" diye bağırdı, sakinlikten öfkeye geçişiyle beni şok etti. "Birinin istediği gibi bir *hayvan* gibi yetiştirildim, bir başkası onu daha çok memnun edince terk edildim!"

Ve kıskançlık onu daha tehlikeli yapacaktır. "Bu Ivy ile ilgili değil. Bu senin ölümsüzleri öldürmenle ilgili!"

Dişlerini sıktı ama gözle görülür bir çabayla kendini sakinleştirdi, masaya yaslandı ve rahatlamış görünmek için ayak bileklerini çaprazladı. Öyle olmadığını biliyordum; ondan yükselen feromonların tenimi karıncalandırdığını neredeyse görebiliyordum. Arkasında iki vampir endişeli bakışlar atıyordu. "Öldürdüğün şeyin ruhu yoksa bu cinayet sayılmaz," dedi usulca, eli Jenks'in hapishanesinin üzerine giderek perinin görüşünü engelledi ve kap aniden siyah bir tozla doldu. "Bana gizemcileri ver."

Jenks'i kaldırdı ve David kolumdan tutarak beni olduğum yerde tuttu. "Bak, benim hattımdan çektiğin dalgalar sadece senin ninnine güç vermiyor," dedim David'i silkelerken. "Ortak bir zihni böldün ve o da onları arıyor!"

"Enerji canlı değildir!" diye bağırdı ama belli ki hassas bir noktaya parmak basmışım. Biliyordu, lanet olsun. Biliyordu! Ve umurunda değildi.

"O enerji değil, bilinçli," dedim. "Ve sen onu psikozlu hale getirdin. Boyundan büyük işlere kalkıştın ve kontrolünü kaybettin. Bırak gitsinler, belki o da gider."

Ayer beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve camın arkasından Jenks'in kanatları bulanık görünüyordu. "Bilmen gerekenden çok daha fazlasını biliyorsun."

"Çünkü onları çektiğin benim ipim. Dalga beni bir köpek yavrusu gibi takip ediyor." Ayer'in yumuşak kıpırdanışları kesildi ve gözlerimi kısarak ona baktım. "Bunu bilmiyordun, değil mi?" Dedim ve gözleri tamamen karardı. "Tanrım, dalga desenlerinin neden değiştiğini bile bilmiyordun."

Masa gıcırdayarak ayağa kalktı ve arkasındaki acılarını dindirmeye çalışan iki adama dikkatle baktı. Yanımda David tüfeğini doğrulttu. Ayer tek kelime etmemişti ama onlara harekete geçmeye hazır olmalarını söylemişti. "Artık var," dedi Ayer ve Jenks'i ortasından tutup uzun parmaklarıyla camı okşadığında kaskatı kesildim. "Senden hoşlanmaları ilginç, Morgan."

"Ortağımı bırak," diye talepte bulundum ve cihazı bir değiş tokuş gösterisiyle yakındaki bir masaya koydum. David'in yüzünü buruşturmasına neden oldu ama Ayer ona bakmadı bile.

"Onunla konuştun, değil mi?" dedi, sırları saklayan alçak sesiyle. "Seni yavru köpekler gibi takip ettiklerini söylemiştin. Onu kontrol edebilirsin."

"Hayır," dedim, onlar tarafından delirtilen Bancroft'u hatırladıkça içimi korku kaplıyordu.

Ama o sadece gülümsedi ve beni ürpertti. "Ya bana yalan *söylüyorsun* ya da onun dediği gibi elf büyüsü iblis büyüsünden daha güçlü." Tenim karıncalanana kadar eğildi. "Hangisi?"

"Elf büyüsü iblis büyüsünden daha güçlü değildir," dedim hakaret ederek. "O bir deli ve beni de delirtecek!"

"Bununla yaşayabilirim," dedi, hafif bir göz seğirmesi beni açıkça uyarıyordu. "Rachel!" David bağırdı ama ben kendimi geriye doğru attım, nefes nefese

Ayer'in ulaşamayacağı bir yerde durmak için. Yere çarparak yuvarlandım ve yuvarlanmaya devam ettim. Tüfek yine patladı ve barut kokusu kızgın vampirin kokusunu bastırdı.

"Rachel! Al!" David bağırdı ve ben de doğruldum, mistik şeyi bana doğru fırlatırken gözlerim büyüdü. Cihazı neredeyse kendimi savunmak için yakaladım ve yakınımdaya tuttum.

"Yakalayın onu!" Ayer David'in kafasını tezgâha doğru itti ve Were yere düştü. Gözlerinde ateş ve karanlık olan Ayer bana doğru yürüdü ama ben çoktan harekete geçmişim, avucumu bana dokunan ilk adamın burnuna çarptım, sonra da kendimi yukarı çekmek için bir sonrakinin kolunu tuttum. Dizim çenesine çarptı, kolayca ulaşabileceği bir yere çekildi ve inleyerek yere düştü.

Nefes nefese, temizlenmiş alanımda döndüm, mistikler elimde bir karıncalanma yarattı. Yalnızdım, üç vampir tarafından çembere alınmışım, ikisi benim yüzümden kan içindeydi, diğeri ise sadece kızgındı. Mark, David'i güvenli bir yere çekmişti ve cadı orada sahip olduğu çemberi çağırdığında bir rahatlama hissettim. Güvendeydiler.

Diğer yandan ben.

Ayer önümde volta atıyor, bir çizgiye dokunabilecekken beni zorla almaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu. "Kıymıkla konuşacaksın ya da öleceksin," dedi, feneri düşürmek istercesine tutarken yüzü çirkindi.

"İstiyorsan alabilirsin," dedim ve mistiklerimi ona fırlattım.

Öfkeyle hırlayarak Jenks'i duvara fırlattı.

Çok uzaktaydı. Kalbim kırılarak fenere doğru sıçradım. Çaresizce, Jenks'i yakalamak için ihtiyacım olan yarım saniyelik süre boyunca bir daire çizdim. Ayaklarım fayansı terk ederken nefesimi tuttum ve Jenks'in çemberimin içine çarpıp, uzattığım elim balonun kenarına çarpana kadar uçtan uca yuvarlanışını izledim. Bir karıncalanma dalgasıyla çember düştü.

Ama onu yakalamıştım ve sırtım yere çarpıp havasız kalırken bile onu kendime çektim. Nefes alamıyordum ama titreyen parmaklarım feneri kavrayıp yakınımdayken tutarken neredeyse ağlayacaktım. Kırılmamıştı ve küçük hapishane gri bir tozla kaplıydı. İki küçük el cama bastırdı ve belli belirsiz bir küfür duyuldu.

"Aman Tanrım! Jenks!" Kapının mandalını açtığımda titreyerek hırıldadım ve o, kendisiyle birlikte yükselen güzel bir peri küfrü akışıyla dışarı çıktı.

"Tam zamanında!" diye hırladı peri. "Ne bekliyordun? Tanrı'nın git demesini mi?"

Jenks'in tozu beni ısıltılı karıncalanmalarla sararken rahatlamış bir şekilde titreyerek yere oturdum. Ama henüz bitmemişti ve ihtimalleri yeniden değerlendirmek için yavaşça ayağa kalktım. Bir iblis, bir peri ve bir Varlık'a karşı üç vampir. Elbette, vampirlerden ikisi pek bir şey yapamayacaktı -biri kırık burnu yüzünden göremiyordu, diğeri de sanırım çenesini kırdığım için- ama David dışarıdaydı ve ben de enkaz halindeydim. Ayrıca, mistikler ellerindeydi. Tek yapmaları gereken kaçmaktı.

Ama yapmadılar ve Ayer bana bir fermuar şeridi fırlattığında uyuşmuş bir halde izledim. Ayağımın dibinde kayarak durdu ve ben onu görmezden geldim. "Önce beni öldürmen gerekecek," dedim, bu kadar ukala olmaya hakkım yoktu - ama onun göremediği bir şeyi görebiliyordum.

Haber minibüsleri, üç tanesi, otoparka giriyordu. Ayer motorların ani sesine dönmedi, ama diğerleri döndü, erkekler ve kadınlar inmeye başladığında ruh halleri tereddütlü hale geldi. Mark tezgâhın arkasından kalktı, ter içindeydi ve sarsılmıştı ama yüzündeki rahatlamış ifade David'in iyi olduğunu gösteriyordu.

Trent en büyük minibüsten indi ve bir kadının kaldırımı çıkmasına yardım etmek için elini uzattığında içimde bir şeyler burkuldu. Gözleri camın ardından benimkilerle buluştu ve neşeli, yarı duyulmuş bir şakanın ardına sakladığı rahatlamayla kalbim güm güm attı.

"Lanetlilerin şansına sahipsin," diye küfreden Ayer, topuğunun üzerinde dönerek arka kapıya yöneldi.

"Sanırım bir dahaki sefere beni yakalarsınız," diye mırıldandım ve Ayer tereddüt etti, bakışlarını üzerimde bir kez gezdirmeden önce Mark'a karanlık bir bakış attı ve sonra ön kapı neşeli bir şingirtıyla açılırken adamlarını arkadan takip etti. Mistikler ellerindeydi ve umurumda değildi.

Başım eğik, topallayarak David'e doğru yürüdüm; ellerinde kabloları, kameraları, ışıkları ve gürültüleriyle içeri doluşan muhabirleri gördüğüme sevindiğime inanamıyordum; hepsi de ellerini yüzlerinin önünde sallayıp vampir feromonları ve düşen masalar hakkında yüksek sesle yorum yapıyordu. "İyi misin Jenks?" diye sordum.

"Evet, ben iyiyim. Yaşlanıyor olmalıyım. Beni bir ağa yakaladı. Üç yaşındaki bir çocuk gibi."

Mark'a minnettar bir bakış attım ve sipariş almak için tezgâha yönelmeden önce titreyen bir başparmak işareti aldım. Titriyordu ama iyi görünüyordu. Çenesini kapalı tutmayı da biliyordu. Rahatlamış bir şekilde gülümseyerek David'in ayağa kalkmasına yardım ettim, gözlerini kırıştıran Were kesinlikle utangaç görünüyordu. "Peki ya sen?" diye sordum. "Tezgâha oldukça sert vurdun."

"Kalın bir kafam var," dedi ve kameralara sırtını dönerken kafasını ovuşturdu. "Sakıncası yoksa ..."

"Git," dedim, arenadaki isyanda sürüsünü -bizim sürümüzü- kontrol etmek istediğini biliyordum. "Ama beni bu gece arayacak mısınız?"

"Aramak mı?" Koluma dokundu, izleyen insanların çok farkındaydı. "Kapının önünde uyumazsam şanslısın. O vampir Bane'deki Goldilocks'tan daha çılgın."

Gülümseyerek ona hızlıca sarıldım. David kapıya doğru yöneldi, bir masayı düzelttikten sonra fark edilmeden ön kapıdan çıktı, şimdi burayı havalandırmak için açık bırakılmıştı. Yani Trent tarafından fark edilmedi ve topallayarak uzaklaşmadan önce birbirlerine attıkları sessiz bakışla içimden garip bir his geçti. *Onun hayatını kurtarmıştım, değil mi?*

"İşte orada!" Trent, sanki bir çöpçü avında *Mona Lisa*'yı keşfetmiş gibi parlak bir sesle, maskesi çoktan yerine oturmuş, dedi. "Rachel, onlara güvenliğim olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında seninle özel bir görüşme yapma sözü verdim. Öğle yemeğinde, belki? Kahveni aldığına göre?"

"Elbette. Kahve," dedim omuz çantama doğru topallayarak giderken. Buradaydı - öğle yemeği ya da röportaj için değil, kıcımlı kurtarmak için. Gülümsemem sahte değildi ama aramızdaki mesafe, elleri arkasında ve sahte bir neşeyle durduğu bir metreden daha büyüktü. Benimle birlikte olsaydı sonu farklı olurdu ama bunu ona söylemeyecektim. Sonunda kızları ve kendisi için doğru olanı yaptığında değil.

"Carew Kulesi olabilir diye düşünmüştüm." Trent yanıma yaklaştı ve benim

hafif bir titreme. "Orada sessiz bir görüşme yapabiliriz. Tabii burada yapmak istemiyorsanız?"

"Carew Kulesi harika." Yorulmuştum. Yorgun ve aç. Tostun üstüne saçmalık, henüz yemek yememiştım.

"Capital!" Beni kendine çekerken eli arkama kaydı, kameralara oynuyor ama öyle değilmiş gibi görünecek şekilde bana destek oluyordu. "Sokağa çıkma yasağı nedeniyle kapalıdır ama aşçılardan birini tanıyorum ve gelebileceğini söyledi." Beni kapıya doğru götürürken yüzü aydınlandı. "Shelly, belki de senin arabanla oraya gidebiliriz?"

"Evet, tabii ki!" dedi yüz dolarlık saç modeli olan bir sarışın, kameramanını önümüzden kapıdan dışarı iterken gülümseyerek. "Peki, yer açın!" Biz peşinden giderken ona söylediğini duydum. "Bir taksi çağırın! Bay Kalamack minibüsümün içini görmek istiyor!"

Jenks yırtık kanadıyla ilgilenmek için omzuma indi ve Trent'in sırtımın küçük kısmındaki parmakları neredeyse kalkıyordu. "İyi misin?" diye sordu usulca. "Ne oldu? Özgür Vampirler miydi? Mistikler onlarda mıydı?"

"Hepsine evet ve ben iyiyim," dedim ve omuzları gevşedi. "Eğer ortaya çıkmasaydın, işler çirkinleşebilirdi. Teşekkürler."

"En azından bunu yapabildim," dedi, sözlerinde biraz hayal kırıklığı vardı ama bana yönelik değildi. Neyse ki kapıya uzanmamı engelledi ve beni dışarı çıkarırken ağzımı kapalı tuttu. Herkes kalan feromonların tadını çıkarırken arkamızda bir parti var gibiydi ve gürültüden çıkıp güneşe çıktığımızda gözlerimi kısıtım. Shelly minibüsteydi ve kameramanına bize yer açması için bağıırıyordu.

"Ne öğrendin?" diye sordu ve endişemi görmesine izin vererek gözlerine baktım.

Beni Tanrıça parçacıklarıyla konuşmaya zorlamak istemeleri dışında mı? "Gizemcileri ustaları kasten öldürmek için kullanıyorlar. Belki de yaşayanların kendilerini bekleyen ikinci bir hayat olmayacağını anladıklarında hizaya geleceklerini düşünüyorlardır."

"Mmmm." Dikkati dağılmış olan Trent minibüse binmeme yardım etti. "Ben de bundan korkuyordum. Vampirlerin bunu yapıyor olması bana hâlâ garip geliyor ama yine de kabul edilemez ve kısıtlanacak."

Kısaltılmış mı? Ben ezilerek macun haline getirilmesini tercih ederdim. Ama merak etmeden duramadım. Altı ay önce umursar mıydı? Ya da uzun vadeli hedeflerini buna göre ayarlar mıydı? "Bu Ayer denen adam kafayı yemiş. Onu kontrol edemediğim için elf büyüsünün şeytandan daha güçlü olduğunu düşünüyor."

Trent hiçbir şey söylemedi, ben de başımı kaldırdım, içimi bir endişe katmanı daha kapladı. "Öyle mi?" diye sordum ve yüzünü buruşturdu, beni minibüse bindirirken dirseğimi sıkıca kavradı.

"Mmmm," diye tekrar fısıldadı Trent, nefesi kulağını gıdıklıyordu. "Sence iblisler neden bizi yok etmeye çalıştı?"

Harika. Sadece harika. Al'ın onu sevmemesine şaşmamalı.

On sekiz

Mezarlıkta, kenarlarda uçuşan ve kayıp ruhlar gibi görünen iç karartıcı birkaç ışık noktası parlıyordu. Jenks'in çocuklarının sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Jumoke ve Belle'in her ikisinin de davetsiz misafirlere karşı acımasızca vahşi olmaları dışında, bu kadar büyük bir alanı elinde tutmayı nasıl başardığını gerçekten bilmiyordum. Ayrıca Jenks muhtemelen kıtadaki en yaşlı periydi ve belki de ünü hem perileri hem de cinleri uzak tutuyordu.

Trent'in atının yumuşak homurtusu sakinleştiriciydi, ara sıra duyulan siren seslerinin ve Cincinnati'nin üzerindeki bulutların altındaki uğursuz kırmızı parıltının neden olduğu gerilimi azaltıyordu. Sokağa çıkma yasağı yürürlükteydi, bu yüzden elbette insan olmayan herkes dışarıda polislerden kaçıyor. I.S. ya da FIB onları durdurabilecek gibi değildi. Yarınki Dört Temmuz havai fişek gösterileri iptal edilmişti ama ara sıra parlak parıltılar ve gürültü içinde bir meydan okuma gösterisi olarak roketler havalanıyordu. Uyumak imkânsızdı ve ben bahçede Bis'le birlikte Tulpa'yı fırçalıyordum.

Ritmik hareketler ve kılların aygırın tüyleri üzerindeki sesi rahatlatıcıydı ve bulduğum küçük kirler fırçalandıktan sonra da devam ettim. At ilgiden hoşlanıyor gibiydi, sırtındaki Bis'in yelesini örmesine aldırılmıyordu. Gargoyle'un kanatları denge için dışarıdaydı, pençeli ayakları genişçe açılmıştı. Uzun, hünerli gri parmakları neredeyse atın yelesiyle aynı renkteydi. Onu bir keresinde Ivy'nin bilgisayarında yakalamıştım ve çocuk bir sekreter kadar hızlı yazabiliyordu.

Üç sokak öteden gelen bir uluma Tulpa'nın başını kaldırmasına neden oldu. Kulakları dikildi, bir uyarı mırıldandı. "Sakin ol Tulpa," diye yatıştırdım, büyük hayvanın küçük çim parçasını çoktan kendisininmiş gibi sahiplenmesine gülümseyerek. "Trent yasak kalkar kalkmaz seni alacak."

Tulpa, sanki anlamış gibi, her ikisi de yerel bir çiftlik ve yem dükkanından satın alınmış olan fırça ve tırnak temizleyiciyi getirdiğim kabı ve son derece pahalı bir balya mis gibi kokan samanı burnuyla yokladı. Kaos ve korku dolu bir sabahın ardından küçük bir sükûnet noktasıydı ve oradan ayrılmak istemiyordum.

Bis örgülerini bitirirken, "Onayladığını sanmıyorum," dedim.

"Hoşuna gidiyor," dedi Bis, alçak sesi hem çakıllı hem de yüksekti. "Bana söyledi." "Sana söyledi, ha?" Onunla şakalaştım ve Bis geceye uyum sağlamak için koyu siyah bir renge büründü. Çimenler ayak bileklerimi gıdıklıyordu, elimi bir bacağımda gezdirdim ve kaldıracımla için Tulpa'yı iterek ağırlığını değiştirmesini sağladım. Toynağı iyiydi ve parmaklarımı bacağındaki kasların dış hatları boyunca gezdirerek bir okşamayla onu yere bıraktım. Düşüncelerim, Trent'in Ivy'nin annesinin arabasının arkasında dururken gömleğini çıkardığını görmeye geri döndü. Parmaklarımı sırtındaki çizgilerin üzerinde gezdirmenin, kaslarının altındaki gerginliği hissetmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek yığıldım.

Dokunduğumda rahatlıyorlar. *Kes şunu Rachel.*

Carew Tower'daki öğle yemeği hem bir zevk hem de bir sınavdı -zevkli çünkü hem özel olarak hazırlanmış bir yemek yemiştim hem de Bayan Shelly'ye son üç aydır biriktirdiğim mizahi hikâyeleri anlatarak Trent'i cezasız bir şekilde utandırmıştım ve bir sınavdı çünkü Trent muhabir için beklenen Teflon kişiliğine bürünmüştü, kibar ve düzgündü, ara sıra mahcup gülümsemesi ölçüm cihazımı bozsa bile. Cincy'nin altımızda parçalanıyor olması da yardımcı olmuyordu, yemek yerken yavaşça dönüyorduk, ta ki Özgür Vampirlerin dünyayı daha iyi bir yer haline getirme çabalarına hizmet eden için için yanan her yangını, kapalı her köprüyü, yıkılmış her parkı ve kapatılmış her yolu görene kadar.

İç çekerek toynak tırnığını kaseye bıraktım ve Tulpa'yı mezarlığa gitmesi için ittim. Orada birkaç günlük yemi vardı ve şimdi onu biçmek zorunda kalmayacaktım. Jumoke'nin geride bıraktığı yığınlar için çoktan planları vardı.

Bis yakındaki bir mezar taşına geçti ve Tulpa'nın kendisine doğru ok atan perilere kulaklarını tıkamasını ve oflamasını izledik. Trent'e elf büyüünün iblis büyüünden daha güçlü olduğu konusunda tekrar baskı yaptığımda verdiği kayıtsız cevap hoşuma gitmemişti. Elbette insanlar yüzyıllardır iblisleri çağırıyor ve kontrol altında tutuyorlardı ama kontrol altında tutmak kontrol etmek demek değildi. Yine de o köle yüzükleri. Onlar

dokunduğum en çirkin şeylerdi.

Kenarları maviyle çevrili loş bir altın nokta Tulpa'nın etrafında dönerek diğerlerini uzaklaştırdı, böylece at durup Cincinnati'den gelen ateş parıltısını huzur içinde izleyebildi. Peri bize doğru dalarken Jenks'e dönüştü, uzun bir Kraliçe Anne dantelinin üzerine inmeden önce bir kez daire çizdi. "Daha iyi görünüyorsun," dedim bitki sallanıp sallanıp yavaşça yerleşirken ve Jenks omuz silkti.

"Kanadımı bantladım ama hâlâ deli gibi kaşınıyor," dedi ekşiyerek.

Bis kanatlarını hışırdattı, kırmızı gözleri karanlıkta ürkütücü bir şekilde yanıp sönüyordu. "Peki, söyle ona," dedi ve ne olduğunu merak etmeme neden oldu.

Jenks bakışlarını Tulpa'ya eziyet eden çocuklarından çekti. "Bis," diye yakındı, alışılmadık bir mızımlıkla. "Önemli değil."

Kedi boyundaki çirkin adam, "Öyle," diye söze girdi.

"Ama özür dilemem gereken kişi o değil," dedi ve benim düşüncelerim

Ayer'in fenerine yakalanan Jenks'e doğru fırladı.

"Bis, hepimiz bazen etiketleniyoruz," dedim, Jenks kadar rahatsız olmuştum. "Olur böyle şeyler. Etrafında çalışırız. Büyütülecek bir şey değil."

"Özür dilemesi gereken şey bu değil." Bis, Jenks'e bir kez daha karanlık bir bakış fırlattı. "Bu büyük bir mesele ve bu sözleri söylemen gerekiyor. Hem de ona. Şimdi."

Tanrım Louise, diye düşündüm, yaslandığım anıttan kalkıp kiliseye doğru ilerlerken. Bir şey Bis'in sınırlarını bozmuştu. "O kadar da kötü olamaz," diye söze girdim, her ne ise hafifletmeye çalışarak.

"Ah . . ." Jenks bir omzuma konduğunda tereddüt etti ve Bis diğer omzuma konup aslan kuyruğunun ucuyla Jenks'e vurduğunda ben de başladım. "Tamam! Tamam! Tamam!" Jenks itiraz etti, önümden aşağıya ince bir gümüş tozu döküldü. "Trent'e davranış şeklim için özür dilerim," dedi neredeyse kavgacı bir tavırla.

Trent mi? Kafam karışmış bir halde Bis'e baktım, çirkin, itilmiş yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. Etrafımı görebilmek için öne doğru eğilmişti, yüzünü buruşturmasından Jenks'in daha fazlasını söylemesini beklediği anlaşıyordu. "Neden benden özür diliyorsun?" Jenks ve Trent'in harika bir ilişkileri olduğunu düşünerek, sonra da bunu düşüneneğimi hiç düşünmediğimi düşünerek -milyon yıl geçse de düşünmezdim- "Neden benden özür diliyorsun?" dedim.

Bis boğazını temizledi ve Jenks'in kanatları boynumu gıdıkladı. "Çünkü seninle ilgili," dedi peri. "Onu yanlış değerlendirmişim. Hep konuşur, hiç hareket etmez sanmıştım. Sadece bir parça güzel elf kıcı. Ve öyle de! Ama ..."

Mezarlığı arka bahçeden ayıran alçak taş duvarın üzerinden geçtim, ikisini de yerinden oynatmamaya dikkat ettim. *Güzel elf kıcı parçası mı?* "Ama ne?"

Jenks havaya kalktı, elleri kalçalarında Bis'e dik dik baktı. "Neden gitmiyorsun?"

"Sen söyler söylemez," diye karşılık verdi, kuyruğu sırtımda ve kolumun altında dolanıyordu.

Kiliseye girip Ivy'yi de dahil etmek istemediğim için olduğum yerde durdum. Jenks havada kıpırdandı, gecenin içinde donuk bir altın lekesi gibiydi. "Ben bitirene kadar bir şey söyleme, tamam mı? Sadece beni dinle." Başımı salladım ve o da ekledi, "Ah, o iyi bir yedek."

Ah-h-h-h . . . Sonunda her şey anlam kazanmaya başladı. Trent arkamı kolladığını söylemişti ve Jenks ona bunun kendi işi olmadığını söylemişti. Protesto etmek için bir nefes aldım, Bis omzumu çimdiklediğinde nefesimi tuttum.

Jenks'in tozu grileşti. "Seni öldürtebilecek bazı yetersizlikleri var, elbette," dedi ve Bis boğazını temizleyerek uyardı, "ama durumu iyi."

"Yetersizlikler mi?" diye sordum, mutfakta hareket eden gölgelere bakarak. Muhtemelen Ivy'ydi, Nina'nın Felix'i tutmak için Brimstone'la kafayı bulduğunu görünce

onu ele geçirmekten.

"Biliyorsun." Jenks kıpırdandı. "Yanlış sonuca atlamak, aşırı tepki vermek. Senin eskiden olduğun gibi." Başını kaldırıp bana hastalıklı bir gülümsemeyle baktı. "Kendi başına iyi bir iş ortağı seçme becerinden şüphe ettiğim için *özür dilerim*. Tamam mı?" Bis'e çirkin bir surat yaptı ve geriye doğru uçarken onu tersledi.

"Dur, dur, dur!" Elimi sallayarak protesto ettim. "İyi bir iş ortağı seçebilir miyim? Jenks, sen benim yedeğimsin, Trent değil. Bu değişmeyecek."

Jenks'in kötü ifadesi yumuşadı, hem gurur hem de üzüntü dolu bir hal aldı. Onun kızlarına böyle baktığını görmüştüm ve içimden bir şeyler acıdı. "Evet, biliyorum," dedi. "Sana iyi şanslar. Artık gidebilir miyim, seni kokuşmuş yarasa eti parçası?"

Son söylediği Bis'e yönelikti ve Buda kadar memnun görünerek başını salladı. Jenks hemen fırladı. Tulpa kulaklarını dikmiş ve kuyruğunu sallayarak çocuklarına saldırıyordu.

"Jenks?" Ivy arka kapıya geldiğinde duraksayarak seslendim. Bis'e, "Bunu daha sonra konuşacağız," diye mırıldandım ve yumuşak çakıl taşlı yüz hatlarında tedirginliğin ilk ipuçları belirdi.

Ivy paravan kapının arkasında durmuş, kollarını göbeğinin üzerinde kavuşturmuştu. "Bu da neydi şimdi?"

Merdivenleri yavaşça çıktım, uykusuz geçen üç gecenin ağırlığı üzerimdeydi. "Bilmiyorum. Nina nasıl?"

Paravan kapı gıcırdadı ve Ivy kapıyı benim için tuttu. "Zonkluyor ve karanlıktan korkuyor," dedi ve bunun tüm hafta boyunca duyduğum en yanlış şeylerden biri olduğunu düşündüm - ve yanlışlarla dolu bir hafta olmuştu. "Landon burada. Seninle konuşmak istiyor.

"Landon?" Kilisenin hemen içinde sarsılarak durdum. "Hastanede olduğunu sanıyordum."

Ivy başını salladı, gözlerinde karanlık bir bakış vardı. Ona Trent'in ahırlarında ve FIB kulesinin tepesinde olanları anlatmıştım ve uygun bir şekilde olumlu bir şekilde hallettiğimi görünce, bunu benim halletmeme izin vermekten memnun oldu. Ama şimdi o burada, kilisemdeydi ve ben ne hissettiğimden emin değildim.

"Ne istiyor?" diye mırıldandım ve Bis, üzerimdeki at kirini temizlemek için eğildiğinde bir sandalyenin arkasına zıpladı.

"Ondan kurtulmamı mı istiyorsun?" Ivy sordu.

Başımı sallayarak bir şeyler içmek için mutfığa gittim. Mabedin ışıkları yükseldi ve bir peri geyiğinin Landon'la konuştuğunu duyabiliyordum. Elf karşılık vermiyordu. Buzdolabından birkaç soda alırken "Hayır," dedim. Tereddüt ederek birini Bis'e uzattım, o da başıyla onaylayınca üçüncüyü aldım. Soda. Landon patronunun büyümlü bir şekilde intihar etmesini izlemişti ve ben de

Ona bir gazoz ikram edelim mi?

"Dinlemek ister misin?" Bis'e, uzun pençelerinden biriyle açması için üç şişeyi teker teker uzatarak sordum.

"Evet," dedi ilk ikisini bana geri verirken ve sonuncusunu saklarken. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Onda benim de hoşuma gitmeyen bir şeyler var," diye mırıldandı Ivy, koridora bakmak için eğildiğinde uzun saçları sallanıyordu.

"Böylece üç kişi olduk," dedim ve ayakkabılarımı çıkardım. Ivy onlara bakıyordu ve ben de mezarlığın izini evin içinde sürmek istemiyordum.

Ivy yanından geçerken hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkardı ve onun gözlerden uzak kalacağını ama kulak misafiri olmayacağını bildiğimden, karanlık koridordan aşağıya, şişeleri şingırdatarak aydınlık sığınağa doğru yürüdüm. Landon sayısız müşteride gördüğüm gibi kanepede oturuyordu, depresyondaydı, korkmuştu, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almış, minderlerin kenarına tünemişti. Arkamdan süzülerek gelen Bis'e baktığında yüzündeki ifade de hemen hemen aynıydı, çaresiz, son umudum sensin gibi bir şeydi ve kurtarma dürtümü derinlere ittim.

Hastaneden temizlenmiş olmasına rağmen, biraz fazla büyük bir çift tulum ve kendisine büyük gelen botlarla keyifsiz görünüyordu. Saçları düzdü ve gözleri kırmızı çerçeveliydi. Üzerinde EAT RIGHT FOOD (DOĞRU YEMEK) yazan kâğıttan bir market poşeti yanında duruyordu ve poşetin ağzı gülünç bir kısalığa kadar açılmıştı. "Merhaba," dedim karşısındaki sandalyeye otururken. Bis kendine tünemişti

Bu bahar kaldırımında bulduğu aşırı doldurulmuş sandalyesinin arkasında. Yastığı patladığı için üzerine dergiler yığılmıştı ama Bis'in mobilyaları mahvetme eğilimi vardı ve bunun bir önemi yoktu.

Pop'u uzattığımda Landon'ın yüz ifadesi donuklaşmıştı. "Kilisenizde periler var," dedi onu alırken.

"Ve çan kulesinde bir gargoyle," dedim Bis'e doğru başımı sallayarak. Gargoyle sodasını bir dikişte içiyordu ve bir sonraki geçirirmede kendini tutacağını umuyordum. "Onlar güvenliğimizin bir parçası," diye ekledim. "Bis'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Landon başını zorlukla kaldırdı, bakışları elindeki şişeye odaklanmamıştı. "Rüzgarlarınız hep sıcak olsun."

Bis geçirerek, "Ve aşağıya doğru inişleriniz az," dedi ve tavandan bir kıkırtı yükseldi.

Güzel. Keşke hepsi gitse de Landon'a onun sorununun benim sorunum olmayacağını söyleyebilsem. "Bancroft için üzgünüm," dedim, nezaketle idare edebileceğimi düşünerek, yanmış kemiklerini hatırlayınca yüz ifademi yumuşak tutarak.

"O bir kahraman olarak öldü."

Daha fazlasını bekledim ve sessizlikte koladan bir yudum alıp şişeyi yerine koydum.

Aşağı. Yumuşak çınlama sesi Landon'ı heyecanlandırmış gibiydi ve derin bir nefes aldı. "Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur," dedi şişesini tadına bakmadan yere bırakırken.

"Hayır, hiç de değil," dedim hafifçe. "Sadece gezintiye çıktığınızı düşündüm. Köprüler kapalıyken nehri geçmek zor olmuş olmalı."

Yüzünü buruşturarak, sihri göstermek için parmaklarını oynattı. Masanın karşısındaki Bis şişesini yukarı kaldırmış, uzun, kıvrımlı siyah dili son damlalar için dibe kadar uzanıyordu. "Özür dilemeye geldim," dedi Landon, Bis'i fark edince duraksadı.

Vay canına, bir özür, diye düşündüm alaycı *bir şekilde*. Ona daha önce güvenmemiştim ve bu sadece bir şeylerin peşinde olduğuna dair şüphelerimi güçlendirdi. Landon gibi bir adam bir şey istemediği sürece özür dilemek için güvenlik hatlarını aşmazdı.

"Daha önce söylediklerim için," dedi gözleri benimkilere kayarak. "Auranın siyah olması ahlaksız olduğun anlamına gelmez. İzniniz olmadan okuma yapmamalıydım."

Teşekkür ederim, diye düşündüm ama söylemedim. Bis, camın kırılma sesiyle birlikte şişenin kapağını açtı, çenesi yanlara doğru hareket ederek şişeyi ezdi. Landon'ı korkutmaya yönelik bir saldırganlık gösterisiydi ve işe yarıyor gibi görünüyordu.

"Bu affedilemezdi ve ..." Tereddüt etti. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

"Uh-huh." Hiç şaşırmamıştım. Bu işe bir son vermek için ondan hoşlanmamayı bir kenara bırakabilirdim ama onun benim ne yapabileceğimi düşündüğünü bilmiyordum.

"Tanrıça'yla konuşmuşsun," dedi, gözleri öfkesini saklamaya çalışsa da saklayamadı.

Oh. Şu. "Sana kim söyledi? Trent mi?" Sinirlenerek sordum. Bu oldukça kişisel bir bilgiydi, ama belki de yine bu işin sonunu görmek adına bunu kabul edilebilir bulmuştu.

"Yanılmışım." Çocuk bardaktan çınlayan bir ısırik daha aldığıında Landon'ın bakışları Bis'e kaydı. "Tanrıça'yla iletişim kurmak senin için küfür değil. Öyle olsaydı, bunu yapamazdın. Doğrudan seninle konuşmayı seçmesini kışkandım." Dudakları kıvrıldı ve hastane kokusu bana doğru süzüldü, hemen altında da kışkırtıcı derecede tanıdık bir elektronik ve toz kokusu. "İnanmıyorsun bile."

Ondan dökülen iç sorgulayıcı gerçeğe güvenmeyerek kolamla birlikte arkama yaslandım. "Sana inanmadığımı kim söyledi?"

"O zaman belki de inanmıyorumdur," dedi ama ben buna inanmıyordum. "Çok erken geldi," dedi Ivy koridorda durup dinlerken. "Onun yerini almamı istiyorlar. Onlara inanmadığımı bile söyleyemem!" Şimdi öfkeyle gözlerime bakıyordu. "İnancınızı nereden alıyorsunuz!" diye sordu. "Bu senin bile değil."

Din!"

Bu hiç de rahat değildi ve kelimelerimi seçerken gece aynalı pencerelere baktım. Ona her ne kadar güvenmesem de, aşına olmadığım bir büyüde yetenekli bir elfti. "O bir tanrıça değil," dedim ruh halinin değişimini izleyerek. "O eski elflerin tanrılaştırdığı ortak bir zihin, tıpkı Mısırlıların güneşi tanrılaştırdığı gibi. Yine de onunla konuşmaya çalışmayacağım. Hep birlikte olduğunda bile deliriyor."

Delilik tam olarak doğru kelime değildi. Belki de başkaları üzerindeki etkisinden habersizdi. Ya da etten ve sınırlı bir yaşamdan oluşan yaratıklar için geçerli olmayan bir standarda bağlı kalmak.

"Ama yapmak zorundasın!" Landon haykırdı, ben de dizlerimi çapraz yaparak onu susturdum. Bis tehditkâr bir siyaha döndü ve Landon afallamış bir halde geri çekildi. "Rachel, başiboş mistiklerin aradığı şey senin auran. Senin güçlendirilmiş aura rezonansınla esaret altına alınıyorlar. Onunla konuşabilirsin. Lütfen," dedi. "Bunu durdurmak zorundayız. Onunla konuşabilirsen, Bancroft'u kıran bölünmüş kısmıyla değil, akıllı başında olan kısmıyla, belki onu senin hattından daha fazlasını göndermemesi için ikna edebilirsin."

Mantıklıydı, ama Bancroft'un ondan bir parça yüzünden çıldırdığını görmek ağır bir uyarıydı. "Hayır, üzgünüm," dedim ve yenilmiş değil ama sinirlenmiş görünerek minderlere geri düştü.

"Landon, senin için birini çağırabilir miyim?" Kilisemden çıkmasını istediğimi söyledim. "Trent'in bir helikopteri var. Seni Hollows'un dışına, nereye gitmek istersen oraya götürebilir."

Landon öfkeyle, "Gidemem," dedi ve Ivy yumuşak ve kesin bir tehdit gibi mabedin hemen içinde durdu. Landon'ın alnı kırıştı ve daha kararlı hale geldikçe hastane kokusu yoğunlaştı. "Buna bir son verebilirsin. Dalgaları, uyuyan ölümsüzleri, her şeyi. Eğer uyanırlarsa, oda arkadaşın ve kız arkadaşı güvende olacaklar. İstedğin bu değil mi?"

Ivy'nin gergin ifadesinden istediği şeyin bu olduğu anlaşıyordu. Bunun için akıl sağlığımı riske atmamı istemezdi ama onun mutluluk şansı için her şeyi riske atabilirdim. Hiçbir vampir karanlıktan korkmamalı.

Yine de bir şeyler doğru gelmiyordu. Çok hevesliydi ve yeterince korkmuyordu. Emin olamayınca Bis'e baktım, tenine düşen cam parçaları yapay ışıkta parlıyordu. "Trent'i çağırayım," dedim ve Landon kaskatı kesildi.

"Hayır!" dedi, sonra hem sesini hem de gözlerini alçalttı. "Hayır," diye tekrarladı, koltuğa geri yaslanarak. "O karışır. Her şeyi mahveder."

Trent, Landon'ın burada olduğunu bilmiyor. Gözlerim şüpheyle kısıldı.

Landon çantaya uzanırken, "Ona ihtiyacımız yok," dedi. "Töreni burada yapabilirim. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

Keiyi bile mi? Merak ettim ama Ivy onu buraya bıçakla sokmazdı.

Ivy yaklaştı, uzun saçları neredeyse bana değecek kadar aŗađı dökölüyordu. "Oturma odasını temizlemek için yardım ister misin Rachel?"

Nefesimi tuttum, yaydığı feromonları içime çekmek istemiyordum. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun-" diye başladım ve Landon sandalyenin kenarına doğru ilerledi, gözleri parlıyordu.

"Evet!" diye haykırdı. "Onunla daha önce konuşmuştun. Seni tanıyor."

Kıskançlığı çok açıktı ve içimde bir acıma hissi belirdi. Birinin, tüm varlığınız boyunca uğruna çabaladığınız şeyi görünürde bir fedakârlık ya da çaba göstermeden elde etmesi zordur, hele ki bunu hiç istememişse iki kat daha zordur. "Sence beni dinler mi?"

"Denemeye değer." Yenilenmiş bir hevesle çantayı yaklaştırdı, ikimizi de görebileceği bir yere oturduğunda gözleri Ivy'ye kaydı. Bis de yerleşmiş gibi görünüyordu ve periler muhtemelen babalarına söylemek için dışarı uçtular. Landon masaya berrak bir kristal ve aşındırma kumu koyarken, "Ve bu zor değil," dedi. "Bunu her zaman yapıyoruz. Genellikle sadece bir yanıt alabiliyoruz, çünkü herkes onun dikkatinin çok az bir kısmını çekebiliyor. Sadece son zamanlarda, dalgalar düşüncelerini yoğunlaştırdığında, gerçek ve reddedilemez bir bağlantı elde ettik."

Bancroft'u delirten gibi mi? "Biliyor musunuz? Trent'i arayacağım," dedim ve arka cebimdeki telefona uzandım.

"Hayır!" Landon ağızından kaçırdı, sonra Ivy'nin gözleri karardığında başını itaatkâr bir şekilde eğdi. "Özür dilerim. Bunu bir komite kararına dönüştürecek ve ben sadece bunun ortadan kalkmasını istiyorum."

Jenks mırıldanarak içeri girdi, bahçe kılıcı kemerinden sarkıyordu. "Sanırım gitmen gerekiyor," dedi, ayaklarını iki yana açıp ellerini kalçalarına koyarak masanın üzerine çıktı.

Landon'ın yüzü uzlaşmacı bir ifadeyle buruştu. "Ya çağırma işini ben yaparsam? Sadece izler misin? Neyi yanlış yaptığımı söyleyebilir misin? Düşüncelerini senin hattın üzerinden göndermeyi durdurmasını sağlayabilirsek, dalgalar sona erer ve efendiler uyanır."

Ivy ve ben birbirimize sorgulayan bakışlar attık ve Jenks'in tozları altında birikti, ayağa kalktığında dağıldı. "Bu adamdan hoşlanmıyorum," dedi ve Landon'ın kısa bir anlık gizli öfkesini fark ettim.

Ondan ben de hoşlanmıyordum ama buna bir son vermek, Ivy'nin kalp ağrısına son vermek için çok şeyi göze alabilirdim. "Bu neyi gerektiriyor?"

Landon nefes vererek heceleme şapkasını ve kurdelesini taktı. "Sana göstereceğim."

Jenks masanın üzerinde yürüdü, hayır, kasıla kasıla yürüdü ve kılıcının ucuyla bir torba yazı kumunu dürttü. "Bu senin eskiden kullandığın şeylere benziyor.

Al'ı çağır."

Başımı sallayarak sandalyeme geri oturdum. İblis ve vahşi büyüünün ortak bir kaynağı olduğuna dair daha fazla kanıt belki de?

Landon hızla hareket ederek sehpanın üzerine tabak büyüklüğünde bir daire çizdi, kum yılların pratiğini yansıtan yumuşak bir hareketle tıslayarak indi. Kenarları üç yerde birbirine değecek şekilde etrafına bir üçgen çizdi ve sonra bunun etrafına ikinci bir daire çizerek üç glifi iç içe geçirdi. Berrak kristal, dış daire ile üçgen arasındaki boşluklardan birine girdi, en ortadaki boşlukta düğümlenmiş bir saç parçası vardı. Eğer iblis büyüü gibiyse, muhtemelen onun üzerindeki küçük boşluğa da bir şey koymak isteyecektir.

"Ah . . ." Landon tereddüt ederek başını kaldırdı. "Yeni ölmüş bir şeye ihtiyacım var.

Ne kadar taze olursa o kadar iyi."

"Sözümü geri alıyorum," dedi Jenks. "Bu bir iblis çağırmaya hiç benzemiyor." "Bir ceset mi istiyorsun?" Ivy dehşet içinde, "Bir ceset mi istiyorsun?" dedi.

"Hayır!" Sivri kulakları kızaran Landon yüzünü buruşturdu. "Bir böcek. Bir sinek. Bir zamanlar canlı olan herhangi bir şey. Canlandırarak bir şeye ihtiyacı var. Tabii bir taşıyıcı olmaya gönüllü olmak istemiyorsan?" dedi. "Bancroft da öyle yapmıştı."

Çenem kalktı. Trent'in bu konuda konuşmak istememesine şaşmamalı. Ölü şeyleri kullanmak genellikle kara büyüdür.

Jenks havalandı, tozu ürkütücü bir yeşile dönüşmüştü. "Jumoke gün batımında bir hummer öldürdü. Hemen döneceğim."

Tamam, bu gerçekten hoşuma gitmiyordu. "Tanrıçan seninle zombiler aracılığıyla mı konuşuyor?" Dedim ve Landon kaşlarını çatarak beni görmezden geldi, Jenks'in kanat çekişinin yerinden çıkardığı kumu düzeltmek için bir dergi kartı kullandı. "Tanrıçan seninle zombiler aracılığıyla mı konuşuyor dedim?" Daha yüksek sesle söyledim ve Jenks geri gelerek onu cevap vermekten kurtardı.

"Yaklaşık bir saattir ölü," dedi peri, küçük bir gümbürtüyle onu yere bırakarak.

"Mükemmel. Nöronlar hala aktif olacak."

Landon'ın küçük şeyi üçgenin tepesine taşıyarak büyük dairenin içine, ama küçük dairenin dışına yerleştirmesini tiksintiyle izledim. "Ve sen benim ahlakımı mı sorguluyorsun?" Mırıldandım.

Bis kendini yeniden yerleştirdi ve Landon'ın arka taraftaki ley hattıma dokunduğunu hissettiğimde şaşırmadım. Burnum kırıştı. Aslında benim hattım değildi ama başka kimse de kullanmamıştı. Aslında Newt'in hattıydı. Landon'ın gözleri hararetle bir yoğunlukla benimkileri bulduğunda tedirginliğim arttı, dökülen kum çizgileri mırıldanırken kendi içlerinde dalgalanıyor gibiydi, "*Ta na shay. Ta na shay, enmobeana. Ta na shay, mourdeana. Ta na shay, eram. Ta na shay.*" Nefesi sözcükleri boşluğa fısıldadı, ama vurduğu garip ritim devam etti, üç vuruş, iki vuruş, üç vuruş, üç vuruş gibi.

Omuzlarım kaskatı kesildi, içimde hiç de hoş olmayan bir şey yavaşça süzülürken dudaklarımı büktüm.

Jenks, Ivy'nin yanında dururken, "Ah," dedi. "Aralarınız böyle parlıyor olmalı mı?"

"Auram mı parlıyor?" Panikleyerek söyledim.

"Evet," dedi Landon, ritm hiç duraksamadan. "Bu işe yarıyor demek. Sessiz olun. *Ta na shay, enmobeana.*"

Jenks omzuma kondduğunda sıçradım. "Onunki de parlıyor, Rache. Bence sorun yok. Oh. Hey, bıraktı!"

"Öyle mi?" Gıcırdadım, üzerimden bir şeylerin kabuk tutmuş gibi sıyrıldığını hissettim. Muhtemelen mistikler. "Şuna bakın!" Kristali işaret ederek söyledim. Mor renge bürünmüştü. "Dostum, bu onun gözleriyle aynı renk!"

Tıklama duraksadı. "Onun gözlerini gördün mü?" Landon acı acı sordu.

Çenemi nasıl kapalı tutacağımı gerçekten öğrenmem gerekiyordu. "Ah, rüyada mı?" Dedim ve o da vurmaya devam etti, kıskançlıktan hareketleri hızlanmıştı.

"*Ta na shay, mourdeana,*" dedi, sesi neredeyse kinci çıkıyordu.

Jenks'in kanatları çırpındı ve onları boynumda hissettiğimde ürperdim. "Vay canına. Bunu başka hisseden var mı?" diye sordu.

Ivy'nin nefesi kesildi ve gözlerim sinek kuşuna kaydı. Masanın üzerinde yatıyordu, kanatları hareket ediyor ama asla havalanmıyordu. İkinci görüşümle hızlıca baktığımda beyaz bir aurayla alev alev yandığını gördüm. Landon'ın gözleri kocaman açılmıştı, yanakları sanki bunun işe yaramayacağını düşünmüş gibi kızarmıştı. "Rache. . ." Jenks fısıldadı. "Bu doğru gelmiyor."

Ben de onunla aynı fikirdeydim. Landon terliyordu ve sinek kuşu havaya sıçradığında hepimiz sarsıldık, yerleştirildiği küçük alandan hiç ayrılmadı. Kafası tam olarak düz değildi ve gerçekten de canlı görünmüyordu.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı Landon. "Tanrım, hiç bu kadar güçlü bir bağlantı görmemişim."

Gözlerim şimdi öldüğü yaradan kan sızan kuştan, ortasındaki kıvrılmış ve düğümlenmiş saçlara kaydı. Burası onurlu bir yerdi. Çenem sıkıştı. Bu büyüklükteki bir glifin içine bir insan koymanın imkânı yoktu ama saçlar genellikle köprü olarak kullanılırdı.

"Landon," diye uyardım ve gülümsemesi çirkinleşti.

"*Ta na shay, eram!*" dedi, öfkesi ve kıskançlığı sesine taşmıştı.

İçimden ısıltılı bir mistik akışı akarken nefesim kesildi, kanat sesleri ve mor gözlerden yapılmış dönen tekerleklerle etraflarındaki boşluklarda dans ederken savunmalarım bir elek kadar etkiliydi. Bir çizgiye bağlı değildim. Ben bir çizgiydim, kütleler arasındaki boşluklarda var olan canlı enerjiydim,

auramın sesiyle çınlıyor.

"Kahretsin..." Nefes aldım ve kuşun kanatları durup masaya çarptığında ellerim minderlere sıkıştı.

"Rachel?" Ivy yakınımaya eğilerek, "Rachel," dedi ama onu göremiyordum, bir şey auramla oynuyor, onu okşuyor gibi görünürken görüşüm hiçbir şeyi algılayamıyordu.

Eve döndün. Uzaylı düşüncesi içimde yükseldi. *Olmak. Bana ne gördüğünü söyle.*

"Hayır," diye fısıldadım, varlığın beni içine çekmeye başladığını, farkındalığımın kenarlarının bulanıklaştığını hissettim. *Hayır,* diye düşündüm ve Tanrıça'nın düşüncelerinin dönen gözleri bana döndü, onu kırpmadan bırakma konusundaki meydan okumam karşısında mor tüyler döküldü.

"Defolun!" Çılgılık attım, mistikler sola çekilip gidene kadar auramı yana kaydardım.

Derin bir nefes aldım ve başımı kaldırıp masanın üstündeki Bis'i gördüm, Landon'a doğru tıslarken büyü dağılmıştı, kanatlarını açmıştı. Adam sandalyesinde iki büklüm olmuş, çok sinirli Ivy ve Jenks'e bakıyordu. "Ben iyiyim!" dedim. Dedim ve Ivy döndü, içindeki rahatlama onu eziyordu. "Ben iyiyim." Ama ellerim titriyordu ve bir daha uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Bu bir kazaydı!" Landon öyle diyordu. "Bak, o iyi."

Ivy gözlerimin içine bakmaya geldiğinde Jenks onun önünde durdu. "Ben bir peri olabilirim ama onun saçını kullandığını bilecek kadar büyü biliyorum! Bunu yapmak *istedin!*"

"Hayır. Hayır yapmadım. Daha önce hiç işe

yaramadı!" Titreyerek ayağa kalktım.

"Gitmen gerekiyor."

"Ama beni sen çağırdın. *Ta na shay, eram,*" dedi tiz bir ses ve ben döndüm.

"Lanet olsun!" Jenks küfretti ve ben Landon'ı unutmuş bir halde önümde duran küçük çocuğa baktım. Üzerinde hastane önlüğü vardı, bileğinde o çirkin kimlik bandı ve bir zamanlar serumların olduğu yerde derisinde soluk kenarlı deliklerle kül rengi ve zayıftı. Saçları sevgiyle düzenlenmişti ve ceketine morgdan iğnelenmiş muskayı tanıdım. Yaşamıyordu ve ben ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken, yüzünde ne bir ifade ne de başka bir şey olmadan ayaklarını sürüyerek ilerledi. Ortamım sanki içinden bir şey çekiliyormuş gibi ağrıyordu.

"Bu rüyayı hatırlıyorum," dedi çocuk, başı öne eğik. "İşte buradasın," diye peltek peltek konuştu, düşüp gümbürtüyle yere çarpmadan önce üç adım attı. Ivy ona doğru uzandı, geri çekilirken yüzü solgundu. "Olma zamanı geldi," dedi yere doğru.

Dehşete kapılarak sandalyeyi aramıza koymak için çabaladım. Lanet olsun, oturma odamda yaşayan ölülerin gecesi gibiydi! Jenks omzumdaydı ve Bis tıslayarak kirislere doğru uçtu.

"Rachel?" Ivy gözleri kararmış ve korkmuş bir halde, "Rachel," dedi. "O nereden geldi?"

Tanrıçayı aklımdan kovmuştum. Görünüşe göre onu durduramayacak başka birini bulmuş ve buraya atlamıştı. "Ah, morg mu? Sanırım sorun yok," dedim sandalyemin arkasından çıkarak. Landon işe yaramadı, sanki daha önce hiç zombi görmemiş gibi büzüşmüştü. Görmediğimi biliyordum ama böyle şeylere alışkındım. Çocuğun üzerine eğilerek onu dikkatlice ters çevirdim ve görmeyen gözlerine baktım. *Sayılır.*

"Sanırım beni mistiklerinden biri sanıyor," dedim ve çocuk gözlerini kaçırarak bana baktı. Ya gözleri nasıl çalıştıracağını bilmiyordu ya da optik sinir çoktan ölmüştü.

"Öylesin," dedi çocuk, bakışları donuk. "Sen benim düşüncemsin. Eve gel."

Tamam, bunu halledebilirdim ve gözlerinin benimkileri bulabilmesi için hareket ettim.

"Değilim," dedim ürkerek. "Auram aynı, hepsi bu. Dinleyin. Benim hattımdan kayan mistiklerin gerçekliğe zarar veriyor. Bir süreliğine o hattı kullanmasan olmaz mı?"

"Line?" dedi çocuk, ayağa kalkmaya çalışırken yaptığı hareketler boşa çıkıyordu. Gözleri benimkilerle buluştu ve ben donup kaldım, nabzım hızlandı. "Sen benim rüyam değilsin," dedi aniden ve Landon nefesinin yarısında bir şeyler söylemeye başladı. Sesi dehşete düşmüş gibiydi. O kadar da mutlu olmadığımı biliyordum. "Sen her şeyin içinde yaşadığı katısın. Nesin sen?"

"Rache!" Jenks haykırdı ve Tanrıça aniden tekrar düşüncelerime girmeye çalışınca gözlerim büyüdü. Nefesim tıslayarak kendimi kabarttım, auramı değiştirdim, sonra tekrar değiştirdim. İblislere karşı kendimi tutma pratiğim olmasaydı, kaybolmuş olabilirdim. *Hayır! Hayır!* diye bağırdım ve Jenks'in tozunun dokunduğu yer yüzümü yaktı, sanki beynimdeki kimyasalları ve sinapsları emip hafıza gibi okuyormuş gibi katman katman içime işlediğini hissettim. *Ben sen değilim! Ben Rachel'im. Çık dışarı!*

Onu tekrar ittim ve nefes nefese, titreyerek mabedin ortasında durdum. Landon ayaklarımın dibindeki çocuğun yanına çömelmişti ve ben soluk soluğa nefes alırken başını kaldırıp bana baktı.

"Kim o?" Dedim, o da omuz silkti.

"Onun için nefes almayı unuttu," dedi. "Ve oksijen eksikliğinde, biyolojik süreçler hareket halindeyken çok hızlı bir şekilde dağılır. Beyin tamamen çalışmayı bıraktığında, o da kalamaz."

"O zaman bitti mi?" Jenks kirişlerdeki Bis'in yanından seslendi. Gargoyle tamamen korkmuş görünüyordu, Jenks'in yeşil tozunun yanında soluk bir beyazdı.

"Güzel." Ivy parmak eklemlerini kırdı, gözleri kararmıştı ve ölülerden korktuğu her halinden belliydi. "Çık dışarı."

Ama ley hattındaki bir sarsıntı başımı yukarı kaldırdı ve

hastane önlüğü giymiş bir adam aniden kilisemde duruyordu.

"Tekil değilsin," dedi adam, açıkça çocuktan daha canlıydı, belki de yeni ölmüştü ve hala çalışan daha fazla sayıda nöron ve sinapsı vardı diye düşünmeme neden oldu. "Sen karmaşık bir rüyasın..."

"Tink'in küçük pembe dildosu! Bir tane daha aldık, Rache!"

"Ben bir rüya değilim!" Dehşetimin ne kadar çabuk kızgınlığa dönüşebildiğine şaşırarak bağırdım ve yemin ederim Tanrıça neredeyse bana odaklandı. "Ben başka bir varlığım. Ben ... tekil bir varlığım," dedim, onun anlayabileceği kelimeler kullanmaya çalışarak. "Boşlukları yaratan kütlenin içinde varım. Hepimiz öyleyiz. Şimdi beni dinleyecek misin? Biri senin düşüncelerini alıyor. Yardım etmeye çalışıyorum."

Adam sendeleyerek öne doğru yürüdü. "Beni mi alıyorlar?" dedi, içinden ilk kez gerçek bir duygunun ipuçları geçiyordu ve Landon kilisenin sonundaki koridora doğru geri çekildi. "Serseri rüyalar onları tutuyor mu?" Ölü adam aniden ayaklarının kontrolünü kaybedip dizlerinin üzerine çöktüğünde ben de geri çekildim. "Onları kendileri için mi alıyorlar? Onlar benim! Benim!"

Yine kızgındı. Kazandığım küçük zemini de kaybediyordum. "Eğer yapabilirsen-"

"Düşüncelerimin nerede olduğunu biliyorsun." Adamın başı öne eğildi ve vücudu iflas etti. "Bunu sende görüyorum, serseri tekil," dedi kadın, yüzü yere dönükken.

Şaşırmış bir halde duraksadım ve Ivy'ye baktım. Sürekli düşen bir şeyden korkmak zordu.

"Karmaşıksın," dedi Tanrıça, yüzü hâlâ yere dikiliydi ve Jenks yere düştü, tozu ikinci bir aura gibi parlıyordu. "Nasıl dönüşmüyorsun? Belki de varsın. Belki de değilsin. Sen benim düşüncem olacaksın. Boşluklar arasındaki kütlede bağımsız hareket eden düşüncem."

Ha?

"Yönlendirilmeye ihtiyacın var," diye ekledi ve adam yere yığıldı, ipler tamamen kopmuştu.

Hayır! Çığlık attım ama o kadar hızlıydı ki beni yakalamıştı, Tanrıça bir anda vücudumdaki elektriksel dürtüleri öğrenmişti. Gözlerim açıldı ve dünyayı benim aracılığımla gördüğünde bir şok ve zevk dalgası hissettim, beynime daldığında ve onu nasıl anlamlandıracağını bulduğunda, bir cesedin ona asla öğretemeyeceği şeyi öğrendiğinde ilk kafa karışıklığı kayboldu. O benim ruhumdaydı, vahşi, parlak, karanlık, her şey.

"Rachel?" Ivy endişeyle gözlerini kısarak bana baktı. Jenks dehşete düşmüş bir halde, onun içimde buz tutmasını ve dünyayı bin gözüyle görmesini izledi. Konuşmak için ağzımı açtım ama Tanrıça'nın dikkati perilerin üzerindeydi, hava akımlarını ve ısı modellerini göz önünde bulundurarak toz akışını hesaplıyordu. Mücadele ederek tekrar denedim. Landon koridora geri dönmüştü, gülümseyerek

hınzırca. Öfke dalgamı hisseden Tanrıça ona odaklandı.

"Sen kötü bir düzenbazsın," dedim ama konuşan Tanrıça'ydı ve Jenks inledi. Onun aracılığıyla Landon'ın ihanetini görebiliyordum, ruhundan dökülen aura gibi düşüncelerini görebiliyordum. Tılsımdaki benim saçımdı. Bunu, onun sonunda beni ele geçireceğini, kıymığın Bancroft'u yok ettiği gibi beni de yok edeceğini bilerek yapmıştı. *Bancroft'u da aynı şeyi yapmaya ikna etmişti*, diye düşündüm, FIB binasının tepesindeki o aynı memnuniyet parıltısını hatırlayarak. *Bancroft'u boğazını kesmiş kadar kesin bir şekilde öldürmüştü*. Tanrım, ne kadar aptalmışım!

Birden Landon olduğunu fark ettim. Landon, Özgür Vampirlerin yaşayan ölüleri yok etmesine yardım eden kişiydi. Landon vahşi büyü ustasıydı ve bunları tüm usta vampirleri öldürmek için kullanıyordu. Bancroft. Trent. Hepimiz onun oyunundaki piyonlardık.

"Rachel?"

Ancak bir piyon sona ulaşıp tekrar geri gelirse vezir olabilir.

Hafifçe tereddüt ederek Ivy'ye döndüm ve Tanrıça'nın dikkatinin beni nefes alıp konuşmakta özgür bırakmak için yüzlerce farklı yöne dağıldığını hissettim. "Um, belki?" Fısıldadım.

Jenks telaşla ayağa fırladı. "Rache, o senin içinde!" dedi. "At onu dışarı!"

Ama yapamadım. Pençelerini derinlere saplamıştı, kitleyi gerçek olduğunu hayal bile edemeyeceği bir şekilde görmekten zevk alıyordu.

Sen de benim gibisin, diye düşündü. *Ama çok küçüksün. Tek bir kimliği tutan binlerce düşünce yerine binlerce düşünceyi tutan tek bir kimlik. Kitle bunu yapamaz.*

Beni kavrayışı biraz daha gevşedi ve bir nefes aldım, sonra bir nefes daha. Jenks'in kanatları takırdadı ve ben ellerime baktım. Titriyorlardı ama içimde Tanrıça'nın hayranlığını hissediyordum. Yapıları güzeldi, niyetleri farklıydı. Hiç fark etmemiştim.

"Buna inanmıyorum," dedi Landon ve başımı kaldırdım. Nefreti yüz hatlarına kazınmıştı ve Tanrıça yüz ifadesiyle duyguyu ancak şimdi bağdaştırabildiği için küçük bir şok hissettim. Benim de Bancroft gibi alınmamı bekliyordu. Yok edilmemi, yok edilmemi, binlerce düşünceyi barındıran tek kimliğimin sona ermesini bekliyordu ve bu onu çok kızdırmıştı.

"Sen kötü değilsin. Sen hastasın," dedi Tanrıça benim aracılığımınla. Ağzını açtı ve ben de ona bir tokat attım.

Elim yankılanan bir çatırtıyla yüzüyle buluştu. Bir patlama oldu ve geriye doğru savrularak iki vitray pencerenin arasındaki duvara çarptı.

Bis, Ivy'nin yanına düştü ve Jenks havalandı. Aura'mın

Yanlış. Artık Bis'i hissedemiyordum. Duramayıp bir pencerenin altına sinmiş olan Landon'a doğru yürüdüm. Tanrıça'nın gözleri içimde, çizgide ve aradaki boşluklarda dönüyordu. Tahtanın ayaklarıma verdiği his heyecan vericiydi ve ağırlığım toprağın içine doğru çekilirken basıncın değiştiğini hissedebiliyordum. Muhteşemdi ve Tanrıça'nın gözlerinin sadece bir kısmı Landon'ın üzerindeydi, o da bize bakıyordu.

Biz mi? diye düşündü Tanrıça, farkındalığının bir parçası iki kişinin tek bir kişi gibi hareket etmesi kavramıyla kendi üzerine kapanıyor gibi görünüyordu.

"Sen artık hayal edilmemesi gereken çirkin bir rüyasın," dedim, sonra başımı eğdim, sesimin kırılganlığından geri gelmesinden zevk aldım. *Serseri düşünceler gibi, diye düşündü* Tanrıça, sesin boşluk ve katılar arasında nasıl hareket ettiğine dair ortak bir zemin bularak.

"Rachel, hayır!" Ben Landon'a uzanırken Jenks haykırdı ve onu boğmak için elimi Tanrıça'nın uzanabileceği yerden geri çekmeyi başardım. "Lütfen, bırak onu," diye yalvardı önümde dururken.

"Sen değerli bir rüyasın," dedi Tanrıça Jenks'e. Ivy'ye döndüğümde Landon'ı unutmuştum. Ağlıyordu ve onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. "Ve sen," dedi Tanrıça benim aracılığımla ve Ivy gözlerini hızla kırıştırarak hıçkırıklarını tuttu. "Biz. Bizi seviyorum," dedi Tanrıça yüksek sesle ve bir gülümsemenin büyüdüğünü hissettim.

"Sen tekil bir düzenbazsın, Rachel Morgan," diye yüksek sesle fısıldadı Tanrıça, böylece sözlerinin tavandan geri geldiğini duyabilecekti. Sesim delice çıkmaya başlamıştı ve Bis bembeyaz kesilmişti. "Senin amacın dengeyi sağlamak. Kütlenin senin aracılığıyla bir anlamı var. Bunu daha sonra hayal edeceğim ve hatalı düşüncelerimi bulacağım."

Hayır! Düşündüm. Ama artık çok geçti ve Tanrıça sadece düşüncelerimi değil, bedenimi de çizginin içine çekmişti.

Birdenbire sadece bir düşünce olarak var oldum, binlercesi arasında bir göz, ama binlercesini daha düşünebilen bir düşünce, eşsiz ve yalnız, ben, biz ve biz olabilen. Etrafımda Tanrıça vardı, onun hilekâr düşünceleri içimde hizalanıyordu. Düşlenmeye layık olmayan düşleri nasıl sona erdireceğini biliyordu.

Yardım etmeme izin verirdi.

On dokuz

Hem ley hattının içindeydim hem de değildim ve içimdeki boşluklardan akan enerji hissini susturacak bir koruma balonu yoktu. Etrafımda Tanrıça'nın kolektif düşünceleri vardı, anlaşılması en kolay şey duygulardı. Oh, onun düşüncelerini duyabiliyordum, binlercesi aynı anda mor kanatlar gibi kenarlarda çırpınıyordu, ama tek bir sesi anlamak tam bir orkestrada tek bir notayı seçmek gibiydi. Duygular daha kolaydı, daha geniş bir duygu dalgasıydı ve Tanrıça'nın çoğu kızgındı.

Ama bazı kısımları korkuyor, diye düşündüm onun korkusunun çiçek açmış hali, sanki kendi tedirginliğim tarafından çekiliyormuş gibi bana yaklaşıırken. Birdenbire tek tek korkmuş düşünceleri, belki de gizemleri, kolektif bir zihnin parçalarını seçmek kolaylaştı. Şüphe, korku, öfke, onun için üzülene kadar fısıldadılar.

Sönen bir dalga gibi, Tanrıça'nın korkusu kayboldu, yerini kaybolmuş ve yalnız bir şekilde gördüğü küçük rüyalar için duyduğu şefkat düşünceleri aldı. Korkudan şefkate ani geçiş bir şoktu ve bunu fark eder etmez şefkati kayboldu, yerini Tanrıça'nın kendi dışında bir şeyin var olabileceğine, bu yaşanmaz kütlenin bağımsız düşünceyi desteklemenin bir yolunu bulduğuna dair şaşkınlık düşünceleri aldı.

Birden onun o anki ruh halimle örtüşen kısımlarını kendime çektiğimi fark ettim. Bunu kendi yararına kullanma düşüncesi aklımdan geçti ve Tanrıça'nın hilekâr dileklerini gerçekleştirmeye yönelik kendi kurnaz düşünceleri beni gerçek dışı bir bulamaçla kaplarken bocaladım. Sersemlemiştim, sanki bir roller coaster kâbusuna yakalanmış ve kurtulamıyormuşum gibi hissediyordum. Zeminin sürekli kaydığı bir bataklıkta yürümeye çalışmak gibiydi.

İşte! Tanrıça aniden düşündü ve gözleri benden döndüğünde, farkındalığımı her şeyin altından çıkardım. *Düşüncelerim!*

Ama Tanrıça'nın sevinci çok geçmeden şaşkınlığa dönüştü. *Beni duyamıyorlar*, diye binlerce ağıt yükseldi. *Beni duyamıyorlar!*

Onun gürültüsü arasında düşünmeye çabalarken, Tanrıça'nın kararlılığının azalan kalıntılarını bir araya getirdim. Üç boyutlu düşünmüyordu,

Ama dört. *Kütleye ihtiyacım* var, dedim ona, başıboş düşüncelerinin onu duyamayacağını çünkü uzayda değil kütlede olduklarını anlatmaya çalışarak. *Onların yaptığı gibi hattı terk etmeliyiz.*

Çizgi, çizgi, diye yakındı. Çizgi yok, sadece ... var.

Auramı değiştirdim ve yeraltında olmadığımıza dua ederek hattı terk ettim. Tanrıça ondan uzaklaştığımı hissetti ve düşüncenin küçük pençeleri farkındalığıma saplanırken ürperdim. İçimi parçalayan bir burkulmayla, bulunduğum yerden tahmin yürüttüğünü, yapamadığım şeyi modüle ettiğini ve nefes almak kadar kolay bir şekilde katı hale geldiğimi hissettim. Sayılır. O hala benimle birlikteydi, içimdeki boşluklarda.

Şaşkınlık, sevinç ve anlayış onu doldurdu, bana doğru taşıdı. *Bir çizgi var,* diye düşündü Tanrıça, gördükçe, anladıkça ve kabul ettikçe inancı artıyordu. Ve sonra onunla oynamaya başladı, auramı içeri ve dışarı kaydırды, katıdan düşünceye ve tekrar katıya geçmenin nasıl bir şey olduğunu tattı.

Yeter artık! diye bağırđım. Kalbim güm güm atarken ve ciğerlerim havaya hasret kalmışken, Tanrıça içime sıkıca yerleşmiş bir şekilde tekrar var oldum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim kalın, sarı tüylü bir halıya kenetlendi. Keçeleşmiş olsa bile bu şimdiye kadarki en iyi duyguydu ve bir anlığına sadece nefes aldım. Kuyruğundan yakaladığım bir kaplan vardı ve içimde koşuşturan binlerce benim olmayan düşünceden sağ çıkabilir miydim bilmiyordum.

O kadar da değil! Ona yalvardım. *Daha az düşün. Hepinizi birden taşıyamam. . . aynı anda.*

İnkâr beni karşıladı ve halıya baktım, ona bakmasını, kaosun inceliklerini ve kütleyi renk ve doku ile nasıl manipüle ettiklerini özümsemesini talep ettim.

Onun büyük bir parçası sonunda bunu yaptı, bundan zevk aldı ve ben de nefes alabildim. Ley hattına olan bağlantım kopmazdı ve bir ateşin kükremesiyle içimden akıyordu. Tuş seslerini ve alçak, kısık sesleri duyabiliyordum. Çorap ayağıma baktım ve Tanrıça katı bir şeyin canlı bir kütleyi örtmek için kullanılmasının şaşırtıcı olduğunu düşündü. *Duyarlı bir kütlenin içindeyim,* diye düşündü. *İmkansız. Sadece enerji duyarlı olabilir.*

"Aman Tanrım!" diye bağırđı biri ve tuşların tıkırtısı kesildi.

Başımı kaldırmak istedim ama hareket etmeye korkuyordum ve ayak başparmağımyı oynattım. "Ah, Ayer?" dedi erkeksi bir ses ve irkildim.

"Ne oluyor be?" Ayer dedi ve ben daha fazla kontrol için mücadele ettim, Tanrıça'yı ciğerlerime ve ölmek için ihtiyaç duyduğum madde parçalarına odaklandığı ve organize kütleden doğan düşüncelerimi söndürdüğü arka plana zorladım. Oturma odamın önündeki iki cesetten sonra bunun önemli olabileceğini düşündüm.

Yaşamak, ölmek, çok küçük bir değişim, çok büyük bir fark Ve her şey ... *bu küçük kütleye mi bağlı?* diye düşündü, ancak şimdi neden önceki

gemiler onu başarısızlığa uğratmaya devam etti.

"Evet," diye fısıldadım, vücudumun kontrolünü yavaşça kendime çekerken tekrar konuşacak kadar hakim olduğuma sevindim.

"Auratoskopta hiçbir şey kaydedilmedi, Ayer. Birden ortaya çıktı." "O kurnaz elf geldi," dedi ve ben başımı kaldırdım.

Dikkatim karanlık pencerelere gitmeden önce askeri kıyafetli kadın ve erkeklerin çalıştığı iki sıra elektronik cihazın üzerinde kısa bir süre gezindi. Geniş, yüksek tavanlı bir oturma odasıydım, pencerelerin tüm duvarı Hollows'a, Ohio Nehri'ne ve ötesindeki Cincinnati'ye bakıyordu. Önümde uzanan arazi, yaşayanların ışıkları ve ateşleriyle nefes kesici bir güzelliğe bürünmüştü. Elli yıl önce burası birinci sınıf bir gayrimenkuldü. Artık o kadar da değil, şehir merkezinden çok uzakta ve vahşi doğanın içinde.

Tanrıça ona odaklandı ve ben onun gördüklerinin boşluklarını doldururken benden anlayış bekledi. Shag halı, gömme oturma odası, gömme oturma odası ve ateş çukurunun bana verdiği yetmişli yılların havasına uymayan son model elektronik eşyalar. Ve tabii ki, Özgür Vampirler ordusu çalışıyordu.

Ben kontrolü ele alıp yükselirken Tanrıça'nın içinden yeni kavramlar döküldü; denge, kütle ve kütlenin kendisinden büyüyen görünmeyen bir varlık olan yerçekimi hissine dair düşünceler. Kalbim güm güm atarak onlara baktım, Tanrıça eksik düşüncelerine duyduğu öfkeyi toplarken korkum öfkeye dönüştü.

"Buna inanmıyorum," dedi Ayer, dış mahalledeki iki adamı işaret ederek. "Alın onu."

Silahlarına uzanıp etrafımda huzursuz bir yarım daire oluşturduklarında hareketsiz kaldım. Gerçekten umurumda değildi. *Sanki beni tutabilirlermiş gibi?* diye düşündüm, Tanrıça da aynı fikirdeydi. "Bunu yeniden düşünmek isteyebilirsiniz," dedim ve Ayer şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Gözleri Kisten'inkilere o kadar benziyordu ki canımı acıttı.

"Efendim, o ölmedi," dedi yorgun kıyafetli ve saçları kısa kesilmiş korkmuş bir adam, Ayer'e bir okuma cihazı tutarken. Gözleri kararan adam, "Üstü onlarla kaplı," diye fısıldadı. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

Ayer yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Landon Tanrıça'nın yaşayanlara değil, sadece ölümlere yerleşebileceğini söyledi. Bana farklı bir okuma getir. Bu imkansız."

"Hayır, sadece gerçekten rahatsız," dedim gözlerimi kısarak tavana bakarak. "Şu anda ışık fotonlarına odaklanmış durumda ama ona yakaladığınız mistiklerden vermenizi öneririm."

"O mu?" Ayer adamlara geri çekilmelerini işaret etti. İsteksizce yaptılar. "Tanrım, çıldırmamışsın. O içeride mi? Seninle birlikte mi?"

Onun açgözlülüğü Tanrıça'nın dikkatini çekti ve birlikte

Duvardaki kablolardaki elektriği beyindeki elektriklerle karşılaştırarak, hepsi kaotik bir mükemmellik içinde zıplıyordu. "Düşüncelerimi çalan tekil kişi," dedim ama benim aracılığım ile konuşan Tanrıça'ydı. "Onları geri ver." Elimi avuç içime doğru uzattım, Tanrıça düşüncelerimi gözden geçirmiş ve bu hareketi uygun bulmuştu.

Şok onu geçti ve zarif bir adım geri çekildi. Korkmuş vampirin kokusunu içimize çektik, tenimizi kütleler arasındaki boşluk gibi ısıtılmasının tadını çıkardık.

"Evet, konuşuyor," dedim, keşke elimi indirilmesi için onu zorlayabilseydim, ama savaşlarımı seçiyordum ve ağzımı kontrol edebildiğim için mutluydum. "Devam et. Ona neden onun düşüncelerini çaldığını açıkla. Ben de merak ediyorum."

Birdenbire ilerliyor, kontrol için mücadele ediyordum. "Seni rüyamda görmedim," dedi Tanrıça benim aracılığım ile, aksanım değişmemişti ama öfkesi artık onu renklendiriyordu. "Bu nedenle tekilsin. Ve kırılansın."

Silahlar çekiliyordu ve içimi bir korku kapladı. *Durun!* İstedim. *Ben de kırılғанım!* O da durdu ama neden bilmiyorum. Belki de benim korkum onunkileri tek bir noktada topladı ve tehlikeyi daha gerçek hale getirdi.

"Tekil mi?" Ayer, belinde silahı olan beyaz yüzlü bir kadından bir okuma daha aldı. Tanrıça korkumun tadına baktı, kendi korkusuyla karşılaştırdı ve tesadüf olduğunu düşünerek reddetti. *Ölü bir nesneden yansıtılan küçük bir kütle parçası nasıl olur da sonunuzu getirebilir?* diye merak etti, ama daha derine inip cevabı bulduğunda kendine *olan* güvenine şüphe sızdı.

"Tekil," diye yineledim Ayer'e cevap verirken. "Yani onun bir parçası değil." Ama Tanrıça'nın öfkesi giderek artıyordu. "Ah, onları bırakmanızı öneririm!" Ona doğru isteksiz bir adım daha atarken bir nebze olsun kontrolümü kazanarak söyledim. "Lütfen!"

"Ayer!" diye bağırdı biri ben hareketsiz kalmaya çalışıp başaramazken. "Ne yapmamızı istiyorsun!"

"Geri çekil!" diye bağırdı, ulaşamayacağım bir yere doğru geri çekilerek.

"Onu canlı istiyorum!" *Harika, beni canlı mı istiyor?* "Beni dinle," dedim ayaklarımın hareketini durdururken. "Landon'ın sana yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum, ama efendiler

Ölürse sana düşman olacak. Bunu durdurmak zorundasın. Şimdi!"

Arkasında tedirgin bakışlar ve suçluluk duygusu gördüm ama Ayer sakince beni inceledi ve içimdeki Tanrıçayı fark etti. "Landon'ın yalan söylediğini biliyorum ama bu onun işe yaramaz olduğu anlamına gelmez. Benim asıl amacım daha küçüktü. Bir bina ya da bir odayla sınırlı kişisel bir seçim. Onun yardımıyla mı?" dedi ve zarif elini tüm şehri kapsayacak şekilde kaydırды. "Tüm halkımızın çektiği acılara son verebiliriz. Şu anda durumun pek de ideal olmadığını kabul ediyorum ama tüm efendiler ölür ölmez, yaşayanlar boyun eğecek, gerçek bir ölümle karşı karşıya kalacak ve ikinci bir şansları olmayacak. Landon bizi kontrol etmiyor. Bizi *ben* kontrol ediyorum."

Yine kısık gözler vardı. Tanrıça bunu gördü ve ben de ona bunun ne anlama geldiğini söyledim. Ayer halkının istediğinin ötesine geçmişti. Bir bölünme vardı. Bir şans vardı. "Öyle mi?" Yapmamaya çalışarak bir adım öne çıktım. "Onu alt edebileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Sana çoktan tuzak kurdu. FIB'e başından beri sen olduğunu söyledi."

Ayer gülümsedi, güzelce kayıtsızdı. "İnancını kaybetti ve o olmadan elfleri kontrol etmek kolaydır. Bu ve senin öldüğünü görmek istiyor."

"Benim varlığım tektir," dedi Tanrıça benim aracılığım ile ve Ayer'in odağı farkı duyunca keskinleşti. "Ben ölemem. Sadece dönüşebilirim. Ve sen beni yaratamazsın."

"O tamamen kafayı yemiş!" diye fısıldadı biri.

"Hayır, onun içinde bir tanrı var," dedi Ayer sert bir sesle. "Yeşilin içinde miyiz?"

Çalıştır."

Döndüm. Tanrıça alarmımı anlamadı, çünkü bir adam paneldeki bir kola bastı ve ışıklar söndü. Uzaklardan bir uğultu duydum ve bir gümbürtü havayı değiştirdi.

Benim olmayan bir sevinç içimde titreşti. Bu Tanrıça'ydı ve ben sendeleyip dizlerimin üzerine düşene kadar içimde güçlendi. Bu onun düşünceleriydi. Onun kayıp benliği. Onları bulmuştu!

"Hayır!" Bizi zorla ayağa kaldırıp pencerelerin önünden odanın ortasına doğru sendeleyerek götürürken, kollarını açmış ararken bile haykırdım.

"Ona dokunma!" Ayer böğürdü ve ben de Tanrıça'dan bir daire çizecek kadar kontrolü aldım. Kurşunlar vızıldayıp sekerken o hiçbir şeyden habersizdi.

"Onu rahat bırakın dedim!" Ayer çılgık atarak silahını en yakındaki adamın elinden aldı. "Tetiğe dokunan bir sonraki adamı indireceğim! Dartları kullan!"

Tanrıça'nın dehşeti üzerime çöktü, baş döndürücü ve sonsuz. *Olmayı reddediyorlar!* diye feryat etti ve ben bocaladım, onları tutsak edenin makine olduğuna dair tek düşüncemi ona dinletmeye çalıştım. Makineyi yok edersek özgür kalacaklardı. *Hayatta kalabilecek miydim?* Merak ediyordum ama Tanrıça'nın kederi benim tüm varlığımı ve onu durdurmak için her şeyi yapardım.

"Makine mi?" diye haykırdı Tanrıça nihayet dinlerken içimden ve aniden yükselen duygularla kendimi hasta hissettim. "Makineye yakalandılar. Bunun içinde mi?"

Birlikte makineye baktık ve garip bir şekilde kendimi onun farkındalığıyla gördüğümü hissettim, makinenin aradaki boşlukta doğan ve var olan düşünceleri tutmak için yarattığı küçük alanı hissettim. Hayranlığım onun öfkesini renklendirerek ona baktım. Zamanın içinden çekilip çıkarılmış, vahşi bir büyü ve bilimle yaratılmış küçük bir baloncuktu. Landon yeni bir sonsuzluk yaratmıştı ama o kadar küçüktü ki bir toplu iğnenin ucunda bile kaybolabilirdi. Toplayabildikleri tek şey buydu ama

Bir Tanrıça'nın düşüncelerini tutmaya yetecek kadar.

"İyiyiz!" diye bağırdı biri ve Tanrıça sonunda ne yaptıklarını anladığında öfkesi alevlendi. İçimde titredi ve ben çemberi korumak için mücadele ederken. *Beni görmüyorlar,* diye düşündü. *Şarkı söylediklerini duyuyorum ama yanlış şarkıyı söylüyorlar.*

"Bırakın onları!" Çığlık attım ama bunu ben mi yoksa Tanrıça mı yaptı emin değildim. "Hazır . . ." Ayer geri çekildiklerini söyledi ve ben de tel çemberi gördüm.

bana koyarlardı. "Şimdi!"

Ekipmanların başında duran bir adam kalın bir kolu yukarı iterken gözlerim açıldı. Işıklar söndü ve içimi bir uğultu kapladı. Saf vahşi büyü dalgası ruhumdan acı içinde uzanmış parmaklarıma doğru akarken boğazımdan bir çığlık koptu. Makineye tam olarak çarptı ve Tanrıça sağlam dururken, aniden karanlık odada elektrik yayları dans ederken, duvarlar arasında ileri geri dalgalanan siyah enerji dalgaları şimdi eğildi ve uğursuz bir şekilde çatladı.

Ve ruhumda yankılanan bir patlamayla zaman balonu patladı.

Hayır. Aniden hava parıldarken düşündüm. Vahşi büyü. Her yerdeydi ve serbest kalmış mistiklerden oluşan bir bulut havayı bulandırdı. Nefes alırken onları içimde hissettim, gözlerimden yaş gibi süzöldüler. Ama Tanrıça onlarla övünüyordu, onları yanına çağırırken düşünceleri güçle parlıyordu, onları tekrar kendisiyle birlikte olmak için eve getirmeyi bekliyordu.

"Ayağa kalk! Kalk!" diye bağıırıyordu biri, gökyüzünden gelen zayıf parıltı odadaki tek ışıktı. "Gücü yönlendirin! Akışı arttırın. Yakalayın onları! Hepsini alın!"

Zihnimin gözünde mistikler parlarken oda hem zifiri karanlık hem de gün gibi aydınlıktı. Camla aramda çılgınca hareket eden silüetler uçuştı ve Tanrıça içimde dans etti.

Ta ki başarısızlığına dair ilk birkaç düşünce bana ulaşana kadar. Mistikler yanıt vermiyordu, hatta diğerlerini getirmeleri için gönderdikleri bile.

"Arttırın!" Ayer bağırdı. "Çekil yolumdan. Kendim yaparım!" diye hırladı ve sersemlemiş adamı sandalyesinden itip yerine oturdu. Karanlıkta onu göremiyordum ama beynindeki nöronların kıvılcımından o olduğunu anladım. "Hepsini istiyorum!"

Sevinci azalan Tanrıça tereddüt eder gibi oldu. *Onlar benim düşüncelerim değil,* dedi bana dönerek, bu kitle çılgınlığındaki tek rehberi. *Onlar olmayacaklar!*

Duygularımdaki hızlı değişim beni tüketti ve sendeleyerek pencerelerin önüne düştüm. "Sana değiştiklerini söylemiştim," diye fısıldadım ve kontrolü geri aldı.

"Düşüncelerimi bozdular ve çaldılar," dedi benim aracılığımınla yüksek sesle ve

Ayer, şimdi yanıp sönen acil durum ışıklarında gözlerimizle buluştu. Memnundu. Gizemcileri kaçırmıştı ve o çok heyecanlıydı. Bir şeyler ters gidiyordu ama binlerce düşüncesi arasında benim bir düşüncemi dinlemedi. "Bu tekilller artık rüya görmeyecek!" diye benim sesimle bağırdı ve kendimi ayakta buldum, onu durduramadım ya da durduramayacak kadar kalbim hastaydı.

"Öleceksin!" diye öfkeleni, bedenim öfkesinden titriyordu. "Ben her şeyim! Her şey! Sen tekil birisin! Beni dönüştüremezsın!"

Bu bir hata, diye düşündüm ama ilkel bir çığlıkla öfke düşüncelerini tek bir noktaya çekti ve odayı patlattı.

"Şimdi!" Ayer bağırdı ve oda bembeyaz parlarken nefesim kesildi.

"Hayır!" Tanrıça'nın gücü içimden geçerek boşluklardan çıkıp onların kontrolüne girerken çığlık attım.

"İkincil depo dolu!" diye bağırdı biri. "Üçüncü çevrimiçi!"

Dur! Düşüncelerimin içinde uludum, ama duymadı, hayal kırıklığını ve öfkesini Ayer'in bir ruhu içine alan bir usta gibi kendisine çektiği bir şiddet eylemine dönüştürmeye devam etti. Duyulmamış bir şangırıyla camlar patladı. Düşüm, saçlarım görüşümü engelliyordu ama gözleri içimi doldururken her şeyi binlerce farklı açıdan görebiliyordum.

"Onlar benim!" diye öfkeleni Tanrıça, boğazım düğümlendi.

Acil durum ışığında ve dumanda uzaylı gibi görünen Ayer gülümsedi. "Elinden geleni ardına koyma," diye alay etti. "Senin kanını kurutacağım, kaltak."

Vahşi büyü içimde şarkı söylüyor, intikam ve adalete dair tek niyetiyle yürek parçalıyordu. Tanrıça'nın odayı niyetiyle doldurmasını sadece izleyebildim, beni dinlemedi, öfkeli binlercesi arasındaki tek sesimi görmezden geldi.

Seni öldürüyorlar. İçimden emildiğimi hissederken beni dinlemesi için ona yalvardım. *Dur! Dur! Sadece dur!*

I . . . I . . . Bocaladı, ancak şimdi başarısız olduğunu, yere yığıldığımızı, dumanın asitli ısırığının gözlerimizi yaktığını fark etti. *Başarısız mı oluyorum?* diye düşündü, yeni bir fikir doğdu. Benim kendi kayıp, acı ve başarısızlık anılarımı buldu, onlardan bir şeyler öğrendi ve bir dart iğnesi beni bulduğunda derin bir nefes aldım.

Ne . . . ben onu koparıırken mırıldanıyor gibiydi ama artık çok geçti. "Sana bunu yapmamanı söylemişim," dedim kaslarım gevşeyerek.

Ama içimde, Tanrıça yeni başarısızlık duygularını terk ederek eski bir duyguya bağlandı. *Bunun olacağını biliyordun!* diye beni suçladı. *Bana ihanet ettin!*

Bir topun içine kıvrıldım. Yangın söndürücülerin sesini duyabiliyor ve dışarının kokusunu alabiliyordum. Vahşi büyü tenime batıyordu ama bu kaçan gizemcilerdi. "Landon'dı," diye fısıldadım, gözlerim kenetlenmişti. "Ben değildim. Seni uyarmaya çalıştım! Dinlemedin."

Düşünceleriniz çok küçüktü! dedi erkekler üzerimizde korku içinde fısıldarken.

Sadece çok sayıda anlaşma içeren düşünceler takip edilmelidir.

"Tekil birinden geldiklerinde değil," diye fısıldadım. İlaç etkisini gösteriyor, Tanrıça üzerimdeki hakimiyetini kaybetmeye başladığında düşünmemi kolaylaştırıyordu ve içimden geçen vahşi büyü'nün onu yavaş yavaş azaltması karşısında inledim. "Benim tek sesim binlerce düşüncenin toplamıdır. Beni dinleyin!" Dedim ve bir ok daha bana isabet etti. "Gitmelisin," diye nefes aldım, gözlerim kapanıyordu. "Seni yok ediyorlar. Git!"

Ama senin sadece bir sesin var, diye düşündü, anlamaya çalışarak. *Bu nasıl doğru olabilir?*

"Üç numaralı depo dolu, Ayer."

"Dörde kadar git. Bu kaltağın verebileceği her şeyi istiyorum."

Ve ani bir anlayış patlamasıyla anladı. Melekleri ağlatacak bir hıçkırıyla ortadan kayboldu.

Birisi "Dalga tamamlandı!" dedi ve zihnimdeki ani sessizlik karşısında nefesim kesildi.

Aman Tanrım. Gitmiş. İstedğim buydu ama kendimi berbat hissediyordum. İlaçtan gözlerim kararmıştı, başımı çevirdim, yanağım kendi salyama sümüklenmişti. Ellerim üzerimden düştü ve hiçbir şeyin boşluğunu memnuniyetle karşıladım.

"Efendim!" Kazanılmış bir savaşın güvenini taşıyordu. "Varlık gitti. Yoğunluğumuzu üç katına çıkardık ama yakın bölgede yoğunlaşan birkaç bulut var. Onları temizlememizi ister misiniz?"

Ağır botlar loş ışıktaki bir şeye takılarak odadan geçti. "Git, evet," dedi Ayer ve parlayan bir ekranın üzerine eğildiğini görecektik kadar odaklandım. "Bölgeden çıkmalarına izin vermeyin. İzolasyon bölgesini genişletmelerini istemiyorum."

Boştum ve ilaç etkisini gösterdikçe sanki ölüyormuşum gibi hissediyordum. Artık güneşin yeryüzünden akıp gittiğini hissedemiyordum. Gecenin içinde ışıklı tepeler gibi dönen ölümsüzlerin düşünceleri bile kaybolmuştu. Uyuşmuş. Uyuşmuş ve bomboştum. Titriyordum, yerde yalnızdım, bir hiç olarak görmezden geliniyordum. Ya geri geldiyse? Ona ihanet ettiğimi düşünürdü. Beni öldürür, hayallerimi yok ederdi.

Bir ayak parmağı beni dürttü ve ben hiçbir şey yapmadım. "Eğer ana varlıktan kurtulabilirse, hepsini kendine çekebilir," dedi Ayer. "Artık Landon'a ihtiyacımız yok. Onu serbest bırakın."

"Efendim."

"Onu sarın," diye ekledi. "Onu sandalyeye oturtun. Değişen bulut toplanır toplanmaz."

"Şimdi mi?" diye ağzından kaçırdı yeni biri. "Neredeyse ölmek üzere."

"İşte bu yüzden hayattasın," diye havladı Ayer ve beni ters çevirdiğinde inledim.

Botuyla beni devirdi, kolum yere düştü. "O bir iblis. Ona öyle davran yoksa birinin oyuncağı olursun. Değışen mistikler toplanır toplanmaz, onun bağlanması istiyorum. Onları konuşturursak, o sürtük geri gelecektir."

Harika. Beni paketlediklerinde parmaklarımı bile oynatamıyordum. Çok geçmeden kaldırıldım ve bir sedyenin tıktırısı araya girdi. Beni tekerlekli bir masanın üzerine bıraktıklarında nefesim kesildi ve rahatsız edici hareket hissi başımı döndürdü.

"Aferin Morgan," diye fısıldadı Ayer ve bir asansörün ani sarsıntısını hissettim. "Hayatta kaldın. Landon'ın söz verdiği gibi değil ama ben esneğim. Gizemcileri doğrudan bana getireceksin. Çok etkili. Zaman çizelgemi iki ay öne çektin. Bakalım ilahi olana bir iki dakika daha bağlanmak ne işe yarayacak."

Bir gözüm çatladı. Asansörde benimle birlikte üç adam vardı ama hiçbir şey yapamadım. *Onu sarın. Sandalyeye oturtun.* Daha iyi ve daha iyi. "Onun yaptığı bu, biliyorsun," dedim ve Ayer gergin adamın beni tekrar dürtmesini engelledi. "Ne istersen onu verir. Ve sonunda bedelini ödersin."

Ayer homurdandı, nabzımı ölçerken gözleri saatindeydi. Bileğimi tuttuğunu hissedemiyordum ve Kisten'e o kadar çok benziyordu ki canımı acıtıyordu. İlaçlar ve başarısızlığım arasında gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Bu durumdan nasıl kurtulacaktım? Çok yalnızdım.

Ama sonra küçük bir karıncalanma fısıltısı içimde kıvılcımlandı ve beni şok etti. Mistikler. İçimde, kayıp ve keder duygularıyla rezonansa giren bazıları vardı. Gözlerimi açıp nabzımı sayan Ayer'e baktım, elimin onun elinde gevşekçe sallandığını gördüm. Düşünmek istemediğı şeyleri geride bırakmıştı ve şimdi onun ihanet ve kayıp düşünceleri benimkilere ekleniyor, neredeyse beni eziyordu.

"Aklınız başınızda mı?" Kelimeler bulanıklaşarak sordum ve Ayer elimi bıraktı. "Tarih beni yargılayacak, seni değil," dedi, onunla konuştuğumu sanıyordu, ve kapılar açıldığında beni koridora itti.

Ama ben içime, terk edilmiş mistiklere doğru odaklanmıştım. Geride bıraktığı küçük yeni düşüncelere acıyarak onları aldım, kendi acımla sardım ve ona geri verene kadar içimde var olmalarını sağladım. Muhtemelen bunları geri isteyecektir. Tanrı biliyordu ki ben onları istemiyordum.

Yirmi

Sedye bir köşeye çarptığında kan dolaşımının geri döndüğüne dair karın **calanmalar** bacaklarıma saplandı. Dart kalçamdan çıkmıştı ama ilaç açıkça etkisini gösteriyordu. Bir koridorda sürüklenirken elimden pek bir şey gelmiyordu. Yankı olmaması ve süslü duvar aplikleri, hala birinin evinde olduğumuzu düşünmeme neden oldu, muhtemelen ciddi ışık kısıtlamaları olan birinin. Üstümdeki üç adamın dışa dönük yüzlerinde geniş bir duygu yelpazesi vardı: tedirginlik, dehşet, endişe, heyecan. Sonuncusu Ayer'in gözlerindeydi ve hırsını zar zor yeniyordu. Ben onun için bir şeydim. Zaman çizelgesini hızlandırmanın bir yoluydum ve bu beni korkutuyordu.

"Hata yapıyorsun," dedim, Tanrıça gittiği ve kafatasımın içinde yine sadece ben olduğum için mutluydum. "Bancroft Tanrıça ile başa çıkma konusunda eğitilmişti ve senin kıymığının onun için çok fazlaydı. Duydunuz mu bilmiyorum ama bu sabah otuz dokuzuncu kattan bu dünyayı terk etti."

Sedye bir kapının önünde yavaşladı, kapı bir karış kadar aralandı. "Yanlış anladınız," dedi Ayer, sesi yağılıydı. "Tamamen delirmeni bekliyorum. Tanrıça'yı buraya getirecek olan şey bu, sonra da onu dökülen süt gibi silip süpüreceğiz."

"Delirmemi mi istiyorsun?" Sedye açık kapının önünde durduğunda söyledim.

Deli mi? Benim olmayan bir düşünce geldi ve yabancı korkusu içimden yükselirken boğuldum. O bir mistikti. *Bu kayıptan farklı mı?*

Soru içimde asılı kaldı ve şok içinde, mistiklerin yaşayan bir sistemin sürekli düşüncesinin karmaşık matrisine maruz kaldıklarında amaçlarını değiştirebildiklerini, özünde evrimleşebildiklerini fark ettim. Belki de Özgür Vampirlerin yaptığı hapishanede yanlış gitmelerinin nedeni buydu. Büyüyemediler *ya da* geri dönemediler, bu yüzden düzensiz hale geldiler - ölümsüzlerin ürettiği düşünceler gibi aynı tekrarlayan çemberde dönüyorlardı - canlı ama durağan.

Koridorda boğuk bir ses duyuldu ve Ayer'in kaşları çatıldı. "Hareket edebiliyor mu?"

"Yapabilseydim ölmüş olurdun," diye mırıldandım, sonra sedyedekilerden biri bir kapağı kaldırıp gözüme ışık tutunca irkildim. "Ow?"

"Hayır, efendim," dedi, havasını kesmek istememe rağmen normal nefes almaya devam ederek.

Ayer sert bir sesle, "Onu bağlayın ve beni bekleyin," dedi. "Beni bekleyin!" diye bağırdı ve adamlardan birini alıp gürültüye doğru ilerledi. "Ve sakın o fermuarı çıkarma!"

"Emredersiniz efendim!" diye bağırdı kalan adam, koridordan çıkıp sessiz bir odaya girerken gözlerini devirdi, beni de arkasından sürükledi. "Büyük kullanıcılarıyla nasıl başa çıkılacağını biliyorum," diye homurdandı.

İçimde daha fazla dolaşım dikenini dolaşıyordu, ya da belki de vahşi bir sihirdi, ama beni bir durağa götürdüklerinde başımı kaydırabildim. Burası bir yatak odasıydı, yer altındaydı ve çok fazla yastıkla ve ölümsüz vampir diye bağıran bir avizeyle süslenmişti. Kalın bir kablo demeti koridordan içeri uzanıyor ve kapının kapanmasını engelliyordu. Yaşayan iki vampir bekliyordu; biri boş bir kart masasında oturan bir kadın ve diğeri kabloların beslediği ekipmanların başında duran bir adam. İkisi de askeri kıyafet giymiş ve küçük şapkalar takmışlardı; ikisinin de belinde tabancalar vardı; ikisinin de tabancaları açıktı. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Yine de gözlerim sandalyeye takıldı ve orada kaldı; o şey kayışları ve baş desteğiyle uğursuz görünüyordu ve kalbim küt küt atıyordu. Neden beni birkaç saatliğine bir hücreye koymadılar ki? Ama hayır-şimdi onu bağlayalım!

"Bu o mu?" dedi kadın ve ben ağzımdaki salıyı geri çıkarmaya çalıştım.

"Kategori beş," dedi beni içeri götüren adam beni çözerken. "Gerçi ona bakınca bunu anlayamazsın. O fermuarı üzerinde tut. Kontrol odasını tamamen mahvetti."

Kadın omzumdaki kırık bir cam parçasını silkeledi ve eğilerek siyah gözleriyle bana baktı. Vampir dünyamı doldurdu ve tenim karıncalandı. "Ona dokunmayacağım. Sen dokun."

İki adam beni ayağa kaldırmak için birlikte çalışırken kendimi hasta hissettim. Kadın elindeki tarayıcıyı eline almıştı ve okumayı bitirip başını kaldırdığında dudakları aralanarak küçük köpek dişlerini gösterdi. "Kahretsin," diye fısıldadı. "Şimdiden onlarla kaplanmış. Hissedebiliyor musun?"

"Hayır..." diye homurdandı biri, ben ellerinde asılı kalırken. "Ve sen de yapamazsın, Annie.

Biraz yardım edebilir misiniz?"

Tarayıcı kart masasına çarptığında takırdadı ve beni içine bırakabilmeleri için sandalyeyi çevirdi. "Bu iyi bir fikir değil," dedim sandalyeye bakarken. Kahretsin, ayak bileği kayışları bile vardı. "Sence beni bırakabilir misin? Onlara sana vurduğumu falan söylerim."

Sağımdaki adam "Bir, iki, üç, vardiya!" diye mırıldandı ve beni hareket ettirdiler,

çok profesyonel ve çok az boşa hareketle.

Onlar geri çekilirken kalbim küt küt atıyordu. Üçüncüsü beni dik tutmak için sandalyeye bağlarken ikisi silahlarını çekmiş beni izliyordu. Ellerimi sandalyenin kollarına bağladıklarında "Lütfen," diye yalvardım. "Bütün ölümsüzleri öldürecek. İstedğin bu mu? Hepsinin ölmesini mi? Özgür Vampirler tamamen kişisel seçimle ilgilidir, değil mi? Bu seçim değil, cinayet!"

"Kapa çeneni!" dedi en yakınımdaki adam ve eli yüzüme çarptığında nefesim kesildi.

"Hey!" diye bağırdım ve sırtarak açıkta kalan boynuma doğru eğildi, öfke patlamam onun kana susamışlığını tetiklemişti.

"Geri çekil, Snaps," dedi diğer adam ve görünüşe göre Snaps geri çekildi, küçük hayalinin tadını çıkarırken ona yeni, boğucu bir zarafet geldi.

Elimde olmadan kadının gözlerinin suçlulukla düştüğünü fark ettim. Ama sonra ayak bileğimin kayışlarını sıkmak için aşağı indi ve mistiklerin yükselen ürpertisi beni bulandırırken bile şansımın elimden kayıp gittiğini hissettim. Merakları sonunda korkularına ağır bastı ve ikinci bir aura gibi üzerimden kalkarak onlara veremeyeceğim bir cevap arayışıyla uzaklaştılar.

Arka plandaki cılız seslerinin yokluğu bir lütuftu ve temelli gittiklerini umarak, üç kişi benimle ışıkları ve kadranlılarıyla makine kulesi arasında kümelenirken sandalyeye çöktüm. İkinci bir kablo demeti duvardaki kaba bir delikten geçiyordu ve tüm bu yerin devasa bir çanak gibi yakalama ve muhafaza için tasarlanıp tasarlanmadığını merak ettim. Tarayıcının okuması üzerinde fısıldaşıyorlardı ve Annie korkmuş görünüyordu. "Zaten içinde onlardan çok var," dedi. "Ve o buna yenilerini mi eklemek istiyor?"

Bana vuran kişi, "Benimle ilişkiye girmediği sürece umurumda değil," dedi.

Ivy, diye düşündüm, bana son bakışını hatırlayarak. Ve Jenks. Beni ararlardı. Bis de. Ama Bis beni bulabilseydi, çoktan bulurdu ve kadının iğneyi hazırlayışını izlerken, kimsenin beni zamanında bulabileceğini sanmıyordum. FIB kulesinin tepesinde çılgık atan Bancroft'un anısı düşüncelerimi doldurdu ve daha hızlı nefes almaya çalışarak ilacın içimden çıkmasını istedim.

Yumuşak bir gümbürtünün ardından bağırان adamlar beni sarstı. Değişen mistikler hiçbir uyarıda bulunmadan, korkmuş ve yarı gerçekleşmiş izlenimler getirerek içime geri akarken gözlerim açıldı.

Tanrım, geri dönmüşlerdi ve nefes nefese kalmıştım, onların korkusuyla o kadar doluydum ki düşünemiyordum Başım dönüyordu, odaklanmaya çalıştım ama getirdikleri görüntüler kafa karıştırıcıydı. Benim yanımda ne halt ediyorlardı? Onlara yardım edemezdim.

Ellerime hisler geri dönüyordu ve parmaklarımı sandalyenin pürüzsüz hissi sinirlerimi gıcırdatarak altına kıvırdım. Beni tutan bir kayış çekildi,

ve bir mistik neden kayıştaki boşluklardan geçip özgürleşmediğimi merak etti.

Yavaşça onları kendimden uzaklaştırdım, tekrar nefes alana kadar onları görmezden geldim. Ayer içeri girdiğinde başımı kaldırdım, hızından memnundum. Bunu fark ettiğinde yumruğumu bıraktım. "Her şey hazır mı?" dedi yüksek sesle ve Annie makineden uzaklaştı, gözleri korkudan kararmıştı. "Küçük motor becerilerini yeniden kazandığını gördüğüme sevindim Morgan." Annie'ye döndü. "Sonuncusunu da kontrol altına aldık mı?"

Kapının yanındaki adam kaskatı kesildi. "Evet, efendim. Şu anda aşağı indiriliyorlar."

"Güzel. Güzel. Güzel. Bunu iyi bir dövüş haline getirmeye çalış Morgan. Yeterince dayanırsan bu gece Cincinnati'den çıkmamıza yetecek kadar gizemcimiz olur."

Bu çılgınlığı yola mı taşıyacaklardı? "Bağlanmış olmam çaresiz olduğum anlamına gelmez," dedim kendimi çaresiz hissederek.

Annie makinenin başındaydı, omuzları kamburlaşmıştı. Ayer hâlâ gülümseyerek katlanır sandalyeyi çevirdi ve içine oturdu, arkasına yaslanıp bileğini dizine koyarken aramızda masanın uzunluğu vardı. Annie küçük kutuyu orada duran adamdan almak için kapıya yöneldiğinde içimde vahşi bir büyüün ürpertisiyle birlikte bir korku parıltısı belirdi. Snaps de onunla birlikte gitti ve geriye sadece üçü kaldı; üçü ve içinde bir dünya barındıran o küçük kutu.

Annie tereddütle masanın üzerine koydu, sonra yanına bir sürü kablo ve küçük deri pedleri bıraktı. Kahretsin, beni bağlayacaklardı. Beni kıymıkla konuşturacaklardı. Muhafaza cihazının üzerinde hafifçe parlayan ışıkları görünce kalbim güm güm attı. Junior'da gördüğümün aynısıydı ve Ayer nazikçe ona dokundu. "Lütfen bunu yapma," diye fısıldadım, masanın üzerindeki uçlara bakarak. "Beni öldürecek."

Öldürün! diye yankılandı mistikler, kayıp duyguları güvensizliğin tonuna büründü ve sonra onları tehdit eden her şeyi ezmek için ani, baş döndürücü bir arzu duydular. Tenim vahşi bir büyüyle karıncalandı, odaklanmamış ve kullanılamaz haldeydi.

"İblisler yalvarıyor mu?" Ayer, Annie'yi kenara iterek ipleri kendi çözmeye çalıştı.

"Lütfen!" İlk pedi şakağıma takarken haykırdım, ona bakmamı sağlamak için gereksiz yere çenemi tuttu. Fermuarlı şerit bir çizgiye dokunmamı engelledi, ama vahşi büyüün en ince ipliği içime sızdı, çıldırtıcı bir şekilde mevcuttu ama bir tüyü bile kaldıramayacak kadar azdı. Son elektrot bileğime bağlanırken kalbim güm güm atıyordu. Ayer ani sessizliğim karşısında güvensizlik içinde kollarını göğsünde kavuşturarak beni izlerken Annie kabloları toplayıp makineye takmaya başladı.

"Bu yanlış," dedim, bağlantılar teker teker yapılırken hiçbir değişiklik hissetmedim. Muhtemelen basılacak bir düğme ya da başka bir şey vardı. "Biliyorum

Efendiler tam bir baş belası. Kötü niyetli olduklarını, ahbap çavuş ilişkileri ve arka oda anlaşmalarıyla hareket ettiklerini biliyorum ama diğerlerinin uslu durmasını sağlamak için onları öldürmek olmaz. Sadece onları kızdıracak ve bir sokak savaşı başlatacaksın! Ne kadar çok vampir ölürse, o kadar çok ölümsüz olacak. Kendini öldürüyorsun!"

Son kablo da bağlandığında sandalyeye sıkışmış bir halde kıpırdandım ve Annie kararsızlık içinde gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Uyuşturucunun etkisi geçmişti ama şimdi kayışlar ve cırt cırtlar beni yakalamıştı. Adam sanki bir işaret bekliyormuş gibi makine kulesinde bekledi. Tek bir kablo ondan masanın üzerindeki kutuya, oradan da bana uzanıyordu. Bu kadar küçük bir şey bu kadar güçlü bir şeyi nasıl tutabilirdi?

Boşluk arasında çok fazla boşluk var, dedi bir avuç mistik, korkumu hissederek ama bunun bir kutudan nasıl gelebileceğini anlamayarak.

Yine yumuşak bir gümbürtü havayı değiştirdi. Yatağın üzerindeki avize şingırdadı. Adam elini makineden çekip tabancasına götürdü. Nefesim hızlandı ve tuttum. Ivy? Jenks? *Trent?*

Ayer, "Git bak bakalım bu neymiş," dedi ve adam koşarak kapıdan çıktı. Annie hemen makinelerin yanında yerini aldı. "Efendilerden kurtulacağız," dedi Ayer ayağa kalkıp hem beni hem de kapıyı izleyebileceği bir yere geçerken. "Laneti sonsuza dek kıracağız."

"Kendi sesini bile duyuyor musun?" Annie, Ayer'in yönlendirmesiyle bir düğmeye bastığında kulaklarımın arasında sıcak bir his yankılandı. İçimde mistikler dönüyordu, tedirgindiler ama odaklanmamışlardı. "Başkalarını korkutmak için onları öldürüyorsun!" Annie'ye baktım, suçluluk duygusuyla oynamaya çalışıyordum. "Masumları öldürüyorsun!"

"Efendiler masum değil!" Ayer bağırdı, yüzü kızarmıştı. "Ruhları yoksa bu cinayet değildir!" Makinelerin olduğu yere doğru yürüdü ve kadın korkuyla geri çekildi. "Hazır mı?" diye bağırdı.

"Evet efendim," dedi ve Ayer onun önüne uzanıp ikinci bir düğmeyi çevirdi.

Enerji içime aktı, binlerce ses delilik içinde dönüyordu. Ben olduğumu fark edene kadar sert bir inilti büyüdü ve sesi bastırdım. Başım çarpmaya başladı ve ayağa kalkmaya çalıştım ama sandalyeye bağlı olarak geriye düştüm. Çılgın mistikler içime doldu, alıştığım uysal ve korkmuş olanları bastırdı. Düşüncelerimi baş aşağı yuvarladılar, dalgaların bir yüzücüyü kayalıklara savurması gibi yuvarladılar.

Vahşi büyü arkalarında bir parıltıydı ve onu kavradım, diğer her şeyi uzaklaştırdım ve kendimi topraklamak için kullandım, gücü uyuşturmak için etrafımda bir kabarcık oluşturdum, ama işe yaramadı.

"Efendim, sabitlendi!" Annie bağırdı ve kendi dışımda bir yerden ellerimin sert sandalyeye gömüldüğünü hissettim. "Bu onu öldürecek!"

"Onu olduğu yerde bırakın! Serbest kalırsa vurun onu!" dedi ve korkuya kapıldı

Zihnimde bir elektrik fırtınası gibi bir mistikten diğerine atlayarak korkudan başka bir şey olamıyordum. Başımı eğdim, nefes alabileceğim küçük bir boşluk bulmaya çalıştım. Çılgın kıymıklar içimi kemiriyor, vahşi büyüler acı veren pingler halinde içimde kıvılcımlanıyordu. Bir çıkış yolu arıyor, harekete geçmemi istiyordu. Ama kontrolüm yoktu ve katlanmam daha da zorlaşıyordu.

"Tanrım, durdur şunu!" İnlediğimi duydum, kalbim güm güm atıyordu. Ama kaçamıyordum. Deliriyordum. Böylesi daha kolay olurdu. Bariyerlerim birer birer yıkılmaya başladı, gürültülü patlamalar kafamın içinde yankılanıyordu.

"Yere yat! Yere yat!" diye bağırdı biri ve ben de gümbürtülerin gerçek olduğunu anladım.

Bir şeyler oluyordu.

"Edden?" Çömelmiş ama güçlü adam odaya dökülürken fısıldadım, gözleri parlıyordu ve ondan bir öfke çılgılığı geliyordu. Binlerce kanadın sesiyle, parçalanmış mistikler benden yükseldi.

En azından Edden olduğunu düşündüm ve bakakaldım, kıymık odayı bulandırırken başım dönüyordu. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi, gözlerinin altında küçük yarım aylar halinde kömür vardı. Başında amblemsiz bir kep vardı ve elinde FIB'e ait olmadığı belli olan bir tüfek vardı.

"O makineden uzak dur!" diye bağırdı ve benden küçük bir hıçkırık kaçtı. Parçalanmış mistikler arasında kafa karışıklığı arttı ve ben bir değişim hissettim, küçük bir kontrol.

Ayer kendi silahını doğrultmuştu. "FIB mi?" Güldü. "Ciddi misin sen?"

"Bu gece FIB değilim," dedi Edden acımasızca ve David'in koridorda bağırdığını duyabiliyordum. "Sürüyle birlikte koşacağım."

Ayer'in kendinden emin bir şekilde tabancasını doğrultma hareketi, Annie'nin silahının namlusunu Ayer'in böbreklerine dayamasıyla duraksadı. "Efendim," dedi ve Ayer donakaldı.

İhanet! Mistikler Ayer'in duygularını tanıyarak çılgılık attılar. Nefesim kesildi, onları sakinleştirmeye çalışırken başım düştü. "Alın şunu üzerimden!" diye bağırdım ama kimse kıpırdamadı.

"Annie?" Ayer ellerini hafifçe yukarı kaldırdı ve vücudundan uzaklaştırdı.

"Babanı öldürdüler. Bunun başka bir masumun başına gelmesine izin mi vereceksin?" "Bu doğru değil," dedi, gergindi ama eli sabitti. "Bu bir seçim herkes yapar. Bunu onlar için yapamazsınız."

"Silahını yere bırak!" Edden bana yaklaşırken şöyle dedi. "Şimdi!"

Edden elektrotlardan birini, sonra diğerini üzerimden çekerken nefesim kesildi, gözlerim Ayer'den hiç ayrılmadı, ağzım vampirden hiç ayrılmadı. Ama hiçbir şey fark etmedi. İçimde o kadar çok parçalanmış mistik vardı ki bir savaş alanına dönüşmüştüm. Vahşi hayatta kalma ihtiyacı birinden diğerine sıçradı ve alev alan bir ağaç gibi, aniden her şeyi yok etme arzusuyla savaşıyordum.

kendi düşüncem dışında. Sorun şu ki, artık kim olduğuma karar veremiyordum.

Vahşi büyü her sinirime işledi. Nefes almak acı veriyordu ve bana bakan mistikler içime aldığım kıymığı onarmaya çalışırken, onları kendi düşüncelerimin esnekliğiyle sakinleştirip döngülerini büyümeye ve değişime dönüştürürken nefesimi tuttum ve canlı canlı yedim. Ama bu yeterli değildi.

Ayer derin bir nefes aldı, odadaki korkuyu içine çekerken gözleri simsiyah parlıyordu. "Silahımı elinden aldığında alabilirsin-"

"Senin soğuk ölü ellerin," diye bitirdi Annie onun yerine, ağzını biraz daha sert bir şekilde ona dayayarak. "Her şey burada bitiyor. İstedığımız zaman gidebileceğimizi söylemiştin. Bunu benim uyarım olarak kabul et."

Nefes nefese başımı eğdim. Ayaklarımı görebiliyordum. Çoraplarım vardı. *Çoraplı mıydım?* Bu önemli görünüyordu ve kafamın arkasındaki mistik sesin kükremesine izin vererek buna odaklandım. *Ben*, tekil olarak. *Am*, var olan. *Çoraplar içinde*, yani ayaklarım vardı. Sağlamdım. Gerçektim.

"Silahını indir!" Edden bağırdı. "Şimdi!"

"Dayan Rachel," diye fısıldadı biri ve baharatlı Were kokusu David'in anısını canlandırırken elektrotların sonuncusunun da üzerimden çekildiğini hissettim. *Ben. Ben. Gerçek.*

Nefes aldım. İnleyerek hareket etmeye çalıştım, ellerim hâlâ sandalyeye bağlı olduğu için tepki vermiyordu. David makinenin başında umursamaz bir tavırla kolları çeviriyordu. Havanın tınısının değiştiğini hissettim ve vahşi büyü'nün acısı benden uzaklaşmaya başladı, bir sis gibi kalktı, mistiklerin çoğu benimkinden daha parlak bir ışık tarafından çekildi. Çılgın kıymık, Ocak ayının soğukluğuyla farkındalığının ötesine akıp gidiyordu. Şaşkınlığım yavaş yavaş azaldı.

Ayer diz çökerek silahını yere bıraktı.

"Sonuna kadar," dedi Annie ve yere uzandı, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sanırım bu kadar," dedi David, elektriği kapatıp bana dönerek. Önümde diz çökerken endişeli görünüyordu. "Rachel. İyi misin?"

Bir sandalyeye bağlıydım ama evet, iyi olduğumu sanıyordum. "Rachel?"

Bana dokundu ve ben irkildim. Gizemlerden doğan bir güvensizlik kapladı içimi. *Bu David!* Makinenin çekiciliğini görmezden gelenleri dövdüm, tek düşünceme kulak vermelerini talep ettim. Ama o benim korkumu görmüştü ve gözleri acıyla dolmuştu. "Ben iyiyim," dedim, kayışları çözerken kımıldamadan. Hâlâ sandalyedeyken bileklerimi ovuşturdum. Odaklanmak zordu. Vahşi büyü'nün kalıntıları içimde mor gözler gibi dönüyordu. Hatta dokunmaya korkuyordum; hava şimdiden mistik bir bulutla çatırdıyordu.

İçimde eskisinden daha fazla mistik vardı, çoğu hızlı ısırıkla lekelenmişti

ama kurtardıklarım etrafımda dönüyor, bir akyuvarın virüsü emmesi gibi onları emmeye çalışıyordu. Hissettiğim kafa karışıklığı bana ait değildi ama yine de gerçektir ve yavaş yavaş hafifleyip azalırken oturup nefes aldım. "Ben iyiyim," dedim tekrar, buna inanmak istiyordum.

"Hareket edebilir misin?"

David'e baktığımda, ne kadar kızgın olduğunu görünce şok oldum. Elleri çok nazikti. Bir şekilde gülümsemeyi başardım. "Evet." Edden, Ayer'in üzerinde duruyordu. Edden Miranda'yı okurken adam yüzüstü yatmış, silahını atmış ve ellerini başının arkasına koymuştu. "Yanında kaç kişi getirdin?" Arka planda iyi olamayacak sesler duyarak sordum. "Onun rüyasını sona erdirmek için birçok tekillik gerekecek."

Şaşkınlıkla elimi ağzıma götürdüm.

David doğruldu ve Ayer'in başında nöbet tutan Annie'yle gergin bir bakış alışverişinde bulundu. "Yardımanız için teşekkürler. Üzgünüm ama sizi kelepçelemek zorundayız."

"Benimkini kullan," dedi Edden, kelepçelerini almak için arkasına uzanırken.

"Dikkat et!" Ayer yerden fırlayıp Annie'yi yakalayıp göğsüne doğru çekerken bağırdım ve sandalyeye geri düştüm.

"İstifa kabul edildi," diye hırladı ve boynunun aniden bükülüp kırılmasıyla kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Hayır!" David Annie'ye doğru atılırken bağırdı, şimdi Ayer silahına koşarken düşüyordu. Annie ölmüştü, ikinci ölüm. Nasıl bildiğimi size söyleyemem ama zihninden gelen enerji aniden orada değildi. Yok olana kadar onu hissedebildiğimi fark etmemiştim bile.

Tekil olana güvenmemeliydi, diye düşündü mistikler, çoğu bana karşıydı. Çokluk teklikten ağır basar, diye azarladılar beni. Çoğunluğun dediği gibi olacaksın ve yapacaksın.

Yeterince içmiştim. *Ver şunu bana!* Zihnimde bağırdım, hâlâ içimde dönen vahşi büyüünün kontrolünü ele geçirdim. "*Rhombus!*" Ayer'in uzanan parmağı silahına dokunduğunda ve bana doğrultmak için dönerken silahı kendine çektiğinde çığlık attım.

Baloncuğum yükseldi ve mistikler baloncuğun içinden cezasızca geçebileceklerini fark edene kadar dehşete düştüler. Ayer üzerimize mermi yağdırırken, hepsi zararsız bir şekilde sekerken, sevinçleri hızla öfke düşüncelerine dönüştü.

"Hayır, bekleyin!" Onlar düşüncelerini neşeye ölüm dağıtmaya çevirirken uzanarak bağırdım. *O kadar da değil!* Vahşi büyüünün kontrolünü benden uzaklaştırdıklarında itiraz ettim ve parmak uçlarımdan beyaz-sıcak bir vahşi büyü patladı.

"Dur!" Bunun onun ölümü olduğunu bilerek bağırdım ama Ayer

yol. Büyü duvara çarptı ve içinden geçerek maddeyi zahmetsizce eritti. Parlayan artık enerji kendi içine düştü ve bir tıslamayla yok oldu. *Lanet olsun, duvarda bir delik açmıştım.*

Edden bana dönmeden önce dört metrelik yeni deliğe baktı. David başını kaldırıp Annie'den Ayer'e baktı, öfkesi daha da artmıştı. "Onu öldürdün!" diye haykırdı, öfkeyle. "İki kez!"

Silahını eline alan Ayer, duvardaki delik de dahil olmak üzere durumu yeniden değerlendirdi. Vahşi büyü tüy hissiyle tenimi okşarken gülümsememe engel olamadım. Belki de onu öldürmeliydim. O zaman doğru olup olmadığına karar vermek zorunda kalmazdım. *Öldür onu*, diyordu mistikler, sayısız ses tek bir ses haline gelip benimkinden daha yüksek çıktıkça dürtü güçleniyordu. *Hepsini öldürün!*

"Doğru," dedi Ayer ve duvardaki delikten içeri dalarak kaçmaya başladı.

Kendime engel olamadım ve mistikler kontrolü ele geçirirken onun peşinden tökezledim. *Duracaksın!* Ayaklarımın altımdan çekildiğini hissettiğimde bile talep ettim. Hırlayarak yere düşerken döndüm. Ona vurmak için elimi kaldırdığımda Edden'ın yüzünde şok olmuş bir ifade belirdi.

"Yeter!" Bırakıp geri çekilirken mistiklere bağırdım. İnleyerek bir topun içine kıvrıldım. Onu öldürmemek, hepsini vahşi bir büyü patlamasıyla öldürmemek için tüm gücümü harcadım. Nefes nefese olduğum yerde kıvrıldım ama mistikler bazı insanların güvene layık olup diğerlerinin olmadığına, insanların aynı değil farklı olduğuna inanmayı reddettiler.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı David ve başımı kaldırdım. İkisi de bana bakıyordu ve başlarını sallayarak titreyerek ayağa kalktım.

"Özür dilerim," dedim duvardaki deliğe son bir kez bakarak. *Edden benim arkadaşım*, mistiklere açıklamaya çalıştım. *David de öyle. Onlara hayatım pahasına güveniyorum.*

Bitir onları, diye haykırdı mistikler. *Hepsini yok edin. Her birini.*

"Yapamayacaksın," diye fısıldadım, yaydıkları vahşi büyü midemi bulandırırken. Ya Tanrıça'ya geri dönerlerse? Ona hepimizin sonunu getirecek bir fikir verebilirlerdi.

"Rachel?"

Arayan David'di ve uzanan elini sallayarak uzaklaştırdım. "Dokunma bana," diye nefes nefese kaldım, mistiklerin yanlış anlamasından korkuyordum. "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

Koyu renk yüzü kederliydi, başını salladı. Dönüp önümüzden gitmeden önce Annie'ye uzun bir bakış attı, içindeki alfa onu zarif ve kararlı kılıyordu. *Daha önce de ölüleri terk etmişti*, diye fark ettim, hissettiğim duyguları mistiklere açıklama zahmetine girmedim. Bu adil değildi. Hatta adil bile değildi.

Uzaktan savaş sesleri geliyordu ve ben kaç kişi getirdiklerini ve Ivy ile Jenks'in nerede olduğunu merak ediyordum.

Ivy ve Jenks mi? Mistikler bunu merak ediyordu ve ben de bunu açıklamak zorundaydım, çünkü bir zamanlar parçalanmış olan mistiklerin sayısı bir avuç olan

dostluk. Anlayış içlerine su gibi aktı ve kafa karışıklığı yavaş yavaş azaldı.

Sürünerek koridora çıktık ve çorap ayaklarımın düz kahverengi halının üzerinde tuhaf görüldüğünü düşündüm. "Geldiğimiz yoldan gidemeyiz," dedi Edden sertçe.

"Garaj bu tarafta," dedi David. "Dışarıda dolaşan üç paket var. Buradan çıkarsak bize bir şey olmaz."

"Hangi yoldan? Bu koridorların hepsi birbirine benziyor."

David yüzünü buruşturdu. "Şu tarafta," diye mırıldandı, eliyle işaret ederek bizi tekrar harekete geçirdi. "Garajın kokusunu alabiliyorum."

Kulaklarımın arasında yankılanan binlerce sese rağmen kendimi onların arasında küçük hissediyordum, rüzgârda savrulan bir yaprak gibi itilirken uyuşmuştum. Yangın kapısında durduğumuzda Edden, "Rachel, arkamda kal," dedi.

David bir kulağını kapıya dayayıp dinledi. "Sanırım iyiyiz." Kapıyı bir aralık açtı ve içeri baktı. Sessizlik ve karanlık bizi karşıladı. Arkadan silah sesleri geliyordu. Anlamalarını yitirmişlerdi ama benim yardımsız alarmım gizemcileri uyandırdı.

Rüyalarına son verin! Bir grup ses aniden ısrar etti.

Kıpırdama! diye ısrar etti bir başka küçük grup ve ben de onu destekledim, sayıca az olmamıza rağmen gidişatı değiştirdim. Artık kimin kim olduğunu anlayamıyordum. Hepsi birbirine karışmıştı, hepsi beni deli ediyordu.

Bunu sonsuza dek yapamam. David beni karanlığa doğru çağırırken zihnimin köşelerinden kafa karışıklığı sızıyordu. Açık bir alan hissedebiliyordum, ayakkabılarının yankısını duyabiliyordum ve çorap ayaklarımın altında ezilen kumları görebiliyordum.

"Işığın düğmesini bulayım," dedi Edden, sesi uzaklaşarak. Burası ölümsüz bir vampirin garajıydı ve en iyileri genellikle ışık geçirmezdi. Bu da bir istisna değildi.

Buldum, diye düşündüm, içimdeki mistikler görünmeyen duvardaki elektrik kalıplarını okuyorlardı. Bir düşünceyle enerji akışını değiştirdim ve ışıklar yandı, ısınana kadar ürkütücü bir şekilde titreşti. Bir sıra arabayı toz kapladı ve Edden elini hiç dokunmadığı elektrik düğmesinden geri çekti. Onun tedirginliğini görünce omuz silktim. "Teşekkürler."

Hızımızı artırarak odanın sonundaki küçük kapıya doğru ilerledik. En az yarım düzine olmalıydı, hepsi de küçük ve hızlıydı. Bir gümbürtü yeri sarstı. Edden soru sorarcasına David'e baktı ve genç adam başını salladı.

"Ah, sihir yapabiliyor musun?" David ışığı açtığımı bilmeden sordu.

"İşin sırrı bunu yapmamakta," dedim, yanından geçtiğimiz simsiyah arabanın güzel olduğunu düşünerek - içimde neden kütleyi sadece boşlukta hareket etmek yerine daha fazla kütlenin içinden geçmek için kullandığıma dair mistik bir sohbet başlatarak

arasında. Beni delirtmeden önce onlardan kurtulmam gerekiyordu.

David tedirgin bir şekilde kapıya doğru uzanırken bana geniş bir alan bıraktı. Kapı açıldığında başım yukarı kalktı, yanan şehrin kokusu vampir tütsüleriyle dolu havanın ardından bir merhem gibi geldi. Mistikler özgür olma isteğini sezmiş, dışarıda olma ihtiyacını güçlendirmişlerdi. Hemen dışarı fırladım ve çalıların arasındaki üç adamı görünce şok geçirerek durdum. Vahşi büyüünün dalgalanması karşısında nefes nefese kalarak durduğumda korku çiçekleri açmıştı. Vampirler.

Onları yok edin! Mistikler öfkeleni ve ben üç adama dehşet içinde bakarken içimde vahşi bir büyü dolaştı, onları yok etmek için duyduğum benim olmayan arzu alev alev yandı.

Dinleyeceksin! Zihnime doğru bağırdım, kontrol için mücadele ederken David'e doğru sendeledim, binlerce sesi geri püskürttüm, tek sesime kulak vermelerini talep ettim. *Beni dinleyeceksin!*

"Sorun yok! Onları kelepçeledim!" diye haykırdı ödünç aldığı FIB şapkasını takan Were, ben dehşet içinde geriye düşerken. "Teslim oldular."

"Efendileri öldürmeyi asla kabul etmedim," dedi yırtık pırtık tişörtlü vampir, elleri gerçekten de arkasında sımsıkı bağlıydı, ama FIB'ye özgü kelepçeler olsalar bile tutmazlardı.

"Ayer'in bahsettiği kadın bu mu?" dedi diğer vampir ve ben de ayaklarım çakılta, ellerim sıkılı ve nefesimi tutmuş bir şekilde onları öldürmemeye çalışarak bir topun içine girdim. Pamuklu gömleğimin kokusu burnuma doldu ve dikkatimi dağıtmak için aromanın detaylarını ayırarak ona odaklandım. *Güneşin altında alaca, kuru taşlar.* "Sorun yok hanımefendi. Ayer deli. Size zarar vermeyeceğiz."

David beni ayağa kaldırdı ve gölgelerin içine doğru çekti. "Korkmuyor. Seni öldürmemeye çalışıyor," diye mırıldandı. "Hadi gidelim. Herkes nerede?"

FIB şapkalı adam vampirleri harekete geçirdi. "Onları takip ediyorum. Bilmediğimiz bir arka kapıları varmış ve çoğu oradan kaçmış." Tereddüt etti. "Morgan mı o?" diye sordu, ben tökezlerken, başım eğikken ve nereye gittiğime bakmazken sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Kötü bir gündü," dedi David, eli hâlâ dirseğimdeydi. "Edden, arabayı nerede bıraktın?" diye sordu ve Edden uzun süredir terk edilmiş sokakları tararken bıyıklarını uzattı. Arkamızda bir şey sert bir patlamayla infilak etti.

"Güneye," dedi Edden ve karanlıkta terk edilmiş, harap yola doğru ilerlemeye başladık. Diğer herkes tehdit olarak görülürken mistiklerin David'in dokunuşunu neden kabul ettiklerini bilmiyordum ama buna ihtiyacım vardı ve mistikler parçalanmış çoğunluğu takip etmemi ve

her şey temiz. Gerçekten de kötü bir gündü. "Bana yardım et," diye fısıldadım ve tutuşu sıkılaştı. "Sakın bırakma."

"Seni tedavi ettireceğiz," dedi David. "Uyuşturmaya çalış," diye önerdi, bunun savaş öfkesi olduğunu düşünüyordu.

Ama bu sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Eğer kendimi uyuşturursam, mistikler tek sesimi bastırıp kontrolü ele geçireceklerdi. Kalbim gümbür gümbür atarken, onların etkilerini reddettim. David'in elinin altında ilerledim, terk edilmiş evleri ya da çatlak, çukurlu sokağı görmedim. Gökyüzü kırmızıydı, alçak bulutlar Hollows'ta yanan ateşlerin ışığını yansıtıyordu ve mistikler sıkılıp uzaklaşırken yavaş yavaş yeniden düşünmeye başladım.

"O iyi mi?" Edden bize dönüp bakarak sordu.

"Sonra sorarsın," diye soluk soluğa David'e yaslandım, mistikler benden uzaklaşıp geri dönerken başım dönüyordu, gördükleri şeylerin kafa karıştırıcı görüntülerini bana getiriyorlardı. Etrafımızda bir hışırtı vardı, yükselen havadan ya da alçalan kütlelerden doğmayan bir rüzgâr.

"Minibüs nerede?" Terk edilmiş bir benzin istasyonunda durduğumuzda Edden hakaretle konuştu.

David'in geniş omuzları çöktü. "Minibüsü mü kaybettiniz?" Edden döndü. "Tam burada bıraktım!"

"Vahşi doğadayız! Çalışan bir arabayı vahşi doğada bırakamazsın!"

Mistiklerin çoğu beni terk etmişti ve onlardan tamamen kurtulabileceğime inanmaya cesaret ederek başımı kaldırdım. "Şurada bir otobüs durağı var. Sefer saatlerine bakmamı ister misin?"

"Burada otobüs işletmiyorlar," dedi Edden, başını kaşımak için kasketinin altına uzanarak. Bir ekranın yumuşak parıltısı yüzünü aydınlatarak gözlerinin etrafındaki endişe kırılganlıklarını gösterdi. "Bana bir saniye verin. İyi bir sinyal alamıyorum."

"Çünkü buraya da kule koymuyorlar!" David bize arkasını dönüp benzin istasyonunun tentesinin altında dururken karanlığı seyrederken sinirli bir şekilde mırıldandı. Yakınlardaki yabani otlardan bir hışırtı geldi ve aynı manzaranın yüzlerce farklı mistik perspektifi bana çarparken sendeledim. Acaba o kadar hasta mı görünüyordum yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü? Midem bulanarak, gözlerimden gelen manzara dışındaki tüm manzaraları bir kenara ittim. Mistikler bunun üzerinde vızıldıyor, bulutları beynimdeki elektriksel uyarıları takip ederek her şeyi nasıl bir araya getirdiğimi analiz ediyordu. Başım ağrıyordu.

David bize döndüğünde endişeli olduğu belliydi. Hışırtıyı o da duymuştu. "Yola devam etmeliyiz. Kimi arıyorsun?"

Ruh hali kasvetli olan Edden telefonu kulağına götürdü.

"Ivy." "Ivy mi?" Güvensizlik kabardı ve ben onu bir hışımla kovdum.

Edden gülümsedi. "Şehir merkezinde, Jenks'le birlikte sokakların altında

Sen. Bis de öyle. Görünüşe göre auran değişmiş ve seni bulamıyor. Ah, Rachel? Ön odadaki o iki kadavra hakkında bir şey bilmek istemiyorum ama yarın gitmiş olsalar iyi olur. Tamam mı?"

Başımı sallayarak, hızlı hızlı gözlerimi kırıştıtararak arkamı döndüm. Ivy'nin son ifadesinin hatırası üzerimden geçti, mistiklerin kafasını karıştırdı ve ben, biz ve biz üzerine bir tartışma telaşına yol açtı. Ivy ve Jenks beni arıyorlardı. Arayacaklarını biliyordum ve sevildiğimi hissediyordum.

Edden telefonu kulağından çekip aramayı sonlandırdı ve onun yerine Jenks'in numarasını tuşladı. "Şehrin yarısı seni arıyor. Seni ilk bulmamızın tek nedeni Trent'ti."

Trent mi? Nerede olduğumu nereden biliyordu? Ve neden beni almaya gelmemiştir?

İhanete uğradım, diye mistikler mırıldandı ve ben bunu bir kenara ittim. Trent bana ihanet etmemiştir. Edden'a beni nasıl bulacağını söylemişti ve bu gerçekten yapması gerekenden daha fazlasıydı.

Hayır, ihanete uğradım! Tek bir mistik çığlık attı ve karanlıktan gelen hışırtıda yeni bir anlam duyarak döndüm. Şimdiye kadar görmezden geldiğim parlayan gözlerin görüntüsü düşüncelerimde patladı.

"Bunlar onlar!" Bağırđım, vahşî büyü anı, acı verici bir nabız attı. "Yere yat!" David üzerime düşerek bağırđı.

Yere düştüm ve bizimle birlikte teslim olan iki vampirin inleyerek düşüşünü izledim. Bir an sonra ikiz silah sesleri yankılandı. David küfrederek başımı eğdi ve sürünerek yanlarına gitti, Edden da çılgınca bir telaşla ona katıldı ve karanlıkta ıslak bir şekilde parlayan yaralara ellerinde ne varsa yapıştırdılar.

Saldırı altındaydık ve intikam almaya kararlı bir Tanrıça'nın kıymığıyla boğuşurken hiçbir şey yapamıyordum. "Bu sefer olmaz," diye nefes nefese kontrolü geri aldım. "Bir çember yap. Bir çember!"

Onlara bir çıkış verdim ve etrafımızda gerçek dışı ama tanıdık bir hisle uğuldayan bir çember oluştu. Bir hatta bağlı değildim. Sanki ilahi olanla doğrudan bir bağlantım vardı ve her dileğim yerine getiriliyordu. Dikkatli olmazsam çirkin olanlar bile.

"Kahretsin Rachel, parlıyorsun," dedi David, elleri kan içinde, başını kaldırıp bakarken ve ben korkuyla kendime baktım. Öyleydim, mistiklerin enerjisi gözeneklerimden dışarı sızıyordu.

"Kimseye söyleme, tamam mı?" Ayağa kalkarken söyledim. Daha iyiydi. Her nasılsa daha iyiye gidiyordu ve David ile Edden da ayağa kalkıp yanımda ve çemberimde güvende durduklarında sadece biraz tereddüt ettim.

Ayer, o lanet olası küçük şapkalarıyla hepsi aynı şekilde giyinmiş yaklaşık yirmi adamla birlikte karanlıktan çıkarken dudağım kıvrıldı. Nasıl düşünebilirdim ki onun

Kisten'e benziyor muydu? Ayer'in ruhu çirkindi. Kisten'e hiç benzemiyordu. *Dikkatli* ol, diye düşündüm, mistiklerin öfkelenmesini ve kontrolden çıkmasını istemiyordum, ama küçük bir parçam kendi yollarına gitmelerine izin vermenin yarısındaydı. Mistikler mırıldanarak, küçük güç zonklamalarıyla içime girip çıktılar. Ortak bir zemin bulmuştuk. Nedenini anlamamıştım ama sonunda beni dinliyorlardı.

Özgür Vampirler sekiz adım geride durdular ve Ayer birkaç adım daha yaklaştı. Adamlarına kalın bir elektrik kablosunu etrafımızda bir çember oluşturacak şekilde döşemeye başlamalarını işaret etti ve ben bir ürpertiye bastırdım. Mistik doğumlu çemberimin içinde güvendeydik ama bu bir tuzaktı. Bu küçük parçanın kontrolünü ele geçirmeyi başarmıştım. Onları benden alırsa kaybedecektim.

"Görünüşe göre bu işi halletmişsin Morgan," dedi ve ben de saçlarımı düzleştirmeye çalıştım. Trent büyü yaptığında saçları uçuşurdu. Her zaman bunun sonsuz enerji yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama belki de mistik bir şeydi.

"O zaman yanılmış olursun," diye karşılık verdim.

Döndü. "İndirin onu," dedi uzaklaşırken. "Diğerlerini öldürün." "Efendim?"

"Konuşmalarını mı istiyorsun?" diye bağırdı, açıkça iğrenmişti. "Öldürün onları!"

Edden ağırlığını kaydırды, eli tabancasının üzerindeydi. "Biz bu çemberin içindeyken hiçbir şey yapamazlar, değil mi?"

Geceyi bölen bir uluma Ayer'in yüz ifadesini donuk bir katılığa büründürdü. "Bunun halledilmiş olması gerekiyordu," dedi ve David gülümsemeye başladığında yanındaki adam kıpırdandı.

"Gizemcileri dışarı çıkardık ama Smith henüz giriş yapmadı efendim."

Daha fazla uluma, bu sefer daha yakından. Bu benim sürümdü, gezgin bir mistiğin bana dövmemin bir görüntüsünü getirmesi sayesinde kesin olarak bildiğim bir gerçektir.

"Bunun halledilmiş olması gerekiyordu!" Adamları teker teker ve çiftler çiftler geri çekilmeye başlarken Ayer öfkeleni. Tüm kana susamışlıklarına rağmen vampirlerden iyi asker olmazdı. Tüylü, kambur gölgeler terk edilmiş evlerden ve paslı arabalardan dışarı çıkıyor, onları itiyordu. Alçak bir hırıltı ve havlama sesi bir adamın düşmesine neden oldu ve adam hızla geri çekilerek ayağa fırladı.

"Bir Weres kalabalığı görmekten mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim." Kot pantolonlu ve açık tişörtlü zayıf bir adam karanlıktan güvenle çıkarken Edden yaklaştı. Silahı yoktu, her yerinde dövmeler vardı ve sahte olamayacak bir güvenle Ayer'in yanına geldi.

"Git, yoksa hayatın için savaşmak zorunda kalırsın," dedi adam. Arkasından sert nefes alış verişlerin sesi duyulmaya başladı.

Ayer kımıldadı ve aniden son birkaç adamı nefes nefese kalan kurtlar tarafından değil, hırlayan kurtlar tarafından kuşatıldı. "Bazılarımız düşecek ama hepiniz öleceksiniz," dedi adam bana bakmadan, ama David sırtıyordu, gözleri

gururla parlıyordu. "Gidin. Şimdi."

"Bak arka cebinde ne var," diye fısıldadı Edden ve ben de rahatladım. Solmuş bir karahindibaydı.

Sanırım durumu değiştiren benim rahatlamam oldu ve Ayer hırlayarak üç adım geri gitti, topuğunun üzerinde döndü ve ne sağa ne de sola bakarak, hiç ürkmeden şaklayan Werelerin bir metre yakınından geçerek uzaklaştı. Adamları daha az güvenle takip etti, neredeyse yetişmek için koşuyorlardı.

David nefesini verdi ve alfa erkeği bana gülümseyerek dört patisi üzerinde bir Were'ye döndü. "Onları takip edin. O eve girmelerine izin vermeyin. Onları tepelerimden uzaklaştırın."

Were oflayıp puflayarak kuyruğunu sallaya sallaya uzaklaştı.

Çemberimi düşürdüm. Mistikler yine elimden kayıp gidiyordu ama kimseyi öldürmeye çalışmadıkları için onlara izin verdim. Birden Özgür Vampirlerin taktığı şapkalar olduğunu fark ettim. Kime güvenip kime güvenmeyeceklerinin bir işareti olarak şapkalara odaklanmışlardı.

Ayer'le konuşan zayıf erkek aniden utanarak elindeki karahindibayı aldı ve sanki kutsal bir toprakmış gibi çemberin olduğu yerden geçerken bana uzattı. İki gri Weres yere serilmiş vampirlerin üzerine çökmüş, sızlanıyorlardı. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi adam David'e başıyla selam vererek. "İkinizle de. Yardımcı olabilir miyiz?"

"Sana şehrin yarısının seni aradığını söylemiştim," dedi Edden ve ben de çiçeği aldım.

"Teşekkür ederim," dedim, bunu hak etmediğimi düşünerek. "Burada çalışan bir telefonu olan var mı?"

Yirmi Bir

Ayağımdaki ağır yük titreşti, hoşnutsuzluğun duyulabilir hırıltısı güç kazandıkça belirginleşti. Gözlerim açıldı ve tavanımdaki loş ışığın tanıdık desenlerine baktım. Ivy ön kapıda haber ekiplerine ve dış cephe kaplaması satıcılarına ayırdığı sertlikle biriyle konuşuyordu. Bahse girerim o ilkiydi.

"Verandamdan çekil, yoksa minibüsünde oynamaları için peri çocukları gönderirim," dedi belli belirsiz ve ayaklarımın dibindeki gürültü kesildi.

Başımı kaldırdım ve bana daha fazla yer açması için onu iterken bile David'e gülümsedim. Dün gece yalnız bırakılmamam konusunda ısrar ettiğinde pek memnun olmamıştım ama iki yüz kiloluk bir kurtla tartışmazsınız, yer açarsınız.

"Gidelim," dedi tanıdık olmayan bir ses. "Telefoto lensle ihtiyacımız olanı alabiliriz."

"Yapmazdım," diye tehdit etti Ivy onları. "Gerçekten yapmazdım."

Kapı gümbürdeyerek kapandı ve iç çektim. Başım öne eğik, saate baktım. On bir. Dinlenmiş olmalıydım ama değildim. Uyku zordu ve o kadar karışık ki, gerçekleştiğinden emin değildim. Rüya görmeyle ilgili ilk karmaşadan sonra, mistiklerin çoğu gitmiş, gördükleriyle rüyalarımı renklendirmek için periyodik olarak geri dönmüş ve bana en yakın on mil kadar mesafede neler olup bittiğine dair çarpık bir vizyon vermişti. Bunların çoğunun benim hayal gücümünden kaynaklandığını umuyordum, çünkü mistiklerin bana deşifre etmem için getirdikleri şeyler iç karartıcıydı.

Kapının önünden geçerken Ivy'nin adımları yumuşaktı. "Jenks, git çocuklarını kötü bir şey yapmaları için gönder, olur mu?" dedi.

"Tabii, neden olmasın? Jumokey?" Jenks dedi ve sonra sesleri sessizleşti - duvarların içinden geçip kafamın içine giriyor gibi görünen ultrasonik tezahürat dışında.

Belki geri dönersem birkaç Z daha yakalayabilirim.

Z'ler yakalanmak zorunda mı? diye sordu bir mistik ve bir avuç insan onu boğdu.

Z'lerin rüya olduğuna dair üstün bilgileriyle, bazı rüyaların hissedilebilir olmadığına dair daha fazla kafa karışıklığına neden oldu ve kafamın arkasında bir kargaşa başladı.

Evet. Uyanmıştım. Gerinerek ayağa kalkıp geceliğimi çekiştirirken onları görmezden geldim ve bana kurt gibi gülümseyen David'e baktım. "Gece kalmana gerek yoktu. Özellikle de benim yatağымda."

David, o etraftayken hiçbir şeyin bana zarar vermeyeceğini söylemek istercesine dişlerini göstermek için esnedi. Ya öyle ya da yerde uyumak üzere değildi. Zıplayarak kapıma doğru yürüdü. Kapı kolunu kendi başına halledebileceğini biliyordum ama neden salyalarını kapıya bulaştırsındı ki? "Hadi. Çık dışarı," dedim kapıyı açarken. "Bana cevap verebileceğin zaman seninle konuşmak istiyorum."

Tırnaklarını şaklatarak dışarı çıktı. "David!" Jenks dedi ve ben de bornozuma uzandım. "Ebediyet prensesini kaldırmanın zamanı gelmişti."

Saçlarım seksenlerin müzik kliplerinden fırlamış gibiydi ve yüzümü buruşturarak bir toka ile topladım. Ben yatmaya gittiğimde, Cincinnati'ye neredeyse her saat yeni mistik dalgaları akıyordu ve acil durum sirenlerinin hafif sesine bakılırsa hâlâ da akıyorlardı. Görünüşe göre hiçbirisi nehri geçemiyordu, Ayer muhtemelen onları geldikleri kadar hızlı bir şekilde ıslatıyordu. Ya onları çağırıyordu ya da Tanrıça kontrolden çıkmış, kayıp düşüncelerini arıyordu. Hangisinin daha kötü olacağından emin değildim ve etkisi de muhtemelen aynıydı.

Henüz kimseyle konuşmak istemediğim için aceleyle tuvalete gittim. Mistiklerin çoğu hala etrafta dolaşıyordu, bu da beni neredeyse normal hissettiriyordu ve dikkatlice bir çizgiye dokundum.

Hata.

Dehşete kapılmış bir sel gibi geri koştular. Çizginin ve yanlarında getirdikleri vahşi büyüün ikiz hissi sinapslarımdan geçerek temiz enerjiyi korku, tehlike ve alarm düşünceleriyle kirletirken sendeledim. Cincinnati'nin görüntüleri sırasız bir şekilde beni bombardımana tuttu. İnleyerek yere yığıldım.

"Rache!" Jenks tiz bir sesle bağırdı, tozu aniden gözümü kör etti.

Sarmaladım, misinayı bıraktım. İşe yaramadı. Vahşi büyü onun yerini aldı ve yere oturup dehşete düşmüş gizemcileri kontrol etmeye çalışırken ellerimi başımın üzerine koyarak sinmişim.

"Ben iyiyim!" İnleyerek hepsine seslendim ama hepsinin ortak sesi çok fazlaydı ve beni dinlemeyi reddettiler. *Bir şeyin yok! Geri çekilin!* Düşüncelerimin içinde bağırdım. *Sırf laf olsun diye lanet olası bir çizgiye dokunuyordum!*

"David!" Ivy bağırdı ve serin kollarının beni sararak sert zeminden çektiğini hissettim. "Rachel az önce yere yığıldı." Beni ayağa kaldırırken başım öne eğikti. "Jenks, ne oldu?"

Üzerime vampir tütsüsü döküldü ve Ivy'nin anılarını yüzeye çıkarmak için onu içime çektim. İşe yaradı. Dikkatim dağıldı, mistiklerin korku ve telaşı azaldı.

Suyun havluyu karartması gibi.

"Bilmiyorum!" Jenks üzgündü ve tozu yüzümü ısıttı. "Bir an kimse görmeden tuvalete gitmeye çalışıyor ve sonra yere düşüyor!" Göz kapaklarımı araladığımda ondan kaygılı bir tozun süzüldüğünü gördüm. "Tink bir Disney fahişesi, aurası yine bembeyaz," dedi Jenks, bana birkaç santim yaklaşıp ellerini kalçalarına koyarak havada asılı dururken. "Tanrım, Rache. Orada kaç tane var?"

"Git tozunun düşme hızını hesapla," dedim başım dönerek ve Jenks telaşla geri çekildi.

"Ona göz kulak olman gerekiyordu!" Ivy onu suçladı. Parmaklarım karıncalanıyordu ve vahşi büyü yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Ben yaptım! Düşüşünü izledim! Tink'in tamponları. Ne yapmamı istiyorsun? Onu yakalamamı mı?"

Şimdi daha iyiydi ve Ivy'nin gözleri benimkilerle buluştu. Kahretsin, bir kurban gibi yere sinmiştim. "Tamam," diye nefes aldım, sesimi bulmuştum. "Ben iyiyim. Şimdi daha iyiyim." Tavana baktım, mistiklerin orada gezindiğini hissettim. "Çık dışarı! Git bir şeyler öğren!" diye bağırdım ve Ivy Jenks'e endişeli bir bakış attı.

Jenks ise açıkça memnun bir şekilde geri geri gidiyordu. "Bu daha iyi," dedi, tozları parlak bir gümüş rengine dönüşmüştü. "İşte orada. Lanet mistikler. Kilisemden defolun gidin!"

Nefes vererek başımı kaldırdığımda David koridora girmiş, kalçalarına bir battaniye sarmıştı. "Ben iyiyim," dedim doğrulmaya çalışarak. Ivy isteksizce gitmeme izin verdi, siyah gözlerini endişe kaplamıştı. Nedenini merak etmedim. Bu yapılandırılmış bir ele geçirmeydi, saf ve basit.

"O iyi mi?" David sordu, ben de iki kere baktım. Kahretsin, adamın güzel karın kasları vardı. Ve göğüs kasları. Bahse girerim her şeyi güzeldi.

"Evet, iyiyim," dedim ekşiyerek. "Bir çizgiye dokunmaya çalıştım, hepsi bu." Ivy ayağa kalktı, bana yardım etmek için elini uzattı. "Acıdı mı?"

Elimi duvara dayayarak tereddüt ettim. "Hayır, biraz iyi hissettirdi," diye itiraf ettim. "Ama mistikler bunun bir saldırı olduğunu sandılar ve geri geldiler." Jenks'e baktım. "Sanırım arkadaşlarını getirdiler."

Başını salladı, ben de yüzümü buruşturdum ve sonunda duvarı bıraktım. Daha iyiye gidiyor gibi görünüyordu ama gerçek şu ki, ince bir kontrol çizgisi üzerinde dengede duruyordum. Ne kadar çok mistik varsa, o kadar hızlıydılar. Kıcımlı kurtaran şey, birbirlerine nasıl öğreteceklerini öğreniyor gibi görünmeleriydi. Tanrıça bana teşekkür etmeyecekti ama belki de en başta onları bana bırakmamalıydı.

"Ah, ben iyiyim. Sakıncası yoksa ..." Banyo kapısına baktım ve onlar uzaklaşmaya başladılar, Ivy sığınağa, David de uzaktaki oturma odasına ve muhtemelen bir takım kıyafetlere geri döndü. Belli ki dikkati dağılmıştı, Ivy üstünü değiştirdi.

vampir t  t  s   dalgasıyla yanımdan geçip mutfağa gitti. David'e ikinci kez bakmadı, ki bunun anlamlı olduğunu d    nd  m. Geçen yıl ona a ık olmu tu.

Jenks'in geri çekilmesini bekleyerek teredd  t ettim. "David, tekrar te ekk  rl  r," dedim ve ba ını eğdi. Arka kapıdan giren uzun bir g  ne  dilimi onun  zerinde parlıyordu.

"Bu benim için bir zevkti. Herkes bir  eyler yapmak için can atıyordu ve bu daha agresif s  r  ler için iyi bir ıkı  noktası oldu. Onları  ehir merkezinden uzakla tırdık. Bu arada, Edden gelene kadar yirmi dakikanız var. Vivian zamanında uçak bulamadı ama ekleyeceği bir  ey yok, sadece talep ediyor, bu y  zden bunu onsuz yapacağız."

Arka oturma odasında g  zden kayboldu. Birdenbire tuvaleti kullanma ihtiyaım ikinci plana d    t  . *Vivian mı? Cadı konseyinin ba ı Vivian mı?* "Bu mu? Bunu ne yapacağım?"

David ba ını dı arı uzattı. " ehrin durumu hakkında konu acağız tabii ki."

Omuzlarım  kt   ve Jenks, Ivy'nin ona seslenmesiyle oradan uzakla tı. Ah. *Bunlardan bir tane* daha. *Bunlardan* birine en son katıldığımıda Al ortaya ıkmı  ve Ivy'nin eski kız arkada ı Piscary'yi  ld  rm    t  . En azından bu sefer  ehrin sorunları benim suçum değildi. "Trent'in burada olması gerekmiyor mu?"

David bir  ey s  yleyecekmi  gibi duraksadı ve sonunda omuz silkerek arka odaya geçip muhtemelen bir takım kıyafet giydi.

 a ırtıcı bir hayal kırıklığı ya adım. Mistiklerin bunun  zerine sorduğu sorularla birlikte bunu da g  rmezden geldim. Bir cevabım yokken nasıl aıklayabilirdim ki?

Lavabonun  n  nde durup sa tokamı çektim ve sa açıcı bir tılsım aradım. D  n gece du  almı tım ama saçlarımın b  y  k bir yardıma ihtiyaı vardı ve aynanın kar ısında durup saçlarımı d  zene sokmaya alı ırken aklım d  n geceye kaydı: Ivy ve Jenks'le rahatlamı  bir  ekilde yeniden bir araya geli imiz, Trent'le yaptığım otuz saniyelik telefon g  r   mesinin beni firalamı  gibi hissetmemle sonuçlanması.

Neden gelmiyor? Pes ederken d    nd  m ve bug  n aslan yelesi olmasına izin verdim. Cincinnati'de çok  nemli biriydi ama belki de dininin  l  ms  zleri  ld  rmeye alı an fraksiyonu finanse ettiğinden   phelenildiği için dı lanıyordu.

Ben dı lerimi firalarken mistikler aynayla aramda k  melendi ve ki isel hijyen fikrinden ho landılar. Belki de Trent'in dikkatinin dağılması o kadar da firalanmak değildi. Belli ki iyi olduğuma sevinmi ti. Eğer umurunda olmasaydı, Edden'a o tılsımı bulma mesajını g  ndermezdi. Belki de sadece mesafe koyuyordu. Hareketlerim yava ladı ve bu fikrin beni  zd  ğ n   kabul etmeyi reddederek lavaboya t  k  rd  m. Aramızda olması gereken  ey mesafeydi. Benimki de dahil herkesin hayatını kolayla tıracaktı. Bu

Bu şekilde daha iyi.

Ama elinin belime dokunuşunu hatırladığımda içimi bir ürperti kapladı, talepkâr ve daha fazlasını vaat eden bir sertlikteydi.

Biz mi? Bir avuç mistik bir araya geldiklerinde sesleri netleşerek sordular. *Bu biz değiliz. Bu . . .*

"Hiçbir şey," diye fısıldadım, ağzımı sildim ve yansımama baktım.

Öyle! diye ısrar ettiler, arka planda sayısız konuşma yükseliyordu. *Bu biz farklıyız.*

Her neyse. Çözmeleri için onları yalnız bırakarak geceliğimi çıkardım ve kurutucuda ihtiyacım olan her şeyi buldum. Tartışmalarından bihaber olan mistikler, yeni bir kot pantolon ve koyu yeşil bir kaşkorse giyerken beni yalnız bıraktılar. Yalınayak ve havada bir ürperti hissederek mutfığa doğru ilerledim, eşikte duraksadım. Normaldi. Normal görünüyordu ve bunun benim olmasını, tekrar tekrar görmeyi diledim, tıpkı yaz günlerinin yavaşça tekrar eden hissi gibi, korku silinip gidene kadar.

Ivy monitörüne kaşlarını çatmış bakıyor, Jenks yardım etmeye çalışırken omzundan aşağı parlak bir toz gönderiyordu. Bis buzdolabının üstünde uyuyordu, kırmızı bandanası kafasına bir sokak dövüşçüsününki gibi sarılmıştı. Üç peri çocuğu, birinin bulduğu bir tohum için tartışarak askıya doğru koşturuyordu. Kot pantolon ve düğmeli gömlek giymiş olan David, ikinci bir cezve kahve hazırlama gibi basit bir işi sanat haline getirmişti. Kiliseye daha önce de erkekler gelmişti ve hepsi buraya aitmiş gibi uyum sağlamıştı. Yine de hiçbirisi kalmamıştı ve bu beni yıpratmaya başlamıştı.

Periler, arkadaşlar, neredeyse aşıklar, diye düşündüm, tüm bunların iyi bir hikâyeden başka bir şey olup olmayacağını merak ediyordum. Başım ağrıyordu. Bir fincan kahveye ihtiyacım vardı.

Aşıklar mı? diye sordu geri dönen bir mistik ve buldukları farklı biz'ler üzerine yeni bir tartışmanın içine gömüldü.

Kahve harika kokuyordu ve fincana dökülürken mistiklere Kisten'i, bana dokunuşunu, hissettiklerimi, ondan alabildiğim duyguları, arzuyu anımsattım. Ivy başını kaldırdı, gözlerinin kenarındaki kahverengi çizgi küçüldü ve ben de omuz silktim. Başını sallayarak bilgisayarına geri döndü. Mistiklerin kafası daha da karışmıştı.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye nefes aldım her zamanki yerimde otururken, elimdeki kahve fincanı sıcacıktı.

Jenks kendi kendime konuşmamı normal karşılıyordu, auramın alevlenmesinin görsel ipucu kafatasımda yalnız olmadığımı belli ediyordu ama David ve Ivy endişeli bakışlar atıyordu. Bir yudum daha alırken umursamadım, içimi ısıtıp beni uyandırırken gözlerim kapandı. Mistikler, imgelemleriyle bana geri dönen peri çocukları gibi odada ve bahçede dolaşırken bana etrafımdaki boşluğu hissettirirken bile kendimi kaybolmuş hissettim. Bu

David'in odayı geçtiği fikri içimde canlandı ve bir sandalyenin çekildiğini duyup otururken onu zihnimde gördüğümde göz kapaklarım uçuşarak açıldım.

"Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim," dedi ve ben de döndüm, onu tam da olacağını bildiğim yerde gördüm.

Bu güvenli olamaz, diye düşündüm, endişemi bir yudum kahvenin arkasına saklayarak. Eğer mistikler beni delirtmezse ya da Tanrıça onları "tekil vizyonlarımla" kirlettiğim için beni öldürmezse, Newt sırf elf vahşi büyüsünü barındırma suçundan beni öldürecek. Al onları benden döver ya da denerken öldürürdü. Dali de bilet satardı. Tek başımaydım.

Ama bir avuç mistik, bir kadının arka kapıdan girdiği fikriyle bana geri döndüğünde, fincanı yere bıraktım ve gülümsedim. Kendi başımaydım.

-Çok yardım aldım. Tek yapmam gereken onu nasıl kullanacağımı öğrenmekti.

Düşüncelerimde gördüğüm kadın kapı aralığında belirdiğinde Jenks kanat çırparak ayağa kalktı, yumuşak adımları hem merdivenlerde hem de koridorda sessizdi. "Kurbağa sidiğinin kutsal anası!" diye bağırdı. "Bir periye küçük bir uyarı ver, ha?"

Onu tanıımıyordum ama belli ki diğer herkes tanıyordu ve David'in gözlerinin parladığını fark etmeden edemedim. "David," dedi bana ne boyun eğen ne de meydan okuyan bir bakış fırlatarak ve bu bakış kızıl bir kurdun yelesi gibi kıvrırcık ve dolgun saçlarımda gezindiğinde içim ısındı. "Toplantının başlamak üzere olduğunu biliyorum ama Kara Kumlar'la olan mesele bir noktaya geldi. Hâlâ etkili olabilecekken bir ittifaka aracılık etmemi ister misin?"

David kahvesini bıraktı ve ayağa kalktı. "Evet. Megan, içeri gel ve Rachel'la tanış, artık büyüden sayıklamıyor."

Gülümseyerek ona işaret etti ve kadın hevesle mutfığa girdi. "Memnun oldum," dedi elini uzatarak. "Dün gece seni gördüm ama ben patilerimin üzerindeydim ve sen de biraz kendinde değildin."

Paketimin dövmesini taşıyordu ve ben de ayağa kalktım, bunun gerekli dikkati gösteremediğim bir görev olduğunu söyleyene kadar mistiklerin üzerinde vızıldadığı bir suçluluk duygusu hissettim. "Özür dilerim," dedim elini sıkıca tutarak. "Sürüdeki herkesi gerçekten tanımalıyım. Ben ..." Sözlerim yarım kaldı. Meşgul olmak yeterli değildi ama dünyanın her üç ayda bir kurtarılmaya ihtiyacı varken sıradan meselelerle ilgilenmek zordu.

Megan elimi bıraktı, gülümsemesi genişledi. "Senin katıldığın son sürü toplantısına gelmek istiyordum ama en küçük çocuğum anaokulundan mezun oluyordu. İkimiz de meşguldük," dedi, sesinde en ufak bir suçlama belirtisi yoktu. "Huzursuzluk zamanlarında, alfalar ölüm tehlikesini atlatmak için çok uzaklara giderler. Sürü halinden memnun. Eğer öyle olmasaydı, birini iğneleyebilirdim."

Onda gurur vardı ve bunu görmek hoşuma gitti. O iyi bir kadındı ve

İkinci bir suçluluk duygusu parladı ve söndü. Şu anda içimde bulunan mistikler, ona olan güvenimi sorguluyordu. Bazıları onu sevdi, diğerleri sevmedi ve küçük, neredeyse duyulmamış bir grup, sırf şapka takmadıkları için herkesi sevmenin tehlikeli olduğunu haykırdı.

Gözlerimi kırptım, David de Megan da şu anda onlarla birlikte olmadığımı fark ettiklerinde kıpırdandılar ama sanırım mistikler bir şaka yapmışlardı. Tanrım, Tanrıça hiç mutlu olmayacaktı. Mizah mı?

Megan şaşkın şaşkın baktı ve bir adım geri çekildi. "Biraz vaktin olduğunda," dedi, gözleri aramızda gezinerek, "bilmen gereken birkaç şey var. Önemli bir şey değil."

David başını salladı ve ben de sesleri uzaklaştırdım. "Bütün öğleden sonra ben varım."

"Sizinle tanışmak güzeldi," dedi Megan ve ben sürüme ne kadar kötü hizmet ettiğimi fark ederek yüzümü buruşturdum. Elbette, önemli olan başka şeylerle meşguldüm ama bu bir mazeret olamazdı. David'in ona yardım edecek gerçek bir alfaya ihtiyacı vardı. Hiçbir zaman ikimizden başka bir şey olması gerekmemişti ama artık daha fazlasıydı ve benim buna izin vermem gerekiyordu.

"Kalmıyor musun?" diye sordum ve durdu, David yüzünü buruşturduğunda rahatsız olduğu belliydi. "Keşke kalsan," diye ekledim onu duymazdan gelerek. "Tabii yapman gereken bir şey yoksa."

Gözleri parladı. "Hayır, kalacağım."

Başını biraz daha yukarı kaldırdı, kalçalarını biraz daha salladı ve bir fincan kahve almaya yöneldi. Ivy bilgisayarından kıs kıs güldü ve ben de açıklamak için David'in yanına gittim. "Birbirinizi yanlış anlayacağınızı düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Onda bir alfanın duruşu var."

Bu yüzden ona ilgi duyduğuna karar verdim, biraz daha yaklaştım, Megan'ın yüzünde bir kızgınlık titreşimi belirdiğinde sevindim, ama hemen bastırdım. "David, ben bir Were değilim," dedim ona sessizce ve gözleri ondan bana kaydı. "O yetenekli bir kadın ve ben yetenekli kadınların önemli işler yaptığını görmekten hoşlanırım. Ayrıca, eğer benim işimi yapıyorsa, senin aldığın bilgilerin aynısını alabilmeli."

Bunu düşündü, gözlerinin arkasında pişmanlığın ilk ipuçları vardı. Asma rafta gözden uzak kalmaya çalışan peri çocukları hiçbir uyarıda bulunmadan dışarı fırladılar ve kilisenin önünden tanıdık bir dolu sesi geldi. Jenks çocuklarını takip ederek, "Affedersiniz," dedi. Arayan Edden'dı ve David'in Megan'la aralarında bir şey olmadığını inkâr etmesine aldırmadan kahvemi içmek için bir yer aradım. Burası kalabalıklaşacaktı ve ben zaten mistiklerle birlikte kendimi sıkışık hissediyordum.

"David. Ivy." Yorgun görünen Edden, peri çocuklarından oluşan bir çelenkle içeri girdi ve hemen kahveye yöneldi. "Rachel," dedi kahveyi bir fincana doldururken.

gökkuşaklı kupa. "Saçlarını böyle seviyorum," dedi ve saçlarına dokunmamı sağladı. "Kalamack nerede? Burada olması gerekmiyor mu?"

Evet, ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama Megan tanıştırlınca gürültü oldu ve konuyu açmaya çekindim. İçkimi bir kenara bırakıp pencereyi açmaya gittim. Al'in krizaliti hala devrilmiş su bardağının altında güvendeydi ve içimdeki her bir mistik Trent'in serçe parmağındaki yüzüğe bakmaya gittiğinde, katı bir şeyin nasıl bu kadar duyguya neden olabileceğini anlamaya çalışarak ayaklarımın üzerinde sallandım.

Jenks omzumda bir parıltıydı. "Oturmak ister misin, Rache?" diye sordu, başımı salladım, tereddüt ettim, sonra başımı salladım, tezgâha yaslandım ve kendimi kaldırdım. Kahvemle birlikte dolaplara doğru ilerlerken kendimi çocuk gibi hissediyordum. Edden yorgun görünüyordu, bu da bana bunu FIB binası yerine kilisemde yapıyorsak cehennem gibi görünmem gerektiğini düşündürdü.

Trent, Edden'in beni bulmasına yardım etti ama kendisi ortaya çıkmaya zahmet etmedi, diye düşündüm bir an hayal kırıklığıyla. *Ve bu iyi bir şey,* diye ekledim acı acı. Trent sonunda yaptıklarının kızlarını ve nişanlısını nasıl etkilediğini görüyordu.

Tanrım, gerçekten de o kelimeyi düşünmüştüm ve tanışma faslı biterken hoş bir ifade bulmaya çalıştım.

"Yani!" Edden yüksek sesle söyledi. "Bu sabah bunlardan iki tane daha aldım.

Hadi harekete geçelim. Kim yönetecek?"

Mistiklere taş çıkartacak kadar derin bir sessizlik çöktü ve herkesin bana baktığını fark ettim. "Ah . . ." Çenemi tuttum ve Ivy iç geçirdi, yeni bir yazmaya başladı.

David ekrana baktı, sonra kapı aralığına doğru ilerleyerek tüm dikkatleri üzerine çekti. "Çoğunuz ne söylemem gerektiğini zaten bildiğiniz için ben başlayacağım," dedi. "Gördüğümüz dalga hareketindeki üç kat artış, insanlar büyü yapmadığı için yanlış ateşlemelerde bir artışa neden olmadı. Ne yazık ki İçişleri Bakanlığı'nın vampir şiddetinin de düştüğü yönündeki iddiaları doğru değil. Olan şey, odağın vampir/insan yırtıcılığından vampir/vampir takip ve saldırılarına kaymış olmasıdır. Edden'in korktuğu gibi, Landon'ın Özgür Vampirleri suçlama fikri sokaklarda savaşılan bir bölünme başlattı. Büyü kullanamamak şiddeti kontrol altına almayı zorlaştırıyor. Ya Rachel'ın dediği gibi Ayer ve Landon harekete geçmeye hazırlanıyor"-David beni onaylamak için kupasını kaldırdı-"ya da Tanrıça kayıp mistiklerini ararken daha agresif davranıyor ve Ayer de bundan faydalananıyor. Dalgaların hiçbirisi Cincinnati'den çıkamıyor."

Gözlerim büyüdü ve mistik düşüncelerin akını uğursuz bir hal aldı. hissediyorum. "Onları takip edemiyor musun?" diye sordum. "Daha önce yaptığın gibi onları bulamaz mısın?"

İfadesi ciddi olan David başını salladı. "Yapabiliriz ama dalgalar bu sabah erkenden kaybolmayı bıraktı. Dönüp duruyorlar."

"Cincinnati mi?" Ağzımdan kaçtı. Bektan bir tost, Ayer'in ihtiyacı olan her şey vardı. Artık onları dışarı çekmiyordu - bu da Tanrıça'nın kayıp düşüncelerini aradığı anlamına geliyordu. Beni arıyordu.

"Koruma hatlarını kırmaya çalışana kadar ne kadar zamanımız olduğunu kimse tahmin edemez," diye bitirdi David ve ben bir ürperti bastırarak dizlerimi çeneme kadar çektim, topuklarım tezgâhın üzerindeydi.

Edden kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak sandalyesini odanın biraz daha içine doğru çekti. "İyi ve kötü haberlerim var," dedi. "Ne kadar işe yarar bilmiyorum ama dün gece teslim olan Özgür Vampirler bize efendilerin neden uyuduğunu anlattı. Bölgedeki yüksek mistik yoğunluğu, yaşayan ölümler üzerinde bir ruh ya da aura etkisi yaratıyor ve bu da onların iştahını azaltıyor. Gerçek aura seviyeleri bir eşiğin altına düştüğünde uyuyorlar. Şehrin herhangi bir yerinde esir mistikler olduğu sürece, ölümsüzler uyanmayacaktır."

Ve şehir kapalı olduğu için uyuyan efendileri tahliye edemediler. "Ayrıca Landon'ın onlara bilgi verdiğini ve Bunu yapmak için teknoloji. Rachel, üzgünüm ama işin içinde elfler *var*. Artık bundan eminiz."

Kaşları daha da çatıldı. "Trent bunu yapmazdı," dedim ve David ayaklarını bir o yana bir bu yana kaydırды.

"Rachel, Trent hakkında ne hissettiğini biliyorum-"

"Size söylüyorum, bütün bir halkın ölümüyle sonuçlanacak hiçbir şeyi onaylamazdı!" Yüksek sesle söyledim, sonra yanlışlıkla bir şeyleri havaya uçurmadan önce sakinleştim. Lanet olsun, yapmazdı! Şimdi değil. Buna inanmak zorundaydım. İnandım da.

"Ivy'nin dizüstü bilgisayarından Trent'in sesi geldi ve başımı kaldırdım.

Trent mi? Bir düzine kadar mistik, bakır kapların yansıtıcı yüzeyi hakkındaki tartışmalarını bırakırken içimden bir adrenalini ipliği geçti ve Ivy monitörünü odaya bakacak şekilde döndürdüğünde gözlerim açıldı. Bu Trent'ti. Ekranda. *Harika*.

Ivy bilgisayarına kaşlarını çatdı. "Zamanı gelmişti," diye mırıldandı.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Trent, görüntü sarsıntılı ama sürükleyiciydi. "Yazılım yüklenmedi. Rachel haklı. Böyle bir işlem yapıldığını duymadım ama enklavda sesimin çoğunu kaybetmiş gibiyim ve dewar'da hiç sesim olmadı."

Yorgun görünüyordu. Arkasında, daha küçük bir tankın içinde rengârenk balıklar yüzyordu. "Bizi görebiliyor mu?" Trent bana doğru bakar gibi olunca donup kaldım.

"Evet. İyileştiğini gördüğüme sevindim Rachel."

Dikkati saçlarımdaydı ve kulağa aptalca gelmeyecek ya da en ufak bir ilgi uyandırmayacak bir şey bulmaya çalıştım. *Tekil*, kafamın içinde yankılandı ve bunu söylemeden önce bir elimi ağzıma kapattım, mistikler mantık üzerine tartışmaya başladıkça ısıniyordum. Kütleden oluşmadığı açıktı, tekil davransa bile nasıl tekil olabilirdi. Diğer herkes sanki kulaklarımdan ıstakozlar çıkıyormuş gibi bakıyordu, en çok da Trent, elimi zorla indirdim. "Ne kaçırdım?" dedi, sivri uçlu gözlerinin kenarları hafifçe kızarmıştı. kulaklar.

"Daha önce duymadığınız bir şey değil," dedi Jenks, tozu monitörü kararttığına monitörden uzaklaştı.

Ama Trent'in Landon'dan haberi yoktu ve herkes geri çekilirken daha rahat nefes aldım, o yanlış olduğunu kanıtlayana kadar bunu gerçek olarak kabul ettim. Ki kanıtlamayacaktı. Son üç güne dönüp baktığımda, Trent ve Landon arasındaki konuşmalar çok daha anlamlı hale geliyordu. Trent'in Ellasbeth'le evlenmemek gibi aptalca bir şey yüzünden sesini kaybetmesi yanlış gelmişti, oysa Trent'i saf dışı bırakan güçler onun olayların gidişatını eylemsizlik oylamasına çevirebileceğini biliyorlardı. Dewar, onu saf dışı bırakmak için ilişkimizi kullanmıştı ve biz de çok geç olana kadar buna ayak uydurmuştuk. Tanrım, çok sinir bozucuydu.

Edden boğazını temizledi. "Trent, ben Edden," dedi, çünkü muhtemelen yayın yapan kameranın görüş alanının dışındaydı. "Ivy, yaşayan ölüleri uyandıramayacağımıza emin misin? Eğer mistiklerse, özel bir oda ya da başka bir şey olabilir mi?"

"Hayır," dedi, sesi endişeyle kalınlaşmıştı. "Yeterli zaman yok. Birkaç evle temas halindeyim ve bana efendilerinin aura açlığından ölmeye başlamadan önce yirmi dört saatten daha az zamanları olduğunu düşündüklerini söylediler. İlk belirtileri göstermeye başladılar." Çenesi sıkıştı ve annesinin de yaşayan ölüler arasında olduğunu hatırladım. "Onları tahliye etmeliyiz."

"Bana izin vermiyorlar. Kirlenmeden endişe ediyorlar," dedi Edden ve Ivy öfkeleni.

"Bu saçmalık, bunu sen de biliyorsun," diye hırladı. Gözleri kararmıştı ve Jenks bir uyarı mırıldanırken, camı daha da yukarı itmek için eğildim.

"Sakin ol," dedi David, ayağa kalktı ve son kahveyi almak için harekete geçti. Bunun kafein arzusundan çok ayağa kalkmak için olduğunu düşündüm. "Sadece buna bir son vermenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyoruz." Megan da herkesi izliyordu ve bu beni tedirgin ediyordu. "Landon ya da Ayer'in yerini bulma şansım olmadı. Edden, birini verebilir misin?"

Edden başını salladı. "Belki de üç gün önce. FIB ve I.S. gün batımına kadar hiçbir şekilde etkili olamayacaklar." Şöyle bir baktı

David boş kahve fincanına baktı ve omuz silktilti. "Eğer adamlarım olsaydı. Şu anda onları bulmak için kaynak ayıramam. Yangın, acil durum, tüm kamu hizmetleri, her anlamda, yok." Edden devam etti ve Trent'in dikkatini vermediğini, masasındaki bir şeyle meşgul olduğunu fark ettiğimde dişlerimi emdim. "Şimdilik yeni tıbbi acil durumlar arenaya gidiyor ama büyük bir şey alev alırsa nehre kadar yanacak."

Jenks omzuma indi, mistikler irkildi ama ben irkilmedim. "Ve dışarıdan gelecek herhangi bir yardımı unutabilirsiniz," dedi Edden, sesi kararlıydı. "Dalgalar durana kadar karantinada sayılırız. Vivian bunu doğruladı."

Dudaklarım aralandı. "Devlet yardımı yok mu? Benim vergilerimle ne yapıyorlar?"

Edden, "Birkaç saat içinde gelecek küçük bir danışma grubu dışında, sadece bizi kontrol altında tutmaya yardımcı olacaklar," dedi. "Kimse girip çıkmayacak. Atınız için yeterince yeminiz var mı?"

"Ah, bu benim atım mı?" Trent monitörden bana keskin bir bakış attı ve Tulpa'yı hatırlayarak pencereden dışarı baktım ama onu göremedim.

"Birkaç gün daha. Onu bir parka götürebilirim ama biri onu yemeye çalışabilir."

Katı bir şey yemek mi? diye sordu bir mistik, sesi kafamdaki sayıları biraz azalmış olan mistiklerin içinde netti. *Kendi başına hareket edebilen tekil bir kütleyi tüketmek mi? Bu kabul edilebilir mi?*

Edden'in elleri yukarı kalkıp çaresiz bir hareketle tekrar kucağına düşerken dikkatim dağılmıştı.

"Dalgaları durdurabilirsek, bir şansımız olabilir," dedi Edden. "Peki ya sen Rachel?" Trent sordu, ben de irkildim. "Elfler bize yardım etmeyecek. ama iblisler beş bin yıldan daha eskidir. Mistiklerin kontrolü hakkında bir şeyler biliyor olabilirler."

Savaş sanatları, diye düşündüm, korkum içimdeki mistiklerin aniden alevlenmesine neden oldu. Onlar akın ederken nefesimi tuttum ve dolabımdaki bir tılsım patladığında herkes sıçradı, vahşi, odaklanmamış büyü akışını kaldıramadı.

Trent, "Anladığım kadarıyla bunu onlarla konuşmamışsın," dedi ve içime bir öfke yayıldı.

"Şu anda iblislerle konuşmam iyi bir fikir değil," dedim sıkıca. Kızgın olmak korkmaktan daha iyiydi. Mistikler bile bunu anlamıştı. Neden böyle bir pislik gibi davranıyordu?

"Dalgalar durdurulmalı," diye karşı çıktı Trent. "Ya kanunsuz grubu yok etmek ya da Tanrıça'nın kayıp düşüncelerini düşünmeyi bırakmasını sağlamak için iblislerin sahip olduğu bilgi gerekecek."

Haklıydı, ama korkuyordum, Al'ın yüzündeki ifadeden korkuyordum.

Yara izinin ne kadar derin olduğunu. "Yapmamayı tercih ederim," dedim.

Hızlı hareket eden Ivy monitörü hafifçe kaydırıldı. "Rachel bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi."

Jenks, Trent'in de onu görebilmesi için Ivy'nin yanına geçti. "Şu anda içinde senin elf tanrıçandan parçalar var, kurabiye osuruyor ve aurasını parlatıyor. İblislerin bunun üzerine güllük gülistanlık olacaklarını mı sanıyorsun?"

Trent'in yüzü kül rengi oldu ve içimi bir ürperti kapladı. "Kimse bana bunu söylemedi," dedi hızla, neredeyse ayağa kalkıyordu ki kamerada olduğunu hatırlayınca tedirginlikle tekrar yere çöktü. "Dün gece seninle konuştum ve sen bana bunu söylemedin."

"Eğer beni başından savmasaydın, belki de savardım," diye mırıldandım ve David, Megan'la endişeli bir bakış alışverişinde bulundu.

"Fırçaladım seni!"

Ellerimi dizlerimin yanındaki tezgâha koyarak monitöre doğru eğildim. "Beni fırçaladı." Bunun ilk tartışmamız olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum ama böyle bir tartışma yaşamadan önce bir çift olmanız gerekmiyor muydu? O seçimini yapmıştı -doğru seçimi- ve ben o seçim değildim.

Belli ki üzgün olan Trent ekranın dışına baktı. "Bana onun mistiklere yataklık ettiğini söylememiştin."

"Bilmiyordum Sa'han," dedi Quen'in sesi belli belirsiz. "Durumu idare ediyor gibi görünüyor."

Ivy'nin rahatsız edici bakışını görmezden geldim. İçimde uğuldayan gizemler parmak uçlarımda karıncalanmasına neden oldu. Trent ateşle oynadığını biliyordu. Bu şeyleri içimden tamamen çıkarmalıyım - tercihen öbür dünyada kimse beni onlarla görmeden önce. Al'ın yardım etme ihtimali vardı. Zayıf bir ihtimaldi ama para onu harekete geçiriyordu ve beni ihbar etmesi banka hesabını tehlikeye atacaktı. Ayrıca, ondan kaçma kararım korkuya dayanıyordu ve korkunun beni yönetmesine izin veremezdim.

Trent sert bir ses tonuyla, "Rachel," dedi.

"Ben iyiyim," dedim ve Jenks'in tozu mutsuz bir turuncuya dönüştü. "Ve işin doğrusu, haklısın. Landon ve Ayer kene gibi kazılmışken, onları zamanında bulamayabileceğimiz ihtimalini göz ardı etmeyeceğim. Dediğin gibi, iblisler en iyi seçeneğimiz olabilir. Eğer efendileri uyandırabilirsek, Landon ve Ayer'i buluruz. Vampir şiddeti de duracaktır."

"Rachel, iblislere gitmeni istemiyorum," dedi Trent ve Edden tiksintiyle ellerini havaya kaldırdı.

Ona baktım, gösterdiği duygu karşısında şok olmuşum. Ya da belki artık onu daha iyi okuyabiliyordum. "Bu senin fikrindi."

"Evet, ama bu senin içinde hala mistikler olduğunu bilmeden önceydi."

Korkmak yerine öfkelenmeyi seçerek tezgâhtan kaydım, dizlerim titriyordu.

Odayı geçtim. Megan geri çekildi ve David bile rahatsız görünüyordu. "Burada değilsin," dedim, ellerim kalçalarımın onun resmine bakarken; yanında yüzümün olduğu küçük kutu yanlışı görünüyordu. *Tanrım, saçlarım gerçekten bu kadar dağınık mı?* "Senin söz hakkın yok," diye ekledim. "Kurabiye yapıyorum ve kim benimle gelmek isterse gün batımında gelebilir. Hikayenin sonu."

"Ben de varım," dedi Ivy ve ben onun yardımına sevinirken bile yeni bir endişe su yüzüne çıktı.

"Ben de!" Jenks durumu daha da kötüleştirerek ekledi ama dürüst olmak gerekirse bu sefer onları durduramazdım ve yardıma ihtiyacım vardı. Hem de çok ihtiyacım vardı.

"Kurabiye mi?" Edden mırıldandı.

Jenks, Edden'in yanında dururken bilerek başını salladı. "Al kurabiyeleri sever. Bu ona en az beş dakika kazandıracaktır."

"Neden gün batımı?" diye sordu David. "Şu andan itibaren saatler var."

"Çünkü Jenks gün batımına kadar ever-after'da olamayacak ve Bis de o zamana kadar uyanamayacak," dedim kalbim çarparak ve peri mutlu bir gümüş renginde parladı. "Bunu yapabiliriz. Daha önce de yapmıştık. Kim bilir? Belki Al'in onları benden çıkarmanın bir yolu vardır." Çok fazla acı içermeyen bir yol belki ama bundan şüpheliydim.

"Rachel. . ." Trent ekrana doğru eğilerek itiraz etti ve ben de aramayı sonlandırmak için kapağa vurarak Ivy'nin sarsılmasına neden oldum.

"Toplantı sona ermiştir," dedim kalbim çarparak. Ivy bana bakıyordu ve ben de dönüp David, Edden ve hatta Megan'ın gözlerini kocaman açıp sessiz kaldıklarını gördüm.

"Ne?" dedim. Mistiklerin neden sustuğunu ya da gittiğini merak ederek "Ne?" dedim. "Edden, eğer Landon ve Ayer'i gün batımından önce bulabilirsen dinliyorum, ama aksi takdirde ben gidiyorum."

Ses dalgalarını yorumlayan bir kütle, dedi bir mistik önemli bir şekilde ve bu bilgi diğerlerine yayıldı, kulaktan daha fazlası olduğuma dair alevli bir konuşma başlattı ve bu delilik miydi yoksa bir şaka mı? İçimden histerik bir kahkaha yükseldiğini hissettim ve onu bastırdım.

Kafayı yiyeceğim, diye düşündüm, bu her şeyi daha da kötüleştirirken gözlerim büyüdü.

"Bayanı duydunuz!" Jenks tozun kızgın bir bronza dönüştüğünü söyledi. "Yola koyulun! Bulun şu piçleri. Giysilerimdeki pis kokuyu çıkarmak bir haftamı alıyor."

Edden parladı, iblis kartını kullanmak ve normale dönmek için sabırsızlanıyordu. "Bu kadar mı yani?"

David başını salladı ve Megan'ı dışarı çıkarmak için elini uzattı. "Güzel. Edden, eğer tek ihtiyacın olan sokaktaki gözlerse, sana yardım edebilirim. Eğer bu pislikleri bulursak, Rachel iblislerle konuşmak zorunda kalmayacak."

"Denemeye değer," dedi Edden. "Adamlarını arenaya getir ve

onlara bir ızgara vereceğiz. Rose nerede olduğumu benden daha iyi söyleyebilir."

Telefon çalıyordu ve Ivy arayanın kimliğine baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı. Başımı salladım, o da çalmasına izin verdi. O burada değildi. Söz hakkı yoktu. Bunu da diğer her şeyi hallettiğimiz gibi halledebilirdik. Birlikte. Ama kafamın içinde vızıldayan mistiklere geri çekilmelerini ve tekil düşüncelerimi düşünmeme izin vermelerini söylerken kalbim çarpıyordu ve dizlerim titriyordu.

David'in eli Megan'ın omzundaydı, ikisi de ellerinde bir yığın kıyafetle kapıya doğru ilerliyorlardı. Onların rahat ve rahat temaslarını görünce daha fazla erteleyemeyeceğimi anladım. "David?" Jenks'in tozları arasında el sallayarak seslendim. "Bekle. Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" İkisi de durdu ve içimi bir endişe kapladı. Onları terk etmiyordum. İşleri yoluna koyuyordum.

"İblislerle başa çıkabileceğinden emin misin?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Daha önce yapmadığımız bir şey değil." *Derinlerde yatan nefreti saymazsak.*

"İyi olacağız. David, düşünüyordum da."

Yüzü hemen karardı ve Edden ile Ivy'nin yanımdan geçebilmesi için onu kenara çektim. Geçerken omzuma dokundu, bu basit temas birkaç mistikte "biz" ile ilgili bir tartışma başlattı.

"Ah, bu hafta biraz düşündüm," dedim, sözümü kesmeye başlayınca elimi kaldırdım. "Hayır, dinle," dedim ama o dinlemiyordu.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi ve Jenks giderken Megan kızardı, ön kapıya giden yoldaki gürültüye katıldı. "İstemiyorum-"

"İstemiyorsun," diye araya girdim, içindeki odağı bulana kadar gözlerini aradım, o kadar derin ve yerleşikti ki, onu asla terk edeceğini düşünmüyordum. Asla terk etmeyeceğini umuyordum. *"İstediğin şey için artık çok geç,"* dedim, bu işin yürümemesinden dolayı mutsuzdum. Onu ve sürüsünü ortak bir amaç altında toplanırken görmek bu işin yürümeyeceğini açıkça ortaya koyuyordu. "İhtiyacın var. Orada, sizinle aynı şeye odaklanmış bir alfaya *ihtiyacınız* var. Açıkçası ben bunu yapamam."

"Rachel."

"Ben bir Were değilim," diyerek sözünü kestim. "David, Megan'ın yaptığı işin gerektirdiği nüfuza ihtiyacı var." *Benim işim, o kadar ihmal ettiğim bir işti ki, onu yapan kadınla tanışmamıştım bile.* "Belki sıradan bir alfa olsaydın bu işe yarayabilirdi ama değilsin. Artık değilsin."

"Belki sadece sıradan bir cadı olsaydın," dedi hayıflanarak ve anlamaya başladığında omuzlarım gevşedi. İkimiz de farklı yönlerde çekiliyorduk. Artık bırakmanın zamanı gelmişti.

Boğazım düğümlendi ve kendimi sorgulayan gizemcilere karşı destekledim. "Bunun kolay olduğunu sanma," dedim ve o da başını sallayarak elimi tutup sıktı. "Ne yapmamız gerekiyor?" Başını kaldıran Megan nefesini umutla tutarak yaklaştı.

David bıraktı, parmakları onunkileri buldu, gözlerinde yeni, istekli bir bakış vardı. Evet, doğru şeyi yapıyordum. "Sürümüzden ayrılmıyorsun," dedi ve Megan başıyla onayladı.

"Hayır, ama ben alfa olamam." Ama bunun ilk çıkış adımı olduğunu biliyordum. Ben bir Were değildim ve öyleymiş gibi davranmak sadece daha fazla kedere yol açacaktı. En başta hiç denememeliydim. Ama bunun tüm bunlara yol açacağını kim bilebilirdi? Neredeyse parlayan Megan'a baktım. "Kavga etmemize falan gerek yok, değil mi? Gerçekten çok yorgunum."

David kıkırdarak başını eğdi. "Bir el sıkışma yeter. Evrak işleri sadece kayıt için."

Bir el sıkışma. Mistikler, elimi uzatırken neden hem üzgün hem de mutlu olduğumu anlamaya çalışarak en üstteki düşüncelerime yakın kümelandiler. Ellerimiz buluştuğunda, "Megan, tüm iyi şeyler sana," dedim.

"Git ve kazanana kadar ölümü sallama," dedi ve ben pişmanlıkla iç çektim. *Yapabilirdim, yapmalıydım.*

"Ben yaparım. Teşekkür ederim." Bıraktım ve mistikler şaşkınlıklarını mırıldandılar.

Onun tek sesine daha fazla önem verdim, diye düşündüm.

Tek bir ses, birçok sestten daha değerli olamaz, diye düşündüler hep bir ağızdan.

Tek bir ses diğerlerinden daha fazlasını görüyorsa olabilir, diye düşündüm, sonra bu kavramla beslenen bir sel beni terk ederken nefesimi tuttum. Megan'a sarılarak ani dengesizliğimi gizledim. Yapılacak en doğru şey buydu ve ben geri çekildiğimde David'in yüzü gülüyordu. Sessiz adımlarla ön kapıya doğru ilerlediler, yumuşak sözcükleri birbirinin üzerine düşüyordu. Bu iyiydi. Sonunda iyi bir şey yapmıştım.

Jenks içeri girip omzuma konarken, "Bu çok hoş," dedi. "Yani kurabiyelerin Al'ın seni yakalamasını engelleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Mutfağımın yeni sessizliğinin tadını çıkararak Ivy'nin boş köşesine baktım. "Hayır, ama bence sen, ben, Bis ve Ivy birlikte çalışarak bunu yapabiliriz," dedim usulca ve önümden dökülen tozlar endişeli bir kırmızıya dönüştü. "Umarım Landon ya da Ayer'i gün batımından önce bulurlar. Al çok kızacak ama beni ele vermeyecektir. Beş parasız kalır."

Jenks'in tozu kasvetli bir kahverengiye döndü ve ben de nefes verdim. "Belki Al onları benden çıkarabilir," dedim buzdolabına dönerken. Açlıktan ölüyordum ve yapmak istediğim son şey boş bir mideyle iblislerle savaşmaktı.

Ama Jenks'le buzdolabındaki artıkları ve gıda zehirlenmesi olasılığını tartışırken, Al'ın onları çıkarmasını istediğimden emin değildim. Onlara ve bana getirdikleri vahşi büyüünün ürpertisine alışmaya başlamıştım.

Yirmi İki

Fırının kapağını açtığımda çikolata kokulu hava saçlarımı dalgalandırdı. Hamurlar on beş dakika önce dondurulmuş, Ceri'nin bana öğrettiği bir tılsımla çözülmüş ve ben Al'a neden gururundan önce banka hesabını düşünmesi gerektiğini anlatırken dikkatini dağıtmak için hızlı bir rüşvet olarak pişirilmişti.

Tavayı tezgâhın üzerine koyup spatula için çekmeceyi karıştırırken bunun *çok aptalca olduğunu* düşündüm. Sıra dışı bir aptallık yüzünden kendimi sonsuza dek hapiste bulacaktım. Eğer Al bunu yapmazsa, önümüzdeki yirmi dört saati bir grup iblise neden onları köleleştiren, onlara savaş açan, onları alternatif bir gerçekliğe hapseden ve sonra da çocuklarının kendilerinin bodur gölgeleri olması için onları lanetleyen türün tanrıçasının parçalarına ev sahipliği yaptığını açıklamaya çalışarak geçirecektim.

Jenks bir elinde at kılı, diğer elinde ağlayan kızıyla içeri dalarken başımı kaldırıp gülümsemeye zorlayarak, belki de haklılar, diye düşündüm.

"Rache, ona atın onu yiyeceğini söyle," dedi, onu bırakıp kanat bandını sakladığı alet rafına doğru daldığında içinden sinirli parıltılar süzülüyordu. "Yemin ederim, o aptal hayvanın kanadını koparmasına izin vermeliydim."

"Bunu Tulpa mı yaptı?" Dedim ve kızı tezgâhın üzerine çekti, tozları gümüş, altın ve yeşilden oluşan güzel bir kaleydoskopta kızın tozlarıyla birleşti.

"Hayır, ondan uzaklaşırken kaptı. Kıpırdama. Kıpırdama!" diye bağırırken kızı beceriksizce arkasına baktı ve babasının düzeltbilmesi için kanadını tuttu. Küçük bir kesikten gümüş tozu sızıyor ve kızın yüzünden akan iki damla gözyaşını yansıtıyordu. "Tink'in küçük pembe goncaları," diye homurdandı işini bitirip ellerindeki yapışkan şeyi ovarken. "Buna değdi mi?"

Gözyaşlarının arasından gülümseyerek başını salladı ve havalanarak tezgâhtaki at kılını kapıp geçti. Yarım saniye içinde kanatlarının sesi bile kayboldu.

"Lanet çocuklar çok hızlı büyüyorlar," diye fısıldadı ve onu da çılgınlığıma dahil ettiğim için bir an suçluluk hissettim.

"Ah, Bis ve Ivy muhtemelen bu gece yeterince yardımcı olacaktır," dedim ve döndü.

"Bull," dedi tezgahtan bir kırıntı alarak. "Al beni korkutmuyor." "Beni korkutuyor," diye itiraf ettim ve Jenks başını salladı, kırıntıyı kemirirken sessizdi.

pixy boyutunda kurabiye kırıntısı. "Ciddiyim," dedim spatulanın üstünden sıcak bir kurabiyeyi iterek. "Sen ve Ivy ikiniz de. Bu Al için fazla gelebilir."

"Gelmek için bir neden daha," dedi sokağa doğru bakıp uzaktaki bir motorun ve teneke gibi bir kornanın sesiyle ayağa kalkarak. "Kabul et Rachel. Bizimle sıkışıp kaldın." İkinci bir korna ve ardından bu kez daha yakından gelen bir motor sesi daha ona katıldı.

"Çocuklar," dedim, umarım hepsi bu kadardır. "Kaza yapmadan da yeterince şey olmuyor mu?"

Jenks, "Ah, bu Trent'in arabası," dedi ve az önce ısırduğım kurabiyeyi unutarak doğruldu. "Yani, bu onun kornası."

"Trent?" İçimde bir parça adrenalin kıvılcımı çaktı, en yakınımıdaki gizemcilerin ilgisini çekti, dikkatleri boyadaki küçük pigment tonlarından benim yükselen kızarıklığıma yöneldi. "Hollows'a nasıl girdi? Kilit altındayız."

Bir arabanın kapısı çarptı ve Jenks daha da yükseldi. "Beni yakaladın. Ama bu o."

"Rachel? Rachel!" sesi sokaktan yankılandı. "Seninle konuşmam lazım!"

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Beni durdurmaya geldi, diye düşündüm ve mistikler alarmıma mırıldandılar, bunun olası bir yaralanmaya değil de ... utanca dayanması kafamı karıştırdı? Trent bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Ben de kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama beni durdurmaya çalışırsa, bunu kabul etmek zorunda kalacaktım ve sonra yine de yapmak zorunda kalacaktım çünkü onun da ima ettiği gibi, gerçekten başka bir seçenek yoktu.

Trent'in kapıyı yumruklamasıyla mabette gök gürültüsünü andıran bir ses yankılanırken Jenks, "Tostun üzerine sıçayım," dedi ve ben irkildim. "Komşular polisi aramadan önce onu içeri alacağım. Geleceklerinden değil," diye bitirdi sözlerini, tozları parlak bir ışıltıyla uçup giderken.

Trent burada, diye düşündüm, spatulayı neredeyse parmaklarımla kavırıyordum. Bu benim hayatımdı, benim kararımdı. Onun ne istediği önemli değildi. Bu gerçek çok açıktı. Yersiz bir öfkeyle spatulayı bıraktım ve sıcak pedi kaptım.

Yüzümü buruşturarak son tepsi kurabiye için fırını açtım. Trent'in mabetteki sesiyle kaşlarım çatıldı ve koridorda tepinirken ona bilerek sırtımı döndüm.

"Neden bana hala i ç i n d e mistikler olduğunu söylemedin!" Trent bağırdı.

Sesini yükseltmesine şaşırarak döndüm, elimde bir tepsi kurabiye vardı. Üzerinde hâlâ daha önce giydiği kıyafetler vardı; pantolonunun etekleri kırıışmış, gömleğinin üst iki düğmesi açılmış ve bir tutam saçı gözüküyordu. Kolları farklı yüksekliklerde kıvrılmıştı ve bu onu, kulaklarının uçları kızarmış bir şekilde bana bakarken bile çekici gösteriyordu.

"Belki biraz daha yüksek sesle söylemek istersin?" Tepsiyi takırdayarak tezgâhın üzerine bırakırken söyledim. "Siz ikinizi sokaktan geçerken duyduklarını sanmıyorum."

Dağınık ve üzgün bir şekilde içeri girdi. Gömleğinin cebinden bir kalem çıktı ve beni sarsmak istercesine uzandığında spatulamı tehditkâr bir şekilde kaldırdım. Mistikler mırıldandı, en yakınımdaykiler içimde toplandı ve belki de bunu hissederek durakladı. Gözleri kurabiyelere kaydđ, sonra lavabonun üzerindeki perdelere tünemiş Jenks'e dikildi.

"Henüz gitmedin..." diye başladı ve ben başımı salladım, tepside bir kurabiye alırken dudaklarımı bir çizgi halinde bastırdım.

"Henüz değil," dedim, onu soğutma rafına götürürken. "Ivy bu öğleden sonra Nina'yla buluşacak, Jenks ve Bis'in de bizimle gelebilmesi için gün batımını bekliyorum." Hiçbir ilgileri olmayan bir şey için hepsini riske atmak zorunda kaldığım için öfkeliydim, çok fazla güç kullandım ve bir kurabiye tepside yere düştü. Sinirle spatulayı yere fırlattım. "Neden buradasın?"

"İçinde Tanrıça'nın parçalarıyla sonsuzluğa gidemezsin! Bunun tek yol olduğunu söylediğimi biliyorum ama başka bir şey düşünebiliriz. Ya Newt seni görseydi?"

Gözlerinin kenarındaki endişe çizgileri içimdeki öfkeyi bastırdı ve ilk ısırcı tepkim söndü. "Başka bir şey için vaktimiz yok," dedim, uyuşmuş hissederek. "Ayrıca, eğer bunu Al ve benim aramda tutabilirsem, her şey yoluna girecek. Beni ihbar etmez. Her şeyini kaybeder." Ama içimde bir parça korku vardı. Al'ın elflere olan nefretini görmüştüm. Duyguları nesillerin süzgecinden geçmiş değil, hamdı. Acı kendisine aitti, aktarılmış bir hikâye değildi.

Ve yine de Ceri'yi sevmişti. . .

"Her şey yoluna girecek," dedim kurabiyeyi alıp çöpe atarken. "Ve bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bu hiç adil değil," dedi ve ben de tezgahın üzerinden ona doğru eğildim.

"Evet. Öyle. Öyle." Yavaşça nefes aldım, doğru kararı verdiğini bilmeme rağmen sinirliydim. İkimiz de öyleydik. "Bay Kalamack."

Ayakkabılarını sürüyerek, neredeyse belli belirsiz bir iç çekişle oturdu. Yüzü bana dönüktü ve bahçede oynayan perilerin sesini duyabiliyordum. Nehrin karşısından gelen siren sesleri ve yanan binanın belli belirsiz kokusu olmasa, neredeyse normal bir gün olabilirdi. Yavaş yavaş Trent'le kurabiye yapma anısı su yüzüne çıktı. Gerginlik azalınca kurabiyeleri soğutma rafına taşımaya devam ettim. Anı, gerçekten yapmış olduğumuz anlamında gerçek değildi-

Zihnimde kapana kısılmıştım ve o beni kurtarmaya çalışıyordu - ama o da hatırlıyordu, yani belki de her şeye rağmen gerçektir. Sonrasındaki öpücük kesinlikle öyleydi.

"Auran beyaz," dedi, hâlâ bana bakmadan. "Kaç tane?" Başını çevirdi ve nefesim kesildi. "Bunu hâlâ sorabilirim, değil mi?"

Diğerleriyle tam olarak eşit olması için bir kurabiyeyi ittim. "Değişiyor. Bir çizgiye dokunursam, nefes almak için çok fazla. Şu anda çok fazla değil. Sadece birkaç ses. Seni bilgisayardan tanıyorlar. Tebrikler, size güvenilir tekil unvanı verildi. Şapka takmamanızı öneririm."

"Ah . . ." Şaşkınlığı ani ve ihtiyatlıydı, ben de alaycı bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Seni bir birey olarak tanıdılar. Seni bilgisayarda gördükleri için emin değillerdi. Çok fazla dolaşıyorlar, bu da işleri kolaylaştırıyor." Etrafta dolaşmak, sonra kafası karışık arkadaşlarla geri dönmek, beni kilometrelerce uzakta olan şeylerle ilgili görüntüler, düşünceler ve sorularla bombardımana tutmak. Her yerde neler olup bittiğini bilmek yüce, tanrısal bir şeydi.

Deliriyorum,

ve sanırım hoşuma gitti.

Jenks'in kanatları uğuldadı ve perde çubuğundan soğuyan kurabiyelere doğru uçuştı. "Eğer dövüşmeyeceksen, gidip atını çocuklarımdan kurtaracağım," dedi ve sonra anlamadığım neşeli bir tozla bahçeye fırladı.

Trent onun gidişini izledi, dikkatini tezgâhın üzerindeki yazım kaplarına çevirirken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Yapmak istediğin hiçbir şeyin kötü bir fikir olduğunu sana asla söylemeyeceğime yemin etmiştim," dedi alçak sesiyle beni çekeştirerek. "Ama bu riske değmez. Rachel, bana bak!"

Spatulayı yere bıraktım ve onunla yüzleştim, kurabiyeler ve aramızda söylenmemiş binlerce kelime vardı. "Neden buradasın?" Yumuşakça sordum.

"İblislerin seni içinde mistiklerle görmesine izin veremezsin. Al'ın bile," dedi ve içime bir korku yayıldı. "Bize duydukları nefretin derinliğini anlayamazsın. Özellikle de artık bir düzine Rosewood kurtulanı sağlıklı bir şekilde büyüyor. İblisler onların var olduğunu biliyor. Sadece sinir ağları oynayacak kadar olgunlaşana kadar onları görmezden geliyorlar."

"Neden buradasın dedim?" Tekrar sordum, ayağa kalktığı anda nefesim kesildi.

"Rachel, auran mistiklerle bembeyaz olmuş," dedi ve dirseğimi tuttuğunda geri çekilmedim. "Onlar aptal değil. Bilirler. *Hatırlayacaklar*. Tanrıça'dan nefret ediyorlar."

"O zaman belki de onu nasıl kontrol altına alacaklarını biliyorlardır," dedim dirseğimi kaldırarak. "İblislerden yardım almak elimizdeki en iyi seçenek. Yani bu daha zor bir seçim - neden şimdi bir şeyleri değiştirelim ki?"

Trent nefes vererek daha yakına eğildi ve tarçın ile şarap kokusu burnuna çarptı.

üzerimde. "Yavaşlamanı istiyorum," dedi. "Bunu çözebiliriz. Al'a gitmek tek seçenek değil; sen hariç herkes için en kolayı bu." Yüzündeki gergin ifadeye bir parça korku yerleşti. "Artık kolay olanı yapamam. Ruhum için çok zor."

Sözlerinde tehlike vardı ve boş tencereleri lavaboya koymak için döndüm. "Evleniyorsun," dedim ona dönerek. "Ne yapacağım konusunda söz hakkını kaybettin." Dudaklarımı bastırarak arkamı döndüm. "Neden buradasın ki?"

"Seninle konuşmaya geldim," dedi. "Ve bunu yapmayacağından emin olana kadar buradan ayrılmayacağım."

Başım ağrıyordu ve ayaklarımın güzel olamayacak kadar uzun olduğunu düşünerek aşağıya baktım. "Ne *istediğin* önemli değil." Bakışlarımı yukarı kaldırdım, mutfığına nasıl baktığını görünce şok oldum, onu dinlemem için bana yalvarıyordu. "Trent, elflerden sorumlu olmak için çok çalıştın ve bu her iki taraf için de geçerli. Sen onlara aitsin. Lucy'ye, Ray'e ve Ellasbeth'e aitsin. Sen Cincinnati'ye ve Mississippi'nin doğusundaki tüm elflere aitsin. Paraya ihtiyacım olduğunda senin için çalışıyorum ve artık bunu yapmayacağım. Bir seçim yaptın. İyi bir seçimdi ve destekliyorum, ama ikisini birden yapamazsın. O yüzden git ve *işimi yapmama izin ver!*"

Bir adım öne çıkarak beni geri çekilmeye zorladı. "Haklısın. Bir karar verdim. Yanlış bir karardı."

Kahretsin. Yüzümün bembeyaz olduğunu hissettim. Mistikler içimde kümелendi, korkumun kaynağını arıyorlardı, onu fiziksel bir acıda değil de yine duygularda bulduklarında şaşırdılar. Daha fazlası toplandı, büyülendiler ve başımı döndürdüler.

"Tanrıça tarafından alındığını duyduğumda denedim," dedi Trent, uyumsuz kollarına dikkat çekip birini kıvrarak. "Yapmam gerekeni yaptım. Güvenli olan yerde kaldım. Edden'a o bulma tilsimini göndererek sorumluluklarımı yerine getirdim. Kendime onun seni bulabileceğini, senin iyi olacağını söyledim. Ve iyiydin de. Doğru olanı, kabul edilebilir ve gerekli olanı yaptım ve işe yaradı. Ama neredeyse beni öldürüyordu."

Yaklaştı, ben de tezgâha çarpana kadar geri çekildim. Beni izlerken elimi tuttu ve aramıza getirdi. Uzun, zarif parmaklarındaki erkeksi gücü görerek kendi ellerimle ona baktım. "Bir daha asla senin için çalışmayacağım," diye fısıldadım, parmaklarının tenimde gezinmesini istiyordum. "Hiç sorma."

Trent'in gözleri benimkilere sabitlendi. "Ellasbeth'e bu sabah gitmesini söyledim." Nefesim kesildi ve başımın döndüğünü hissederek nefesimi tuttum. "Ne?"

Gülümsemesi zayıf ve titrekti; aynı anda hem kendinden emin hem de güvensizdi. "Telefonu yüzüme kapattıktan hemen sonra. Onunla evlenirsem ne yapacağın konusunda söz hakkım olmadığı konusunda haklıydın ve bu hiç hoşuma gitmedi. Quen'e eğer yapmazsa eşyalarını toplamasını söyledim. Ona yarına kadar çıkmasını söyledim. Ona yarın

Kızları yazın üç aylığına alabilir, hepsi bu ve eğer buna itiraz ederse, onları bir daha asla göremeyecek. Onunla evlenmeyeceğim. Asla. Onu sevmiyorum ve asla da sevmeyeceğim."

Üzerimdeki eli titriyordu. Aman Tanrım. Hayatında bir kez olsun, kendisinden beklenenleri bir kenara bırakıyor ve kalbinin sesini dinliyordu. "Bunu yapamazsın," diye fısıldadım, korkmuştum. "Herkes ... bekliyor."

"Çoktan yaptım." Çenesi sıkıştı. "Artık kolay olanı istemiyorum. Değersiz ve parlaklığı uzun sürmüyor. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Böyle bir şey olmayacaktı. Yani, işaretleri görmüştüm, onları görmüştüm ve anlaşıştık. "Bunu neden yapıyorsun?" Sözlerimi renklendiren bir öfke parıltısıyla söyledim. Bu haksızlıktı! Anlaşıştık! Bunun gerçek bir olasılık olmadığını bildiği halde neden bunu önüme koyuyordu? "Kim olduğumu biliyorsun!"

Yüz ifadesi ciddileşti ve eli neredeyse elimden kayıyordu. "Bunu düşünmek için uzun zamanım oldu."

"Bu işe yaramaz!"

Yere baktı, sonra parmakları benimkileri sıkıca kavrayınca hayal kırıklığıyla başını kaldırdı. "Sana evlenme teklif etmiyorum Rachel. Ben sadece ..."

Kalbim çarpmaya başladı ve bir adım daha yaklaştı, o kadar yakındı ki tarçın ve şarap kokusu beni sardı.

"Bir odaya girip beni gördüğünde yüzünün aydınlandığını görmeyi seviyorum," dedi ciddiyetle, açık pencereden gelen güneş saçlarını parlatıyordu. "Quen'le güvenliğim için bir iblis kullanmanın bilgeliği üzerine tartışmayı seviyorum."

Boğazım düğümlendi. Böyle bir şey olmayacaktı ama içimde bir şeyler soluyordu. Daha fazlasını istiyordum ve buna sahip olamayacağımı biliyordum.

Saçlarıma dokundu ve bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken seğirdim. "Yanında uyanmak, yastığımda buklelerini görmek istiyorum. Aşık olmak için bir şans istiyorum."

Nefesim hızlı geldi. Benim de istediğim buydu ve hayatta kalmanın mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla acı veriyordu. "Dur," dedim, kelimeyi zorlukla nefes alabiliyordum. "Yapamam. Yapma bunu."

Kendimi tutamadım ve bir damla gözyaşı döküldü. Kollarını bana doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Beni saran gücü çok iyi, çok dürüst hissettirdi. Ve bu benim değildi.

Neden olmasın? diye sordu bir mistik ve ben cevap veremedim. "Lütfen, sadece dur. Git buradan" dedim, sesim ağlamaklıydı.

Ama yapmadı. "Korktuğunu biliyorum," dedi, beni o kadar yavaş sallıyordu ki neredeyse hiç hareket yoktu.

"Değilim," dedim, başımı omzuna gömdüm, ona dokundum, sarıldım, daha çok acıtsa da güç buldum.

"Öylesin," dedi, sözleri içimi rahatlattı. "Birini sevmek istiyorum. Sanırım şimdiden olabilirim."

Küçük bir ses çıkardım ve onu kendimden uzaklaştırdım. *Aşk mı?* "Seni piç kurusu!" diye bağırdım ve o da şaşkınlıkla bana göz kırptı. "Ne cüretle mutfağıma girip bana beni sevebileceğini söylersin? Bunun işe yaramayacağını biliyorsun! Elfler bunu istemez. İblisler buna izin vermez! Bunu yaparsak *her şeyini* kaybedersin!"

"Vay canına," dedi, şaşkınlığı, eğlencenin çıplak ipuçlarıyla renklenmiş bir hayrete dönüşmüştü. "Sonunda neden korktuğunu ve sana ihtiyacın olanı veremeyen kadın ve erkeklerle neden vakit geçirdiğini öğrendim Rachel Morgan."

"Korkmuyorum," dedim dehşet içinde. "Ben gerçekçiyim!"

"Korkuyorsun," dedi sakince. "Ve bunu kanıtlayacağım."

"Sen ..." Dedim ki, yüz ifadesi niyetli bir şekilde bana doğru ilerlediğinde geri çekildim. Ağzıma bakıyordu. "Hey!"

Elleri omuzlarımı sıkıca kavradı ve bizi ayıran birkaç metre boyunca beni çekti. "Trent, sen, mmmph," diye çıkmayı başardım, o sırada bir öpücük çaldı, vahşi, harika, tutkulu bir öpücük.

Dudakları üzerimde ağırlaşmıştı, talep ve yumuşaklığın erotik bir karışımıydı. Ellerimi omuzlarına koyup onu geri itmeye hazırlandım ama yapamadım, içimden fıskıran anı arzu dalgası karşısında şok olmuştum.

Gözlerim kapalı, sırtım tezgâha çarptı.

Duygularım içimde titreşti. Ellerim ona kenetlendi ve gözlerim açıldı. Kalbim göğsümde gümbürdeyerek onu geri ittim ve uzaklaştım. Tanrım, muhteşem bir öpücüktü. Zorlukla düşünebiliyordum. "Bu sekreterinde işe yarayabilir," dedim ona yukarıdan aşağıya bakıp onu çıplak hayal ederek. "Ama ben bundan daha zekiyim. Çık dışarı! Şimdi!"

Kapıyı işaret ettim, içimdeki mistikler parlayarak şevkime şevk kattı.

Trent kıpırdamadı, bana bakıyor, yalanımı okuyordu. "Korkuyorsun," dedi ve tarçın kokusu dizlerimin bağını çözdü. "Boş ver onları Rachel. Onlar önemli değil. Sen bir iblissin ve az önce nişanlıma defolup gitmesini söyledim. Bunun nereye gidebileceğini görmek istemediğini söyle bana. Denemediğim için pişmanlık duyarak yaşamayacağım."

Yaklaştı ve ben ona dokunmak, ellerimi onun ve gömleğinin arasında gezdirmek isteyerek geri çekildim. Kişisel alanıma girdiğinde hareket edemedim ve gözlerimi kapattım, onu göremezsem gitmesini söylemek zorunda kalmayacakmışım gibi davrandım. Nefes almıyordum ve baş dönmesi içime yayıldı.

"Bana uzun zamandır bilmek istemediğini söyle," diye fısıldadı.

eli omzuma dokunduğunda titredi. "Bunu bana şimdi söyle, ben de gideyim."

Beni şehrin altında dövülmüş ve çırpınırken bulduğunda yüzünde beliren ifadeyi hatırladım; birinin bana zarar vermesine duyduğu öfke ve morluklarımdan duyduğu ortak acı.

"Gitme. Gitme."

Trent'in nefesi titrek bir sesle geldi. Omzuma dokunuşu değişti, daha az kırılgan hale geldi.

"Lütfen gitme," dedim, rahatladığını görmek için gözlerimi açtım. "Artık yalnız kalmak istemiyorum." Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar yanlış hem de bu kadar doğru olabilirdi? Hayır, yanlış değil, sadece zor.

Beni kendine çekti, bedenlerimiz boylu boyunca birbirine değiyordu. "Hiç yalnız kalmadın."

"Ama ben ağladım," dedim, gözyaşlarım yeniden akmaya başlamıştı. Kahretsin, ağlamak istemiyordum ama Trent beni hafifçe öperken bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, dudakları asla aynı yeri iki kez öpmedi.

"Sonsuza kadar gitme," dedi. "Bunu çezebiliriz."

Sonsuzluk aklımdaki son şeydi ve boğulurcasına bir kahkaha attım. "Beni durdurmaya geleceğini umuyordum. Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum."

Ben gözlerimi silerken o gülümsüyordu ve biz hâlâ olduğumuz yerde, birbirimize yaslanmış vaziyette duruyorduk. "Bir erkeğin önceliklerini sıraya koyması için harika bir yol."

Onu daha yakına çektim, parmağımı belli belirsiz kirli sakal çizgisinde gezdirmek istiyordum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Başımı omzuna yasladım ve nefesini saçlarımda hissettim. "Sanırım korkuyorum. Üzerimde çok fazla göz var."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Az önce ne olmuştu? Tek bildiğim rahatlamış olduğumdu, yorgun bir kabulleniş ve ne olursa olsun her şeyin yoluna gireceğine dair bir his. Ellerim omuzlarının hatlarını çizdi ve kaslarının çizgilerini aşağıya doğru takip etmelerine izin verdim, o gerildikçe içimde beklenti kıpırdanıyordu.

Nefesi gelip gidiyor, saçlarımı oynatıyordu. Ve hâlâ orada duruyorduk. "Herkes nerede?"

Sözleri içimde kıvılcım yarattı, binlerce duygu, sadece bir soru. Bir tutku parıltısı titreşti ve sabit, talepkâr bir yanmaya dönüştü. Trent buradaydı. Her şey farklıydı. Hiçbir şey yanlış gelmiyordu. Elim tekrar yukarı kalktı ve omzunda yeni bir gerginlik buldu. Ama bana bir şey sormuştu.

"Dışarı." Başımı eğdim ve kulağına uzun ve yavaş nefes aldım. Bir kez. İki kez. Üç kez. İkimiz de kıpırdamadık. İkimiz de bunun nereye varacağını biliyorduk. Kalbim çarpıyordu ve sonunda ağırlığımı ona verdim, gerildim.

Dudaklarım kulak memesini bulana kadar nazikçe tuttum ve imalı bir şekilde çekiştirdim. "Hepsini," diye nefes aldım, bırakmadan.

Trent yer değiştirdi ve kendimi birden kemerin yanındaki duvara yaslanmış buldum. Gözlerim açıldı. Gözlerinde arzunun ateşi vardı ve Al'ın sünnet lanetini kabul edip etmediğini öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ederken ağzımdan belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Bay Kalamack," dedim şakacı bir şekilde ve bileklerimi tutup başımın yanındaki duvara sabitledi. İçinde yeterince güç vardı, talep tutkuyla yumuşatılmıştı ve içimde zonklayarak beni canlandırdı.

"Senin konuşkan biri olmayacağını umuyordum."

Bir ayağımı pantolonunun paçasında gezdirdim, sonra tekrar indirdim. "O zaman dudaklarıma yapacak bir şey ver."

Başı tekrar benimkine doğru eğildi ve öpüştük, dudakları birbirine değiyor, test ediyor, arıyor, bileklerimi tutuşu yeni bir sertliğe ulaşıyordu. Vücudu benimkine bastırdı ve ben kendimi orada tutarken bile parmaklarım yumruk haline geldi, bunun tadını çıkarıyordum.

Ne yapıyorum ben! düşüncelerimde yankılandı ve onu susturdum. Trent'i öpüyordum ve bu işi çok iyi yapıyordum.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Hafif bir hareketle beni bıraktı ve ellerim boynunun arkasındaki dantele düştü. Gözlerimi açtığında bakışlarını buldum. Bakışlarındaki ışık içimde parladı. Bu iyi olacaktı. Bunu şimdiden söyleyebilirdim. Sessiz olanlara dikkat etmeniz gerekirdi. "Başımız çok büyük belaya girecek," dedim, komik olduğunu düşünerek ve o da gülümsedi, gözleri dudaklarıma gitti.

"O zaman başımızı belaya sokmaya değeceğinden emin olalım."

Sesinin boğuk derinliği ortama daldı. Korku, tutku, arzu.

Tanrı yardımcım olsun. Bunu uzun zamandır istiyordum.

Duvarдан iterken yatağımı düşündüm ama elleri belimdeydi ve kendimi masanın üstünde otururken buldum. Bu işe yaradı ve bacaklarımı etrafına dolayarak onu kendime çektim. Kalbim küt küt atarken kemer tokasına uzandım. Tanrım, ince bir beli vardı.

Dudakları boynumdaydı ve Al'ın bana verdiği yara izinin son ipuçlarını bulduğunda irkildim, dokunun derinliklerine gömülmüş nörotoksinler yeniden canlanarak beni şoke etti. Çok uzun zamandır uykudaydılar.

"Hassas," diye soludum, sonra gömleğimin üst üç düğmesini açtığını ve benim fark etmediğimi fark edince göz kırptım. Gömleğimi omuzlarıma kadar açıp altındaki kombinezonumu gösterdiğinde, parmakları hafifçe dış hatlarımda gezinirken içime çektim. Ellerim saçlarına uzandı, o kombinezonumu belimden çekip çıkarırken ipeksi saç tellerine gömüldüm.

Tanrım, evet, diye düşündüm parmakları tenimle buluştuğunda ve titredim.

Bir göğsümü avuçlayana kadar hatlarımı izledi. Başını eğdi ve omzumu öperken bacaklarımı onun etrafında sıktım, dudakları aşağıya, daha aşağıya inerken daha talepkâr hale geldi.

Yeterince yer yoktu ve Ivy'nin kâğıtlarını bir kenara ittim, masanın üzerinde geriye doğru eğildim, bacaklarım ona sarıldı, bir eliyle beni desteklerken bir yandan da iç çamaşırımı yukarı itti ... dudakları sonunda beni buldu, çekiştirdi, çekti, kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar uzanan bir karıncalanma hissiyle beni canlandırdı.

İnleyerek tavana baktım, çok sert çimdiklediğinde nefes nefese kaldım ve tekrar yapmasını umdum. Ivy'nin bağlayıcı klipsleri sırtımdaydı. Bunu yapmak için daha iyi yerler vardı.

Ama Trent pantolonumu çıkarmaya çalışıyordu ve ben nefes nefese doğruldum. Tokasını halletmiştim ve fermuarını açarken bacaklarımın ondan uzaklaşmasına izin verdim, ona doğru bastırdım ve kulağının hemen altını sertçe ısırđım, bir elim ipeksi saçlarına gömüldü.

Hareketi duraksadı ve daha da talepkâr bir şekilde geri geldi. Hınzırca gülümseyerek pantolonunu indirdim, sonra bir ayağımla daha da aşağı iterek ayaklarına doladım. Boxer mı yoksa dar külot mu sorusu cevaplanmıştı ve ben de gülümsedim.

"Benim sıram," dedi, dudakları beni masadan çekip pantolonumu aşağı indirecek kadar uzun süre benden ayrıldı, elleri yukarı çıkarken bir his izi bıraktı. Tanrı'ya şükür yalınayaktım ve pantolonumu tekmeleyerek çıkardım, masanın üzerine geri kaydım, bacaklarımı tekrar etrafına sarana kadar onu dehşete düşürdüm, onu daha yakına çektim, ellerim boynuna dolandı ve ona karşı bastırdım.

Gömleğimi çıkarırken serin havadan ürperdim ve iç çamaşırımı da çıkarabilmek için ondan ayrıldım. Her şeyi. Her şey gitmeliydi ve ben gömleğini çekiştirirken bir düğme patladı. Çok düzgün olan atletini üzerinden çekerken gözleri benimkilerle buluştu. İç çekmemek için kendimi zor tuttum ve tişörtü yere düşerken karın kaslarının izini sürdüm. Kasları gerildi ve eğilip boynunu öptüm, karşılık verdiğini hissettim, parmakları üzerimde kayarken talepkâr hale geldi. Duşta parlayan teninin anısı içimden geçti.

Geri çekilerek ona tutunmamı hafiflettim, ellerim aramızda, biniciliğinden güç alan kalçalarını bulana kadar aşağı doğru hareket etti. Parmakları omurgamın dibindeydi ve ellerimi onu bulana kadar içeri doğru gönderdim.

Boynumdaki ısırıkları daha da sertleştirdi. Kadifemsi pürüzsüzlükte, uzunluğunun izini sürdüm, onu içimde hayal ettim ve ürperdim, her şeyi istiyordum. *Şimdi* istiyordum. Sadece o vardı. Ley hatları yoktu, sihir yoktu ve bu tarif edilemezdi.

"Trent," diye nefes aldım, daha yakına kaydım, ellerim sırtının dibinde

Bacaklarını ona doladım, onu kendime çektim.

Başımı kaldırdım, beni kendine çekip yavaşça içime doğru kayarken duyguların onun üzerinden akıp gidişini izledim. Nefesim kesildi ve titreyerek onu kendime çektim. *Tanrım, o mükemmeldi.*

"Henüz değil, lanet olsun," diye fısıldadı, doruğa ulaşacağımı düşünüyordu ve ben yukarı baktım, dudaklarım onu buldu, ona karşı hareket etti, ona daha fazlası olduğunu gösterdi. Bu işin sonuna gelmeden çok daha fazlasını bulabilirdik.

"Kanepe," dedim ve üzerimdeki elleri sıkılaştı. "Bunu mutfağımın zemininde yapmayacağım."

İçimde hareket ettiğini hissettim ve tutku sivri bir yol çizdi. Arkamdan Ivy'nin eşyalarıyla kaplı masaya bakıyordu.

"Kanepe," diye tekrar talep ettim, bacaklarımla onu daha sıkı kavradım, kollarım boynuna dolandı, dudaklarım kulağının hemen altında. "Tanrım, Trent. Sana böyle tutunmaya devam edersem istediğim yere dokunamam."

Bu işe yaradı ve beni masadan kaydırırken elleri altımda kenetlendi. "Dayan," dedi, sesi benim ağırlığımdan daha fazla gerilmişti, geriye doğru kayarken, beni yavaş, karışık bir hareketle taşıyordu, pantolonu ayaklarının üzerindeydi.

Kollarımı boynuna dolayarak kulağını ısırđım, beni durdurmak için çaresiz olduğunu biliyordum, muhtemelen beni geri almak için lezzetli ve kötü bir şey yapacağını biliyordum. Onu içime çektim, tarçın ve şarap kokusunu içime çektim, sevdiğimi hissettim.

"Tamam," dedi kanepeyi bulduğunda. "Eğer beklersen, sanırım yapabilirim..."

Yapabilirdi ve bizi beceriksizce kanepeye indirirken onu hâlâ içimde tutuyordum. Minderler etrafımda hafıfledi, vampir kokuyordu ve dokunulduğunda sıcaktı. Tutuşumu hafıflettım, üzerimde yükselirken geri çekilmesine izin verdim. Çok güzeldi, teni pırıl pırıl parlıyordu, tüm dünyaya karşı çıplaktı. Bir elimi göğsünde, sırtında gezdirdim, kalçalarına ulaşmak için uzandım, kalçalarının yükselişini buldum.

Gözleri bana da aynı şeyi yapıyordu ve içimden bir ürperti geçti. "Harikası," dedim, ellerim arka tarafının sıkılığını keşfederken. Kahretsin, adamın sıkı bir poposu vardı.

"Bulduğum yerden bakınca harika olan sensin," dedi ve içimden kayarken itiraz ederek omuzlarına uzandım.

"Hayır," diye inledim ama bu sadece dudaklarını üzerime gönderebilmesi, boynumu nazikçe ısırması, göğsümde küçük his noktaları bırakması ve daha aşağıya inerek ortamı bulduğunda nefesimi kesmesi içindi. Parmaklarım neredeyse ona ulaşabiliyordu ve çaresiz bir iç çekişle onu buldum, tekrar göğsüme yükselirken onu gerginleştirdim, kemirdi, çekti, çekti, kalçalarını ona karşı müstehcen bir şekilde hareket ettirene kadar beni çıldırttı, ortak bir hareket bulması için onu cezbetti.

Ellerim onu bıraktığında ürperdi, ama dudaklarında

Dişlerini. Omuzlarını kavrayışım kasıldı ve daha sert bastırdı. Tutkuyla çılgına dönmüş bir halde inledim ve o da bir santimden fazla yaklaştı.

Bacaklarımı ona doladım, onu bulmak için uzandım, bana doğru yönlendirdim, bir kez daha içime girdiğinde başımı geriye attım, bir anlık serinlik sıcaklığa dönüştü.

"Oh Tanrım, evet," diye inledim, ellerim sırtına çarptığında yumuşak bir ses çıkardı. Ağzımı buldu ve öpüşürken neredeyse ölüyordum, elleri göğsüme masaj yapıyor ve ritmimiz talepkar hale geliyordu. Düşünemiyordum ve bir iniltiyle tutkumun doruğa ulaştığının ilk ipuçlarını hissettim. "Trent," diye nefes nefese kaldım, ona haber vermeye çalışıyordum. Çok erkendi. Bunun sürmesini istiyordum ama elimde değildi. O ... o ... "Tanrım, Trent!"

Gözlerim açıldı, doruğa ulaştığını hissettiğimde dudaklarım aralandı. "Hayır," diye inledi, açıkça bunu paylaşmamızı istiyordu, ama bu beni uçurumun kenarına getirdi ve haykırdım, dalga dalga ikimize de çarparken onu bana tuttum.

Gırtlaktan gelen bir iniltiyle, Trent daha derine itti, coşku ikimizi de sardı, tükenene kadar sonsuzluğun gelgitleri gibi akıp gitti, geriye hoşnut bir duygu sessizliğinden başka bir şey bırakmadı.

Nefesim kesildiğinde her şeyin bittiğini fark ettim. Zorlukla hareket edebiliyordum. Hareket etmek istemedim. Üzerimde sıcacıktı ve uzun, çok uzun zamandır bu kadar memnun olmamıştım. Göz kapağımı araladığımda saçlarımı yüzümde buldum. Trent üzerime uzanmış, buklelerimin arasında erkeksi bir gölge gibi duruyordu.

Diğer gözümü de açtım. Şimdi onu görebiliyordum, kaslarındaki ter parıltısını, hâlâ birleştiğimiz yere kadar uzanan çizgilerini.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Biz ne yaptık?

Trent homurdandı, ben onun altında gerilirken sarsıldı. "Rachel?" dedi, sakın sesi içime akıyordu. "Bir dakika içinde panikleyebilirsin ama lütfen henüz hareket etme." Yüzünü buruşturdu. "Lütfen mi?" Kısa süreli bir utançla nefes verdim.

Dudaklarımda hâlâ onun tadı vardı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Az önce Trent'le seks yapmıştım. Gerçekten iyi bir seks. Gözlerimi onun üzerinde gezdirdim, kaslarının çizgilerine baktıkça rahatlamaya başladım. Elbette iyi bir seksti. İkimiz de neredeyse iki yıldır bunu düşünüyorduk. Kolumu uyuşuk bir halde, tenine dokunmak için kaldırdım. İfadesi değişti ve yüzündeki kısılmış ifade kayboldu.

"Bu daha iyi," dedi ve bana şefkatli bir öpücük vermek için eğilirken gülümsedi.

Daha sonra ne olacağını umursamadan, karşılık vermek için başımı kaldırdım. Bitkin düşmüştüm ama zihnim dönüyordu. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Mistikler uyukluyordu, sonunda sessizleştiler.

"Düşünmeyi bırak," dedi Trent, dudakları sözleriyle bana hafifçe dokunurken. "Bu kanepede iki kişi alabilir mi?"

"Um . . ." Hareket etmeye başladı ve ben de onu tutmak için uzandım, yanıma uzanmak için gevşerken bizi bir arada tuttum. Yavaş yavaş irkilmesi geçti. Hâlâ bırakmamıştım.

"Evet, olabilir," dedi rahatlayarak ve beklemek için rahat bir pozisyon buldu. Birkaç santim ötemde bana gülümsüyordu ve birden utandığımı hissettim. "Merhaba," dedi bir tutam saçını geriye atarak.

"Bunun için üzgünüm," dedim, gözlerim omzuna koyduğum kırmızı izdeydi. "Uzun zaman oldu. Ne kadar iyi olursa o kadar uzun sürebilir." Ama o bunu biliyordu. Saçmalıyordum.

"Sanırım orada bir iltifat var." Saçlarımı düzenliyor, bundan zevk alıyordu. "Ne düşündüğünü anlıyorum ve sen istemedikçe hiçbir şey değişmeyecek."

Ama onun gözlerine bakıyordum ve bir şeylerin değişmesini istediğini anlayabiliyordum. İçime hızlı bir panik bıçağı saplandı ve koltukla onun arasında sıkışmış bir halde doğruldum.

"Ow!" Trent benden uzaklaşırken haykırdı. "Rachel, bu zamanlama meselesi üzerinde çalışmalıyız."

Tekrar minderlere gömülerek, üzerimi örtmek için yorganı sürükledim. Pencereden bize bakan bir at vardı. "Bunu nasıl söylersin?" Ondan bir santim daha uzaklaşarak sordum ama yerle aramda olduğu için pek bir şey fark etmedi. "Hiçbir şey değişmeyecek. Bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorsun. Daha yeni seks yaptık ve bunun bir hata olduğunu söyleyip hiç olmamış gibi davranmayacağım!"

Trent doğruldu, dirseklerini dizlerine dayayarak kendini topladı. "Kastettiğim bu değildi. Ve bunun bir hata olduğunu düşündüğünü düşünmekten nefret ediyorum." Önce ayakkabılarını, sonra da pantolonunu çıkardı. Aramızdaki boşluğa doğru eğilerek bir elini boynuma koydu ve güven verici bir öpücük vermek için beni kendine çekti. "Her şey yoluna girecek."

Trent'in ya hep ya hiç türünden bir adam olduğunu fark etmeye başladım ve görünüşe göre ben de hep kategorisine girmiştım. Sanırım bana daha çok dokunmuştu.

-Son beş dakika içinde, geçen yıl boyunca olduğundan daha sakın ve mesafeli davrandı. Hafif baş ağrım geçmeye başladı. Bu ... işe yarayabilirdi. Dokunulmaya ihtiyacım vardı ve onun da birine dokunmaya ihtiyacı vardı.

"Elbette," dedim, kızgınlıktan çok asık suratla. "Senin için söylemesi kolay. Evinin etrafında büyük bir çit var. İki sokak ötede haber ekipleri var."

Benden uzaklaşan eli tüylerimi diken diken etti. "Ve şanzıman fişlerini çeken periler," dedi başını bana doğru eğerek. "Tanrım, çok güzelsin. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Akıllanmamı beklediğin için teşekkür ederim."

Tereddüt ettim, yanağıma dokunduğunda elim onunkinin üstündeydi. Kampı düşündüm. Belki de anlayış tohumları orada ekilmişti.

Bana doğru eğildi, başlarımız birbirine değiyordu. "Korkan tek kişi sen değildin," dedi, dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "Kolay olanı sevmem, ama bu yapmak zorunda kalacağım en zor satış olabilir." Geri çekildi, hatırladığım kararlılık tekrar gözlerinin arkasına kaymıştı. "Çünkü gitmene asla izin vermeyeceğim Rachel. Korktuğun için beni ne kadar ittiğin umurunda değil. Sen bunu atlatana kadar sana sarılacağım."

Kollarımı ona doladım ve onu içime çektim. İstedğim şey buydu. Ama o haklıydı: bunun için savaşmamız gerekecekti. "Ne yapacağız?"

İçini çekti, içindeki rahatlama sesi bağıllığının derinliğini duyduğunun açık bir göstergesiydi. Bunu yapacaktık. Bu gerçekleşecekti. Tek soru, arkamızda ne kadar ikincil hasar bırakacağımızdı. "Her seferinde bir gün al," dedi, kulağa kolaymış gibi geliyordu.

Ayrıldık, gerçeklik içimi dolduran ışıltıyı bastırdıkça huzursuzluğun ilk ipuçlarını üzerimde hissettim. Düzenli bir maaş çekimi kaybetmişim, çünkü artık onun için çalışamazdım. Lanet olsun, onun güvenliğini bedavaya yapacaktım. "Peki ya bugün?" "Peki ya bugün?" diye sordum, örtünün püskülleriyle oynayarak.

Döndü, sanki üç parçalı bir takım elbise giymiş gibi derli toplu ve birlikte görünüyordu. *Tanrım, bunu nasıl yaptı?* "Bugün cep telefonum olmadan Hollows'ta mahsur kaldım. Neyse ki Jenks'in bir kutu dolusu kıyafeti var."

Başımı salladım. "Dolabımda. Üst rafta. Keyfine bak." Ama o bunu zaten biliyordu. Ayağa kalktı ve ben de ona baktım, kibar olmaya çalışıyordum ama pek başarılı değildim. Çok ama çok güzel bir adamdı. Teninin nasıl bir his olduğunu hatırlayınca yüzümde bir gülümseme belirdi. Şu anda ona dokunmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum-şimdi yapabilirdim.

Trent pantolonunu toparladı ve döndü. Gülümseyerek kalkmama yardım etmek için elini uzattı. Ona doğru düşer gibi oldum ve beni hafifçe öperken dokunduğumuz yerde karıncalanmalar oldu, tutkumu yeniden alevlendirdi ve bunun tek seferlik bir ilişki olmadığına söz verdi. "Bunu iblisler olmadan düzeltmenin bir yolunu bulacağız," dedi ve şu anki sorunum geri geldi. "Sadece bunu en küçük bileşenine kadar parçalamalı ve oradan çalışmalıyız. Önce düş almak ister misin?"

Parmaklarını sıkıca tuttum ve onu salona doğru çektim. "Seninki kadar büyük değil ama yine de iki kişi alabilir." Şu anda onunla birlikte olmama düşüncesine dayanamıyordum. Bir an için bile ayrılırsak, uyandığımda bunun bir rüya olduğunu görmekten korkuyordum.

Arkamdan geldi, giderken ayakkabılarını toplayıp kapıya fırlattı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Sonra ben onun sırtını sabunlarken, o da benim saçlarımı köpürterek, ıslakken uzunluğundan ve suyun saçlarımı nasıl daha koyu bir tona dönüştürdüğünden keyif alarak buzdolabında ne olduğunu konuşmaya başladık. Bu ya hayatımda yaptığım en akıllıca şeydi.

ya da en aptalı. Sorun şu ki, her şey dağılana ya da biz bunu yapana kadar bilemeyecektim.

Lütfen, Tanrım. Bir daha asla yalnız kalmamak için her şeyi yaparım, diye dua ettim ve mistikler mırıldandı, düşünceleri belirsiz ve benden uzaktı.

Yüzde yüz emin olduğum tek şey onun haklı olduğuydu. İkimiz de istemediğimiz sürece hiçbir şeyin değişmesi gerekmiyordu. Diş fırçam olduğuyerde duruyordu ama ona baktıkça, suyun kaslarının pürüzsüz hatlarından süzölüşünü ve tutkusunun anısını içimde hissettikçe, fazladan bir tane daha alabileceğimi düşündüm.

Ne olur ne olmaz.

Yirmi Üç

Trent mi? Boş ver. Bir tane buldum," dedim ve dolabımın arkasında bulduğum bir bloknotla mutfığa daldım. Ivy'de de vardı elbette, ama her zaman bir pantoloncu gibi görünmekten bıkmıştım. Ben de bir şeyler planlayabilirdim.

Trent soğutma rafından döndü, parmaklarındaki kırıntıları ovuştururken suçlu görünüyordu. "Sen üç kurabiyeli bir adamsın, ha?" Siyah bir keçeli kalem bulduğumda söyledim ve o da mahcup bir şekilde sırttı.

"Beş, aslında. Çikolata parçacıkları benim zayıf noktam." Kurabiye kırıldı ve onu yakalamak için sıçradı, Jenks'ten ödünç aldığı renkli ipek gömleğiyle tamamen erişilebilir görünüyordu. Kot pantolonunun paçaları kıvrılmıştı ve yalınayaktı, bu da benim ölçümü belirledi. Farklı görünüyordu ama tavırları her zamanki gibiydi. Arka planda kurutma makinesinden memnun bir uğultu geliyordu. İçinde onun çorapları olduğu için umurumda bile değildi.

Gülümseyerek bir tabak aldım. Planlarımızı arka oturma odasında çiziyorduk çünkü orada gezici bir haber ekibi tarafından fark edilme ihtimali daha azdı ve ben de birkaç kurabiye yiyebilirdim. "Nereye koyuyorsun?" Kasıtlı olarak ona çarptığımda sordum.

"Yüksek metabolizma." Kulakları kızararak tabağa kurabiyeleri dizdi. "Mmmm, bunlar çok güzel. Al'ın bunları sevmesine şaşmamalı."

"Sonsuzluktaki büyülerde ağırlıkları kadar değerlidirler." Memnuniyetle yığına ekledim. Dünya kilisemin taş duvarlarının dışında patlıyordu ve umurumda değildi. "Bir saatten fazla dayanmamaları çok kötü. Babanın kasasına bağlı kahvehanenin sahibi olan iblisin, gerçeklik yapımı kahve tedariki için bir sözleşme hazırladığını biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

Newt'le konuşmaya gitmeden önce onu cebime soktuğumu hatırlayarak başımı salladım. Al daha sonra kağıda bakmış ve tek taraflı olduğunu söyleyip ateşe atmıştı. Belki de bu konuyu hiç açmamalıydım.

Elbette, Trent tuzlu su fiçimin yanındaki tezgâha yaslanırken düşünüyordu. Ayak bileklerini çaprazlamıştı ve ben neredeyse

nefes almak için. Kahretsin, iyi görünüyordu. "Kurabiyeler bu kadar çabuk mu yeniyor?"

"Yanık kehribar rengini bu kadar çabuk alıyorlar," dedim ve tabağı alıp arka oturma odasına giderken elime bir bloknot aldım. Trent ya beni ya da kurabiyeleri takip etti. Hangisi olduğu umurumda değildi. O buradaydı ve bu bana doğru geliyordu - her ne kadar birkaç mistik bana insan komşumun bodrum pencerelerini kapattığını gösteren bir görüntü getirmiş olsa da.

Kâğıtlarımızın, notlarımızın ve karaladığımız planların toplanıp kara şömineye atıldığını görünce gerçekler bir kez daha ortaya çıktı. David'in sokak güçleri ve Ivy'nin bağlantıları sayesinde Edden, Landon ve Ayer'ı Hollows'un hemen içindeki Dönüş öncesi bir morgda saklanırken bulmuştu. Yirmi dakika ve bir sürü planlama uzaktaydı. Edden ve karantinamızı uygulamak için gönderilen eyalet dışı I.S. birlikleri gece yarısından kısa bir süre sonra Landon ve Ayer'i zapt edeceklerdi, ama mistiklerin oradan Tanrıça'ya götürülmesi bana bağlıydı.

Ya da biz, diye düşündüm, kurabiyelere yer açmak için Cincinnati haritasını kenara iterken kendimi önemli bir şeyin parçası gibi hissediyordum. Hukuk defterini düşürdüm ve yanlışlıkla Jenks'i son çiziklerimden havaya uçurdum. Yüzünü buruşturan peri yere düşerek kâğıdın üzerinde durdu ve kılıcının ucunu kâğıda vurarak düşüncelere daldı. Patlamış mısır, söğüş et ve Trent'in ekşi limonatasıyla geçen bir öğleden sonranın ardından mistik kıymığı morgdan Loveland ley hattına nasıl götüreceğimize dair uygulanabilir bir planımız vardı ama bu büyük ölçüde Edden'ın yolları açma becerisine bağlıydı. Trent'in helikopteri, her şey karaya oturtulduğu için çalışmıyordu ve Trent'in gizli dehşetine bakılırsa, parası eskisi gibi para etmiyordu.

"Bilmiyorum, Rache," dedi Jenks, kâğıda dokunarak ve bir kurabiye alıp tabağı Ivy'nin koltuğunda karşıma oturan Trent'e uzattım. "Burada bir sürü eğer var. Yani, öncelikle, bizi içeri sokmak için I.S. ve FIB'ye güveniyorsun."

"Bir numaralı varsayım," dedim dişlerimin arasına bir kurabiye sıkıştırarak.

"Mistiklerin dışarı çıkmasına izin verdik," dedi Jenks bir santim kadar yükselip

İkinci satıra dokunmak için geriye doğru.

"Orada olduklarını ve bunu yapabileceğimizi varsayarsak," dedi Trent, yasal defteri yaklaştırarak.

"FIB sokakları temizler ve sen de mistiklerin peşinden Loveland ley hattına koşarsın." Jenks kaşlarını çatarak üç rakamına dokundu. "Ve Tanrıça onları alır." Kılıcının ucunu bastırarak listedeki son maddenin altına bir çizgi çekti. "Elimizdeki en iyi plan bu ama yine de berbat."

"Seninle tartışmıyorum," dedim, Felix'in dışarıyı onaylamasından hoşlanmamıştım.

I.S. ajansı gelip yardım edecekti. Cincinnati'deki karmaşanın eyaletin geri kalanına, hatta ülkeye yayılmasını istememeyi anlıyordum ama elimizde bu vardı.

Jenks kaşlarını çatarak ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ben hala küçük bir ekibin büyük bir ekipten daha fazla şansı olduğunu söylüyorum. İnsanlar çok fazla konuşuyor ve komiteler aşık bir trollden daha yavaş karar veriyor."

Trent dirseklerini dizlerine dayamış, Edden'ın e-posta ile gönderdiği Cincinnati haritasına bakıyordu. Notlar alıyor, Edden'ın gösterdiği kaçış rotasını parlak kırmızı bir çizgiyle işaretliyordu. "Benim en büyük sorunum şehrin etrafından dolaşmanızı istedikleri bu dairesel rota. Mümkün olduğunca çok yanlış ateşlemeyi azaltma ihtiyacını anlıyorum ama parçalanmış mistikler tehlikeli. Ya yetişirlerse? Geçen sefer zar zor hayatta kalabildiniz," diye ekledi, kalemiyle vurarak.

"Bazen sadece güvenmen gerekir," dedim ve Trent'le tartışmanın neden bir saldırı gibi gelmediğini size anlatamadım. Belki de henüz hayır demediği, sadece "beni ikna et" dediği içindi. Bir de Jenks'e inanmak gerekirse, az önceki konuşmamdan dolayı hâlâ parlıyordum. "Tüm şehir onların gitmesini istiyor ve sıraya girdiklerinde Tanrıça onları alacak."

Jenks alçak sesle mırıldanarak yüksek pencerelerden bir gözüyle bahçeyi izleyebileceği şömineye doğru uçtu. Trent sanki daha iyi bir yol bulmaya çalışıyormuş gibi haritayı incelemeye devam etti. Bu planı benden daha az sevdiğini biliyordum, ama Ivy FIB'den geliyordu ve boşlukları dolduracak ve benim kötü düşünülmüş planlarımdan birini onun mükemmel stratejilerinden birine dönüştürecek.

Trent aramızdaki boşluğa uzanıp patlamış mısır kasesini alırken, "Güvenden bahsetmişken, Tanrıça artık senden hoşlanmıyor. Bunları senden körü körüne kabul edeceğinden pek emin değilim."

Endişe gölgem içimdeki mistiklere battı ve onları tam bir farkındalığa getirdi. Kendi başlarına anlamalarına izin vererek omuz silktim. "Belki, ama düşüncelerini geri istiyor. Deli ya da değil."

Delilik! diye bağırdı içimde yükselen bir mistik ve bir kısmı tehlikede olduğumuz fikrine kapıldı. Sertçe yutkunarak onlara sakin olmalarını söyledim. Daha çok birlikte hareket ediyorlardı. Yüz farklı sesle başa çıkabilirdim. Kararlı bir Tanrıça kompleksi geliştirmek çok daha zordu.

Trent kafatasımda yankılanan tartışmayı fark etmedi ama Jenks fark etti ve ben de bir avuç patlamış mısır alıp çenesini kapalı tutması için bir tanesini ona fırlattım.

Trent, Jenks'in mırıldandığı küfürlere bakarak, "Tamam," dedi. "Bu çok kaba planı uyguladığımızı varsayarsak-"

"Ivy köşeleri parlatacak," diye araya girdim. "Bunu tek başımıza yapmak zorunda değiliz."

"Hâlâ kıymığı nasıl serbest bırakacağımızı bulmamız gerekiyor," diye bitirdi. "Senin büyüün seğiriyor ve benim kaynaklarım da dibe vurmak üzere."

Tanrıça temelli büyüü, diye düşündüm ve dizlerimi çeneme kadar çekerek bunun beni korkmuş gösterdiğini fark ettim. "Sihir yapabilirim. İşin püf noktası *onları*

her şeyi yok etmekten alıkoyuyor." Sehpanın üzerindeki bir noktayı ovuşturdum, birkaç mistik Ivy'nin bisikletinin terk edilmiş, ezik ve yanmış arabaların arasından geçerek yan sokağa doğru ilerlediği görüntüleriyle bana geri döndüğünde huzursuz oldum. Onu tanımakta gittikçe daha iyi oluyorlardı ve ne zaman gezgin bir mistik onu görse, bana haber vermek için geri dönüyordu. Zaman kavramını bireysel olarak kavramalarını sağlayabilirsem, görüntünün ne kadar eski olduğunu söyleyebilirdim. "Ayrıca, dün muhafaza dizisini gördüm ve elektriğe dayanıyor, büyüye değil. Gücü kesersen serbest kalırlar."

Trent masanın üzerindeki kamburundan geriye doğru itildi. Bir bileğini dizine dayayarak deri minderlere uzandı. Yalınayak olduğu için biraz cılası eksikti ama bir elini saçlarının arasından geçirip pencereden dışarı, hiçbir şeye bakmadığında bunu fazlasıyla telafi etti. "Belki de. Dönüş öncesi morgların çoğunda ikincil güç kaynakları var. Şebekeyle olan sıradan bağlantılarıyla birlikte bunu da kesmemiz gerekecek."

"Doğru," dedim hatırlayarak. Morglar, Dönüş'ten önce ölümsüzlerin bir sonraki varoluşlarına taşınmasına yardımcı olmak için doğal bir seçimdi, aslında yeraltı mini hastaneleri ve beraberinde gelen tüm güç ihtiyaçları. Landon'ın hakkını vermeliydim. Bunu enine boyuna düşünmüştü. "Bilmesem fikrimi beğenmediğini düşünürdüm," dedim yarı şaka.

"Bilmiyorum, ama en az hayatı etkileyen bu."

"Gördün mü?" Jenks şöminenin üzerinden şöyle dedi. "Bir tek ben düşünmüyorum"

I.S. ve FIB her şeyi berbat edecek."

Trent, "Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemedim," diye itiraz etti. "Sadece iyi bir fikir olmadığını"

bir tane."

Jenks yine gülüyordu. Kızacaktım ama Trent ağzıma bakıyordu. Eğer aramızda masa olmasaydı, sanırım beni öpecekti. Bu düşünce neredeyse bunu yapmak kadar iyi geldi ve kötü ruh halim yok oldu.

"Tink'in memeleri, yine mi yapıyorsun?" Jenks inledi.

İkimiz de ön taraftan gelen bisiklet sesine döndük. Mistikler sağ olsun, son birkaç dakikadır Ivy'nin yaklaştığını izliyordum ama Jenks görmek için dışarı fırladı. Birden gerildim ve ayağa kalktım. Kiliseyi havalandırmamıştım çünkü bu bir özür gibi gelmişti. Trent, Jenks'in eski giysileri içinde uzanıyordu. İç çamaşırları kurutucuda benimkilerle tango yapıyordu. Anlardı ama Ivy sürprizlerle pek başa çıkamazdı.

"Bu Ivy," dedim mutfığa girerken. "Bir şey ister misin?" Evet, ben bir tavuktum.

Kafası yine o yasal defterin üzerindeydi. Tanrım, böyle bir koşu için gerçekten ne kadar planlama yapabilirsin ki? "Bir kahve daha alabilirim," dedi ve çıplak ayaklarım muşambaya bastı. "Şaşırtıcı bir şekilde kurabiyelerle birlikte gidiyor."

iyi."

"Sadece Ivy!" Jenks'in sesi yankılandı.

"Bunu nereden biliyordu ki?" Trent mırıldandı ve ben gülümseyerek onun en sevdiği bardağa kahve doldurdum, ardından kendime bir bardak buzlu çay doldurdum.

"Mistikler," dedim tekrar içeri girdiğimde, Ivy'nin botlarının sesi fuayede hafifçe yankılanırken. "Son beş dakikadır bana onun görüntülerini getiriyorlar."

Trent'in gözleri büyüdü. "Onlardan kurtulmak istediğine emin misin?"

Yorgun görüldüğünü düşünerek kahvesini uzattım ama öğleden sonra uykusunu kaçırmıştı. Yaklaşık yarım düzine mistik, buzun neden yüzdüğünü ve sıcaklık düşüşü nedeniyle katı hale gelen diğer her şeyin neden battığını bilmek için şikayetlerini tek bir yüksek sesle birleştirirken, "Kesinlikle," dedim.

Trent koridorda Ivy'nin botlarının çıkardığı sese baktı. "Belki de gitmeliyim. Bunu daha sonra bitirebiliriz."

"Sonrası yok, sadece şimdi var," dedim, sonra Newt gibi konuşmaya başladığımı düşünerek duraksadım. Buzlar şingirdarken, onunla kapı arasında olduğum yerde durdum. "O iyi olacak," dedim, boş koridora önseziyle bakarak. "Onun olmadığımı biliyor ama vampir içgüdüğü ona saldırılmış gibi hissettirecek."

"Dediğim gibi, belki de gitmeliyim."

"Rachel? Ben geldim!" Ivy bağırdı, Jenks'in sesi botlarının ani takırtısı arasında kaybolmuştu. "I.S.'in ne yapmaya çalıştığına inanamazsınız. Edden-"

Sözleri kesildi ve Trent'in gözleriyle karşılaştım, irkildim. *Sürpriz!*

"Uh ..." diye mırıldandı, hâlâ koridordaydı. "Rachel? Sen ve Trent-" Kapı aralığında sarsılarak durdu, gözbebekleri genişleyerek Trent, Jenks'in eski kıyafetleriyle kanepede oturuyordu. Gözleri bana kaydı ve gülümsemeye çalıştım. Hasta gibi görüldüğümü biliyordum ama yine de yapmaya devam ettim. "Buradasın," dedi, Trent'i kastederek.

"Evet!" Jenks içeri dalarken ona söylemediği belli olan bir şey söyledi. "Çirkinleştiler, yatay fandango yaptılar ..."

Dönerken üzerinden gümüş bir toz kaydı. "Kes şunu, Jenks."

"Samanların içinde yuvarlandılar, tren ve tünel oynadılar, park biletlerini onaylattılar ..."

"Büyü artık, Jenks!"

On iki yaşında bir çocuk gibi kıkırdarak şöminenin yanına gitti, ben de ona bir avuç patlamış mısır fırlattım. "Sana söylüyorum Ivy, bu sevdiği erkek grubunun göç eden bir geyik sürüsü tarafından ezilmesinden beri başına gelen en iyi şey. Baksana ne kadar rahatlamış. Spa gününden bile daha iyi."

Ivy dudaklarını yaladı, ayaklarını yere koyup kahvesini yudumlarken gözleri Trent'e kaydı. Sivri kulaklarının kenarları kırmızının narin bir tonundaydı,

Bu da Jenks'i daha çok güldürdü.

"Ah, merhaba," dedi, profesyonel görünüyordu ve tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Trent ona gülümsedi. "Nina nasıl? Felix onu yalnız bırakıyor, değil mi?" "Çoğunlukla." Çantası omzundan kayd ve Nina'nın üzerine koydu.

sehpanın üzerinde. Gözleri haritaların ve listelerin üzerinde geziniyordu ama dikkati çok dağınık görünüyordu. "Sanırım onu taciz edemeyecek kadar meşgul olduğu için."

Bu düşündüğümden daha iyi gidiyordu ve buzlu çay bardağını bırakıp sehpanın etrafından dolaşarak Trent'le birlikte kanepeye oturdum. "Zamanlaman mükemmel. Gizemcileri nasıl serbest bırakacağımızı ve onları Cincinnati'den Loveland'a nasıl taşıyacağımızı bulmaya çalışıyoruz."

Başladı, düşünceleri açıkça içeri girdiğinde söylediği şeye geri döndü. "Ah! Doğru ya. Edden aradı mı?"

Kaşlarım kalktı ve Jenks şöminenin üzerinde dönmeyi bıraktı. "Son zamanlarda değil. Neden?"

Ivy binicilik ceketini çıkarıp oturduğum sandalyenin üzerine örttü, belli ki hâlâ Trent'le beni anlamaya çalışıyordu. "Columbus'un I.S. kaçış üzerinde yetki aldı," dedi ve yanımda Trent nefesinin altında usulca küfretti. "Sadece FIB'yi değil, yerel I.S.'yi de saf dışı bıraktılar. Edden gözlemci olduğu için şanslı. Sanırım hâlâ onları ikna etmeye çalıştığı için aramadı."

"Ya da korkuyor," dedim ve Trent elini alına götürerek yüksek sesle nefes verdi. "Jenks, telefon nerede?" Seks hayatımdan daha önemli bir şey konuştuğumuz için rahatlamış bir şekilde ekledim.

Trent saatini kontrol ederken usulca, "Bundan korkuyordum," dedi.

Ivy mutfağa gitmek için koridoru geçerken Jenks, "Bizi kovamazlar," dedi ve ben de Trent'in yanına yığıldım. "Bu bizim kaçışımız! Mistiklerin yerini kim değiştirecek?"

"Görünüşe göre öyleler!" Ivy diğer odadan bağırdı. "Felix eski dostlarıyla bir anlaşma yaptı ve herkes uyuduğu için aksini söyleyecek kimse yok. Davada çalışan Columbus I.S. ajanları yakalanan gizemcileri tutacak ve Felix karşılığında ne isterse alacak. Ne zaman isterse."

Nina, diye düşündüm, içeri girdiğinde gözlerim Ivy'ninkileri buldu, elinde telefon değil dizüstü bilgisayar vardı. Aman Tanrım. Nina karşılığında I.S.'ye ve dolayısıyla ölümsüzlere vahşi büyüyü kontrol etme yeteneği vermişti.

Korkmuş görünen Ivy, kısa süre önce boşalttığım koltuğuma oturdu. Saçları gözlerini gizliyordu ama bilgisayarı açıp canlanmasını beklerken parmakları titriyordu. Bu onun güvenliği ve bu sefer yetersiz kalacaktı.

"Ivy?"

Başını kaldırıp bakmadı. Trent kıpırdanıyordu, ama Jenks herkes için yeterince kızgındı.

Peri odanın ortasında havada asılı duruyordu, tozları kâğıtların üzerine dökülüyordu, ta ki duman kokusunu alabileceğimi düşünene kadar. "Yakalanan mistikler ne demek?" dedi ısırarak. "Cincinnati'de olup bitenler *hoşlarına* mı gidiyor?"

"Aslına bakarsanız, bazılarının var," dedi, gözlerinde hoşgörüsüzlük vardı. "Rakiplerinizi uyutabilmek, ölümsüzlerin çoğunun uğruna çok şey ödeyeceği bir şeydir."

"Yapmazlar!" Parçaları birleştirirken haykırdım. Ayer asıl fikrinin daha kişisel bir seçim olduğunu söylemişti, bir bina, bir oda, tek bir ölümsüz. Gizemcileri parselleyebilirlerdi. Onları mini suikastçılar gibi satabilirlerdi. İşçi havuzunuzda sorun mu var? Bir şehir dolusu satın al ve onların hizaya gelmesini izle.

Trent minderlere yığıldı, yüzündeki tiksinti dolu ifadeden olayı hemen anladığı anlaşılıyordu. "I.S.'in mistiklerin kontrolünü ele geçirmesi, Özgür Vampirlerin hepsini uyutmasından daha kötü olur," dedi.

Felix'in Nina'yı kendi malı haline getirmesinin yasal olarak görmezden gelinmesine neden olacağından bahsetmiyorum bile. Bu üç kere yanlıştı. "Bence oraya gidelim, gizemcileri çalım ve onlar I.S. kulesinden ayrılmadan önce onları Tanrıça'ya götürelim."

"Evet!" Jenks şömine rafından bir gümüş patlamasıyla fırladı. "Zaten onlarla çalışma fikrinden hiç hoşlanmamıştım."

Ivy'nin rahatlaması neredeyse elle tutulur bir şeydi ama bu kadar küçük, manevra kabiliyeti yüksek bir gemiyle çalışmaya alışık olmayan Trent kaşlarını çattı. "Sence biz dört-"

"Beş," diye düzelttim onu, çan kulesini ve Bis'i göstererek.

"Beş," diye devam etti, "muhtemelen zaten izledikleri morga girebilir, elektriği kesebilir, gizemcileri serbest bırakabilir ve I.S.'nin burnunun dibinde Loveland'a kaçabilir mi?"

Başımı salladım ve görsel bir ittifak oluşturmak için Jenks'in yanına gitmek üzere ayağa kalktım. Tozu tenimi karıncalandırdı ve Ivy nefes verip korkusunu hafifletirken gülümsedim. "Evet. Benim dünyama hoş geldin, Trent."

"Yedi," dedi Jenks kulağımın dibinde gezinirken. "Nina ve David'i unutma. Yolumuzu açmak için koca bir şehir dolusu Were var. Zaten dışarıdalar ve hiçbir I.S. ajanı dört patili bir Were'i durduramaz."

"Yedi ve bir Weres şehri," dedi Trent. "Peki içeri nasıl gireceğiz? Burası bir kale. Çok fazla güvenlik var. İçeri girdikten sonra kolay çıkış yok."

Jenks gümüş tozlu çelenkleri Ivy'nin etrafında uçurup omzuna konarken, "Eğer Dönüş öncesine aitse, güvenlik tamamen eskimiş demektir," dedi. "Henüz giremeyeceğim bir bina bulamadım. Rache'i arka ofisinize sokabilirsem, Dönüş öncesi bir tabut kulübesine bile girebilirim."

Saçlarını geriye savuran Trent, şehir haritasını yanına çekti. Onun hayatıma hiç hayal etmediğim bir şekilde uyum sağladığını gördüğümde içimde bir ürperti yükseldi ve

Sonra bastırdım, üzerimde yatarken gözlerindeki sıcaklığı, vücudunun benimkine karşı verdiği hissi hatırladım. *Neden akıllıca olanı yapmış ve bu kadar beklemiştim?*

Jenks, Trent'in devam eden şüphesini görünce, "Bir peri gibi düşünmüyorsun," dedi. "On santim mi?" dedi dikkatle. "Sadece on sent büyüklüğünde bir deliğe ihtiyacım var. Kurallar bu tür tesislerde yeterli havalandırma gerektirir ve tel örgüleri kesmek kolaydır."

"İçeri girebilirsin," dedi Trent ve bacaklarını geçici bir masa olarak kullanabilmek için çıplak ayaklarını masanın kenarına dayadığında gülümsedim. "Bu da demek oluyor ki *bizim* de bir girişimiz var."

"Jenks, biraz peri tozu hazırlaman ne kadar sürer?" Bir zamanlar şüphe duyduğum yerde olasılık görerek sordum. Aynı plandı ama artık yetki bizdeydi ve bu her şeyi değiştiriyordu.

"Hey!" diye bağırdı, parlak bir gümüş parıltısı geçici bir güneş ışığıyla üzerinden kayıp gitti. "Kim söyledi sana . . ." Trent'e baktı, kanatları yavaşlıyordu. "Gece yarısına kadar kilisenin çan kulesini havaya uçuracak kadar gücüm olabilir. Biraz yardımla günbatımına kadar."

Ivy kararlı bir şekilde bir tuşa bastı ve mutfaktan yazıcının uğultusu geldi. "İçerideki yedek güç sistemini devre dışı bırakmak için sadece bir yüksek kadarına ihtiyacımız olacak," dedi, açıkça daha iyi bir ruh halindeydi, ancak Nina için duyduğu korku yüzeyin hemen altındaydı. "Ben ana gücü keseceğim. Jenks seni içeri sokabilir ve iç sistemi kapatabilir. Sen kaçmaya hazır olduğunda ben bir minibüsle dışarıda olurum. David Loveland'a giden yolu açar."

Neden o söylediğinde kulağa çok daha iyi geliyordu? Gülümseyerek patlamış mısırı ona uzattım. "Sana söylemiştim," dedim Trent'e. O da arkasına yaslandı ve karaladığı hukuk defterinin üzerinden bize baktı.

"Harika arkadaşların var."

"*Muhteşem* hayatım boyunca hayatta kalmak için onlara ihtiyacım var," dedim ve Ivy sandalyesinde kendini toparlayıp Trent'e gülümserken neredeyse boğucu bir hal aldı.

"Pekâlâ. Ama yine de her şey planlandığı gibi gider ve Tanrıça onları geri alırsa, onlara hükmedemeyeceğinden ve başladığımız yere geri döneceğimizden endişe ediyorum." Gözleri benimkilerle buluştu ve omuzlarım kamburlaştı. Bu, üzerinde hiçbir kontrolümüzün olmadığı, planlamamızın mümkün olmadığı bir olasılıktı ve beni rahatsız ediyordu.

Kapı zili çaldığında Ivy kaskatı kesildi. "Daha fazla haber ekibi," diye homurdanarak ayağa kalkmak için kendini topladı ama Trent daha hızlıydı.

"Muhtemelen Quen'dir," dedi saatine bakarak. "Ondan telefonumu ve günlük kısa listeyi getirmesini istedim. Eğer muhabirlerse, kapıyı açmayacağım."

Jenks, "Eğer muhabirlerse çocuklarımı üzerlerine salarım," diyerek havalandı ve Trent çıplak ayaklarıyla yaşlı meşe ağacının üzerinde küçük civıltılar çıkararak koşmaya başladı

Döşeme. Kilisede daha önce hiç duymadığım bir sestir bu ve bir daha asla duyamayacağım için acı çekiyordum.

"Quen'in karantinayı nasıl geçtiğini merak ediyorum," dedim ve Ivy boğazını temizledi. Kuru sesi dikkatimi çekti ve kaskatı kesildim. *Oh, evet. İşte bu.*

"Yaptığımız şeye hata demiyorum," dedim savunmacı bir tavırla. "Hiçbir şey değişmeyecek." *En azından gösterdiği yerde değil.*

"Çoktan oldu," dedi belli belirsiz ve sonra gözleri benimkilere sabitlendi, siyah ve okunmaz.

"Taşınmıyorum, Ivy." Tanrım! Ne yapacağımı sanıyordu? Gidip o adamları yaşayacağımı mı? Trent'in evim büyüklüğünde bir havuzu ve yirmi dört saat açık bir mutfak olsa bile kilisemi seviyordum. "Bu yapmayı en az sevdiğim şey olurdu," diye ekledim ve gözleri düştü, yaşadığımız bu garip ilişkiden çıkmak isteyen o olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Başını eğmiş, tuş takımında sessiz duran parmaklarına bakıyordu. "Rachel? I

...
Teşekkür ederim."

Şaşırarak ayağa kalktım, Quen içeri girdiğinde oturmak istemiyordum. "Ne için? Seni buna sürüklediğim için mi? Sorun değil. Muhtemelen Noel'den önce tekrar yapacağım."

Dudakları az sayıdaki gülümsemelerinden biriyle kıvrıldı ve beni daha da şaşırttı. "Sayılır. Üç yıl önce mi?" dedi, elini kaldırarak kiliseyi işaret etti. "Şimdi itiraf edebilirim ki sen benim uzun süredir aradığım kişiydin. Üzgünüm ama öyleydin ve beni atlattın."

Dudaklarım aralandı, onun çıplak dürüstlüğü bir kalp ağrısı gibi içime işledi.

"Ama sen, ne kadar berbat durumda olsam da birine yardım edebileceğimi kanıtladın. Kendimi değerli hissetmeme yardım ettin. İdeallerime uygun yaşamamı sağladın."

"Tanrım, Ivy," dedim burnunu çekerken ve yanına gittim.

"Neredeyse yüzlerce kez bırakıyordum," dedi bana gülümserken, gözleri güzel ve siyahtı. "Ama içimde olduğunu düşündün ve ben de senin düşündüğün kadar iyi olduğumu kanıtlamak istedim ve şimdi Nina tehlikede ve sen bana yardım ediyorsun ..."

"Ivy, seninle gurur duyuyorum," dedim ve eğilip ona sarıldım. "Hiçbir şey değişmeyecek." Gözlerim kapandı ve kollarının beni sardığını hissettim, kollarındaki güç korkutucu bir sadakat barındırıyordu ama asla bugün olduğumuzdan daha fazlası olamayacaktık. Ve bu yeterliydi. "Nina'yı bu durumdan kurtaracağız," diye söz verdim ve o yine burnunu çekti, bir damla gözyaşını silmek için geri çekildi. "O çok güzel bir insan. Biraz deli ama senin için iyi."

Başını salladı ve ben de sehpanın üzerine oturmak için geri çekildim. "Sen . . ." Tereddüt etti, çenesi gerilmişti, bu işi bitirmeye kararlı olduğu belliydi. "Sence Jenks taşınırsam bana kızar mı?" Gözlerim büyüdü ve

"Hemen değil. Belki bir ya da iki ay içinde?"

"Hımm," dedim Quen'in ayakkabılarının koridordan gelen yumuşak sesiyle ayağa kalkarak. "Dürüşte mi? Muhtemelen. Ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değil."

Neden böyle şeyler yapmak için en kötü zamanları seçiyor? Quen içeri girdiğinde aklım ona döndü. Aptal bir adam değildi. Trent bana karşı olan hislerini ona açıkça söylememiş olsa bile, Trent'in telefonu ya da ona ulaşmanın bir yolu olmadan malikânesinden nasıl uçup gittiği dikkatlerden kaçmazdı.

Quen'in yüz ifadesi ekşi bir sıkıntıyla gerilmişti. Ivy'nin taşınma ihtimalini kafamda oturtmaya çalışırken ona şaşkın bir gülümseme verdim ama adamın sert bakışları karşısında gülümsememin elimden kayıp gittiğini hissettim -sanki daha iyi bilmem gerekirmiş gibi. Trent'in yüzünde, aynı anda altı işi birden halletmeye çalışmasıyla özdeşleştirdiğim o meşgul ve gergin ifade vardı. Elindeki dosyadan kâğıtlar sızıyordu ve hemen oturup dosyayı açtı.

"Karantinadan nasıl geçtin?" Quen, Ivy'nin ıslak gözlerini fark ettiğinde sordum.

"Rachel," neredeyse çizik çizik konuştu. "Ivy," dedi biraz daha profesyonelce.

"Ablukaları istediğin zaman aşabilirsin, değil mi?" Trent'i suçladım ve biraz sivri kulaklarının kenarlarını hafif bir kızarıklık gölgeledi.

"şimdilik." Trent küçük desteyi karıştırdı. "Yine de işlerin hızla değişme eğiliminde olduğunu fark ettim. İşte." Zımbalanmış bir grup kâğıdı uzattı. "Bu ilginizi çekebilir. İsterseniz her hafta bir kopyasını gönderirim."

Jenks'in kanatları mırıldanarak omzuma oturdu, ben de onu alıp kanepeye oturdum. Ivy suçlayıcı bir sesle dizüstü bilgisayarını kapattı. "Ooooh, rakamlar ve veriler!" Alaycı bir tavırla "Ooooh, rakamlar ve veriler!" dedim ve sonra kimyasal bileşiklerin, sayıların ve grafiklerin olduğu sayfayı çevirip telaşlanan bir bebek gördüğümde neşelendim. "Oh! Rosewood bebekleri!"

Kafamı kaldırdığımda Trent gülümsüyordu ve içimde sıcak bir his uyandı. Bebeklerin hayatta kalmaya devam etmesi birlikte aldığımız ilk karardı ve bu kararın gerçekleşmesi için onlarca yıl geçmesi gerekecekti. Onun istemediği bir yolu seçmiş olsam bile, bunun onun için çok şey ifade ettiğini biliyordum.

Yüz ifademi gören Quen öfkeyle yere yığıldı.

"Başlama," dedi Jenks, kanatları boynumu gıdıklarken. "Bence bu iyi bir şey."

Bunu konuşmak zorunda mıydık? Yani seks yapmıştık. Ne olmuş yani? Neredeyse üç aydır "ıkıyorduk". Hepsi geçmişimi biliyordu. Buradaki büyük sürpriz neydi?

"Çünkü periler kalpleriyle düşünür," dedi Quen, Trent'in kızgın ifadesini görmezden gelerek. "Bu karar şimdiden sorunlara yol açmaya başladı."

"Çoğu savaşçı kalbiyle düşünür," dedim mistiklere geri çekilmelerini ve ezebilecekleri ya da patlatabilecekleri hiçbir şeye kızgın olmadığımı söyleyerek. "Sizleri güvende tutmak için uğraşmak zorunda kaldıkları onca saçmalık arasında onları hayatta tutan şey budur."

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi, sonra Trent boğazını temizledi. "Rosewood bebekleri hem gelişim hem de güvenlik açısından gayet iyi durumdalar. Şimdiye kadar herhangi bir iblis faaliyeti fark edilmedi ama sanırım hepsi işaretlendi. Eğer uygun görürseniz onları tekrar taşıyacağım. Onları güvende tutmak için iyi şansa güvenmek istemiyorum."

İyi şans iyi bir değişiklik olurdu, diye düşündüm, bu da mistikler arasında yeni bir tartışma başlattı. Jenks'in bana bakışından muhtemelen lanet bir ampul gibi parladığımı anladım, ama en azından dillerde konuşmuyordum.

Başımı salladığımda Trent kâğıtlara uzandı ve ben de onları uzattım. "Şuna dikkat et," dedi Quen'e, kâğıtları karıştırıp bir şeyi daire içine alırken. "Seviyelerini beğenmedim. Bu yeni permütasyonu dene, bakalım metabolizmasını biraz daha dengeleyebilecek miyiz? Eğer dramatik bir değişim olmazsa, üç ay içinde ayrıntılı bir rapor istiyorum. Eğer onda işe yararsa, diğerlerinde de kendini onarmayı artırabilir."

"Evet, Sa'han."

Trent bana geri verdi ve ben de resimlere bakıp gülümsedim. Bu, mezar taşlarından çok daha iyiydi - ta ki iblisler onlar için gelene ve her birinin hayatı için savaşmak zorunda kalana kadar. Gülümsemem soldu. Zor bir gelecek olsun ya da olmasın, bu iyi bir karardı. Hiçbir şey fikrimi değiştiremezdi. Aileleri bana destek olacaktı.

Quen küçük desteden bir tomar kâğıt çekerek, "Ve işte ilerlemek istediğiniz konuyla ilgili son durum," dedi. "Madagaskar'daki bahçeleriniz, Brimstone yapraklarından hoşlanan nadir bir kelebek türü tarafından istila edildi."

Trent'in kaşları çatıldı ve Jenks'in ipek gömleğinin içinde onu çekici kıldı. "Oh. Çok hoş. Evet." Kaşları daha da çatıldı. "Quen, mutfakta kahve var. Keyfine bak."

Quen ellerini arkasına koydu ve şömineye baktı. "Müdahale edilmezse larvaları iki gün içinde bütün bir tarlayı köklerine kadar yiyebilir. Nadir bir tür olduğu için yok etmek yerine yerlerini değiştiriyoruz, ancak sayıları artmaya devam ederse, asgari hasadı sürdürmek için kimyasal savaşa başvurmamak zorunda kalacağız."

Evet, erkek arkadaşım bir uyuşturucu baronuydu ve bir resim olup olmadığına bakmak için eğildim, ama hepsi rakamlar ve verilerdi.

"Mmmm," diye mırıldandı Trent, belli ki kafası meşguldü. "Mevcut bastırma yöntemlerini sürdürün."

Quen başını salladı. "Bu sabah gelen son bir şey daha var," dedi ceketinin iç cebinden bir zarf çıkararak. "Rachel Morgan'la her türlü temastan vazgeçmesi için bir enklav kararı."

Şok olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. "Pardon?"

"Gündüz yürüyen bir iblis olduğuna göre," diye bitirdi Quen ve Trent'e uzattı.

Ivy'nin aralıksız tıktırtısı kesildi ve Jenks gümüş parıltılardan oluşan bir sütunun üzerinde yükselirken yukarı baktı. Trent'in açmakta olduğu kâğıdın üzerinde gezinirken tozu parlayan bir iz bıraktı ve gümüş parıltıların filigranın olduğu yerde bir gölge oluşturmalarını izledim.

"Ben Tink'in büyük amcası Bob olacağım. Şuraya bak, Rache. Sen istenmeyen bir vatandaşsın."

Trent mektubu taramayı bitirdi ve masanın üzerine bıraktı. Arkasına yaslanarak parmaklarını dikleştirdi ve hiçbir şeye bakmadı.

"Bu hiç adil değil!" Dedim ki. "Size kiminle konuşabileceğinizi söyleyemezler!"

Trent'in gözleri benimkilere kaydı, öfkem karşısında şaşırtıcı bir zevk parıltısı belirdi. "Hayır, sorun değil. Bunu bekliyordum."

"Ama nasıl bu kadar çabuk öğrendiler!" diye bağırdım, sonra da kızardım. Bunun nedeni Jenks'in dediği gibi yatay fandango yapmış olmamız değildi. Bunun nedeni Trent'in benim hayatımda söz sahibi olmak için onların yerleşim alanındaki sesini bırakıp gitmesiydi. En yüksek otoritelerinin, dinlerinin büyük poh-bah'larının öldüğü yerde hayatta kalmamdan bahsetmiyorum bile. Korkmuşlardı. Ve Trent darbeyi alan kişiydi.

Ivy kâğıdı almak için öne doğru eğildiğinde Quen kâğıdı Ivy'nin elinden çekip aldı ve adam kâğıdı katlayıp zarfa geri koydu. "Tanrıça'nın istikrarını tehlikeye atma ve dini güç yapısını tehdit etme konusunda onunla işbirliği yaptığınız için soruşturma altındasınız. Kendinizi açıklamak üzere gelecek hafta bir celp te hazır bulunmanız istendi. Charlie'yi de bu işe dahil edeyim mi?"

Charlie onun türünün avukatıydı ve ben kollarımı göğsümde birleştirerek ofladım.

Önümüzdeki hafta *olsa* bile şanslı sayılırlar.

"Eee?" Jenks önümdeki masaya çökerek şöyle dedi. "Yaptığınız şey de bu değil mi? İşbirliği yapmak?"

Haklıydı ama başka seçeneğimiz de yoktu. Mistikler konusunda başka kimse bir şey yapamazdı ve etkilendikleri şey benim auram olduğu için kendimi sorumlu hissediyordum.

"Quen, işte yapılmasını istediğim şey," dedi Trent ve küçük adam dikkat kesilir gibi oldu. "Brimstone tarlalarındaki yeniden yerleştirme çabalarından vazgeçin."

Bırakın alsınlar. Zaten Brimstone tarlası yerine bir tane daha nesli tükenmekte olan tür olmasını tercih ederim. Ayrıca, Cincinnati'nin ve Hollows'un usta vampirleri bir haftalığına dışarıda olduğu için talep azaldı. İşten çıkarma yok, sadece herkesi ikincil üretime kaydırın." Odak noktası bulanıklaştı. "Dünyanın daha fazla yel değirmenine ihtiyacı var."

"Evet, Sa'han."

Hiçbir şey yazmıyordu ama Quen, herkesin yemeğini not defteri ve rakamlar kullanan kızdan daha iyi hatırlayabilen garsonlardan biri gibiydi.

Ivy'nin kaşları havadaydı. "Daha fazla Brimstone tarlanız var, değil mi?" "Peki ya kararname?" Hâlâ kızgın bir şekilde söyledim.

Trent'in gözleri bana kaydı. "Bir kararname, birinin yüzünüze söylemekten korktuğu bir şeyden başka bir şey değildir. Onlar bunu yapana kadar, ben bunu görmezden geleceğim."

Bu Quen'i daha da mutlu etti ve yüz ifadesi sert bir maskeye dönüştü. "Başka bir şey yoksa, Sa'han?" dedi kuru bir sesle.

Trent'in başı tekrar açık dosyanın üzerine düştü. "Hayır. Teşekkür ederim."

Quen yavaşça tek ayağının üzerinde döndü. "Ivy, Jenks. Rachel . . ."

"Kalmıyor musun?" Jenks ona kapıya kadar eşlik etmek için uçarken,

"Kalmıyorsun," dedim.

Sonunda Quen'in kötü ruh hali dağıldı ve gülümseyerek başını eğdi. "Ellasbeth'i havaalanına götürmem gerekiyor."

"Gördün mü?" Jenks yüksek sesle söyledi. "Daha bir gün bile olmadı ve Trent ile Rachel seks yaptığı için şimdiden iyi bir şey oldu."

"Jenks!" diye bağırdım ama Trent başını kaldırıp bakmadı bile, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Kızlar nerede?" Trent'in de gitmek zorunda kalıp kalmayacağını merak ederek sordum.

"Jonathan." Trent dosyayı kapattı ve sandalyede arkasına yaslandı. "Mükemmel bir bebek bakıcısı. Kızlar onunla dalga geçmeye bayılıyor."

Bundan pek emin değildim ama alay kısmını anlıyordum.

"Hanımefendi," dedi Quen, neredeyse topuklarını birbirine vururken bana doğru bakarak.

Ona kaşlarımı çattım. "Bana bir daha öyle derssen, senin yerine aile planlamanla ben ilgilenirim."

Quen derin ve dolu dolu gülümsedi. "Rachel," diye düzeltti, sonra da koridora yöneldi. "Jenks, konuşabilir miyiz?"

"Sizin neyiniz var böyle?" Jenks onu dışarı kadar takip ederken söyleniyordu. "Peri ile konuşmadan bir karar veremiyor musunuz?"

Quen'in yumuşak sesi "Savaşçılar imparatorluklarını başkalarının göz ardı ettiği gerçeklerin etrafında kurarlar," dedi ve sonra kilisenin ön kapısının gümbürtüsüne kadar adımlarının silikleşmesinden başka bir şey olmadı. Jenks geri gelmedi ve kanepenin en ucundaki Ivy bana baktı.

Heyecan özümün derinliklerine yerleşti ve sanki parmak uçlarım karıncalanıyormuş gibi görünene kadar yayıldı. İçimdeki mistikler rüzgârdaki yapraklar gibi yükseldiler, onlara eve gideceklerini söylediğimde heyecanlandılar ve korktular.

"Morgun planını hanginiz biliyor?" Ben sordum ve Ivy gülümseyerek öne doğru eğilip dizüstü bilgisayarını hepimizin görebileceğİ bir yere koydu.

Yirmi Dört

Trent ve ben Ivy ve David'in "ödünç" bir minibüs getirmesini beklerken kilise sessizdi. Periler dışarıda bir yerlerdeydi ve eğer mistiklere kulak verseydim, fotonların etrafta uçuştüğünü, nesnelere çarparak beynimin renk olarak algıladığı enerjiyle parlamalarını sağladığını duyabilirdim. Ben daha çok Trent'in kemer çantasını son kez kontrol etmesini izlemekle ilgileniyordum. Jenks'in hırsız siyahının içinde, iki bin dolarlık bir takım elbise içinde olduğu kadar sakın ve ağırbaşlı görünüyordu. Ama ben bunu zaten biliyordum. Bunu benimle yapıyordu ve bu iyi hissettirmenin ötesinde doğru hissettiriyordu.

Bis mabedin girişlerinde kanatlarını açmış, vitrayların renkli karelerinden ışıklar ve sirenler eşliğinde hızla geçen bir polis arabasına bakmak için eğilmişti. Gözlerinin altına çektiği is beni endişelendirdi. Çocuk renk değişimleriyle neredeyse görünmez olabiliyordu ama Jenks'e uyum sağlamak istiyordu, şimdi solgun yüzünü kırmak için gözlerinin altında yarım aylar vardı. Yaralanmasını istemiyordum ama onu evde kalmaya zorlayamazdım. Açıkçası, onun yardımına ihtiyacım vardı. Bis, auramın arkasındaki mistiklerin sayısına göre değiştiğini ve artık beni güvenilir bir şekilde bulamadığını söyleyerek beni gözünün önünden ayırmayacaktı. Bu da mistiklerin beni nasıl bulduğu sorusunu akla getiriyordu. Belki de auranın ardındaki ruha odaklanıyorlardı.

Sokağa çıkma yasağı tüm hızıyla devam ediyordu ve Columbus'tan gelen I.S. polisleri nehrin bu yakasında barikatlar ve silahlı memurlarla bu konuda acımasız davranıyorlardı. Yaygın kanı, yanmadığı sürece bekleyebileceği yönündeydi ve yanan şeylerin çoğu söndürmek isteyenlere bırakılıyordu. Kilisede hiç su basıncı yoktu. Morga ulaşmamız ya kolay olacaktı ya da sınavlarla dolu olacaktı. Ben ikincisi üzerine bahse girmiştim.

Trent pencereye gidip bir ayağını alçak pervaza koyarak dışarı bakarken ve ayakkabısını bağlarken siren sesi azalıyordu. *Güzel popo*, diye düşünmeden edemedim ve sonra Trent'in ve benim daha önceki kaçamağımızı hatırlayınca ve parmak uçlarımin altında teninin sıkılaştığını hissedince kızardım. Trent gözlerimi üzerinde hissedip döndüğünde kızarıklığım daha da derinleşti.

Suçluluk duygusu ön plana çıktı ve gözlerimi kaçırdım. Benim yüzümden elf mahkemelerine çağrılıyordu. Bunun yansımaları olacağını biliyordum ama parasının onu en kötüsünden koruyacağını, iblislerle uğraşmayı bana bırakacağını düşünmüştüm. Sıkıntımı gören Trent çöktü. "Tereddüt etmiyorsun, değil mi? Bizim hakkımızda?"

Dudaklarım şokla aralandı. "Bunu nasıl yaparsın!"

Gülümsemesi geri döndü ve ayaklarımın tabanından göbeğime kadar bir heyecan yayıldı. "Anlattıklarını biliyorum."

"Tanrı beni aşık elflerden korusun," diye inledi Jenks, çocuklarıyla konuşmaya giderken tozları neşeli bir gümüş rengine bürünmüştü. Bir şeyler hakkında konuşuyorlardı ve Belle bir kalçasında yumruk, diğerinde yay sıkılı halde mabede doğru yürüdü. Belli ki bebek bakıcılığı kurallarında bir sorun vardı.

Ama Trent önümde durmak için hareket etmişti, gözlerinin arkasında nadir görülen bir kırılganlık vardı. "Bu benim hatam," dedim, hiçbir şeyi işaret etmeden. "Çağırıyor. Ellasbeth'e dışarı çıkmasını söylemeseydin ..."

Trent saatini kontrol etti. "Sanırım bu benim kararımdı, senin değil."

"Sana eve gitmeni söyleyebilirdim," diye ağzımdan kaçırdım ve kaşları meydan okurcasına kalktı. "Söyleyebilirdim!" İtiraz ettim ve ben bir gülümseme bulana kadar kıkırdadı.

Trent'in iyi niyeti yavaş yavaş kayboldu. "Peki ya şimdi?"

"Değişen bir şey yok," dedim ve hareketleri yeniden zarifleşti. "Güzel!"

Jenks çocuklarına el sallayıp yanımıza inerken bağırdı.

"Olursa bana haber verin, ben de ona biraz akıl vereyim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kaçırdım, sonra içime bir dizi mistik düşünce düşüp beyaz bir minibüs ve Ivy'nin görüntüleriyle başımı döndürünce aniden yerime oturdum. "Ivy yolda," dedim Trent'in endişesine bakarak. Eli omzumdaydı, beni sabitliyordu ve aramızda yükselen bir vahşi büyü ürpertisi hissettiğimi sanıyordum. "Görüntünün kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama minibüsü var," diye ekledim. Hangisini daha çok takdir ettiğimden emin değildim; ihtiyacım olsa yanımda olmasını mı, yoksa bana sakatmışım gibi davranmamasını, bir an yaşadığımı ve iyi olduğumu kabul etmesini mi?

"Muhtemelen odur," dedi motor sesi duyulduğunda ve renkli cama yapışmış olan Jenks başıyla onayladı.

Kalbim çarparak ayağa kalktım. Hazırdık. "Tamam!" Parlak bir şekilde söyledim. "Jenks, Bis, Trent. Bu kolay olacak. İçeri gireceğiz. Gizemcileri toplayın. Çizgiye gidiyoruz. Bitti." O kadar kolay olmayacaktı ama umut edebilirdim.

Jenks aramızda geziniyordu, çocukları arkasında asık suratlı bir bulut gibi duruyordu. "Ah, biz de sizinle geliyoruz." Yüzünü buruşturarak omzunun üzerinden baktı. "Hepimiz."

"Ciddi misin?" Omuz silkerek siyah ceketimi giydim ve fermuarını çektim. Dışarıdan Ivy motoru hızlandırdı, acele etmemizi istiyordu. "Kiliseye kim göz kulak olacak?"

Jenks çocuklarını susturmak için keskin bir kanat sesi çıkardı. "Kaçıp gitmeyecek," dedi. "Temelini gördüm ve tekerlekleri yok. Belle burada olacak. Ama biz geliyoruz. Hepimiz geliyoruz." Yüz ifadesi acıya dönüştü. "Onları kalmaya zorlayamam, Rache. Yardım etmek istiyorlar."

Sehpadan çantamı aldım ve omzuma attım. "Zaten çok fazla insan var." Kapıya doğru yürüdüm ama onları durdurmak için de yapabileceğim bir şey yoktu.

"Yer kaplamıyoruz," dedi Jenks beni adımlarken, çocukları da sessizce onu takip ediyordu. "Ve bize ihtiyacınız olacak."

Kapıda tereddüt ettim. Trent yardımcı olmadı, saatini kontrol ederek kararı bana bıraktı. Jenks'in gelmesi hiç de zor değildi ama yarım düzine gürültücü, deneyimsiz perinin yoluma çıkması sorun olabilirdi. Bis kapı çerçevesinden sarkarken omuz silktili ve kuyruğunu sırtımdan kolumun altına dolayarak güvenli bir şekilde tutmak için yere düştüğünde peri tozları uçuştı. "Bence bu iyi bir fikir," dedi. "Benimle kalabilirler."

Bis'in onlar için -hepsi için- sorumluluk alması zihnimdeki yükü hafifletecekti. "Tamam," dedim isteksizce ve aniden peri tozuna bulandık, Bis onların ultrasonik sesleri karşısında kamburlaştı. "Hadi gidelim!" Daha yüksek sesle söyledim ve Trent onlara gidecek bir yer vermek için kapıyı açtı. "Ivy inek olmadan önce!"

Sözlerim kendinden emindi ama Belle'e son bir selam verip ayrılırken hiç de öyle değildim. Hareketlerim yavaştı, kapıyı arkamdan çekerek kapattım, parmaklarım ağır ahşabın üzerinde gezinirken bir daha asla açamayacağım hissine kapıldım.

Bis omzumdan kalktı ve periler minibüsün açık pencerelerinden içeri ve dışarı daldılar. Trent en üst basamakta benim için duraksadı. "İyi misin?"

Ayaklarım merdivenlerden gümbür gümbür indi, şok omurgamda yankılandı. "Gerginim," dedim. İçimde çok kötü bir önsezi vardı. Bu iş iyi gitmeyecekti. Bir şeyler ters gidecekti. Duman kokusundan ve arka bahçeden arka bahçeye dolaşan sinsi figürlerden daha fazlasıydı. Her zaman sırtımı dayayabileceğim iblislerim vardı ve bu sefer öğrenirlerse başım daha büyük belaya girecekti. Dünya yıkılsa da umurlarında olmazdı ve ben açıklamaya çalışmakla meşgulken yıkılacaktı.

"Birkaç saat içinde bitecek," dedi Trent, minibüsün sürgülü kapısını çekip açarken metal üzerindeki plastiğin çıkardığı ses sert bir yuvarlanmaydı.

Bir tutamağa uzandım ... ve sendeleyerek kaldırıma doğru geri sallandım. Minibüs vampirlerle doluydu. Sadece vampirler değil, silahları, zincirleri ve göğüslerinde el bombaları olan vampirler. Trent'in ifadesi de benimki kadar şaşkıncı. Normal koltuklar sökülmüş, yerlerine her iki yanda iki büyük bank koltuk konmuştu, bu da onu bir SWAT minibüsüne benzetiyordu - SWAT minibüsleri heyecanlıysa tabii

vampirler tabancalarının artılarını ve eksilerini karşılaşıyorlardı. Tamam, ikinci bakışta, öndeki Ivy ve Nina dahil sadece altı vampir saydım, ama daha fazla gibi görünüyordu. *Oha. O bir balyoz muydu?*

Dikkatim direksiyondaki Ivy'ye yöneldi, siyahlar giymişti ve saçlarını tutması zor bir topuz yapmıştı. "Ah, Ivy?" Beni içeri çekmek için uzatılan hevesli elleri görmezden gelerek, "Ah, Ivy?" dedim. Hiçbiri David'e ait değildi. "Bunun küçük, samimi bir ilişki olması gerekiyordu."

"Bir anda oluverdi." Ivy koşuşturan peri çocuklarını aramızdan el sallayarak uzaklaştırdı. Bis çoktan ön yolcu koltuğunun başlığına tünemişti, büyük pençeleri vinil kaplamada çukurlar açıyordu. Nina benim hoşuma gitmeyecek kadar hevesli görünüyordu.

Nina bana bakmak için dönerken, "Ivy'ye kızma," dedi. Üzerinde sanki paraşütle atlama dersinde giyilmiş gibi görünen siyah bir tulum vardı.

-Üzerine dikilmiş el bombaları dışında. "Bize I.S.'in gizemcileri kontrol etmeye çalıştığını söyledi. Artık mesele sadece ölümsüzlerimizi öldürmeleri değil. Hiç kimse bir başkası üzerinde bu tür bir güce sahip olmamalı. Bu iş burada bitiyor."

Trent'e doğru geri gittim. Altı heyecanlı vampir. Boynum karıncalanıyordu. "David nerede?"

Piscary'nin fedailerinden biri olduğunu hatırladığım kaslı bir vampir herkesi geri itti ve onlara çenelerini kapamalarını ve bizim için bir delik açmalarını söyledi. Scott'tı sanırım. "Çok kalabalık olduğunu düşündü ve sürüsüyle kaçıyor," dedi Scott, gözlerindeki çizgiler bana onun da ikinci hayatı için endişelendiğini söylüyordu. Onlara eve gidip beklemelerini söyleyemedim.

"Minibüse bin, Rache!" Jenks dikiz aynasından seslendi ama kaslı vücutlar ve ölümün kıyısında bir hayat yaşamının getirdiği hızlı tepkiler karşısında tereddüt ettim. Kâğıt üzerinde kulağa hoş gelebilirdi ama gün doğmadan bağırış çağırış ve birinin ağzında kan olacağından adım gibi emindim.

Trent'in eli sırtımın küçük kısmına dokundu ve yaram karıncalandı. "Riskleri biliyorlar," dedi Ivy acele etmemiz için bağırduğunda beni öne doğru yönlendirerek. "Dengede olan efendilerinin hayatları." Scott'ın yardımını kabul eden Trent içeri girdi. Dönerek bana elini uzattı. Bu kötü bir fikirdi ama elimi uzattım ve ikisinin de beni yukarı çekip içeri almasına izin verdim.

"Nihayet!" Ivy daha kapı kapanmadan hızlanarak mırıldandı.

Birisi "Aşağı kay!" dedi ve cephanenin ezilmesi ve "fünyelerimi kim aldı?" hakkında daha mutlu şikayetler vardı.

Omzuma oturan Jenks'in tozu memnun bir altın rengindeydi. Ivy'nin hemen arkasında, ön tarafı görebileceğim bir yere oturduğumda, "Bu insanları seviyorum," dedi.

Nina'ya endişeyle baktım, Felix'i nasıl sakladığını hatırladım.

Kimsenin haberi olmadan. Elbette, Özgür Vampirlere defolup gitmelerini söylemişti, ama aynı zamanda onun karşılığında mistiklerin I.S.'ye verilmesini de kabul etmişti. Yüzümü buruşturarak Ivy'ye doğru eğildim, dudaklarım zar zor kıpırdıyordu. "O temiz mi?"

Direksiyonu sıkıca kavradı ve ben de geri geri gittim. "Evet," dedi, gözleri önce Nina'ya sonra tekrar yola kaydı. "Rachel, yardım etmek istiyor. Yapabileceğini kanıtlamak için."

Bunun önemini bilerek geri çekildim. "O zaman yardım etmeli," dedim Ivy'nin kaşlarını biraz hafifletmek için ama içten içe endişeliydim.

Bir barikatı aşmak için viraja hızlı girdiğimizde birisi neşeyle çılgık attı ve ben Trent'e doğru itildim. Beni tekrar dik oturttu ve ben de giderek artan felaket hissini bastırmaya çalıştım. Herkes çok *eğleniyordu*. Pencereden Hollows'un karanlıkta geçişini izledim. Sokak lambalarının çoğu sönmüştü ve terk edilmiş arabaların ve ara sıra yanmış dükkân önlerinin üzerinde ürkütücü bir kırmızı parıltı parlıyordu. Karanlık şekiller yüzey iblisleri gibi gölgeden gölgeye atlıyordu. Sanki konsere giden Brimstone kafalarından oluşan bir minibüse binmişim gibi hissetmeme yardımcı olmadı. "Ivy, camları aç," dedim ama yan camların daha fazla açılabilceğini sanmıyordum. *Bu bir sorun olabilirdi.*

Scott cephanesiyle oynamayı bıraktı ve aramızdaki açık alana doğru eğildi. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ve minibüsün hareketiyle bir o yana bir bu yana sallanıyordu, ayakları çıplak döşeme tahtalarına sağlamca basmıştı. "Bize aksini söylemediğiniz sürece dışarıyı biz halledeceğiz. Kaçış yolunuzu açık tutun. Dışarı çıkarabileceğiniz herkesi tutun."

Çok hevesli görüldüğünü düşünerek başımı salladım ama dışarıdaysa içeride kendini öldürtemezdi. Çenem sıkılmıştı ve morgdaki ışıklar hakkında konuşan bir mistik birdenbire altı ya da yedi kişinin bana bağırmasına dönüştüğünde gözümü kırptım. Trent çok dalgın görünmemi engellemek için gizlice dirseğimi tuttu. Her şey çoktan ters gitmişti ve biz daha oraya varmamıştık bile.

"Ne oldu?" diye kulağıma üfledi ama arkadaki vampirler duydular ve ilgilerini çektiler, içimden geçen ürperti karşısında gözleri büyüdü.

Lanet olası vampir feromonları, diye düşündüm yüzümü buruşturarak. "Morgda ışıklar görüyorum."

"Koşuyu yukarı taşıdılar!" Jenks bağırdı. "Tink bir Disney fahişesi!"

Ivy dikiz aynasından gözlerime baktı. "Ben daha çok arkamızdaki ışıklar için endişeleniyorum."

"Arkamızda mı?" Scott dedi ve bir balyoz arka camı çerçevesinden ayırınca sıçradım.

"Bırakın beni!" Scott istedi ama Ivy köşeyi çok sert döndü. Vampirler savruldu ve çarpıştı ve bu karmaşa içinde Scott başını pencereden dışarı uzatarak

Elinde çekiç olan adam bir camı daha kırdı. Hava hızla rüzgârlanmaya başladı ve dört vampir minibüsün yarısına kadar sarkıp arkamızdaki üç arabaya bağırırken temiz havadan minnettar bir nefes aldım.

"Weres!" Scott içeri girdiğinde gözlerinin etrafındaki dar mavi şeritler beni endişelendirdi. "Tavşanlarımızı aldık."

Ivy frene bastı ve herkes kafasını geri çekti. Yanımda Trent hasta ve biraz da şaşkın görünüyordu. Onun nasıl hissettiğini biliyordum. Ivy sanki Dramamine terlemiş gibi sağa sola bakıyordu ama benim de midem bulanmaya başlamıştı. "Hepiniz çenenizi kapayın ve medeni görünün!" diye bağırdı, kahverengi gözleri neredeyse tamamen siyahtı. "Bir türlü aşamadığım bir barikatımız var."

Başları öne eğik, hepsi cephanelerini kontrol etmekle meşguldü. Bis, üzerindeki peri çocukları dışında neredeyse görünmez olmuştu. Trent yanımda gerçekten güzel kokuyordu. Herkes çok güzel kokuyordu. Önümüzde parlak bir ışık noktası yolu gümüş ve griye çevirdi. Elllerinde büyük silahlar olan figürler görebiliyordum.

Ivy yavaşlamaya başladığında Jenks, "Bunun icabına bakacağız," dedi ve kırılan pencerelerden birinden dışarı fırladı, çocukları arkasından şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde el sallıyordu. Bis de onu takip etti ve Nina'nın açık ön penceresine atlayıp çatıya çıkarken düşüncelerimi biraz olsun sakinleştirdi. Tırnaklarının metale sürtünme sesi geldi ve sonra hiçbir şey olmadı.

"Kapa çenen!" Ivy yedek bir servis şoförü gibi hırlayarak arabasını yavaşça ışık noktasına doğru sürdü ve kendisine söylenen yerde durdu. Silahlı istihbarat memurları yolu kapatmıştı. Trent başını eğdi ve onlardan biri cama geldiğinde örgü şapkasını aşağıya doğru çekti. *Oh, gerçekten mi?*

"Güneş battığından beri sokağa çıkma yasağı uygulanıyor," dedi memur kaba bir şekilde, diğer beş memur etrafımızı sarmış, pencerelerden bakmaya çalışıyorlardı ama karşılarında gülümseyen vampirler buluyorlardı. "Araçtan inin. Hepiniz. Anahtarları kontakta bırakın."

"Bunu düzeltmeye çalışıyoruz," dedi Ivy, elleri direksiyonda sıkıca dururken. "Geçmemize izin verir misiniz?"

"Çık dışarı. Hemen!" dedi memur ve adam arkadan bir ışık tuttuğunda Trent ayaklarına baktı. "Gün doğarken serbest bırakılacaksın. Bana kalsa mahkemene kadar hapiste kalırdın."

"Sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğin için mi?" dedi Nina ve ışık tamamen onun üzerinde parladı.

El bombaları karşısında adamın gözleri büyüdü. Geriye çekilerek bir hareket yaptı ve büyümlü bir alan yükselirken ürperdim. Kim bilir nereden yüzlerce mistik bana akın edip barikata dair yüzlerce farklı bakış açısı getirirken nefesimi içime çektim. Etrafımız sarılmıştı. Bizi takip eden üç araba geri çekilmiş, motorları çalışır vaziyette doğru anı bekliyorlardı.

"O tarlaların yasal olduğunu sanmıyordum," dedi Trent ve ben bayılmamak için hızla gözlerimi kırdım. Çok fazla mistik vardı; dünyaya böcek gözleriyle bakmak gibiydi. Yüzlerce bakış açısından baktığınızda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tanrıça'nın deli olmasına şaşmamalı.

Scott fazla istekli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Sen burada kal küçük hanım. Bunu biz halledeceğiz."

"Şiddet yok!" Trent bağırdı ve ışık ona vurduğunda ve Trent tanındığında istihbarat memuru küfür etti.

Mistik görüş beni sarstı ve büyük bir çabayla çoklu bakış açısını teke indirmeyi başardım. Bunu anlamak gittikçe kolaylaşıyordu ve bir motorun devri yükseldiğinde koltuğun kenarını kavradım ve turuncu kaputlu kahverengi bir Buick'in ablukayı delip geçmesini, Werelerin çıplak kışkılarını memurlara doğru sallamasını neredeyse bir rüyaymış gibi izledim.

"Yakalayın onları!" diye bağırdı Ivy'nin kapısındaki adam, dikkati dağılmıştı ve ben de kısıtlayıcı alanın düştüğünü hissettim.

"Bu David!" Jenks ön pencereden içeri dalarken tiz bir sesle bağırdı. "Git! Bis çocuklarımı aldı!"

Üç vampir minibüsten dışarı fırladı, Ivy minibüsü sakın bir şekilde vites takıp arkasındaki barikatı geçerken, ikinci Weres arabası kadar yüksek sesle uluyorlardı. Polis durmamız için bağırdı ama birden kendini biri kızaklı, kendinden emin vampirlerle karşı karşıya bulunca bocaladı. Öfkeyle, zapt etme tilsimini yöneten adama doğru döndü ama o gitmiş, Werelerin peşine düşmüştü. Bis, kayan deri ve peri sesleriyle içeri girdi ve Ivy hızını artırdı. Biri bize ateş etti ama fark etmedi, bir köşeyi döndük ve yok olduk. En kötü ihtimalle bir araba bulup bizi takip etmeleri otuz saniyemizi alırdı; en iyi ihtimalle ise çekiçli vampirler dikkatlerini kaçmamıza yetecek kadar dağıtırdı.

Tamam, belki bu işe yarar, diye düşündüm geride bıraktığımız gizemcileri geride bırakırken. Gülen Werelerin kelepçelenip arabalarının kaputlarına sıkıştırıldığına dair ara sıra mistik raporlar alıyordum. Dört patili periler yakalanamazdı, bizi takip ederken sokaklarda yarışıyorlardı. Arkamızda bıraktığımız vampirler mutlu bir şekilde barikatı yıkıyorlardı.

Nina'nın yanında kalan tek vampir olan Scott'ın morali oldukça bozuk görünüyordu. Nina kemerini çözüp onun yanına otururken, "Destek çağıracaklar," dedi. "Belki bizi durdurmaya çalışırlar, o zaman sen de silahını deneyebilirsin."

"Belki," diye inledi ve Nina rahatlatıcı bir kolunu Scott'ın büyük omuzlarına koyarken Ivy sıırttı. "Sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyorsun."

Yanımdaki Trent gülümseyerek başını salladı.

"Rachel?" İçgüdülerıyla savaşıyan Ivy'nin sesi alçaktı. "Arkamızdaki son arabadaki David mi?"

Bir mistikten öyle olduğunu duymuştum ama kırık camdan dışarı bakmak için eğildim, saçlarım uçuşuyordu. Bizi kovalayan kamyonun ön tarafında üç kişi, kasasında ise yaklaşık altı kurt vardı. Ben izlerken, başka bir kurt karanlıktan çıkıp kamyonun kasasına atladı, tırnakları kazınıyordu. "Onu buraya getirecek kadar yavaşlayabilir misin?"

Ivy flaşörlerini yaktı ve kamyon bunu fark etmek için ışıklarını yakıp söndürdüğünde aniden kenara çekti. Sertçe frene bastığında başım sallandı ve Scott kapıyı çekerken kasaları gerildi. Güvenlik özelliğini kırdığında bir çıtırtı oldu ve biz durmadan önce kapı kayarak açıldı. Siren seslerini duyabiliyordum. Adrenalinim yükseldi ve Scott'ın gözleri karardı. Bu hiç iyi değildi.

"Hadi!" David içeri atlarken bağırdı, Scott onu yakalayıp etrafında döndürürken pardösüsü tüylendi. Pençeleri üzerinde ve kuyrukları sallanan üç pısrık peşinden içeri daldı ve Scott kapıyı çarptı.

Nina arka penceredeydi, başı dışarıdaydı. "Sadece birkaç sokak ötedeler!" diye bağırdı ve Ivy gaza bastı. Tutunmak için çabaladım ve sert bir virajı alırken kayan tırnakların sesi kafatasımın arkasını tırmaladı. Trent omzumu sıktı ve ben başımla iyi olduğumu işaret edince bıraktı.

Şapkası elinde ezilen David öndeki iki koltuğun arasına diz çökmüş, biz savrulup itişirken tutunmaya çalışıyordu. Sokağın aydınlatması az da olsa daha iyiydi ve ben rüzgârdan ve etrafımdaki yüzlerde gidip gelen gölgelerden ürperdim, harekete geçmeye hevesliydim. Genişçe gülümseyerek döndü, önce bana sonra Trent'e başını salladı.

"Üzgünüm geciktim. Olduğunuz gibi devam edin, yolunuz açık olacaktır."

"Öyle olmalı ama değil," dedi Ivy iç çekerek. "Bekle. Bir tane daha var bir. Kahretsin, bu bir insan," diye ekledi ve Scott silahına bakarken kaşlarını çattı. "Bu biraz zor olacak. Nina, biraz sakın olabilir misin?"

"Evet, sanırım," diye homurdanarak el bombası zulasını bankın altına doğru itti.

Sinirlenen David ön koltuğa geçerek cep telefonuyla meşgul oldu. "Özür dilerim. Bunun açık olması gerekiyordu. Etrafından dolaş. Bana bir ya da iki blok verin," dedi ve Ivy soru sormadan minibüsü çevirdi. Barikattan bağırırlar geliyordu ve bir spot ışığı arama yaparken su birikintisi oluşturunuyordu, ama bir yan sokağa girmiştik ve gitmiştik.

"Evet, benim," dedi David küçük telefonuna. "General Lee'nin Sleepy Hollow ve ah ... köşesinde başka bir tavşana ihtiyacı var. Ludville'in köşesinde."

Köşeyi dönerken sıkı sıkı tutundum. "General Lee?"

Trent bana doğru eğildi, tarçın kokusu yükseliyordu. "Yeee-hahhh," diye mırıldandı ve ben de anladım.

"Aman Tanrım! Şuna bakın!" Ivy haykırdı ve minibüs sallanırken

Trent ve ben hariç herkes kendini pencereden dışarı attı. Kahverengi bir dalga karanlığın içinden ablukaya doğru akarken Ivy yavaşladı. Yolu temizleyen Werelerdi.

"Artık geri dönebilirsiniz," dedi David ve Ivy karanlık bir vitrinin önünden dönmeden önce yolun iki tarafını da başıboş insanlar için kontrol etti, sonra iki kez kontrol etti. Bir mistik akını beni bir şeye karşı uyarırken gerildim, ama ne olduğunu anlayamadan barikatın olduğu yerde, çevredeki alçak binaların ve ağaçların üzerinde bir portakal çiçeği yükseldi. Belki de öyleydi. İki saniye sonra minibüs sesle sarsıldı. Nina *oooohed*. Dört Temmuz'daydık ve bunu kanıtlayacak havai fişeklerimiz vardı.

David telefonuna "teşekkürler" diye mırıldandı ve kapattı. "Bu iş görür," dedi kendinden emin bir şekilde. Ama Ivy köşeyi döndüğünde keyfim kaçtı.

Yanan araba ve barikat parçaları yola saçılmıştı, kürkleri yanmış ve dilleri sarkmış mutlu Periler ileri geri volta atıyor ya da yere düşen insanların yüzlerini yalıyordu. *Lütfen, kimse çok kötü yaralanmasın. Çok fazla insan vardı. Yaralanıyorlardı.*

"Lanet olsun!" Ivy yanan molozların arasından dikkatle ilerlerken Scott şikayet etti. "Biz hiçbir şey yapmadık! Güzel görünmekten daha fazlasını yapabiliriz, biliyorsun."

Yüzü geniş bir sırtıyla bölünen David ön koltuktan döndü. "Yüzleş bununla. Daha iyi organize olduk."

Nina kolunu omzuna atıp onu yakında biraz hareket göreceklarına ikna etmeye çalışırken Scott, "Sadece efendiler uyuduğu için," diye homurdandı.

Bu da tam olarak korktuğum şeydi. Ama birkaç kişi kıpırdanmaya başlayınca daha rahat nefes aldım, biri denge için bir Were'in kabuğuna tutunmuş, yavaşça kendini kaldırımdan kaldırıyordu. Ya patlamaya Were'lerin neden olduğunu bilmiyordu ya da onu dost canlısı bir köpek sanıyordu.

Sonunda Ivy en kötüsünü atlattı ve hızlanmaya başladı. "Ne diye gülüyorsun?" Mutsuz bir şekilde Trent'e söyledim, o da daha yakına eğildi ve sarsılarak ilerlerken kafalarımızı çarpmayalım diye omzumu tuttu.

"Bence senin dünyanın çöktüğünde insanların sana yardım etmek için birbirini ezmesi, benim dünyam çöktüğünde ise insanların kırıntıları almak için birbiriyle kavga etmesi çok şaşırtıcı." Başını sallayarak, Ivy ile bir şeyler koordine ederken telefonu kulağında olan David'e baktı. "Başkaları için bu şekilde fedakârlık yaparak doğru bir şey yaptın Rachel."

"Yaralanacaklar," dedim asık suratla ve o da aynı fikirdeymiş gibi bir omzunu kaldırdı.

"Ah, çocuklar?" Ivy, kapalı olmayan bir sokak bulduğumuzda nihayet hızımızın yavaşladığını söyledi. "Bir sorunumuz olabilir."

"Pekâlâ!" Scott heyecanla söyledi ama ön pencereden dışarı bakarken Scott'ın herhangi bir kafa patlatacağını sanmıyordum. Mobil spot ışıkları ve gürültülü jeneratörler altında aydınlatılmış bir morgdu. FIB ve I.S. arabaları caddeye, çimenliğe, caddenin karşısındaki çimenliğe ... her yere gelişigüzel park etmişti. Hatlar çekilmişti ve insanlar etkisiz görünmek için etrafta koşuşturuyordu. Birkaç ambulans vardı ama meşgul değillerdi.

Jenks'in tahmin ettiği gibi erkenden harekete geçmişlerdi. Ya Edden'a orijinal zamanlama konusunda yalan söylenmişti ya da işler değişmiş ve acil eylem gerekmişti. Işığı yansıtan kırmızı bulutlara bakınca ikincisi olduğunu düşündüm.

"Orospu çocuğu!" Jenks küfretti ve Nina'nın yüzünde korkmuş bir ifade belirdi. Her şey bitmişti. Onları yakalamışlardı ve her şey bitmişti.

Trent ilerleyip David'in arkasına çömelirken, "Geçip gitmeye devam et," dedi. Alfa Were yine telefonda cevap arıyordu. "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz. Hâlâ içeride olabilirler."

Ama öyle olmadıklarını söyleyebilirim. Mistiklerden düzensiz, şüpheli bilgiler alıyordum ve gelir gelmez onları daha fazlası için geri gönderiyordum. Bir kavga olmuştu. Bir sürü gürültü. Mistikler en tuhaf şeylere odaklanma eğilimindeydi ve ben de bir şeyler öğrenmek için onların farkındalıklarının sınırlarına bakmak zorunda kalıyordum.

Jenks önümde dururken, "Ben kontrol ederim," dedi. Tozu içimi ürpertti ve daha önce hiç sahip olmadığım bir mistik hava içime işledi. Jenks auramı incelerken bana endişeli bir bakış attı. "Beni ekme Ivy," diye ekledi ve Bis diye bağırarak pencereden dışarı fırladı.

Gargoyle hevesle peşinden gitti, kanatları Jenks'in çocuklarının babalarının peşinden koşarken yarattığı toz bulutunu dalgalandırıyordu. Scott ve Nina olay yerine dönüp bakmak için pencerelerde kümelendiler. Kaosun içinde kimse bizi fark etmemişti bile.

Landon ve Ayer çoktan gitmişlerdi. Hava düz gibiydi ve tenim karıncalanmıyordu. Ama aniden mistikler tenimde ve zihnimde patladılar - auramın yankısı tarafından bana çekilen ve coşkulu bir azınlık tarafından yönetilen tanıdık olmayan mistikler. Nefesim bir iniltiyle kesildi ve savaş, kan ve ani özgürlük görüntüleri midemi bulandırırken başım dönerek koltuğa yapıştım. Kavrayamadığım kavramlar gözümün önünden geçti ama mistikler korkuyordu.

Ölüm. Tekil düşünceler sona erdi, benim düşünce tarzıma aşına olan mistikler yenilere zihnimin onlar için yarattığı bu yeni, daha küçük dünyada nasıl konuşacaklarını öğretirken içimde yankılandı. Ve bir zamanlar sadece kaosun olduğu yerde yavaş yavaş her şey anlam kazanmaya başladı.

"O iyi mi?" Scott Trent'e sordu ve beni tuttuğunu fark ettim.

Dümdüz.

"Bana bir saniye ver," diye nefes aldım, tıpkı bir tarladaki duman gibi, yeni mistikler eskilerin bilgeliğini üstlendi ve dünya dönmeyi bıraktı. "Daha iyi," dedim, gözlerim aniden odaklanırken sesim daha güçlüydü. Her şey değişti ve kafa karışıklığı bana karşı değil, benim için çalışmaya başladı. Bir filmi beş saniyelik kesitler halinde, sırasız izler gibi görüntüler içimde titreşti. "Gittiler," dedim, o kadarını anlamıştım. "Landon ve Ayer, I.S. buraya gelmeden önce ayrıldılar. Tutsak gizemcileri de yanlarında götürdüler. Onları batarya yedeğine aldıklarında birkaçı kaçtı. Kafaları karışık. Kafa karıştırıcı."

Ya da en azından öyleydiler ve domino taşlarının düşmesinin sürükleyici güzelliğiyle, çoklu görüntüler yerine oturdu ve anlam kazandı. Başım yukarı kalktı ve korkum gözümde canlanırken bütün vampirlerin gözleri karardı. Anlamıştım. Sonunda anlamıştım ve bu beni çok korkutmuştu.

"Onları böldüler ve Birleşik Devletler'in dört bir yanına dağıtıyorlar." Kimse bir şey söylemedi ve ben de ekledim, "Oluyor! Tutsak gizemcileri dağıtıyorlar. Onları tüm ölümsüzleri öldürmek için kullanacaklar. Cincinnati'de yaptıklarını her yerde yapmaya yetecek kadar var!"

"Ana irin kovası . . ." Trent fısıldayarak Al'ın en sevdiği küfürlerden birini kullanırken beni şok etti. Uygun görünüyordu. Ivy arabayı aniden kenara çekti ve David sendeleyerek bir eliyle kendini yakaladı.

"Herkes minibüste kalsın!" Ivy telefonunu kaptığı gibi bağırdı. Morgun görüş alanından çıkmıştık ama iki dakika içinde koşarak geri dönemeyeceğim kadar da uzakta değildik.

Hemen üç Weres kırık bir pencereden dışarı fırladılar ve karanlıkta pençe sesleri çıkararak bunu yapmak için çabaladılar. "Bilgi almak için birini gönderdim bile," dedi David ve fazladan odada daha rahat nefes aldım.

"Sana söyledim, gittiler." Kaosu hayal ederken başımı ellerimin arasına aldım. Cincinnati garip şeylerin olmasına alışkındı -benim sayemde- ama Chicago, New Orleans ve hatta San Diego'daki bu kargaşa bana kâbus gördürmeye yeterdi. *Lütfen, Tanrım. San Francisco olmasın.*

Ivy kaşlarını çatı, telefonu kulağına götürdü. "Öyle mi?" dedi kızgınlıkla. "Peki bize ne zaman söyleyecektin? Ne olduğunu? Sakın bana bilmediğini söyleme, çünkü seni daha yeni gördüm."

David telefonunu uzatarak, "Gitmişler," dedi.

"Gittiklerini biliyorum!" Bağırdım. "Az önce beynimde üç boyutlu olarak gördüm! Siyah bir araba, kahverengi bir Jeep ve arka lambası kırık bir El Camino ile güneye doğru gittiler! Sanırım Maysville'deki tren istasyonuna doğru gidiyorlar. Oradan her yere dağılabilirler." Bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Mistikler Cincinnati'den çıkarsa, davalardan asla kurtulamazdım.

"Maysville mi?" David mırıldandı. "Maysville'de hiçbir şey yok."

"Bir tren garı var." Trent'in kaşları çatılmıştı, bakışları mesafeliydi. "Trenler genellikle orada durmaz, ama Cincinnati deposu karantina altında olduğu için tarifeyi ayarladılar." Gözleri benimkilerle buluştu. "Onları Cincinnati'den trenle çıkarıyorlar."

İçim acıdı. Landon ve Ayer kendi aralarında savaşmışlardı. Hayatta kalanlar gizemcileri alıp gitmişlerdi. "Maysville hattı nereye gidiyor?"

Trent'in dudakları sıkıca kenetlendi ve saatine baktı. "Chicago."

Daha iyi ve daha iyi.

Ivy dudaklarını ayırarak cep telefonunu dinledi. "Ah." Aramayı sonlandırdı. "Scott, kapıya bakar mısın?"

Kapının yuvarlanma sesi yankılandı ve bir grup mistik ses dalgasında oynamak için gergin bir hisle benden çekildiğinde irkildim. Kapı kayarak açıldı ve Edden'in karanlıkta, altında ACG kırıcı bulunan kurşun geçirmez bir yelekle durduğunu gördüm. Kendi telefonunu bir kenara koyuyordu ve üç vampiri, David, Trent ve beni görünce yüzündeki endişeli ifade eridi. FIB şapkasını çıkarıp hendeğe fırlattı.

Ivy sert bir sesle, "Bin," dedi ama Edden hâlâ bizi inceliyordu ve Trent ona iş adamı gibi başını salladığında gözleri büyüdü.

David sabırsızca eliyle işaret etti. "Gir ya da çık!" diye bağırdı saatine bakarak. "Rachel, Maysville trenini yakalamaya çalıştıklarını söylüyor."

"Maysville mi?" Edden içeri girerken yankılandı, sonra şaşkınlığı kayboldu. "Doğru ya. Artık orada duracak."

Scott kapıyı çarparak kapatırken Ivy minibüsü çalıştırmaya başlamıştı bile. Oturan bodur adamın gözleri Nina'nın cephaneliğiyle parladı; belli ki el bombalarıyla oynamak istiyordu. Yola geri döndüğümüzde Jenks'in çocukları ok gibi fırladılar ama Jenks ya da Bis yoktu. Peri çocuklarından birinin elinde bir ceviz vardı ve onu tavanla siperlik arasına sıkıştırmasını izledim.

Otoyoldaki arabaların görüntüleri aniden anlam kazanmaya başladığında başımı öne eğdim ve Edden dizime dokunduğunda gözümü kırptım. "Rachel, iyi misin? Berbat görünüyorsun."

"Bok gibi hissediyorum." Derin bir nefes aldım ve doğruldum. "Ben iyiyim. Sadece ana dünyaya biraz fazla kanalize oluyorum."

Trent telefondaydı, bir parmağı gürültüyü engellemek için kulağındaydı. Tren tarifesini bilen biri varsa o da Trent'ti. Cincinnati'den geçen hatların çoğu ona aitti.

"Nereye gidiyorum ben?" Hızlandığımızda Ivy seslendi.

Trent telefonunu kapatırken "Kuzey," dedi. "Çoktan trene bindiler. Yaklaşık on beş dakika içinde Cincinnati'den geçecek ve oradan Chicago'ya varacaklar, ama bunun son varış noktaları olduğundan şüpheliyim."

"Ama nereye gidiyorum?" diye tekrar sordu, sesindeki stres belli oluyordu ve ayağa kalktı, ön tarafa doğru ilerlerken dengesi değişti. David'e bir bakış attı ve adam ön koltuktan inerek yanındaki boş yere oturdu.

"Bu senin için alışılmadık bir şey Rachel. Bir grup olayı mı?" Edden, karşısındaki Scott'a saygıyla başını salladı. Vampir, FIB kaptanının gezintimize katılmasından açıkça rahatsız olmuştu, adam minibüsteki diğer herkesten yaşça büyük ve tonlarca daha hareketsizdi.

"Bir de bana sor," diye homurdandım. Herkes yardım etmek istiyordu. Kahretsin, kendimi Mordor'a götürülen Frodo gibi hissediyordum ve Frodo gibi ben de neden kartalları alıp oraya tek başıma uçmadığımı ve herkesi bir sürü dertten kurtardığımı merak etmeye başlamıştım. Ama sanırım herkes dünyayı kurtarmaya yardım etmek istiyordu.

"Ne oldu?" David elinde açık telefonla sordu. "Kaynaklarım boş çıkıyor."

Edden bakışlarını tekrar Nina'nın silahlarına çevirdi. "İstihbarat yanlıştı. Erken hareket ettik ve mekânı boş bulduk."

İstihbarat yanlış mıydı? Belki de I.S. Edden'a da yalan söylüyordu ve onu davet etmeden önce kendi özel partilerini vermişlerdi. "Benim gördüğüm bu değildi," dedim mistiklerin bana gösterdiklerini hatırlayarak. "Bir kavga vardı. En az üç tekil kişi, yani insanlar öldü."

Edden duraksadı, biz sallanıp eğilirken kendini dengelemek için ayaklarını iki yana açtı. "Sonra da arkalarını temizlediler, çünkü temiz görünüyor." Bıyığı büküldü. "Fazla temiz," diye mırıldandı Edden, aynı sonuca vararak. "Landon ve Ayer'in fikirleri farklıymış gibi görünüyor."

Jenks kanat çırparak Bis'in yanına uçtu, peri daha güçlü olan Bis'i açıkça geride bırakmıştı. "Bizi beklediğin için teşekkürler, kan torbası," diye hırladı, dikiz aynasının üzerine inerken nefes nefese kalmıştı. "Herkesi aldık mı?" diye sordu ve minik, tiz evet seslerinden oluşan bir koro geri geldi.

David telefonunu bir çırpıda kapattı. Direksiyonu kırarak bir kavşaktan geçtik, trafik ışıkları siyahtı ve yol bomboştu. "Benim adamlarım değildi," dedi David telefonu bir kenara koyarken. "Ama gün batımıyla ilgili, tırnak içinde söylüyorum, 'tuhaf bir his' olduğuna dair raporlar aldım."

İçimden bir ses bunun tekillerin uyumsuz düşüncelerini sonlandırması olduğunu söyledi, ama ben daha bir şey söyleyemeden Ivy sert bir sesle, "Sen deli misin?" diye patladı.

Hâlâ ön koltukta oturan Trent'le konuştuğunu fark edene kadar sarsıldım. "Peki trene nasıl binmeyi düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu şeyler saatte neredeyse seksen mil hızla gidiyor."

"Güven bana." Trent arkasına yaslandı, kızın kendisini sorgulamasından rahatsız olduğu belliydi.

"Bizi Rail Drive'a götür, o zaman olacak."

Ivy içini çekti ve keskin bir dönüş yaptı.

"Biliyor musun, belki de mistiklerin bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyorum," dedim çılgınca kayan minibüste dengemi sağlarken.

Ama Jenks başını sallıyordu, minibüsün ortasında asılı dururken mavi kenarlı bir toz ondan kayıyordu. "Hayır, haklısın," dedi. "Bis, ben ve çocuklarımız istihbaratı aldık. Sokağın karşısındaki perilere göre, bir grup elf El Camino'nun arkasına üç ölü insan koymuş ve güneye doğru gitmişler. O sırada etrafta hiç I.S. aracı yokmuş. Bir şey onları korkutmuş ve kaçmışlar."

Üzüntüyle Trent'e baktım ve yüzünün asıldığını gördüm. Landon Özgür Vampirleri serbest bırakmış ve gizemcileri kendine almıştı. Halkı kötü davranıyordu ve Trent'in onları durdurmak için kas gücü ve büyü dışında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Tren istasyonuna gittiler," dedi Scott, Ivy keskin bir dönüş yaptığında kendini tutarak.

"Ya Landon ya Ayer ya da her ikisi birden, sen Tanrıça'yı kızdırdığından beri pamuk şeker gibi mistik topluyorlar," dedi Jenks, kayan minibüste kanatlar ve tozdan oluşan hareketsiz bir nokta. "Bir düzine küçük kutu aldılar ve Chicago'ya ulaşırlarsa, birkaç gün içinde kıyıdan kıyıya olacaklar."

"Önceden haber ver. Durdurun onları," dedi Scott ve Edden başını sallayarak genç vampiri şaşırttı.

Trent yine de başını salladı. "Peşlerinde olduğumuzu anlarlar ve ortadan kaybolurlar. Ya onları yakalama şansımızın olduğu yolda durdururuz ya da hiçbir şey yapmayız."

Trent'in babası ve annesinin veba salgınının hüküm sürdüğü Birleşik Devletler'de trenlere atlayarak Batı Yakası'ndan nasıl kaçtıklarını ve Dönüş sırasında Cincinnati'ye kadar nasıl geldiklerini hatırladım. O haklıydı. Onları gafil avlamalıydık, yoksa ülke dışına çıkmış olacaktı.

"Eğer onları durduramazsak, vampirler uyumaya başlamadan önce her bir hücreyi bulmak için sadece bir günümüz olacak," dedi Jenks, Ivy'nin eski motoru daha hızlı bir tempoya itmesi dışında minibüs aniden sessizleşti. "Yeni gündemleri vampirleri kıyıdan kıyıya durdurmak." Bir şey yapabilecekmiş gibi Trent'e bakarken tozları donuk bir turuncuya dönüştü. "Ve bu yapıldığında, gözlerini Werlere ve cadılara çevirmelerini engelleyecek hiçbir şey yok."

Dönüş'e kadar hepsine lanet olsun. Elflerin üstünlük arayışı ve Özgür Vampirlerin kutsal görevi arasında, hepimizi Dönüş öncesi karanlık çağlara geri atacaktı.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Edden, kalın elleri sıkı yumruklar halinde açıldı ve Scott ona sanki daha önce hiç insan görmemiş gibi baktı. "Bu bir şey değil."

Chicago'daki I.S. onları yakalayabilir."

Ivy dikiz aynasından onun gözleriyle karşılaştı. "O serserilere hiçbir şeyi emanet etmem," dedi ve Trent asık suratla başını salladı. "O treni durdurmak zorundayız."

"Havaya uçar," dedi Scott. "Hollows'ta bir adam tanıyorum-"

"Havaya uçurmayacağız," diye araya girdi Trent ve Scott'a dik dik bakarken ilgiyle onu izledim. David sanki "*Gördün* mü?" der gibi bakışlarını bilerek karşıladı.

Trent neredeyse utanmış gibi, "Üzerinde insanlar var," dedi.

Scott, "Milyonları kurtarmak için yüz kişi ölür," diye itiraz edince David başını sallayarak uyardı.

"Hayır." Trent, biz hızla ilerlerken herkesi görebilmek için yana doğru oturdu. "Dünyadaki türlerin büyük bir kısmı burada tüm yeteneklerimiz ve yaratıcılığımızla temsil ediliyor. Eğer masumları öldürmeden bir treni durduramıyorsak, o zaman sahip olduğumuz özgürlüğü hak etmiyoruz demektir." Tereddüt etti. "Hiç kimse sabahları hayatını değiştirecek bir telefon almaz," dedi usulca. "Ben yardım edebilirim, hayır."

Minibüs sessizleşti ve yardım edemedim ama kendisinin bu telefonlardan kaç tane aldığını merak ettim. En azından iki tane, ailesi öldüğünde. Bir diğeri de baba olduğunu ve çocuğu için savaşmak zorunda kalacağını öğrendiğinde. Daha fazlası olduğundan emindim. Neyin gerçek neyin önemsiz olduğunu bilmezseniz, etrafınızdaki herkes kendi sakinliğini kaybederken sakinliğinizi koruyamazsınız.

"Hareket ediyor olmaları iyi bir şey," dedi Trent, sesinde beklenmedik bir güven vardı. "Rachel'ın mistik istihbaratı, muhafaza sistemlerinin pilde olduğunu söylüyor. Onları temin edebilir, Loveland hattına güvenli bir şekilde taşıyabilir ve düzenli, güvenli bir şekilde serbest bırakabiliriz." Bakışları bana hiç yönelmedi ama çok rahatladığını biliyordum. "Ivy, dizüstü bilgisayarını getirdin mi? Bir haritaya ihtiyacım var. Eğer doğru hatırlıyorsam, Cincinnati'nin dışındaki hatta paralel uzanan asfalt bir bisiklet yolu var. Aktarma için mükemmel bir zamanlama olabilir."

Transfer mi? "Koltuğun altında," dedi ama Bis çoktan koltuğun altına inmişti, herkes çirkin adamın koltuğu açıp çapraz bacaklarının üzerine yerleştirmesini izliyordu.

"Nehri nasıl geçeceğiz?" Nina sordu, Bis Ivy'nin şifresini rastgele girdiğinde ağzı açık kaldı.

"Hey!" diye bağırdı Ivy, yanakları kıpkırmızı, bakışlarını yoldan ona çevirip tekrar geri dönerken. "Sen! Klavyemin üzerinde kırıntı bırakan sensin!"

Jenks kıs kıs gülerken yüzü simsiyah kızarak, "Özür dilerim," dedi. "Bu kadar mı?"

Trent ön koltuktan kayarak ekranı görebileceği bir yere oturdu. David ve Edden çoktan oradaydı ve ekranın ışığı dördünü de gerçek dışı bir parlılıkla aydınlatıyordu. "Güzel," dedi Trent, gözleri kısılmış bir halde. "Ivy, gittiğin yoldan ayrılma. Bu aracın tekerlek açıklığı sehpa üzerinden geçmek için yeterli. Piste çıktıktan sonra nehrin karşısına geçebilir, sonra bisiklet yoluna çıkabilir ve

."

"Saatte seksen mil hızla!" David gözlerini kocaman açarak geri çekilirken itiraz etti. "Dostum," dedi Jenks kıkırdayarak. "Benim kanatlarım var ve ben hâlâ bunun aptalca bir fikir."

Trent sözlerini, "Ve boşluğu bir ekiple geçene kadar onları takip edeceğiz," diye tamamladı. "Eğer şanslıysak, makinistlere bir çağrı yapabiliriz ve biz oraya vardığımızda durumu kontrol altına almak için treni bizim için durdururlar. Edden, FIB'e giden temiz bir hattın var mı? Tren durdurulana ve onlar kontrol altına alınana kadar bunun basına ya da istihbarata sızmasını istemiyorum."

"Rose'un hücresi bende. O kadın her şeyi yapabilir," dedi Edden gözlüklerinin altından parlayan hücreğine bakarken.

Kulağa hoş geliyordu ama gerçek biraz daha tehlikeliydi. Ivy çenesini sıktı, gözlerini yola dikti. Etrafındaki herkes şanslarını hesaplarken sessizleşti, güçlerini ve reflekslerini denemeyi bile başaramazlarsa olası sonuçlarla karşılaştırdılar. Tam gaz giden bir trene atlamaktan bahsediyorduk ama herkesin kültürü, hatta her vampirin ikinci hayatı bile tehlikedeydi.

İçimde kötü bir his vardı. Bis ve Jenks'in kanatları vardı. Başka kimsenin yoktu. Trent dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattı ve koltuğun altına geri koydu. "Bu harika!" Alaycı bir tavırla başımı ellerimin arasına alıp minibüsün hareketiyle birlikte sallandım. "Bu planı sevdim! Çok heyecanlıyım."

Bis, "Babamı çağırayım," dedi ve ben bir şey söyleyemeden kendini arka kırık pencereden dışarı fırlattı. Karanlıkta kayboluşunu izledim ve bu kadar yardımın hepimizi öldüreceğini düşündüm.

Yirmi Beş

Minibüsün hız göstergesine göre saatte elli milin biraz üzerinde gidiyorduk, ama sürgülü kapı açık olduğundan ve aşağıya doğru kaymakta olduğumuz asfalt bisiklet yolunun darlığından daha fazla gibi geliyordu. Jenks saçlarımın arasında bir yere dolanmış, minibüsün içinden ve kırık camlardan dışarı fırlayan rüzgârdan saklanıyordu. Kırk adım ötede tren hızla ilerliyordu. Onu izlerken, sanki sanayi devrimine hayat verilmiş gibi hissediyordum, bir milyon yıl önce bir milyon bitki ve hayvanın ölümünden güç alarak karanlıkta tek bir yöne ve kendi yıkımına doğru ilerlerken kayıtsız bir güç canavarı.

Ama her zamanki seksenle değil, elliyle gidiyordu. Motor gerçekten de kaçırılmıştı ama makinist hızını azaltıyordu, muhtemelen burada olduğumuzdan habersizdi ama bir sonraki istasyona sorun olduğunu bildirmeye çalışıyordu. Bis'in babası Etude bizi karşıya geçiriyordu. Yetişkin gargoye yaklaşık küçük bir fil büyüklüğündeydi ama bir midilli kadar hafif ve bir uçurtma kadar değişkendi. Daha önce oğlu tehlikedeyken bana yardım etmişti ve şimdi çakıllı gri derisindeki yara izleri yüzünden kendimi hâlâ suçlu hissediyordum. Scott atlamak istemişti ama tutunabileceği tek yer pencerelerdi ve fark edilmemeye çalıştığımız için trenin arka tarafında duruyorduk.

Bana hâlâ çok riskli geliyordu ve gergin bir şekilde mistiklere "beyaz bir duvardaki karanlık lekeyi" açıklamaya çalıştım. Akrabalarının yakınlarda olduğunu biliyorlardı, bu da onları tutmayı zorlaştırıyordu, ama şimdi beni bırakırlarsa, uzaklaşacaklar ve yetişene kadar kaybolacaklardı.

Buraya kadar olan yolculuk hızlı geçmişti, özellikle de Nina sehpa direksiyona geçtiğinde. Bunun kötü bir hamle olduğunu düşünmüştüm ama Nina Ivy'den daha iyi bir sürücüydü, eğer buna inanmak mümkünse, ilk zorlu kısımda çıkardığı sevinç çığlığı minibüsü doldurdu ve Scott'ın onun şahdamarına atlamamak için koltukları sökmesine neden oldu. Edden, on beş yıl önce aynı şeyi yaptığı için oğluna ceza verdiğini mırıldanarak başını öne eğdi. İnsanları raylardan uzak tutmak için rayları tutan I.S. vampirleri, bunu yapıp yapamayacağımızı görmek için geçmemize izin vermişti. Trent'in her iki uçtaki şapkalarına attığı bin dolar da yardımcı olmuştu,

Eminim.

Kapının kenarındaki tutuşum sıkılaştı ve rüzgârdan yüzüme yapışan saç tellerimin arasından Trent'e baktım. Scott son arabanın tavanına çömelmiş bir şekilde inerken yüz ifadesi asıktı. Etude'un siyah kanatları kaydı ve gözden kayboldu. Ona yetişmesi biraz zaman alacaktı.

Trent cebine dokundu ve bana döndü. "Senin sıran."

"Ben mi?" diye kekeleydim, Etude hafif bir gümbürtüyle minibüsün tavanına inerken saçlarımı ağzımdan çektim. "Sıradaki Ivy olabilir."

"Sadece beş mil yolumuz var," dedi ve beni ileri doğru iterken Etude kenardan bize baktı ve içine girmem için pençeli bir ayak uzattı. Ayağı geçince zemin hızla akıyor, çimen ve kayalar bulanıklaşıyordu. Zihnim bana onun ayağının bir koşum takımından daha güvenli olduğunu söylüyordu ama devasa çirkin adam minibüsü bıraktığında neler olduğunu görmüştüm.

"Haydi, Rache!" Jenks kulağımın arkasındaki saçı çekerek dürtükledi. "Scott yaptı."

Scott'ın dört gözle bekleyeceği ikinci bir hayatı var, diye düşündüm ve içimdeki mistikler bunun nasıl bir fark yarattığını merak ederek bu konuda vızıldadılar. *Fark* etmez, dedim onlara, dönüş olmadığından emin olmak için ön pencereden bakarken korktum ve sonra ... Etude'un pençesine düştüm.

"Ne yaptığını bildiğinden emin misin?" Etude'nin sarp yüzüne doğru bağırdım ve oğlu Bis rüzgârın tadını çıkararak dönmeye başladı.

Yaşlı gargoye gülümsedi. Belimdeki kalın kavrayışı değişti, sırtım bacağına dayanana kadar beni sallarken kalın pedler neredeyse acı verici bir şekilde bastırıyordu. "Çocuk oynucağı!" diye bağırdı ve bu benim tek uyarım olurken kanatlarını açtı. Rüzgâr kanatlarını açtı ve nefesim kesildi, ellerim beni saran kalın pençeyi sıkarken neredeyse durma noktasına geldik.

"Ow . . ." Nefes aldım. Göğsümün altı acıyordu ama korktuğum kadar geride değildik. Etude beni altına aldı, kocaman kanatları arayı kapatırken çırpınıyordu. Ay ışığında ilerideki patika dümdüz uzanıyordu ama bisiklet yolu sapmıştı. *Ivy. Trent,* diye düşündüm. Yeterli zaman yoktu.

"Seni olabildiğince yaklaştıracam. Scott seni yakalayacak," dedi Etude ve rüzgârı kesmek için koca başını eğdiğinde beni şaşırttı. "Hazır mısın?"

Oh Tanrım . . . Düşündüm, sonra başımı salladım. Onun budaklı ayağını bırakmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Sadece birkaç metre altımda tren bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Scott önce ayaklarıma, sonra dizlerime ve son olarak da Etude'un pençesinin hemen altındaki belime dokunmak için uzandı.

"Bıraktığında ne oluyor?" Bağırdım.

"Bırakmak mı?" Etude seslendi.

"Bekle!" Ama artık çok geçti ve Scott'ın beni kavrayışı sıkılaşıırken Etude'un ki gevşedi. Dengemiz bozulmuştu. Vampire tutundum, o dizlerinin üzerine çökerken göğsüm yüzüne çarptı.

"Yakaladım seni," dedi, rüzgâr üstümüzden geçerken ve tren sallanırken sesi boğuklaştı.

İnsanın aynı anda hem korkup hem de utanabileceğini bilmiyordum ve arabanın tavanı dizlerime çarptığında kendimi onun gömleğini bırakmaya zorladım. "Özür dilerim."

"Hiç de değil," dedi sırtarak.

Trent'in minibüsten uzaklaştığını, haykırışının rüzgâr ve ani mesafe yüzünden boğuklaştığını görmek için tam zamanında yetişmişim. Saçlarımı gözlerimden çekerek ilerideki gri yol şeridine baktım. Ivy kapıda duruyordu, loş ışıktaki ifadesi netti, David ve Edden da yanındaydı. Bırakın iki adamı, onun bile yetişmesi için yeterli zaman kalmamıştı. Minibüs yoldan çıktığında Etude ona yetişemeyebilirdi. Ivy de bunu en az benim kadar iyi biliyordu.

"Yakala beni!" diye bağırdı ellerini kavuşturarak, sonra da içeri girdi. "Deli mi bu?" Jenks kulağıma tiz bir sesle bağırdı ve Scott'ın rengi üç ton oldu. Çakmak.

Minibüs hızlandı ve Ivy kapıda yeniden belirerek bize baktı. "Ivy, hayır!" Bağırdım. "Etude bunu yapabilir!"

Ama David ve Edden karşı çıkarken o çatıya tırmanıyordu, rüzgâr tepesindeki saç örgüsünü uzun siyah bir flamaya dönüştürüyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Trent henüz yetişememişti ve ayağımı bir tutamağın altına sıkıştırarak rüzgara karşı yavaşça ayağa kalktım. Scott rüzgârın küçük bir dilimini engelledi ve ben de onun arkasından baktım. Bisiklet yolu dönecekti. Başaramayacaktı.

Dudakları kenetlenen Ivy minibüsün önüne doğru ilerledi, döndü ve arkaya doğru koştu. "Dayan, Jenks!" Çığlık attım, izliyordum, sonra bir mistik katman göz kırptı

Ivy kendini minibüsün ucundan aşağıya doğru iterken, ayakları hala uzaya sıçrarken, farkındalığımdan sıyrılıyor, auramın boşluğunda kalın bir şekilde dönüyor gibiydi.

"Ivy!" Rüzgâra doğru eğilerek, tutunarak bağırdım. Başaracaktı. Başaracaktı! *Başarmak zorundaydı.*

"Yakaladım seni!" Scott, kız bize doğru düşerken haykırdı. Kayan bir arbede içinde yere düştük. Bileğim burkuldu ve ayağım takılıp acı saplanınca nefesim kesildi. Rüzgârın gücü kaybolmuştu ama yine de kükrüyordu. Ellerim vahşi bir büyüyle yandı. *Sakın bırakma. Sakın bırakma!* Gözlerim kapalı, kolunu sıktım. Yavaşça kaydık ve sonra durulduk. Ivy güvendeydi.

Sadece atlamak zorundaydı, diye düşündüm ekşiyerek, sonra mistiklere teşekkür ettim. Ne yaptıklarından emin değildim ama orada olduklarını biliyordum. "Jenks, iyi misin?" I

diye seslendim, küfürlerini duydum ve iyi olduğunu anladım. Gözlerimi kısarak baktığımda Etude'un rüzgârı engellediğini gördüm. Bis babasının omzundaydı, kuyruğu babasının boynuna dolanmıştı ve korkudan bembeyaz kesilmişti. Trent, Etude'un devasa ayağı ile arabanın üst kısmı arasında yüzüstü sıkışmıştı. Etude'un diğer ayağı tavanın dış kaplamasının yarısına kadar gelmişti ve kuyruğu Scott'ın bacağına dolanmış, kaymasını engelliyordu. Ivy vampirin kollarındaydı. Yavaşça bileğini bıraktım ve yukarı baktı, gözbebeklerinin etrafında ince kahverengi bantlar vardı. Lanet olsun, Nina bu kadar risk alarak onu öldürtecekti. Yoksa asla atlamazdı. Benim dikkatli, hassas Ivy'm değil.

Sarsılarak arkamıza baktım. Yol gitmişti. "Seni aptal!" Kendimi toparlayıp ayağa kalkarken bağırdım. "Ölebilirdin! Neden Etude'u beklemedin!"

Ivy, Scott'ın omzunun üzerinden ona minnettar bir şekilde sarılırken bana gülümsedi. "Gücünü toplaması gerekiyor," dedi saçları rüzgârda uçuşurken. "Jenks iyi mi?"

"Ben iyiyim!" diye bağırdı ama onu duyduğunu sanmıyorum ve başımı salladım.

Trent kıpırdandığında Etude'un ayağı aniden kalktı, hâlâ arabanın tavanında yüzüstü yatıyordu. Neredeyse dans eden büyük çirkin adam geriye doğru kaydı. Adam sarsılmış ama iyi görünüyordu ve ayağa kalkarken orta kısmını dikkatle yoklarken yüzünü buruşturdu. Yola döndüğünde, adamın gitmiş olduğunu görünce öfkesi yatıştı. *Teşekkür ederim, Nina.*

"Arabaya sığacağımı sanmıyorum," dedi Etude, Bis'i omzundan alıp sallanan tavana yerleştirirken. "Bis, bana ihtiyacın olursa haber ver." Gülümsemesi siyah dişleri görünene kadar genişledi. "Benim dünyam yıkılıyor."

Bis memnun bir şekilde kızardı ama ben onlara bakarken tedirgindim: Ivy, Bis, Trent, Scott ve Jenks saçlarıma dolanmıştı. İçlerinden biri ölse ya da kendine zarar verse, bunun peşini asla bırakmazdım. "Hadi gidelim!" Ben bağırdım ve Scott başını salladı. Alçakta kalarak ve çatıyı asla tamamen bırakmadan, bağlantı köprüsüne doğru ilerledi. Gerektiğinde arabadan arabaya geçişi kolaylaştırmak için üstü kapatılmıştı ve kalın plastikte bir kapak açıp bize ilerlememizi işaret ederken ay çeliğin kenarında parlıyordu.

Mistikler rüzgârın gerçek gücünü uzun zaman önceki anılarıyla karşılaştırırken sordular. Görünüşe göre hava, en son sağlam bir bedenle içinden geçmek zorunda kaldıklarından beri kalınlaşmıştı.

Neden gidip öğrenmiyorsunuz? Trenin içindeki daha sakın havadan geçmelerini önerdim, böylece kopup gitme riskinden kurtulacaklardı. Neredeyse yarısı benden akarken ruhumu bir ürperti kapladı; bazıları Sarmaşık'ın açtığı delikten, bazıları trenin derisinden, bazıları da ayaklarımın tabanından geçiyordu. Mistikler

Benimle kalmak auramda yuvarlanıyor ve bir kedinin güneşten hoşlanması gibi yerleşiyor gibiydi. Geri dönme vaatleri, bir bitki dalının yumuşak, bağlayıcı gücüyle, beklenmedik ve endişe verici bir şekilde etrafımı sardı.

Bana mı döneceklerdi, yoksa hâlâ ruhuma yerleşmiş olan ortaklarına mı? Merak ettim, sonra bir dizi ses aynı şeyi söyleyince neredeyse paniğe kapıldım. *Sen benim değilsin! Tek sesimi onlarınkinden daha yüksek çıkarmaya çalışarak bağırdım. Tanrıça'ya geri dönüyorsun! Bütün mesele de bu zaten. Çaldıklarını bulacağız ve hepiniz geri döneceksiniz!*

Ama umursuyor gibi görünmüyorlardı, bu da beni çok korkutuyordu. Ya geri dönmek istemezlerse? Hayatımı mistik bir mıknaş olarak yaşayamazdım.

"Rachel!" Trent bağırdı ve ben gözümü kırıştırtarak onun solgun yüzüne baktım ve burada sadece Scott, Etude ve benim olduğumuzu fark ettim. "Hadi gidelim!"

Elini uzattı ve ben de elimi uzatırken onun gücünü hissettim. Dikkatimi vermeye çalıştım ama içimde giderek büyüyen bir olumsuzluk kabardı. Aşağıda olanlarla ilgili haberlerle geri dönen gizemcilerdi. Esirler ne son vagonda ne de onun altındaki ambardaydı.

Endişeyle, sallanan arabaların arasındaki dar alana doğru dikkatlice manevra yaptım. Geri dönen mistikler geldikçe kendilerini sıralamada rahatsız edici derecede daha iyi oluyorlardı, sayısız düşüncelerini onları anlayabileceğim şekilde bir araya getiriyorlardı. Elbette, ilk başta belirsizdi, çoklu bakış açıları onu mide bulandırıcı bir karışıklık bulamacı haline getiriyordu, ama kendimi rüzgârdan kurtardığımda, odaklanmaya yetecek kadar geri dönmüştü. Bana katlanarak artan bir eğriyle uyum sağlıyorlardı ve dün onları arkadaşlarımı yok etmekten alıkoymak için mücadele ederken, şimdi onları bir göreve gönderebiliyor ve bir cevap bulmak için birlikte çalışmalarını sağlayabiliyordum - ve bu beni çok korkutuyordu.

Geri dönen mistikler, tutsak kıymığın yakınında oyalanan kaçaklar olan özgür mistiklerden oluşan bir dalgayı da beraberlerinde getirirken ayaklarım değişen yüzeye çarptı. Akrabaları tarafından çekilerek ve auramın cazibesine kapılarak içime girdiler. Aşına olmadıkları düşünce kalıpları ve kavramlar karşısında yaşadıkları kafa karışıklığı basamaklı bir dalga halinde duman gibi kıvrılıp yok oldu. Anlamak ve uyum sağlamak bir zamanlar günler sürerken, şimdi saniyeler alıyordu.

Onları ona geri götürmeliydim, hem de hemen.

Jenks saçlarımı çekiştiriyor, hırıltılarla boğuşurken tek nefeste Tink'e, yıldızlara ve aya küfrediyordu. Pes ettiğini ve yolunu kestiğini hissettim, kızgın kırmızı tozu saçımın telleriyle birlikte önümden aşağı dökülüyordu. Ivy benimle ilk arabanın arasındaydı, Trent de yanımdaydı. Sütü camdan hızlıca baktığımda arkamızdaki arabanın çoğunlukla boş olduğunu gördüm. Mistiklerden daha iyi bir görüntü alıyordum, istihbaratlarını bırakıp daha fazlası için ayrılıyorlardı, kayıp akrabalarından dolayı hayal kırıklıkları artıyordu.

Trent küçük alanda bana doğru eğildi, tarçın ve şarap kokusu demir ve yağla karışıyordu. "İyi misin?" diye sordu sallanırken ve ben denge için kolunu tutarken başımı salladım.

"Son arabada ne Landon ne de Ayer var," dedim, sonra hafızayı tekrar gözden geçirdim, mistikler onlara o kadar meraklı olmadıkları için yüzlere odaklandım. "Bu ikinci araba da iyi görünmüyor ama onu o kadar özenle aramamışlar."

Trent'in gözleri büyüdü ve Jenks -şimdi Trent'in omzunda- kılıcını temizlerken başını kaldırdı. "Ah, bunu gizemcilerden mi aldın?" Jenks sordu, ben de başımı salladım ve mistiklerin muhtemelen on beş saniyede Trent'in trene ilk binişinde yapabileceğinden daha fazlasını yaptıklarını fark edince yüzümü buruşturdum.

Bunu fark eden Trent de omzumun üzerinden Ivy'ye baktı, Scott'a bakmadan önce aralarında söylenmemiş bir şey geçti. Arabaların arasında fazla yer olmadığı için vampir hâlâ çatıda yatıyordu. "Tamam. İleride olduklarını varsayacağız," dedi Trent kararlılıkla. "Scott, sen ve Etude arka kapıyı tutun."

"Kontrol et," dedi geri çekilirken ve rüzgârda koli bandının yırtılma sesini duydum.

İçimden bir adrenalin dalgası geçti. İnsanlar. Çok fazla insan vardı. "Belki de arabaların içinden geçerken bağlantılarını kesmeliyiz."

Trent kapıyı açabilmek için birkaç kod girerek çalışıyordu. "Tren bu şekilde hareket ederken bunu yapamazsın." Vazgeçerek Jenks'e çözmesini işaret etti. "En azından bir kereden fazla yapamazsın," dedi gülümseyerek.

Hiçbir şey, hiçbir şey, diye yakındı mistikler ve sonra tek bir korku ve nefret parıltısı ve tanıma.

Nereye? diye düşündüm, büyük bir kısmı bunu öğrenmeye giderken neredeyse dengemi kaybediyordum. Jenks'in parlak toz parıltısı kilidin açılma sesini müjdeledi. "Birinci sınıf," dedim, ilk mistikler geri dönmeye başladığında görüşüm dalgalanıyordu. Nefretleri cıva gibiydi, bir güneş ışını kadar ele geçmezdi. "Sanırım birinci sınıf kabindeler." Sadece üç vagonu olan kısa bir trendi.

Jenks kapıyı çekiştirerek, "Gidip bakacağım," dedi. "Alınma Rache." "Alınmadım."

Gözlerini yukarı kaldıran Ivy yırtık panele uzandı. "Scott! Dur!"

"Gelmiyor musun?" Jenks kapıdaki çatlaktan atlayıp gittiğinde Ivy'ye "Gelmiyor musun?" diye sordum.

Bir adım atmışken döndü. "Sen hallet," dedi, yüz ifadesi asıktı. "Motorda neler olup bittiğini görmek istiyorum. Etude benimle gelebilir. Scott arkayı alır."

"Ivy," diye itiraz ettim, rüzgâr içeri girip kendini dışarı atarken. I

Motorda neler olup bittiğini öğrenebilirdim, ama kafasını tekrar içeri soktuğunda, onun istihbarat yapmadığına, kafaları kırdığına karar verdim. "Seni gördüğümde görüşürüz," dedim, uzandım ve bir anlığına parmaklarımız birbirine değdi.

Tanrıça'nın şansı seninle olsun, diye düşündüm, mistikler beni terk ederken parmak uçlarım karıncalanıyordu. Başı derde girerse bana imgelemleri geri getirebilirlerdi.

Trent boğazını temizledi ve ben kızardım. "Ne ..." Mırıldandım. "Onlardan yeterince var. Bir sürü kaldı." Jenks sisli pencerenin önünde bekliyordu, ben de Trent'in yanından geçip kapıya doğru uzandım. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Geliyorum," dedi ama gülümsemesinde endişe vardı.

İçeri girdiğimizde kimse başını kaldırmıyordu. Yoldayken vagonlar arasında dolaşmamanız gerekiyordu ama görevliler dolaşıyordu ve ben de bir elimi saçlarımın üzerinde gezdirerek düzeltmeye çalıştım. Hırsız siyahı görevli çizgileri değildi, ama kılık değiştirme tılsımı yoktu. Ne kadar az büyü yaparsam, mistikler o kadar kararlı oluyordu. Ancak arabanın karşı tarafındaki kilitte kümelendiğimizde kimse fark etti.

"Arkada fıstık kalmamış," dedi Trent ve ön sıradaki kadın cüretkârlığından dolayı ona ters ters baktı. Yine de Jenks yeşil ışık yanana kadar paneli kurcalarken kimse bizi durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadı.

Küçük geçitten geçtik. Birinci sınıf, tam önümüzde. "Kilidi açık mı bıraktın?" Trent sordu, ben de başımı salladım. Kimsenin araştıracağını sanmıyordum ve bu şekilde geri çekilebileceğimiz bir yerimiz olacaktı.

"Evet, Rache?" Jenks tuş takımının üzerinde durup kılıcını bir düğmenin arkasına sıkıştırırken şöyle dedi. "Kristal küren ne diyor?"

Kapıdan içeri baktım. "İşte oradalar. Kendiniz bakın."

Mistiklerin içime doldurduğu öfkeyle odaklanmak giderek zorlaşıyordu. Bunalmış bir halde sallanan trene yaslandım ve Trent'e el salladım. Tereddüt etti ve Jenks'in düdüğüyle pencereye döndü. Ne bulacaklarını zaten biliyordum.

Ön tarafta altı adam yüksek sesle kutlama yapıyor ve birinci sınıf görevlisini meşgul ediyordu. Kadın telaşlıydı ve diğer birkaç birinci sınıf yolcu, bariz bir yığın halinde birbirlerine ezilmeden rahatça oturabildikleri kadar arkalarında otururken gürültülerini dinlemek zorunda kaldıkları için sinirli görünüyorlardı. Ayer'i görmedim. Landon içki içiyordu ama mistiklerin arasından bile sarhoş olmadığını anlayabiliyordum. Koltuklarının altındaki küçük siyah kutularda, beni de etkilemeye başlayan sayısız sefalet vardı. On iki şehir için on iki kutu. Üç gün içinde ülke nüfusunun yüzde seksenini etkileyebilirlerdi -Amerika Birleşik Devletleri'nin yüzde sekseni Cincy'nin şu anda olduğu gibi bocalıyordu, Inderland ve insanlar arasındaki zayıf denge, ölümsüzler açlıktan ölürken parçalanıyordu.

Trent kendi istihbaratından dönen Jenks için kapıyı açtı.

"Barut ve vahşı büyü gibi kokuyorlar," dedi, Trent'in avucunun üzerinde durmasına rağmen kanatları hareket ederek görünmez oldu. "Bazıları yaralanmış ama ilk yardımla tedavi edilmiş. Ayer'i görmedim ve bu adamlar vampir değil." Trent'e baktı. "Hepsi elf. Rache, o beş kişiyi rehin almalarına izin veremeyiz."

Başından beri Landon'ın planı buydu. Özgür Vampirleri kullanmış, tamamen onları günah keçisi yapmaya niyetlenmişti. Bancroft'u deli kıymıkla konuşması için kandırarak sesini kesmiş ve yolunu açmıştı. Vampir toplumunu içten dışa yok etmek için vahşı büyü kullanacak, kendi türünü ilerletmek için bütün bir türü ortadan kaldıracaktı. Ve hayır demek için ayağa kalkabilecek tek kişi olan Trent'in sesini yerleşim bölgesinden almak için beni kullanmıştı.

İblislerin onları sevmemesine şaşmamalı.

Karnım ağrıyordu ve Trent'in elini sıktım. Sinirli görünüyordu, gözlerinde sert bir öfke yavaş yavaş canlanıyordu. Motorun üstündeki Ivy ve Etude'u düşündüm. Oradan gelen tek tük mesajlar bana hiçbir şey vermiyordu ve trenin sallanan hızı hiç azalmamıştı. Kendimi aşırı dolu ve biraz da kontrolden çıkmış hissederek Trent'e baktım. "Onları dışarı çıkar. Senin gibi insanları."

Trent bir nefes aldı, tereddüt etti, sonra arkamdaki pencerenin perdesini çekti. "Büyüleyici gözlükleri var ve Landon neye benzediğimi biliyor," dedi ama sonra kaşları gevşedi. "Jenks, saçını arkaya tara. Sen hattın seçkin güvenlik ekibinin en yeni üyesisin."

"Ben mi?"

Peri ayağa kalktı ve Trent bir kalem ve bir ellilik bulana kadar kemer çantasını karıştırdı. Muhtemelen sahip olduğu en küçük banknottu. "Öylesin." Trent parayı sallanan duvara yapıştırdı ve üzerine bir şeyler yazmaya başladı. "Bu kriz zamanında trenleri denetlemek için hattın en son çabası, o kadar gizli ki görevlilere bile söylenmedi."

"Öyleyim!" Ellerini kalçalarına koyan Jenks, faturadan birkaç santim uzakta durdu.

"Bunu görevliye verin. Onları arkaya götürsün, biz de bir sonraki arabaya bindirelim." Kalemi bir kenara koyan Trent banknotu katladı. Jenks'e uzattı, sonra duraksadı. "Küfür yok. Kamu görevlileri küfür etmez."

"Tabii ki yok."

Yine kapıyı kırdık ve görevlinin istasyonunda küçük bir ışığın kırmızıya döndüğünü gördüm. Endişeyle panele dokundu, kapı arkasından kapandığında söndüğünde memnun oldu. Jenks'in ön tarafa doğru ilerlediğini hiç görmedim ama çalışma alanında bir toz parıltısı gördüm ve kadın başladı. Yarı çekilmiş bir perdenin arkasında kayboldu. Dışarı baktığında yüzü bembeyazdı. Trent el salladı, o da geri çekildi.

"Bunu yapmayacak," dedi ve ben elimi koluna koyarak onu durdurdum. "Bekle," dedim ve birlikte sisli plastiğin içinden bakarken kadın şoktan korkuya ve nihayet omuzlarını yukarı çekip önlüğünü düzleştirirken cesarete geçti. Jenks onun omzundaydı. Bir tepsi buzlu su hazırlarken elleri titriyordu, ama arka tarafa doğru ilerlerken adımları düzgündü, önce birine, sonra diğerine bir şeyler söylemek için kısa bir süre durakladı.

her şeyi bırakıp arabanın arkasına ve dışına doğru ilerliyorlar.

"Gördün mü?" Dedim ve Trent bana doğru eğildi, içinde sallandığımız sert yağ ve mazotun arasında yeşil ve büyüyen şeylerin kokusuyla beni şok etti. "Raflar dolusu cesareti var."

İlk kadın ve küçük oğlu için kapıyı açarken, "Belki," dedi. "Ama onları çok hızlı dışarı çıkarıyor."

Kalbim güm güm atıyordu ve kaçan insanların başlarının üzerinden bakarak gidişlerinin not edildiğini gördüm. Trent ilkini yakalayıp içeri çektiğinde geçiş yolu aniden doldu. Kadının korkusu baş döndürücüydü ve onu ve oğlunu ite kaka geçitten geçirdim. İş adamı hızla arkasından geliyordu ama dizüstü bilgisayarını geride bırakmayan ve kabloları sarmakla meşgul olan kırk yaşlarındaki inek bunu başaramayacaktı.

"Kalamack!" Landon ayağa kalkarken elindeki yarım bardak berrak ve etkili bir şeyi bize doğrultarak bağırdı. "Bunu şimdi bitiriyoruz!"

"Git! Git! Yürü!" Bardaklarını düşürüp koltuklarının altına uzandıklarında dehşete kapılarak bağırdım.

"Çok hızlı," diye mırıldandı Trent, sonra arabaya doğru koştu ve inek adamlar elfler arasında durmak için onu itti. O bir ley hattını çekerken ve mistikler tam uyanıklığa geçerken dizlerim büküldü.

"Defol. Dışarı!" İş adamını güvenli bir yere iterken nefes nefese kaldım ve bir çemberin yükseldiğini hissedince sarsıldım. "Trent!" Bağırdım, arabanın içine ve koridora daldım, bir dizi mermi patladı ve zıpladı. Mistikler içime doldu ve onlara tavandan nasıl görüldüğünü bilmeme gerek olmadığını söyleyerek bir top haline geldim.

Nefes nefese, ani sessizlikte başımı kaldırıp baktım. Kahretsin, alıştırma yapıyordu, çünkü Trent'in içinde bulunduğu çember hiç de küçük değildi. Bilgisayarcı adam onunla güvendeydi ve Trent çemberini bırakıp onu koridordan aşağı ittiğinde ben de yoldan çekildim.

Hoşnutsuzluk koltukların altında küçük kara kutularda yatıyordu. Kapana kısılmış mistiklerin öfkeli ve hüsrana uğramış bir halde durmadan döndüklerini, asla büyümediklerini ya da dönüşmediklerini hissedebiliyordum. Onlardan yayılan vahşi büyü başımı döndürüyordu. Jenks görevliyi bırakmış, Trent'in yanında durarak parmakları kesmek ve gözleri kör etmek için bir ileri bir geri gidip geliyordu. Trent elinden geldiğince onu korudu, fırlattığı büyüler vahşi büyüünün yırtılma hissiyle ruhumu tırmıklıyordu.

Ön tarafta, görevli toplanmıştı. Rehine olmadan asla geçemezdi. Bilgisayarcı adam geçişte gözden kaybolurken arkama baktım. Hâlâ savunmasızdılar. Bağlantıyı kırmak zorundaydım. Ivy Etude'la birlikte motorun başındaydı ama Scott'ı kaybedebilirdik.

"Üzgünüm Scott," diye fısıldadım kapıya doğru sürünürken. Arabalar sallandı ve ben de geçişte durup bir giriş panelini yukarı kaldırdım. Tıpkı filmlerdeki gibi görünüyordu ama sihir kullanmadan hareket ettirebilmemin imkânı yoktu.

Derin bir nefes alarak bir tutamak tuttum ve çizgiye dokundum. Ley hattı enerjisi içeri aktı, vahşi büyüünün parıldayan çekirdeği artık benim için açık ve netti. Daha önce kördüm, ama mistikler onu yansıtıp yücelttikçe, güç içimde sarmallaştı ve mistiklerimi sıcak bir hava akımı gibi kaldırdı. Nefes almakta zorlanana kadar kendi güçlerini katarak döndüler.

"Dur, dur..." Odaklanmaya çalışarak nefes nefese kaldım. Düşünemiyordum ve istediğim büyüü bulana kadar panik içime işledi. "*Apradee!*" diye bağırdım, sonra acı dolu bir nabızla içimden fırladığında irkildim.

Yüz metre yarıçapındaki her özgür mistik bana doğru ok gibi fırladı. Onlar içimdeki boşluklarda uğuldarken, tehlike ararken, saldıracak bir şey ararken sendeledim, tutamağı tutuşum gevşedi. En karmaşık mistikler tarafından, isteklerimi hantal bir büyüyle dizginlemeye çalışmayıp sadece olmasını isteseydim bunun bana zarar vermeyeceği konusunda azarlanarak sinmiştim. Başım dönerek, arabalar ayrılırken kumaş ve çelik kaplamanın yırtılmaya başlamasını izledim. Rüzgâr kükredi ve ben küçük platforma geri düştüm. Geri çekilen vagondan bir grup yüz beni izliyordu. Birinci sınıf kapısı arkamdan kapanmıştı. Henüz açabileceğimi sanmıyordum.

Saldıracak bir şey yok! diye bağırdım ama sesleri beni dinlemedi ve ben nefes alamadım. Tehlike vardı, yoksa seslenmezdim. *Git buradan!*

Rüzgâr kükreyerek kulaklarımda kan sesine dönüştü. Pist zihnimi uyuşturan bir bulanıklıktı, büyüleyiciydi ve tutuşumun sarsıldığını hissettim. Bırakmak çok kolay olurdu.

"Rachel!"

Keskin bir ağrı kolumu sıkıştırdı. Hızlı bir çekişle omzum arabanın sallanan duvarına çarptı. *Ivy!* Fark ettim, gözleri korkudan simsiyahtı ve benimle uyuşan rayların arasında duruyordu. Ve hala mistikler şarkı söylüyor, benden kötü, kalıcı bir şey yapmamı talep ediyorlardı.

"Mühendis nasıl?" Ağzımda geveledim ve o da beni kenardan daha uzağa çekti. "Yaralı. Trenin kontrolü Landon'da. Burada olduğumuzu biliyor. Lanet olsun,

Herkes burada olduğumuzu biliyor. Haber helikopterleri falan var. Ama iyi iş çıkardınız. Herkes güvende."

Bir patlama birinci sınıf vagonu sarstı, kırmızı ve sarı alevler patladı

ve rüzgar tarafından çekildi. Neredeyse herkes güvendeydi.

Sülfürün asidik kokusu içimde şok etkisi yaratarak kafamı temizledi. *Kapa çeneni!* Düşüncelerime doğru bağırdım ve mistikler dağıldı. Kahretsin, bunu yıllar önce yapmalıydım.

Ama sonra rüzgârın ve arabanın sallanmasının bozduğu, ruhumu parçalayan bir sessizlik çöktü. Korkuyla Ivy'ye baktım.

"Morgan!" Landon bağırdı, sesi kırık camlardan geliyordu. "Buraya gel!"

Ivy'nin ellerini üzerimden ittim ve kapıyı çekerek açtım. Tanrım, Ring filminin setine benziyordu, herkes sarışın, güzel ve sihir saçıyordu. Çenem sıkıştı ve rüzgârlı, yıkık arabanın içine doğru üç adım attım. Koltuklar bükülmüş yığınlar halindeydi, halı yanmıştı ve acil durum ışıkları parlıyordu. Görevli, kendisine doğrultulmuş bir silahla toplanmıştı. Trent, bir zamanlar koridor olan yerde diz çökmüş, elleri başının arkasında ve kafatasının arkasına değen o aşırı telafi edici silahlardan biriyle bana bakıyordu. Landon onu tutuyordu. Korku bana çarptı ve beni durdurdu.

"Bununla neyi başaracağını sanıyordun?" diye alay etti ve ben Jenks'i aradım, onu göremedim ve rüzgârın onu alıp götürüp götürmediğini merak ettim. "Cidden beni durdurabileceğini mi sanıyorsun? Elfler her zaman iblislerden daha güçlü olmuştur. Bizim boyunduruğumuz altındasın ve bunun farkında bile değilsin."

"Öyle mi?" Trent'in kafasına dayanan silahtan dehşete düşmüş bir halde, dedim. Mistikler

Bana bağıryorlardı ve ben onları düşüncelerimin gerisine ittim. Önemli olan tek şey Trent'in kafasındaki silahtı.

Landon silahın kabzasını, başı öne eğik ve sersemlemiş olduğu her halinden belli olan Trent'e doğru iterek, "Sırayı bırak yoksa ölür," dedi.

"Yapma," dedim, dediğini yaparken elimi uzattım. Ama yine de vahşi büyü akmaya devam ediyordu. Saçlarımı dalgalandıran ve tenimi karıncalandıran saf mistik enerjidi. "Lütfen. Bu bir çizgi değil."

"Bırak onu!" diye bağırdı, yüzü buruşmuştu ve neredeyse bayılacaktım.

"Bu bir çizgi değil!" Panikleyerek bağırdım. "Bu mistikler! Lütfen!"

Trent'in gözleri benimkilerle buluştu, kendisi için değil benim için korkuyordu. Tanrım, tam da benim için ne ifade ettiğini anladığım anda onu kaybedecek miydim?

"Landon?" diye araya girdi adamlardan biri, elinde bir el tarayıcısı vardı. "O haklı. Serbest dolaşan mistikler." Bana bakarken yutkundu, birden rengi soldu. "Efendim?"

Landon gülümsedi, muhtemelen Trent'ten neredeyse yarım santim geri çekildiğinin farkında değildi. Kafamın içindeki sesleri bastırarak bir nefes aldım. "Muhteşem. Onları kontrol etmenin bir yolunu bulmuşsun. Önümüzdeki birkaç ay boyunca çok işine yarayacak. Daha da iyi olacak. Arkanı dön, Morgan. Diz çök. Ellerini başının üstüne koy.

Bu emre uyun yoksa Kalamack ölür."

Eğer mistiklere sahip olmasına izin verirsem, dünya kaosa sürüklenirdi. Eğer ona saldırırsam, Trent ölecekti. Kararsızlık beni sarstı ve başım patlayacakmış gibi oldu.

Olmak! İçimdeki mistikler çılgık atıyordu. *Bırakın olalım!* "Olmak mı?" Kalbim çarparak fısıldadım. "Nasıl olacağını bilmiyorum."

Biri, "Sen dönüşmezsin," dedi. *Biz oluruz. Sadece dinle.*

Landon'ın gözleri kısıldı. "Morgan ..." diye tehdit ederek tabancayı Trent'in kafatasına biraz daha soktu.

Dinle, daha fazla dedi ve çaresizlik içinde sonunda *dinledim*.

Aniden anladığımda nefesim kesildi. Son iki gündür sinir ağımda yüzen mistikler yavaş yavaş dünyayı nasıl gördüğüme ve onun içinde nasıl çalışacağıma adapte oluyorlardı. Bir zamanlar kafa karıştırıcı olan şeyler ben farkına varmadan açıklığa kavuşmuştu. Bir zamanlar anlaması dakikalar süren şeyler artık ikinci doğam haline gelmişti. Geriye dönüp baktığımda, ormandaki bir patika gibi nazik ilerleyişlerinin izlerini görebiliyordum. Tek yapmam gereken güneşe çıkmaktı.

Ben de dinledim ve bir balonu üflemenin kolaylığıyla, gördükleri her şeyi biliyordum: bir adam silahıyla başlarında dikilirken korkmuş makinist vurulan ortağıyla ilgileniyordu ve anlatılmamış milyonları kurtarmak için kendini feda etmeye yönelik umutsuz planı, arkamdaki Ivy hayal kırıklığı içinde ellerini yumruk yapmıştı. Nina'yı görebiliyordum, Ivy için ağlıyordu, bir sonraki yolun rayları kestiği yere doğru koşarken, bu onun ölümü anlamına gelse bile treni durdurmayı umuyordu. Chicago'da toplanan Werelerin, istasyona saldırmak ve treni ele geçirmek için birleşen rakip çetelerin heyecan verici enerjisini hissettim. Haber helikopterindeki heyecanı ve Jenks'in babasını bulmak için ön tarafa sürünerek giderken Bis'e tutunmasını bile. Fedakârlık yapmaya hazır o kadar çok insan vardı ki... Ama bunların hiçbirinin olmasına gerek yoktu. Mistikler evrim geçirmiş, dönüşmüşlerdi. Ve Trent bugün ölmeyecekti.

"Onları bırakmalısın," dedim, hafif ve gerçek dışı hissederek. Işıkla uğulduyordu. Ruhumu yaktı, bana güç verirken bile onu kömürleştirdi.

Namlu Trent'i öne doğru itti ve mermi silahın ucuna ulaşmadan Landon'ı nasıl indirebileceğimi gördüğümde nefesim kolayca kesildi. Öne doğru bir adım attım ve Landon'ın ifadesi değişti, bendeki değişikliği gördü.

"Doğru," dedim, korkum geçmişti. "Onlarla doluyum ve eğer akrabalarının gitmesine izin vermezsen, bir iblisin vahşi büyüyle nasıl oynadığını öğreneceksin." *Oh Tanrım. Acıdı.*

Landon'ın kendine güveni sarsıldı. Arkasında adamları birbirlerine bakiştılar. "Merak ettiğimi biliyorum," diye homurdandı Trent.

Landon'ın silahını döndürmesini ağır çekimdeymiş gibi izledim ve

namlunun dipçliğini Trent'in kafasının arkasına vurdu. Ivy sarsıldı ve ben de onları ateşleyip ortalığı kan gölüne çevirmeden önce onu durdurmak için bir ses patlaması gönderdim. Landon'ın aklından geçenleri görmüştüm. Trent'i öldürmeyecekti. Henüz öldürmeyecekti. Özgür Vampirlerle ilgili hilesi ortaya çıkarsa onu suç ortağı olarak görmek istiyordu. Yani öyle bir şey olmayacak.

Trent düşerken üç adım daha yaklaştım, sarsılmıştı ama baygın değildi. Landon'ın başını kaldırıp beni orada gördüğünde yaşadığı şok buz gibiydi. Ve silah Trent'ten bana doğru hareket etti - tam da istediğim gibi.

"Diz çök," diye buyurdu, gözleri Ivy'yi de içine alacak şekilde arkamda geziniyordu.

Ivy ona söylendiği gibi düştü ama ben yapamadım. İçimden vahşi büyü akıyordu, ley hatlarından saf ve bozulmamış. Yanıyordu.

Sonra Jenks'e gülümsedim. Bis'le birlikteydi, küçük çirkin adam sallanan arabanın dışına tutunmuş bana başparmağıyla onay veriyordu. Etude da onunla birlikteydi. Artık bunu yapabilirdim. Şimdi bitecekti.

Bunun için yaratılmamıştım ve başım acı içinde, içindekileri dayanıksız, değişken pil gücüyle tutan kutulara baktım. Landon aptalın tekiydi. Tanrıça'nın tasmaını tutmayı hak etmiyordu. Kimse hak etmiyordu.

"Sende bana ait olan bir şey var," dedim, Jenks ve elinde tarayıcı olan çok korkmuş bir elf dışında hepsi içimde biriken mistiklerden habersizdi.

Landon adamlarından birine, "İndir onu," diye emretti.

"Çok geç," diye nefes aldım, bir enerji dalgası tenimin üzerinde kayarken titriyordum. "Oh, çok geç. Onlar benim. Onları eve götürüyorum."

Silahın namlusu benden Trent'e döndü. Adamlarından birine eliyle işaret ederek kendinden emin bir şekilde, "Sahip olmak kanunun onda dokuzudur," dedi. "Onu al dedim!" Ama elinde tarayıcı olan adam k ı p ı r d a m a d ı . "Sahip

olmak tam olarak bu . . .

Landon," dedim, onların önünde, sallanan arabanın ortasında hepsinin önünde durarak. Yakalanmış ve parçalanmış mistikler serbest bırakılmak için uluyorlardı. Cincinnati'den çıkmıştık ve Loveland ley hattına olabildiğince yaklaşmıştık. Onları eve götürebilirdim.

İleriye doğru son bir adım attım, mistikler Landon'ın ter kokusunu ve şüphesinin derinliğini bana geri getirdi.

"Dur! Yoksa onu öldürürüm!" Landon bağırdı ve ben de onlara doğru uzandım. "Rachel!" Trent haykırdı ve Landon'ın parmağı silahın üzerinde hareket etti.

Git, diye düşündüm, haznedeki barutun parıltısını izleyerek, silahı tıkayacak ve teklemesine neden olacak kadar mistik gönderdim. Ve gittiler.

Şimdi, diye düşündüm, havadaki küçük bir dengeyi değiştirmek için daha fazlasını istiyordum. Akülerdeki kutuplar hıçkırdı. Bu yeterliydi ve sessiz bir patlamayla, parçalanmış mistikler hapishanelerinden fırladılar. Bir iblis bunu büyüler ve lanetlerle yapabilirdi ama mistikler sinir ağımda yüzerken tek yapmam gereken

sordu.

Trent'in gözleri benim üzerimdeydi ve göz kırptığını gördüm. Sonsuza kadar sürdü. Sonra silah ateş aldı ve Landon'ı geri püskürttü.

"Rachel!" Trent bağırdı, Landon adamlarının ve kırık sandalyelerin üzerine düşerken bile ileri atıldı. Görevli korkuyla haykırdı. Bir an için hava sihirle uğuldadı.

Ve sonra serbest bırakılan parçalanmış mistikler içime düştü.

"Hayır!" Koşulsuz nefret seline karşı çığlık attım. Acı çeken sadece ben değildim, mistiklerim, yeni doğaları ölçülüp daha az sayıda yanlış bulunanlar da vardı. Düştüm, zihnimdeki baloncuk bana tanıdık gelenlerin geçişine izin verecek ve geri kalanları geride tutacak şekilde değişti. Hayal kırıklığına uğramış ve kızgın olan kıymık, içeri girmenin bir yolunu bulmak için değişti ve dönüştü. Yine bocaladım, onlar beni yeniden batırmadan önce bir nefes alabildim.

Trent'in kolları etrafımda sıkılaştı, mistikler savaşırken ateş gibi yanıyordu, zihnim onların fetih alanıydı. Oluşun alevi hızla yayılıyordu, kenarları sıcak ve maviydi, geçtiği yerde siyaha soğuyordu ama çok fazla parçalanmış mistik vardı ve her bir oluşup karışan için on tanesi yeniliyordu.

Hepsini aynı anda çeviremezdim. Eğer bunu yavaşlatamazsam, delirecektim.

İnleyerek, mistiklerimi kendime çektim ve geriye kalan az bir sonsuzluk buldum. Birlikte, sadece sürekli değiştirdiğim için tutulan bir korumanın altında toplandık. Gözlerim açıldı. Trent bana sarıldı. Bana kızgındı ve ben gülümsedim. Bis ve Jenks'in tavandan sarktığını görünce, "Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım. "Ben

Gitmek için. Etude beni çizgiye götürecek. Özür dilerim."

"Rachel!" diye yalvardı ama tenim büyüden diken diken oldu ve elleri fırladı.

"Gitmem gerek!" Arabanın yan tarafında yeni bir delik açarken bağırdım. "Özür dilerim! Gitmek zorundayım!" Tekrar söyledim. "Mümkünse haber ekiplerinin beni takip etmesini engelleyin!"

Hayatta kalacağımı bilerek kenara doğru koştum, karanlığa daldım, içimde mistiklerin sonsuzluğu, daha büyük bir sonsuzluk yaşayan peri tozu gibi arkamda kaldı. Onların benden sıyrıldığını hissettim, başımdaki acı azalıyordu.

"Yakaladım seni!" Etude haykırdı ve tutuşu tekrar belimi sardığında ve rüzgârın gücü değiştiğinde rahatlayarak hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Jenks ve Bis, diye düşündüm, onları yakınımda hissederek. Arkada ve aşağıda tren hızla ilerliyor, mistikler karanlıkta gümüş bir ışıltı olarak görebildiğim öfkeli bir dalga halinde içinden boşalıyordu.

"Üstüne atlayayım mı?" Bis söyledi ve başımı kaldırdım, sanki bir aura yanığı yüzünden uyuşmuş gibiydim.

"Yavaş," dedim, kelimelerim çıplak bir fısıltı gibiydi ve kulakları onları yakalamak için döndü. "Çok hızlı gidersek bize yetişemezler." Hepsini ona geri götürmek zorundaydım. Onlar onundu, benim değil ve eğer onları çok uzun süre elimde tutarsam, katıksız güçleri beni delirtebilirdi. Onların olmalarına izin vermek bir hataydı.

Etude başını salladı ve Jenks saçlarıma gömülürken baş dönmesini engellemek için gözlerimi kapattım. Arkamda, trenin mistikler olmadan yoluna devam ettiğini hissettim. Kıymık beni takip ediyordu, korkutuyor, ısırıyor, topuklarıma saplanıyordu. Hasta ve midem bulanmış bir halde Etude'un pençesinde asılı kaldım ve en başından lanet kartalları çağırıp bu işi tek başıma halletmem gerektiğini düşündüm.

Yirmi Altı

Etude, Loveland Kalesi olan gri kaya yığınının etrafından dolanırken sis fiskiileriyle **dolu nemli** hava üzerime bastırdı. Parçalanmış mistiklerin, çevredeki tepelerin üzerinde yükselen dolunay kadar parlak, tehditkâr bir pusun içinde bizi takip ettiklerini hissedebiliyordum; kafa karışıklıkları ve nefretleri zihnimde ateşlenen nöronlar gibi kıvılcım saçıyordu. Dönüşen mistikler korkmuştu ve biz aşağı inerken onların beklenen görkemli buluşmalarının bu kadar yanlış gitmesinin acısını yatıştırmaya çalıştım.

Gözlerim ani bir düşüşle açıldı ve saçlarımı geriye itmek için Etude'u bıraktım. Gece sisi alçak alanlarda birikiyor ve ağaçlar adalar gibi yükseliyordu. Yeryüzünün hareket ettiğini hissedebiliyordum; görünmeyen güneş, gün doğumuna yaklaştıkça belirginleşiyor gibiydi. Ley hattım parlıyordu, ikinci görüşüm olmadan bile görebildiğim bir pusla parlıyordu. Bu doğru değildi. Görmek için ikinci görüşümü açmaya korkuyordum ama bir avuç mistik bana farklı bakış açılarından çarpıtılmış ama özünde net bir görüntü getirdi. Çizgi sert ve acı verici bir parlaklıkla alev alev yanıyordu. Bu Tanrıça'ydı. Kayıp düşüncelerini arıyordu ve hiç mutlu değildi.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" Jenks hâlâ saçlarımın arasında saklandığını söyledi. Trenden kaçtıktan bir süre sonra beni Etude'un pençesi yerine sırtına oturtmaya çalışmıştık ama Jenks olduğu yerde kalmayı tercih etmişti, sarmaş dolaş ve yakın.

"Cehennem ateşinin dışarı sızması gibi mi?" Dedim ve o da kıs kıs güldü. "Evet." Çok kızmıştı.

Yeryüzü yükselir gibi olurken Etude dengesini değiştirdi ve kanatları son bir hareket daha yaptığında aşağıdaydık.

Sessizlik sağır ediciydi. Yakındaki dereden bir cırcır böceği ya da kurbağa sesi bile gelmiyordu. Sanki hattan gelen uğultu diğer tüm sesleri bastırarak yok ediyordu. Bacağımı savurup yere düştüğümde gizemcilerim endişelerime kapıldı. Sarsıntı dizlerime kadar yankılandı ve üzerimdeki uyuşukluğu attı. Uzaktan Loveland'ın siren sesi duyuluyordu. Parçalanmış gizemciler geliyordu.

"Teşekkür ederim, Etude."

Ay ışığında toprak toprak bir gölge gibiydi, çirkin yaratık beni onaylamak için bir kulağını oynattı. "Küçük bir şey. Seni eve bırakmamı istersen orada beklerim."

Ev mi? Kapının üzerindeki tabelanın loş ışıkta gölgelendiği ön sahanlığımın anısı ayağa kalktı ve içimdeki mistikler heyecanlarını bir araya getirdi. Hiçbiri sıraya girmek için ayrılmadı ve Bis'in üzerine inebilmesi için sisle nemlenmiş saçlarımı omzumdan çekerken beni endişelendirdi. Onun varlığı yumuşak bir gümbürtüyle benimkine katıldı ve parlayan çizgiye dönerek iç çektim. Ivy ve Trent'i terk etmiştim. Eğer kalsaydım, Bancroft gibi ben de delirebilirdim.

"Bunu atlatırlar," dedi Jenks, saçlarımdan çıkıp Bis'in kafasına tırmanırken düşüncelerimin nerede olduğunu biliyor gibiydi, kulaklarının arasında durdu, elleri kalçalarında ve ayaklarını genişçe açtı.

Düşüncelerimin nerede olduğu aslında oldukça iyi bir benzetmeydi, çünkü zihnimi Ivy ve Trent'e çevirir çevirmez bir görüntü ortaya çıktı. Bir süredir oradaydı, Loveland ley hattına doğru uçarken görmezden gelmişim. Ivy bir FIB arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş ve dudaklarını sıkıca bastırmıştı. Yakınlarda, Trent başka bir memurla ikna edici bir şekilde konuşuyordu, haber ekipleri yere inmiş helikopterin yanında bekliyordu. Landon'ın adamları götürülüyordu, çoğu topallıyordu. Onları yakalamıştık ama zaferin içi boş görünüyordu.

Bunu kaybetmek istediğine emin misin? Düşündüm, sonra vazgeçtim. Elbette, dünyayı binlerce gözle görmek harikaydı ama canımı yakmıştı. Bancroft'un intihar etmesine şaşmamalı. Tanrıça onlara sahip olabilirdi, hepsine. Sürekli bir hatta bağlı olmak gibiydi. Hiç sessiz değillerdi ve ben sadece uyumak istiyordum.

Jenks fısıldayarak, "Ah, Tink'in her zamanki sevişmesi için," dedi, içinden donuk kırmızı bir toz sızıyordu. "Sanırım bunlar onlar. Rachel, görebiliyor musun?"

Başımı salladım, auramı yumuşatmaya çalışırken ayaklarım diz boyu çimenlerde kaydı. Aramızda minyatür bir güneş gibi parlayan çizgiyi görmezden gelip tekrar içime düşerlerse ne yapacağımı bilmiyordum. Arkamızdan yükselen siren sesleri yeterli olmasaydı, ısı şimşeği gibi yaydıkları küçük enerji pırıltılarından onlar olduklarını anlayabilirdim. Otuz saniye. Tahminimce otuz saniye sonra her şeyin boşuna olup olmadığını anlayacaktık.

Bis'in sırtımda ve koltuk altımda dolaşan kuyruğu gerildi. "Bir şey yapmamı ister misin?"

Başımı salladım, ay ışığına rakip bir parıltıyla ağaçların üzerinden bir mistik bulutu kaynarken kalbim çarpıyordu. *Önce sen*, diye düşündüm içimdeki mistiklere ve isteksiz, girdaplı bir dalgayla ruhumdan kalktılar. *Hepiniz*, diye yineledim ve onlar ayrılırken son birkaç günün birbirinden kopuk görüntüleri zihnimde kıvılcımlandı.

Düşüncelerim nihayet boşalmıştı ve yavaş bir nefes aldım.

Sessizlik. Adrenalin temelli bir ürperti beni sarstı, mistiklerim hattın içine girdiğinde hattan gelen parıltı sıçradı.

"Hadi, hadi, hadi ..." Jenks fısıldadı ve parçalanmış mistiklerden oluşan bir bulut çizgiye doğru ilerleyip duraksayınca kendimi çizgiden uzaklaşırken buldum.

"Alın onları!" Bağırdım. "Hepsinin canı cehenneme! Alın onları!" "Rache!" Jenks tiz bir sesle bağırды. "Yere yat!"

Düştüm, içgüdüsel olarak misinaya dokundum ve bir daire çizdim. Islak toprak bana çarptıkça ve uzun otlar yüzümü sıyırdıkça korku sarıyordu. Ne zaman bir çizgiye dokunsam, gizemler beni ele geçirirdi. Ama bu sefer çizginin saf ve temiz gücünden başka bir şey yoktu. Onlara sahipti. Onlara sahipti ve artık benim değillerdi!

Yeni boşluğumda rahatlama yankılandı ve Bis yanımda dururken, ley hattımdan beyaz bir enerji parıltısı patladığında yukarı baktım. Koruyu aydınlattı, yaprakları jilet gibi keskinleştirdi ve çimenleri cam parçalarına dönüştürdü. Dudaklarım aralandı, bir anlığına dünyanın kıpırdamadan asılı kalışını huşu içinde izledim ve sonra saf ışık gerçek olmayan her şeyi de beraberinde götürerek hattın içine geri çekildi.

Ani sessizlik bir şok etkisi yarattı; akan derenin sesi ve uzaktaki bir acil durum sirenin alçalarak hiçliğe karışması ile bozuldu. Önümde, olması gerektiği gibi görünmez olan ley hattı bir varlık ipucuydu. Koruma çemberimdeki enerji uğulduyordu. Basitti, sesin tek boyutunun içi boştu. Ellerim titreyerek gücünü hissetmek için uzandım, ta ki çok yaklaşıp ve auram büyüğü bozana kadar. Akış benim üzerimden geçerek çizgiye geri dönerken titredim. Gitmişlerdi. Her şey normal hissettiriyordu.

Her şey sıkıcı geliyordu.

"Yaptık mı?" Bis sordu ve ben yavaşça doğrulup avuçlarımdaki nemi fırçaladım.

"Sanırım yaptık." Ağrılar içinde ayağa kalktım ve bittiğine inanamayarak aya baktım. Kaşlarım gevşedi ve neredeyse ağlayacaktım. Onlar gitmişti ve benim tek istediğim eve gidip yatmaktı.

"Bis, eğer baban hâlâ buraladaysa onu arabayla bırakma teklifini kabul etmek isterim," dedim önce Ivy'yi sonra da Trent'i düşünerek. Şu anda hatlarda seyahat etmek istemiyordum. Belki de hiç.

Gülümsedi, siyah dişleri ay ışığını yakalıyordu. "Ben onu yakalarım." Aşağı doğru kanat çırparak havalandı ve Jenks de peşinden fırladı. Nedense bundan daha zor olacağını düşünmüştüm ve kendimi boş ve tek boyutlu hissederek iç çektim.

Acı! İhanet! Mistik duygular bana çarptı ve onlar içime dalıp derinlere gömülürken çizgiye doğru döndüm.

"Hayır!" Bağırdım, ellerimi başımın üzerine koydum ve çizgiden daha fazla ok çıkarken sinmeye başladım. Tökezledim, vahşi büyü parlarken ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

İçime işledi ve ellerim toprağı kavradı; yanıyor, yanıyor ve hiç hafiflemiyordu. Ne olmuştu? İçeri girmişlerdi. Beni terk ettiklerini hissettim!

"Sen!" diye gürledi tanıdık bir ses ve ben tel tel saçlarımın arasından başımı kaldırıp karşımda duran, sıırıslıkam ve solgun - artık hayatta olamayacak kadar solgun - Ayer'e baktım. Bacağına bir beton blok bağlanmıştı ve onu durma noktasına getirdiğinde bile bundan habersiz, yalpalayarak ilerliyordu.

"Ayer?" Soluk soluğa kaldım, kafam karışmıştı ve içime dolan mistiklerin ötesini düşünemiyordum, hepsi korkmuş ve başımı zonklatıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Nasıl iki kez ölmüştü?

Ama cevap apaçık ortadaydı ve kafamdaki gizemlerin arasında nefes almaya çalışarak topuklarımın üzerine oturana kadar yukarı doğru ittim. Landon, Ayer'i öldürmüştü. Görünüşe bakılırsa onu Ohio Nehri'ne atmıştı, soğuk sinir ağrını bir şekilde işlevsel tutmuştu - çünkü her şey çalışıyor gibi görünüyordu. Zombiler arasında iyi biriydi, çünkü artık Ayer değildi. Tanrıça'ydı.

"Ah, açıklayabilirim," dedim yalpalayarak ayağa kalkarken. Mistikler tanıdık yerlerde toplanıyordu ve bu da vahşi büyüünün acısını neredeyse katlanılabilir kılıyordu. Yine de canımı yakıyor, istemeseler bile mistiklerin eninde sonunda beni öldüreceğı fikrimi pekiştiriyordu. Ben enerji ve uzaydan oluşan bir varlık değildim. Kütleden oluşuyordum ve kaslarım gerildikçe gücümün sıkıştığını hissediyordum.

Tanrıça'nın gözleri benimkilere kilitlendi, yoğunluğu tüyler ürperticiydi. "Onları sen aldın," dedi, Ayer'in güzel yüzü ve sesi çirkinleşene kadar öfkeyle bükülmüştü. Bunu ona ya geri dönen mistiklerim aracılığıyla ya da beni ele geçirdiğinde öğretmiştim. Gücü Ayer'in soluk teninde gözle görülür bir şekilde dans etti, mor bir dalga gibi tepesine çıktı, ay ışığında gözleri gibi parlayan küçük enerji kıvılcımları.

"Onları bıraktın!" Düşüncelerimdeki binlerce kanadın ilk kesigiyle irkilerek geri çekildim ve mistiklerim öfkeyle yükseldi. "Onları sana geri getirdim! Hepsini! Onları serbest bıraktım ve eve getirdim! Onları istemiyorum! Alın onları!"

Ayer'i tekrar ileri doğru itti ve Ayer tökezledi, blok onu durdurduğunda neredeyse düşüyordu. "Yapamam," dedi içinden ve ip çözüldü. Ölümünden solgunlaşmış teni parlıyordu. "Onları sen yarattın. Onları geri almak *benim* de dönüşmeme neden olur. Ben dönüşmeyeceğim. Senin sonun gelecek, düzenbaz Morgan!"

"Ne?" Hareket etmeye devam ettim, uzun otlar bacaklarıma tıslıyordu. "Hayır!" Anlamamıştım ve Ayer'in yüz ifadesi sertleşti. Boğuldum, ellerim boynuma doğru kalktı, aniden mistik dalgası beni kapladı, ağzımı tıkadı ve gözlerimi iğne ucu kadar bir hisle kör etti. Beni boğmaya çalışıyordu ve ben panikle sendeledim.

Gizemlerim bir araya geldi, gözlerini uzaklaştırmak için tenimden yükseldi ve Tanrıça'nın ulumasına neden oldu. Bir öfke dalgasıyla koruyu havaya uçurdu. Yere düştüm ve görüş alanımın bir köşesinden Etude'un dönerek uzaklaştığını gördüm. Bis ve Jenks de gitmişti. Sarsılmış bir halde yerde diz çöktüm, derim ateşle karıncalanıyordu.

"Onları sen yarattın!" dedi Tanrıça, Ayer'in sesi kulaklarımda yankılanırken, vampir tepemde dikildi, ölü vampir ve ekşimiş nehir suyunun iğrenç kokusu burnuma doldu. "Yalan söyledin. Onları benden çaldın."

"Tam oradalar!" Sadece gitmesini isteyerek bağırdım ve sonra başka bir mistik dalgası bana doğru ok gibi fırlarken çığlık attım, boğazım aniden tüylerle tikanırken acı beni iki kat bükte.

"Onları geri getirdim!" Çığlık attım, panik içinde gizemleri zihnimden kovmaya çalıştım ama onlar isteğimin etrafında kayarak su gibi içime geri düştüler. "Alın onları! Uyum sağlayacaklar!"

"Onlar. Will. Yapmayacaklar!" diye Ayer'in içinden gürledi ve vampirin teni bembeyaz oldu. "Onlar oldular. Bir daha olmayacaklar! Bir daha olmayacağım!"

Ama birden nefes alabildim ve Tanrıça'nın mistiklerinin görünür bir dalga halinde benden sıyrılıp kendi mistiklerim tarafından kovalanmasına baktım.

Hayır. Tanrıça çığlık attı ve öfkeyle çırpındı, görebildiğim hiçbir şeye vurmuyordu. Kovulmamışlardı. Gizemcileri gözle görülür bir dalga halinde değişiyor, dönüşüyordu.

Titreyerek ayağa kalktım, Ayer geriye doğru tökezlerken hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordum, Tanrıça mistiklerimin altınları mor sisinin içinden geçerken feryat ediyordu. Tersine akan nehirler gibi, ışık dalları onu çevreleyen güç aurasının içinden kıvrılıyordu. Ayer döndükçe ve tokat attıkça, dallar büyüdü, ipliklere dönüştü, akarsulara dönüştü, ağlara dönüşen daha fazla dal için kaynak oldu.

Birden fark ettim ki, *bu bir oluş.* Mistiklerin hayatta kalması için onları değiştiren bendim. Onlara verdiğim kavramların ve fikirlerin Tanrıça'nın ruhuna sızdığını, onu değiştirdiğini, onu farklı bir şey haline getirdiğini, özünde onu öldürdüğünü görüyordum.

"Onları beni yok etmek için getirdin!" diye feryat etti Tanrıça ve sonra öfkesi vahşi bir acımasızlığa dönüştü. "Tek bir Tanrıça var!" diye uludu, rüzgârdaki kanat sesleriyle birlikte içinden bir enerji patlaması yayıldı. "Düşüncelerin unutulacak. Onları unutturacağım. Onlar unutulacak ve sen öleceksin!"

Kahretsin, olmasını istediğim şey bu değildi. "Yardım etmeye çalışıyordum!" diye bağırdım, sonra Ayer bebeği aniden yere yığılınca donup kaldım.

Bir kalp atışı boyunca sessizlik oldu. Gücünün sisi titredi ve küçük bir patlamayla kendi içine düştü. Gizemcilerim ay ışığıyla aydınlanmış, ozon ve ezilmiş ot kokan koruda kafa karışıklığı içinde öğütülüyordu. Çimento blok kalmıştı ama

gitmiş miydi?

"Jenks?" Tereddütle seslendim ve sonra çığlık attım, Tanrıça zihnime dalıp beni paramparça edecekmiş gibi içimi parçaladığında kaskatı kesildim.

"Hayır!" İçimdeki boşluklarda mistiklerimin uğultusunu hissederek uludum, kazdıkça, oydukça ve beni batırmaya çalıştıkça onu uzaklaştırdım. Eğer başarırsa, tamamen onun olacaktım, sonsuza dek ona dönüşecektim.

"Dur!" Kontrol için mücadele ederek tekrar talep ettim ve çok geç farkına vardığım bir şeyle Tanrıça ani bir dehşetle geri çekildi. Bana saldırmıştı ama düşüncelerinin yok etmek ve parçalamak için dokunduğu her yerde anılarım kıvılcımlanıyor, kendi düşünceleri arasında bir enfeksiyon gibi büyüyordu. Tıpkı daha önce Özgür Vampirlerin onun üzerindeki etkisini kırmaya çalıştığında olduğu gibi, ne kadar savaşırsa o kadar kaybediyordu.

Ve Tanrıça kendisinin değiştiğini, başka bir şeye dönüşüğünü hissederek ağladı.

Lütfen, durun! Panik içinde bağırdım ve mistikler onu daha derine taşıyarak değişimi zorladılar. *Geri dön! Seni istemiyorum!*

Ama mistikler dinlemiyordu. Görmüşlerdi ve geri dönemezlerdi. Kütle dünyasını sevmişlerdi. Üç boyutun sınırlamalarının dört boyuttan daha zengin bir dünya yarattığını kim tahmin edebilirdi ki?

Kaçmaya çalışırken tüyleri üzerime çarptı. Ben onun değişimini hissederken bile Tanrıça'nın dehşeti artıyor, beni sarıp sarmalıyordu. *Senin sonunu getireceğim!* diye yemin etti, aniden kendi varlığı için savaşıırken yanan tüylerin kokusu boğucu geliyordu. *Düşüncelerine son vereceğim! Bir daha dönüşmeyeceğim!* Kendi dehşetini bastıran büyük bir feryat yükseldi. *Bir daha asla olmayacağına söz vermiştin!* Kayıp bir çocuk gibi ağladı.

Onu öldürüyordum.

Kaçtım. Tek bir arzuyla kendimi sıraya soktum ve sonra aklımı uzakta başka bir yere koydum. Güvenli bir yerdi, teselli bulmak için gittiğim bir yerdi, ne yapacağımı bulana kadar beni bulamayacağı bir yerdi.

Eden Park.

Yirmi Yedi

Burada kal, diye düşündüm, nehre inişin kenarındaki sarkan ağaçlardan birinin altına sıkışmış bankta toplanırken sıkılmış gizemcileri kendime çektim. Bence yürüyüş yolundaki en iyi banktı, gündüzleri gölgede, geceleri ise derin gölgelerde, park yerlerinin çoğunun ve açık çim alanın görüş alanının dışında kalıyordu. Buradan, dolunay ve insanların kendileri için değerli olan şeyleri savunmak için toplandıkları sokak ateşleri ile aydınlanan Hollows'un iyi bir bölümünü görebiliyordum. Elektrik yoktu ve Hollows'taki küçük ama sabit ışıklar büyüünün kanıtını veriyordu. Arkamda, Cincinnati kendi içine çökmüş, çoğunlukla görmezden geliniyordu.

Ele geçirilen mistiklerin muazzam dalgası hatta geri akıyordu.

Daha kalabalık bölgelerin çoğunu ıskaladı, ancak yine de insanlar televizyonlarına yapıştıkları için şehir geceyi bir şekilde sağlam atlattı. Durdurulan trenin görüntüleri ve I.S. ve FIB'in sorumluları yakaladığına dair sözler, Tanrıça verdiğim hasarı onarmayı bitirip beni avlamaya geldiğinde yırtılacak bir basınç bandajıydı.

Şu anda bile onun yaralarını yaladığını ve geride bıraktığım gizemcileri kendi düşünce tarzına geri dönmeye zorladığını hissedebiliyordum. Tıpkı benim parçalanmış mistiklerden kaçıp daha güçlü bir şekilde geri dönerek kurtulduğum gibi, o da ardında beni bulmaya geldiğinde Dönüş'e rakip olacak bir yıkım dalgası bırakacaktı.

Olmasını istediğim şey bu değildi.

Arka plandaki patlama ve siren sesleri arasında dolambaçlı yoldan gelen bir arabanın sesi belirginleşti. Trent'in ağır, kurşuna dayanıklı SUV'si çakıl sesleri çıkararak ilerleyip durduğunda yorgun bir şekilde ayaklarımı bankın üzerine uzatıp başımı dizlerimin üzerine koydum. İçimden bir ürperti geçti ve meraklı bir gizem dalgasını geri çektim.

Kapısının gümbürdeyerek kapanması beni şok etti ve birkaçı tasmamı kaydırды, neredeyse anında bir görüntüyle geri döndü. Başı eğikti ve eli sargılıydı. Yine de beş parmağı da yerindeydi ve temiz bir

Bir yerlerde bir takım elbise.

"Dokunma bana," dedim usulca, bir mistik bulut onu ileriye doğru götürürken, solmuş bir duygudan beslenip onu yoğunlaştırırken.

Ayakkabıları kaldırıma sürtünerek beş adım geride durdu. Hiç ışık yoktu ve ağaçların altında karanlık bir gölgeydi. "Sadece benim," dedi ve sesi yükselip alçalarak kalbimin daha fazla sızlamasına neden oldu.

Ayaklarımı yere koyarak, mistiklerin gözleri yerine kendi gözlerimle ona bakmak için döndüm. "Vahşi büyülerle dolusun. Sana dokunursam beni bulabilir." İstirap yükseldi, ısırcı ve kalın. "Denedim!" Aniden feryat ettim ve başını anlayışla eğdi. "Geri dönmeyecekler. Bana uyum sağladılar ve onunla birleşmeyi reddettiler. Şimdi beni öldürmeye çalışıyor ve bunu başaramazsa, kendisi de ölecek, yeni bir şeye dönüşecek, benim yaptığım bir şeye."

Trent yaklaştı ve o bankın uzak ucuna oturana kadar kaskatı kesildim. Mesafe kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ve birlikte Hollows'a baktık. "Beni nasıl buldun?" Neredeyse fısıldayarak söyledim.

Bankta arkasına yaslandı ve iç çekti. "Her zaman yaptığım gibi; başın belaya girdiğinde nereye gittiğini biliyorum. Bis çok endişeli. Auran yine değişti ve seni bulamıyor."

Sanki görebiliyormuşum gibi elime baktım. "Bunu gerçekten berbat ettim."

"Hayır, pek sayılmaz." Her zamanki özgüveninden eser kalmaması kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. "Landon durduruldu ve hem Dewar hem de Enclave onun ne yaptığından haberdar olmadıklarını söylüyorlar ama bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Trendeki hiç kimse ölmedi, vurulan kondüktör bile. Nina minibüsü trene çarpmadı. Cincinnati'deki Wereler birleşerek beklenmedik, huzursuz bir ateşkes buldular. Ne yazık ki elflere karşı. İyi tarafından bakarsak, ölümsüzler uyanmaya başlıyor. Haberlere çıktınız ama manşetler olumlu."

Zorlukla yutkunarak, beni gerçekten rahatsız eden şeyi söyledim. "Seni öyle bıraktığım için özür dilerim." Belki de öyle yapmasaydım her şey farklı olurdu.

Trent'in kafası inkâr içinde ileri geri gidip geliyordu, ağaçların altında karanlık bir gölge gibi. "Hayır. Etude sadece bir kişiyi taşıyabilir ve kalmak bir seçenek değildi. Sen doğru olanı yaptın." Tereddüt etti. "Bugüne kadar katlanmak zorunda kaldığım en zor şey olsa bile."

Hayal kırıklığı beni doğruya çekti ve sırtım sert banka çarptı. "Hiçbir işe yaramadı. Tanrıça parçalanmış gizemleri absorbe edebilir," dedim hiçbir şeyi işaret etmeden. "Başa çıkamayacağı şey, gerçekliğe dayalı bir zihin için yeniden biçimlendirilmiş olanlar." Bana baktı, ben de omuz silktim. "Bu ben oluyorum. Onları çok uzun süre tuttum. Benimle iletişim kurabilmek için değiştiler. Görünüşe göre sahip olduğundan daha iyi bir sistemi var ve bu sistem ona doğru akmaya başladı. Bataklığa saplanmasını önlemek için kaçtım ama ona göre bu daha önce de olmuştu ve

Yeterince sinirlendiği anda beni avlayacak ve bozduğum mistiklerin onun değişmesine neden olmaması için beni ezecek." *Onu öldürmeyecek*, diye düşündüm, perişan bir halde.

Gözlerim ısındı ve ağlamadan önce onları sildim. Sessiz kalan Trent bileğini dizine dayayıp düşüncelere daldı. "Eğer daha önce olduysa, iblisler bu konuda bir şeyler biliyor olabilir."

Sertleştım. "Al'ı aramıyorum. Benim içimde *mistikler* var! Senin Tanrıçan!" İtiraz ettim ama beni daha çok endişelendiren Trent ve benim bir çift olmamızdı ve Al bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordu. Mesele sadece seks yapmış olmamız değildi. Birlikte kararlar alıyorduk. Dünyayı şekillendiriyorduk. Kahretsin, biz . . . biz . . .

Trent elimi tutup aramızdaki boşluğa doğru eğildiğinde duygularım içime işledi. "Kimi sevdiğimden utanmıyorum."

Kalbim küt küt atıyordu ama içinde vahşi büyüye dair tek bir fısıltı bile yoktu. "Ben de değilim," diye fısıldadım. Şu anda verebileceğim en fazla şey buydu ama her şeydi. "Trent . . ."

Ayağa kalktı, eli elimden kaydı. "Her şey yoluna girecek," dedi ama karanlıkta gölgelenen yüzünü göremiyordum. "Al onları senden çıkarabilir. Newt onları bir kavanozda yakalıyordu, yani onları kontrol altına almanın bir yolu var. Daha önce de zihnine girmişti, bu yüzden Al neyin sen olup neyin olmadığını biliyor." Trent beni geçip Cincinnati'deki kargaşaya baktı. "Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Onu durduramazsın," diye itiraz ettim, kalbim güm güm atıyordu. "Başka bir yolu olmalı."

Trent başını salladı. "Tek yolu bu." "Trent. . ."

"Her şey yoluna girecek," dedi ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Algaliarept, seni çağırıyorum," dedi usulca ve ben geri çekildim.

"Bu güvenli değil!" İtiraz ettim, sanki dünya geri kalmış gibi hissediyordum. Al'ı çember olmadan çağırıyordu ve şikayet eden bendim.

"Hayır, değil." Al'ın sesi karanlığın içinden yuvarlandı ve ben kalbim çarparak ayağa kalktım.

Al geniş kaldırımdaydı. Arkasında, Cincinnati kendini parçalara ayırmış, onun zarif, ezilmiş yeşil kadife elbisesine, bastonuna ve silindir şapkasına uygun bir fon oluşturunuyordu. "Al." Anlayış göstermesi için yalvardım ama iblisin durumun derinliğini kavrayamadığını biliyordum çünkü hâlâ nefes alıyordum.

Trent basitçe, "Ona yardım et," dedi ve ay ışığında Al'ın gözlerinin kısıldığını gördüm.

Al öne çıkıp çenemi kavrayarak gözlerimin içine bakınca irkildim. Mistikler ayağa kalktı ve ben çılgınca *sakin ol, sakın ol, sakın ol* diye bağırdım, dehşete kapıldım.

"Ne yaptığının farkında mısın!" Al beni itti.

Trent atılarak beni düşmeden yakaladı ve önünde durdu. Al kızgındı ama hâlâ her şeyin farkında değildi.

"Ona yardım et," diye tekrarladı Trent. "Ona sırtını dönmeseysin bunlar olmazdı."

"Bu anathema için *beni* suçlamayın!" Al bağırdı, sesi parkın karşısındaki kasaba evlerinden yankılandı. "Sana çekip *gitmeni* söyledim. Burada bir çözüm yok! Dünyanın *cehenneme* dönmesine izin vermeliydin!"

"Ona bağlandılar," dedi Trent, çünkü bunu söylemekten çok korkuyordum. "Sen onun zihnine girdin. Neyin ona ait olup neyin olmadığını biliyorsun. Ona ait olmayan şeyleri çıkar."

Al bastonu kavradığında bastonun tepesi çatırdadı. "Sonra ne olacak?" dedi, üç adım daha yaklaşarak. "Onları *bir kavanoza* mı koyacaksın? Anlamıyor musun?" Başını eğdi, yukarı baktığında gözlerinde nefret vardı. "Tanrıça diye bir şey yok!" dedi, kelimeleri Trent'in yüzüne vurarak. "Hiç olmadı! Duyduğunu söylediği bu sesler ..." Al tiksintiyle geri çekildi. "Bunlar sadece onun kafasının içinde. O delirmiş!"

"Al!" Trent'e uzandığında bağırdım ama Trent hiçbir şey yapmadı, Al eldivenli elini Trent'in gömleğine sokup onu kendine çekerken yüzü asıktı.

"Ve onu buna sen ittin," diye hırladı Al. Ama sonra yüz ifadesi değişti ve Trent'in gitmesine izin vererek, gözlerini Trent'in üzerinde gezdirebileceği kadar geri çekildi. "Onunla yattın," dedi ama bu bir soru değildi.

Oh Tanrım. Şimdi işler kötüye gidecekti.

"Onunla yatmışsın!" Al haykırdı, bana doğru dönerken kuyruğu kıvrıldı. "Sen," diye kekeledi, kelimeleri bulamıyordu. "Sana her şeyimi verdim! Sen de bana bununla mı karşılık veriyorsun?"

Ona doğru uzandığımda Al geri çekildi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. "Al, lütfen," diye yalvardım. "Bunun olmasını istememiştim."

Al vahşi bir hırıltıyla dudaklarını dişlerinden ayırdı. "Bunun olmasına sen *izin verdin*."

Kanım kulaklarımda uğuldu ve küçük bir mistik grup beni bulup kilisenin ve kırık bir su bardağının, parçaların arasında onun krizalitinin görüntüsünü getirdiğinde bocaladım. "Git buradan. Gidin buradan!" Hiçbir şeye el sallayarak bağırdım. "Ona geri dön. O seni istiyor!"

Ama o sadece boşluk arasındaki boşluğa girebilir, diye düşündü biri ve geri kalanı da aynı fikirdeydi. *Onu tanımlayan kütleyi daha çok seviyoruz*.

Al ve Trent bana bakıyorlardı ve birden yüksek sesle bağırdığımı fark ettim.

"Lütfen," diye yalvardı Trent.

Al döndü, "Artık çok geç" derken sesi düzdü.

"Değil-"

"Artık çok geç!" Al bana bakmadı. Gözleri acılıydı ve beyaz eldivenli elleri yüzünü ovuşturuyordu. "Eğer ona yardım edilebilseydi, bunu kendisi yapardı."

Trent'in ifadesi sertleşti. "Yani yapamam diyorsun."

"Bu doğru. Yapamam." Al hiçbir şeye bakmadı, hâlâ orada durduğumu fark etmemişti. "Tanrıça bir efsane, tanrılaştırılmış bir enerji kaynağı. Kafasının içindeki sesler," dedi küçümseyerek. "Boşlukları çok uzun süre dinlersen böyle olur." Şimdi bana baktı ve kalp ağrısının derinliği beni soğuk çarptı. "Zihnin bir neden icat ediyor," dedi yumuşak bir sesle. "Mistikler bir hastalığı açıklamak için uydurulmuş şeylerdir. Bu bir psikoz." Al'ın gözleri Trent'e kaydı. "Vahşi büyün onu delirtti ve sen onun yavaş, şaşkın, değersiz bir şekilde ölmesini izleyeceksin. Bunun bir parçası olmayacağım."

Psikoz mu? Bunu benim uydurduğumu mu düşündü? "Mistikler gerçek!" İçimde yükseldiklerini hissederek itiraz ettim. "Onları görebiliyor, kaydedebiliyorsun. Bunu hayal etmiyorum! Yapabildiğim şeyler. Gördüğüm şeyler. Bunu açıkla!"

Al gözlerini bana dikerken yenilmiş görünüyordu. "Oh, enerji gerçek. Onu toplayabilirsin. Kullanabilirsin. Sesler değil."

Trent öfkeyle titredi. "Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Anlamıyor musunuz? Çıkarılacak bir şey yok!" Al gürledi.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu ve Al bana tekrar baktığında korktum, kalın elleri açılıp kapanıyordu. Boğazımda hissettiklerini hatırladım ve bir adım geri attım.

"Ama yoluna devam etmesine yardım edebilirim," dedi Al ve ben daha da geri çekildim. "Bu saçmalığa bir son verin. Başka bir Newt'e ihtiyacımız yok."

Beni öldürecekti.

"Al!" Geri çekilerek bağırdım ama beni boğazımdan yakalamıştı.

"Git buradan," diye hırlayarak elini Trent'e doğru uzattı ve Trent kaldırıma savruldu, ay ışığında yüzü kül rengi olmuştu.

Mistikler arılar gibi kaynaşarak yükseldi. Trent onları gördü. Al onları hissetti, ifadesi daha da iğrençleşti. Harekete geçmemi, iblise saldırmamı, onu bir kelimeyle yok etmemi istediler. Bunu yapabileceğimi biliyordum ama yapmadım. Al'ın boğazımı nazikçe kavramasıyla asılı kalırken onları toz gibi ayaklarımızın dibine düşürdüm.

"Her şeye sahip olabilirdin," dedi Al, yüzüm keçi gibi yarılmış kırmızı gözlerine yansırken. "Her şeye ve tüm zamanlara. Ama sen hepsini bir kenara attın. Onu tanıdığın olarak bıraksaydın görmezden gelirdik ama onu serbest bıraktın ve bir daha boynumuza ayak basmalarına izin vermeyeceğiz. Rachel Mariana Morgan, buna müsamaha gösterilmeyecek."

Gözlerimi kapattım, gücü toplanırken, aramızda karıncalanırken hiçbir şey yapmadım. Bunu yapacağını ruhumun derinliklerine kadar biliyordum. Onu ben de yaralamıştım.

derinden. Ona hiçbir zaman bugün olduğumuzdan daha yakın olamayacağımı biliyordu ama onun nefret ettiği biriyle aşk yaşamış olmam çok fazlaydı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, Ceri'yi neden bin yıldır köle olarak tuttuğunu biliyordum.

"Neredeyse yeterli değil," dedi yumuşak bir sesle.

"Gally!" Newt çığlık attı ve havam kesilince sarsıldım. "Bırak onu!"

Tıkandım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun Trent'in yanında dehşete düşmüş bir halde durduğunu gördüm.

Al'ın bileklerini kavradım, hava almak için çırpındım, mistiklerin ona zarar vermesine izin vermeyi reddettim. Ona vurmayacaktım. Ölümüne sebep olmayacaktım. Siyah görüşümü sınırladı ve ciğerlerim yandı.

"Çok uzun görünüyordu!" Al'ın gözlerinde yabancı bir ıstırap vardı. "Çok derin içti!"

Newt elini onunkinin üzerine koydu. Görebildiğim tek şey gözlerimin önündeydi. "Git buradan."

"Ama ..."

"Git," dedi tekrar, nazik bir anlayışla. "Bunu ben bitireceğim. Yeterince şey yaptın."

Bitirdin mi? Parmakları gevşediğinde ve ben nefes aldığımda soluk soluğa kaldım. "Onunla birlikte uzandı!" Al itiraz etti, tutuşu daha da gevşedi. "Bir elf!"

Newt'in parmakları Al'ın bileğine saplandı. Başparmağının altından kan damlamaya başladı. "Bunu söyleyebilirim," dedi alaycı bir tavırla. "Bunun olacağını biliyordum. Sen de biliyordun. Neden şaşırmış gibi davranıyorsun?"

"O bir elf!" Al bağırdı ve kendimi kaldırıma düşerken bulduğumda aniden nefes alabildim. "Bir elfin ana irin kovası! Ve onu serbest bıraktı! Son seferinde bizi tam olarak böyle köleleştirdiler!"

Yere düştüğümde kalçamda bir acı hissettim. Öksürerek Al'ın çizmesinin önünden yuvarlandım ve sonunda Trent'in karşısında durdum. Ellerim morarmış boğazımda, nefes alamayıp öğürürken beni daha uzağa çekti. Newt, Al'dan birkaç santim uzaktaydı ve sanki onu kızdırmış gibi yukarı bakıyordu.

"Bunun olmasına sen izin verdin!" Newt bir elini havada sallayarak haykırdı. "Hepimiz bunu yaparken seni izledik. O senin gözetiminde. Bu senin hatan. Ve senden *daha cesur* olduğu için onu öldürmene izin vermeyeceğim!" Onun boşluğuna doğru daha da eğilerek ellerini kalçalarına koydu. "Sen bir *korkaksın* Al ve onu öldürmeyi bırak, onun yanında durmayı bile hak etmiyorsun. Git saklanacak bir yer bul. Derin bir yere. Burada işin bitti. Ona güvenecek kadar güçlüyse, hepimizi sınavacak kadar da güçlüdür."

Al'ın öfkesi benden ona geçti. Gözlerini kısarak Newt'ten uzaklaştı. "İşimiz bitti Rachel," dedi, sözleri tam kalbime dokunuyordu. "Beni bir daha arama. Artık benim öğrencim değilsin."

"Al," dedim, elimi boğazıma götürdüğümde sert bir vıraklamayla çıktı. Mistikler benden uzaklaşarak onu dinlemesi ve anlaması için sardılar. İstedğim bu değildi. Ama o beni görmüyordu ve bir elini kaldırarak sonraki sözlerimi durdurdu.

"Benim adım Gally ve seni bir daha görürsem öldürürüm." Kuyruğunu kabartmak için dönerek bastonunu yerden kaptı. Üst taşı kırılmıştı ve uzaklaşırken onu geride bıraktı, bir adımla diğeri arasında kayboldu. Kafası karışan mistikler onun olduğu yere üşüştü. Odağımı daha derine kaydardım ve yanan bir bina buldum.

"Eğer ona zarar verirsen, ölürsün," dedi Trent üstümden.

Oh, evet. Daha işimiz bitmemişti.

Newt bize doğru yürürken gerildi, çift cinsiyetli cübbesi çıplak ayaklarının üzerinde şangırdıyordu. "Aptal olma," dedi, ayağa kalkmama yardım edebilmek için onu kenara iterek. "Beni sen çağırdın."

Sendeleyerek doğruldum, başım dönüyordu. Newt'in adını biliyor muydu? Mistikler bana dönerken, "Sahte olamazlar," dedim. "Onlar gerçek. Çok gerçekler!"

Acı içime yayıldı ve sarsıldım. Gözlerim yaşarınca bana tokat attığını fark ettim.

"Onlar sahte," dedi. "Bırak gitsinler."

Elimi yüzümden çektim, kan hücumundan dolayı sıcaktı. "Denedim," diye itiraz ettim. "Onları doğruca ona götürdüm. Onları sıraya soktum. Geri geldiler!" Hayal kırıklığına uğramış bir halde, sanki onları uzaklaştırabileceğim gibi ellerimi kollarımda gezdirdim. "Sürekli geri geliyorlar..."

Yüzünü buruşturan Newt, beni Trent'ten bir adım uzaklaştırırken omzumu çimdikledi. "Bırak onları," diye tekrar ısrar etti. Bir şey söylemeye çalıştığımda "Bana bak!" diye bağırdı. "Bırak onları. Onlar senin zihninin yapıları, sınırlara bağlı varlığının yaratılışın ham enerjisini işlemesi için bir yol."

"Yalancı!" Ondan kurtuldum. "Onlar gerçek. Benim tahmin edemeyeceğim şeyler biliyor ve birinin ona bir daha olmayacağına dair söz verdiğini söyledi. Eğer gerçek olmasaydı bunu neden söylesin ki?"

Newt gözlerini kırıştırdı, yüzünde şaşkın ve neredeyse mutlu bir ifade belirdi. "Hatırlayacağını düşünmemiştim."

Gözlerimi kırıştırdım, onun aniden utangaçlaşan tavrına bakarken sustum. Tanrıça bunun daha önce de olduğunu söylemişti. Newt bunu biliyordu. Newt deliydi. "Sen mi?" İblis kızardığında bundan emin olarak "Sen mi?" dedim. "Sen!" Trent'e baktım, sonra onu daha uzağa çekerek yerinde kalmasını istedim. Kızgın görünüyordu ama bize yer verdi. "Onların gerçek olduğunu biliyorsun," diye neredeyse tıslayacaktım. "Neden beni gerçek olmadıklarına ikna etmeye çalışıyorsun?"

Newt arkamdan, Al'in bastonundan kırık taşı alan Trent'e baktı. "İblisler elf diniyle uğraşmaz," dedi sert bir sesle. "Öyle olsa bile

Dinin bir dilekte, şeytan büyüsünün bir eylemde sahip olduğundan daha fazla güce sahip olduğunu."

Çenem düştü. Aman Tanrım. Delirecektim. Hayatta kalsam bile çıldıracaktım. Başka bir Newt olacaktım.

Korkumu gören Newt gözlerini devirdi. "Oh, dur. Beni mistikler delirtmedi," diye homurdandı. "Yine de onlardan kurtulmalısın, yoksa Tanrıça tekrar değişmeni engellemek için seni öldürür. Bırak onları toplayayım. Onları geri verebilirim." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Benden çok korkuyor."

Bu duyguyu biliyordum. "Ama hemen geri gelecekler," diye itiraz ettim.

Newt başını salladı, bir şey hatırladığında gözleri yere bakıyordu. "Tanrıça seni ölü gördüğünde tüm hatıralarını yok edecek. Onu daha önce gafıl avladın ama önceden uyarılmıştı. Bir daha kaçamayacaksın. O bir Tanrıça ve sen Rachel. . ."

Newt ince elini saçlarımda gezdirirken bir ürpertiye bastırdım. "Değilsin," diye bitirdi.

İçimdeki mistikler titredi ve onları yakınıma topladım. Newt'in onları benden uzak tutmak istediği, sırrını korumak istediği, kendisinin de çok derinlere baktığı, bir tanrıya dayanan elf büyüsünün benliğin iradesine dayanan iblis büyüsünden daha güçlü olduğunu *bildiği* açıktı. Ama Tanrıça'nın onları öldürmesine izin vermek? Ne için? Onlar gibi sevgisiz bir sefalet içinde sonsuza kadar yaşayayım diye mi?

"Neden?" Dedim ve o da küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Sevdiğim kişi yüzünden zulüm göreceksen, o zaman neden deli olmayayım? O zaman hepinizi durdurabilirim."

Newt telaşla geri çekildi. "Çılgın bir iblisin gücü vardır," dedim ve yüzünü buruşturdu. "Seni dinliyorlar. Beni dinlerlerdi! Tanrıça'nın gücüyle hepinizi alt edebilirim, bunu biliyorsunuz. Zaten bu yüzden hepinizin vahşi büyüyle sorunu var."

Newt daha önce onda hiç görmediğim bir tedirginlik hareketiyle elini boynunun arkasında gezdirdi. Trent dirseğimin hemen arkasına gelene kadar yaklaşıırken, "Olayları basitleştiriyorsun," dedi. "Rachel, o bir elf. Serbest bırakılmış bir tanıdık. Belki iki tür arasında bir köprü kurmanın bir yolu olsaydı, bunu kabul ederlerdi ama yok."

Çocuklardan bahsediyordu. Al bu yüzden Ceri'yi bu kadar uzun süre yanında tutmuştu. Aradaki boşluğu doldurmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. Ve başarısız olmuştu.

"Evet, anlıyorum," dedim acı bir şekilde. "Sizi köle yaptılar, siz de onları öldürmeye çalıştınız, sizi sonsuzluğa hapsedtiler ve ikiniz de birbirinizin genetiğini mahvettiniz, böylece kimsenin çocuğu olamadı. Ama bunu *Trent* yapmadı. Herkes mistiklerin bir psikoz olduğuna inansın ve sen de sırrını saklayabilesin diye onları zihnimden çıkarmana izin vereceğim ama onları öldürmesini istemiyorum ve bunu düzeltmeni istiyorum ki iblisler beni ve Trent'i rahat bıraksın!"

Kalbim küt küt atıyordu. Trent dirseğimdeydi ve içimdeki mistikler sustu. Sevgiyi ve fedakârlığı biliyorlardı ama ben onların ölmesini istemiyordum. "Ruhumun rezonansını değiştir," dedim aniden ve kafasını kaldırdı. "Değiştir ki bana bağlı mistikler beni bulamasın." *Hayır!* diye feryat ettiler ve ben de susmaları için bağırdım. "Çizginin dışında kaldıkları sürece, onu kitle hayalleriyle kirletemeyecekler."

Newt'in gözleri kısıldı ve tehdidimi bitirmek için bir nefes aldım. "Ve eğer biri bana ya da Trent'e karşı bir şey yaparsa, gidip mistiklerimi bulacağım ve onlara sahip çıkacağım çünkü onlar gerçek ve ikimiz de bunu biliyoruz."

Dudağı kıvrıldı ve cesaretlenerek çenemi kaldırdım, esasının ucunu betona vurup çatlattığında sıçramamı engellemeyi başardım. Uzakta, yanan bina görkemli bir kıvılcım yağmuruyla yıkıldı. Bir an için karanlık vardı, sonra alevler daha da parlaklaştı.

"Şimdi onları dışarı çıkaracak mısın, yoksa sonsuza dek sürececek olanın mücadele etmesi gereken yeni bir deli iblis mi var?" Ben sordum.

Asasını sıkıca kavradı. "Yaratılış enerjisinden vazgeçip . . . o mu? Yarın seni terk edebilir ve seni ayakta tutacak nefret ve acıdan başka bir şeyin olmaz."

Trent'in teninin parmak uçlarındaki hissini, saçlarının yumuşaklığını, vücudunun benimkinin üzerinde, etrafında ve içinde olduğunu hatırladım. Kendimde o gücü bulamadığım zamanlarda benim için nasıl ayakta durduğunu ve onun özgürlüğü, hayatı ve çocukları için nasıl savaştığını hatırladım. Elbette yarın gidebilirdi ama bu şu anda hissettiklerimi hafifletmiyordu. Şu an gerçekten sahip olduğumuz tek şeydi.

"Al'ı zaten kaybettim," dedim ve bunun tahmin ettiğimden daha fazla acı verdiğini fark ettim. "Köşeleri görebilmekten vazgeçmek küçük bir şey."

Yüzü ekşiyerek Trent'e döndü. "Peki sen onun için ne feda ediyorsun?" dedi alaycı bir tavırla. "Fedakârlık olmadan aşk cüruftur. Güneşle birlikte solar."

Trent'in çenesi kalktı. "Akrabalarım arasında sesimi kaybettim," dedi ve ben dehşete kapılarak bir nefes aldım. "Çocuğum benden alınabilir."

"Trent!"

Parmakları benimkilere kaydı. "Paramın satın aldığı sessizlik artık yok. Zulüm göreceğim, aşağılanacağım, hor görüleceğim."

"Tüm elflerin olması gerektiği gibi," dedi Newt, belli ki mutlu değildi.

"Muhtemelen hapse gireceğim," diye bitirdi ve elini sıktım. Asla.

Böyle bir şey olmaz.

"Neden bana söylemedin?" Dedim ama Quen'in arka salonumda dururkenki yüz ifadesini düşündüğümde tahmin etmem gerektiğini anladım. "Ve üstüne üstlük, babamın üreme programının beş neslini kaybettim.

"Trent ekşi bir şekilde sözlerini bitirdi. "Çok az şeyim kaldı."

Newt'in öfkesi kayboldu ve yerini şaşırtıcı derecede hüzünlü bir iç çekişe bıraktı. "At," diye fısıldadı. "O çok güzel."

"Yaşıyor mu?" Trent'in kasveti dağıldı. "Rachel, o tek atla yeniden inşa edebilirim..." Newt boğazını temizleyince duraksadı.

Trent sertçe yutkundu. Aralarına baktım, onun arzusunu, Trent'in ihtiyacını gördüm. Sonunda "O senin," dedi ve Newt güldü ve küçük bir kız gibi el çırpıp, asası yere çarptı.

Gözleri ıslıl ıslıl, elimi tutup kaldırdı ve beni kendine yaklaştırmak için dirseğini tuttu. "Bırak onları ben alayım," dedi, kendisine doğru tuttuğu elime bir nefes verdi. "Bana gelecekler. Ruhunu değiştireceğim, böylece seni asla bulamayacaklar. Ama diğerlerine asla Tanrıça ile benim ihtiyatlı olandan daha fazla ortak noktamız olduğunu söylemeyeceğine söz vermelisin."

Kalbim küt küt atıyordu. Bunu yine yapıyordum: iblislere güveniyordum. Ama onun yanından geçip ay ışığında duran Trent'e baktığımda, bir şehir savaşmak için ayakta dururken, diğeri kontrolden çıkmış ve alevler içindeydi, buna değdiğine karar verdim. Her şeye. Yarın bitecek olsa bile.

"Trent ve beni geri çekmelerini sağlayacak mısınız?" diye sordum ve başını salladığında gülümsemesi hınzırca büyüdü.

"Onlara genetik hasarımızın tedavisini ondan aldığını ve bunu elde ettiğinde onu kırık bir harabe olarak bırakacağını söyleyeceğim. Bana inanacaklar. Onu mahvetmek için yolu yarılabilir bile."

Al biliyordu ama bir şey söylemedi. Kalbim küt küt atıyordu. "O zaman tamam. Onları alabilirsin ama öldürölmelerini istemiyorum. Hiçbirinin."

İçimdeki mistikler feryat etti. Bir sızı hissetsem de onları rahatlattım. Gitmiştim. Onlar için görünmez olacaktım. Gecenin içinde kaybolmuş çocuklar gibi olacaktı ama hayatta olacaktı.

Newt bize bakarken, "Bu kabul edilebilir," dedi. Trent ve ben birlikte başımızı salladık. Kendimi tuhaf hissettim, dizlerimin bağı çözüldü ve ellerimiz birbirine kenetlenmiş bir şekilde onun önünde dururken, herhangi bir kilisenin bize bahşedebileceğinden daha güçlü bir bağın üzerimize düştüğünü hissettim. "Bunun için baygın olmak isteyebilirsin," diye ekledi ve asası tam gözlerimin ortasına vurmak için sallandığında Trent haykırdı.

Keskin bir acı gümbürtüsüyle dünya kutsanmış bir şekilde yok oldu.

Yirmi Sekiz

Bir aslan boğazını temizler gibi öksürerek sabahın serin havasında ürpermeme ve beyaz elbisemin bacaklarıma çarpmasına neden oldu. Dondurma standına doğru çekiştirirken Lucy'nin eli hafif nemli ve yapış yapıştı, sıçrayarak yaptığı zıplamalarla aramızda vahşi bir büyüün kıvılcımlanmasına neden olan saçma bir tekerleme söylüyordu. Newt, mistiklerin ve Tanrıça'nın beni tanımasını engellemek için ruhumu lanetlemişti ama bıraktıkları benlik izlerini hâlâ hissedebiliyordum. Hat canlıydı ama ben onun bir parçası olamıyor, onu paylaşamıyordum. Kaybettiklerimin sürekli bir hatırlatıcısıydı ve özellikle geceleri canımı yakıyordu. Belki de Newt bu yüzden deliydi.

Trent ve Ray yanımdaydı, daha çekingen olan kız kendi işine odaklanmıştı. yürümeye başlayan adımlar. Temmuz ayında ender rastlanan bir gündü, hayvanat bahçesinde olmak için mükemmel bir hava vardı ve kızlar henüz huysuzlanmamıştı. Jenks bir yerlerde keşif yapıyordu, Jonathan boş bebek arabasıyla arkamızdaydı ve Ivy ile Nina yakındaki bir stantta güneş şapkası arıyorlardı. Artık ölümsüzler yeniden uyandığına göre Felix yeniden Cormel'in demir pençesine düşmüştü. Bu bir rahatlama olmalıydı ama Felix'in mistik kaynaklı akıl sağlığı çökme belirtileri gösteriyordu. Bunun nedenini düşünmeye değermişti.

Ama bugün ölümsüzler hakkında endişelenmek için fazla güzeldi ve Lucy mavi buz isteyerek bir aşağı bir yukarı zıplarken gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. Trent çömelmiş, Ray'in renkli resimlere dokunarak hangisini istediğini söylemesini bekliyordu. "Mavi, mavi, mavi!" Lucy bağırdı ve ben de onun sabırla ertelemesine gülümsedim.

"Not edildi," dedi ellerini tutup onu sakinleştirerek. "Ray karar verene kadar kimse buz almayacak. Konuşurken seçim yapmak zor. Ona biraz zaman ver."

Göz kapaklarını sıkıca kapatan Lucy, beyaz elbisesi ve güneş şapkasıyla sessiz ve tatlı olmak için büyük bir çaba sarf etti. Bu beş saniye kadar sürdü, ta ki patlayıp gözlerini kocaman açana ve Ray'e renkleri anlatmaya başlayıp kardeşini zorlayana kadar.

Trent gülümseyerek ayağa kalktı ve cüzdanını çıkardı. Jonathan gölgede arkamızda bekledi, burnu havada ve yüzünde o tatsız ifadeyle izlerken beni sinirlendirdi. Ray ellerini tüm renklerin üzerinde gezdirip Trent'e sevimli küçük kız gözlerini kısarak bakarken, "Onlarla aran gerçekten iyi, biliyor musun?" dedim.

"Pratik yaptım. Bir masanın etrafındaki CEO'lar daha kötüdür," dedi ve arabaya bakan adama döndü. "Renkli çizgili bir tane yapabilir misin?" diye sordu ve adam başını salladı, ama sonra Trent'in ifadesi kaşlarını çatı. "Bundan daha fazla param olduğunu sanıyordum," dedi ve adama bir kart uzattı. "Pardon, bu olur mu?"

Adam başını sallayarak aldı ama bizim aptal olduğumuzu düşündüğü belliydi.

Kim iki dondurma almak için platin kart kullanır ki?

Lucy arabaya yapışmış, adam kartı kontrol ederken gözleri ulaşamayacağı bir yerde duran konilere takılmıştı. Nina'nın kahkahası dikkatimi çekti ve döndüm. Ivy'ye arkasından tavus kuşu tüyleri sarkan büyük bir şapka giydirmişti ve Nina yalvardığında Ivy baştan çıkarıcı bir duruşa bürünerek şapkayı denedi. Nina zevkle çılgılık attı ve birlikte moda yapabilmeleri için bir diğerine uzandı. Ivy kızardı ama gülümsüyordu ve izlediğimi anlamadan arkamı döndüm. Onun adına çok mutlu olmuştum.

Gülümsemem soldu ve Cormel'in bunu mahvetmeyeceğine yemin ettim. Sefil ölümsüz hayatlarını kurtardığım için bana borçluydular. Hepsi bana borçluydu ve eğer zorlarsa bunu onlara hatırlatacaktım.

Dönerek, lokantaların çevrelediği açık avluyu taradım. Jenks şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Kalabalıklaşmaya başlamıştı ama çocukların olduğu bölümden uzak durursak sorun olmazdı. İlginç bir hafta olmuştu, ölümsüzlerin uyanması ve tıknımları herkesi ürkütücü bir anilikle hizaya getirmeye hizmet etmişti. Al'a ulaşmaya çalışmışım ama aynamı kırıp beni hâlâ önemseydiği ve mal varlığını korumak için beni terk ettiği fikrimin yanlış olduğunu kanıtlamıştı. Ayrıca kırık parçaların arasında bulduğum mavi kelebek krizalitinin kararmış olması ve içindeki minik hareketlerin Jenks'in endişeli bir toz dökmesine neden olması da hoşuma gitmemişti.

Trent bütün hafta boyunca ulusal haberlerdeydi ve bu hiç de iyi bir şey değildi. Bugünkü davetinin, Ellasbeth'in haksızlığa uğramış bir kadın olarak resmedildiği şu günlerde yeni ve ev gibi bir imaj oluşturmaya yardımcı olmak için olduğundan şüpheleniyordum.

Tanıtım programının bir parçası olmak umurumda değildi ve adamın korunmaya ihtiyacı vardı. İnsanlar genetik araştırmalardan hâlâ korkuyordu ve birkaç ay önce bir elf olarak ortaya çıkması da buna yardımcı olmuyordu. İki yıl önce ben de onlarla birlikte kapılarına dayanır ve o dosyaları parçalamadan önce dosyalarına erişim talep ederdim. *Bilgi her şeyi değiştirir* diye düşündüm, sonra fikrimi değiştirdim. Güven, belki. Ama

araştırma çalınabilir, saptırılabilir, çarpıtılabilir. Belki de itiraz etmekte haklıydılar. "Özür dilerim efendim," dedi adam ve gümüş kartı Trent'e geri uzattı. "Sizce

başka kartınız var mı?"

Ooooh, ouch.

"Ahhh," dedi Trent, pergolanın gölgesinde Jonathan'a bakarak. Jonathan sert bir hareketle ayağa kalktı ve bir zombi sıcaklığıyla ilerledi.

"Bende bu var," diyerek çantama uzandım ve bir beşlik uzatırken Trent kıpırdandı. "Oh, Tink'in ayak parmakları için," diye mırıldandım buzları alıp kızlara uzatırken. "Sanırsın ki az önce seni engelledim."

Jonathan'a kartı uzatırken, "Sorun o değil," dedi. "Jon, bak bakalım neler oluyor."

Kızlar uzun boylu adamın etrafında kümelenirken küçücük görünüyordular ve Ray denge için bir elini onun pantolonunun paçasına sıkıştırdı. "Evet, Sa'han," dedi, Ray'in parmaklarını dikkatle çözüp Trent'in eline geçirerek.

"Ödemenin sakıncası yok." Jonathan ATM'ye yöneldi, ben de avluyu taradım. Birden kendimi açıkta ve savunmasız hissettim. *Jenks nerede?*

Trent'in gergin ifadesi hafifledi ve bizi gölgelikteki bankın yanına park edilmiş ikiz bebek arabasına geri döndürürken bana şaşırtıcı bir şekilde yanlamasına sarıldı. "Ödemen benim için sorun değil," dedi usulca, bırakmadığı için sözleri her yanımda karıncalanma etkisi yarattı. "Sadece kartın neden çalışmadığını teyit etmek istiyorum."

Aklıma haber spikerleri geldi, Kalamack malikânesini çevreleyen havadaki kan kokusunu aldıkça gözleri parlıyor ve sözleri hızlanıyordu. Kartının neden çalışmadığı konusunda iyi bir fikrim vardı. "Belki de sadece bir aksaklıktır."

"Hiç sanmıyorum." İfadesi nötr, Lucy kendi başına yapmaya çalışırken külâhını dökmeden önce bankın üzerine çıkmasına yardım etmem için gitmeme izin verdi. "Bu iş havuzda hamburgerle bitebilir."

Ray'i kız kardeşinin yanına oturması için kaldırdım ve bir anlığına elbisesini taytının üzerinden düz bir şekilde çekıştirdim. "Bu bana iyi geldi. Dört Temmuz pikniğimi kaçırdım." Jonathan'ı ve avluyu aynı anda izleyebilmek için bankın üzerine oturdum. Daha ağırbaşlı bir duruş sergilemek zorunda olan Trent kızların diğer tarafında oturuyordu, sırtı hayvanat bahçesinin çoğuna ve bizi buraya kadar takip eden haber minibüslerinin uzun menzilli dürbünlerine dönüktü. Önceden ayarlama yapılmadan içeri girmelerine izin verilmiyordu ve sanırım biz de bu yüzden buradaydık.

Dürüst olmak gerekirse, onun ve parası için endişeleniyordum. Hiç parasız kalmamıştı ve şirket ne kadar büyükse, fonlar kesildiğinde açlıktan ölmesi de o kadar hızlı oluyordu. Milyarlarca dolarlık bir CEO'ydu ama mal varlığının dondurulması bir şey ifade etmezdi. Elbette iyi olurdu ama

Peki ya bunun çözülmesi için geçecek bir ya da iki yıl boyunca işsiz ve maaşsız kalan tüm çalışanları?

Kızların arkasına doğru eğilerek fısıldadı, "Bunun için sigortam var. Sakin olun."

İrkilerek geri çekildim. "Tanrım!" Yumuşak bir sesle haykırdım. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Gülümsüyordu, rüzgâr saçlarını gözlerine doğru savuruyordu ve şimdi buz gibi bir baş ağrısı yüzünden ağlayan Lucy'ye yardım ettiğinde içim ısınmıştı. ATM'deki Jonathan yüzünden gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Uzun boylu adamın elinde Trent'in kartı vardı ve telefonla konuşuyordu.

"Aslında bu düşündüğümden daha uzun sürdü." Endişeyle arka cebinden telefonunu çıkardı, dirseklerini dizlerine dayayarak birkaç tuşa bastı.

"Özür dilerim." Ray elinden damlayan kırmızılıktan rahatsız oldu ve ben de yeni bir peçeteyle altını tekrar sardım.

"Mmmm." Kaşları daha da çatıldı. "Belki de eve gitmeliyiz." *Eve*, diye düşündüm, eğilip küçük ekrana bakarak. Aşağı doğru eğimli bir grafiğin ve *Kalamack Industries* yazısının yanında oturan bakımlı bir kadını gösteren haber sitelerinden birini açmıştı. Beni görünce bakarken, sesi yükseltti.

"... Kalamack soruşturmasından bir sonuç çıkmamaya devam ediyor. Sorgulanan çalışanlar Kalamack Industries'in yasal parametreler dışında herhangi bir genetik araştırma yürüttüğünü reddetse de, yasadışı genetik müdahaleler ve genetik ürünlerin ticareti iddiaları devam ediyor. İlgili bir haberde, Kalamack ailesinin sahip olduğu subtropikal adalar zincirinin gerçekten bir Brimstone tarlaları santrali olduğu iddiaları kanat sesleri arasında buharlaşıp gitti. Bölgeye giden müfettişler sadece açık tarlalar ve nesli tükenmek üzere olan nadir bir kelebeğin binlerce kozasını buldular. Sorulduğunda Trent Kalamack şu açıklamayı yaptı."

Görüntü, her zamanki takım elbisesi içinde sakın ve ağırbaşlı görünen Trent'e kayarken, Trent kapısındaki medya odasında bir podyumun yanında duruyordu. "Kamış tarlalarını yeniden dikmekteki amacımız iki yönlüdür; sadece yok olmakta olan bir türün iyileşmesine yardımcı olmak değil, aynı zamanda yerel nüfusu daha iyi ücretli işlere yönlendirmek ve yeni fırsatları teşvik etmek. Yerel hasadı daha sürdürülebilir bir ürüne, bu durumda turizm ticaretine dönüştürerek her iki hedefe de ulaşmış olacağız. Bir kamış tarlası bir aileyi istihdam edecektir, ancak turizm dünyanın dört bir yanından dolar getirmekte ve sadece keleklerin yaşam döngüsünü sürdürmek için çiftlik işçilerini istihdam etmekle kalmamakta, aynı zamanda çok daha vasıflı işgücünü ve turizmin teşvik ettiği yazlık endüstrileri de desteklemektedir."

Trent'e baktım, Quen ile benim odamda yaptıkları konuşmayı hatırladım.

arka oturma odasında Brimstone tarlasındaki böcekler üzerine. "İyi oynadın," diye mırıldandım, kelebekleri tüm tarlalarına dağıtarak kanıtları etkili bir şekilde yediğini fark ettim.

Trent gergin bir şekilde boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

"Ne olursa olsun, Kalamack hisseleri düşmeye devam ediyor," diye devam etti haber spikeri yeniden ortaya çıktığında ve Trent içini çekti. "İddialar ister asılsız ister gerçeğe dayanıyor olsun, Kalamack Industries'in altın yıllarının sonunu görmüş olması giderek daha muhtemel görünüyor."

Jenks'in tozu ekranı karartırken "Üzgünüm," dedim. Omzuma düşmeden bir an önce kanatlarını duymuştum ve içimdeki endişe düğümü hafifledi. "Enks!!!"

Lucy tiz bir sesle bağırdı ve peri onun yapışkan erişim alanından dışarı fırladı. "Peri,

pixy, pixy!"

"Evet, Rachel'ın kira çeki ödenir ödenmez Kalamack hisselerini satın alacağım," dedi Jenks, Lucy elindeki buzu bırakıp zıplarken ellerini uzatarak. "Dikkat et kurabiyeci, yoksa sana sahip olacağım."

Eğlendiği her halinden belli olan Trent telefonunu kaldırdı. Jonathan hâlâ telefondaydı. Anlaşılan Trent'in kontrol etmesi gereken bir sürü hesabı vardı. Ray gözlerini dikmiş Jenks'i izliyordu, külâhının ucundan damlayan kahverengi, buz gibi soğuk suyu fark etmemişti.

Ama sonra tanıdık bir koku burnumu gıdıklayınca başımı kaldırdım. "Ah, Jenks? Neden yanık amber gibi kokuyorsun?"

Jenks'in kanatlarının sesi duraksadı ama alarm zillerini çaldıran Trent'in birdenbire donuklaşan ifadesiydi.

"Çevreyi kontrol etmeliyim," dedi peri ve Lucy'nin dehşete düşmesine neden olacak şekilde oradan uzaklaştı.

Peşinden koşmadan önce elini yakaladım ve çantamdan küçük bir mendil paketi çıkardım. "Jenks!" diye bağırdım ama o gitmişti. Gözlerimi kısarak Trent'e döndüm. "Siz ikiniz ne yapıyordunuz?"

Trent paketi aldı ve bir tane çıkardı. "Mmmm. Newt'e Kırmızı konusunda yardım ediyordum," dedi Lucy'nin parmaklarındaki maviyi çıkarmaya çalışırken. "Jenks'ten arkamı kollamasını istedim."

Dudaklarım aralandı ve onun yukarıda bir yerde, tavuk olduğunu bilerek çardağa baktım. "Peki neden bunu benden saklaman gerektiğini düşündün?" diye sordum ama kaşlarımın çatılmasını engelleyemedim.

Lucy kıvrandı ve kıvrandı ve ona temiz bir mendil verdiğimde diğer eline başladı. "Hayır," dedi yüzünü buruşturarak. "Ama seni Tulpa'ya binerken gördü ve Red'e binemediği için utanıyor." Lucy'yi bıraktığında dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kız Jenks'in gönderdiği tozun içine atlamak için koştu. "O aptal at her şeyden çekiniyor ve Newt onu nasıl idare edeceğini bilmiyor. Ona binebilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek." Kıkırdadı,

Son mendili de kendi ellerini temizlemek için kullandı. "Ona dokunabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Newt'in atı nereye koyduğunu merak ettim, sonra yeterince yeri olduğuna karar verdim. Endişelenmem gereken şey yem olacaktı. "Yani uyuşturucu kaçakçılığı, yasadışı genetik araştırma ve akıllarına gelebilecek başka her şey için soruşturma altındasın ve sonsuza kadar gitmeye mi karar veriyorsun? Bensiz mi?"

"Tabii ki hayır." Trent bana yandan bir bakış attı. "Newt ve Red bana geldi. Hayvanın ayı görmeye ihtiyacı vardı. Bana sorarsanız sorunun yarısı bu. Red, Newt'i temiz otlarla özdeşleştirir özdeşleştirmeden sakınlaşacaktır."

Ray yenmemiş külâhını yere bırakıp aşağı süzülen parıltı çemberinin hemen dışında durmaya giderken gözlerimi devirip bacağımı düzgün oturacak şekilde kaydardım. "Oh, bu çok daha iyi," dedim, bunu yapmak için gizli bir dereleri olmasını umarak. "İblislere binicilik dersi veriyorsun."

Kızlarını izlerken çenesini ovuşturdu. "Kaybetmek istemediğim birkaç makine için depolama alanı karşılığında." Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bu işi para kazanmak için yapabilirim. Atları severim. İblisleri severim. Mükemmel bir uyum."

Şaka yapıyordu ama gerçeklik payı da vardı ve mendillere uzanmadan önce Ray'ın külâhını fırlatıp attım. "Özür dilerim. Sen her şeyini kaybedene kadar duracaklarını sanmıyorum." Sinirli bir şekilde ellerimi temizledim ve bunu biraz daha düşünmem gerektiğini düşündüm. Belki farklı bir şey yapabilirdik. Saklamaya çalışabilirdik. Kaçınılmaz olanı erteleyebilirdik. Ama Trent sinirli hareketlerimi yatıştırmak için nemli elimi tuttuğunda, saklamaya çalışmanın gerçek ortaya çıktığında durumu daha da kötüleştireceğini biliyordum.

"Her şeyden değil, hayır," dedi. "Ama bir şeylerden vazgeçen tek kişi ben değilim."

Mistiklerden vazgeçmenin zor olduğunu biliyorum."

Çenem sıkıştı ve içimden gelen kalp acısı tepkisini bastırmaya çalıştım. Tutuşu sıkılaştığında bunu gördüğünü biliyordum. "Belli oluyor mu?" Dedim, perişan bir halde. Köşelerin arkasını görebiliyordum. Şehrin öbür ucundaki fısıltıları bana söyleyen binlerce sesim vardı. Dileğimi gerçeğe dönüştürmeye hazır milyonlarca savunucum vardı. Tanrısal bir şeydi. Onları tutmak beni delirtecek olsa bile.

Trent arkasına yaslandı, eli hâlâ benimkini tutuyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi usulca. "Ondan vazgeçtin. Ve Al'dan." Beni bıraktı, parmağıyla çenemi kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Çiğnemem gereken kendi suçluluk duygularım var."

"Bu senin hatan değil."

İç çekerek Jenks'in uçuşan tozuna atlayan kızları izledi. "Hiçbir şeyi değiştirmedim ama itiraf etmeliyim ki benim açımdan işler beklediğimden daha zorlu geçiyor. Ama hesaba katmadığım bir iyi tarafı da var."

"Ne gibi?" Jenks elindeki tozu bebek arabasının barına bırakırken, "Ne gibi?" dedi. "Rachel yatakta bir servet kaybetmeye degecek kadar iyi mi?"

"Kapa çeneni Jenks," dedim ve o da rüzgar çanları gibi ses çıkararak güldü.

"Artık herkesin beklediğini yapmak zorunda değilim." Trent gülümseyerek Ray'i kucağına çekti ve yorgun kızı kendisine doğru çekti. "Sana borçluyum. Sonsuza kadar, Rachel. Beni özgür bıraktın."

Jenks sifonu çektiğimde öğürme sesleri çıkardı. Onu serbest mi bıraktın? Hayır. O kendini serbest bırakmıştı. "I.S.'den ayrılma nedenimin özgürlük olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve bunun nasıl sonuçlandığını gördün mü?"

Kıkırdadı ama bileğime ve oradaki pürüzsüz tene baktığımda gülümsemem sekteye uğradı. Şeytani izim geçen hafta tantanasız bir şekilde kaybolmuştu ve onunla birlikte Al'a olan son bağım da yok olmuştu. Aptalca bir nedenden ötürü bunu özlemiştim. Trent ise Ivy ve Nina'nın şapka denemelerine bakıyordu. "Bence gayet iyi oldu." Gözleri Ray'in dağınık saçlarının üzerinden benimkilerle buluştu ve içimin ısındığını hissettim. "Belki biraz yorucuydu ama sonuçta iyiydi."

İşıldayarak, bir öpücük umuduyla eğildim. Jenks tiksintiyle ayağa fırladı ve yoldan çekildi ama dudaklarımız buluşmadan önce gözlerim omzunun üzerinden Jonathan'a kaydı. Tiksindirici adam bankamatikte değildi. Hayır, o bizimle Ellasbeth arasında duruyordu ve arkasında iki adamla birlikte gölgenin altında ilerliyordu.

Ellasbeth? Donup kaldığımı düşündüm. Trent bir sorun olduğunu fark edip geri çekilmeden önce dudakları dudaklarımı sıyırdı. İçimde karıncalanmalar başladı ama bunların hepsi vahşi büyüünün kıvılcımından kaynaklanmıyordu. "Ellasbeth," diye fısıldadım ve o da çenesini sıkarak döndü.

"Ve arkadaşlarını da getirmiş," dedi Jenks küçümseyerek. "Trent, monolog falan yap. Kameraları kesmek zorundayım yoksa bu gece biri saldırıdan hapse girecek."

"Çabuk olun." Trent, Ray'i bebek arabasına yerleştirdi ve ayağa kalkmadan önce onu bağladı.

Jenks ayağa fırlayıp uzaklaştı ve Trent bir çizgiye dokunduğunda vahşi büyü tenimi karıncalandırdı. Nabız atışlarım hızlanınca ben de ayağa kalktım. Bir çizgiye dokunduğumda bir aslan kükredi, enerji içimden geçip çizgiye geri akarken çenem yükseldi, beni her şeye, herkese, evrene bağladı - şimdi sadece bir kıl payı görebilsem bile.

"Durun orada!" dedim. Dedim ama Ellasbeth hiç yavaşlamadı, getirdiği kadın ve erkeklere etrafımızı sarmalarını işaret etti. Kahretsin, ikiden fazla vardı. En az sekiz kişi getirmişti. Parlak tişörtler ve şortlar giyen insanlar dağılıyor, kenarlara doğru koşuyorlardı. "Yeterince yakın dedim!" O gelmeye devam ederken ben bağırdım.

Ivy ve Nina gerildiler ama Jonathan çardaktan inip arkasındaki adamı yere düşürürken çirkin ve yabancı görüldüğünde ve elinde siyah bir ölüm topuyla adamın üzerine çömeldiğinde hepimiz donup kaldık. Trent

Hareket etmemem için kolumu tuttu ve Jonathan'ın dudaklarından yarı duyulmuş bir ölüm vaadi fısıltısı geçtiğinde irkildim.

"Kızları bana ver, Trent!" Ellasbeth istedi ve Lucy sevinç içinde annesini çağırdı.

Jonathan'ı görmezden gelen Ellasbeth ilerlemeye devam etti. Yanındaki ikinci adam kımıldadı ve Jonathan kanımı donduran bir hırıltıyla onu boynundan yakaladı. Birden üçü de yere yığıldı, güreşçiler gibi avantaj elde etmek için debelenip durdular. Vahşi büyü farkındalığımın üzerinden geçti ve Trent'in bana olan tutuşu sıkılaştı. Ani bir büyü patlaması oldu ve iki adam hareketsiz kaldı. Jonathan yavaşça ayağa kalkarken Ellasbeth şok olmuş bir şekilde durdu, arkasındaki iki adam kıpırdamadan duruyordu.

"Kutsal kurbağa boku!" Jenks haykırdı ve Jonathan ondan kalan büyüü su gibi silkelediğinde nabzım hızlandı. Ayağıyla bir adamı yere doğru itti ve ben rahat bir nefes aldım. Hâlâ hayattaydılar. Emin değildim.

Jonathan Ellasbeth'e, "Kımıldama," dedi ve kadının yüzü bembeyaz oldu. "Seni aşağı indireceğim."

"Bu da neydi böyle?" Jenks yanık kehribarın solan kokusuyla omzuma konarken "Bu da neydi?" dedi.

"Beni ve benimkini savunan Jon'du." Trent'in acımasız ifadesi, böyle bir şeyi ne kadar sık gördüğünü merak etmeme neden oldu. Bana neden ihtiyacı vardı ki?

İnsanlar kenar mahallelerde, çöp kutularının ve alçak duvarların arkasından izliyorlardı. Şaşkına dönen Ellasbeth yine de bir adım öne çıktı. "Bana kızlarımı verin!" diye haykırdı, gözlerini Jonathan'a çevirip tekrar geri döndü.

Gözcüler arasında, Ellasbeth'in adamlarının arkasında dolaşan Wereler olduğunu fark ettim. Ivy ve Nina geri çekilmişlerdi, haklı olarak büyüü çapraz ateşe yakalanmaktan endişe ediyorlardı.

Trent onunla yüzleşmeden önce Ray'in iyi olduğundan emin oldu. "Ellasbeth," dedi, adında bir sürü duygu vardı: yorgunluk, hayal kırıklığı, rahatlama ve öfke. "Haberleri bekliyor muydun, yoksa uçağa yetişebilmek için acele etmelerini mi sağladın?"

"Onları bana ver!" diye talep etti, yanlara doğru bir adım atarak bize yaklaştı ve Jonathan'dan uzaklaştı.

"Eğer sormak zorundaysan, onları hak etmiyorsun," dedi Trent, acı alaycılığı açıktı.

"Yoksulsun," dedi, saman sarısı saçları ve mükemmel takım elbisesiyle güneşin altında dururken kendine olan güveni azalıyordu. "Ya da yakında öyle olacaksın. Velayeti sürdüremezsin ve eğer onları şimdi bana vermezsen, suçlamalar sen hapse girene ya da ölene kadar daha da kötüleşecek. Onları babalarının halk arasında alay konusu olduğunu görerek aşağılanmaktan kurtar."

Trent ağırlığını kaydırarak beni biraz daha arkasına sakladı. "Baba. Tüm bu tanıkların önünde bunu itiraf etmen ne kadar hoş."

Güvenliği Wereleri fark etmişti. İçlerinden biri Ellasbeth'e gitmesini işaret etti ve Ellasbeth kaşlarını çatı. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getiriyorsunuz."

"Kolay olan tatsız ve yavan," dedi ve kadının ifadesi öfkeyle çarpıldı.

"Onları bana vermezsen seni bir fakire çevireceğim!"

Bunun üzerine Trent bir adım öne çıktı. Lucy telaşla Ellasbeth'e ulaşmaya çalışıyordu, ben de küçük bir ışık küresiyle onun dikkatini dağıttım. "Zenginlik ebeveynlerin uygunluğunu belirleyen bir faktör değildir," dedi yumuşak bir sesle, sözleri herkese ulaşyordu. "Yoksa geçimlerini sağlamak için çalıştıkları için bir milyon ebeveyne uygunsuz mu diyorsunuz? Lucy benim hakkım," dedi Trent, sesi çınlayarak. "Ve yine senin talep ettiğin kadim mahkemeye. Lucy'yi benden çaldın, Ellasbeth. Gecenin bir yarısı karnında bir hırsız gibi sıvışıp gittin. Ben onu geri aldım. O benim."

"O iblis fahişeyle yattın!" Ellasbeth öfkeleni, yüzü kıpkırmızıydı ve kolları sallanıyordu. "Bunu bana nasıl yaparsın!"

Çenem sıkıştı ama olduğum yerde kaldım. Bu benimle ilgili değildi. Trent ve Ellasbeth'le ilgiliydi.

"Onunla yattın!" diye öfkeleni. "Ve sen hâlâ birilerinin seni takip edeceğini mi sanıyorsun? Senin işin bitti, Trent. *Bittin!*"

Tiksinerek, her biri en az üç Kurt tarafından kuşatılmış olan güvenlik görevlilerini izlemeye odaklandım. Kırık funda kokusu güçlendi; Trent sinirlenmişti. "Geçmişini oku, Ellasbeth," dedi acı acı. "İblis ve elf çiftleşmeleri her zaman olmuştur. Bu sefer her iki taraf da kabul etti. Şehrimden defol git."

Kollarını kavuşturdu, sonra zorla indirdi. "Burası artık senin şehrin değil."

Ürkütücü ve gerçek dışı, sessiz bir uluma yeşilin arkasından yükseldi. Önce bir başkası, sonra da bir üçüncüsü bizi yumuşak bir bağlayıcılıkla çevreledi. Sesi kesildiğinde uzaktan bir başkası duyuldu. Muhtemelen parkın dışından, farklı yönlerden iki ses daha yükseldi. Ellasbeth'in adamları birbirlerine bakmaya başladılar. Bir adam silahını yere bıraktı, döndü ve uzaklaştı.

Başını kaldırdı, Trent bana yaklaştı. Kızlar bizimle birlikteydi. Jonathan ilk iki adamı hâlâ korkutuyordu. Arkasında bir kadın ve bir adam kalmıştı, adımları hızlı ve yavaştı. "Cincinnati her zaman benim şehrim olacak," dedi Trent. "Beş parasız kalsam ve kendimi ve çocuklarımı beslemek için cam silsem bile. Git buradan. Hırsız olmadığınız sürece geri gelmeyin ki sizi avlayabileyim."

"Seni uyarıyorum, Trent," dedi Ellasbeth, ama tehdidi kesildi.

Jonathan iki adamın kalkmasına izin verdi ve onlar sendeleyerek uzaklaşana kadar kulaklarına fısıldadı.

"Trent . ." dedi, sonra daha yüksek sesle ve şok içinde, "Buraya geri dönün!" dedi, sarsılmış adamlar onu görmezden gelip uzaklaşınca. "Buraya geri dönün!" diye bağırdı ama onlar gitmeye devam etti. Tüm güvenliği de onlarla birlikte gitti. Trent gülümsedi, kızlar aramızda sessiz kaldı. Kaybetmişti ve Trent'in acı içinde farkına vardığını görebiliyordum. Böyle olmasını o istememişti ama kız onu buna zorluyordu.

"Trent," diye yalvardı, omuzları kamburlaşmıştı ama artık çok geçti. "Benimle gel. Onları bunun bir hata olduğuna ikna edebilirim. Bunların olmasına gerek yok. Hiçbiri."

"Ve hayatımın sonuna kadar sana borçlu mu kalayım? Kuklan mı olayım? Hayır."

"Kızların hatırı için," diye devam etti ve Ray inleyerek Trent'e uzandı.

"Kesinlikle," diye mırıldandı. "Kızların iyiliği için." Jonathan başını eğdi ve geri çekildi, böylece ikisi birbirlerini on beş metre boyunca net bir şekilde görebiliyorlardı. Ben izlerken, Trent daha uzun değil ama daha sağlam görünüyordu. Aurası neredeyse görünür spektrumda parlıyordu ve Tanrıça'nın izleyip izlemediğini, buna tanıklık etmeleri için mistiklerini gönderip göndermediğini merak ettim. *Beni görüyorlar mı? İçlerinde ben olduğumu bilen var mı?*

"Sa'han olarak, yerleşim bölgesinin çağrısını reddetme hakkım var, ama bunu onlara söyleyebilirsiniz." Trent bir adım daha attı ve kadın daha da yalnız görünüyordu. "Doğum hakkı verilir. Güç kazanılır. Güç hâlâ bende ve azalmıyor, artıyor. Bu kayıp servet üzerimdeki cürufu temizleyecek ve ne olduğumu gösterecek. Ben ve iblisler arasındaki bu birliktelik öngörümü ve cesaretimi kanıtlıyor. Kızlar *benim*. Onları görmene hâlâ izin veriyorum çünkü ayrı kalmanın acısını hissettim ve bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı ama onları tekrar almaya kalkarsan sahip olduğum her şeyle üzerine gelirim." Yavaş bir nefes aldı ve onun titrediğini gördüm. "Zorlama Ellasbeth. Daha neler yapabileceğimi görmedin."

Gözleri Jonathan'a kaydı. Sertçe yutkundu, kızlara bakarken gözleri doldu ve sonra başı düşerek döndü. Topuklarını kaldırım taşlarına vurarak, kendisini izleyen insanlara aldırmadan uzaklaştı.

"İzninizle," dedi Jenks alaycı bir tavırla. "Yapmam gereken küçük bir toz alma işi var."

Ray giderken arkasından seslendi. Birkaç Weres diğerlerinin arasından sıyrılıp Ellasbeth'i takip ederken ben titriyordum, tedirgindim. Kalabalık yavaş yavaş azaldı, geriye sadece yeşil üniformaları ve iki yönlü telsizleriyle hayvanat bahçesi güvenliği kaldı. Jonathan hatırladığım ama daha önce pek itibar etmediğim tehlikeli bir zarafetle öne çıktı. Onları öldürebilirdi. Hem yapması hem de sonrasında bununla yaşaması kolay olurdu ve *bu* yüzden Trent'in güvenliği bendim, o değil.

Trent son Weres'e doğru başını eğdi ve adam dağılan kalabalığın arasında kaybolmadan önce burnuna dokundu. Hangi sürüye ait olduğunu söyleyemiyordum ama muhtemelen David'e bir iyilik borcum vardı.

Uzun boylu adam Lucy'yi alıp bebek arabasına yerleştirirken uyuşmuş bir halde, "Teşekkür ederim Jonathan," dedim. Hayvanat bahçesi güvenliği bizi aramaya başlamıştı ve gitmemiz gerektiği açıktı.

"Bunu senin için yapmadım," diye homurdandı adam, uzun parmakları çirkin bir şekilde küçük kızın boynundaki tokaları koparıırken. Trent azarlayarak boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Affedersiniz," dedi adam, Trent'e kartını geri verirken üzerinde vahşi büyüünün kokusu ve hissi vardı. "Ben kızları alıp nemli havlu bulayım."

Zaten temizlerdi ama Trent başını salladı, belli ki kendini toparlamak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Jonathan'ın kızları yakındaki bir su çeşmesine doğru itmesini izledim.

"Onlara ne söyledi?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Trent ensesini sildi, tarçın ve şarap kokusu iyice yoğunlaştı. "Ama muhtemelen benim kurtulup kardeşlerimin kurtulamamasının nedeni Jon'dur." Kafasını kaldırdı, pergolanın gölgesinde yüz ifadesi asıktı. "Quen iyi biri ama Jon'un kendini dizginlemesi yok ve o anın ötesini düşünmeden hareket ediyor. Kardeşlerimin öldüğü gece benimle birlikteydi. Evde çocuklar varken komodinin üzerinde dolu bir silah bulundurmak gibi bir şey. Şu anda bile güvensiz."

"İyi misin?" diye sordum. diye sordum ve dirseğime dokunarak beni su çeşmesine doğru yürütmeye çalıştı. Nina ve Ivy çoktan grubun en savunmasız üyelerinin etrafını sarmışlardı. Gitme vakti gelmişti.

"Bunun için üzgünüm," dedi Trent, Ellasbeth'in durduğu yere bakarak. "Bir şeyler deneyeceğini biliyordum, ama dürüst olmak gerekirse medya çıktıktan bir ya da iki gün sonra olacağını düşünmüştüm. Peki ya hayvanat bahçesinde? Gerçekten çok üzgünüm. Burada olmanız benim niyetim değildi."

Adımlarımı yavaş attım, güneşe ve mahremiyet eksikliğine ulaşmaya isteksizdim. "Öyle olduğuma sevindim. Dediğim gibi, iyi misin?"

Trent duraksadı, garip, karışık gruba bakarken belli belirsiz bir gülümseme başladı. Jenks de onlara katılmıştı ve onun tozu onları birbirine bağlayan bir tutkal gibiydi. "Yorgunum," diye itiraf etti ama dokunuşu belimde daha da sıkışmış, beni kendine çekmişti.

"Hiç şüphesiz," dedim tekrar harekete geçerken. "Saat öğleni geçti."

"O kadar da yorgun değilim," dedi fısıldamak için eğilerek. "Sadece ... yorgun musun? Sen . Yorgun musun?"

Oh! Anladım, kendimi sıcak hissettim. "Tanrım, Trent," diye fısıldadım, hem memnun hem de telaşlıydım. "İnsanlar izliyor."

"Bırakın izlesinler," dedi ve Jonathan'a kızları alıp bizden önce gitmesini işaret etti. Sümüklü böcek yemeyi tercih ediyormuş gibi görünen uzun boylu adam kızları patıkaya yönlendirdi ve ilerlemeye başladı. Ivy ve Nina yeni şapkalarıyla onların arkasında yerlerini aldılar ve Jenks'i bize doğru geride bıraktılar. Güneşi bulduğumuzda tozları parıldadı ve beni daha yakına çekerek Trent hızlı bir öpücük çaldı.

"Ciddi misin?" Hızlı öpücüğü biraz daha uzun, daha umut verici bir şeye dönüştürdüğümde Jenks alay etti. "İkiniz de hemen hemen her şeyinizi kaybettiniz ve tek düşünebildiğiniz tozunuzu elemek mi? Siz serserileri asla anlayamayacağım."

Trent geri çekildi, gözlerinde kendi libidomu parlatan bir sıcaklık vardı. "Kayıp mı?" dedi, arkalarından giderken hızımız tam olarak mükemmeldi. "Neyi kaybettin? Paramı mı? Carew Tower'daki masamı mı?"

"Enklavdaki sesin," diye ekledim. "Golf sahasındaki başlama saatiniz."

Trent üzüntüyle iç çekti ama bana sıkıca sarılmıştı. "Doğru. Para dünyayı yönlendirir, ama her şey hayatımızın temellerini eleştirmenlerin ve hırsızların incelemesine açık bırakacak şekilde parçalandığında, geriye kalan tek şey, elinizden alınamayacak tek şey, değer verdiğiniz insanlara duyduğunuz sevgidir." Beni daha yakına çekti ve ben de ona doğru eğildim, sanki sonunda gerçek ve doğru bir şey yapmışım gibi sıcak hissettim. "Benim çok sağlam bir evim var Jenks," dedi Trent. "Senin de öyle."

Ve bunu çok iyi anlayan Jenks kızları kızdırmak için ilerledi.

Yazar Hakkında

#1 *New York Times* çoksatan yazarı **KIM HARRISON** Michigan'da doğup büyüdü ve yakın zamanda Güney Carolina sıcağından kaçmak için oraya döndü. Çok satan Hollows romanları arasında *Dead Witch Walking*; *The Good, the Bad, and the Undead*; *Every Which Way But Dead*; *A Fistful of Charms*; *For a Few Demons More*; *The Outlaw Demon Wails*; *White Witch, Black Curse*; *Black Magic Sanction*; *Pale Demon*; *A Perfect Blood*; ve *Ever After*'ın yanı sıra *Blood Work* ve *Blood Crime* grafik romanları bulunmaktadır. Ayrıca genç yetişkinler için çok satan Madison Avery serisini de yazmaktadır: *Once Dead*, *Twice Shy* ve *Early to Death*, *Early to Rise*.

En sevdiğiniz HarperCollins yazarları hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

Ayrıca Kim Harrison

Hollows Kitapları

Sonsuza Kadar
Mükemmel Bir Kan
Solgun İblis
Kara Büyü Yaptırımı
Beyaz Cadı, Kara Lanet
Haydut İblis Birkaç İblis
İçin Daha Feryat Ediyor
Bir Avuç Dolusu Tılsım
Every Which Way But Dead İyi,
Kötü ve Ölümsüz
Yürüyen Ölü Cadı

Ve Kaçırmayın

Into the Woods
The Hollows Insider
Bağlanmamış
Bu Yolda Ölümcül Bir Şey Var Ölüm
Erken Gelir, Erken Kalkar
Bir Kez Ölü, İki Kez
Utangaç Tatiller
Cehennemdir
Cehennemden
Randevular
Cehennemden Daha
Sıcak

Krediler

Larry Rostant tarafından kapak illüstrasyonu

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Harper Voyager ve tasarımı HCP LLC'nin ticari markasıdır.

ÖLÜMSÜZ HAVUZ. Telif hakkı © 2014 Kim Harrison'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

ISBN 978-0-06-195793-2 (ciltli)

ISBN 978-0-06-234084-9 (imzalı baskı)

EPUB Baskı ŞUBAT 2014 ISBN 9780062300157

14 15 16 17 18 OV/RRD 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
<http://www.harpercollins.com.au>

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor Toronto,
ON, M4W, 1A8, Kanada
<http://www.harpercollins.ca>

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
<http://www.harpercollins.co.nz>

Birleşik Krallık HarperCollins
Publishers Ltd. 77-85 Fulham
Palace Road Londra, W6 8JB,
Birleşik Krallık
<http://www.harpercollins.co.uk>

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
10 East 53rd Street
New York, NY 10022
<http://www.harpercollins.com>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.